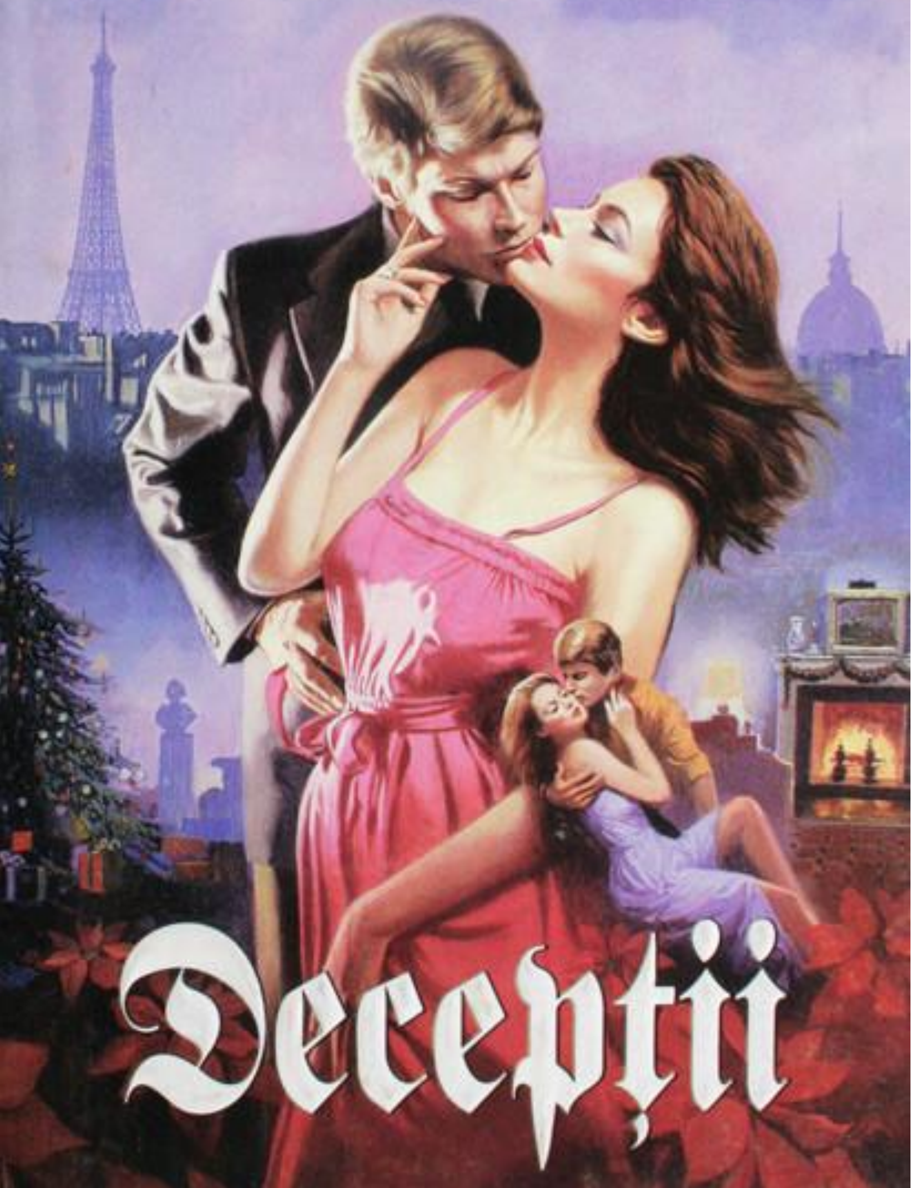
Judith Michael

Decepţii

PARTEA ÎNTÎI

CAPITOLUL 1

Sabrina Longworth se oprise în faţa magazinului de tichităţi *Quo Fu* de pe strada Tian Jin şi se gîndea dacă cumpere jocul de şah sculptat în figuri stranii de jad u lampa de bronz în formă de dragon. Le-ar fi putut mpăra pe amîndouă, dar încă nu văzuse ce se mai sea în magazin. Dacă ar cumpăra tot ce-i trece prin p în cursul unei călătorii de două săptămîni prin China, ır întoarce acasă săracă.

Cînd o să vină Stephanie o să se consulte cu ea. ate va cumpăra lampa pentru Stephanie. Dacă ar a-o măcar acum să-i cumpere şi ea ceva!

Din magazinul slab luminat, domnul Su Guang o urırea pe doamna din America, uluit de frumuseţea ei. mnul Su, artist şi vînzător de obiecte de artă, îşi făcuse ıdiile în America şi fusese îndrăgostit de o fată cu părul ›nd cu care a făcut dragoste şi care l-a învăţat să apreze atît frumuseţea occidentală, cît şi pe cea orientală. ır niciodată domnul Su nu văzuse o femeie atît de fru›asă cum era cea care privea în vitrină. Părul ei, de un şcat-închis, avea străluciri de bronz şi de aur în lumina pă-amiezei tîrzii şi era prins în coc lejer la spate cu un eptene de email încrustat cu aur. Pe ovalul delicat al ei, ochii îi erau de un albastru întunecat, depărtaţi, iar ra generoasă, uşor arcuită în jos spre colţuri, îi dădea aer vulnerabil. Urmărind-o cu privirea, domnul Su simţi rnirea de a-i oferi ajutor. Ce bărbat, se întreba el, care privi această gură frumoasă, nu ar simţi acelaşi imbold?

Nu era înaltă, constată el, dar avea o ţinută de regină, gilă şi graţioasă, pe fundalul mulţimii de oameni care întorceau acasă pe jos sau cu bicicleta, ducînd cu ei i vii sau raţe pentru masa de seară sau purtîndu-şi mpărăturile în cărucioare artizanale. Femeia îi privea ı cînd în cînd, dar cel mai mult studia obiectele din

vitrină. Şi, dintre toate, îşi concentrase privirea asupra a două dintre cele mai frumoase. Domnul Su se hotărî să o invite înăuntru şi să scoată din cutiile dosite obiectele preţioase pe care le arăta numai celor care puteau să le aprecieze. Zîmbind cu gîndul la ceea ce avea să urmeze, porni spre uşă. Brusc, s-a oprit mut de uimire în faţa a ceea ce vedea în vitrina sa: femeia pe care o admirase era acum în dublu exemplar.

Semănau perfect una cu alta, pînă la rochiile de mătase pe care domnul Su le-a recunoscut ca provenind dintr-un magazin care se afla nu departe de al său.

Odată intrate, au ezitat un moment, aşteptînd ca ochii să li se obişnuiască cu trecerea de la lumina strălucitoare a soarelui de afară la semiîntunericul lumînărilor şi al lămpilor cu gaz. Domnul Su a înaintat şi s-a înclinat.

– Bine aţi venit. Pot să vă ofer un ceai?

Prima dintre cele două femei, care o condusese pe cealaltă înăuntru, i-a întins mîna.

– Domnul Su? Sînt Sabrina Longworth. V-am scris că vreau să fac unele cumpărături pentru *Ambassadors*, galeria mea de artă din Londra.

Lady Longworth! Vă aşteptam. Numai că, în loc de una, văd acum că sînteţi două! Ea a rîs.

– Sora mea, Stephanie Andersen, din America.

– America! a exclamat domnul Su cu un aer încîntat. Am studiat în America la Institutul de Artă din Chicago.

Doamna Andersen privi spre sora ei şi spuse:

– Ce mică-i lumea! Se întoarse apoi spre domnul Su: Locuiesc exact la nord de Chicago, în oraşul Evanston.

– O, am fost acolo şi am vizitat universitatea. Vă rog poftiţi să luaţi un ceai!

Domnul Su era fascinat de frumuseţile strălucitoare ale acestor femei care îi luminau magazinul cum nici o lumînare nu ar fi putut să o facă. Frumuseţi identice, voci identice, joase şi mîngîietoare, cu o uşoară încîntaţie pe care nu o putea identifica. Cum puteau să fie una din America, iar cealaltă de la Londra, cînd amîndouă vorbeau cu un vag accent european? Probabil că au fost educate în Europa, hotărî domnul Su şi în timp ce se agita în jurul mesei de ceai vorbi cu ele despre excursia în China şi despre asociaţiile de negustori de obiecte de

artă care o sponsorizaseră.

– Poftiţi, lady Longworth, zise el, oferindu-i o ceaşcă de ceai.

Ea a izbucnit în rîs şi s-a uitat spre sora ei. Stînjenit, domnul Su privi de la una la alta.

– Am greşit, zise el înclinîndu-se. Doamnă Andersen, vă rog să mă iertaţi.

Ea a zîmbit.

– Nu ai de ce să te scuzi. Străinii ne confundă adesea. Şi, îndreptîndu-şi privirea spre sora ei, făcu prezentările: gospodina din Evanston şi lady din Londra.

Domnul Su nu a înţeles, dar a răsuflat uşurat. Nu s-au simţit jignite. A reluat conversaţia şi după ce au băut cîteva ceşti de ceai le-a arătat comorile cele mai dragi inimii lui.

Lady Longworth, constată domnul Su admiratii , trata obiectele de artă cu multă veneraţie şi le aprecia ca un bun cunoscător. Şi, după cum a descoperit, era şi un priceput negociator. Îşi dădea în mod intuitiv seama cînd el ridica cît putea de mult preţurile în limita stabilită de guvern şi nu pierdea vremea cînd era vorba să cumpere sau să treacă la următoarea piesă.

– Sabrina, priveşte! Doamna Andersen îngenunchease în faţa colecţiei lui de figurine magice şi răsucea în mîini delicatele piese. Am să cumpăr una pentru Penny şi Cliff, zise ea. Nu, mai bine, pentru liniştea casei, am să cumpăr două.

Manevrînd cu degete abile abacul său domnul Su a întocmit nota de plată pentru cumpărăturile făcute de lady Sabrina Longworth, inclusiv jocul de şah din jad şi lampa de bronz din vitrină, plus cheltuielile de transport la Londra. Apoi a luat din caseta sa magică o figurină de fildeş şi i-a întins-o doamnei Andersen.

– Cu complimentele mele. Văzîndu-i privirea surprinsă, domnul Su continuă: Aţi admirat-o şi aţi pus-o înapoi cînd v-am spus cît costă. Vă rog să o primiţi. Aţi făcut cumpărături pentru copiii dumneavoastră. Vă rog, aş dori ca această figurină să fie numai pentru dumneavoastră.

Ea a zîmbit cu atîta încîntare, încît domnul Su a oftat la gîndul că nu mai era tînăr. S-a înclinat, le-a ţinut uşa larg deschisă în timp ce ele îi mulţumeau şi le-a privit pînă cînd

au dispărut după un colţ, pe strada îngustă, sinuoasă.

– Cum ne întoarcem acum la hotel? a întrebat Stephanie. Avea în braţe lampa de bronz, iar Sabrina jocul de şah, neîncredinţînd nici una din preţioasele piese companiei de transporturi maritime.

– Nu am nici cea mai mică idee, i-a răspuns Sabrina bine dispusă. Credeam că o să-mi amintesc cum am ajuns aici, dar străzile astea sînt mai îngrozitoare decît labirintul din Treveston. Asta o să ne înveţe cum să scăpăm de sub supravegherea ghidului ca să ne plimbăm singure prin Shanghai. Trebuie să întrebăm pe cineva.

Stephanie a scos din cutia ei figurina de fildeş pe care i-o dăduse domnul Su şi i-o arătă Sabrinei întrebînd-o:

– Ai văzut minunăţia asta?

Sabrina i-a dat să ţină jocul de şah şi s-a oprit pentru a studia delicata piesă. Era făcută din zeci de figuri fine sculptate cu multă imaginaţie, împletite în aşa fel, încît să formeze un cub cu laturile ajurate. La atingerea degetului una dintre piese s-a mişcat.

– Se desfac! a exclamat încîntată.

– Mi-e teamă să încerc, zise Stephanie. N-aş mai reuşi să-l refac. Dar nu este minunată? Doamnele de la curte, toate îngemănate.

– Inteligent domnul Su, nu-i aşa, să ne spună în felul ăsta că noi, împreună, sîntem o singură persoană. Unde crezi că ne aflăm?

Lîngă ele a oprit un biciclist care le-a întrebat într-o engleză îngrijită dacă le poate fi de vreun folos.

– Am pierdut hotelul *Heping,* zise Sabrina.

– Pierdut? A, da, nu reuşiţi să găsiţi drumul spre hotel. Este într-adevăr încurcat. Dacă mă veţi urma, am să vă scot la Nanjing Road East.

– În China toată lumea vorbeşte englezeşte? l-a întrebat Stephanie.

– Învăţăm la şcoală, a răspuns el natural şi a continuat să ruleze încet, astfel încît ele să-l poată urma.

– Nu ai cumpărat nimic pentru Garth, zise deodată Sabrina.

– Probabil că am să cumpăr. Ţi-am spus, în momentul de faţă nu am o dispoziţie prea generoasă în ce-l priveşte. Oricum, mai avem o săptămînă. O...!

– Ce este?

– Numai o singură săptămînă. Aşa de puţin! Înainte să vin, două săptămîni mi se păreau o veşnicie. Acum nu mă mai satur. Vreau... Sabrina, ţi-ai dorit vreodată să poţi să dispari pentru o vreme?

– În ultimul timp îmi doresc lucrul ăsta cam o dată pe zi. Dar ce-mi doresc de fapt este să fug de mine şi, oriunde m-aş duce, tot eu sînt.

– Da, tocmai asta am vrut să spun şi eu. Întotdeauna ştii ce vreau să spun.

Biciclistul tocmai dădea colţul uitîndu-se înapoi să se asigure că ele îl urmează.

– Poate că China este cel mai depărtat loc unde putem dispărea, zise Sabrina.

– Atunci poate că am să rămîn aici, vorbi Stephanie visătoare. Şi într-adevăr să dispar, cel puţin pentru o vreme. Stephanie Andersen nu mai există. Îi voi spune domnului Su că sînt lady Longworth, că mai rămîn cîteva săptămîni şi, pentru că sînt cel mai bun client al său, va fi încîntat să mă ajute. Asta dacă nu ai nimic împotrivă să dispar temporar sub numele şi titlul tău.

– Absolut nimic. Dar dacă ai de gînd să fii lady Longworth, ţi-aş fi recunoscătoare dacă te-ai întoarce la Londra şi ai rezolva problemele în locul meu.

– Numai dacă tu te duci la Evanston şi le rezolvi pe ale mele.

Au început să rîdă.

– N-ar fi o păcăleală straşnică? zise Sabrina şi în acel moment biciclistul se întoarse din nou spre ele arătîndu-le cu un gest larg:

– Nanjing Road East.

Înainte să-i poată mulţumi, dispăruse, înghiţit de sutele de biciclişti, automobile şi pietoni care umpleau strada largă. Stephanie mergea încet, privind fără să vadă vitrinele magazinelor.

– Ar fi ca o poveste, zise ea. Să trăiesc viaţa ta minunată! Singura problemă ar fi cum să mă descurc cu milionarul tău brazilian.

Sabrina o privi.

– Iar eu cum să mă descurc cu soţul tău.

– O, nu; nu, nu e cazul. De cele mai multe ori Garth

doarme în birou. Nu am mai făcut dragoste de multă vreme. Aşa că nu vei avea deloc probleme cu el.

Au devenit tăcute în timp ce treceau pe lîngă o librărie şi se îndreptau spre magazinul cu flori artificiale. Stephanie s-a oprit cu privirea aţintită spre petalele şi frunzele din hîrtie şi mătase frumos colorate.

– Crezi că am putea să o facem? Pariez că da. Nu pentru multă vreme, fireşte, dar... am putea-o face.

Sabrina i-a întîlnit privirea în vitrina ce reflecta buchetele irizate roşii şi roz şi a dat aprobator din cap.

– Probabil că da. Pentru cîteva zile. Şi a rîs. Adu-ţi aminte, atunci, la Atena, cînd tu...

– Ne-am putea privi pe noi însene de departe, dintr-o altă viaţă şi am şti ce am vrea să facem, ei bine, vreau să spun că aş şti ce-mi doresc eu să fac; tu ştii întotdeauna cu exactitate...

– Nu chiar, dar ştii şi tu asta.

– Ei bine, atunci amîndouă am avea prilejul să ne gîndim...

– A, aici eraţi! Ghidul, care tocmai ieşea cu un grup de excursionişti din apropiere, a început să le dojenească pentru că plecaseră de capul lor.

– O să vorbim mai tîrziu despre asta, a apucat să spună Stephanie înainte de a fi luate pe sus şi duse la hotel pentru a cina şi a urmări un spectacol acrobatic de patru ore.

Dar numai în după-amiaza următoare au mai avut prilejul să stea de vorbă. Stephanie voia să vadă şi restul vitrinelor de pe Nanjing Road East.

– M-am tot gîndit la ce-am vorbit, zise ea. Tu nu? Aseară eram prea obosită ca să mai vorbesc, dar m-am gîndit la tot, iar în dimineaţa asta nu am avut altceva în cap.

– Ştiu, a răspuns Sabrina. De ieri, ideea nu-i mai părăsea gîndurile. Este una din acele idei nebuneşti de care nu scapi aşa uşor, zise ea.

– Nu chiar atît de nebunească. Sabrina, vorbesc serios.

– Nu ar rezolva nimic... zise Sabrina privind-o.

– De unde să ştim? Important este să fugim de ceea ce sîntem acum.

Au rămas tăcute. Sabrina simţea cum sîngele îi curge

mai repede prin vene. Stephanie ştia întotdeauna să lovească drept la ţintă: „să fugim"...

– Şi putem să o facem, a continuat Stephanie. Ştim atît de multe una despre cealaltă! Am vorbit atîta despre vieţile noastre şi gîndim în acelaşi mod...

Aşa era. Şi ştiau amîndouă acest lucru; întotdeauna o făceau.

– Totul ar fi nou şi am putea gîndi altfel despre noi însene... Acum cuvintele se rostogoleau de la sine. Nu poţi să faci asta cînd trăieşti o viaţă care nu-ţi lasă timp să gîndeşti. Şi ai spus de atîtea ori că ţi-ar plăcea să duci viaţa mea, care este atît de diferită de a ta... Ascultă, ce trebuie să faci în prima săptămînă după ce te întorci acasă?

– Nu prea multe. Ideea prinsese, iar gîndurile Sabrinei zburau departe. Nu mi-am programat nimic pentru că ar trebui să mă odihnesc puţin după călătoria în China. Nu am nimic care să trebuiască făcut neapărat. *Ambassadors* poate să mai rămînă închis încă o săptămînă.

– Şi nici la mine acasă nu sînt prea multe de făcut, zise repede Stephanie. Penny şi Cliff au viaţa lor. Poţi să telefonezi la birou şi să spui că nu te simţi bine, dezinterie orientală sau aşa ceva. Toţi ştiu că am fost în China; a trebuit să obţin o aprobare specială pentru a lipsi două săptămîni. Oh, dar vei fi nevoită să găteşti pentru toată lumea din casă.

Sabrina rîse. Ochii îi străluceau.

– Sînt o bucătăreasă bună. Cum crezi că mă hrănesc cînd lipseşte doamna Thirtkell?

– Oricum, tot nu-şi dau seama ce bagă în gură, a supralicitat Stephanie. Întotdeauna sînt foarte grăbiţi să ajungă în cu totul altă parte. Aproape tot timpul eşti de fapt singură.

S-au oprit în faţa magazinului de decupaje din hîrtie unde în vitrină erau expuse flori complicate, dragoni, bărcuţe şi sute de alte făpturi zămislite de imaginaţie. Sabrina simţea cum înlăuntrul ei creşte o emoţie familiară, cum o invadează, pregătind-o pentru a face saltul. De atîtea ori simţise acest lucru în trecut! Încă de cînd era copilă: chemarea provocării, bucuria de a îndrăzni, emoţia victoriei, să-şi adune forţele pregătindu-se să facă saltul.

– Să fii altcineva, murmură ea.
– Să trăieşti o altă viaţă, şopti şi Stephanie. O aventură, Sabrina!
Şi au zîmbit, revenindu-le în memorie lucruri petrecute cu douăzeci de ani în urmă. Aveau unsprezece ani, îşi aminti Sabrina şi trăiau la Atena. Prima lor mare aventură. Continuau să meargă.
– O săptămînă, zise Stephanie. Doar o incredibilă săptămînă!
– S-ar putea să devii din nou lacomă, zise Sabrina uşor.
– La fel şi tu.
Cu un bloc înainte de a ajunge la hotelul unde locuiau, în faţa magazinului de prăjituri şi patiserie *Shanghai,* Nicholas Blackford aproape că s-a ciocnit de ele încercînd să înainteze cu braţele pline de pachete cu foetaje şi prăjituri. Zîmbi cu un aer vinovat.
– Se pare că este greu să ţii regim cînd eşti departe de casă. Ar fi trebuit să o iau pe Amelia cu mine. Iar tu, Sabrina, să mă ţii din scurt, aşa cum făceai cînd lucrai în magazinul meu şi îmi supravegheai obiceiurile proaste. Sau eşti Stephanie? Ştiţi, mi-e ruşine să recunosc şi vă asigur că nu este vina nici uneia dintre voi, dar, Sabrina-Stephanie, într-adevăr nu vă pot deosebi!
Sabrina şi Stephanie s-au uitat una la alta peste capul chel şi faţa strălucind de sănătate ale lui Nicholas Blackford. Străinii le confundau adesea, dar Nicholas o cunoştea pe Sabrina de zece ani! Cu ochii în care luceau lumini jucăuşe, ea a făcut o plecăciune în faţa lui Stephanie.
– Lady Longworth, zise ea cu voce clară, bine aţi venit la Shanghai!
Stephanie i-a întins mîna ajutînd-o să se îndrepte.
– Doamnă Andersen, cît de fericită sînt că mă aflu aici!

CAPITOLUL 2

Erau într-o permanentă mutare dintr-un loc în altul. Abia se stabileau într-o casă, aranjau mobila şi-şi puneau lucrurile în dulapuri şi deodată, cît ai clipi din ochi, servitorii şi începeau să împacheteze totul din nou în cutii

de carton pentru a pleca spre un alt oraş, cu o altă limbă şi o altă şcoală plină de străini. Totul a început cînd nu aveau decît doi ani: Norvegia, Suedia, Portugalia, Spania, iar acum se mutau din nou.

– O, nu, deja? a exclamat Sabrina cînd s-au întors de la ora de călărie şi au găsit-o pe mama ei împachetînd într-un pled un vas fragil. De-abia ne-am instalat aici!

– Acum doi ani, i-a răspuns mama. Iar tata, împreună cu mine, v-am spus în primăvară că în luna august urmează să ne mutăm la Atena.

– Nu vreau să merg la Atena, a început să se văicărească Stephanie. Îmi place Madridul, îmi plac prietenii pe care mi i-am făcut. Şi vom avea cel mai bun profesor din şcoală!

– O să vă faceţi noi prieteni la Atena, i-a explicat mama calmă. Iar şcoala americană de acolo trebuie să aibă profesori foarte buni. Ca să nu mai vorbim de Atena, care este plină de lucruri minunate.

– Atena este plină de ruine, bombăni Sabrina.

– Pe care le vom vizita, îi spuse mama aşezînd vaza ambalată într-o cutie de carton şi îndesînd în jurul ei ghemotoace de ziare. Îmi pare rău, fetelor, ştiu că nu vă place, dar nici nouă. Numai că sîntem nevoiţi să o facem...

– Lui tati îi place, zise Sabrina cu încăpăţînare. De fiecare dată cînd ne mutăm, el se umflă tot mai mult în pene şi devine tot mai important.

– Destul, Sabrina, o repezi maică-sa tăios. Urcaţi amîndouă şi sortaţi-vă hainele şi cărţile. Ştiţi cum să o faceţi.

– Avem destulă practică, bombăni Sabrina către Stephanie pe cînd urcau scările.

De fapt, începuse deja să fie nerăbdătoare să vadă Atena, dar nu ar fi recunoscut lucrul ăsta pentru că Stephanie era atît de nefericită. Stephanie voia să rămînă în aceeaşi casă, la aceeaşi şcoală şi cu acelaşi grup de prieteni ani şi ani de zile; nu-i plăcea cînd lucrurile se schimbau în permanenţă în jurul ei.

Dar chiar dacă Sabrina nu spunea nimic, Stephanie ştia ce simţea; ele ştiau aproape întotdeauna ce gîndeşte cealaltă.

– Şi mie îmi place tot ce este nou, zise Stephanie aruncînd puloverele pe pat. Dar n-ar fi minunat ca măcar o vreme să avem şi noi un cămin adevărat?

– Nu ştiu, pentru că niciodată nu am avut unul, a răspuns Sabrina sinceră.

Se gîndea că locuinţele închiriate nu au fost prea rele; mama, ca un adevărat magician, le făcea frumoase şi confortabile şi curînd abia dacă-şi mai aminteau de casa precedentă. Şi exact aşa s-a întîmplat şi cînd s-au mutat la Atena, în august: într-o casă albă, cu două etaje, care strălucea în soare, cu grădină şi camere separate pentru Sabrina şi Stephanie. Mama le-a aranjat camerele cu mobilă şi covoarele lor, punînd fiecare lucru exact la locul potrivit. Apoi, în timp ce tatăl lor s-a dus la ambasadă pentru a face cunoştinţă cu personalul şi a se instala în noul birou, ele trei au făcut, într-o limuzină, turul Atenei şi al împrejurimilor.

În timp ce străbăteau oraşul, acesta se furişa prin ferestrele automobilului, iar Sabrina se înfiora gîndindu-se la ce avea de văzut. Totul era acolo, aşteptînd să fie descoperit: mirosuri ciudate, privelişti şi sunete; cuvinte noi de învăţat şi cîntece noi, poveşti populare ce le vor fi spuse de servitorii pe care mama lor îi va angaja, prieteni noi cu care să hoinărească prin magazine. Ardea de nerăbdare.

Dar nefericirea care se citea pe faţa lui Stephanie a făcut-o să nu scoată o vorbă şi să-şi piardă din interes. Atîta s-a foit şi atîtea mofturi a făcut la cină în prima lor săptămînă la Atena, de altfel ca şi Stephanie, încît tatăl lor a lăsat cu zgomot furculiţa jos zicînd:

– Destul! Laura, credeam că ai vorbit cu ele!

– Am făcut-o, Gordon, de cîteva ori, a răspuns maică-sa.

– Evident, nu în măsură suficientă, a zis el şi s-a întors spre ele.

– O să ne ţină o predică, i-a şoptit Sabrina lui Stephanie.

– Am să vă explic încă o dată, a început Gordon. Departamentul de stat procedează la o rotaţie a membrilor serviciului diplomatic trecîndu-i într-un post nou la fiecare doi ani. Nu punem noi sub semnul întrebării

această politică, e clar?

– Este stupidă, s-a repezit Sabrina. Întotdeauna o iei de la început şi apoi nu poţi să-ţi faci treaba ca lumea.

– Nu pot să cred, a spus tatăl ei sec, că o fată de unsprezece ani este în măsură să califice Departamentul de stat al S.U.A. drept „stupid". Sau să spună că tatăl ei nu poate să-şi îndeplinească bine treaba de care se ocupă. Ţi-am mai spus şi înainte că această rotaţie are menirea să ne împiedice să devenim prea implicaţi personal în treburile altor ţări. Loialitatea noastră trebuie să se manifeste în mod fundamental faţă de Statele Unite. Privea cu seriozitate la Sabrina şi Stephanie. Aş putea să adaug că este bine şi pentru voi. Altfel cum aţi fi putut să cunoaşteţi atîtea ţări?

– Vrei să spui, vorbi Sabrina tot atît de serioasă ca şi tatăl lor, că este bine pentru cariera ta, aşa încît am face mai bine să spunem că este bine şi pentru noi.

– Sabrina! a apostrofat-o Laura ţintuind-o cu privirea pînă cînd Sabrina a lăsat ochii în jos.

– Îmi pare rău, şi-a cerut ea scuze.

– Vorbeşte-mi despre noua ta şcoală. Şi tu, Stephanie. Nu mai faceţi pe bosumflatele, zise Laura, ridicînd paharul cu vin.

În timp ce Sabrina vorbea ascultătoare despre profesorii de matematică şi ştiinţe naturale, iar Stephanie enumera cărţile pe care vor trebui să le citească la literatură şi la istorie, Laura le urmărea încruntată. Erau tot mai greu de stăpînit. Era mîndră de ele, fetele ei atît de pline de viaţă, atît de entuziaste, deja frumoase şi cu replici inteligente, dar de prea multe ori erau atît de impertinente şi de secretoase, unindu-şi forţele în strădania lor de a fi independente! Nu avea nici o idee cum ar fi fost mai bine să se poarte cu ele.

Problema era că Laura nu avea timp. Timpul ei aparţinea carierei diplomatice a lui Gordon Hartwell. Cînd s-au căsătorit, a făcut în taină legămînt să-l împingă în sus şi să-l ajute pînă cînd va deveni ambasador, poate chiar secretar de stat, iar în toţi anii care au urmat nimic nu a oprit-o să realizeze ce şi-a propus, nici măcar naşterea neprevăzută a gemenelor!

Era partenerul lui Gordon, ţinîndu-i locul la întîlniri şi

recepţii cînd el era prea ocupat sau prea plictisit ca să participe, fiind alături de el seară de seară la dineuri intime şi banchete, în turnee pentru senatori americani şi întreţinîndu-se cu oamenii de afaceri, sau stînd cu el în birou cînd gîndea cu voce tare cum să rezolve o problemă.

Avea nevoie de ea. Cîndva, demult, fusese sărac şi anonim, un profesor de istorie la un mic colegiu din Maine. Ea i-a adus frumuseţea şi clasa ei, care au contribuit la prestigiul lui, precum şi averea şi rafinamentul, care l-au făcut să se simtă în largul său în prezenţa celor bogaţi şi puternici. Chiar şi acum, cînd avea toate calităţile unui diplomat rafinat şi îşi crease propria-i reputaţie de expert în acorduri politice şi culturale europene, continua să aibă nevoie de ea. Mai aveau de străbătut încă o cale lungă şi ştia că ea va avea grijă ca nimic să nu-i oprească.

De altfel nimic nu a împiedicat-o vreodată pe Laura să realizeze ceea ce şi-a pus în minte. Ea a dirijat cariera lui Gordon, viaţa lor nomadă prin Europa, viaţa socială şi educaţia fetelor ei. Laura s-a concentrat asupra lui Gordon, dar întotdeauna s-a asigurat ca nişte servitori competenţi să se îngrijească de Sabrina şi Stephanie şi, ori de cîte ori a putut, şi-a rupt cîteva ceasuri pentru a se ocupa personal de creşterea lor.

De la început ea a insistat că fetele trebuiau să fie crescute ca individualităţi separate. De ce trebuiau să fie ca boabele într-o păstaie numai pentru că erau gemene identice? Aşa că dormitoarele lor erau mobilate în stiluri diferite, pentru a le ajuta să-şi dezvoltate interese separate.

Şi încă o dată Laura a realizat ce şi-a dorit: fetele ei erau diferite. După părerea ei, Sabrina semăna mai mult cu ea, dornică întotdeauna să înfrunte necunoscutul, în timp ce Stephanie semăna cu Gordon: mai calmă şi mai circumspectă. Şi Gordon îşi dăduse seama de lucrul ăsta şi, deşi nu îşi petrecea prea multă vreme cu ele, cînd o făcea, Stephanie era cea care se bucura de mai multă atenţie din partea lui, în timp ce Sabrina îi privea cu ochi întunecaţi şi trişti.

Dar fetele nu erau atît de diferite pe cît i-ar fi plăcut

mamei lor să creadă. Nici măcar ea nu putea să nege că minţile lor colaborau adesea într-un mod uluitor, iar legătura instinctivă dintre ele era atît de puternică, încît ştia că nimeni nu ar fi putut s-o rupă dacă ele nu voiau.

Dar toate astea făceau ca neastîmpărul lor să fie şi mai greu de ţinut în frîu: erau două adolescente, nu una, care-şi doreau mai multă independenţă.

– De ce nu putem să cutreierăm oraşul singure? a întrebat Sabrina. Nu am văzut aproape nimic.

– Dar aţi făcut vizite instructive cu şcoala, îi zise Laura periindu-şi la masa de toaletă părul, care arunca în oglindă străluciri roşietice.

– Îhî, s-a strîmbat Sabrina. Am văzut toate statuile şi bisericile posibile, dar de un an întreg nu am întîlnit nici măcar o singură persoană vie adevărată, cu excepţia celor de la şcoală, iar acolo toţi sînt americani! Lasă-ne să facem o mică plimbare. Doar în jurul ambasadei. Noi n-avem voie să facem nimic!

– Nu, a spus Gordon, aranjîndu-şi papionul în oglinda triplă. Plecau la un dineu la palatul regelui.

– De ce nu? se repezi Sabrina.

– Sabrina, coboară tonul, i se adresă tăios Gordon.

– De ce nu, tati? zise şi Stephanie, din spatele lui.

– Pentru că există pericole, i-a răspuns el înfoindu-şi părul cu degetele. Pentru fete tinere şi în special pentru două fete din America al căror tată este membru al ambasadei.

– Ce fel de pericole? a insistat Sabrina. Mama iese singură; şi ea este fată şi ea are legătură cu tine. Şi ea este în pericol? De ce nu putem...

– Sabrina! a admonestat-o Gordon din nou. Dacă-ţi spun că există pericole, trebuie să mă crezi pe cuvînt. Pot să trec cu vederea refuzul premierului Greciei de a mă crede pe cuvînt într-o problemă, dar nu voi tolera acest lucru fiicei mele.

– Bine, dar ce putem face aici, în jur? continuă Sabrina ignorînd faptul că Stephanie îşi pusese mîna în semn de avertisment pe braţul ei. Voi plecaţi şi ne lăsaţi acasă cu servitorii, vă duceţi să vedeţi Atena, să întîlniţi oameni, să vă distraţi... Oricine poate să fie cu voi, numai noi nu!

– Dar ne petrecem o parte din timp împreună, zise Laura prinzîndu-şi pieptenii în păr.

– Ba nu! izbucni Sabrina. De cele mai multe ori asta se întîmplă cînd ne prezinţi unor bătrîni veniţi din America!

Înainte ca Laura să poată face vreun gest de mînie, Stephanie îi distrase atenţia:

– Majoritatea timpului eşti cu tata sau la cumpărături. Iar tata are întotdeauna de lucru. Alte familii nu sînt aşa. Ele îşi petrec weekend-urile împreună, mănîncă împreună şi au o familie adevărată.

– Singura familie pe care o avem sîntem noi două, a pus punctul pe i Sabrina. Stephanie şi eu, noi sîntem întreaga noastră familie!

– Tăceţi! Amîndouă! Umplîndu-şi pipa, Gordon le vorbea imaginilor lor reflectate în oglindă. Unele profesii reclamă cooperarea întregii familii. Lucrăm pentru ţara noastră. Ar însemna să fim egoişti dacă ne-am gîndi în primul rînd la noi.

– Tu te gîndeşti cum să fii promovat, a izbucnit Sabrina, ieşind din raza vizuală a tatălui ei.

– Tu nu ştii nimic despre ceea ce gîndesc eu şi nu voi comenta despre asta aici sau oriunde altundeva. Este limpede?

Sabrina a întîlnit privirea tatălui ei.

– Dacă aţi vorbi ruşilor aşa cum vorbiţi cu noi, am avea război!

Laura a început să rîdă. Gordon a scăpat din mînă punga cu tutun, iar Sabrina privea cum firicelele de tutun se împrăştiau ca nişte viermişori pe tot covorul.

– Părăseşte camera, i-a poruncit Gordon.

– Un minut, Gordon.

Laura s-a ridicat, înaltă şi superbă în rochia ei de mătase neagră cu şiraguri lungi de perle albe. Sabrina o ura pentru că era atît de frumoasă şi de distantă şi în acelaşi timp dorea să se cuibărească în braţele ei şi să fie mîngîiată. Dar singura persoană care o mîngîia vreodată era Stephanie. Sabrina se întreba dacă părinţii ei se mîngîiau şi se sărutau vreodată. Probabil că nu. Şi-ar fi şifonat frumoasele lor haine. Dar maică-sa o surprinse brusc:

– Fetele au nevoie de mai multă atenţie, a zis ea. Am de gînd să le iau în cîteva din expediţiile pe care le fac

după cumpărături.

– O...! a exclamat Stephanie.

– Cred că nu este bine, a spus Gordon dînd dezaprobator din cap.

– Gordon, continuă Laura trăgînd adînc aer în piept, eu fac tot ce pot. Ştiu că nu aprobi locurile în care merg, dar te asigur că sînt simple cartiere muncitoreşti, nu cuiburi de terorişti. Şi le frecventez pentru că acolo găsesc cele mai frumoase lucruri de cumpărat.

– Ce terorişti? a sărit Sabrina.

– Nu este nici un terorist, i-a răspuns Gordon exasperat, dar în acelaşi moment s-a uitat la ceas, iar Sabrina a înţeles imediat că el şi-a pierdut orice interes în ce le priveşte. Ia-le dacă insişti, dar foloseşte limuzina.

– Fireşte! zise Laura, încheindu-şi pelerina de mătase. Mergem?

Expediţiile după cumpărături au început în ziua următoare, după terminarea şcolii. Urmărite de copiii din cartier, care le spuneau „cele trei frumoase americance", au intrat căutînd obiecte de artă în magazine, în pieţe şi chiar în case particulare. Laura numea asta hobby-ul ei, dar de multă vreme devenise o adevărată pasiune. Studia în biblioteci, vorbea cu custozii de muzee, participa la licitaţii şi îi urmărea pe restauratorii de mobilă şi opere de artă în timp ce lucrau. De-a lungul anilor casele lor închiriate deveniseră adevărate expoziţii pentru cumpărăturile ei: obiecte din lemn lustruit şi mozaicuri, sculpturi şi picturi, sticlărie şi ţesături dintre cele mai fine. În momentul în care a început să le ia cu ea pe Sabrina şi Stephanie, Laura era deja un bun cunoscător şi expertă în negociere, avînd întotdeauna ultimul cuvînt în lumea ei în care Gordon nu venea niciodată.

Devenise de asemenea consilier pentru prieteni şi pentru cercul internaţional care avea legături sociale cu diplomaţii. Ei apelau la ea atît de des, încît dacă nu ar fi fost soţia lui Gordon Hartwell ar fi putut avea o altă viaţă, a ei proprie. Dar Laura iubea strălucitoarea viaţă socială pe care i-o oferea Gordon, aşa încît şi-a cultivat ambele pasiuni, transmiţîndu-le fetelor ei.

La unsprezece ani, Sabrina şi Stephanie au devenit pentru prima dată prietene cu mama lor. Împărţeau cu ea

lumea ei particulară, vorbeau limbajul ei particular. Ea îşi dezvăluia toate cunoştinţele, iar ele le absorbeau avide, ca şi cum ar fi fost dragoste.

Toate trei scotoceau prin mici magazine întunecoase, unde în colţuri stăteau bătrînii la taclale, iar praful le îneca, au vizitat case unde familii întregi se adunau pentru a le arăta covoare şi picturi pe care le aveau de generaţii. Dar cel mai bine s-au simţit în pieţele în aer liber, unde şiruri întregi de tarabe erau înţesate de covoare, tapiserii, vase, chiar şi mobilă, iar în faţa fiecăreia cineva care striga îmbietor: „Cumpăraţi cutare lucru! Cumpăraţi de aici! Este un chilipir!" Sabrina şi Stephanie ar fi vrut să cumpere totul, dar mama lor făcea fără milă distincţia între fals şi autentic, fără să ţină seama de protestele vînzătorilor care se aşteptau ca americanii să fie uşor de înşelat. Laura ţinea totul sub control, absolut sigură de sine, iar Sabrina şi Stephanie o urmăreau cu ochii plini de încîntare: era o altă femeie decît cea pe care o cunoşteau acasă, unde era soţia lui Gordon.

De asemenea după-amieze se bucurau doar o dată sau de două ori pe săptămînă, iar spre primăvară, Sabrina îşi dorea cu ardoare să vadă mai mult din Atena.

– Hai să întrebăm dacă astăzi putem să facem cumpărături într-un loc nou, zise ea într-o zi pe cînd se urcau în limuzina ambasadei după orele de şcoală. Theo, şoferul, le-a vorbit uitîndu-se prin oglinda retrovizoare:

– Nici un fel de cumpărături astăzi, domnişoară. Mama dumneavoastră mi-a spus să vă duc la ambasadă.

– O, nu! s-a supărat Stephanie, iar Sabrina şi-a trîntit necăjită cărţile pe banchetă.

– Probabil că tati vrea să ne arate iar cuiva. Ei bine, o să vadă el. Am de gînd să-mi scot dinţii în afară, ca la iepure.

– Iar eu o să mă uit cruciş, sări Stephanie luminîndu-se toată.

Strîmbîndu-se grotesc, Sabrina îşi duse umărul pînă aproape de ureche. Uitîndu-se cruciş, Stephanie a scos limba şi a început să-şi lingă bărbia. Îşi studiau reciproc figurile demonice şi şi-l închipuiau pe tatăl lor, înalt şi elegant îmbrăcat, spunînd vizitatorilor săi simandicoşi: „Vă rog să faceţi cunoştinţă cu fiicele mele", aruncîndu-se

pe bancheta din spate într-un acces de rîs.

– Ei drăcie, mormăi Theo, ce-or mai fi punînd la cale? Dar a fost prins într-un ambuteiaj provocat de un accident de automobil în faţă şi începu să se văicărească: O să stăm aici o oră! zise el şi ridică mîinile a neputinţă.

Sabrina şi Stephanie s-au uitat una la alta, cu aceeaşi idee nebunească, minunată. Fiecare a deschis încet portiera de pe partea ei, apoi le-au trîntit cu putere şi au luat-o la fugă în josul străzii, ascunzîndu-se după colţuri şi lovindu-se de trecători. Theo, mişcîndu-se greoi şi strigîndu-le pe nume, rămase departe, în urmă.

– Am făcut-o, oh, am făcut-o! zise Sabrina. Acum putem să cutreierăm singure. Se simţea uşoară, de parcă plutea. Oh, Stephanie, nu-i minunat?

– Minunat, i-a răspuns Stephanie ca un ecou.

Mînă-n mînă au cutreierat magazine şi pieţe aglomerate, au mîncat baclava lipicioasă cumpărată de la un vînzător ambulant, au citit cu voce tare toate inscripţiile în limba greacă pentru a-şi exersa vocabularul şi s-au oprit în faţa dughenelor măcelarilor pentru a asculta fascinate şuieratul groaznic al aerului care ieşea din plămînii de oaie puşi la prăjit în uleiul încins. În cele din urmă Sabrina s-a uitat la ceas şi a oftat.

– Ei bine, a trecut deja o jumătate de oră. Am face mai bine să ne întoarcem înainte să plece Theo.

Dar nici nu au apucat să se întoarcă şi au auzit strigăte şi tropăit de cizme, iar Stephanie a înţepenit cînd o piatră s-a izbit de clădire trecînd razant pe lîngă capul ei.

– Teroriştii! a exclamat Sabrina. Uitîndu-se în jur a înşfăcat-o pe Stephanie de mînă şi a tras-o după ea coborînd ca o furtună cîteva trepte ce duceau spre o uşă masivă, întredeschisă. S-au strecurat înăuntru, trăgînd puternic uşa după ele. După soarele de afară, camera era întunecoasă şi le-a trebuit o vreme ca să-şi dea seama că într-un colţ şedeau ghemuiţi trei copii. Cînd Sabrina s-a apropiat, cel mai mic a început să plîngă.

Întorcîndu-se spre cel mai mare dintre copii, un băiat slăbuţ, aproape de vîrsta lor, cu ochi luminoşi şi o claie de păr creţ, Sabrina i-a spus în greceşte:

– Putem să rămînem şi noi puţin aici? Afară în stradă se bat nişte oameni.

Băiatul a început să vorbească repede în greceşte cu fetiţa mai măricică de lîngă el. Sabrina şi Stephanie se uitau una la alta neajutorate: vorbeau prea repede ca să-i poată urmări. Dar cînd băiatul s-a uitat spre ele, i-au recunoscut privirea intensă; îl văzuseră de multe ori. El a zîmbit larg arătînd cu mîna de la una la alta.

– Parcă aţi privi într-o oglindă, a spus rar în greceşte şi toţi au început să rîdă.

Din stradă se auzeau zgomote şi voci de bărbaţi strigînd unul la altul. Un miros înţepător a pătruns în cameră. Sabrina şi Stephanie se ţineau strîns de mînă. Tăceau, ascultînd. Le ustura nasul din cauza mirosului. Deodată au auzit împuşcături.

Băiatul a sărit şi a împins cele două fetiţe într-un fel de pat aflat în colţ, acoperindu-le cu o pătură. Avea o privire încruntată, încercînd să pară curajos. Cînd Stephanie a întrebat în şoaptă ce să facă ele, copilul le-a arătat uşa. Sabrina s-a înfuriat.

– Ştii doar că nu putem să plecăm acum, zise ea în greceşte. Împuşcăturile se auzeau tot mai tare. Sînt terorişti.

– Este război pentru independenţă, îi zise sfidător băiatul. Sabrina părea încurcată, iar el a ridicat din umeri la atîta ignoranţă.

Sabrina se îndreptă spre o fereastră înaltă, se urcă pe o cutie ca să privească afară, dar băiatul s-a repezit şi a tras-o jos. Ea a căzut. Stephanie a început să plîngă, dar Sabrina s-a ridicat zicînd:

– Are dreptate. Mă poate vedea cineva. Nu voiam să ştiu decît de unde vine mirosul ăsta.

– Automobile arse, a spus băiatul.

– Arse...? De ce să ardă automobile?

– Pentru a bloca strada, a murmurat el. Americance proaste!

– De unde ştii că sîntem americance? I-a întrebat Sabrina.

Băiatul a ridicat mîinile într-un gest de disperare şi apoi au auzit zgomot de uşi trîntite în susul şi în josul străzii.

– Trebuie să ne ascundem! a spus Stephanie îngrozită. Nu trebuie să ne găsească!

– Unde să ne ducem? l-a întrebat Sabrina speriată pe băiat. Te rog, nu ar fi trebuit să fim aici. Ai putea să ai necazuri dacă ne găsesc. Mai este vreo cameră pe undeva?

El a ezitat, apoi le-a arătat patul. L-au tras într-o parte şi dedesubt au văzut un chepeng. Băiatul l-a ridicat, iar Sabrina, respirînd adînc, a alunecat prin deschizătură întinzînd o mînă după Stephanie ca să o urmeze. Chepengul a fost lăsat deasupra capului lor şi au auzit scîrţîitul patului pe podea în timp ce băiatul îl trăgea la loc.

Era atît de întuneric, încît nu se puteau vedea una pe cealaltă sau ce este în jurul lor. Aerul era umed şi plutea un miros greu. O pivniţă, se gîndi Sabrina, dar plafonul era prea jos: îl loveau cu capul dacă încercau să se ridice în picioare. La uşa camerei de deasupra s- au auzit ciocănituri şi ele au înţepenit, chircite în întunericul umed. Sabrina îşi înfipse unghiile în mîna lui Stephanie. Cu mîna liberă, ea căuta în faţă şi în spate un loc unde s-ar fi putut aşeza. A simţit la pipăit mizeria întărită de pe podea şi apoi a dat peste ceva ce părea a fi un sac cu cartofi. De aici provenea izul de putred: se aflau într-o cameră de legume.

S-au aşezat amîndouă, cu braţele una în jurul celeilalte şi cu capetele apropiate. La cîţiva centimetri deasupra capetelor lor se auzeau bocănit de cizme şi voci aspre care puneau întrebări repezi. Sabrina a auzit cuvîntul „arme“ şi pe băiat răspunzînd „nu“. Apoi sertare trase şi aruncat pe podea.

Stephanie a fost cuprinsă de un tremurat, simţind că se sufocă. Sabrina a strîns-o mai tare în braţe şoptindu-i la ureche:

– Ai răbdare. Or să plece repede. Ţine-mă strîns. Şi a închis ochii; era mai puţin înfricoşător decît să nu poţi vedea nimic în jur.

– Mi-e rău de la stomac, a şoptit Stephanie. Sabrina a clătinat din cap; şi ei îi era. Mirosul de legume putrede îi pătrunsese în nări şi-i simţea gustul pe gît în jos. O făcea să se sufoce. Şi-a îngropat nasul în jachetă şi a inspirat profund, ceea ce i-a ajutat. Deasupra lor, mai mulţi bărbaţi se certau. Copilul cel mic a început să plîngă. Iar în întunericul profund Sabrina a simţit cum se urcă ceva

pe piciorul ei.

Sabrina a făcut o mişcare bruscă spre spate, numai că şi Stephanie simţise acelaşi lucru şi a scos un strigăt înăbuşit încercînd să se ridice. Sabrina a tras-o în jos. „Nu", a şoptit ea, gîndindu-se că poate plînsetul copilului a făcut să nu fie auzit strigătul lui Stephanie, dar nu putea fi sigură. A şters-o pe Stephanie pe picioare şi s-a scuturat şi ea. Păianjeni, unul i se agăţase de mînă şi l-a zdrobit de podeaua murdară.

Tremura toată. Făcuse eforturi atît de mari să fie curajoasă, dar Stephanie reuşise să-i transmită şi ei teama. Acum, la fiecare pas pe care îl auzea deasupra capului, se simţea trasă afară. Or să fie violate. Vor fi ucise sau vor fi ţinute ostatice pentru răscumpărare. Vor fi tăiate în bucăţele care vor fi trimise una cîte una părinţilor lor, iar mama lor o să plîngă. Nu o văzuseră niciodată pe mama plîngînd şi numai la gîndul că se va întîmpla aşa, Sabrina a început să plîngă, ca şi cum întreaga teroare a acelei după-amieze ar fi devenit realitate numai cînd i-a trecut prin cap că mama o să plîngă din cauza lor.

Brusc totul a luat sfîrşit. Băiatul striga „tatăl meu". La întrebarea unui bărbat „unde?", copilul a răspuns „în Cipru". Atunci vocile au devenit mai blînde, iar unul dintre bărbaţi a spus: „un patriot". Paşii s-au îndreptat spre uşă şi apoi pe scări, spre stradă. Uşa s-a închis. Nu se mai auzea decît scîncetul uşor al copilului.

Sabrina îşi masa cu încăpăţînare picioarele, pe ale ei şi pe ale lui Stephanie, ţinînd-o strîns cu braţul celălalt şi respirînd cu nasul înfundat în jachetă. În tăcerea care se lăsase brusc, a cuprins-o o nouă teamă: dacă băiatul le va ţine închise acolo? Probabil că le ura pentru că au stat ascunse în timp ce el a fost nevoit să-i înfrunte singur pe cei de sus! Ce se întîmplă dacă pune o greutate peste chepeng ca ele să nu mai poată ieşi? A sărit în picioare, lovindu-se atît de tare la cap, încît a apucat-o o uşoară ameţeală; dar a început să pipăie plafonul pentru a găsi deschizătura chepengului.

– Unde eşti? a şoptit speriată Stephanie. Dar Sabrina căuta cu disperare pe plafon. Degetele ei au atins ceva ascuţit şi exact în momentul în care şi-a dat seama că este un cui băiatul a ridicat chepengul. A închis ochii

orbită de lumină, vlăguită de uşurare şi de ruşine. Era tot atît de tînăr şi de înfricoşat ca şi ele; cum de i-a trecut prin cap că ar fi putut să le facă vreun rău?

După ce băiatul le-a tras afară, Sabrina şi Stephanie s-au uitat una la alta. Erau murdare, aveau rochiile rupte, pe feţe urme de lacrimi şi murdărie. Degetele Sabrinei erau julite şi pline de sînge şi, cînd s-a mişcat, din păr i-a căzut un păianjen. Cînd a văzut asta, Stephanie a început să-şi scuture şi ea cu violenţă părul. Băiatul aşeza la loc sertarele pe care oamenii aceia le aruncaseră pe jos. Pe pat, fetiţa şi copilul stăteau nemişcaţi, cu ochii larg deschişi şi goi.

Acum, cînd totul se terminase, Sabrina a devenit din nou curioasă, întrebînd:

– Ce voiau?

– Arme, a răspuns băiatul. Era patrioţi greci care luptă pentru independenţă în Cipru.

Sabrina şi-a amintit ceva despre asta de la şcoală şi a întrebat:

– Atunci de ce luptă aici?

– Pentru a scăpa de turci, iar cînd a rostit cuvîntul „turci", parcă l-ar fi scuipat.

– Dar sînt turci aici?

– Nu, în Cipru. Luptători greci. Tatăl meu este acolo. Ar fi trebuit să fiu şi eu cu el, să lupt împotriva turcilor.

– Atunci în stradă cine se luptă? întrebă Sabrina bătînd din picior de necaz că nu înţelegea despre ce este vorba.

– Greci, turci şi poliţia, răspunse băiatul, ca şi cum totul era foarte clar.

Stephanie se simţea mai bine. Ştia că Sabrinei îi era ruşine că s-au ascuns şi a început să se simtă şi ea ruşinată.

– Unde este mama ta? l-a întrebat ea pe băiat.

– A murit. Avem o mătuşă care ar fi trebuit să fie acasă, dar a întîrziat.

– A murit? Oh, Sabrina, ar trebui...

Dar Sabrina îl privea cu intensitate pe băiat.

– Te-ai fi luptat într-adevăr?

– Dacă aş fi avut o armă, da. Aş fi ucis.

– Cum te cheamă? îl întrebă Sabrina cu ochii plini de

uimire.

– Dmitri Karras, i-a răspuns el uitîndu-se unul la altul.

În cameră era linişte. Zgomotul scăzuse în intensitate, auzindu-se numai trosnetul flăcărilor automobilelor care ardeau.

– Sabrina, zise Stephanie. Este tîrziu, n-ar trebui să plecăm? Şi poate că, dacă mama lor este moartă, am putea...

– Să-i luăm cu noi, a completat Sabrina ce începuse Stephanie.

– Am grijă singur de surorile mele, a răspuns mîndru Dmitri.

– Sigur, i-a spus Sabrina. Dar vino măcar o dată. Veniţi la noi la cină, a adăugat ea cu tot atîta eleganţă cum făcea mama ei în sala de recepţii a ambasadei. Şoferul vă va aduce înapoi cînd doriţi.

Dmitri nu-şi putea lua ochii de la ea: atît de mîndră şi de frumoasă! Ca o regină! O ura şi o iubea în acelaşi timp.

– Bine, a acceptat el în cele din urmă.

Şi aşa s-a întîmplat că pompierii, cînd au sosit cîteva momente mai tîrziu, au dat peste cinci copii care coborau în josul străzii, o fetiţă grecoaică cu un copilaş în braţe şi un băiat grec cu ochii aţintiţi asupra a două fete americane identice, murdare, dar adevărate frumuseţi, cu feţele încadrate de bucle castanii. Pompierii i-au luat pe copii la poliţie, de unde au fost duşi cu automobilul la adresa pe care le-au dat-o, poliţia ştiind că acolo se afla ambasada americană şi că vor fi bine răsplătiţi.

Unul dintre poliţişti telefonase înainte la ambasadă, iar în faţa porţii clădirii se afla deja o mulţime de oameni. Laura alerga pe alee spre ele, le-a luat în braţe şi le-a strîns la piept, uitîndu-se speriată la hainele lor rupte şi murdare şi la sîngele de pe mîinile Sabrinei. Gordon o urma cu faţa ca de piatră. Cînd a ajuns în dreptul lor, din toate părţile au izbucnit blitz-urile aparatelor de fotografiat ale celor circa treizeci de ziarişti care, de altfel ca toată lumea, crezuseră că fetele gemene ale însărcinatului cu afaceri americane fuseseră răpite de ciprioţi.

Sabrina s-a lipit de mama ei, simţindu-se în siguranţă în căldura plină de dragoste a braţelor ei. Totul era

perfect, erau acasă. Atunci, amintindu-şi de Dmitri, s-a uitat în jur şi l-a zărit în mulţimea ziariştilor care se agitau.

– Stai, aşteaptă! i-a strigat ea cu o voce puternică. Împreună cu Stephanie s-au smuls de lîngă Laura şi au fugit spre el.

– Ei sînt prietenii noştri! Ei ne-au salvat! I-am invitat la cină.

– Sabrina! Vocea tatălui ei a căzut ca o şfichiuitură. Nici un cuvînt. Ai făcut destul rău cu nesăbuinţa şi neascultarea ta. De cîte ori să-ţi spun...

Sabrina privea uimită şi împietrită. Erau acasă, de ce o dojenea tata? Nici măcar nu le îmbrăţişase. Era lovită peste tot şi era atît de obosită, dar s-a simţit în siguranţă cînd a văzut ambasada şi cînd mama le-a strîns la piept... De ce o făcea tata să se simtă atît de îngrozitor? Ochii i s-au umplut de lacrimi. A încercat să se stăpînească, dar lacrimile au început să-i curgă pe obraji şi le simţea gustul amar pe buze.

– ...un egoism care denotă că nu ai nici o consideraţie pentru cariera mea. De data asta ai tras-o după tine şi pe sora ta şi i-ai implicat şi pe aceşti copii, oricine ar fi ei. Ai să intri în casă imediat; o să decid ce pedeapsă vei primi cînd...

– Nu este Sabrina! Ne-ai confundat!

Printre lacrimi Sabrina a văzut-o pe Stephanie agăţîndu-se de braţul tatălui lor. Stephanie plîngea şi ea.

– Sînt Stephanie, nu Sabrina, ne-ai confundat! Nu o poţi învinovăţi pe ea în faţa tuturor, nu a făcut nimic şi oricum ideea a fost a amîndurora, am ieşit din maşină amîndouă deodată! O să-ţi spună Theo, iar atunci a început lupta şi noi ne-am ascuns şi nu o poţi învinovăţi pe Sabrina... pe Stephanie, pe oricare dintre noi, nu este vina ei!

Reporterii se agitau făcînd fotografii.

– Sir! Domnişoarele, Sabrina sau Stephanie, ne pot spune ce s-a întîmplat...

Gordon, stupefiat, privea de la Sabrina la Stephanie şi înapoi. Sabrina l-a auzit bombănind:

– Cum dracu' am putut... Dar Laura şi-a revenit, postîndu-se în faţa lui.

– Fără interviuri, vă rog, zise ea. Fetele sînt epuizate

după încercarea prin care au trecut şi nu se simt prea bine. Nici ea nu se simţea prea bine, cuprinsă încă de teama paralizantă şi de vinovăţia pe care o resimţise toată după-amiaza; niciodată nu făcuse suficient pentru copiii ei şi acum s-ar fi putut întîmpla ca ei să fie morţi pe undeva. Dar reporterii care insistau şi pericolul unui scandal care să-i afecteze cariera lui Gordon au trezit în ea simţul datoriei şi, cel puţin aparent, a împins pe planul doi durerea ei. Putea să mai aştepte. O să-şi revină mai tîrziu, departe de orice privire.

– Sabrina, Stephanie, luaţi copiii cu voi înăuntru. Daţi-le ceva de mîncare şi aşteptaţi-mă în biroul tatălui vostru. Imediat! a poruncit ea şi ei au luat-o la fugă pe alee, sub blitz-urile aparatelor de fotografiat. În urma lor, Gordon, care-şi recăpătase cumpătul şi prestanţa, le-a promis ziariştilor că va da o declaraţie a doua zi.

Dar în ziarele de dimineaţă au apărut ştiri senzaţionale şi fără versiunea oficială a lui Gordon, toate fiind însoţite de fotografii mari ale Sabrinei, ale lui Stephanie şi ale copiilor greci. În acel moment fetele erau încuiate în dormitoarele lor separate, dar o cameristă grecoaică le-a adus ziarele odată cu micul dejun, iar mai tîrziu, cînd Gordon şi Laura au ieşit, le-a descuiat uşile. Sabrina dansa în dormitorul lui Stephanie cu ziarul în mînă:

– Niciodată pînă acum nu mi-am văzut poza în ziar! Pe prima pagină, ca mami şi tati! Şi uite ce scrie, că au găsit-o pe mătuşa lui Dmitri! Oh, Stephanie, nu este grozav? Atîtea lucruri să se întîmple deodată!

Stephanie şedea la fereastră. Era confuză: totul îi apărea cu susul în jos.

– Tata l-a concediat pe Theo, zise ea.

Sabrina s-a oprit în mijlocul unei piruete. S-a aşezat şi ea la fereastră.

– Ştiu. Nu este drept. Tata ştie că nu a fost vina lui. Aş fi vrut să nu-l fi concediat. Dar totul este atît de palpitant...

– Bine, dar ce părere ai despre lucrurile rele? a izbucnit Stephanie. Mama şi tata sînt furioşi, iar ambasadorul i-a spus mamei că sîntem de nestăpînit şi că americanii nu trebuie să se amestece în luptele de stradă...

– Dar nu am făcut-o, a întrerupt-o Sabrina.

– Şi apoi este vina noastră că Theo a fost concediat,

Iar eu mă simt prost.

– Şi eu. Sabrina privea pe fereastră. O dureau degetele acolo unde se tăiase şi le ţinea strîns lipite de sticla rece.

– Toată lumea s-a supărat pe toată lumea. Am făcut-o într-adevăr lată. Totuşi, a fost palpitant, nu-i aşa? Totul a fost emoţionant şi – ei bine, ştiu eu? – important. Mult mai real decît la şcoală, în cărţi sau în filme. Dmitri este atît de interesat de tot ce se întîmplă în jurul lui! La fel şi oamenii ăia. A fost o aventură, Stephanie!

– Ştiu şi a fost palpitant, acum că totul s-a terminat...

– La şcoală o să citească toată lumea ce scrie în ziare...

– Şi or să fie invidioşi...

– Pun pariu că nici unul dintre ei nu a avut o aventură ca a noastră....

– Chiar dacă ar fi avut ar fi fost speriaţi, nu curajoşi cum ai fost tu.

– Ba mi-a fost frică şi tu ştii asta. De fiecare dată cînd auzeam paşii deasupra capului nostru...

– Dar ai fost totuşi curajoasă, Sabrina. Întotdeauna eşti. Aş fi vrut să fi fost şi eu.

– Nu fi prostuţă, fireşte că eşti şi tu. I-ai spus tatei că tu eşti eu!

– Oh, trebuia să o fac după ce am fost aşa de îngrozitor de laşă în cămara aia. Cel puţin ne-a pedepsit pe amîndouă, nu numai pe tine.

– Te-ai uitat la tata? Era atît de încurcat!

– Mama şi-a dat seama!

– Ea ştie cum eşti îmbrăcată.

– Dar tata abia dacă se uită la noi.

Au tăcut, gîndindu-se la tatăl lor.

– Stephanie, zise Sabrina în şoaptă, ce ai face dacă nu ţi s-ar putea întîmpla decît aventuri care să se termine atît cu bune cît şi cu rele? Ai renunţa?

– O, nu ştiu. Presupun că nu. Numai că aş dori să existe vreo cale de a şti ceva dinainte...

– Dar nu există.

Urmăreau cu privirea o pasăre aşezată pe un ram în apropierea ferestrei, atît de aproape încît îi puteau vedea fiecare pană. Sabrinei îi plăcea să stea ca acum, lîngă

Stephanie, comod şi tihnit. Uneori şi-ar fi dorit să fi fost la fel de calmă ca Stephanie şi să nu le mai răspundă părinţilor şi profesorilor, sau să creadă că pericolul este palpitant. Dar pe ea o frămîntau atîtea şi existau multe lucruri ispititoare de încercat încît nu putea să rămînă inactivă multă vreme. Şi, în mod ciudat, credea că, în taină, mamei tocmai acest lucru îi plăcea la ea cel mai mult. Aşa că uneori răspundea sau încerca ceva riscant la ora de gimnastică (profesorii admonestînd-o, ceea ce făcea ca totul să fie şi mai amuzant!) doar pentru ca mama sau alţi oameni să o admire şi să o iubească.

Dar cel mai mult îi plăcea să facă tot felul de lucruri pentru că erau atît de multe de descoperit!

– Ştii ce cred? îi spuse lui Stephanie, care stătea liniştită aşteptînd-o să continue. Mie mi-ar plăcea mai degrabă să mi se întîmple şi lucruri rele decît să nu mi se întîmple nimic.

– Ei bine, zise în cele din urmă Stephanie, după ce reflectase puţin, este un lucru bun că eşti aici. Pentru că dacă nu ai fi, probabil că mie nu mi s-ar întîmpla nimic. Niciodată. Şi nici mie nu mi-ar plăcea treaba asta.

Mai tîrziu, în cursul aceluiaşi an, au citit despre încheierea războiului din Cipru. Dmitri şi surorile lui plecaseră cu mătuşa lor, iar Sabrina şi Stephanie devorau ştirile din ziarele şi revistele greceşti în speranţa de a găsi veşti despre cineva cu numele Karras. Dar n-au găsit nimic, iar în toamnă s-au mutat la Paris fără să ştie ce li s-a întîmplat copiilor.

Gordon Hartwell a fost numit însărcinat cu afaceri la Ambasada S.U.A. din Paris în vara lui 1960, an în care Makarios a preluat funcţia de preşedinte al Ciprului independent, iar John F. Kennedy a fost ales preşedinte al Statelor Unite. Dar indiferent de schimbările petrecute în lume, pentru Sabrina şi Stephanie viaţa era la fel ca aceea de la Atena. Casa lor închiriată se afla într-o enclavă de americani; mergeau la şcoala americană; făceau cumpărături în faimoasele *marché aux puce* aflate la marginea Parisului împreună cu mama lor, niciodată singure.

Dar Laura ştia ce tensiuni explozive zăceau în Sabrina şi cînd fetele au împlinit paisprezece ani le-a dat voie să

meargă la evenimente sociale organizate pentru fiii şi fiicele de diplomaţi de la alte ambasade. Au fost picnicuri şi partide de înot, dans, excursii, fotbal, curse de cai, meciuri de tenis, curse cu bicicletele şi vacanţe la schi. Îşi făcuseră prieteni dintr-o duzină de ţări, iar limba pe care o vorbeau fetele a devenit în curînd un amalgam de accente şi cuvinte luate de la toţi. Era ca şi cum ar fi avut propria lor ţară, separată de restul lumii.

Dar atunci, din nou, totul s-a schimbat. Într-o seară de iarnă, la cină, părinţii lor le-au anunţat marea veste că Gordon fusese numit de preşedinte şi confirmat de Senat în funcţia de ambasador în Algeria. Dar, a adăugat Laura, exista o problemă. Vorbind repede ca fetele să nu o poată întrerupe, ea le-a spus că Algeria abia îşi cîştigase independenţa faţă de Franţa şi că situaţia de acolo nu era încă stabilă, ba poate chiar periculoasă pentru străini. Categoric nu era un loc pentru două americance adolescente.

– Dar există un pension în Elveţia, a continuat ea, despre care am luat informaţii.

Îl aleseseră dintre circa zece şcoli ce le fuseseră recomandate. Institutul internaţional pentru tinere fete *Juliette* era o şcoală medie, cu o reputaţie impecabilă. Sub autoritatea curtenitoare a profesorului L.E. Bossard, tinere bogate deveneau culte, bine pregătite în diferite sporturi şi educate conform standardelor de admitere la orice universitate franceză, americană sau engleză. Regulile erau stricte, iar elevele îndeaproape supravegheate. Profesorul Bossard era foarte interesat să nu existe nici un scandal care ar putea duce la *Juliette* sau să ajungă la părinţii fetelor.

Gordon urma să-şi preia postul în primăvară, le-a spus Laura fetelor. Ea o să rămînă cu ele la Paris pînă la terminarea anului şcolar. Apoi va veni şi Gordon şi vor pleca în Elveţia să le vadă pe fete instalate în siguranţă sub aripa protectoare a profesorului Bossard.

Sabrina privi încruntată spre părinţii ei. Se realizase în sfîrşit dorinţa pentru care luptase mama în toţi aceşti ani: Gordon era ambasador. Iar acum, că reuşise, le îndepărta.

– Nu, nu pentru că este vorba de Algeria, zise ea. Este

pentru că tata este ambasador şi tu, de asemenea, un fe de ambasador şi nu vrei să-ţi mai faci probleme în cazu în care noi am putea face ceva stînjenitor pentru asemenea oameni foarte importanţi.

Laura a plesnit-o peste faţă. A fost singura dată cînd a lovit-o şi imediat după aceea i-a fost ruşine.

– Iartă-mă, i-a spus Sabrinei. Dar să-mi vorbeşti în felu ăsta...

– Nu asta a vrut să spună, a sărit imediat Stephanie. Nimic altceva decît că nu vrem să plecăm.

– Ba asta am vrut să spun, zise cu încăpăţînare Sabrina. Şi chiar vreau să plec. Nu vreau să stau cu oamen care nu mă doresc.

Ochii Laurei scăpărau, dar vorbi calm şi cu afecţiune:

– Fireşte că te dorim; ne veţi lipsi amîndouă teribil de mult. Dar nu putem refuza această numire din cauza ta. Algerul este încă un oraş în care au loc agitaţii, şcolile nu sînt...

– E-n regulă, vorbi Sabrina. Înţeleg. Stomacul i se întorcea pe dos şi o ura pe mama, ca şi pe tata, care privea pe fereastră ca şi cum el nu ar fi fost deloc implicat.

– Pare să fie o şcoală minunată. Vom petrece clipe frumoase, nu-i aşa, Stephanie? Presupun că trebuie să învăţăm mai bine limba franceză, nu-i aşa? Cred că ar trebui să începem chiar de pe acum. Stephanie, nu vii cu mine sus să începem să învăţăm la franceză?

S-a lăsat o lungă tăcere. Familia Hartwell stătea nemişcată în jurul mesei în frumoasa casă pe care Laura o aranjase pentru ei la Paris.

Apoi Sabrina s-a ridicat, urmată de Stephanie şi au urcat scările împreună.

CAPITOLUL 3

Exact la ora zece, uşile de mahon ale uriaşei săli de bal a hotelului *Geneva* s-au deschis larg spre un palat veneţian din mucava. Coloane de marmură sprijineau un

spre canale pictate, pe care pluteau gondole. În sala de bal, cu stucaturi aurii, erau aşezate de jur-împrejur sute de mese rotunde, fiecare avînd în mijloc orhidee şi aranjate cu porţelanuri şi argintărie pentru patru persoane. În momentul în care uşile s-au deschis, sala a devenit un fel de caleidoscop, dînd năvală patru sute de tineri şi tinere în fracuri şi rochii de bal; era balul absolvenţilor.

Erau tineri care terminaseră liceul la zece şcoli selecte de pe malul lacului Geneva şi se cunoşteau între ei din anii în care participaseră la evenimente sociale sub strictă supraveghere, din călătorii în marile oraşe ale Europei şi de la competiţiile sportive. Nu mai departe decît în cursul aceleiaşi dimineţi se întrecuseră în cadrul festivalului anual al sporturilor de pe lacul Geneva, ultima lor şansă înainte de absolvire de a cîştiga trofee pentru şcolile lor, de a-şi vedea numele gravate impresionant în alamă sau în argint, pentru victoriile obţinute în întrecerile cu arcul, la canotaj, scrimă, înot, echitaţie şi fotbal. Din zori şi pînă după-amiază tîrziu au luptat din răsputeri, cu părul bine întins spre ceafă, cu pielea numai dîre de sudoare şi praf, cu muşchii încordaţi de dorinţa victoriei. Acum, eleganţi şi distinşi, luau parte la un altfel de festival al sporturilor sponsorizat de şcoli, acela de a-şi găsi un partener corespunzător pentru căsătorie.

Stephanie, într-o rochie ca o spumă de culoarea lămîii, cu părul căzîndu-i în valuri grele, pe spate, se aşezase cu Dena şi Annie la masa lor şi o aşteptau pe Sabrina. Trebuia neapărat să-i vorbească; i se întîmplaseră atîtea lucruri, atîtea sentimente noi se învălmăşeau înlăuntrul ei! Şi nu avea pe nimeni altcineva căruia ar fi îndrăznit să i le împărtăşească, nici măcar celor două bune prietene ale ei!

Nu că ar mai fi avut nevoie de Sabrina la fel ca înainte: acum îşi avea fiecare viaţa ei, prietenii ei. La început, cînd au sosit şi maşina urca dealul de pe malul lacului Geneva, se ghemuiseră una într-alta, urmărind drumul care şerpuia printre vii cu frunzele verzi- aurii tivite cu roşu. Apoi au ajuns sus, au pătruns printr-o poartă de fier într-un parc, iar de acolo pe peronul din faţa castelului de piatră care era *Institutul Juliette.* Stephanie a primit o cameră la etajul al patrulea cu Dena Cardozo, iar Sabrina, la

etajul al treilea cu Gabrielle de Martel, unde au convieţuit şi au învăţat, împreună cu alte o sută douăzeci de fete, timp de trei ani. A fost cea mai lungă perioadă de timp pe care au petrecut-o neîntrerupt într-un singur loc.

De unde pînă atunci Sabrina şi Stephanie fuseseră tot timpul împreună, la *Juliette* au început să se îndrepte în direcţii diferite. Participau la orele de artă împreună şi amîndouă au intrat în echipa de scrimă, dar în primul an Sabrina a optat pentru canotaj şi a devenit căpitanul echipei, cîştigînd locul întîi în patru întreceri între şcolile Alianţei. Stephanie a rămas la scrimă şi, în echipă cu Dena şi Annie MacGregor, pînă în ultimul an de liceu, au adus *Institutului Juliette* patru trofee.

Au studiat şi au făcut sport cu grupuri diferite, dar întotdeauna se simţeau aproape. Ori de cîte ori puteau, îşi rupeau o după-amiază sau o vacanţă pentru a le petrece împreună, numai ele două.

– Pentru a da un sens lucrurilor, spunea Sabrina şi se cuibărea fericită, gata să vorbească şi să asculte.

– Hei, o strigă Dena în timp ce un chelner le umplea paharele cu şampanie. Iarăşi visezi! Revino pe pămînt, vreau să toastez. Şi a ridicat paharul. Pentru colegiu şi la dracu' cu el!

– Nu fi proastă Dena, zise Stephanie renunţînd să o mai caute pe Sabrina. Doar nu vrei să rămîi în liceu.

– Ba vreau să merg mai departe, dar să rămînem colege de cameră!

– Atunci vino la Paris cu Sabrina şi cu mine.

– Vino tu la *Bryn Mawr* cu mine.

– Vreau să merg la Paris, Dena, la *Sorbonna.*

– Părinţii voştri v-au înscris la *Bryn Mawr.*

– Iar noi ne-am înscris la *Sorbonna.* Într-una din zilele astea or să înţeleagă că atunci cînd spunem ceva, aşa este.

– Grele vorbe, a ridicat Dena din sprîncene.

Stephanie a clătinat din cap. Hotărîrea Sabrinei făcuse totul; singură, ea ar fi cedat în faţa părinţilor, chiar dacă banii erau ai lor, lăsaţi moştenire de bunicul. Laura şi Gordon voiau ca ele să meargă la *Bryn Bawr* pentru că Laura învăţase acolo şi pentru că, spuneau ei, era timpul ca fetele să trăiască în America. Dar Sabrina şi Stephanie

voiau la Paris; visau Parisul de ani de zile.

– Ai văzut-o pe Sabrina? întrebă Stephanie arătîndu-şi îngrijorarea. O să înceapă dansul şi nu vor mai putea să stea de vorbă!

– N-am văzut-o de la meciul de scrimă, răspunse Annie. Dar uite- l pe Charles al tău. După care a tăcut. Are o faţă drăguţă. Şi tăcu din nou ca să-i dea posibilitatea să le răspundă prin confidenţe. Văzînd că ea tace, Annie a întrebat-o direct: Unde ai fost după-amiază, după meci?

– M-am plimbat, a zis vag Stephanie, zărindu-l prin mulţime pe Charles în mijlocul colegilor săi. Şi a simţit zvîcnind o puternică dorinţă cînd pe faţa lui fină, serioasă, a apărut un zîmbet adresat unui coleg, amintindu-şi cum i-a zîmbit ei în acea după-amiază cînd, înconjurîndu-i umerii cu braţul, a scos-o din gimnaziu, cît mai departe de dezastruosul ei meci de scrimă.

Au luat prînzul la Lausanne, într-o cafenea micuţă cu feţe de masă roşii şi cu perdeluţe albe, unde erau numai ei şi, în sfîrşit, departe de orice privire, a plîns din cauza campionatului pierdut.

– Am jucat prea timid. Să arunc totul în joc într-un atac în care să cîştig un punct şi, cînd mai aveam nevoie doar de încă unul, să nu pot să o fac, zise ea printre suspine. Nu ştiu de ce. Sabrina ar fi...Dar Charles i-a spus cît de minunată a fost şi cît de mult i-a admirat graţia şi îndemînarea.

– Toată lumea ştie că tehnica este mai importantă decît forţa. Nu trebuie să fii agresivă. Aminteşte-ţi cît te-au aplaudat. Şi a vorbit întruna pînă cînd suspinele ei s-au potolit şi a început să nu se mai simtă atît de deznădăjduită. S-a aplecat spre el, fericită şi plină de încredere, gîndindu-se că s-a îndrăgostit; apoi vocea lui s-a schimbat şi a început să se bîlbîie. Stephanie a înţeles că încerca să-i ceară să meargă cu el la un mic hotel din apropiere, dar că pentru el ar fi fost pentru prima dată şi nu s-ar descurca, iar Stephanie, cu tot atîta experienţă ca şi el, nu avea nici o idee cum să-l ajute. În toate discuţiile pe care le-a avut la ore tîrzii din noapte, cu prietenele ei, despre dragoste, timpul trecea vorbind despre cum să spui *da* sau *nu*, dar nici un moment despre *cum* să o faci.

Privindu-l prin mulţimea din sala de bal, Stephanie şi-a

amintit cum a ţinut-o strîns pe după umeri tot timpul cît au vorbit şi s-au gîndit la hotelul din vecinătate pînă cînd au fost nevoiţi să plece ca să se pregătească de bal. Îl iubesc pe Charles, îşi zise ea şi zîmbi.

Annie, care tot mai aştepta, văzîndu-i zîmbetul zise:

– După cum citesc pe faţa ta a fost o plimbare foarte frumoasă! Dar Stephanie tăcea. Singura căreia ar fi putut să-i vorbească despre Charles era Sabrina. Dar ea nu era de găsit nicăieri.

În sunete de trompete şi ropote de aplauze, au fost prezentaţi directorii celor zece şcoli ale Alianţei. După ce orchestra a intonat tradiţionalul amalgam al imnurilor şcolilor Alianţei şi primul vals, luminile au început să se micşoreze, făcîndu-te să te simţi ca într-o seară albastră, cu sute de lumînări licărind ca nişte steluţe. Sala era un vîrtej de culoare şi băieţii se înghesuiau cerîndu-i lui Stephanie dans după dans. Ea aluneca visînd, în aşteptarea lui Charles.

– Îmi pare rău de meci, zise unul dintre parteneri readucînd-o la realitate. Ea a dat scurt din cap. De obicei fetele nu sînt interesante, dar tu eşti atît de frumoasă încît într-adevăr m-am bucurat de meci.

– Ce remarcă uluitor de stupidă, zise Stephanie oprindu-se din dans.

– Hei, zise el în defensivă. Nu am vrut decît...

– Ştiu ce ai vrut.

El nu o interesa; ea-l voia pe Charles. Unde era? De ce nu a venit să o invite la dans?

– Scuză-mă, zise ea şi plecă, alunecînd ca o umbră printre cuplurile care dansau, cu ochii într-o permanentă căutare. Şi, deodată, l-a zărit. Era într-un colţ ferit, vorbind animat cu o fată. Cu spatele spre Stephanie, fata era îmbrăcată într-o rochie de un albastru strălucitor, cu un păr greu castaniu-roşcat prins lejer la baza gîtului cu o fundă asortată. Sabrina! i-a trecut lui Stephanie prin cap şi a pornit plină de nerăbdare. Ce uimită era că-i găseşte pe amîndoi! S-a oprit brusc cînd a văzut expresia lui Charles, dorinţă, fascinaţie, adoraţie. În toată după-amiaza pe care au petrecut-o împreună nici măcar o dată nu s-a uitat la ea aşa!

Muzica s-a oprit şi un băiat s-a apropiat de Stephanie.

Nu a întors capul. Nu-i vedea decît pe Charles şi Sabrina.

– ...dansul acesta? a întrebat-o şi a pus mîna pe braţul ei. Tot fără să-l privească ea a dat din cap că nu.

– De ce nu, Stephanie, ce s-a întîmplat?

Vocea lui plîngăreaţă strigînd-o pe nume a răsunat într-un moment de linişte, înainte ca dirijorul să dea semnalul pentru începerea dansului următor. Charles s-a întors brusc. O clipă ochii ei i-au întîlnit pe ai lui şi apoi ea a luat-o la fugă, ţinîndu-şi rochia cu amîndouă mîinile şi strecurîndu-se printre perechile de dansatori spre ieşirea din sala de bal.

Imediat, Sabrina a pornit după ea. Ignorînd întrebările lui Charles, ea-şi croia drum printre dansatorii curioşi, ajungînd la uşile mari de mahon. O secundă a zărit rochia galbenă a lui Stephanie în timp ce se închideau uşile liftului şi a alergat să ia celălalt lift pînă la etajul unde erau cazate fetele de la *Juliette* pentru noaptea balului.

– Stephanie? a ciocănit la uşa camerei pe care sora ei o împărţea cu Dena. Nici un răspuns. A aşteptat ţinîndu-şi răsuflarea. Inima a început să-i bată mai repede, gîndindu-se la disperarea groaznică de pe faţa lui Stephanie. N-am ştiut, îşi zise ea. N-am ştiut. Dar ar fi trebuit să-mi dau seama dacă n-aş fi fost atît de egoistă. Stephanie, te rog!

– Este deschis, îi răspunse Stephanie.

Era ghemuită pe canapea, plîngînd; Sabrina se repezi spre ea, se lăsă în genunchi pe covor şi îi luă mîinile într-ale ei.

– Îmi pare rău, iartă-mă. De ce trebuie să te rănesc cînd te iubesc mai mult ca pe oricine altcineva pe lume? Stephanie încerca să-şi retragă mîinile, dar Sabrina i le ţinea strîns. Te rog, Stephanie, n-am vrut să te rănesc. Nu flirtam. Tocmai venise la mine... Stephanie şi-a retras brusc mîinile.

– Întotdeauna „tocmai" veniseră la tine, zise ea furioasă. Te-ai gîndit vreodată să spui nu? Sabrina o privea cu ochii mari.

– M-am gîndit, dar de data asta a fost altceva. Charles...

– Nu minţi! Nu este decît o altă...

– Stephanie, opreşte-te! A fost altceva. Credea că sînt

tu!

– Nu-i adevărat! zise Stephanie repede.

– Ba da. Am ajuns tîrziu, eram singură şi cînd s-a apropiat nu l-am recunoscut. Pînă azi-dimineaţă, la meciul tău, nu-l mai văzusem niciodată, iar astăzi l-am zărit numai un minut, cînd plecaţi amîndoi. La început nu mi-a spus pe nume; pur şi simplu am început să vorbim şi apoi, dintr-odată, mi-a zis Stephanie, dar n-am putut să-l opresc.

– L-ai fi putut opri înainte. Ştiai ce s-a întîmplat.

– Fireşte că ştiam. Cu umerii lăsaţi, Sabrina privea în jos, la frumoasa ei rochie şi se gîndea cît de nedrept este să arăţi atît de drăguţă şi să te simţi atît de groaznic pe dinăuntru. Avea nevoie de Stephanie; venise la bal căutînd-o nerăbdătoare să vorbească despre ce s-a întîmplat în acea după-amiază, iar acum o rănise şi se certau. Cred că n-am vrut să-l opresc... zise ea atunci.

– De ce nu? Întotdeauna trebuie să arăţi tuturor că eşti mai bună decît mine?

– Stephanie!

– Ei bine, eşti mai bună, nu-i aşa? Toată lumea ştie asta. Tu ai cîştigat campionatul de canotaj azi-dimineaţă. Tu ai fi cîştigat şi meciul de scrimă dacă ai fi fost în locul meu. Tu nu ai fi pierdut un prieten. Tu nu pierzi niciodată nimic.

Cu senzaţia că se prăbuşeşte, Sabrina îşi dădu seama cît de mare era prăpastia dintre ele.

– N-am ştiut că este prietenul tău, zise ea neajutorată.

– Ştiai că am părăsit sala de gimnastică cu el. Asta-i problema. Ochii lui Stephanie erau goi. De ce nu i-ai spus cine eşti?

– Astăzi s-a întîmplat ceva, zise Sabrina făcînd un gest larg cu braţele. Te căutam ca să vorbim despre asta, dar tu dansai şi atunci...

Fără să vrea, Stephanie a început să fie impresionată de nefericirea ce răzbătea din vocea Sabrinei.

– Ce s-a întîmplat?

– A venit Marco de la Paris.

– Credeam că nu vine decît mîine.

– N-a mai putut aştepta.

– Să aştepte ce? Stephanie a simţit nota insinuantă

din vocea ei.

– Unele... jocuri pe care credea că acum, că am crescut, am să le accept. Se priveau una pe alta.

– Şi tu ce-ai făcut?

– Am aruncat cu un presse-papiers în el şi i-am spus să iasă afară.

– Şi a ieşit? Stephanie rîdea cu admiraţie reţinută.

– Nu s-a oprit decît înapoi la Paris, presupun.

– Doar nu crezi că ai să-l mai vezi!

– Ştiu că nu. M-a făcut nebună. Poate că sînt.

Stephanie era pe cale să o întrebe ce fel de jocuri îi sugerase Marco, dar a săgetat-o gîndul că Sabrina a învins-o încă o dată; ea fusese cea căutată şi dorită, în timp ce Stephanie nu a putut nici măcar să-l determine pe Charles să o ducă la un hotel!

– De ce întotdeauna îţi verşi asupra mea toate frustrările tale? a strigat ea, iar Stephanie a simţit la fel ca atunci cînd momentul de acalmie al unui uragan a trecut şi vînturile sălbatice s-au dezlănţuit şi mai puternice.

S-a ridicat şi a început să umble de colo-colo, frecîndu-şi mîinile pentru a şi le încălzi. Îi era ruşine de tertipul folosit faţă de Charles şi o înspăimîntau ochii lui Stephanie. Dar cel mai grav lucru era prăpastia dintre ele. Cum de s-au îndepărtat atît de mult?

– Nu-mi vărs frustrările asupra ta. Niciodată nu am făcut asta. Într-adevăr, nu am ştiut că Charles este important, iar cînd mi-am dat seama că ne-a confundat, a fost ca un joc. Dar numai pentru cîteva minute; eram gata să-i spun cînd am auzit numele tău. Stephanie, niciodată nu te-aş răni...

– Nu are nici o importanţă, zise Stephanie cu voce stinsă. Oricum, te-a plăcut mai mult decît pe mine. Orice aş încerca să fac eu, tu faci mai bine decît mine.

– Nu-i adevărat.

– Atunci spune-mi de ce te-ai retras din echipa de scrimă.

– De ce... Asta a fost acum un an; nu are nici o legătură...

– Pentru că erai mult mai bună decît eram eu.

– Nu eram mai bună, eram altfel.

– Mai agresivă, mai formidabilă. Toată lumea o ştia.

Sabrina a tăcut. Începuse să simtă durerea lui Stephanie.

– Voiam să fac canotaj şi ştiam că aş putea să fiu căpitan de echipă.

– Ştiai că nimeni nu-mi acorda atenţie mie cînd jucai tu. De aia ai părăsit echipa.

– Nu, îmi plăcea mai mult canotajul decît scrima. Acesta a fost singurul motiv. Nu o minţise niciodată pînă acum pe Stephanie. Îmi pare rău, zise ea cu voce stinsă. Pur şi simplu nu ştiu ce să fac altceva. Oricum, ce importanţă mai are, totul este de domeniul trecutului. Numai dacă tu nu vrei să facem echipă comună la scrimă la *Sorbonna;* de ce n-am face-o...

– Pentru tine a fost întotdeauna mai uşor şi să iei cele mai bune calificative.

Sabrina clătina din cap. I se făcuse rău. De cîtă vreme ascundea Stephanie asemenea sentimente?

– O, da, aşa este. Niciodată nu ai tocit şi întotdeauna ai luat cele mai mari note, în timp ce eu pentru asta a trebuit să muncesc mereu din greu.

– Şi ai luat cele mai mari note.

– Da, dar ţie îţi pică totul uşor, Sabrina, şi calificativele, şi scrima şi Charles, în timp ce eu trebuie să mă străduiesc să le obţin şi apoi să ţin cu dinţii de ele pentru că altfel le pierd... Plîngea. Sabrina a îngenuncheat din nou lîngă ea.

– Te rog, Stephanie, încetează. Te rog, încetează. Nu pot să suport să plîngi din cauza mea. Îmi pare rău de Charles, îmi pare rău de scrimă, dar tu eşti mai importantă decît orice altceva.

Plîngea şi ea, pentru Stephanie şi pentru ea însăşi, pentru că totul îi ieşise pe dos şi pentru că mînia lui Stephanie o îndepărta.

– Nu ştiu ce vrei să fac, dar am să fac orice...

– Nu-i nimic de făcut. Stephanie s-a ridicat în picioare. Sabrina, m-am hotărît să merg la *Bryn Mawr* şi nu la *Sorbonna.*

– *Bryn Mawr?* Sabrina se uita năucită la ea.

– Este o şcoală bună şi pentru că mama şi tata m-au înscris deja acolo, acolo am să mă duc.

– Dar urma să mergem împreună la Paris.

– Sabrina, nu mă privi aşa pierdută! Ce te îngrijorează? Totul o să fie bine. Dar mă gîndesc şi la mine. Trebuie să descopăr cine sînt, departe de tine. Eşti atît de strălucitoare şi de plină de viaţă, încît pur şi simplu eu pălesc cînd eşti în apropierea mea! Nimeni nu m-ar remarca dacă tu nu te-ai retrage uneori.

– Nu, nu, nu. Sabrina dădea vehement din cap. Fireşte că oamenii te remarcă, cum poţi să spui aşa ceva? Dar Stephanie tăcuse. Sabrina s-a ridicat şi a început să umble de colo pînă colo. De ce nu vorbiseră oare niciodată despre lucrurile astea? Ne-am schimbat, îşi zise ea; avem limbaje diferite. Şi atunci i-a spus lui Stephanie ceva ce n-ar fi recunoscut niciodată nici măcar pentru sine: Stephanie, cînd fac ceva palpitant sau ceva nebunesc, este pentru că toată lumea asta aşteaptă de la mine. Îmi spun toţi cît de minunată sînt şi atunci eu caut să supralicitez... S-a oprit o clipă. Mi-e teamă că dacă nu mă port aşa vor înceta să mă mai iubească şi să mai creadă că sînt minunată. Tu eşti singura de care sînt sigură că mă iubeşti numai pentru mine. Toţi ceilalţi îmi spun cît de frumoasă sînt, sau ce grozavă că înving în toate competiţiile, cît de decorativă sînt! A ezitat din nou o secundă, apoi a izbucnit: Simt nevoia să fiu în centrul atenţiei. Aş vrea să nu fie aşa, dar simt această nevoie.

– La Paris vei avea toată atenţia numai pentru tine, zise Stephanie oprindu-se din plîns.

Sabrina a tăcut şi s-a uitat lung la sora ei.

– Nu merit asta, am încercat să fiu sinceră.

– Îmi pare rău. Vreau ca fiecare să se bucure de atenţia care i se cuvine. Pentru prima dată. Şi ochii îi străluceau. Va fi o aventură, Sabrina. Întotdeauna mi-ai spus că trebuie să ni se întîmple mereu ceva, îţi aminteşti?

Sabrina îi căută ochii pentru a descoperi vreo urmă de maliţiozitate, dar nu găsi nici una.

– Niciodată nu am încercat să te pun în umbră, zise ea în şoaptă.

– Poate că nu. Dar eu încă simt ca şi cum aş fi pur şi simplu sora geamănă a Sabrinei Hartwell. A lăsat ochii în jos, privindu-şi mîinile. O să ne scriem în loc să stăm de vorbă.

Sabrina a sesizat o notă nouă în vocea lui Stephanie; începuse să ezite. Aş putea să-i schimb hotărîrea, se gîndi ea. Dacă am să insist, dacă îi voi aminti cît de des am avut nevoie una de alta în ultimii trei ani, are să vină la Paris. Vom fi din nou apropiate. Cîndva, le spusese părinţilor: „Stephanie şi eu sîntem singura familie pe care o avem." Încă era aşa. Aş putea să o conving să vină cu mine, se gîndi Sabrina.

Dar nu a încercat să o facă. Pentru că Stephanie avea dreptate: trebuia să plece. Sabrina voia să fugă de o realitate groaznică – *sora mea nu mai doreşte să fie cu mine* –, dar nu o putea nega. Ea se mîndrea cu propria ei strălucire, iar Stephanie trebuia să evadeze, să o găsească şi ea pe a ei. N-o să o opresc eu să o facă, gîndi ea. Nu am să fac lucrurile şi mai dificile decît sînt deja. Am rănit-o destul în seara asta.

S-a aşezat pe canapea lîngă Stephanie şi şi-a înghiţit lacrimile care-i ajunseseră în gît.

– Ce o să mai vorbim în vacanţele de vară! zise ea cu veselie. Şedeau alături, fără să se atingă, cu mîinile în poala rochiilor, ca două adevărate tinere doamne. Te iubesc, i-a spus în şoaptă Sabrina lui Stephanie şi, din acel moment, a început să-şi trăiască viaţa singură.

CAPITOLUL 4

În sală s-a făcut o linişte mormîntală în timp ce luminile se stingeau pe rînd. Reflectoarele s-au oprit pe cortina grea, aurită, dirijorul a dat semnalul şi senzuala muzică spaniolă a uverturii a inundat sala, ritmurile ei gitane trezind în Stephanie dorinţa de a dansa. Privi către Dena:

– Mulţumesc, şopti ea recunoscătoare, pentru tot: New York-ul de Crăciun, cumpărăturile, teatrele şi loja familiei Cardozo pentru opera ei favorită. Suspinînd fericită, se lăsă furată de muzică în timp ce cortina se deschidea majestuos dînd la iveală o scenă plină de dansatori în costume strălucitoare şi soldaţi în uniforme roşu-deschis.

O mişcare a perturbat momentul; în spatele lor cineva

a deschis uşa lojei, lovindu-se apoi de un scaun. Stephanie şi Dena s-au întors şocate. „Scuzaţi“, s-a auzit o voce. În penumbră, Stephanie a zărit un bărbat înalt cu părul negru încercînd să închidă uşa şi să-şi scoată în acelaşi timp trenciul.

– Sînteţi sigur că vă aflaţi în loja care trebuie? a întrebat Dena.

El a dat din cap şi s-a aşezat pe scaunul din spatele lui Stephanie. Dena aştepta, dar el a rămas tăcut. L-a studiat un moment, apoi a privit spre Stephanie, a dat din umeri şi s-a întors cu faţa spre scenă.

– Şifonat, a murmurat ea.

Stephanie a rîs uşor la aprecierea rapidă făcută de Dena. Oricine era, era respectabil, chiar dacă jacheta lui avea mare nevoie să fie călcată. Şi era destul de sigur pe el încît să se scuze o dată şi apoi să tacă.

În minutul următor l-a uitat. Pe scenă, Carmen cînta cu o senzualitate ispititoare tînărului soldat infatuat Don Jose, iar aria inunda sala ca aurul topit. Stephanie s-a aplecat în faţă, impresionată de puterea pe care o degaja. Dar a simţit o uşoară tulburare, conştientă dintr-odată de altceva, în afara muzicii. Se întoarse şi întîlni ochii străinului, ţintuind-o.

Ea a fost cea care s-a retras, îmbujorată de intensitatea privirii lui. Era mai mare ca ea, cu o faţă puternică şi o privire mai directă decît văzuse ea la băieţii de la colegiile din apropiere de *Bryn Mawr*. Întorcînd capul încet, ca şi cum ar fi privit spre partea laterală a scenei, a văzut cu coada ochiului că el continua să o privească. Pierde întreaga operă, se gîndi ea şi simţi cum îi înfloreşte un zîmbet pe buze. Pentru prima dată s-a întrebat cine putea fi şi cum de avea un bilet în loja familiei Cardozo.

– Scuzaţi-mă, l-a auzit spunînd. Dumneavoastră l-aţi pierdut? Stephanie s-a întors să privească programul din mîna întinsă şi a dat din cap că nu, zîmbind din nou.

Ştia că nu ea îl pierduse; putea să vadă că ţinea programul pe genunchi. Ochii li s-au întîlnit pentru o clipă, apoi ea s-a întors din nou spre scenă. Dar pînă la terminarea primului act l-a putut vedea în marginea cîmpului ei vizual urmărind-o cu privirea.

– Garth Andersen, a spus el întinzînd mîna cînd

lumina s-a aprins, în pauză. Dena i-a strîns-o imediat.

– Dena Cardozo. Eşti prieten cu familia Barton?

El zîmbi văzînd atitudinea ocrotitoare a Denei, care o făcea să se simtă mică şi lipsită de siguranţă. Nu trebuia să facă asta, se gîndi Stephanie.

– Sîntem prieteni vechi. Îmi cer scuze pentru intrarea zgomotoasă. Bartonii au omis să-mi spună că o să mai fie cineva în lojă, iar eu am întîrziat; am pierdut noţiunea timpului la slujbă şi mă tem că am scăpat uvertura. I-a întins lui Stephanie mîna: nu am făcut cunoştinţă.

– Stephanie Hartwell. Şi şi-a pus mîna fină în mîna lui îngustă, prelungă. Muzician, se gîndi ea. Sau artist.

– Ce profesie? întrebă Dena.

– Cercetare, răspunse el scurt, invitîndu-le în foaier să bea ceva. Se întreba de ce Dena era cea care punea toate întrebările. Oare aşa făcea întotdeauna, iar Stephanie era întotdeauna atît de tăcută? Sau Stephanie nu era interesată?

În timp ce-şi sorbeau vinul, Garth a răspuns întrebărilor Denei, spunîndu-le că se ocupa de biologia moleculară, că era profesor la *Columbia University,* cercetător.

– Cercetător în ce? a întrebat Dena, dar el a spus că era prea complicat de explicat într-o conversaţie în pauza dintre două acte. Lucru adevărat, dar el nu vorbea niciodată străinilor de munca sa de teamă să nu-i îndepărteze, plictisiţi şi fără să înţeleagă. Oricum, nu dorea să vorbească despre el; voia să întrebe el despre Stephanie Hartwell.

În foaierul aglomerat, reverberînd de rîsete şi de zgomotul conversaţiilor făcute în grabă, ea era o oază de linişte, cu trupul foarte drept, cu mişcări leneşe şi controlate. În timp ce vorbea, Garth îşi întipărea în minte ochii ei de un albastru profund, linia delicată a pometţilor şi gura minunată, plină şi generoasă, surprinzător de vulnerabilă, cerşind parcă ocrotire.

Dena îl urmărea, dar nu cu gelozie. Era încîntată că manifestă interes faţă de Stephanie, pentru că era clar că Stephanie era interesată de el. Ce noroc pentru Stephanie, să aibă o asemenea prietenă, gîndea el. Iar cînd cortina a căzut pentru ultima oară, le-a întrebat dacă le poate conduce acasă.

– Ne aşteaptă maşina, zise Dena. Deodată îşi ridică privirea ca şi cum ar fi uitat ceva. Stephanie, am promis că o sun pe mama înainte să plecăm spre casă. Mă întorc imediat.

Iar cînd au rămas singuri, au zîmbit deodată.

– Drăguţ din partea ei.

– Dena face întotdeauna lucruri drăguţe.

– Aş vrea să te văd. Mîine? Ea dădu negativ din cap. Atunci poimîine?

– Nu, îmi pare rău. Ochii ei erau limpezi şi sinceri. Şi eu aş vrea, dar stau cu familia Denei de sărbători şi au făcut deja planuri pentru noi. Sînt atît de minunaţi cu mine, încît nu pot să dispar pur şi simplu şi să-i las cu biletele şi cu tot programul. Îmi pare rău.

– Şi după sărbători?

– Mă întorc la *Bryn Mawr.*

– Pentru absolvire?

– Ei, nu, sînt abia în anul doi, zise ea rîzînd.

– Arăţi... Cîţi ani ai? a întrebat el încruntîndu-se.

– Nouăsprezece.

– Arăţi mai mare.

– Nouăsprezece nu sînt de ajuns?

– N-aş fi zis, dar aşa trebuie să fie, a răspuns el amuzat.

Dena s-a întors şi şi-au luat prieteneşte rămas bun. Garth a rămas în umbră simţindu-se ca un sărac pe marginea drumului pe care tocmai trecea caleaşca regală. Erau bogate, rafinate, aveau stil şi lumea întreagă era a lor. Şi-a întors privirea spre scena operei unde timp de trei ore pasiunea răzbătuse în cîntec şi în faţa ochilor i-au apărut o gură vulnerabilă şi nişte ochi limpezi, sinceri. Şi-a pus trenciul pe el şi a zîmbit. Acest om sărac avea de gînd să urmeze trăsura tot drumul pînă la castel!

Colegiul *Bryn Mawr* se află ascuns între dealurile şi pădurile majestuoase ale Pennsylvaniei, la o oră de mers cu trenul de New York. Stephanie de-abia ajunsese şi începuse să despacheteze cînd a sunat Garth.

– Am să fiu prin apropierea colegiului tău în weekend-ul ăsta, a spus el ca din întîmplare. Mă gîndesc că aş putea să trec pe acolo dacă eşti acasă.

– Ce treburi ai prin apropierea colegiului meu? l-a întrebat ea rîzînd.

– Să-mi petrec ziua cu tine.

S-au întîlnit la Pembroke Arch, locul de întîlnire al celor din campus, şi şi-au strîns cordial mîna.

– Unde mă duci? a întrebat-o el.

– Trebuie să trec pe la bibliotecă pentru cîteva minute şi mă gîndeam să luăm micul dejun la Wyndham House. Dacă nu e prea devreme.

– Prea devreme pentru tine?

– Nu, mă bucur că eşti aici. Peste noapte ninsese şi păşeau pe cărările deschise de lopeţi, potecile întunecate intersectîndu-se cu strălucitoare spaţii albe presărate cu clădiri gotice sumbre din piatră.

Garth a urmat-o pe Stephanie prin bibliotecă şi apoi au coborît nişte scări, pînă la o rampă de încărcare.

– Nu a putut veni nimeni astăzi aici şi au de livrat nişte mobilă pentru licitaţiile de antichităţi de la etaj. Îndată ce semnez de primire, putem pleca.

Un camion era tras cu spatele spre uşa largă, iar Garth o urmărea pe Stephanie vorbind cu şoferul. După un minut s-a întors, uşor nesigură.

– Spune că motostivuitorul nu merge şi că nu poate descărca lăzile. Vrei să te duci să iei micul dejun pînă caut eu pe cineva de la întreţinere ca să-l repare? Nu ştiu cît va dura.

– De mic am crescut cu motostivuitoare. Pot să arunc o privire?

– Oamenii de ştiinţă folosesc oare la cercetările lor motostivuitoare? l-a întrebat ea uitîndu-se pieziş la el.

– Nu, dar băieţii de la fermele din Minnesota nu umblă decît cu motostivuitoare. Şi le repară cu regularitate, zise el rîzînd, îndreptîndu-se spre camion. A parlamentat scurt cu şoferul, care a adus o cutie cu unelte din cabină. Apoi s-a întors spre Stephanie. Cît timp se serveşte micul dejun?

– Trei ore.

– Am o poftă de mîncare impresionantă! S-a aplecat asupra motorului, lucrînd rapid şi cu uşurinţă. Încearcă-l, i-a spus şoferului după cîteva minute, iar cînd motorul a pornit, s-a întors zîmbind la Stephanie: Ştiinţa face minuni.

– Ca şi băieţii de la fermele din Minnesota. Ridicîn-

du-se pe vîrfuri, i-a trecut mîna peste frunte şi i-a arătat-o murdară de unsoare. El a zîmbit dezamăgit şi a întins palmele negre.

– Nu pot să mă ating de un motor fără să nu iau cu mine jumătate din ulei. Mama îmi spunea mereu lucrul ăsta. Unde m-aş putea spăla?

– Înainte şi pe urmă jos, în hol.

– Să nu pleci!

– N-am să plec.

S-a îndepărtat cu paşi mari, simţindu-i încă atingerea. Iar cînd s-a întors a găsit-o în acelaşi loc, semnînd factura de primire.

Pentru dejun, Stephanie obţinuse permisiunea de a merge cu Garth în sufrageria de la Wyndham House, cea mai bună clădire rezervată de obicei, împreună cu dormitoarele de la etaj, pentru absolvenţi şi părinţii veniţi în vizită. În timp ce studiau meniul aşezaţi lîngă o uriaşă fereastră care da spre curte, se uita la el pe furiş, plăcîndu-i liniile puternice ale feţei lui, ochii închişi la culoare, pometii proeminenţi, gura mare, bărbia puternică cu gropiţă. Cînd zîmbea, linii fine porneau din colţurile ochilor, pierzîndu-se în bogatul lui păr negru. Totul la el era bine conturat; nimic nu era estompat sau neclar. Chiar şi vocea, profundă şi cu rezonanţă, ar fi putut ajunge pînă în fundul celei mai mari săli de clasă fără nici un efort.

– Mai ai încă ferma? l-a întrebat după ce au comandat.

– Nu, le-am dat-o surorii mele şi soţului ei. Acum, cînd ea punea întrebări, vorbea cu uşurinţă, spunîndu-i despre ferma pusă pe picioare de bunicul lui, despre grîul lucind ca aurul în soare, despre legătura cu pămîntul pe care îl munceşti, despre orele de singurătate, petrecute ca băiat, despre visul de a ajunge mare om de ştiinţă şi despre ceasurile petrecute cu tatăl său care l-a învăţat tot ce ştia pentru ca, atunci cînd se va retrage, Garth să poată conduce ferma.

– O copilărie liniştită, în siguranţă, i-a spus el lui Stephanie în timp ce chelneriţa aducea pîinea şi crenvurştii şi le umplea ceştile cu cafea. Şi plină de dragoste. Totul era firesc şi fără îndoieli în ce priveşte viitorul.

– Dar s-a schimbat totul, nu-i aşa? l-a întrebat văzînd că tace.

– Da, totul s-a schimbat. Şi s-a oprit din nou. Cînd aveam optsprezece ani am obţinut o bursă la colegiu, aş fi fost primul din familie care să meargă la colegiu. Dar părinţii mei au murit într-un accident de automobil şi am fost nevoit să renunţ să conduc ferma.

– O spui cu atîta calm... Stephanie îşi ţinea răsuflarea.

– Atunci nu a fost aşa. Fusese distrus aproape tot în ceea ce credeam. Dar asta era cam acum opt ani, a adugat el încet.

Acum opt ani, se gîndi ea. Avea optsprezece ani, părinţii îi muriseră, iar el conducea o fermă. Nu era de mirare că mi-a spus că sînt tînără; eu nu am făcut nimic.

– Şi ai condus ferma?

– Timp de un an. Sora mea era încă la liceu şi am rămas cu ea; eram singura rudă pe care o avea. Cînd s-a căsătorit, imediat după absolvire, i-am dat ferma ca dar de nuntă. S-a oprit din nou privind spre curtea acoperită cu zăpadă. Apoi am venit la New York căutînd o altă lume în care totul să fie firesc şi în care să poţi prevedea viitorul.

– Ştiinţa, îndrăzni Stephanie.

A dat din cap zîmbind. Ascultă cu atenţie, se gîndi el, încît ar putea să audă şi cuvintele nespuse, despre sărăcia pe care a îndurat-o la New York şi izolarea sa, atît de diferită de cea de la fermă. Nu avea timp pentru prieteni pentru că avea trei slujbe şi lua lecţii suplimentare ca să poată termina studiile mai repede şi să înceapă să predea. Iar în ultima vreme, cînd îşi putea permite să iasă, nu a făcut-o pentru că se temea că fură din timpul afectat cercetării, pregătirii pentru cursuri, de la orice i-ar fi putut încetini avansarea în domeniul său. Cu excepţia unor seri ocazionale petrecute cu cîţiva prieteni apropiaţi, nu mergea niciodată nicăieri. Pînă acum.

Şi-a terminat cafeaua şi s-a lăsat pe spate.

– E rîndul meu acum. Nu ştiu nimic despre tine. De unde eşti? Nu pot să plasez accentul pe care îl ai.

– Am crescut în Europa. Dar nu mi-ai spus ce ai găsit? Nu ştiu ce face un biolog care se ocupă cu ştiinţa moleculară.

Garth a început să rîdă, descoperind plăcerea ca o femeie frumoasă să insiste să-i vorbească despre el.

– În regulă! Noi studiem structura şi comportamentul moleculelor la fiinţele vii. M-am specializat în structura genelor şi cum le-am putea modifica pentru a elimina bolile genetice.

Stephanie rămăsese cu bărbia sprijinită în palmă, urmărindu-i ochii şi gura.

– Dacă schimbi structura genelor, nu schimbi şi viaţa? a întrebat ea ezitînd.

A privit-o cu aceeaşi curiozitate ca profesorii ei cînd punea o întrebare inteligentă.

– Ce înseamnă asta?

– Nu înseamnă oare să modifici... ceea ce dă viaţă?

– Ei bine, n-aş spune chiar aşa; asta sună ca şi cum aş falsifica ceva. Uite, antichităţile alea pentru care ai semnat tu; meşteşugarul nu schimbă lemnul cînd îl modelează? Sau sculptorul marmura?

– Dar artiştii nu au putere. O statuie de marmură nu poate schimba lumea. Dar tu poţi să o faci modificînd genele, nu-i aşa?

– Posibil.

– Ei bine, cineva trebuie să controleze asta.

– Cine?

– Guvernul, spuse ea privindu-l peste ceaşca de cafea.

– Meschin, nedemn de încredere, greoi, vederi înguste, nici o viziune.

– Atunci oamenii de ştiinţă.

– Probabil la fel de rău. Majoritatea dintre noi sînt puţin nebuni. Realitatea este că cercetarea nu poate fi limitată. Ea face explozie ori de cîte ori încerci să o înăbuşi.

– Cred că trebuie să mă întorc la asta. Ce vrei să obţii prin cercetările tale?

Înapoi la persoana mea, gîndi el admirîndu-i tenacitatea. Dar răspunsul i-ar răpi prea mult timp din ziua de astăzi, aşa că l-a amînat.

– Să cîştig o grămadă de bani inventînd un sirop pentru tinereţea eternă.

– Garth, de fapt nu să cîştigi o grămadă de bani vrei tu! Chiar te aştepţi să-i cîştigi?

– O, dacă pui problema aşa, nu. Nu în cercetarea

universitară! Companiile particulare plătesc bine, dar nu sînt genul meu. Nu-mi plac presiunile comerciale, a răspuns el la privirea ei întrebătoare. La universitate nimeni nu se uită peste umărul meu să vadă cît de aproape sînt de a descoperi ceva care să aducă profit. Îmi place cercetarea de dragul cercetării, să fiu liber să urmăresc piste care ar putea fi utile...

– Omenirii.

– Ceva de genul ăsta. Totuşi ai dreptate. Este puţin probabil că- mi voi putea permite vreodată să te am pe tine. Plecăm?

– Da, zise Stephanie scoţînd bani din geantă. Este cea mai proastă remarcă pe care am auzit-o vreodată. Cred că este minunat să te preocupe cercetarea, oamenii, să nu-ţi pese cît cîştigi numai să poţi face lucrul în care crezi! A fost o remarcă prostească.

A prins-o de braţ în timp ce se ridica:

– Aşteaptă, aşteaptă un minut. Întîi, eu plătesc pentru micul dejun.

– Eşti oaspetele meu, eu te-am invitat.

– M-am invitat singur astăzi. Sînt eu numai un umil profesor asistent căruia-i pasă de omenire, dar îmi pot permite să-mi scot prietenii la un mic dejun. Lăsînd deoparte remarca mea prostească, de ce plecăm?

– Trebuie să mă întorc la bibliotecă să văd dacă nu au nevoie de ajutor pentru organizarea licitaţiei. Nu mai este pînă atunci decît mai puţin de o săptămînă şi multă lume îşi face probleme că nu o să reuşim să ne respectăm programul. Îmi pare rău, ţi-am promis întreaga zi, dar trebuie să fac asta, este slujba mea.

– Slujba ta...

– Lucrez pentru departamentul de artă şi noi ne ocupăm de licitaţie.

– De ce lucrezi pentru departamentul de artă?

– Ca să cîştig bani.

– Credeam...

– Da, ştiu că ai crezut.

Garth a plătit şi în timp ce traversau curtea şi-a simţit deodată inima mai uşoară, mai plină de energie. Nu trăia într-un castel, îşi zise în gînd, făcînd un bulgăr de zăpadă pe care-l aruncă elegant ţintind un copac noduros şi care

s-a lipit ca o stea albă de trunchiul negru. Privi spre fața strălucitoare a lui Stephanie.

. – Vorbește-mi despre magazinul de antichități. Știi, întotdeauna am avut dorința secretă să mîngîi o statuie goală. Să fie oare asta șansa mea? Aveți vreo statuie goală pe acolo?

Stephanie rîse. Ce minunat or să petreacă împreună!

– Vom avea o mulțime de statui. Dar dacă vrei statui goale va trebui să le dezbraci!

Era rîndul lui să rîdă și a luat-o protector de mînă în timp ce urcau scările bibliotecii.

Garth a avut timp suficient să judece contradicțiile ce coexistau în Stephanie Hartwell înainte ca ea să-i viziteze laboratorul din New York. În cursul iernii și primăverii a petrecut nouă sîmbete la *Bryn Mawr* și a aflat despre sora ei geamănă, despre ruptura dintre ele, nevindecată încă, și despre părinții ei din Algeria, care urmau să se mute în curînd la Washington, unde tatăl ei va prelua funcția de subsecretar de stat pentru probleme europene. A aflat totul despre școala din Elveția, foarte șic, dar ridicol de scumpă și a înțeles că vasta ei cultură se datora unei educații deficitare care a învățat-o despre Europa atît cît să poată scrie o enciclopedie, dar despre dragoste sau bărbați nici măcar cît să umple o pagină de jurnal. A sesizat inteligența ei vie, a cunoscut frumusețea ei calmă și prieteni ca Dena care roiau în jurul ei, invitînd-o să-și petreacă vacanțele; toată lumea dorea să-i ofere lui Stephanie un cămin. Ca și Garth. Pentru că se îndrăgostise de ea.

– Ne întîlnim la biroul tău, i-a spus Stephanie cînd a sunat-o la reședința familiei Cardozo. E o prostie să vii să mă iei. Cum ajung acolo?

I-a dat toate informațiile și ea a zbughit-o spre camera ei ca să se îmbrace. Vacanța de primăvară la Ney York: o săptămînă întreagă cu Garth pentru că familia Cardozo știa despre ei și nu mai făcuseră nici un plan în ce o privește. *O săptămînă cu Garth!* fredona ea în drum spre metrou.

Dar pe cînd se apropia de universitate s-a auzit un zgomot ca acela făcut de o mulțime de oameni. Se părea

că vine din toate direcţiile pînă cînd, dînd colţul, Stephanie s-a trezit înghiţită într-o mare masă de tineri care strigau, agitau pancarte şi aclamau un băiat cu faţa plină de pistrui, urcat pe un camion şi strigînd răguşit ceva printr-un megafon. Un lanţ de poliţişti făceau zid între Stephanie şi o clădire cu patru etaje la ferestrele căreia se înghesuiau femei şi bărbaţi strigînd şi gesticulînd. Ezitînd, a privit în jur încercînd să găsească o adresă. A vrut să-l întrebe pe unul din poliţişti, dar zgomotul era atît de mare, încît vocea ei nici nu s-a auzit. Şi, deodată, Garth era acolo, cuprinzînd-o cu braţul şi conducînd-o repede pe lîngă clădirea ocupată, spre uşa imediat următoare.

Au urcat cu liftul pînă la etajul al patrulea.

– Ce introducere în casa, dulcea mea casă! zise Garth dezamăgit. Dacă aş fi ştiut dinainte nu te-aş fi lăsat să vii. Dar pare să se fi ajuns într-un impas, aşa că facem repede un tur şi apoi plecăm.

– Niciodată nu am văzut o demonstraţie atît de aproape; *Bryn Mawr* este atît de liniştit...

– Noi am fost binecuvîntaţi cu ele cu o regularitate de ceasornic. Fac aproape parte din viaţa universitară. A descuiat o uşă şi a invitat-o în laborator.

Laboratorul era despărţit la mijloc de un şir de rafturi înalte din oţel şi cînd au pornit pe una dintre laturi Garth a rămas în urmă să vadă reacţia lui Stephanie. La început a privit nedumerită, apoi dezamăgită, după care, intrigată. Era o cameră ciudată, fără aparatură strălucitoare, fără eprubete, flăcărui albastre sau lichide bolborosind; nici măcar un microscop. În schimb, înghesuite pe o banchetă lungă numeroase figurine Tinkertoy pentru copii; construcţii din beţişoare, sîrme, biluţe, bucăţi de plastic, sfoară şi hîrtie de toate formele, mărimile şi culorile. Pe podea, cutii din care debordau materiale. Fotografii de construcţii acopereau pereţii şi o tablă mare, cenuşie, era acoperită cu diagrame. În colţ, un birou şi o maşină de scris rablagită de abia se vedeau de sub vraful de cărţi şi reviste.

– Ştii, pe-aici mi se spune omul Tinkertoy, zîmbi Garth.

– Nu mă surprinde. Garth, ce-s toate astea?

– Modelele mele, operele mele de artă, fiecare făcută cu mîna, a arătat el cu un gest larg cuprinzînd toată

camera.

– Garth, fii serios.

– Ştii doar că sînt serios. Modelele astea contorsionate sînt operele mele de artă.

– Hai, vorbeşte!

Văzîndu-i faţa atît de serioasă, zîmbi:

– Fiecare model este un alt fel de moleculă. Biluţele sînt atomi, beţele sînt forţele care le menţin în aranjamentele lor diferite. Doar ştii ce sînt moleculele!

– Ei, da, există şi în Elveţia, zise ea ironic.

– Iartă-mă, m-ai înţeles?

– Puţin. Într-adevăr, nu ştiu prea multe.

– Uite, şi în timp ce vorbea a şters tabla şi a început să deseneze. Asta este celula şi în interiorul ei, nucleul. În interiorul acestuia, panglicuţele astea sînt cromozomii, alcătuiţi din fîşii lungi dintr-o anumită moleculă. S-a aplecat şi a luat un model, dar exact în acel moment s-a auzit un strigăt ce venea din mulţimea de afară şi a privit îngrijorat pe fereastră. Putem reveni oricînd, zise el.

– Nu, spune-mi acum. Se simţea apropiată de el în laboratorul liniştit; afară era pericol, dar înăuntru, cu Garth, era siguranţă.

– Am să-ţi spun pe scurt. Molecula care formează cromozomii este ADN. Iată modelul: o scară contorsionată ca un tirbuşon. ADN-ul este molecula care controlează ereditatea. Este un proiect; diferitele trepte ale scării sînt organizate în moduri speciale care alcătuiesc un cod cu toate informaţiile necesare pentru o dublură a vieţii. Aici intervin eu: încerc să înţeleg cum este făcută această moleculă, această treaptă.

– Şi dacă înţelegi?

– Atunci aş putea să descopăr cum să o repar cînd este avariată. S-a întors la modelul ADN de pe banchetă. Astăzi se nasc copii cu boli pe care nu le putem vindeca pentru că undeva, pe scara ADN-ului lor, ceva nu a fost în regulă cu una sau mai multe panglicuţe. Dacă ştim cum...

S-a întrerupt. Zgomotul de afară devenise mai puternic; din megafon se auzea acum o voce de fată.

– Mai sînt şi altele, dar ce ţi-am spus pînă acum reprezintă carnea şi cartofii. Restul o să primeşti într-o zi mai liniştită. Putem să plecăm?

Cînd să plece, Stephanie şi-a aruncat privirea şi în partea cealaltă a laboratorului. Aici totul era mai familiar, cu microscoape, eprubete, seringi, o chiuvetă. Pe un perete, lîngă un geam mare, mişunau zeci de şoricei albi în cuşti mici. Privind peste umărul ei, Garth zise:

– Eu şi Bill facem schimb de informaţii; el cercetează pe şoareci bolile ereditare.

– Tinkertoys şi şoricei, zîmbi Stephanie. Ştiinţa modernă... Brusc scoase un strigăt, o explozie puternică aruncînd-o în braţele lui, la picioarele lor împrăştiindu-se mii de cioburi de sticlă.

– Nu vorbi, îi spuse Garth trăgînd o înjurătură. Şi încearcă să- ţi ţii respiraţia.

– De ce? a întrebat ea, dar el îi acoperise deja faţa cu braţul, ducînd-o pe sus în hol şi, de acolo, pe scări în sus. Dintr-odată s-a simţit groaznic de rău; o usturau ochii, îi curgeau lacrimi de sub pleoapele umflate şi simţea că i se sfîşie pieptul luptînd să respire, în timp ce gîtul îi ardea. A simţit apoi aer rece şi lumina soarelui mîngîindu-i faţa şi braţul puternic al lui Garth susţinînd-o.

– Nu mă pot opri din plîns şi nu pot deschide ochii, îi spuse ea. Garth a cuprins-o atunci şi cu celălalt braţ, ocrotitor.

– În cîteva minute o să te simţi bine. Au fost numai gaze lacrimogene.

– Numai...

– Nu rănesc. Poţi să stai o clipă singură? Am să aduc puţină apă.

– Unde sîntem?

– Pe acoperiş. Mă întorc imediat.

Senzaţia de arsură persista, dar în zece minute Stephanie a putut deschide ochii şi a privit peste parapet la poliţiştii care tîrau după ei studenţi tuşind sau plîngînd şi-i urcau în furgonete.

– De ce poliţiştii au aruncat şi în noi?

– Nu tocmai în noi; cineva a greşit ţinta. Cu cîtă practică au, ai fi crezut că sînt într-o formă mai bună! Stephanie, trebuie să mă întorc şi să astup fereastra spartă. Vrei să mă aştepţi aici?

– Nu, nu, vin cu tine.

Dar în laborator s-a făcut mică în faţa furiei lui. Răcnea

în mijlocul camerei, cu fața rigidă, cu venele gîtului zbătîndu-i-se puternic.

– Nenorociții. Nenorociții dracului.

I-a urmărit privirea pînă la cuștile de sîrmă unde, nu cu mult înainte, rîsese de șoriceii care mișunau încoace și încolo. Acum nici unul nu mai mișca. Zăceau în grămezi fără viață, o adiere ce pătrundea prin fereastra spartă înfiorîndu-le ușor blănița moale. Cu o lovitură plină de răutate Garth a trimis prin aer canistra goală de gaze lacrimogene, împrăștiind hîrtiile care cădeau în dezordine pe podea. De sub tălpile lui se auzea scrîșnet de sticlă sfărîmată.

– Un an din munca lui Bill, un an de experiențe și studiu... Vocea i-a devenit mai puternică. Îți amintești de copiii de care-ți vorbeam, născuți cu boli pe care nu le putem vindeca? Ei sunt la capătul drumului care începe aici. Înțelegi ce înseamnă asta? Îți dai seama că universitatea crede că este mai important să împrăștie un grup de studenți decît să protejeze munca oamenilor ei de știință?

– Nu cred că așa gîndești, zise Stephanie încet. Tremura nu din cauza gazelor, ci din cauza furiei lui Garth, a faptului că era atît de afectat. El știa ce este important; știa ce vrea și spre ce se îndrepta. Lumea lui era mult mai mare decît a ei.

Lăsîndu-se în genunchi pe podea a început să strîngă hîrtiile împrăștiate, punîndu-le într-o cutie pe care a găsit-o pe birou. Garth îi studia capul plecat, părul roșcat, greu, care-i cădea în jurul feței. Minunata, calma Stephanie. Aci înțelepciunea îi depășea cu mult vîrsta, ca în minutul următor să nu fie iar decît o fată tînără, care aștepta. Și cine era el să creadă că poate să-i ofere ce aștepta? Lîngă ea continua să se simtă ca un sărăntoc.

– Cred că m-am tăiat, zise ea ridicîndu-se. Sîngele îi curgea pe mînă în jos.

– Toate cioburile astea, zise el furios. Lasă-mă să văd.

I-a întins mîna ca un copil. Cu multă grijă i-a scos un ciob lung de sticlă, a găsit un tampon într-un sertar și l-a presat peste rană. Ea a tresărit.

– Înseamnă că a mai rămas ceva acolo, zise el. Era rîndul ei să-i studieze capul înclinat pe cînd scotocea din

nou prin sertar după o pensetă. Există aici tot ce trebuie, murmură el. Întotdeauna te tai cînd eşti în laboratorul unui biolog. A ridicat privirea şi a surprins-o urmărindu-l. Ştii, zise el cu un ton de conversaţie, eşti probabil singura femeie din lume care poate arăta frumoasă după ce i s-au administrat gaze lacrimogene. Tocmai ai trecut testul de frumuseţe Andersen. Noi administrăm o canistră cu gaze lacrimogene, iar cele a căror frumuseţe nu depăşeşte nivelul pielii se transformă imediat în broaşte rîioase care sughit. De ce rîzi? Îţi spun că te iubesc şi că doresc să mă căsătoresc cu tine şi cred că tocmai am găsit ciobul, aşa că, dacă n-ai să te mişti, am să ţi-l scot.

S-a aplecat peste mîna ei, cercetîndu-i atent rana.

– Iartă-mă, i-a spus cînd ea a tresărit din nou. Aş vrea să te duc acasă şi să facem dragoste, dorinţă pe care o am de cîteva săptămîni în atmosfera mai puţin favorabilă de la *Bryn Mawr.* Poftim, gata. Fără să o privească s-a întins şi a mai luat nişte tifon şi i-a înfăşurat mîna într-un bandaj curat. Cercetaş instruit în sălbăticia Minnesotei. Ce zici?

– Despre ce?

– Despre unul sau celălalt, sau despre amîndouă lucrurile de care ţi-am pomenit mai înainte.

S-a apropiat de el plină de încredere, ştiind deja cum va arăta trupul lui cînd o va îmbrăţişa. Şi răspunse:

– Da. Da la amîndouă!

În luna mai, boscheţii din curtea de la *Bryn Mawr* izbucneau într-o simfonie de roz intens şi alb, iar pămîntul era un covor de petale. Un soare cald a alungat ploile lui aprilie, iar păsările se zbenguiau în copacii bătrîni. Era sezonul împerecherilor.

În curtea bibliotecii *Thomas,* Laura şedea alături de Stephanie aruncînd priviri critice spre micul lac circular cu placidele lui raţe, spre şirul de scaune şi mese lungi încărcate cu mîncare şi băutură.

– Nu prea seamănă a nuntă, ci mai curînd a picnic, zise ea gînditoare. Sigur nu vrei ceva mai oficial, iubito?

– Eu am vrut aşa, răspunse Stephanie, urmărindu-i cu privirea pe prietenii ei şi pe ai lui Garth care formau grupuleţe, în aşteptarea începerii ceremoniei.

– Nu vă mişcaţi, a comandat Gordon şi s-a auzit clicul aparatului de fotografiat.

– Şi să părăseşti şcoala...? Eşti sigură că asta vrei, Stephanie? şi-a continuat Laura gîndul.

– Mamă, dacă Garth este în Illinois, cum pot eu să stau aici?

– Ar mai fi putut aştepta doi ani.

– Nu, nu mai poate. Slujba din Illinois este bună. Şi a sărutat-o pe Laura pe obraz. O să cumpărăm o casă mare, cu o mulţime de dormitoare şi ai să vii să ne vizitezi. N-ai fost niciodată la Evanston, nu-i aşa? Sau la Chicago?

– Nici colo, nici colo.

– Ei bine, acum ai să mergi.

Stephanie a văzut-o pe Sabrina intrînd în curte şi alăturîndu-se judecătorului Fairfax şi familiei Cardozo.

– Scuză-mă, i-a spus ea mamei îndreptîndu-se spre Sabrina şi luîndu-i mîinile într-ale ei: Arăţi minunat!

– Nu, tu eşti cea care... Este oare posibil să fie cineva atît de fericit pe cît arăţi tu?

– Cînd o să vin la nunta ta am să te întreb.

Sabrina a zîmbit:

– Judecătorul Fairfax spune că ne-a ţinut pe genunchi cînd eram aici, la Washington.

– Şi am spus atunci că eu voi prezida ceremoniile la căsătoriile voastre, îl auziră pe judecător. Acum aştept nunta Sabrinei pentru a avea un pretext să merg în Europa.

Sabrina a ridicat din sprîncene şi a schimbat din nou subiectul. Niciodată nu vorbea despre ea, se gîndi Stephanie; nici măcar în scrisori. Scria ca o prietenă bună, povestind ce făcea, întrebînd ceea ce o interesa, dar întotdeauna puţin înstrăinată, aşa cum a fost şi vara trecută, cînd fuseseră în Scoţia cu părinţii.

Era tăcută şi retrasă, reticentă în a se lăsa atrasă în conversaţie, ca şi cum i-ar fi fost teamă că cineva ar putea-o acuza că încearcă să o pună în umbră pe sora ei. Stephanie a înţeles, dar a refuzat să facă orice ca să-i uşureze situaţia. Ar fi într-un fel la egalitate, gîndea ea, dacă şi Sabrina s-ar simţi îngrozitor măcar o dată. Îi era ruşine de ceea ce gîndea, dar nu a făcut nimic pentru ca

Sabrina să se simtă mai bine şi timp de o lună întreagă nici una dintre ele nu a avut momente bune.

Cîndva una eram jumătatea celeilalte, gîndi ea, urmărind-o pe Sabrina vorbind cu clanul Cardozo. Acum nu ştiu nimic despre ea, pe cine iubeşte, sau ce visează. Iar ea nu ştie prea multe despre mine.

– Sabrina, zise ea luînd-o de braţ. Şi au pornit împreună, aplecîndu-şi capetele una spre cealaltă. Gordon le-a făcut o poză, superbele lui fete, identice, dar din ce în ce mai diferite: Sabrina, ciudat de rece şi de tăcută, într-o rochie de un roz prăfuit care-i punea în mod discret în valoare corpul, cu părul strîns sub o pălărie asortată; Stephanie, într-o rochie albă dintr-un material broşat, tivită cu dantelă brodată, cu o camelie ce apărea ca un fildeş sculptat din roşcatul închis al părului ei. Trebuie să-mi cer scuze.

– Nu, zise Sabrina, cred că înţeleg.

– Cum poţi? Ai plecat de la şcoală mai devreme ca să putem petrece cîteva zile împreună şi numai eu am vorbit; tu nu mi-ai spus nimic despre tine.

– Nu contează. Arăţi atît de fericită; niciodată nu te-am văzut aşa de fericită! Stephanie, te iubesc. Pur şi simplu bucură-te de ziua ta.

– Îţi place Garth, nu-i aşa?

– Fireşte că da. Este încîntător şi te iubeşte. Stephanie, mă bucur pentru tine. Am să-ţi vorbesc despre mine altă dată, nu azi.

Stephanie a prins-o de umeri pe Sabrina şi a îmbrăţişat-o strîns. Era bucuroasă că Sabrina nu vorbea despre ea, ăsta era adevărul teribil. Nu voia să descopere că în spatele scrisorilor de convenienţă ale Sabrinei exista o viaţă mai palpitantă decît a ei. Îl avea pe Garth, nu mai avea nevoie de Sabrina.

– Mulţumesc, i-a spus Sabrinei şi apoi s-a întors, în timp ce Garth se apropia de ele. Voi doi nu aţi avut pînă acum prilejul să vă cunoaşteţi.

Sabrina şi Garth au schimbat priviri scurte.

– Îmi pare rău, a spus el. Credeam că am să pot ajunge aici mai curînd. Dar au fost prea multe de făcut. Sfîrşitul anului şcolar, încheierea profesoratului meu la *Columbia*. Atîta nostalgie deodată! O să ne cunoaştem

mai tîrziu.

– Numai dacă Sabrina părăseşte Parisul şi se stabileşte în Illinois, zise Stephanie.

Sabrina zîmbi involuntar la idee, iar Garth a fost izbit de aerul diabolic pe care îl căpătară buzele ei reci, distante. Dar s-a controlat imediat şi drăcuşorul a dispărut.

– O să vă vizitez, zise ea. Dar profesorii nu vin şi ei în Europa pentru cercetări, sau mai ştiu eu pentru ce?

– Copii, spuse atunci Garth, judecătorul este gata.

Judecătorul şedea lîngă un boschet uriaş, Stephanie şi Garth în faţa lui, cu un prieten de la *Columbia* la stînga lui Garth şi Sabrina la dreapta lui Stephanie. În timp ce se aranjau, Garth i-a şoptit lui Stephanie la ureche:

– Este rece. Eşti mult mai plină de viaţă decît ea. Şi mult mai frumoasă!

Într-o străfulgerare, Stephanie a înţeles ce făcuse sora ei. Cadoul de nuntă al Sabrinei, se gîndi ea: să-şi disimuleze frumuseţea şi să-şi înfrîneze vitalitatea care făceau din ea centrul atenţiei! Să stea în umbră ca întreaga lumină să se reverse asupra mea! Şi în acel moment a simţit că o cuprinde un val de dragoste şi apoi de vinovăţie. Dar nu pot să fac nimic, se gîndi ea, dacă nu mai sîntem atît de apropiate şi ea nu-mi mai face confidenţe. Avem fiecare viaţa noastră; nu mai avem nevoie una de alta.

De unde ştii? a auzit înăuntrul ei o voce mică. Pe ea ai întrebat-o dacă are nevoie de tine?

Judecătorul Fairfax a început să vorbească, iar Stephanie şi-a alungat gîndurile şi vinovăţia. A mai avut timp numai să se gîndească cît de uimitor era că tocmai cînd ea şi Sabrina se îndepărtaseră atît de mult una de alta l-a găsit pe Garth care să o iubească; apoi s-a concentrat asupra momentului în care urma să-i devină soţie.

CAPITOLUL 5

Castelul se ivi printre dealurile verzi din Hampshire, cu crenelurile şi turnurile cenuşii de secole de existenţă, cu ferestre adînc tăiate în zidurile de piatră. În spate se zărea

o pădure de fagi de culoarea cuprului, ca o perdea strălucitoare de bronz unduindu-se în bătaia vînticelului de iunie.

– Castelul Treveston, cită Stephanie cu vocea plină de venerație, din scrisoarea Sabrinei. Optzeci de camere, o mie două sute de acri de grădini și parcuri... Privește, Garth! exclamă ea, făcînd ochii mari. Păuni!

Garth a încetinit mașina privind cei doi păuni, castelul și lacul de un albastru argintiu care îl înconjura în ceea ce fusese probabil cîndva un șanț de apărare.

– Drăguță cabană! zise el ironic, dar fără să vrea era impresionat. Exact ca-n povești, se gîndi el. Băieților de la fermele din Minnesota și profesorilor din Vestul Mijlociu le vine greu să creadă că asemenea lucruri sînt reale! Și, firește, este ridicol; locul lor nu este în secolul al.XX-lea. Totuși, castelul avea vraja lui: magnific, de proporții impresionante, dar armonioase.

– Poți să ți-o imaginezi pe Sabrina trăind aici după căsătorie? a întrebat Stephanie. M-aș simți... ca un pitic. Ca și cum aș intra într-o casă construită pentru uriași. Nu știu cum o să se simtă ea.

– Întreab-o, i-a sugerat Garth oprind mașina în timp ce un servitor a venit să le deschidă portierele și le-a luat bagajele.

Stephanie a adus problema în discuție mai tîrziu, cînd ieșiseră să vadă împrejurimile.

– Mă gîndesc la oameni, i-a răspuns Sabrina. Nu la patru sute de ani de războaie și cavaleri și profesiuni regale, ci la familie, în special la oaia neagră a familiei.

Se plimbau toți trei pe alei ce șerpuiau printre miile de tufe de trandafiri în timp ce Sabrina le vorbea despre oaia neagră a familiei Longworth.

– Cred că au inventat cîte una în fiecare generație, în parte ca lucrurile să fie mai palpitante, dar mai ales așa puteau fi atît de excentrici pe cît își doreau și să aibă în același timp pe cineva care face de rușine familia și care poate fi arătat cu degetul.

– Acum, există vreuna? rîse Stephanie.

– Nu, după cîte știu eu. I-ar plăcea lui Denton să fie, dar tatăl său și comitetul de directori nu iubesc publicitatea, ca să nu mai vorbim de scandal.

– Nu ştiam că lucrează. Ce face, are atîta timp să călătorească şi să fie şi cu tine?

– Lucrează cînd are chef. Se pare că are un sistem...

Vorbeau mergînd, în timp ce Garth rămase în urmă întorcîndu-se să privească înaltul gard viu al faimosului labirint Treveston.

– Garth, noi ne întoarcem, l-a strigat Stephanie. Nu vrei să facem un tur al casei?

– Vă ajung din urmă, le-a spus el. Stephanie îi arătase o scrisoare în care Sabrina le descria labirintul: un triunghi cu laturile de circa două sute de picioare fiecare, plantat în 1775 de Staunton Longworth, cu gard viu sub forma unui labirint în care vizitatorii se puteau pierde ore întregi. Garth privea gîndindu-se ce sistem geometric folosise Staunton Longworth. Am să încerc mai tîrziu, şi-a zis el. Sau mîine, după nuntă.

Intrat în casă, s-a orientat după sunetul vocii soţiei sale. Dar, cînd le-a găsit în bibliotecă, constată tulburat că Sabrina era cea care vorbea. Ciudat că după atîţia ani vocile lor rămăseseră identice, deşi trăiau în ţări diferite.

– ...au restaurat plafonul, vorbea Sabrina gesticulînd, iar Garth a devenit atent, recunoscînd şi el din nou că, deşi era anacronic, mai mult muzeu decît casă de locuit, era mai frumos decît tot ceea ce văzuse el vreodată.

Camerele dădeau dintr-una într-alta într-o măreţie solemnă, de proporţii imense şi cu detalii fabuloase, de la parchet, bîrne încrustate, pînă la cercevelele ferestrelor încadrate de draperii din damasc ivoriu, terminate cu ciucuri de catifea. Castelul data din 1575, cînd sir William Longworth, membru al Consiliului privat al reginei Elisabeta, l-a construit în Treveston Village pe pămînturile ce-i fuseseră dăruite pentru serviciile aduse. Cincizeci de ani mai tîrziu, nepotul său l-a angajat pe cel mai mare arhitect al Angliei, Inigo Jones, pentru a reface faţada sudică şi a adăugat încă trei camere de oaspeţi şi scara cea mare. Alţi descendenţi au adăugat şi ei noi construcţii, castelul ajungînd astfel la optzeci de camere, iar în secolul al XX-lea fermele şi parcurile au fost modernizate, construindu-se inclusiv o cale ferată îngustă cu o locomotivă cu aburi care străbătea în lung şi-n lat proprietatea.

În Marea sală de la Treveston se produsese trupa de

teatru a lui Shakespeare, iar generaţii de Longworth clarvăzători umpluseră castelul cu colecţii nepreţuite de tablouri de Tizian, Rembrandt şi Gainsborough, cărţi şi stampe rare, tapiserii şi mobilă din secolul al XVI-lea.

– Fireşte, nu poţi să pui pur şi simplu o pictură pe perete sau să cumperi un covor nou cînd vrei tu, îi spuse Sabrina lui Stephanie mai tîrziu, pe cînd stăteau în balconul ce se întindea de-a lungul camerei de zi şi al dormitorului. Îşi beau ceaiul, în timp ce Garth se ocupa de labirint. Asta este prima regulă. Dar oricum, nu este grozav?

– Arăţi atît de fericită, i-a spus Stephanie. Este posibil să fie cineva atît de fericit pe cît arăţi tu?

Amintindu-şi, au început să rîdă. Au trecut patru ani, se gîndea Stephanie. Patru ani în care au fost departe una de alta. În timpul ăsta, ea s-a instalat la Evanston, Sabrina a absolvit *Sorbonna*, s-a mutat la Londra şi a început să lucreze în galeria de antichităţi a lui Nicholas Blackford de pe Lowndes Street. Locuia singură într-un mic apartament, îşi făcuse noi prieteni şi ajutase la organizarea a două licitaţii de caritate. Iar în scrisorile trimise lui Stephanie nu i-a vorbit niciodată despre sentimentele ei. Dar s-ar putea ca acum să o facă, se gîndi Stephanie; pentru că, brusc, era atît de minunat să fie împreună! Şi-a amintit privirea Sabrinei cînd au sosit. Dragoste şi recunoştinţă.

– Eşti fericită, nu-i aşa? a întrebat-o Stephanie.

– Fericită sau emoţionată, a răspuns Sabrina. Cred că şi cu Denton lucrurile stau la fel. Este atît de incredibil, se plimbă prin lume ca prin grădinile lui de la Treveston! Nu poţi să crezi cît de copleşitor este totul!

– O, ba da, pot, a răspuns Stephanie scurt, cuprinzînd dintr-o privire patul cu baldachin acoperit cu hainele Sabrinei, pe care camerista le strîngea şi le împacheta pentru luna de miere, măsuţa de toaletă şi dulapul de haine *Regency,* uşile franţuzeşti care dădeau în balconul unde se aflau.

– Nu, nu este vorba de bani, a zis Sabrina. Adică, fireşte, banii sînt un lucru minunat, de cînd am venit la Londra am trăit întotdeauna cu mult peste salariul pe care-l aveam. Şi nu pentru că tatăl lui Denton este

viconte, deşi contează şi asta. Dar în principal este modul în care Denton se acomodează oriunde s-ar duce. Şi mă iubeşte, aşa că acum am aproape tot atîta siguranţă de sine ca şi el.

– Nu ai nevoie de Denton ca să fii sigură de tine.

– Ba da, asta-i problema. Ştii cum încercam întotdeauna să impresionez lumea ca să mă placă... Ei bine, uită-te la mama cît de încîntată este de mine şi de mariajul meu spectaculos.

– Mama nu are nevoie de asta ca să te iubească.

– Probabil că nu, dar ai văzut-o vreodată atît de plină de afecţiune?

– Nu, a recunoscut Stephanie.

Dar ziua următoare, privind-o pe Sabrina după ceremonia căsătoriei, Stephanie se gîndi că nicicînd nu a văzut pe cineva atît de sigur de sine şi de dominant. O regină, îşi zise ea. Eu n-am să arăt niciodată aşa şi niciodată nu o să am un castel. A simţit o împunsătură de invidie care a dispărut cînd ochii ei i-au întîlnit pe ai Sabrinei. Pur şi simplu vreau să fie fericită, şi-a zis ea.

Buzele Sabrinei i-au trimis un mulţumesc mut înainte ca Denton să-i atragă atenţia că trebuie să se întoarcă spre oaspeţii care aşteptau în rînd să-i felicite.

– Draga mea Sabrina, ai cucerit Londra, i-a spus ducesa de Westford cînd a ajuns în faţa lor.

Pe faţa ei se citea acea admiraţie pe care numai cei foarte siguri de ei o arată celor mai tineri şi mai frumoşi decît ei, iar Sabrina a acceptat-o cu un zîmbet în rochia ei albă de mătase şi tafta. Gîtul delicat se ridica drept deasupra unui triplu şirag de perle şi diamante, cadoul de nuntă făcut de soţul ei; un şirag asortat strălucea ca stele ascunse în părul ei roşcat-închis. Ducesa a sărutat-o spunîndu-i:

– N-o condamn pe Iris că te-a răpit pentru fiul ei. Aş fi vrut să te descopăr eu prima, pentru mine.

– Dar ştiţi, eu am răpit-o, zise Denton. Mama a descoperit-o numai. Căuta un birou şi a găsit-o pe Sabrina!

– A găsit şi biroul, zise Sabrina veselă. Eu i l-am vîndut şi apoi m-a invitat la ceai.

– Ce gust magnific! i se adresă lady Iris Longworth ducesei. Sabrina a ajutat-o pe mama ei să-şi mobileze

casa din Washington, l-ai cunoscut desigur pe tatăl ei, subsecretar de stat la...

– Da, dădu ducesa din cap mai puţin preocupată de recomandările de acreditare ale Sabrinei decît prietena ei Iris.

– Ducesă, s-a auzit o voce plină de nerăbdare. Pot să-mi sărut fosta mea colegă de cameră de la *Juliette*? Şi într-un vîrtej, Gabrielle de Martel s-a repezit să o sărute pe obraji pe Sabrina. Arăţi ca o femeie care s-a îndrăgostit de un frumos şi jovial globetrotter, care pe bună dreptate te adoră şi care a promis să-ţi dea în dar cîte o bucăţică de lume la fiecare zi de naştere a ta şi de fiecare Crăciun!

– Numai dacă nu o să găsesc ceva mai bun! a adăugat Denton.

– Ce ţi-aş putea oferi însă eu? Poate luna? se întoarse Sabrina spre el.

– Oh, uitasem luna. Mi-o doream cîndva, dar acum te am pe tine. O ţinea de mînă, iar Sabrina zîmbea uitîndu-se la faţa lui rotundă, cu obrajii roz şi cu frumoasa lui mustaţă neagră. Ochii săi negri, pătrunzători, erau adesea duri, dar cînd se uita la ea se îmblînzeau şi străluceau de dorinţă. Să ştii că nici acum nu cred cu adevărat că eşti a mea!

Şi felicitările au continuat.

– Sabrina, veniţi să petreceţi o săptămînă cu noi la Ranstead; spune că da, contez pe tine. Nu vom fi decît un grupuşor, douăzeci sau treizeci de persoane, ca să ne putem cunoaşte cu adevărat.

– Vă aşteptăm la Harleton House, în august, Sabrina! Nu uita!

– Sabrina, ţi-a spus Denton că am aranjat să petrecem două săptămîni la Cobburn Abbey în septembrie?

– Sabrina, ţi-au angajat o secretară? Îţi pot recomanda...

– Cînd va fi gata casa voastră din Londra, Sabrina? Am auzit atîtea lucruri minunate despre ea!

– Niciodată.

– Pardon?

– Avem de gînd să rămînem musafiri pentru tot restul vieţii noastre, colindînd din casă în casă şi din castel în castel. Avem atîtea cuiburi de unde să alegem, încît nu

mai avem nevoie de unul al nostru.

Iris Longworth a tras-o de mînecă zîmbind fără să vrea la malițiozitatea din ochii Sabrinei:

– Ai să fii criticată dacă refuzi invitațiile prietenilor noștri. Ei le iau foarte în serios.

– Mulțumesc. Sabrina știa că din vocea ei nu răsuna atîta căință cîtă ar fi trebuit, dar cel puțin nu a mai zîmbit, deși de-abia se abținea să nu izbucnească în rîs pentru că se distra foarte bine. Se uită spre șirul de oameni care așteptau să-i felicite ca să zărească iar ochii lui Stephanie, dar între ele era Laura, dînd aprobator din cap cînd a văzut că Sabrina le privește. I-am dăruit mamei ultima antichitate, se gîndi ea; un ginere cu o ascendență de patru sute de ani. Gordon era mai puțin entuziasmat; el îl prefera pe Garth lui Denton. Mai solid, zicea el, mai serios. Ceea ce voia să însemne că semăna mai mult cu el, dar era prietenos și cu Denton, iar Sabrina simțea că, în sfîrșit, le-a dat satisfacție ambilor părinți deodată.

Iar Stephanie? A făcut un pas înainte ca să o vadă; calmă, tăcută, prietenoasă, în timp ce șase sute de străini o salutau și comentau remarcabila asemănare cu sora ei. Gabrielle i-a spus că Stephanie a discutat cu ușurință cu cîteva dintre cele mai bogate femei din Anglia despre cei doi copii ai ei, despre viața pe care o ducea în suburbia Chicago-ului și despre ultima descoperire a soțului ei.

În spatele lui Stephanie, Sabrina îl văzu pe Garth urmărind-o cu o curiozitate pe care nu făcea nici un efort să o ascundă. Știa ce gîndea și i-a trimis un zîmbet slab, ca și cum s-ar fi scuzat, înainte de a se întoarce la oaspeți.

Garth a părăsit șirul celor ce așteptau să-i felicite și s-a rezemat de o fereastră. Încerca să facă o legătură între amintirile lui despre Sabrina și această femeie splendidă, plină de viață, strălucind în spuma rochiei, cu căldură și vitalitate și în jurul căreia se învîrtea întreaga petrecere. Unde era femeia rece, distantă, care participase cu patru ani în urmă la căsătoria lui de la *Bryn Mawr* și cumnata rezervată care le-a făcut două scurte vizite, petrecute în cea mai mare parte cu Stephanie, cînd s-au născut copiii?

Garth știa că el nu o întîlnise niciodată pe această femeie. Ori ceva o transformase, ori Sabrina pe care a

cunoscut-o el în trecut îşi disimulase adevăratul eu.

Privi spre soţia lui. Într-o rochie lungă, roz, pe care Sabrina i-o cumpărase de la Paris, avea o frumuseţe domoală, un portret pastel în soarele care apunea al după-amiezei. Spunea că s-a îngrăşat, deşi Garth nu sesizase şi nu mai avea ţinuta regală căpătată la *Juliette,* dar punea în umbră orice altă femeie cu excepţia Sabrinei şi nu era cu nimic mai prejos de aristocraţia Angliei. Garth era mîndru de ea.

– Inteligent din partea ta să evadezi, zise Sabrina cu un rîs înăbuşit apărînd deodată în spatele lui. Felicitările se terminaseră. Aş fi vrut să o pot face şi eu. Hai să o luăm pe Stephanie şi să ne ascundem undeva.

– Şi soţul tău?

– Denton vorbeşte despre cursele de automobile; investeşte întruna pentru *Grand Prix.* Ştii ceva despre *Grand Prix?* Nici eu, dar am o puternică bănuială că am să aflu în curînd. În momentul ăsta însă cea mai mare dorinţă a mea este să găsesc un loc unde să mă ascund şi să-mi scot pantofii.

Garth rîse pe înfundate cînd o salvară pe Stephanie de un conte grăsun „care nu mai termina de vorbit despre prepelicari", le spuse Stephanie în timp ce se strecurau într-un mic birou.

– Mi-a spus că nunta i-a amintit de ultima expoziţie de cîini!

Au izbucnit cu toţii în rîs. Sabrina şi-a scos pantofii cuibărindu-se pe canapea cu un suspin de uşurare.

– Oh, ce dor mi-a fost de tine! Nimeni altcineva nu rîde de aceleaşi lucruri ca mine! Stephanie, cum poţi să mai stai cu pantofii în picioare? Două ore în şirul ăla...

La celălalt capăt al canapelei, Stephanie spuse jalnic:

– Nu pot să mi-i scot! Nu într-un castel. Pot să vorbesc cu lorzii tăi şi soţiile lor, să mă regalez la masa ta, dar nu pot să-mi scot pantofii. Totul este în regulă, a adăugat ea imediat. Cred că tot ce ai făcut este minunat! Numai că, sînt fericită să o spun, mă simt mai bine la mine acasă!

– Sînt atît de bucuroasă, zise Sabrina relaxată. Mă temeam...

– Că am să fiu geloasă?

– Nu tocmai. Că m-am bucurat eu de mai multă atenţie.

– O, nu, nu m-am gîndit. Nu-i ciudat? Poate pentru că acum am partea mea de atenţie şi îmi place.

– Nu te mai simţi împinsă în umbră?

– Se pare că a trecut, spuse Stephanie după ce se gîndi puţin.

Garth se uita la ele cu o curiozitate plină de răbdare.

– Ce-i ăsta? zise el. Un cod?

Stephanie a tresărit. Uitase că era şi el acolo. Timp de o clipă, au fost doar ea şi Sabrina, singure, aşa cum obişnuiau să fie, gîndurile şi cuvintele lor întreţesîndu-se. S-a întors spre Garth:

– Cîndva i-am spus Sabrinei că strălucirea ei mă arunca într-o umbră unde nimeni nu mă mai remarca.

– Şi atunci a plecat în America, zise Sabrina, lăsîndu-mă singură cu strălucirea mea.

Stephanie privi pe fereastră la oaspeţii care se împrăştiau ca petalele de flori în grădină luînd şampanie şi antreuri pe care chelnerii le serveau pe tăvi de argint. Cu patru ani în urmă, stînd în faţa judecătorului Fairfax, într-o altă grădină, ea se scuturase de gîndul că Sabrina ar putea avea nevoie de ea; de fapt nu voia să ştie.

Ei bine, acum ştia. A auzit ecoul vocii Sabrinei: „Lăsaţi-mă singură cu strălucirea mea". Deci Sabrina i-a simţit lipsa lui Stephanie, a avut nevoie de ea, chiar dacă, cu Garth alături şi cu toate preocupările legate de instalarea lui Evanston, i-a luat multă vreme ca să înţeleagă acest lucru.

Pe pajişte, oaspeţii începuseră să se adune lîngă cort. Sabrina oftă:

– Dacă nu mă întorc, mama lui Denton o să spună iar că voi fi criticată. Bombănind îşi puse pantofii. Nunţile ar trebui să aibă loc în pat. Oricum, ăsta este locul unde încep cele mai multe dintre ele!

Garth chicoti. Stephanie se întoarse de la fereastră.

– Sabrina, cînd ai să vii cu Denton să ne vizitezi? Avem atîtea de vorbit, atît timp de recuperat...

Sabrina a simţit o împunsătură. Ochii lui Stephanie, limpezi şi strălucitori, i-au întîlnit pe ai ei fără nici o umbră de invidie.

– Mîine dac-aş putea. Am să văd ce program are Denton. Şi-a făcut o mulţime de planuri ca să-mi arate toate locurile lui favorite. Dar îndată ce am să pot...

Şi i-a întins mîinile. Stephanie le-a luat într-ale sale şi s-au îmbrăţişat îndelung, aşa cum făceau în zilele de demult, cînd ele erau singura familie pe care o aveau.

– Cît de repede am să pot, a şoptit Sabrina. Am să vin, îţi promit.

Denton Longworth lucra din cînd în cînd la compania de transporturi maritime a familiei, unde era vicepreşedinte însărcinat cu probleme financiare şi membru al Comitetului director. Pînă la un punct el a făcut tot ce aştepta tatăl său de la el, absolvind universitatea şi intrînd imediat în afacerile companiei. Dar nu avea nici o intenţie ca deceniul dintre a douăzeci şi cincea şi a treizeci şi cincea aniversare să şi-l petreacă în spatele unui birou. Mai tîrziu se va stabili în afaceri, dar mai întîi există o lume de care trebuie să se bucure. Aşa că s-a consacrat un an biroului, formînd un personal capabil să lucreze cu eficienţă în absenţa sa şi apoi şi-a luat zborul spre cele mai frumoase locuri din lume.

Lucra cînd avea chef. Pe cînd se apropia aniversarea a treizeci de ani, a descoperit în el un talent pentru reorganizarea companiilor mici care se zbăteau în dificultăţi, pe care tatăl său le obţinuse la un preţ de nimic şi pentru că asta-i făcea plăcere, îşi petrecea cîteva zile pe lună ocupîndu-se de asta.

Acum, pe cînd se afla la jumătatea celui de-al treizecilea an de viaţă, s-a hotărît să se dedice unei activităţi mai plăcute şi anume să-i arate miresei sale locurile lui preferate de distracţie şi şi-a consacrat o mare parte din energia sa considerabilă unei importante curse de automobile. În cîteva luni, la Biarritz şi Cannes, la Wimbledon şi Buenos Aires, la Minorca şi Zernatt, membri ai protipendadei internaţionale se înghesuiau să se întreţină cu Sabrina Longworth şi să-i admire irezistibilul melanj de frumuseţe, rafinament, încîntare sinceră în faţa a tot ce era nou şi gratitudine plină de căldură. Pentru că, în cercurile lor, cînd s-a întîmplat oare ultima dată să-şi exprime cineva emoţii simple cum sînt încîntarea şi gratitudinea?

Nimeni nu-şi amintea.

Oriunde mergeau îi aşteptau invitaţiile trimise de secretara lui Denton de la Londra. El le frunzărea, aruncînd unele, iar restul dîndu-i-le Sabrinei.

– Reţine-le pe cele care-ţi fac plăcere, iubito. Şi aruncă restul. Dar o urmărea. Sper că nu ai aruncat invitaţia Corei, nu-i aşa? Sînt gazde minunate; nimeni nu scapă o petrecere dată de ea.

Cînd au ajuns la Monaco, în mai, la aproape un an după căsătoria lor, Sabrina se uita pur şi simplu peste invitaţii şi i le înapoia lui Denton.

– Hotărăşte tu. Eu nu cunosc încă pe toată lumea.

El le aranja ca la poker pe măsuţa pentru cafea din apartamentul lor, umplîndu-şi după-amiezele şi serile cînd nu jucau la cazino sau nu urmăreau *Grand Prix*.

– Bine, vorbea singur după ce le aranja. Avem timp chiar şi pentru Max.

– Cine?

– Max Stuyvesant. Mă mir că nu l-ai intîlnit încă; este pretutindeni. Băiat plăcut, un pic misterios, o să-ţi placă. Vrea să facem o croazieră cu iahtul lui, patru zile, imediat după cursă. Bună idee; o experienţă absolut nouă pentru tine.

– De ce zici că este misterios?

– Pentru că nimeni nu ştie cum cîştigă bani.

Nu pentru că nu ar fi încercat toţi să afle; au încercat, dar nimeni nu a reuşit să treacă dincolo de răspunsul dat de însuşi Max Stuyvesant: este „în artă", ceea ce poate să însemne orice. Unii susţineau că are galerii în America Latină şi în Europa; alţii că este agentul unor clienţi bogaţi. A existat un zvon că îi sprijină pe artiştii tineri angajînd oameni care să mărească miza pentru tablourile lor din licitaţii ca să le ridice preţul şi totul să fie mai palpitant, apoi băga în buzunar cea mai mare parte a sumei umflate artificial plătite de colecţionari pentru picturile respective. Cinicii spuneau chiar că este unul dintre jefuitorii mormintelor regilor Egiptului.

Indiferent cum făcea banii, îi cheltuia cu multă largheţe ducîndu-şi prietenii cu avionul său particular să vadă din zbor jocurile de artificii de la Monte Carlo, luînd circa treizeci de amici la un safari african de o săptămînă,

transportînd două sute de oameni cu trenul de-a latul Europei pînă în Iugoslavia, la un festival de dans. Sabrina îl ura. În fața ochilor i-a apărut imaginea lui, cu umerii largi, cu un halou de cîrlionți de păr roșcat și cu ochi cenușii și goi în care nu puteai vedea nimic. Denton a fost surprins.

– Cum poți să nu-l placi? Nici măcar nu ai vorbit cu el. Tot ce- ai făcut a fost să-l saluți și să te instalezi pe iahtul lui ca la tine acasă.

– Este arogant și brutal, pariez că nu știe nici cel mai elementar lucru despre artă.

– Cum poți să...

– Îmi pare rău și pentru soția lui. Este ca un cățeluș care cerșește mîngîieri.

Denton a rămas tăcut. Sabrina își punea rochia de seară dintr-o mătase neagră cu reflexe albăstrui, care o învăluia ca o aripă delicată de fluture de noapte, dezvelindu-i umerii și spatele.

– Ai face mai bine să te îmbraci. Cocktail-urile se servesc la opt și dacă nu o să fim punctuali o să ne țintuiască cu ochii äia îngrozitori și o să ne transforme în statui. Asta-i genul de artă la care se pricepe! Aruncă un văl vrăjit peste oameni și apoi-îi vinde familiilor îndoliate cu amintiri!

– Sabrina! Max este gazda noastră!

– Îmi pare rău, Denton.

– Sper că da. Unde îmi sînt butonii?

În camera lor, deasupra unui pat de dimensiuni regești, atîrna o tapiserie franceză. Covorul era gros, mobila de un cenușiu pal cu mînere de ebonită, baia în albastru și argintiu cu vibrator în cadă. *Lafitte,* lung de o sută patru picioare, avea șase asemenea cabine pentru oaspeți și cinci cabine pentru echipaj. Punțile erau din lemn de tek. În salon se puteau mișca confortabil circa treizeci de oameni sub un candelabru cu țurțuri în formă de lacrimă. Bucătarul șef și vinurile erau celebre. Sabrina învățase că nu trebuie să întrebe niciodată cît costă ceva, dar Denton, care voia să cumpere un iaht asemănător, aprecia că prețul, cu mobilă cu tot, se ridica la două milioane de dolari.

Pe *Lafitte* cinci cupluri erau oaspeții lui Max Stuy-

vesant. Pe cînd serveau cocktail-urile, Betsy Stuyvesant, a treia soţie a lui Max, mică şi slabă în rochia ei de caşmir şi mătase, cu bucle blonde ce-i cădeau romantic pe ceafă, le-a spus că nu avea voie să se amestece în funcţionarea iahtului. Dacă aveau nevoie de ceva, Kirst, stewardul-şef, era la dispoziţia lor. Dacă voiau să meargă pe ţărm, Maxim făcuse toate aranjamentele. Apoi a tăcut şi nu a mai scos nici un cuvînt în tot cursul serii.

La masă li s-a servit supă de peşte cu şofran şi felii de portocală, urmată de pui de caracatiţă în sos de şampanie; ca vin, au avut *Palette* alb, frapat, provenit de pe vestitele dealuri de lîngă Marsilia, Max a propus un toast: „Pentru o croazieră reuşită". I-a zîmbit languros partenerei sale de masă, o blondă suplă pe care le-a prezentat-o ca prinţesa Alexandra, dintr-o ţară de care nimeni nu auzise. Vizavi, soţul ei, prinţul Martova, privea cu încăpăţînare în farfurie. Lîngă prinţ, o femeie bronzată, cu un aer somnoros, a întrebat:

– Şi mîine dimineaţă unde mergem?

– Spre est, răspunse Max, privind încă la Alexandra. De-a lungul Rivierei italiene de la Ponente pînă la Alassio şi Genova şi înapoi. Patru zile, o viaţă. Alexandra a zîmbit.

Sabrina s-a uitat spre Denton şi l-a văzut zîmbind galeş către Betsy Stuyvesant, ca şi cum ar fi încercat să arate ca Max.

Dimineaţa, în salonul mic au găsit fructe, cornuri şi cafea. Max era maestrul lor.

– Cine vrea să facă plajă, merge pe puntea din spate. Schi nautic la patru. Jocuri şi întăritoare, în salon tot timpul. Filme în teatrul mic; dacă doriţi, Kirst vi le proiectează. Prînzul îl luăm la unu. Distracţie plăcută, *mes amis.*

– Să mergem mai întîi în salon, zise Denton întinzîndu-se alene. Apoi la plajă. Te simţi bine, iubito?

În salon se aflau cinci persoane alegînd între cocaină, haşiş şi capsule multicolore aflate la discreţie pe un bufet de colţ.

– Max este o gazdă minunată, zise femeia cu aer somnoros şi o întrebă pe Sabrina: Ce luaţi?

– Amabil din partea dumneavoastră, zise Denton intrînd, dar am eu grijă de soţia mea. A pus o mică cantitate de pudră albă într-o cutie goală şi a băgat-o în buzunar.

Urmărindu-l, Sabrina a încercat să facă distincţie între Denton cel care se afla în faţa ei şi Denton cel care trăia cu ea la Londra. Ultimul de-abia dacă bea ceva, nu fuma niciodată şi nu folosea droguri, nu privea niciodată femeile aşa cum a privit-o pe Betsy Stuyvesant seara trecută. În călătoriile lor, văzuse semne ale celuilalt Denton, cel de acum; dar de data asta el se manifesta fără nici o reţinere. Îngrijorată, l-a urmat din salon, de-a lungul punţii, pînă la scaunele rabatabile şi şezlongurile folosite pentru plajă ziua şi pentru băuturi şi gustări seara. Alexandra era acolo, cu soţul ei şi cu alte două cupluri, toţi oferindu-şi trupurile goale frumos bronzate soarelui mediteranean.

Denton de-abia dacă a privit spre ei.

– Vino, iubito, i-a zis scoţîndu-şi halatul. Sabrina s-a simţit caraghioasă şi stîngace în reţinerea ei. Nu exista decît un Denton, soţul ei, iar el îi arăta cum înţelegea să se poarte soţia sa. „O experienţă complet nouă pentru tine", spusese el referindu-se la invitaţia lui Max. Şi cînd se temuse ea vreodată de experienţe noi? Privi spre trupurile superbe ale femeilor întinse în faţa ei, strălucitoare sub uleiul de plajă. Ea arăta mai bine. Şi-a scos halatul şi s-a întins lîngă Denton, lăsîndu-l să-i ungă spatele cu mîinile lui mari.

Dar a refuzat cînd el a luat puţină pudră albă pe deget şi i-a oferit şi ei. Fiecare lucru la timpul lui, se gîndi ea şi el nu a insistat. A inspirat pudra cu fiecare nară, ceilalţi făcînd la fel sau fumînd haşiş. Soarele coborîse pe punte şi ea i s-a abandonat complet, pînă cînd o umbră i-a trecut prin faţa ochilor. I-a deschis şi l-a văzut pe Max stînd în picioare lîngă ea. Muşchii i s-au încordat instinctiv, dar el privea peste ea, la Alexandra. Şi cu o mişcare languroasă şi lentă, Alexandra s-a ridicat şi au plecat împreună spre cabinele de pasageri.

Ca şi cum asta aştepta, Betsy i-a luat locul Alexandrei. Denton a urmărit-o cum se aşează şi îşi întinde uleiul pe pielea albă. Şi-a mîngîiat sînii, scoţînd sunete, apoi s-a întins pe spate şi într-un minut a adormit cu mîinile împreunate ca într-o rugă.

El s-a întors şi a constatat că Sabrina îl privea.

– Ai dreptate, i-a spus. Este ca o pisicuţă. Toarce, dar nu-i importantă.

Căţeluş, spusese Sabrina despre Betsy, dar a lăsat-o baltă.

La prînz, în portul Alassio, Alexandra a manevrat în aşa fel încît să stea lîngă ea.

– Scumpo, a murmurat. Relaxează-te. Eşti un pachet de nervi. Ei fac regulile, noi le urmăm. Totul este mai uşor cînd accepţi acest lucru. Sabrina se juca cu aperitivul în farfurie, aplecînd capul ca să o asculte. Dacă vezi că Denton se gîndeşte cum ar putea să facă dragoste cu Betsy sau că o face pur şi simplu, închide ochii şi bronzează-te, sau învaţă să prizezi cocaină sau ia o carte bună.

– Cum ai ştiut că...

– Vezi, mai ai ceva de învăţat. Nimic nu este secret pe această canoe mică. Poţi să faci tot ce doreşti, nu există limite, dar, indiferent ce hotărăşti să faci, Max va şti aproape imediat.

Sabrina înfăşura o felie de şuncă roz în jurul unei bucăţi de miez de pepene galben.

– Eşti într-adevăr prinţesă?

– Asta-i o altă lecţie, scumpo, rîse tare Alexandra. Tot ce vezi aici este numai în parte real. Ţine minte că atunci cînd îţi urmăreşti bărbatul cu privirea, urmăreşti de fapt pe altcineva.

După-amiază, pe cînd *Lafitte* naviga spre est, au făcut schi nautic tractaţi de o vedetă rapidă pe care iahtul o transporta în locul rezervat de obicei bărcilor de salvare. Sabrina şi Alexandra au schiat alături de-abia atingînd suprafaţa apei, într-o spumă albastră-azurie. Sabrina se simţea tînără, puternică şi frumoasă. Pot să fac orice, se gîndea ea.

Pe iaht, înfăşurată în cearceafuri de baie şi sorbind dintr-un pahar de vin, pe puntea din spate, Alexandra zise:

– Schiezi al naibii de bine! Unde ai învăţat?

– La şcoală, în Elveţia.

– La pension?

– Da.

– Viaţă privilegiată. Eu am făcut liceul la Los Angeles. Şi a rîs cînd a văzut faţa surprinsă a Sabrinei. Mama mea e actriţă de mîna a doua care m-a învăţat cum să mă

mişc în lume. A făcut din mine o actriţă mai bună decît a fost ea. La drept vorbind, tu eşti de departe cea mai bună. Oare joci teatru?

– Nu ştiu. Pur şi simplu am hotărît, acolo pe apă, că aş putea să fac orice. Chiar să trăiesc ca voi, ceilalţi.

– Scumpo, ai spus asta ca şi cum ar fi vorba despre o doză de arsenic. Dacă crezi că sîntem otravă, ce cauţi aici?

Sabrina tremură din cauza brizei şi strînse mai tare cearceaful în jurul ei.

– Nu m-am gîndit la tine cînd am spus asta. Tu îmi placi. Dar nu-mi place să-l văd pe Denton... care aşteaptă să fie văzut... drace, par stupidă, nu-i aşa?

– Doar nepregătită. Nu ţi-a spus înainte? Toată lumea ştie despre croazierele lui Max.

– Eu n-am ştiut. Şi Denton nu mi-a spus niciodată.

– Iar la Londra, se poartă altfel? Conversaţii în faţa sobei şi în pat la ora zece?

Sabrina a ezitat, privind cum se ivea în zare ţărmul italian.

– Nu, dar ştiu întotdeauna unde este cînd ieşim separat.

– Nu mai spune!

Sabrina ignoră faptul că Alexandra nu credea ce-i spunea.

– Problema este că pentru Denton într-adevăr nu contează dacă mie îmi place sau nu ceva.

– Nu contează pentru nici unul dintre ei, scumpo. Asta este regula numărul unu.

– Aşa că nu ştiu dacă am de ales.

– Ai înţeles, dădu Alexandra din cap aprobator. Atîta vreme cît îţi doreşti ce-ţi oferă, nu ai nici cea mai mică posibilitate de a opta. Acum du-te şi fă-te frumoasă. Luăm masa la Genova astă-seară. Mîncarea este minunată!

Ca şi cum le-ar fi auzit conversaţia, Max a organizat seara în aşa fel încît să se vadă ce pot oferi el şi Denton. Limuzina i-a dus în viteză pe autostradă, undeva departe de Genova, la un restaurant de unde se deschidea o minunată privelişte a coastei. După un dineu servit cu eleganţă de *maître*, cu o orchestră mică ce se auzea în surdină, au plecat la o petrecere particulară într-o casă

numai din lemn şi sticlă, suspendată deasupra oceanului, unde au băut vinuri dulci, rubinii, şi au jucat cărţi pînă la trei dimineaţa, cînd s-au întors pe iaht. Cînd se îndrepta spre camera lor, Max a prins-o pe Sabrina de mînă.

– Ne onorează prezenţa ta. Vom mai face multe croaziere împreună. Vise plăcute, draga mea!

Denton era deja în pat, plin de dorinţă, încîntat de ea.

– Ai fost extraordinară; toţi te-au îndrăgit. Iar eu am cîştigat la cărţi, ceea ce nu mi s-a mai întîmplat de multă vreme. Vino la culcare, scumpo; te aştept.

A tras-o spre el mîngîindu-i trupul, plin de dorinţă, încordat şi excitat de cîştigul la cărţi şi de succesul strălucitor al Sabrinei.

– Vor vorbi de noi luni de zile, murmura el cu satisfacţie în timp ce trecea deasupra ei. După ce şi-a găsit o poziţie bună, a zvîcnit. Mmmm... bine şi strîmt, a murmurat el cu aceeaşi satisfacţie, închizînd ochii.

Sabrina zăcea sub el mişcîndu-se aşa cum îi plăcea lui să o facă. El acceleră ritmul şi ea a înţeles că şi de data asta va fi la fel ca de obicei; ea era parţial excitată şi va termina parţial satisfăcută, frecată, trasă şi împinsă pînă ajungea într-o stare de amorţire. A încercat să vorbească cu el despre felul în care făceau dragoste, dar el avusese atîtea femei înainte, femei care-i erau recunoscătoare, încît considera că tehnica lui merită să fie lăudată şi nu discutată. Sabrina se gîndea să-i spună că femeile dinaintea ei îi erau recunoscătoare pentru că le acceptase să fie lîngă el, de fapt, sub el, viitorul viconte de Treveston, dar a tăcut. Pentru că el credea cu adevărat că doreşte să o facă fericită. „Niciodată nu mă bucur de amor decît dacă se bucură şi femeia care este cu mine“, i-a spus el cînd au făcut prima dată dragoste. Şi era convins de ce spunea. Aşa cum era convins şi cînd spunea că nu se bucură niciodată de o petrecere sau de o vînătoare decît dacă cei care îl însoţeau se bucurau şi ei de ceea ce pusese el la cale pentru propria-i plăcere.

Şi întrucît era generos cînd era satisfăcut şi teribil de tăcut dacă era dezamăgit, aproape toţi minţeau şi-i spuneau ce fericiţi sînt. Toată lumea recurgea într-un fel la trucuri cu Denton, se gîndea Sabrina pe cînd îşi accelera în mod deliberat răsuflarea; şi-a încordat timp de o clipă

picioarele şi apoi s-a lăsat moale. „Aşa te vreau", i-a zis Denton, satisfacţia lui fiind mereu egală. Şi apoi a penetrat în adînc şi cu forţă, pentru a obţine plăcerea finală care să-i încununeze ziua.

Cînd Denton a adormit, a ieşit pe punte şi şi-a lăsat gîndurile să-i plutească în aerul rece. Era patru şi jumătate dimineaţa. Iahtul încetinise şi naviga uşor spre vest; se întorceau la Monte Carlo. Sabrina a auzit zgomotul înfundat al unei bărci cu motorul stins şi apoi, în luminile iahtului, a văzut naveta rapidă a lui Max, pilotată de secretarul lui, Ivan Lazlo. L-a urmărit din umbră, în timp ce el şi un membru al echipajului au ridicat-o pe iaht şi au dispărut apoi pe scări în jos spre camerele rezervate echipajului. Ciudat, se gîndi ea, atît de departe de ţărm; unde să fi fost? S-a jucat un moment cu ideea, apoi a lăsat-o baltă. Ivan Lazlo nu avea nici o legătură cu ea. Nimic din ceea ce îl privea pe Max nu avea legătură cu ea; nu dorea decît să ia sfîrşit croziera. Mai erau două zile. S-a lăsat învăluită de briză pînă cînd i s-a făcut somn, s-a întors să se întindă lîngă Denton şi a adormit.

În ziua următoare s-a trezit tîrziu şi a luat micul dejun în pat. Denton a sărutat-o, iar Sabrina i-a zîmbit, încîntată şi plină de căldură. El i-a întors zîmbetul.

– Iubito, am să-mi petrec ziua cu Betsy. Tu poţi să faci ce vrei, dar trebuie să petreci puţin timp cu Aldo Derona. Îl interesezi şi este un tip plăcut...

A sărit din pat, lăsînd distanţă între ei:

– Nu sînt disponibilă pentru închiriat.

– Iubito, este cam dur spus. Nu poţi să zici că te surprinde; ştiai ce se întîmplă. Am aşteptat, dar n-ai spus un cuvînt, te-ai adaptat minunat. Sînt mîndru de tine. Nu cred că merit cuvinte aspre.

Ea a rămas uimită, tot atît de neajutorată ca şi cum ar fi vorbit limbi diferite. A privit spre Denton; părea că se îndepărtează de ea, micşorîndu-se tot mai mult.

– Sabrina? zise Denton şovăitor. Ochii lui prietenoşi s-au umplut de îngrijorare văzîndu-şi soţia privindu-l într-o tăcere de gheaţă. A întins mîinile: Iubito, te-ai emoţionat prea tare crezînd că nu te iubesc. Fireşte că te iubesc, întotdeauna te-am iubit. A făcut o scurtă pauză. Nimic din toate astea nu înseamnă ceva; doar ştii; nu este

important, este un joc, ceva ce facem pentru că, ei bine, la dracu, pentru că este altceva dar de fapt nu, tu ştii, nu trebuie să te gîndeşti că este diferit sau special; nu este, într-adevăr nu diferă cu nimic de jocul de bridge sau de schi pe apă sau de oricare alt lucru cunoscut pe care-l facem împreună. O, slavă cerului, a zis apoi el cînd ea a început să rîdă, scuturîndu-şi capul şi făcîndu-l prost; era din nou soţia lui care rîdea.

– Schi pe apă, zicea ea. Lucruri cunoscute şi repeta întruna ţinîndu-se cu mîinile de cap. Şi pentru că el era Denton, nu a auzit sau nu şi-a dat seama de disperarea ce răzbătea din rîsul ei.

Tot timpul cît a mai durat croaziera, Sabrina l-a evitat pe Denton. Nu a ştiut niciodată dacă s-a culcat cu Betsy sau nu. Mesele decurgeau în linişte, iar în ultima seară Max a toastat pentru prima aniversare a căsătoriei lui Denton cu Sabrina pe care urmau să o celebreze în America, la sora Sabrinei. Denton s-a aplecat şi şi-a sărutat mireasa, iar Sabrina se gîndea că vor fi în sfîrşit singuri ca să stea de vorbă şi să pună lucrurile la punct. I-a prins capul în mîini şi i l-a apăsat pe gura ei pentru ca sărutul să fie mai puternic, ceea ce a făcut să-i fie mai uşor să ignore gîndul că, în definitiv, jucau încă după regulile lui Denton.

CAPITOLUL 6

Stephanie i-a dat lui Denton o furculiţă şi i-a cerut să încerce carnea. El a apucat-o ca şi cum ar fi fost bastonul lui de golf şi peste capetele celorlalţi oaspeţi i-a adresat Sabrinei o privire rugătoare disperată, la celălalt capăt al curţii. Dar ea vorbea cu un profesor, lăsîndu-l pe Denton neajutorat în faţa a două rînduri de cotlete sfîrîind sfidător la el de pe grătarul *Weber.* Cum se încearcă carnea? Înţepă puţin un cotlet, apoi ceva mai tare, prinzînd curaj şi în sfîrşit înfipse furculiţa în carne pînă la mîner.

– *Voilà,* zise Stephanie lîngă cotul lui. Cîndva am cunoscut şi eu scrimeri care foloseau tehnica asta.

– Am distrus-o oare definitiv? Mă duc să mai cumpăr

de la piaţă...

– N-ai distrus nimic, rîse ea. Şi nu trebuie să fugi. N-am să te mai pun la treabă.

– Asta numai pentru că nu sînt bun la nimic, ştii.

– Lipsă de practică, o să am grijă de asta, Denton.

– Ei bine, atunci mă duc să-mi găsesc soţia şi dispăru.

Ridicîndu-şi privirea spre el, Sabrina se gîndi că arăta ca un turist care are mare nevoie de toaletă şi caută pe cineva care să vorbească limba lui. Şi Stephanie îl urmărea; ochii celor două femei s-au întîlnit şi ele au zîmbit împreună.

– Diferenţele sînt de ordin cultural, perceptual şi poziţional, spunea profesorul Martin Talvia lăsînd vorbele să-i alunece pe lîngă pipă. Comparînd trăsăturile voastre una cîte una, tu şi Stephanie sînteţi identice. Ca indivizi luaţi în ansamblu, care reflectă medii specifice, sînteţi foarte diferite şi faptul că sînteţi gemene este mai degrabă agasant decît şocant.

– Vreţi să spuneţi că arătăm diferit pentru că vieţile noastre sînt diferite, zise Sabrina grav.

Profesorul s-a aplecat în faţă ca o macara, uitîndu-se în ochii ei de un albastru adînc, strălucind de onestitate sau de o uşoară maliţie. Fireşte, îşi bătea joc de el, dar ce încîntătoare era!

– Da, s-ar putea spune aşa. Dar dacă ai fi profesor de sociologie ţi-ar fi ruşine să o spui atît de simplu.

Rîdea cînd s-a apropiat Denton. A prins-o de umeri, strîngînd-o uşor.

– Despre ce glumeaţi, iubito?

Trupul Sabrinei s-a încordat. Curtea era plină de oameni cu care Denton ar fi putut vorbi; de ce apare şi o îmbrăţişează ori de cîte ori se simţea şi ea bine? Pentru că nu este fericit, se gîndi ea, în timp ce Martin îl întreba ceva despre Anglia, iar Denton îi răspundea cu şarmul său jovial, ceea ce însemna că era plictisit. Era străin, iar petrecerile în afara oraşului nu făceau parte din viaţa sa. Dar şi ea era străină. Trăia în Europa de cînd avea doi ani şi i-a întîlnit pe prietenii lui Stephanie şi ai lui Garth numai în scurtele vizite făcute cu prilejul naşterii copiilor. Ea de ce se distra? Pentru că ei îi plăcea să întîlnească oameni noi, pe cînd Denton se plictisea întotdeauna cînd nu era

cu prietenii lui.

– Mătuşă Sabrina? Privi în jos spre faţa mică, dar isteaţă a lui Clifford Andersen, care avea patru ani. Trebuie să anunţ pe toată lumea că masa este gata, a spus el.

– Importantă sarcină, s-a aplecat spre el, Sabrina.

– Aşa mi-a spus mami, a dat el cu seriozitate din cap. Dar ea mi-a zis să mă grăbesc şi sînt prea mulţi oameni. Dacă mă ridici în braţe am să fiu înalt şi or să mă audă toţi deodată.

– Practic, ca tatăl tău. Eşti gata? a rîs Sabrina şi l-a ridicat în braţe. El a respirat adînc şi cu o voce pătrunzătoare a strigat:

– Masa este gata! Poftiţi pe terasă.

Auzind vocea răguşită a fiului său, Garth a întors capul în direcţia lor şi a văzut faţa luminată de rîs a Sabrinei lîngă feţişoara lui Cliff, roşie de efort şi de importanţă.

Era o imagine pe care o mai văzuse; cea a lui Stephanie cu Cliff, la naşterea acestuia.

– Mătuşă Sabrina, de ce nu mă laşi să le spun eu? A auzit un plîns şi Penny Andersen s-a aruncat, cu mînia unui copil de trei ani, dezamăgit, pe jos, la picioarele Sabrinei.

– Nu poate nimeni să-i stăpînească pe copiii ăştia? a întrebat Denton. Sabrina i-a aruncat o privire scurtă şi a îngenuncheat cu braţele în jurul lui Cliff şi al surorii lui.

– Ce-ar fi dacă tu ai anunţa desertul? i-a zis ea fetiţei. Printre lacrimi a apărut un zîmbet şi Penny a dat cu putere din cap. Ei bine, mor de foame. Cine vine cu mine la masă?

– Eu, eu! au strigat amîndoi şi au luat-o de mînă îndreptîndu-se spre grădină.

În curte şi pe terasă oaspeţii s-au aşezat în grupuri mici pe scaune de aluminiu mîncînd cotlete, salată de cartofi şi felii subţiri de pîine franţuzească şi bînd vin roşu adus de ei. Vorbeau despre apropiatele convenţii politice care probabil îl vor desemna drept candidat la preşedinţie pe Richard Nixon sau pe Hubert Humphrey, despre şcoala copiilor, despre preţul alimentelor şi despre universitate, unde aproape toţi erau profesori.

S-a lăsat seara, iar Garth a aprins nişte felinare cu gaz lampant. Dolores Goldner s-a aplecat spre Denton.

– Stephanie ne-a spus atîtea despre voi, dar nu ne-a vorbit despre lucruri mai puţin importante, cum ar fi, ce mîncaţi voi acasă sau unde vă faceţi cumpărăturile. Într-adevăr, noi ştim atît de puţine despre regalitate!

– Nobilime, a spus Denton aproape şuierînd.

– O, fireşte. Mă tem că noi, americanii, nu acordăm sistemului claselor tot atîta importanţă ca voi.

– Denton, zise Stephanie repede, vorbeşte-ne despre Treveston, despre istoria familiei voastre şi a castelului.

– Mătuşa Sabrina mi-a trimis o fotografie, zise Penny.

– Şi mie, mă duc să o aduc, sări Cliff căzîndu-i farfuria de pe genunchi şi împrăştiind mîncarea în stînga şi în dreapta. Degeaba l-a strigat Stephanie, el a fugit şi a intrat în casă.

– Nu-i cinstit, a început să bîzîie Penny. Eu am spus prima! S-a ridicat, s-a împiedicat de Sabrina şi a fugit după fratele ei.

– Penny! a strigat tare Stephanie făcînd un gest de neputinţă.

– Pot să-i liniştesc eu? s-a ridicat Sabrina.

– E-n ordine, zise Stephanie. Le-am spus că au voie să stea numai pînă se termină masa. De asta sînt aşa de agitaţi. Continuaţi fără mine; mă duc să-i pregătesc pentru culcare.

Tremura. Sabrina a urmărit-o intrînd în casă. S-a ridicat şi ea, şi-a cerut scuze şi a urmat-o intrînd prin bucătărie.

Stephanie era deja sus şi Sabrina s-a oprit în bucătărie. Era o cameră minunată, de modă veche, cu un plafon înalt, cu dulapuri din lemn de arţar, cu o lampă suspendată, deasupra unei sofale uzate şi a unei măsuţe joase de cafea, unde se jucau adesea copiii. Urma o încăpere destul de mare lîngă sufragerie, unde se afla o masă rotundă şi scaune de arţar şi un dulap de colţ plin cu farfurii. Mobila fusese veche şi zgîriată cînd o cumpărase Stephanie şi a restaurat-o piesă cu piesă, redîndu-i finisajul mătăsos de culoarea mierii. „N-aş sta în altă parte", a zis Sabrina cînd a văzut prima dată sufrageria. „Nici eu", a răspuns Stephanie. „Ca să zic aşa, aici stau

cînd am timp să mă aşez".

Sabrina şedea la masa rotundă cînd a coborît Stephanie. A urmărit-o oprindu-se în bucătărie ca să pună ceva în frigider şi s-a gîndit din nou, cu aceeaşi mirare pe care a simţit-o cînd sosiseră cu o săptămînă în urmă, că Stephanie nu se îngrijeşte. Se mai îngrăşase şi avea o privire ştearsă, o frumuseţe lipsită de strălucire. Sabrina, subţire şi plină de viaţă, îmbrăcată într-o fustă roşie şi o bluză albă cu mîneci plisate, ştia că o pune în umbră pe sora ei, dar Stephanie nu părea conştientă de asta. Sau cel puţin nu o preocupa. La ea acasă, cu familia şi prietenii, ce ar fi fost mai important pentru Stephanie?

– Putem să stăm un minut? a întrebat-o Sabrina. Pot sări cu uşurinţă peste o nouă versiune a istoriei castelului Treveston. Am să ţi-o spun eu dacă vrei. Stephanie s-a aşezat cu un zîmbet.

– Mi-a spus-o mama lui Denton la nunta voastră. Credeam că lui Denton i-ar face plăcere...

– Să-l asculte oamenii.

– Îi place, nu-i aşa?

– Da, îi place. Şi-au zîmbit. Sabrina a întins o mînă şi Stephanie i-a luat-o. Îmi pare rău că a trebuit să treacă un an întreg ca să ajungem la voi. Mi-a fost foarte greu să-l determin pe Denton să renunţe la locurile lui favorite pentru a petrece o săptămînă la periferia unui oraş american.

– Iar acum, cînd este aici, s-a plictisit!

– Nu-ţi face probleme, Stephanie, nu este vina ta.

– Garth l-a dus la laborator, dar...

– Nu, ştiinţa nu este genul lui Denton. Lui îi plac altfel de experienţe. Stephanie privi ciudat cînd auzi inflexiunile amare din vocea Sabrinei, dar Sabrina a continuat: Oricum, faptul că sîntem despărţite nu mai este atît de rău ca înainte. Îţi dai seama de asta? Pur şi simplu ştiind că ne putem scrie sau putem vorbi la telefon şi să ne înţelegem una pe alta după toţi acei ani cînd se părea că n-o să putem niciodată...! O trecu un fior. Vorbeşte-mi despre tine. Există ceva ce nu mi-ai spus? Despre Garth şi despre copii?

– Nimic important. Am ce mi-am dorit întotdeauna: o casă şi o familie. Permanenţă. Cînd am avut noi aşa ceva mai mult de o clipă? Au rîs încet, întorcîndu-se cu gîndul

înapoi. Tu eşti bine? Am simţit toată săptămîna că nu este ceva în regulă.

– Oh, s-a întîmplat ceva în timpul croazierei şi nu am stat încă de vorbă despre asta. Denton încarcă programul şi nu avem niciodată timp să vorbim. Am să rezolv. Eşti destul de ocupată acum cu copiii, nu?

– O, am răcnit îngrozitor, nu-i aşa? Aş fi vrut să nu mă enervez. Dar Garth lucrează zi şi noapte în laborator, iar eu sînt atît de mult timp singură cu ei, încît mi-am pierdut răbdarea. N-am vrut să vă strice petrecerea.

– Cum ar fi putut să o facă? M-am distrat grozav. M-am amuzat de frazele îngrozitor de academice ale lui Martin.

– Sînt groaznici, nu-i aşa?

– Da, dar nostimi. Îmi plac prietenii tăi.

– I-aş schimba contra castelului tău şi iahtului cu care ai fost în croazieră.

– Stephanie, nu asta vrei.

– Nu, fireşte că nu. N-aş şti ce să fac cu viaţa ta; pare atît de nereală pentru mine! Şi am tot ce-mi doresc. Cu excepţia banilor; am obosit să tot fac economii. Nu, zise ea repede văzînd faţa Sabrinei. Nu ne poţi ajuta. Garth s-ar simţi jignit. Oricum, problema este că el nu-i aici, să mă ajute. Dar nu este drept; lucrează atît de mult şi totul este într-adevăr atît de minunat, încît nu ştiu ce este cu mine în seara asta.

Fusta mea roşie, se gîndi Sabrina; croazierele despre care tu nu ştii nimic; scrisorile din patrusprezece ţări pe care ţi le-am trimis anul trecut; numărul din *Town and Country* de pe noptiera ta în care scrie că Denton cheltuieşte o sută de mii de dolari pe an pentru îmbrăcăminte pentru fiecare dintre noi şi că eu cheltuiesc o jumătate de milion de dolari pentru mobilarea casei din Londra.

Dar nu a spus nimic din toate astea cu glas tare. În schimb, a lăsat-o pe Stephanie să creadă că a înţeles zicînd încet:

– Este obositor să-l ai pe Denton ca oaspete. Pur si simplu nu ţine minte că nu are servitori la dispoziţie. Este în genele lui; cred că Garth ar trebui să-l studieze. Azi-dimineaţă l-am determinat să-şi pună prosoapele la locul lor şi mi-a zis că-s o revoluţionară pe cale să răstorn

nobilimea.

– De cele mai multe ori este încîntător, zîmbi Stephanie. Şi are grijă de tine. Arăţi minunat!

– Soarele mediteranean. Poţi să încerci şi tu puţin.

– Ştiu. Şi ar trebui şi să mai slăbesc. Poate vara asta. Să fie soarele singurul motiv pentru care arăţi atît de frumoasă, de strălucitoare şi de fericită?

Sabrina privi gînditoare la mîinile lor împreunate.

– Ştii că anul trecut am întîlnit aproape nouă mii de oameni, plus sau minus o mie şi nu am avut nici măcar o singură conversaţie particulară cu vreunul dintre ei? Destul de ciudat, se gîndi ea, cu excepţia Alexandrei, dar nu ar fi putut să vorbească numănui despre Alexandra sau despre croazieră, nici măcar lui Stephanie. Îi era ruşine, ca şi cum ea ar fi fost vinovată pentru oaspeţi şi pentru jocurile lor. Nu sînt obişnuită să vorbesc despre faptul că sînt sau nu fericită.

– Dar nu vorbeşti, evadezi.

– Ştiu, a oftat. Îţi aminteşti că vorbeam cîndva că n-aş putea să-ţi spun care este diferenţa dintre dragoste şi emoţie cînd este vorba de Denton? Nici acum nu pot să o fac. Şi am probleme cînd trebuie să vorbesc despre acest lucru. (Pentru că tu-ţi iubeşti soţul, a adăugat ea în gînd şi ai un loc căruia-i aparţii. Şi nu pot să recunosc că te invidiez. Sînt căsătorită numai de un an. Trebuie să mă străduiesc mai mult. Poate că anul viitor va fi altfel.) Dar cînd sînt gata să vorbesc, cel mai bun lucru din lume este să ştiu că eşti lîngă mine.

– Este cel mai bun lucru. Ochii lui Stephanie erau luminoşi. S-a ridicat şi şi-a privit imaginea în geamul întunecat, trecîndu-şi degetele prin păr. Este timpul să fim din nou gazde, Sabrina, zise ea plecîndu-se şi sărutîndu-şi sora pe creştet. Sînt fericită că ne-am regăsit.

În grădină se auzeau voci; felinarele licăreau aruncînd umbre asupra feţelor, vinului roşu şi cafelelor negre, peste trandafirii căţărători şi peste straturile de gura leului. Sabrina se simţea ca pe o insulă liniştită; o viaţă plină de dragoste, destinsă, fără complicaţii. Trebuie să-mi aduc aminte de asta, se gîndi ea, cînd mă voi întoarce acasă. Şi nu i se păru deloc ciudat că a zis „acasă".

La miezul nopţii Stephanie a condus ultimul oaspete.

S-a întors spre mesele pline de resturi şi de farfurii şi s-a luat cu mîinile de cap:

– Ştie cineva cuvintele magice care să-i facă pe spiriduşi să apară?

– Păi astea sînt cuvintele, zise Sabrina, iar noi sîntem spiriduşii. Eu şi Denton vom curăţa totul.

Văzînd expresia de pe faţa lui Denton, Garth zîmbi:

– Aveţi aici un om îngrozit. Nu te îngrijora Denton; tu eşti muncitor necalificat. O voi face eu.

– Nu singur, zise Sabrina începînd să strîngă farfuriile. Şi eu trebuie să fac ceva util.

– Şi tu eşti necalificată, zise Garth.

– Ei bine, eu nu sînt, zise Stephanie căscînd. Pot să o fac de două ori mai repede decît voi doi la un loc. Oricum, Sabrina este oaspete. Toată lumea la culcare!

Sabrina a sărutat-o pe Stephanie pe obraz şi a împins-o uşor spre uşă:

– Ai muncit azi toată ziua. Eu şi Garth vom curăţa totul. Hai, du- te. Poţi să critici eficienţa noastră mîine. Dacă ai curaj!

Denton urmărea cu interes calm cum Sabrina şi Garth curăţau în tăcere farfuriile şi le stivuiau pe tăvi. A înaintat uşor şi a sărutat-o pe Sabrina pe frunte. „Te aştept sus, scumpo". A dat din cap, absorbită de aranjarea ceştilor de cafea. Apreciind stiva din ochi, Garth spuse: „Prea riscant".

Nu l-a luat în seamă şi a plecat cu tava. În uşa bucătăriei stiva de ceşti s-a frînt de la mijloc şi totul s-a împrăştiat pe jos. Muşcîndu-şi buzele, Sabrina a intrat în bucătărie să găsească o mătură. Garth a urmat-o cu tava de farfurii şi s-a întors cu un aspirator. În tăcere, au strîns împreună resturile.

În bucătărie, Sabrina a dat drumul la apă în chiuvetă.

– Ţi-am confirmat teoria, nu-i aşa? Muncă necalificată.

– Nu a fost o remarcă prea amabilă, îmi cer scuze.

– De ce? Nu mă aprobi, de fapt pe nici unul dintre noi. Ţi-am urmărit faţa cînd vorbeam despre călătoriile noastre...

– Cusurul meu fatal. O faţă pe care se poate citi totul. Şi luînd un prosop curat continuă: Sabrina, nu că nu aprob, nu te înţeleg. Modul vostru de viaţă, valorile vieţii

voastre, ce căutaţi! Sînt atît de diferite de ale mele, încît nu le pot înţelege. Este, fără îndoială, un alt cusur al meu.

Sabrina se bălăcea cu mîinile în apa călduţă cu detergent din chiuvetă amintindu-şi vremea cînd era studentă şi stătea într-un mic apartament lîngă *Sorbonna* şi zilele cînd lucra la Londra, înainte să se căsătorească cu Denton. De atunci nu mai spălase o farfurie. Ea şi Garth făceau treaba în linişte, vorbind cu voci joase. În spatele lor, bucătăria de culoarea mierii era în umbră, iar casa întunecată şi tăcută. Sabrina se simţea liniştită.

– Cum de ştii atît de multe despre viaţa noastră? l-a întrebat pe Garth.

– Informaţii complete de la Stephanie, care-mi prezintă totul cu o bogăţie de amănunte. Cuvîntul-cheie aici este bogăţie. Vreau să te întreb ceva. Ştergea o farfurie cu multă grijă. Stephanie este atît de nefericită pentru că eu îmi petrec prea multă vreme la laborator sau pentru că nu-i ofer felul tău de viaţă?

– Dar nu este nefericită, greşeşti...

– Nu cred. Ascultă, am nevoie de ajutor. Tu o cunoşti pe Stephanie mai bine ca oricine: îi ştii adevăratele sentimente... Ai văzut-o cum se schimbă la faţă. Nu-ţi cer să trădezi vreun secret, ştii doar, sînt soţul ei. O iubesc foarte mult. Să uităm că eşti sora ei geamănă. Ce zici? Să ne prefacem că eşti un om de ştiinţă care caută explicaţii. Realitatea este că Stephanie este nefericită. Care este explicaţia?

– Munca ta.

– Acum sînteţi trei, zise el luînd altă farfurie. Tu, Nat Goldner şi Marty Talvia. Ei mă dăscălesc cu regularitate. Ştiu că este greu pentru Stephanie; în fiecare zi îmi spun că am să schimb lucrurile. Apoi problemele mă trag înapoi, misterele, fascinaţia... şi s-a oprit. Îmi pare rău, n-ai înţelege!

– Eşti un om fericit.

– Din cauza lui Stephanie? Nu trebuie să mi-o spui...

– Nu. Ei bine, fireşte că din cauza lui Stephanie, dar am vrut să spun că ai prieteni buni, care te ajută să afli cine eşti.

Intrigat, Garth s-a oprit din ştersul vaselor. Sabrina privea fără să vadă spre fereastra întunecată.

– Denton face înconjurul lumii ca să descopere cine este şi nu reuşeşte. Nici măcar nu recunoaşte că încearcă. Oamenii roiesc în jurul lui pentru că este moştenitorul familiei Treveston, dar mulţi dintre ei nu-l plac şi el nu ştie de ce. Se plictiseşte în majoritatea timpului şi nici asta nu ştie de ce i se întîmplă. Nu face decît să se distreze. Pe mine nu mă ascultă pentru că atunci cînd nu-mi place ce face zice că sînt rece, că nu sînt alături de el. Dar dacă ar fi avut prieteni, ar fi putut să se vadă prin ochii lor, să vadă ce fel de om este, ce vrea să facă din viaţa lui. Aşa cum faci tu. Pentru asta există prieteni apropiaţi, nu-i aşa? Te preţuiesc şi le pasă de omul care eşti şi nu de ce eşti. Te ajută să-ţi descoperi propria valoare.

– Bine spus, zise el uimit.

– Ce drăguţ că te-am impresionat, vorbi ea cufundînd o tigaie în apă.

– Îmi pare rău. Nu am vrut să te jignesc. Dar de unde să ştiu că ai un cap plin de idei? Nu acelaşi lucru este valabil despre soţul tău, iar în modul vostru de viaţă....

– De ce tot vorbeşti despre modul nostru de viaţă? Ai recunoscut deja că nu-l înţelegi. Există părţi în viaţa noastră care sînt minunate.

– Dar celelalte părţi?

– Unele lucruri le vom schimba. Asta se întîmplă în orice mariaj. Cine sînt eu, se gîndi Sabrina, să ţin lecţii despre căsătorie? Doar nu o să alergăm în jurul lumii mereu; cînd o să avem copii, vom rămîne acasă, la Londra. Vreau să întîlnesc alţi oameni şi să lucrez în domeniul artei şi al antichităţii; mi s-a cerut să ajut la organizarea unei expoziţii de artă primitivă... Sînt atîtea lucruri pe care aş vrea să le fac! Şi vreau să am casă deschisă. Hei, am să vă invit pe tine, pe Stephanie şi pe copii la o petrecere pe terasa noastră.

– Sabrina, nu cred că tu mizezi foarte tare pe faptul că Denton se va aşeza la casa lui, zise Garth zîmbind absent.

– De ce nu? Şi scoase dopul dînd drumul apei din chiuvetă.

– Pentru că nu cred că poate.

– Despre ce vorbeşti? Tu nu-l cunoşti pe Denton...

– Îl cunosc mai bine decît ai crede; am fost oaspetele

lui o săptămînă, îţi aminteşti? Şi felul de viaţă pe care te face să o duci...

– Oh, nu mai fi atît de urîcios! Se sprijinea de chiuvetă şi se uita la el. Cum de îndrăznea să o judece? Era atît de solemn, nici o scînteie, nici o flacără şi nu ştia să rîdă. Avea o faţă minunată, puternică şi sigură, cu ochi adînci plini de căldură, dar era totuşi anost. Şi îngîmfat. Un profesor cu orizont îngust, plin de el. Ce te face să crezi că sufăr? Am cea mai minunată viaţă din lume. Se pare că ţi-e greu să înţelegi asta, în laboratorul tău steril, dar pentru mine este palpitant. Înseamnă să întîlneşti oameni mulţi, să vezi oraşe şi peisaje noi, înseamnă petreceri, dans, feluri diferite de mîncare, magazine şi pieţe minunate, haine noi, cărţi din toată lumea, teatre...

– Stop! M-ai convins, Sabrina, te admir. Îmi pare rău că am fost urîcios şi că am încercat să-ţi demolez castelul.

I-a aruncat o privire scurtă şi s-a întors să spele chiuveta.

– Dar tu nu crezi că Denton se va aşeza la casa lui.

Garth şi-a încrucişat braţele şi s-a sprijinit de frigider.

– Sabrina, ţi-a spus Denton vreodată că, după părerea lui, să duci o viaţă de plăceri este o artă?

– O, da, spune lucruri din astea...

– O artă care cere o atenţie permanentă şi tot atîta implicare şi planificare ca orice altă slujbă. Dacă-l ţintuieşti într-un loc o să spună de fapt că şi asta este o slujbă. Puţini bărbaţi renunţă la o slujbă pentru o familie. Nu cred că Denton este unul dintre ei. Mulţi bărbaţi consideră că slujbele lor vin pe primul loc, înaintea familiilor lor. Şi cred că Denton este unul dintre aceştia din urmă.

În cameră s-a lăsat liniştea, întreruptă numai de foşnetul moale făcut de cîrpa cu care Sabrina ştergea chiuveta şi lustruia robinetul.

– Greşeşti!

– Sper să greşesc, i-a răspuns el.

Garth a pus prosoapele la locul lor. Ochii Sabrinei erau sumbri. Acestea erau îndoielile despre care nu putuse să-i vorbească lui Stephanie, îndoieli pe care credea că le ţine bine închise în ea. Iar acum fuseseră spuse în

cuvinte de ultima persoană din lume care ar fi putut să o facă; un om care niciodată nu păruse interesat de ea sau de Denton.

Garth s-a dus în cămară să stingă lumina. Cînd s-a întors, l-a întrebat:

– Crezi că s-ar putea ca el să-şi dorească să renunţe, dar ceva îl împiedică să o facă? Garth a făcut semn că nu. Bine, atunci despre ce este vorba?

– Aş numi-o pasiune.

– O, pentru Dumnezeu, Garth, pe Denton nu-l pasionează nimic. Şi-a ţinut pentru o clipă răsuflarea; acum o spusese şi pe asta.

– Cu excepţia plăcerii, zise Garth. Modul său de a trăi. Asta este pasiunea lui. Şi este consumat de ea. Presupun că ar putea să o învingă, dar asta înseamnă o luptă. Denton nu mi se pare a fi un om căruia să-i placă lupta.

– Este o supoziţie ştiinţifică?

– Este mai mult decît atît. Vocea i-a devenit dură. I-am văzut ochii. Există multe pasiuni, Sabrina, dar ele se recunosc între ele. Ochii lui Denton au aceeaşi privire pe care o văd cînd mă uit eu în oglindă. Am ştiut îndată ce l-am văzut. Ciudat, dar seamănă cu mine.

Sabrina a sesizat sinceritatea dureroasă din vocea lui şi s-a gîndit la fixitatea scînteietoare din ochii lui Denton pe care ea a încercat să o numească dorinţă. Îşi învîrtea verigheta în deget, cercul de diamante captînd lumina şi aruncînd-o înapoi în flăcări de culoare.

– Mulţumesc, a zis ea calmă şi a zîmbit. Îmi cer scuze că am spus că eşti anost. Nu eşti.

– Ai zis că sînt urîcios. Şi anost?

– Dacă nu mi-aş putea aminti insultele, nu le-aş folosi, rîse ea. Îmi cer scuze pentru toate cuvintele mele lipsite de amabilitate. Nu eşti anost şi nu eşti urîcios.

– Iar în ce te priveşte, nu-i adevărat că nu ai nimic în cap şi că eşti necalificată. Au rîs amîndoi.

– Să sting lumina?

– O fac eu după ce încui. Noapte bună, Sabrina.

– Noapte bună, Garth.

A trecut din bucătăria plină de căldură prin salonul întunecat şi prin living, orientîndu-se după mobilă. La picioarele scărilor s-a oprit şi a privit de-a lungul casei

spre bucătăria luminată. Cu capul cufundat în gînduri, Garth era la uşa din spate, încuind-o pentru noapte. Apoi a pus mîna pe întrerupător şi cînd în cameră s-a făcut întuneric, Sabrina a urcat încet scările, mergînd la culcare.

În încăperea din faţă, în care totul era dărîmat pînă la zidărie, Sabrina lăsase uşa deschisă în timp ce tîmplarii cărau stive de cherestea. Viaţa ei fusese la fel de golită ca acest spaţiu pe care îl închiria. Am să le construiesc pe amîndouă deodată, zîmbi ea la idee. Proaspătă şi nouă, după ce am dat greş cu Denton.

În partea din spate a magazinului, unde tîmplarii îşi instalaseră tejgheaua, Laura examina schiţele. Sabrina şedea la uşa din faţă urmărind cum ploaia cădea peste taximetrele care se îngrămădeau pe Brompton Road. Trei ani. Atît am reuşit să o facem să reziste. Apoi mi-a mai trebuit un an ca să-mi dau seama că nimic nu va mai fi la fel.

– Milady, a strigat-o un tîmplar, pereţii goi întorcînd ecoul vocii. Cînd Sabrina s-a îndreptat spre el, meşterul a tras cu creta o linie pe podea: Aici doriţi să fie uşa, milady?

– E bine, zise ea şi zîmbi trist spre maică-sa. Mă simt ca un impostor. Titlul nu-mi mai aparţine.

– O, foloseşte-l, zise Laura. Am să te ajut. Chiar şi americanilor le place să rostească titluri. Luna trecută am ţinut o conferinţă la un liceu şi cineva mi s-a adresat numindu-mă „doamna subsecretar de stat".

– Mult mai impresionant decît al meu.

– Dar este legitim. Denton vrea să te întorci la el?

– Nu ştiu. Ce importanţă are?

– Cred că ai să te simţi singură.

Sabrina luă o schiţă şi se prefăcu că o studiază. Fireşte că era singură. Singură şi înfricoşată. Dar era aşa de un an întreg, de cînd îl părăsise pe Denton.

Se mutase într-un mic apartament la parter, nemaivăzînd pe nimeni decît cînd mergea la galeria de antichităţi a lui Nicholas Blackford, unde lucrase înainte de căsătorie. Timp de şase luni a trăit singură, asediată de telefoanele lui Denton, ale familiei lui, ale părinţilor ei, toţi

spunîndu-i ce proastă este. Gabrielle o sunase de la Paris.

– Sabrina, acum, cînd tatăl lui a murit, iar el a moştenit titlul şi proprietatea, o să se linişească.

– Tatăl lui a murit acum un an, i-a răspuns. Şi el continuă să fie acelaşi.

Au sunat şi alţi prieteni. „Te adoră, Sabrina. Faptul că umblă din loc în loc nu se datorează decît excesului de energie. O să se linişească. Cîţi bărbaţi îşi adoră astfel soţiile? Nu ştii cît de norocoasă eşti."

Am obosit de excesul lui de energie, se gîndea ea. Am obosit să trăiesc pe un vapor plutitor care nu are nimic solid sub el. Vreau o casă, copii, un loc căruia să-i aparţin. Dar nu a spus decît atît: „Există lucruri pe care vreau să le fac şi care nu au loc în calendarul social al lui Denton".

A sunat-o Stephanie:

– Vrei să vin la Londra?

– Nu acum, i-a spus Sabrina. Este groaznic, dar suportabil. Am să te anunţ eu. Şi mama mi-a spus că ar putea să vină. Nu-i uimitor?

Laura a venit, a stat o vreme şi s-a întors la Washington. În noiembrie Sabrina şi Denton au convenit asupra unei soluţii şi ea s-a mutat înapoi în casa de pe Cadogan Square, pe care o restaurase şi o decorase cu atîta pasiune cînd se căsătoriseră. Acum era a ei. Şi apoi, din noiembrie pînă în aprilie, un întreg sezon londonez, nu a mai văzut şi nu a mai auzit de nimeni din cercul lu Denton, cercul ei, gîndea ea cîndva. A petrecut ore lung muncind în magazinul lui Nicholas Blackford şi nopţi ş mai lungi, singură, în casa ei scumpă şi goală. Lond devenise rece şi străină; nu avea pe nimeni cu care s vorbească. Cu excepţia lui Stephanie. Dar devenise u lux să comunice cu Stephanie, fiind preocupată de ba pentru întreţinerea casei, pentru magazinul pe ca intenţiona să-l deschidă, pentru traiul cotidian pînă cî avea să înceapă să cîştige de pe urma magazinului.

Da, mamă, se gîndea ea, mi-am pus problema să m întorc la Denton. La protecţia familiei lui, la cercul l Acum nu ştiu niciodată ce mă aşteaptă. Cel puţin c Denton ştiam întotdeauna ce proiecte avea. De cele m

multe ori ştiam chiar şi cu cine se culcă.

– Cînd ai fost aici iarna trecută, zise Sabrina cu voce tare, înainte de a cădea de acord asupra casei, mă simţeam ca şi cum aveam doisprezece ani şi voiam să merg la cumpărături cu tine şi cu Stephanie.

– Nu mi-ai spus asta.

– Ştiu. Dacă aş fi vorbit despre asta, s-ar fi putut să mă cuibăresc în braţele tale, căutînd linişte. Nu ar fi fost îngrozitor?

– Milady, scuzaţi-mă, zise tîmplarul. Planurile sînt corecte? Zidul ăsta nu ajunge pînă la plafon?

– Da, răspunse Sabrina uitîndu-se la schiţa pe care o ţinea el în mînă. Aşa este, nu ajunge.

– Dar o să auziţi zgomotele din magazin chiar dacă închideţi uşa biroului!

– Sper să fie zgomote făcute de clienţi şi sper foarte tare să le aud.

– A, desigur, şi eu, milady.

– De ce să fi fost îngrozitor? o întrebă Laura.

– Pentru că nu m-ai lăsat niciodată să stau în braţele tale cînd eram copil. De ce să începem acum, cînd am crescut şi pot să-mi port singură de grijă?

S-a lăsat o tăcere prelungită. Sabrina privea ridurile de pe faţa mamei sale şi dorea să nu fi vorbit. De ce să trezească trecutul cînd învăţaseră să fie prietene în prezent? Laura era la fel de impunătoare şi de frumoasă, iar Sabrina era fericită cu ea, o femeie frumoasă împreună cu mama ei frumoasă. A fost un alt pas în maturizarea ei. Sabrina a rupt tăcerea:

– Ce crezi că ar trebui să pun pe peretele pe care-l construiesc? Rafturi sau picturi?

– A... poate amîndouă. Picturile aici, mai sus, iar rafturile colo, în colţ? Şi poate un şevalet sau două în faţă, pentru alte picturi.

– Şevalete! O idee minunată. Pe un covoraş. Dacă bugetul îmi permite!

– Sabrina, de ce nu-i ceri mai mulţi bani lui Denton? Cînd o să termini tot ce-ai început aici nu o să-ţi mai rămînă prea mult.

– Destul ca să-mi ajungă pentru încă circa şase luni dacă nu sînt prea cheltuitoare. N-aş putea să-i mai cer.

Mi-a spus de atîtea ori că-i aparţin, încît nu aveam altă dorinţă decît să pocnesc din degete şi să dispar. Spectaculos, dar nu foarte practic. Aşa încît am luat ceea ce am crezut că-mi va ajunge să mă pun pe picioare. Nu trebuie să-ţi faci probleme, mamă. Ani de zile le-am dat gratuit sfaturi prietenilor şi rudelor lui Denton cum să-şi decoreze casele, aşa că ei ştiu ce pot să fac. Voi avea un succes răsunător!

Dacă mă vor căuta, se gîndi ea. Nu i-a spus Laurei că au ignorat-o timp de şase luni; i-a fost ruşine, ca şi cum ar fi fost vina ei. Şi nu voia ca Laura să-şi facă probleme din cauza ei. Îi voi face eu să vină, şi-a jurat în gînd.

– Fireşte că vei avea succes, a aprobat-o Laura. Îşi plimbă mîna pe peretele lambrisat. Ştii că ăsta a fost întotdeauna visul meu? Un magazin al meu, în loc să cumpăr lucruri între două avioane.

– Dar acum poţi să ai unul! Te-ai instalat la Washington.

– O, este prea tîrziu. Nu pot să o iau de la capăt; nu am energia ta. Probabil că am pierdut-o undeva, între ambasade. Acum nu fac decît să-i ajut din cînd în cînd pe ambasadori. *Ambassadors,* sînt mişcată că ai ales această denumire.

Sabrina şi-a pus braţul pe după umărul Laurei, privindu-i pe meşterii care ridicau zidul ce despărţea biroul de restul magazinului. Magazinul propriu-zis era lung şi îngust, cu o fereastră mare, pătrată. Pereţii erau lambrisaţi cu stejar închis la culoare, iar pe plafon erau stucaturi în formă de octogoane. Pe Sabrina o trecea un fior de încîntare şi uimire de fiecare dată cînd ajungea în dreptul uşii; că era al ei, că visul îi devenise realitate, viaţa ei înscriindu-se în propriile-i modele şi ritmuri. Niciodată nu am făcut asta, se gîndea ea. Am plecat din casa părinţilor la *Juliette,* la universitate, să lucrez pentru Nicholas Blackford şi apoi la Denton. Niciodată nu am avut regulile mele. Brusc a desfăcut larg braţele:

– Nu e minunat? a strigat ea.

Laura a zîmbit şi Sabrina i-a înconjurat din nou umerii. Era bine pentru amîndouă. Avem nevoie de mai multă atingere. Pe măsură ce îmbătrînim, se gîndi Sabrina, simţim nevoia de o mai mare apropiere. Şi de mai multă

dragoste: să dăm şi să primim.

– Mamă, îţi mulţumesc că ai venit. Ai făcut ca totul să fie mai emoţionant. Şi mai puţin înfricoşător.

– Mulţumesc că mi-ai cerut să vin, zise Laura. Să-mi oferi o şansă, după atîţia ani, să fac un magazin! Cred că, cu cît aşteptăm mai mult, cu atît obţinem mai mult din ceea ce ne dorim. Sabrina, de ce nu te muţi în America? Am fi toţi atît de bucuroşi! Nu te ţine nimic la Londra.

– Ba da. În momentul de faţă, casa mea. Şi cunosc Londra mai bine decît orice alt oraş. Oamenii bogaţi, pieţele, concurenţa. Şi oamenii bătrîni. În special pe cei bolnavi. Adevărul macabru este că singura modalitate de a pune mîna pe cele mai frumoase obiecte de artă este să ştii cine este pe moarte ca să ai banii pregătiţi cînd li se scot lucrurile la licitaţie. Şi am prieteni la Londra.

– În America ai o soră şi părinţii!

– Mamă, te rog, înţelege. Vă iubesc pe toţi şi o să-mi fie dor de tine, dar aici am dat greş cu Denton şi aici trebuie să reuşesc prin propriile-mi forţe. Vreau să descopăr ce pot să fac singură. Crezi că mă poţi înţelege?

– Da, zise Laura şi tăcu. Cred că am să fiu invidioasă. Şi, pentru prima dată de cînd Sabrina avea cincisprezece ani şi a plecat la pension, a luat-o în braţe şi a sărutat-o. Sînt atît de mîndră de tine! Şi te iubesc.

CAPITOLUL 7

Lady Andreea Vernon făcuse faimoasă Casa Alderly pentru balurile superbe pe care le dădea, iar cînd Sabrina s-a văzut în cadrul uşii în spatele lui Nicholas şi al Ameliei Blackford, a sorbit lumea, muzica şi culorile de parcă nu se mai sătura. Cînd un tînăr bronzat cu o faţă fină a invitat-o la dans şi au început să alunece de-a lungul frumoasei săli aurite, pentru prima dată de luni de zile s-a simţit tînără şi fără griji. Rochia ei de tafta se învolbura într-un nor de culoarea ambrei cînd dansa, lăsîndu-se în voia muzicii căreia îi dusese atît de mult dorul şi privind în jurul ei în sala de bal. Fusese redecorată de anul trecut de cînd o văzuse ultima dată şi admira felul în care fusese

restaurat plafonul aurit. Dar privea, nevenindu-i să creadă, la sutele de aplice de pe pereţi; semănau cu nişte nasuri vinete de beţivi.

De unde naiba le scosese decoratorul Andreei? A dat din cap arzînd de dorinţa de a goli pereţii pentru a-i decora cu o eleganţă simplă, care să se potrivească plafonului.

– Nu eşti de acord? a întrebat-o tînărul.

– O, iartă-mă! Visam cu ochii deschişi. Ce-ai spus?

L-a ascultat vorbind, dar gîndurile ei erau numai la pereţii Andreei Vernon şi la alţi pereţi, la alte camere pe care se gîndea cîndva că va fi chemată să le decoreze.

– Am auzit pe cineva spunînd că ţi-ai deschis un magazin, zise partenerul ei. Cum se numeşte?

– *Ambassadors,* spuse ea.

– Frumos nume, spuse el indiferent. Şi merge bine?

– Dacă merge bine? Vocea ei devenise mai fermă. Fireşte că da.

– Mă bucur, zise el şi ea ştia că de fapt nu o ascultase sau a ignorat tremurul din vocea ei pentru a evita să o întrebe dacă are probleme. Nimeni, la un bal, nu dorea să afle că o tînără femeie are probleme.

Adevărul era că nimeni nicăieri nu dorea să audă acest lucru; aşa că nimeni nu a auzit. Sabrina ţinea pentru ea faptul că nu avea nici un client.

În jurul ei era aristocraţia şi elita oamenilor de afaceri pe care contase. Cîndva au fost prietenii ei. Mizase pe această prietenie. Dar în opt ani a avut dovada că din nou a greşit. Nimeni nu venise la ea.

Trimisese anunţuri tuturor celor pe care îi cunoştea. Nicholas îi spusese să o urmărească în special pe Olivia Chasson. „Unde merge ea, o urmează şi ceilalţi. Dacă îi intri în graţii, nu mai ai de ce să-ţi faci probleme". În fiecare zi Sabrina, plină de speranţă, emoţionată, descuia uşa magazinului şi aştepta în biroul ei ca Olivia Chasson şi prietenii ei să păşească în camera cu tapiserie, pe care împreună cu Laura o proiectaseră după saloanele secolului al XVIII-lea ale unor renumite case şi castele ale Angliei. Speranţa şi emoţia au început să pălească; senzaţia de aventură dispărea aşteptînd zgomotul pe care

tîmplarul spusese că îl va auzi din biroul ei. O, indiferent ce zgomot, se ruga ea zi după zi, dar acestea se scurgeau în tăcere. Nu au intrat decît cîţiva turişti ca să privească şi rareori să cumpere.

Banii se terminaseră. A împrumutat de la bancă şi în scurt timp a fost nevoită să-şi ipotecheze casa. După asta... Dar refuza să se gîndească mai departe.

– Vrei să mîncăm ceva? a întrebat-o partenerul ei, care-i vorbise despre un meci de polo.

Şi-au umplut farfuriile la bufet şi s-au aşezat pe o canapea într-o nişă cu draperii. Au mîncat în tăcere. Sabrina ar fi vrut ca Stephanie să fie lîngă ea. Voia un prieten cu care să-şi petreacă zilele şi serile lungi şi să rîdă cu ea, iar uneori să o lase să plîngă. Îşi dorea chiar unele dintre invitaţiile pe care le refuza cînd era soţia lui Denton!

– Dar dacă s-a măritat cu Denton pentru banii lui, spunea o voce de femeie de cealaltă parte a draperiei, de ce nu a luat bani mai mulţi de la el?

Sabrina a rămas nemişcată. Cînd partenerul ei a vrut să vorbească, i-a pus degetul pe buze. O a doua voce i-a răspuns tare şi cu indignare:

– De unde ştii ce a luat? Denton este prea gentleman ca să vorbească, dar ştiu precis că ea a cerut trei milioane de lire sterline şi Treveston-ul şi noul iaht. Chiar avocatul ei a spus că este exagerat. Dar ştii cît de mult o adoră Denton, aşa că, fireşte, a căpătat o avere. I-ar fi dat tot ce avea.

– Excepţie făcînd Treveston, s-a auzit prima voce sec. Era uimitor de familiară, dar Sabrina nu-şi dădea seama cine era persoana.

– Ei bine, draga mea, nu ar fi putut să înstrăineze un tezaur naţional ca Treveston. Dar ştii că a pus mîna pe casa din Londra?

– Scumpele mele bîrfitoare ale balului, se auzi o voce de bărbat. Pot să ghicesc cine este subiectul limbilor voastre ascuţite? Să fie oare frumoasa lady Sabrina Longworth, sau bîjbîi eu în întuneric, aşa cum voi o loviţi pe la spate?

– Peter, eşti necuviincios de nedrept, zise vocea indignată. Discutăm pur şi simplu despre suma pe care a fost nevoit sărmanul Denton să i-o dea.

– „Sărmanul Denton“, a imitat-o cu răceală prima voce, i-a dat atît de puţin încît probabil că a trecut suma la capitolul „altele“. Sabrina nu a rămas cu o centimă de pe vremea cînd era cu el.

– Atunci cum şi-a aranjat magazinul ăla de pe Brompton Road? a întrebat vocea indignată. Am trecut zilele astea pe lîngă el şi are în vitrină un bufet care ştiu sigur că valorează cel puţin două mii de lire sterline.

– Rose! Ai trecut pe lîngă magazinul ei şi nu ai intrat?

– Scumpa mea Rose nu ar intra decît după ce a fost toată lumea, se auzi vocea bărbatului. Şi cum toţi au declarat-o pe Sabrina paria, voi toate, care-i făceaţi curte cînd era soţia lui Denton...

– Peter, nu fi brutal. Dacă i-ai fi văzut faţa, ai fi ştiut de ce s-a măritat cu Denton. Nici măcar nu încerca să ascundă; l-a părăsit la mai puţin de un an după ce tatăl lui a murit şi el devenise viconte. Dar americanii sînt întotdeauna ciudaţi, nu-i aşa?

Sabrina şedea rigidă în colţul canapelei, cu ochii plecaţi, gîndindu-se ce o să facă mîine şi poimîine sau după aceea. Un scîrţîit de scaun şi prima voce s-a auzit din altă parte.

– Niciodată nu a respectat regulile voastre şi niciodată nu o veţi ierta. Cred că am să fac ceva în legătură cu asta.

Sabrina şi-a plecat capul. Şi-a dat seama de cine-i amintea vocea: de cineva care i-a spus cu multă vreme în urmă că trebuie să joace după „regulile“ lor. Partenerul ei a prins-o de braţ.

– Vrei să te duc acasă?

A ridicat ochii, care-i străluceau puternic.

– Nu mi se pare o idee bună. Vocea ei a devenit mai puternică. Cred că mi-ar plăcea să mai dansez puţin. Şi să mă gîndesc cum să lupt împotriva lor, îşi spuse ea, acum cînd ştiu ce se întîmplă. De ce nu mi-am dat seama de asta mai demult? El o admira:

– Curajoasă femeie. Sînt puţin cam vulgari, Radissonii, în special Rose, dar...

– Ei bine, ce ciudat să te întîlnesc aici! Viaţa este plină de curiozităţi, zise o voce calmă din spatele draperiei şi

Sabrina s-a întors pentru a întîlni zîmbetul leneş al prinţesei Alexandra Martova.

– Ne scuză prietenul tău? a întrebat prinţesa. Sînt pe punctul să te iau sub aripa mea.

Prinţesa Alexandra era proprietara unei dărăpănături şic de patru etaje. Venise la Londra singură, neavînd nimic altceva pe lume decît ce obţinuse prin divorţ: un cont într-o bancă în Elveţia, o casă în insula Minorca în largul coastei spaniole, un apartament la Paris, o pensie de zece mii de dolari pe lună şi un danez uriaş pe care-l chema Maxim, după un vechi prieten. Înaltă, mlădioasă, cu ochi albaştri, luminoşi, puţin alungiţi la colţuri şi cu un păr blond care-i cădea liber pe umeri, afişa un aer hotărît pe care nu-l avea cînd Sabrina a întîlnit-o pe iahtul lui Max Stuyvesant.

– Am hotărît să-mi fac propriile mele reguli, îi spuse ea Sabrinei. Se pare că şi tu ai făcut la fel. Venise la Londra pentru că se simţea plictisită. Nimeni nu ştie să organizeze o petrecere bună. Aşa că am hotărît să le arăt cum trebuie făcut. Scumpo, am de gînd să devin cea mai faimoasă gazdă din Europa.

Dar, mai întîi avea nevoie de o casă. Găsise una în Belgravia, înaltă şi îngustă cu ferestre mari, ca o doamnă din epoca victoriană, cu sprîncenele ridicate a surprindere. Avea o uşă roşie cu un ciocănel în formă de cap de leu. Alexandrei îi plăcea exteriorul, dar ura interiorul întunecat, înghesuit, aşa încît a dat jos totul, pînă la zidărie.

– Vreau să o aranjezi tu, i-a spus Sabrinei. De sus pînă jos. Hai să mai bem puţin vin.

A suflat praful de var de pe sticlă şi a umplut din nou paharele de cristal pe care le adusese cu ea într-un coş de picnic. Sabrina şedea pe o ladă sorbind *Beaujolais*-ul uşor şi privind spaţiul vast plin de moloz care era etajul al doilea al casei Alexandrei. Odată dărîmate zidurile interioare, putea privi de la un capăt la altul al clădirii. Tot ce mai rămăsese din vechile camere era un şemineu din marmură cu o poliţă crăpată. Raze de soare dansau în noruleţul de praf ajungînd pînă la bucăţile de lemn şi marmură ce-i aminteau Sabrinei de obiectele de artă cumpărate cîndva de mama ei, ştiind că ele vor străluci

de frumuseţe cînd vor fi lustruite. Sabrina simţi aceeaşi dorinţă acută pe care o avea pe vremea cînd urmărea mîinile mamei ei cu respect şi invidie. Pot să fac aici ceva frumos, se gîndi ea. Cu ochii strălucitori, s-a întors spre Alexandra:

– Mulţumesc!

Alexandra ridică paharul:

– Mă gîndesc cum să ne ajutăm una pe alta. Tu ai nevoie de un comision, dar eu am nevoie de mult mai mult: o casă şi respectabilitate. Cunosc pe toată lumea în oraş, dar, e trist cînd o spun, şi ei mă cunosc pe mine. După toţi acei ani şi după ce m-am culcat cu atîţia la Monte Carlo şi aiurea, să fii prinţesă nu este de ajuns. Am nevoie să fiu lansată, iată ce-mi trebuie!

– Nu eu sînt cea indicată să lansez pe cineva, dădu cu tristeţe din cap Sabrina. Ar fi trebuit să ştii asta după seara trecută.

– Scumpo, am auzit mult mai multe cînd erai cu Denton; eşti pur şi simplu şocată de ce ai auzit aseară şi nu poţi gîndi limpede. Stai jos şi ascultă-mă în timp ce-ţi voi ţine o lecţie. Tu o să mă lansezi pe mine, aşa cum eu am să te lansez pe tine. Nu m-ai auzit cînd am spus că te iau sub aripa mea protectoare? Îmi vei aranja casa şi o vom prezenta societăţii dînd o mare petrecere. Şi o să fie o asemenea senzaţie, încît într-o săptămînă oamenii vor spune că dacă lady Sabrina nu acceptă să-ţi fie consultant pentru design, eşti un nimeni. Şi printre ăştia o să fie şi mîndra şi atotputernica Olivia Chasson.

Alexandra şi-a golit paharul şi a pornit-o cu paşi mari prin încăpere, lăsînd urme pe podeaua plină de praf şi ocolind mormanele de tencuială şi de lemn.

– Iar cînd racheta ta o să decoleze, la fel o să se întîmple şi cu a mea, oprindu-se direct în societatea respectabilă, care pînă atunci o să roiască din nou în jurul tău. Pentru că vreau să-ţi spun ceva, Sabrina: se pare că tot ce nu înţelegi tu este faptul că oamenii te iubesc! Eşti absolut minunată, mai mult decît mine, ceea ce nu aş recunoaşte despre nimeni altcineva, eşti veselă şi nimeni nu poate să prevadă ce vei spune sau ce vei face în minutul următor. Nu a planat asupra ta nici măcar o umbră de scandal, iar oamenii care se urăsc între ei te

iubesc pe tine. Ştii cînd am început să aud despre tine? Imediat după ce te-ai căsătorit. Oriunde mă duceam – Rio, Cannes, Majorca – oamenii vorbeau despre tine. Un an întreg am tot aşteptat să te întîlnesc ca să te ucid. Şi apoi, acolo, pe iahtul lui Max, erai atît de al naibii de inocentă şi de nefericită, încît ai început să-mi placi. Cel mai idiot lucru. S-a aşezat şi ea pe o ladă şi şi-a întins picioarele lungi. Singurul lucru pentru care sînt supăraţi pe tine acum este că nimeni nu ştie de ce te-ai despărţit de Denton şi cît ai obţinut de la el. Trebuie să le spui, nu da din cap aşa, nu spun decît că după părerea mea ar trebui să o faci. Ei cred că tu ai apărut de nicăieri şi te-ai căsătorit cu unul dintre ai lor şi l-ai luat pentru titlu şi pentru Dumnezeu ştie cîţi bani şi apoi ai deschis un magazin frumos ca un hobby subvenţionat de sărmanul Denton; iar sărmanul Denton vorbeşte despre inima lui zdrobită în fiecare pat în care se poate strecura. Eu ştiu ce ai primit după tot ce ţi s-a întîmplat pentru că la divorţul meu am recurs la acelaşi avocat şi el tot bombănea că ai renunţat la atîtea! Este povestea ta, eu nu o spun nimănui, dar cei mai mulţi dintre ei aşteaptă să le dovedeşti că au greşit, pentru că, Sabrina, sînt nebuni după tine!

Sabrina a turnat şi restul de vin în pahare. Soarele apusese în după-amiaza tîrzie şi, în atmosfera cenuşie, părea o statuie de marmură.

– Pentru mine tu eşti persoana perfectă. Ai clasă, stil şi independenţă. Ţi-am dat casa asta să o decorezi; fii alături de mine cînd am să dau prima petrecere în ea. Ce zici?

Sabrina avea o privire pierdută. Auzise tot ce-i spusese Alexandra, dar în acelaşi timp se afla la mile depărtare, schiţînd deja casa, apreciind dimensiunile şi amplasarea pereţilor, stilurile de mobilă şi aranjamentele, operele de artă, draperiile, covoarele. De-abia aştepta să înceapă. Dar trebuia să fie sigură de un lucru.

– Îmi dai mînă liberă? a întrebat ea calm.

– Oh, ia să vedem ce avem noi aici? îşi ridică Alexandra surprinsă sprîncenele.

Acea Sabrină recunoscătoare de acum cîteva minute dispăruse, la fel şi cea stînjenită din seara trecută.

Sabrina care era în fața ei, cu un aer de profesionist și sigură pe ea, privea dincolo de Alexandra la pereții casei întrebînd-o:

– Cît ești dispusă să cheltuiești?

– Oricît îți trebuie ca totul să iasă bine.

– Spune-mi care este efectul pe care-l dorești și eu ți-l voi crea.

– Da, doamnă, zîmbi Alexandra cu admirație. La dispoziția dumneavoastră, doamnă! Au rîs amîndouă și au ciocnit ușor înainte de a-și goli paharele. Cînd poți să începi? a întrebat-o Alexandra.

– Am început deja, zise Sabrina trăgîndu-și haina pe ea.

Se întîlneau la prînz și la cină, vorbeau atît de mult, încît în cele din urmă Alexandra s-a mutat din apartamentul ei de la *Connaught Hotel* într-una din camerele de oaspeți ale Sabrinei. Vorbeau despre Alexandra și în timp ce vorbeau Sabrina schița camerele care i s-ar potrivi. A angajat antreprenorul care i-a refăcut *Ambassadors* pentru a supraveghea electricienii, instalatorii și zidarii. Parchetul a fost pus de specialiști după schițele complicate făcute de ea. În cîteva săptămîni a sosit și mobila: un amestec eclectic neortodox, mult mai îndrăzneț decît credea Alexandra.

Erau piese *neo-rococo* din anii 1850, cu curbe dulci și sidef încrustat, cu flori aurite și pictate pe un fundal negru de lac. Aceasta era mlădioasa și frivola Alexandra a bijuteriilor și petrecerilor. Sabrina le-a alternat cu mobilă *George Jack* din anii 1890: comode decepționant de simple, cu motive încrustate în sicomor și în alte esența care se întrețeseau. Aceasta era Alexandra care vorbea plină de înțelepciune despre „ziua“ cînd va renunța la teatrul pe care-l juca pentru toată lumea, inclusiv pentru ea. Și, în cele din urmă, Sabrina a adăugat cîteva scaune *Soriana* și canapele *Scarpa,* uluitor de moderne, făcute din piele moale și țevi de oțel placat cu crom, așezîndu-le de-a dreptul pe podea.

– Alexandra care este blîndă și dură în același timp, a spus ea cînd ultimul scaun a fost pus la locul lui. Calculată și iubitoare, cu picioarele pe pămînt, sexy, reti-

centă, dar atît de confortabilă îndată ce se relaxează.

Alexandra zbura prin camere, pe scări în sus şi în jos, atingînd totul, aşezîndu-se şi sărind imediat ca să mai vadă ceva.

– Îmi place, îmi place, vreau să mă mut. Vreau o petrecere. Pot să mă mut astăzi?

În mod ceremonios Sabrina i-a înmînat cheia pe care o folosise timp de patru luni şi lista de oaspeţi pentru petrecere pe care o întocmise noaptea trecută. Ziua următoare au început să facă planuri pentru lansarea Alexandrei.

A fost un bal de 1 mai, care a început la ora zece seara şi s-a încheiat cu un mic dejun în ziua de 2 mai dimineaţa. A fost triumful sezonului 1976, singurul eveniment social care s-a bucurat de aceeaşi atenţie în paginile consacrate vieţii mondene, arhitecturii, decorării de case, ca şi în revistele internaţionale.

„*Ochiul format găseşte casa Martova scandaloasă şi haotică,* scria cel mai influent critic de decoraţiuni interioare din Europa. *Dar numai la prima vedere. Este o ambianţă remarcabilă, constaţi imediat un stil proaspăt, încîntător, şi purtînd pecetea unică a unei individualităţi puternice, care se cunoaşte pe ea însăşi şi îşi cunoaşte clientul*".

„*Vorbind despre bal ca atare,* scria un reporter la rubrica mondenă al cărui material era ilustrat cu fotografii ale celor mai proeminente personalităţi din cei două sute de oaspeţi, *orchestra a fost minunată, ca şi cîntecele de dragoste prezentate de cîntăreţi şi dansatori costumaţi. Rochiile purtate de femei au fost o galaxie a marilor creatori de modă ai lumii, iar de pe mese nu a lipsit nici o secundă mîncarea exotică. Prinţesa Alexandra era o zeiţă statuară, toată în alb şi cu un colier de smaralde. Steaua serii a fost lady Sabrina Longworth, uluitoare într-o rochie aurie, favorita societăţii londoneze încă de la căsătoria ei cu fostul soţ, lordul Denton Longworth, viconte de Treveston, care nu a fost prezent la bal. Lady Longworth s-a ocupat de strălucitoarea decorare a casei Belgravia a prinţesei. Printre oaspeţi s-au aflat Peter şi Rose Raddison de la firma de automobile* Raddisons, *lady Olivia Chasson şi Gabrielle de Martel, fiica ministrului de finanţe al Fran-*

ţei, care a declarat că în curînd îşi va aranja şi ea un apartament la Londra".

Sabrina trecea dintr-o cameră într-alta a casei pe care o crease. Îi uitase pe ziarişti şi de-abia îi vedea pe oaspeţii care voiau să o felicite pentru stilul ei. A auzit voci spunînd „vom fi în curînd împreună"; şi ştia că seara a fost un triumf, dar continua să se mişte de colo-colo, nevrînd să vorbească, ci doar să se uite la casa căreia-i dădeau viaţă luminile, conversaţiile şi rîsetele, exact aşa cum plănuise ea. Mai decorase şi alte locuri, casa pe care Denton i-o cumpărase pe Cadogan Square şi *Ambassadors,* dar acestea fuseseră făcute din dorinţa ei. Era pentru prima dată cînd crease pentru altcineva un loc unde să trăiască, să iubească şi să îmbătrînească.

Stephanie ar fi mîndră de ea, se gîndea Sabrina. În după-amiaza aceea i-a trimis fotografii ale fiecărei camere. Una dintre ele, un detaliu, înfăţişa o mică tuşă personală, un gest căreia nu i-a putut rezista. Într-un colţişor al salonului de la primul etaj, scosese cinci bucăţi din parchet şi le rearanjase sub forma unui S clar, singurul din casă. Nimeni nu o să remarce vreodată. Dar îşi lăsase marca.

Duminică a fost zi de refacere. Iar de luni dimineaţă, pe cînd ştergea de praf mobila din magazin, Sabrina a auzit clinchetul clopoţelului oriental cînd s-a deschis uşa de la intrare. Şi-a ridicat privirea şi apoi, cu un zîmbet, a păşit înainte ca să-i spună bun-venit la *Ambassadors,* lui lady Olivia Chasson.

CAPITOLUL 8

Sabrina şi Stephanie erau împreună pe Cadogan Square în dimineaţa rece de octombrie, aproape de capătul unui şir lung de case victoriene din cărămidă roşie cu cinci etaje. Peste drum se afla un parc închis, care aparţinea proprietarilor caselor din faţă. Sabrina era unul dintre proprietarii acestor case, renovate, ca şi celelalte, cu turnuri şi frontoane gotice, cu balcoane şi mansarde şi cu vitralii în ferestrele arcuite.

Doamna Thirkell a dus sus bagajele lui Stephanie.

– Vrei să vezi acum casa? a întrebat-o Sabrina, iar Stephanie a dat aprobator din cap simţind deja cum o învăluie eleganţa sobră pe cînd treceau prin holul de la parter, prin sufragerie şi bucătărie. Salonul ocupa etajul al doilea; la etajul al treilea se afla un atelier şi sala de biliard, care erau separate printr-un perete rabatabil plin de cărţi. Cînd se deschidea, lăsa să apară o cameră mare; dormitoarele erau la etajul al patrulea. Stephanie a zăbovit în fiecare cameră, în echilibrul armonios realizat de Sabrina între lumini şi umbre, între tonurile calde şi culorile vii, ţesăturile suple, mătăsurile strălucitoare şi catifelele senzuale, lemnul lustruit, tapetele în culori stinse şi marmura strălucitoare.

– Aici aş vrea să trăiesc, suspină ea. Casa mea din vis a devenit realitate.

La etajul al patrulea şi-a aruncat privirea prin dormitorul Sabrinei, în tonuri închise şi aurii cînd era cu Denton, dar acum o explozie de culori şi fildeş şi în cele două camere de oaspeţi.

– Alege-o pe care vrei, i-a spus Sabrina şi Stephanie a păşit fără să ezite într-o cameră ca o grădină de primăvară în tonuri de roz şi verde pal.

– La etajul al cincilea se află apartamentul doamnei Thirkell şi debarale, i-a spus Sabrina ajutînd-o să despacheteze. Acum ce-ai zice să mîncăm? Este atît de minunat că în sfîrşit eşti aici!.... Ce s-a întîmplat? Care-i problema?

Stephanie stătea în picioare în faţa ferestrei înalte, cuprinsă de mîhnire în timp ce o urmărea pe Sabrina mişcîndu-se. Cîndva arătase şi ea aşa. Dar nu mai arăta demult.

– Nu poţi spune nici măcar că am rotunjimi drăguţe, zise ea cu o sinceritate disperată. Pur şi simplu grasă, cu umerii căzuţi. La *Juliette* îmi spuneau că nu arăt ca o lady şi aveau dreptate. Dar nu m-au învăţat niciodată cum să rămîn dreaptă în timp ce frec podelele sau caut pe jos creioanele şi mingile de hochei împrăştiate prin toată casa pe care dacă aş călca mi-aş sparge capul... Dar mai erau şi alte lucruri. Părul meu, zise ea cu o voce plină de durere. Unghiile, mîinile... ei bine, nu am timpul tău să

stau prin saloanele de înfrumusețare.

Nu avea dreptate și știa acest lucru. De trei ani de cînd proiectase casa Alexandrei Martova, Sabrina muncise mai mult decît oricare altă cunoștință a lui Stephanie, conducînd galeria *Ambassadors,* mergînd la licitații prin întreaga Europă, vizitînd proprietăți pentru proiectarea de noi camere, zburînd chiar la New York, unde Stephanie a întîlnit-o de două ori în scurte vizite, ca să facă diverse achiziții pentru clienți. Și cu toate acestea rămăsese plină de viață și seducătoare, în timp ce Stephanie, în casa ei din Evanston, se ofilise și obosise. Sabrina i-a pus un braț în jurul umerilor:

– Nu poți să-ți acorzi și ție puțin timp? Nu mai joci tenis cu Garth?

– De secole! Obișnuia să mă invite, dar eram întotdeauna ocupată cu treburile casei sau cu copiii, așa încît în cele din urmă a început să-și programeze partidele cu prietenii. Au tăcut privindu-se.

– Cum s-a întîmplat așa, deodată? a întrebat Sabrina.

– Nu a fost dintr-o dată. Totul pornise la vale cînd ne-am întîlnit anul trecut.

– Dar nu mi-ai spus nimic!

– Nu știam ce să-ți spun. Lumea ei părea atît de precară; îi era teamă că dacă vorbea despre ea, totul se va prăbuși. Penny și Cliff crescuseră și de-abia dacă-i mai vedea; Garth era preocupat pînă peste cap de munca lui. Începuse o afacere proprie, organizînd vînzări imobiliare în suburbiile din North Shore. O vreme totul a mers atît de bine că de-abia mai putea ține pasul, apoi lucrurile au început să treneze și nu știa de ce.

– Cum merge treaba cu vînzările imobiliare? a întrebat-o Sabrina, iar Stephanie a tresărit.

– Tocmai mă gîndeam... Nu așa de bine ca la început. S-a întors să termine de despachetat, iar Sabrina s-a așezat pe brațul unui scaun.

– Dar tu ești bună, te pricepi la asta.

– Mă pricep la tot ce se află într-o casă, cu excepția oamenilor care trăiesc în ea. Mă tot gîndeam cît de bună ai fi fost tu să-i spui doamnei cutare că polonicul ei de supă nu este din perioada georgiană, ci din perioada timpurie a epocii *Woolworth* și să-l evaluezi la nouăzeci și

cinci în loc de o sută douăzeci şi cinci. Am timp să mă schimb înainte de prînz? Sabrina a dat din cap aprobator. Ei bine, nu pot să le spun oamenilor că nu au ceea ce credeau ei că au. Ezitam şi le spuneam că vreau să mai consult pe cineva, iar după o vreme presupun că şi-au zis că nu mă pricep la ceea ce fac. E bine, dacă-mi pun puloverul şi fusta asta? Mă simt atît de demodată...

– E foarte bine, nu ieşim nicăieri pînă diseară.

– Diseară?

– Mergem să vedem o piesă de teatru şi apoi la o petrecere unde vin autorul şi actorii.

– Sabrina, eu nu pot să merg, nu am cu ce să mă îmbrac!

– Poţi lua ceva de la mine...

– Nu se mai poate. Cîndva puteam, dar acum sînt de două ori cît tine.

– O să găsim ceva. Credeam că ţi-ar face plăcere să-mi întîlneşti prietenii şi să vezi Londra.

– Aşa este, dar...

– Stephanie, o să facem ce vrei tu. Hai să mîncăm şi o să vorbim după aceea despre asta. Dar mai întîi, mai spune-mi ceva despre anul care a trecut; ce altceva s-a mai întîmplat? Coborau.

– A fost un an groaznic. Nimic nu a mers ca lumea şi cred că mi-a scăpat totul de sub control. Nu mi-am dat seama pînă acum cît de mult totuşi!

– Şi Garth? a ezitat Sabrina.

– Ce să-ţi spun despre el? zise Stephanie dînd din umeri. El este prins de laboratorul lui, a intrat într-un fel de comitet al facultăţii, dă consultaţii studenţilor, iar seara se întoarce la laborator.

În salon, pe o masă rotundă din faţa unei ferestre, doamna Thirkell aşezase supă de stridii şi salată, vin alb şi pere de iarnă.

– Nu ai nevoie de Garth ca să joci tenis, i-a spus Sabrina cînd se aşezau la masă. Sau ca să-ţi îngrijeşti părul, sau ca să te ocupi pur şi simplu mai mult de tine. Nu te poţi gîndi mai mult la tine?

– Ce importanţă are? Adică, sigur, nu-mi place cum arăt, dar nu mergem niciodată undeva unde să trebuiască să mă îmbrac elegant, doar la prieteni şi uneori la

cinema. Şi dacă vrei într-adevăr să vorbesc de Garth, atunci află că nici nu-mi mai amintesc cînd m-a privit ultima dată. Iar Penny şi Cliff, oh, s-au făcut de zece şi unsprezece ani, sînt atît de preocupaţi de ei înşişi. Eu sînt ca o mobilă pe care o ocolesc cînd o iau la fugă să-şi vadă prietenii. Ce le pasă lor dacă m-am îngrăşat? Îmi pare rău, n-ar trebui să mă plîng. Am o familie pe care o iubesc şi un cămin mai fericit decît multe altele. Nu ne certăm aproape niciodată. Dar cînd este vorba despre cum arăt, Sabrina, adevărul este că nimănui nu-i pasă. Şi nu pare să merite efortul unei cure de slăbire, al gimnasticii sau să-mi cumpăr haine noi.

– Mie îmi pasă, spuse Sabrina. Pentru că nu eşti dreaptă cu tine. Dacă Garth este destul de prost să te ignore, n-ar trebui atunci să-ţi acorzi de două ori mai multă atenţie?

Stephanie îşi privi sora şi dădu din cap surprinsă.

– Sînt atît de prinsă de treburile casei, încît am uitat ce minunat este să fiu cu tine. De ce am aşteptat oare atîta vreme ca să vin la Londra?

– Din cauza banilor, ai spus, şi nu m-ai fi lăsat să-ţi cumpăr biletul de avion.

– Nu, nu pot să-mi fac un obicei din a te lăsa să cheltuieşti bani pentru mine! N-ar fi bine pentru nimeni. Dar dacă Garth ar accepta mai multe invitaţii la conferinţele din Europa, aş fi aici tot timpul, călătorind la jumătate de preţ. De fapt pur şi simplu aş putea să mă mut aici. Ţi-am spus, nu-i aşa, că tocmai ai făcut să devină realitate casa pe care o visam?

– Scuză-mă, i-a spus Sabrina lui Michel Bernard cînd Brian i-a înmînat lista mesajelor. A parcurs-o cu privirea. Da, Oliviei Chasson; nu, pentru Peter şi Rose Radisson; da, ducesei, dar spune-i că nu pot să încep lucrul pînă luna viitoare, poate chiar pînă în august; nu, lui Nicholas şi Ameliei Blackford, dar spune-le că mi-ar face plăcere să vină pentru un weekend luna viitoare, cînd lucrurile se vor mai linişti. Iar Antonio a spus opt în loc de opt şi jumătate? Este în regulă. După ce rezolvi toate astea poţi să pleci acasă. Am să încui eu. Şi s-a întors spre Michel: Unde rămăsesem?

– Vorbeam despre noul meu material. Mă faci însă să mă simt ca un leneş. Întotdeauna ai atîtea proiecte care se derulează paralel?

– În ultima vreme. Incredibil, nu-i aşa?

– Tu eşti incredibilă. Ştii că pentru subiectul ăsta am făcut investigaţii în întreaga Europă şi oriunde am fost am auzit de tine şi de *Ambassadors?*

Sabrina a respirat adînc. Drăguţ din partea lui Michel să-i spună asta. Un prieten bun, încă din colegiu, cînd el şi Jolie Fantome, care locuiau deja împreună, o invitau în mica lor familie ori de cîte ori era singură. Acum scriau împreună, apăreau şi dispăreau din viaţa Sabrinei umblînd prin lume după subiecte. Nu auzise de ei de luni de zile, pînă cînd Michel nu i-a telefonat ca să-i ceară nişte informaţii legate de ancheta pe care o făceau în legătură cu recentul val internaţional de falsificări ale unor obiecte de artă care implicau galerii mici.

Jolie şi Michel erau singurii prieteni ai Sabrinei care munceau ca să trăiască, la fel ca ea, şi se simţea bine cu ei lăsîndu-şi entuziasmul să se manifeste, aşa cum nu putea să facă cu clienţii şi prietenii bogaţi care se aşteptau ca ea să fie tot atît de puţin preocupată de bani ca şi ei.

– Ai auzit într-adevăr vorbindu-se de *Ambassadors* în aceste ţări? Am fost surprinsă; săptămîna trecută m-au sunat de la Paris şi Bruxelles. Oh, Michel, ce faci cînd toate visurile tale încep să devină deodată realitate?

– Bucură-te! O meriţi. Tu ai făcut singură totul.

– Dar uneori mi-e teamă că totul se petrece prea repede. Ştii, există o veche superstiţie chinezească că dacă priveşti direct ceva frumos acel ceva va dispărea? Poţi să arunci priviri furişe, dar nu trebuie să te uiţi prea direct şi insistent pentru că lucrurile frumoase sînt fragile şi efemere, iar o privire dură le poate distruge. Aşa simt şi despre viaţa mea. Dacă vorbesc despre ea, sau o scrutez prea îndeaproape, s-ar putea ca totul să se prăbuşească.

Michel a dat din umeri. Superstiţia nu-şi avea locul în jurnalismul modern.

– Ai devenit femeia cu cel mai mare succes şi despre care se vorbeşte cel mai mult la Londra prin propriile-ţi forţe. Nu mi se pare ceva să se prăbuşească. Cine este

Antonio?

– Poftim?

– Antonio, opt în loc de opt şi jumătate. Sau sînt prea curios?

– A, un prieten.

– Da, mă amestec unde nu mă priveşte. Ei bine, lăsînd deoparte amorul, ai succes, faimă şi fără îndoială un venit frumos. Ce ţi-ai putea dori mai mult?

– Să muncesc. Şi am reuşit şi aici. Am munca mea, pe care o iubesc şi la care mă pricep. Asta-i cel mai bun lucru.

– Cel mai bun lucru, zise Jolie intrînd în cameră, este independenţa. Mai ales după ce ai fost ţinută în lesă de acel mic dictator cu care te-ai măritat.

– Cel mai bun lucru sînt banii, zise Michel. Încearcă să faci cumpărături la băcănie cu independenţă.

– Oh, Doamne, iar începem...

– Să nu mă puneţi pe mine să vă opresc, zise Sabrina auzind clopoţelul de la uşa de intrare şi ridicîndu-se. Doar să nu vă aruncaţi cu lucrurile în cap pînă cînd nu-mi pleacă clienţii.

În lumina filtrată a magazinului, Rory Carr admira un ceas francez cu piedestal, cu geamul rotund, înconjurat de îngeraşi de porţelan.

– Foarte frumos, milady, zise el înclinîndu-se pe cînd dădeau mîna. Din colecţia contesei Verne, nu-i aşa?

– Întotdeauna mă impresionaţi, domnule Carr, spuse Sabrina zîmbind. Nu v-am văzut la licitaţie.

– Cunosc familia de ani de zile, milady. De fapt m-am întîlnit săptămîna trecută cu ei la Paris, iar tînărul conte vă trimite respectele sale. Dar astăzi mă aflu aici cu afaceri, vreau să vă arăt ceva foarte special. Se poate? Sabrina a dat din cap aprobator, iar el a pus pe masă o cutie de piele şi a deschis-o. Scoţînd din ea un pachet mare l-a desfăcut cu gesturi încete, aproape mîngîietoare. Sabrina admira la el simţul spectacolului. Impecabil îmbrăcat, cu părul argintiu şi cu pungi sub ochi, era un clovn, dar se pricepea la artă şi în cursul ultimului an îi vînduse şase superbe porţelanuri din secolul al XVIII-lea. Spre deosebire de piesele care zăceau în magazin, cele cumpărate de la el s-au vîndut aproape imediat.

Cu veneraţie Carr a dat la iveală un grup chinezesc pe care l-a aşezat pe masă: o casă de vară în stil de pagodă, cu o scară în formă de spirală şi cu patru băieţi cu pălării de pai cu plase de prins fluturi şi coşuleţe pentru fructe. Băieţii erau îmbrăcaţi în alb şi galben; pagoda, cu dantelărie şi ornamente pe acoperiş, în culori primare strălucitoare.

– Lück, a murmurat Sabrina.

Cu multă vreme în urmă, într-un muzeu din Berlin, Laura le arătase ei şi lui Stephanie grupuri făcute de Lück şi de alţi artişti pentru fabrica de porţelan *Frankenthal* în anii 1750. Sabrina a ridicat micul grup ca să vadă marca *Frankenthal,* o coroană deasupra unui F gotic, imprimată dedesubt.

– Proprietarii? a întrebat ea. Carr i-a întins un document făcut sul şi ea l-a citit. Numai trei?

– Aşa se pare, milady. Îmi imaginez că a fost vîndut numai în circumstanţe teribile. După cum vedeţi, este extrem de frumos.

Sabrina studia grupul:

– Cît costă?

– Este puţin cam scump. Patru mii de lire sterline.

Pe faţa Sabrinei nu a tresărit nici un muşchi.

– Trei mii.

– Oh, milady, într-adevăr... Ei bine, pentru dumneavoastră trei mii cinci sute.

– Îţi voi trimite un cec mîine, i-a spus ea.

El a făcut o plecăciune.

– Admirabila lady Longworth! Dacă toată lumea s-ar hotărî atît de categoric ca dumneavoastră! Vă doresc o zi bună.

– Sabrina, i-a spus Michel cînd uşa s-a închis în urma lui Carr. Faci des afaceri cu el?

– De cîteva ori pe an. Îl cunoşti?

– Rory Carr, nu-i aşa?

– Văd că-l cunoşti.

– Am mai dat peste el.

– În ultima vreme?

El a dat din cap. Un fior a străbătut-o pe Sabrina. Şi-a trecut un deget peste porţelanul rece: culoare superbă, contururi fine în delicata construcţie a căsuţei.

– Cum ai dat peste el?

– Compania *Westbridge Imports.* Material de clasă din întreaga lume, piese noi şi vechi, vîndute prin intermediul unor mici galerii ca *Ambassadors.* Şi s-a dovedit că unele nu erau tocmai ceea ce păreau.

– Falsuri?

– Şapte pînă acum care au legătură, pînă la un anumit punct, cu *Westbridge.* Apropo, este secret.

– Dar asta nu înseamnă că Rorry Carr...

– Exact. S-ar putea să nu-şi fi dat seama. Dar nu este prost, şi el este legătura cu galeriile. Vom şti mai multe cînd îl vom găsi pe omul cu banii din spatele companiei *Westbridge* şi al altor cîtorva firme de import pe care le ţinem sub observaţie în America şi Europa. Tot ce ştim acum este că *Westbidge* este proprietatea, pe hîrtie, a unui oarecare Ivan Lazlo.

Sabrina a repetat numele.

– L-am auzit, dar asta cu mult timp în urmă. Franţa? Italia? Nu pot să-mi aduc aminte.

– Ei bine, dacă îţi aminteşti anunţă-ne. Şi fii atentă la ce-ţi aduce Carr. Poţi să-mi spui ceva despre piesele pe care ţi le-a adus pînă acum?

– Aveau certificate de proprietate; la ceramică, mărcile erau autentice. Sînt atentă întotdeauna cînd cumpăr ceva. N-aş supravieţui nici măcar o săptămînă dacă clienţii mei ar avea vreo îndoială în capacitatea mea de apreciere.

– Hei, n-am vrut să spun...

– Milady, a apărut Brian în uşa biroului. Senior Molena la telefon.

– Prietenul, zise Michel şi o sărută pe Sabrina pe obraz. Noi am zburat!

Antonio Molena dădea zeci de telefoane pe zi din Brazilia, conducîndu-şi afacerile, sau de la Londra, vorbind cu managerii săi din Brazilia şi aranjînd întîlniri în Europa cu bancheri, prieteni şi amante. Milionar prin propriile forţe, cu asprimea tatălui său portughez şi cu misticismul mamei sale indiene, a aşteptat cincizeci şi unu de ani pentru a găsi femeia potrivită care să-i înfrumuseţeze imperiul. Cînd a întîlnit-o pe Sabrina la o petrecere, la New York, la casa de la ţară a Oliviei Chasson, s-a hotărît în zece minute în timp ce 1978 ceda locul lui 1979, că era

anul în care se va căsători şi va avea primul fiu.

S-a debarasat de toate amantele cu daruri corespunzătoare şi s-a aruncat asupra Sabrinei ca o pasăre de pradă, cu care de altfel şi semăna, urmărind-o de cinci luni cu încăpăţînarea care făcuse din el stăpînul unor vaste plantaţii de cafea în provincia Bahia şi al unor ranch-uri de vite în centrul provinciei Serro de Amambai. Se aşteptase să fie căsătorit pînă acum, Sabrina conducîndu-i casa de la Rio de Jane Iro şi aşteptînd naşterea primului lor băiat. În schimb, era nevoit să lîncezească la Londra şi să-şi facă programul după al ei pînă cînd o va determina să-l accepte.

Pentru că ea nu s-a putut hotărî.

Prietenii îi spuneau că era tot ce-şi putea dori o femeie: bogăţie şi putere uriaşe, un prinţ modern care-şi pilota propriul avion, dar care-şi presăra conversaţia cu poveşti ale tribului mamei şi bunicii sale. „Este mai bine că nu mă iubeşti încă, îi spusese el Sabrinei. Zeii Guarani spun că dragostea este ultimul lucru, nu primul. Ea creşte încet, trăind împreună şi procreînd. Cînd trăieşti împreună şi făureşti o familie, vine şi dragostea".

Societatea aştepta ca Sabrina să se căsătorească din nou. La fiecare petrecere, neobositele peţitoare îi atribuiau un nou partener. Antonio se afla deasupra tuturor prin curtea hotărîtă pe care i-o făcea, cu certitudinea pe care o afişa în ce priveşte viitorul lor, cu personalitatea lui puternică şi nestăvilită, mistic şi practic, om de afaceri şi playboy. Era văzut cu Sabrina în multe dintre locurile unde altă dată o arăta Denton cu mîndrie, dar muncea tot atît pe cît îi plăcea să se distreze. Între festivalurile de film şi cursele de automobile, baluri, derbiuri, vînători şi week-end-uri la ţară, ori zbura în Brazilia ca să lucreze douăzeci şi patru de ore pe zi, ori se închidea în apartamentul lui din Londra pentru a da zeci de telefoane şi a dicta lungi documente pentru armata de secretari de la Rio.

Şi în fiecare zi îi telefona pentru a-i aminti că aşteaptă.

Dar ea era precaută.

– În definitiv, îi spusese Alexandrei, şi cînd m-am măritat cu Denton am crezut că era o idee bună.

– Erai tînără şi neştiutoare, pufnise atunci Alexandra. Erai dependentă, acum eşti pe picioarele tale, ai afacerea

ta, o casă şi pe mine să te sfătuiesc.

– Foarte bine, sfătuieşte-mă. De ce m-aş mărita cu Antonio?

– Pentru că, la fel ca noi toate, eşti mai fericită cînd ai un bărbat lîngă tine.

– Orice bărbat?

– Scumpo, cînd eşti lady Sabrina Longworth nu se pune problema de „orice bărbat". Antonio al tău este o pasăre foarte rară.

El lucra la un plan pentru construirea de sate, spitale şi şcoli pentru ţăranii din provinciile braziliene pe care le stăpînea. De fapt scopul său era de a-i împiedica să se organizeze pentru a se ridica împotriva lui şi a altor proprietari de pămînturi, dar public nu afirma decît că vrea să ofere demnitate şi confort celor săraci. Era un lucru important la care Sabrina urma să participe. În afară de supravegherea creşterii copiilor lor şi de îndatoririle de gazdă, ea l-ar ajuta să îmbunătăţească viaţa a mii de oameni.

– Regele Antonio I, glumea Sabrina cu Alexandra, dar nu cu Antonio. El era atît de serios. Şi de unde să ştie ea dacă acelor mii de ţărani nu le-ar merge mai bine dacă le-ar aranja el vieţile? Numai că nu vreau să mi-o aranjeze şi pe a mea, îi spunea ea Alexandrei.

Prima dată cînd s-a culcat cu el, în apartamentul lui din Londra, a fost surprinsă de blîndeţea mîinilor lui, care o mîngîiau încet, neîntrerupt, într-un ritm senzual tot atît de insistent ca şi curtea pe care i-o făcea, pînă cînd ea era pregătită, iar dorinţa atît de puternică, încît ea a fost cea care i s-a oferit. Iar cînd a lăsat-o să-l conducă cu trupul ei, şi a forţat-o să-l urmeze, aşa cum făcea Denton, finalul a fost satisfacţia simţurilor amorţite atîta vreme de Denton. Pentru prima dată Sabrina a înţeles ce înseamnă satisfacţie sexuală.

– Dar dacă mă mărit din nou, i-a spus ea Alexandrei, nu o fac pentru satisfacţie, ci din dragoste.

Ştia ce înseamnă dragostea; însemna participare. Învăţase lucrul ăsta cu Stephanie. În toţi anii în care a trăit singură a căutat pe cineva care să dorească o companie, nu o femeie decorativă; care să-i aline temerile, nu pur şi simplu să-i laude abilitatea; care să dorească să-i poarte

de grijă, nu să vrea statutul averii şi poziţiei ei în societate; pe care să o răsfeţe, nu să-i ceară să-şi facă viaţa după a lui. Ştia ce înseamnă să împartă totul şi nu credea că era ceea ce i s-ar potrivi lui Antonio.

Şi exact în momentul în care Michel o avertiza în legătură cu Rory Carr, Antonio a telefonat. În definitiv, poate că acei indieni guarani reprezentau ceva; poate că era un semn. De unde să ştie că Antonio n-ar împărtăşi cu ea o problemă şi n-ar ajuta-o să o rezolve? Era timpul să afle. Şi s-a îndreptat cu paşi hotărîţi spre telefon.

Garth a deschis fereastra biroului spre briza lacului în timp ce soarele dimineţii se înălţa spre cer. Era deja mai cald decît de obicei la sfîrşitul lunii mai şi cîţiva studenţi mergeau în picioarele goale pe pietrele de pe malul lacului, scoţînd strigăte scurte ori de cîte ori călcau în apa rece. Grupuri-grupuri învăţau pentru examenele de absolvire, biciclişti treceau pe lîngă îndrăgostiţii care se plimbau pe sub copaci, cu braţele încrucişate pe la spate. Aerul mirosea a vară; o vreme să stai afară. Dar Garth avea o întîlnire. A scotocit ca să găsească dosarul despre Vivian Goodman. Dacă avea noroc, putea să facă şi o scurtă plimbare înainte de cursurile de la ora două. Era la jumătatea drumului spre uşă cînd a sunat telefonul.

– Garth. Era Stephanie. Trebuie să vorbesc cu tine despre Cliff.

– Mă întîlnesc cu decanul, te sun eu...

– Nu, acum sînt singură în birou, toată lumea a plecat la prînz mai devreme, te rog, Garth.

– Ei bine, dacă nu poate să aştepte pînă diseară! Ce a mai făcut?

– Cred că fură.

– Fură? Nu-mi vine să cred. De ce spui asta?

– Am găsit un radio şi două calculatoare în dulapul lui azi-dimineaţă, sub un morman de haine. Voiam să le spăl...

– Sub haine?

– Da. Erau încă în cutii. Nu fuseseră deschise.

– Nu pot să cred... Nu le-a furat.

– Cum au ajuns atunci acolo?

– Poate că-s ale vreunor prieteni de-ai lui...

– Garth, le-a ascuns.

– Ei bine, tu ce crezi că s-a întîmplat?

– Cineva, aici la mine la slujbă, spunea că sînt copii care fură lucruri şi le vînd.

– De ce să o facă? Primeşte bani de buzunar şi apoi a mai cîştigat în plus tot anul făcînd curăţenie în subsoluri şi la mansarde. Şi, oricum, de ce i-ar trebui bani unui băiat în clasa a şasea? Cred că şi cei mai bogaţi prieteni ai lui trebuie să aştepte pînă într-a şaptea ca să primească primul lor *Mercedes.*

– Garth, nu glumi, nu este vesel.

– Nu-i vesel deloc, Stephanie, Cliff este un băiat serios şi cinstit, nu este un hoţ. Dar îmi trece prin cap că s-ar putea să fie invidios pe toţi copiii bogaţi din şcoală. Sau s-ar putea să-i fie ruşine. Dacă unii dintre prietenii lui şi-au făcut un obicei din a fura, s-ar putea să încerce să-l atragă şi pe el. L-ai întrebat ce crede despre colegii de clasă care-şi cumpără tot ce le doreşte inima?

– Tu l-ai întrebat?

– Dacă aş fi făcut-o, aveam răspunsul. Stephanie, îmi pare rău, dar întîrzii la întîlnire. Vorbim diseară.

– Vreau să vii devreme acasă şi să vorbeşti cu Cliff. Ţi-a trecut prin cap că s-ar putea să fie invidios. Eu m-am gîndit demult la asta. Tu nu vorbeşti cu el, nici măcar nu ştii ce gîndeşte.

– Nu întotdeauna, dar trebuie să aibă secrete. Eu aveam la vîrsta lui; credeam că părinţii îşi vîră nasul peste tot. Cliff ştie că ai intrat în camera lui?

– Nu şi nu-i spune. Mi-a zis să nu intru.

– Atunci cum vrei să vorbesc cu el despre lucrurile alea?

– O să găseşti tu ceva. Nu putem trece peste, Garth. Cînd vii acasă?

– Pe la şase, i-a răspuns şi a luat-o la fugă pe scări.

William Webster, decanul facultăţii de ştiinţe, îl aştepta într-un nor de fum de pipă, în spatele biroului său. Garth a deschis dosarul şi s-a aşezat.

– Bill, vreau să-ţi cer să schimbi hotărîrea comitetului cu privire la acordarea titlului lui Vivian Goodman.

– Mi-am închipuit. Webster s-a lăsat pe spate, scaunul scîrţîind sub greutatea lui. Om fericit, cu un pîntec mul-

ţumit şi cu un cap chel care strălucea de satisfacţie, Bill nu iubea controversele. De o săptămînă încercase să-l paseze pe Garth adjunctului său, dar de unsprezece ani de cînd era în universitate Garth îi cunoştea toate manevrele politice. Acum aştepta la marginea perdelei protectoare de fum care-l învăluia pe Webster ca să-i vorbească despre Vivian Goodman.

– Ai ţinut două şedinţe în legătură cu ea. I-ai citit articolele şi cărţile despre tehnicile de cercetare? Ai citit aprecierile celorlalţi biochimişti? Garth a dat afirmativ din cap. Atunci ai respectat procedura. Iar votul a fost de unsprezece la nouă pentru refuzarea titlului şi deci pentru concedierea ei din facultate. Garth, ştii că acordarea unui titlu este ca un mariaj: să-i dai unui profesor o slujbă pe o viaţă, să-l primeşti în familia ta profesională pentru totdeauna. Trebuie să fii foarte sigur de el ca să faci asta.

– Sau de ea.

– Mi s-a spus, a continuat Webster ignorînd întreruperea, că articolele publicate de doamna Goodman sînt cam dezlînate, iar lucrările ei nu au deschis piste noi. Susţinătorii ei cei mai entuziaşti par să fie studenţii. Ceea ce, fireşte, înseamnă foarte puţin. Dragul meu, nimeni nu era mai îndrăgit de studenţi ca tine, băiete, dar n-ai fi obţinut niciodată titlul dacă cercetările şi cunoştinţele tale nu ar fi fost de primă clasă. Sîntem mîndri că eşti de-al nostru. Iar studenţii te iubesc încă la fel. Sigur, dacă ai fi fost ambiţios, ai fi putut chiar să-mi iei locul. A rîs uşurat. Din fericire pentru mine, tu preferi laboratorul. Ei bine, mă bucur că am stat de vorbă; păcat că doamna Goodman trebuie să ne părăsească, dar va găsi o altă slujbă şi ne vom descurca fără ea. Mă bucur că ai venit, Garth.

Garth stătea nemişcat în timp ce Webster se ridicase prin perdeaua sa de fum să-l conducă spre uşă.

– Te rog stai jos, Bill, i-a spus el cu voce calmă. Webster a ezitat, s-a încruntat şi s-a aşezat. Vivian este un biochimist tot atît de bun ca majoritatea celor din acest departament. Lucrările ei nu sînt dezlînate, sînt meticuloase. Este adevărat că nu este un deschizător de drumuri, dar cîţi din acest departament sînt? Majoritatea celor de la facultatea din care mi-ai spus că fac parte s-au angajat într-un mod mistic să-şi petreacă timpul cu

eliminarea ideilor vechi nu să dea lovitura descoperind piste noi. Adevărul este că Vivian a fost exclusă pentru că este femeie!

– Ei, haide tinere, să-ţi fie ruşine, pentru că ştii că nu tolerez prejudecăţile; nu pot fi acuzat de asta. Doamna Goodman a fost tratată ca orice alt membru al facultăţii, iar votul a fost împotriva ei. Nu mă voi lăsa intimidat să acord postul cuiva doar pentru că este femeie, fără să am în vedere munca ei.

– Ţi-am spus că activitatea ei este foarte satisfăcătoare.

– Asta o spui tu, dar alţii...

– Aprecierile altor universitari converg.

– Dar comitetul tău, Garth, propriul tău comitet a votat! Cum pot să nu ţin seama de asta? Personal nu am citit lucrările doamnei Goodman, dar, după experienţa mea, cineva care are o casă, un soţ şi doi copii de îngrijit nu poate să dea rezultatele pe care le dau bărbaţii cu un efort de sută la sută. Nu este o critică. Am întîlnit-o pe doamna Goodman şi este atrăgătoare şi, după cît se pare, inteligentă. Dar nu putem să ignorăm cît de solicitat îi este timpul. Avem o responsabilitate faţă de ştiinţă.

– Bill... Garth îşi păstrase vocea egală: Unsprezece oameni au votat împotriva promovării unei femei care este un om de ştiinţă tot atît de bun ca majoritatea dintre ei şi un profesor poate chiar mai bun. Nu pot să atac procedura standard. Eu îţi prezint o cerere oficială ca tu să revoci decizia. I-a întins hîrtia. Am scris raportul minorităţii semnat de toţi cei nouă. Conţine şi o listă de femei cărora li s-a refuzat titularizarea în ultimii doisprezece ani, cu prezentarea rezultatelor lor ştiinţifice. Ţi-o las şi revin peste o săptămînă ca să vorbim despre această problemă.

Webster îşi ţinea mai departe mîinile împreunate.

– Garth, nu voi putea citi raportul. Îmi pare sincer rău, dar mîine plec într-o călătorie de afaceri.

După o scurtă ezitare, Garth îşi retrase mîna în care avea documentul.

– Am să-l duc vicepreşedintelui, Bill, sper că mă înţelegi.

– Garth, ce te-a apucat? De ce faci pe cavalerul pe un

cal alb? Să nu-mi spui că ai ceva pentru femeia asta! Te faci de rîs dacă treci peste capul meu; şi, dacă este vorba de luptă, atunci pot să mobilizez o armată împotriva ta.

Garth s-a ridicat aplecîndu-se spre decan. Ochii săi negri scoteau flăcări, dar vocea îi era reţinută.

– M-ai făcut nebun, mincinos şi adulterin, toate în mai puţin de un minut. Este un record, Bill. Călătorie plăcută.

Webster a strigat după el, dar Garth plecase deja mergînd cu paşi mari pe coridor, coborînd scările şi luînd-o pe alt coridor, spre biroul său. În colţul din spatele biroului său se afla o rachetă de tenis pe care a apucat-o, lovind cu furie o minge invizibilă.

– Idiot, măgar. Care-şi trîmbiţează prostia monumentală...

– O, scuzaţi-mă, a auzit el o voce uimită şi s-a întors ca să vadă faţa rozalie a Ritei McMillan, eleva lui la clasa de genetică cu care avea ore de la două. Scrîşni şi puse racheta jos.

– S-ar părea că m-ai surprins! Ce pot să fac pentru tine, Rita? Ia loc, nu muşc. Ea s-a aşezat pe marginea scaunului.

– Este vorba... despre teza de absolvire.

– Ai optat pentru teză în loc de examen?

– M-am gîndit că este mai bine pentru că... sînt cam emotivă la examene? El a dat din cap, mirîndu-se de ce atît de des studenţii transformă o afirmaţie în întrebare, ca şi cum ar vrea să se asigure că într-adevăr cred ceea ce spun. Dar acum am probleme cu teza, a continuat ea.

– Atunci dă examen, poţi să-ţi schimbi opţiunea.

– Cred că nu pot să fac nici una, nici alta, a zis ea şi ochii i se umplură de lacrimi.

– Adică vrei să-ţi dau „incomplet“ ca să o poţi termina în cursul verii?

– Nu, în acest caz n-aş absolvi şi părinţii mei... Lacrimile începură să i se rostogolească mari şi rotunde pe obraji şi ea scoase o batistă ca să le oprească.

– Atunci ce vrei să faci? a întrebat-o Garth încruntîndu-se.

Ea-l privea prudentă printre lacrimi.

– Vă amintiţi cînd luam cafeaua împreună şi vorbeam despre proiectul meu de cercetare? M-am gîndit la serile

acelea; au fost, ştiţi, cele mai frumoase seri din viaţa mea. Şi atunci, cînd am luat ceaiul la cantina studenţilor? Am vorbit atîta şi aş putea să spun, ştiţi, că m-aţi plăcut foarte mult şi... ei bine, oricum, ştiţi, unele fete îmi spun, nu, nu în departamentul ăsta, dar în altele... ei bine, profesorii lor... Ştiţi, vreau să spun că am putea lua din nou cafeaua împreună, de data asta în apartamentul meu... şi am putea... atunci eu aş putea... să vă arăt teza? Vreau să spun că nu-am terminat-o, dar mi-aţi putea da de exemplu un C şi atunci aş putea absolvi şi eu şi... oh, nu mă priviţi aşa...!

Toată furia reprimată cu care Garth se întorsese din biroul decanului a explodat în el.

– Tu, proastă mică. Tu... tîrfă! S-a dus spre fereastră şi s-a întors. Te vinzi pentru o notă cînd există femei care muncesc din greu pentru o notă, o slujbă, un salariu bun, un titlu... şi care sînt călcate în picioare de bărbaţi ipocriţi! Dar tu ştii cum să obţii ce vrei, nu-i aşa? Nu ai nevoie de creier, doar de lacrimi şi o p... o, Dumnezeule! A tras îndelung aer în piept şi s-a repezit spre uşă. Mai bine ai pleca. Am să-ţi dau calificativul „incomplet" dacă nu poţi să-ţi termini teza sau să iei examenul, dar asta-i tot ce pot să fac. Acum ieşi afară. Ieşi afară de aici!

Fata l-a ocolit cu ochii măriţi dar de uimire, a constatat el, nu de teamă. Probabil se aşteptase la altă reacţie. Îi dăduse el oare cu adevărat motive să creadă...? Telefonul a sunat şi l-a ridicat cu o smucitură.

– Andersen, a lătrat el.

– Profesor Andersen? Un moment vă rog, vorbiţi cu domnul Kallen.

Kallen? Cine naiba era...?

– Profesore Andersen, aici este Horace Kallen, preşedinte la *Foster Laboratories,* din Stamford, Connecticut. Aţi participat la un seminar pe care l-am sponsorizat noi acum un an la Chicago.

– Domnule Kallen, în cinci minute trebuie să intru la cursuri.

– Atunci am să fiu scurt. Voi fi la Chicago săptămîna viitoare şi mă întreb dacă am putea lua prînzul împreună. Garth a început să fie mai atent. Preşedinţii de companii internaţionale nu-i invită pe profesori la masă; asta o fac

secretarele lor.

– Cred că da, a răspuns el. Dar dacă este vorba de un alt seminar...

– O, nu. Şi pe fir s-a auzit un rîs scurt. Am vrea să vorbim cu dumneavoastră despre posibilitatea de a veni la noi ca director al noii noastre secţii de cercetare. Am intervievat cîţiva candidaţi, dar dumneavoastră sînteţi categoric opţiunea noastră principală.

– Cînd veţi fi aici? a întrebat Garth auzind clopoţelul facultăţii sunînd a doua oară.

– Marţi. Să zicem la ora unu la *Ritz-Carlton?*

– Da.

Seara, stînd pe canapea în bucătărie în timp ce Stephanie pregătea cina, i-a spus despre convorbirea cu Kallen.

– Acum un an nu aş fi luat-o în considerare. Dar după ce Bill m-a ameninţat cu o luptă...

– Cu cît o să te plătească? a întrebat Stephanie. Şedea cu spatele la el şi tăia legumele.

– Nu ştiu. Ai vrea într-adevăr să ne mutăm în Connecticut?

– M-aş muta şi mîine!

A fost surprins de vehemenţa din vocea ei.

– Îţi place Evanstonul. Prietenii noştri, şcoala copiilor, slujba ta...

– Slujba e plictisitoare şi o să ne facem prieteni noi. Sînt sigură că la Stamford sînt şcoli bune. Deschizînd frigiderul, a luat o salată, o ceapă roşie şi tomate. S-a uitat la el. Ar fi minunat să avem bani. Şi să fim aproape de New York. Ca să nu mai vorbim de emoţiile schimbării.

Garth începuse să se simtă stînjenit. Stabilise întîlnirea numai sub imperiul furiei împotriva lui Webster, alimentată de convorbirea cu Rita McMillan; nu avea nici un motiv să părăsească universitatea. Dar Stephanie s-a bucurat imediat. Nu ştia nimic despre slujbă, dar ea găsise deja motive să o accepte, în timp ce Garth, după ce i-a trecut furia provocată de Webster, îşi pierduse interesul chiar şi faţă de prînzul stabilit. Dar, fireşte, o să se ducă fie şi numai pentru a-i da satisfacţie lui Stephanie.

– O să vedem ce o să spună Kallen. O urmărea pe Stephanie întorcîndu-se spre bufet. Nu ţi-am spus despre

Rita McMillan. Cel mai afurisit lucru...

– Ai de gînd să accepţi slujba?

– Nu mi-a fost oferită.

– Dacă ţi-o oferă.

– Nu ştiu, ţi-am spus, o să văd ce spune Kallen. Începusem să-ţi vorbesc de Rita McMillan...

– Mami! a strigat Penny, dînd buzna. Sîntem morţi de foame!

– Aţi aşezat masa?

– Este rîndul lui Cliff.

– Ei bine, atunci Cliff a aşezat-o?

– O aşează acum.

– Vezi să nu uite şerveţelele. Şi spălaţi-vă pe mîini.

Stephanie a scos cartofii din cuptor. În bucătărie era linişte. Garth a aşteptat, apoi a ridicat din umeri şi a luat ziarul.

– Mami! a strigat Penny.

– Gata, Penny. Garth, hai la masă.

– Stephanie...

– Sabrina, te-am tot sunat...

– Am fost la ţară şi i-am dat liber doamnei Thirkell toată luna iulie.

– Am fost îngrijorată să nu ai cumva necazuri.

– Visele mele rele au ajuns pînă la Evanston?

– Ai necazuri!

– Nu, dar cred că am vrut. Acum vreo două săptămîni m-am temut să nu fi cumpărat un porţelan fals, dar am verificat şi este autentic. Gata cu visele rele. Cum merg vînzările tale? Ai găsit vreo piesă minunată pentru mine?

– Eu... n-am mai vîndut nimic de o vreme.

– Oh, Stephanie, de ce? Îţi plăcea atît de mult.

– Da, dar nu mi s-a mai oferit nimic. Acum lucrez la universitate. Nu-mi place defel, dar măcar pot să contribui la plata ipotecii. Poate dacă ne mutăm mă întorc la ceea ce-mi place. Sabrina, lui Garth, i s-a oferit o slujbă. Director de cercetări la o companie farmaceutică din Connecticut.

– Garth părăseşte universitatea?

– Eu vreau să o facă. Îi dau nouăzeci de mii pe an.

– Oh, Stephanie, ce bine pentru tine! N-o să-ţi mai

faci probleme în legătură cu banii şi o să poţi să lucrezi unde-ţi place. De ce nu deschizi un *Ambassadors* american? Am putea face schimb de clienţi peste ocean. Şi ne-am putea vedea mai des! Am face cu rîndul! Ar fi pentru prima dată cînd amîndouă am avea bani destui. Garth ce zice?

– Cred că are de gînd să refuze.

– Dar... de ce?

– Nu ştiu. A luat prînzul cu preşedintele companiei acum vreo două săptămîni şi zice că se gîndeşte şi că o să vorbim despre asta mai tîrziu. Dar nu este foarte entuziasmat. Trebuie să mergem la Stamford, trebuie să dau şi eu interviu, dar Garth spune că este prea ocupat.

– Nu l-ar angaja cu nimic, nu-i aşa?

– Nu, doar o vizită. Să stea de vorbă cu oameni, să stea o săptămînă cu soţia lui. Ar putea chiar să se uite la mine şi să constate că am slăbit.

– Într-adevăr?

– Ai fi mîndră de mine. După predicile tale de la Londra, am întors o pagină nouă. Dietă şi gimnastică, apoi am dat peste un loc pe Michigan Avenue care seamănă cu un bordel. Mi-au pus tot noroiul din Mississippi pe faţă şi mi-au aranjat părul. Acasă nimeni nu a observat nimic, dar mie mi-a fost atît de bine, că nu mi-a păsat. Dacă ne-am privi acum în oglindă te-ai întreba care din noi este faimoasa creatoare europeană şi care este ştearsa soţie de profesor universitar.

– Nu mai spune aşa, nu este drept. N-ar trebui să-ţi baţi joc de viaţa ta. Nici nu ştii de cîte ori m-am gîndit că mi-ar fi plăcut să gust şi eu puţin din ea.

– Dar nu întregul meniu!

– Stephanie, ce s-a mai întîmplat?

– Oh, am probleme cu Cliff pe care Garth tot evită să le discute cu el. Iar Penny vrea să urmeze cursuri speciale de artă şi este bună şi merită acest lucru, dar sînt groaznic de scumpe, ceea ce mă duce înapoi la oferta făcută lui Garth şi... mă simt atît de neajutorată! Ştii ce-am făcut?

– Ce?

– Să nu rîzi! Am cerut viză pentru China. Se face în septembrie o excursie sponsorizată de *International An-*

tique Dealers şi m-am gîndit că...

– Dar şi eu m-am gîndit! Sună atît de minunat de departe încît...

– Ai cerut viză?

– Trebuie să o fac. Durează...

– Şaizeci de zile ca să o obţii.

– Oh, e minunat! O să mergem împreună? Îţi poţi permite? Ţi-aş fi cerut eu să vii, dar...

– Fireşte că pot. Vreau să spun că avem bani în contul de economii, dar nu pentru excursii în China. Nu i-am spus lui Garth.

– Atunci nu eşti sigură dacă o să mergi?

– Probabil că nu. Pur şi simplu am avut senzaţia unei aventuri completînd cererea de viză şi îmi face bine să mă gîndesc la asta.

– Nici eu nu sînt sigură că o să mă duc. S-ar putea ca luna septembrie să fie o lună plină pentru mine. Dar dacă am putea găsi o cale...

– Oh, dacă am putea! Ce vis nebun, frumos!

După ce a pus telefonul în furcă Sabrina s-a aşezat în tăcerea nopţii, cuibărită în pernele adînci ale fotoliului ei preferat din dormitor şi s-a gîndit la ea şi la Stephanie. Vieţile lor erau atît de diferite şi, totuşi, într-un fel, în mod atît de miraculos, erau mai apropiate ca oricînd. Alexandra şi alţi cîţiva erau prieteni buni, dar Stephanie era singura voce care suna la fel ca a ei.

Telefonul sună din nou.

– Sabrina, iartă-mă, îl auzi pe Antonio. Ştiam că nu dormi pentru că telefonul tău a fost ocupat.

– Credeam că ai plecat astăzi în Brazilia, zise ea consternată.

– Aşa am făcut. Sînt la New York. În două zile plec la Rio. Te-am sunat ca să-ţi urez vise plăcute. Iar cînd mă întorc, la 15 august, ai să-mi dai răspunsul ca să ne putem face planuri de viitor.

A răsuflat uşurată. A plecat într-adevăr! Timp de patru săptămîni putea să se gîndească la ceea ce dorea să facă fără presiunile lui înăbuşitoare.

Dar săptămînile zburau şi Sabrina tocmai se obişnuise cu libertatea pe care i-o asigura absenţa lui cînd a telefonat că se întoarce în două zile. Cînd Michel şi Jolie

au intrat să-şi ia rămas bun, ea îşi cerceta cu un aer jalnic programul.

– Vom fi la Berlin şi New York, a spus Jolie. Lucrurile iau amploare. Am venit să te avertizăm în legătură cu Rory Carr.

– Grupul acela al lui Lück era autentic, zise Sabrina. Ştiu că sînteţi bine intenţionaţi, dar încerc să înţeleg. Şi-ar putea cumpăra piesele de la *Adams* sau de la orice alt mare negustor de proţelanuri şi apoi să obţină mai mult pe ele, dar lui îi place să ajute galeriile mici şi îi sînt recunoscătoare. Nu cred că ar vinde un fals şi ştiu că nu a încercat asta cu mine. Nu cred că este implicat în vreun fel.

– Este implicat pînă la pungile de sub ochii lui, zise Michel tăios. Cîte piese ai cumpărat de la el?

– Şapte. Şi le-am vîndut pe toate, în afară de casa de vară.

– Sabrina, zise Jolie, trebuie să prindem avionul aşa că nu avem prea mult timp, dar te rog ascultă-ne, încercăm să te ajutăm. Am depistat cinci falsuri care ne-au dus la Carr, Lazlo şi *Westbridge Imports*, toate vîndute prin mici galerii de elită ca *Ambassadors*.

– Cinci? repetă Sabrina. Sînteţi siguri?

– Aşa se pare. Ba, mai mult, se pare că unele dintre galerii ar colabora cu *Westbridge* ca să-şi sporească profitul. Ele plătesc mai puţin pentru că piesele sînt false; apoi le evaluează ca şi cum ar fi autentice. Pînă aici am ajuns, dar este o poveste urîtă. Pentru că ai făcut afaceri cu Carr, te rog verifică din nou piesele pe care ţi le-a vîndut. Vrei să faci asta, te rog eu mult? Hei, trebuie să fugim. Uite aici numărul nostru de la Paris. De ce nu ne-ai sunat aseară, Sabrina?

– Poftim? Îmi pare rău, nu v-am auzit. I se făcuse rău şi dorea ca ei să fi plecat. Porţelanurile pe care le achiziţionase de la Carr fuseseră cumpărate de unii dintre cei mai bogaţi şi cei mai influenţi clienţi ai ei. Capul îi plesnea.

– Ce-aţi spus?

– Te sunăm diseară să vedem cum te simţi. Şi, Sabrina, vrei să le verifici? Şi să ne spui ce ai constatat?

– Am să încerc. Încă nu ştiu cum am să o fac, dar am

să încerc, zise ea conducîndu-i spre ieşire.

Pe trotuar, cînd Jolie făcea semn unui taxi, Michel o întrebă ca din întîmplare:

– Apropo, ţi-ai amintit unde ai auzit de Ivan Lazlo?

– O, da, dar a fost cu veacuri în urmă, acum şapte ani, cred. Era secretarul lui Max Stuyvesant. L-am întîlnit într-o croazieră pe iahtul lui Max.

Michel a lăsat capul în jos: Stuyvesant.

– Este o poveste veche, a spus Jolie în timp ce un taxi trăsese în dreptul lor. Secretarul lui este Dennis şi nu mai ştiu cum. L-am întîlnit cînd am fotografiat colecţia de sculpturi a lui Max pentru *Art World.*

– Oh, bine, zise indiferent Michel. Probabil că nu iese nimic de aici. Te sunăm diseară, scumpo! Îi făcea semne de rămas bun în timp ce Sabrina intra din soarele orbitor de august în umbra răcoroasă a magazinului ei. Şase porţelanuri care o îngrijorau la maximum şi Antonio care se întorcea! S-a uitat din nou peste program. Dineuri, picnicuri, concerte, petreceri. Se presupunea că august este o lună plicticoasă, cînd toată lumea lipseşte din oraş. Cum poate să se gîndească cînd nu a avut nici un moment de linişte?

S-a aşezat la masa ei din lemn de cireş. Telefonul sună şi Brian ciocăni la uşă:

– Milady, senior Molena...

– Nu, spuse ea. Pînă cînd va putea vorbi cu el în persoană. Nici un telefon pentru o vreme. Preia tu mesajul, te rog, Brian. Şi şi-a privit mîinile împreunate pînă cînd el s-a întors.

– Senior Molena regretă că nu poate reveni înainte de o săptămînă, milady. Vă va vedea pe 22 sau 23 august şi o să vă sune diseară.

– Mulţumesc, Brian. Un răgaz. Cum să se mărite cu un bărbat care-i face cea mai mare plăcere rămînînd încă o săptămînă departe de ea?

Dar o să se gîndească la Antonio mai tîrziu; acum avea timp să verifice porţelanurile. Numai că nu avea nici o idee cum să înceapă. Nu putea să meargă la Olivia Chasson şi să-i ceară să-i împrumute figurina de porţelan

pe care i-a vîndut-o fără nici o explicaţie. Ar putea fi sinceră cu Alexandra, dar mai rămîneau încă cinci piese.

– Brian, zise ea brusc. Hai să închidem magazinul. Este vară, este vineri şi concediul tău începe mîine. Ne vedem peste două săptămîni.

S-a dus acasă pe jos. Soarele dogorea puternic; o durea capul şi simţea nevoia să-şi protejeze ochii. De obicei îi plăcea această plimbare, dar astăzi de-abia dacă vedea ce este în jurul ei. Magazinele şi boutique-urile mici şi elegante de pe Beauchamp Place, lîncezind în căldură, nu o tentau şi nici măcar standurile de pe trotuar cu legume şi fructe care îi plăceau atît nu au reuşit să-i încetinească mersul. Era ameţită de căldură şi dintr-odată s-a simţit foarte obosită; dar a grăbit pasul dînd colţul şi intrînd în umbra de pe Cadogan Square. În cîteva minute a ajuns în faţa uşii.

Doamna Thirkell i-a deschis înainte ca ea să scoată cheile.

– Milady! Nu trebuia să mergeţi pe jos! În căldura asta!

Dar Sabrina de-abia dacă auzea. Privea pe uşa de la intrare ciocănelul aurit de forma unei mîini care ţinea un sul. Avea copii de pe certificatele de proprietate pe care Rory Carr i le dădea cu fiecare porţelan; le putea verifica pe ele. Avea la dispoziţie toată săptămîna viitoare, cînd Brian lipsea.

– Milady, trebuie să vă odihniţi!

– O baie, cred! Apoi o masă uşoară. Am de gînd să lucrez diseară, zise ea zîmbind către doamna Thirkell.

Doamna Thirkell a scuzat-o pe Sabrina la dineul la care urma să meargă în acea seară, în timp ce ea s-a întors la *Ambassadors* după certificate. Şi-a petrecut toată seara căutînd numere de telefon de la Paris, Bonn, Geneva, Milano şi Bruxelles, iar în dimineaţa următoare a început să dea telefoane.

I-a luat multă vreme. Toată lumea părea să fie plecată. Sabrina vedea Europa în august ca o uriaşă tablă de şah, cu populaţii care treceau dintr-un pătrat într-altul. Dar servitori şi secretari i-au dat alte numere de telefon şi în

curînd a începurt să le ia urma.

În cinci zile a verificat proprietatea a patru porţelanuri. Miercuri i s-a confirmat proprietatea celui de-al cincilea, trecînd prin şase familii. Iar joi dimineaţa s-a apucat de ultimul certificat, făcînd lista proprietarilor anteriori ai unei berze de porţelan de Meissen care era o raritate şi a constatat că erau nume de oameni care nu au existat niciodată.

În următoarele trei zile, în biroul ei liniştit, a dat zeci de telefoane, inima bătîndu-i cu putere, dar nu a fost nici o eroare în transcrierea numelor şi nici o adresă greşită. Toate numele erau false. Şi ca atare şi barza de porţelan.

Privea cu ochi goi un mic peisaj de pe peretele opus. Fusese neatentă. Cinci figurine de porţelan superbe, prezenţa impecabilă a lui Rory Carr şi prietenia lui cu familii cu titluri nobiliare ale Europei, cererea de obiecte fine din partea clienţilor şi a devenit neatentă. Succesul ei a depins de ochiul vigilent şi de cunoştinţele ei în materie şi totuşi a cumpărat şi apoi a vîndut un porţelan fără să-l examineze cu atenţie.

Cînd lucrul ăsta o să devină public, reputaţia ei privind calitatea, cu mult deasupra atîtor galerii, va fi pătată. Clienţii care-i dădeau comisioane generoase vor căuta alţi stilişti. Cîţiva s-ar putea să-i mai dea o şansă, dar majoritatea, chiar ştiind că toţi greşesc din cînd în cînd, îi vor întoarce spatele. Eşecul a fost rareori tolerat de cei care-şi pot permite luxul opţiunilor nelimitate.

Fu scuturată de un fior. Va trebui să răscumpere barza la valoarea actuală a pieţei. Dacă nu o să aibă bani suficienţi, o va ajuta probabil Alexandra. Dar nu banii erau problema. Ci dezvăluirea falsului. Nu-l putea cumpăra înapoi fără să nu spună proprietarului adevărat.

Cine era proprietarul? S-a uitat pe factura care însoţea certificatul. Lady Olivia Chasson!

– De nu? murmură ea. Nici că se putea mai bine şi mai rău! Lady Olivia era cel mai bun client al Sabrinei, cheltuind cincizeci de mii de lire pe an pentru rearanjarea caselor ei şi pentru cadouri. În mod frecvent îi trimitea clienţi noi la *Ambassadors,* inclusiv străini care-şi făceau

cumpărăturile prin telefon sau prin poştă. Era una dintre cele mai înfocate susţinătoare ale Sabrinei.

Şi ar fi putut să distrugă peste noapte pe cineva dacă ar fi simţit că este înşelată.

Dar ne cunoaştem atît de bine una pe alta, se gîndi Sabrina. Pot să-i vorbesc. Este unul dintre cei cîţiva care au destulă încredere în mine pentru a nu face publică povestea după ce am să răscumpăr barza sau am să o înlocuiesc cu altă piesă. Cred că totul o să fie în regulă. Ne cunoaştem atît de bine! Cred că pot să rezolv lucrurile încît totul să iasă bine.

Cînd a sunat telefonul, a răspuns fără să se gîndească, cu vocea slabă şi cu sufletul la gură din cauza efortului făcut ca să se liniştească.

Era Antonio, întors cu trei zile mai devreme decît crezuse, care i-a spus că trecea pe la opt şi jumătate ca să o ia la masă.

Unii oameni, se gîndi Sabrina mîhnită, duc o viaţă atît de simplă! Ei bine, a adăugat ea imediat cu onestitate, eu nu mi-am dorit o viaţă simplă. Am vrut emoţii, vîrtejuri, aventuri. Acum nu am decît să le înfrunt.

Întîi Antonio şi apoi Olivia. Ar putea să amîne răspunsul pentru Antonio, iar în ce o priveşte pe Olivia, ei bine, nu mai era situaţia de acum trei ani; acum oamenii o cunoşteau şi aveau încredere în ea; avea locul ei în societate, nu o reflecxie a lui Denton, ci cel pe care şi-l făcuse singură. Indiferent ce s-a întîmplat, va putea să se descurce.

Pentru seară a ales o rochie destul de decoltată pentru august, dar nu seducătoare şi şi-a ridicat părul prinzîndu-l cu pieptenii de sidef. A fost surprinsă să constate că de-abia aştepta să-l vadă pe Antonio. Prezenţa lui era atît de copleşitoare încît, atunci cînd era plecat, lăsa un spaţiu gol în viaţa ei: ceva ca o groapă excavată pentru fundaţia unei clădiri. Nu voia să cadă în ea, dar în acelaşi timp era prea mare pentru a o ignora.

Problema era că şi atunci cînd era prezent, umplînd acest spaţiu, nu îi oferea ceea ce avea ea nevoie. Se gîndea la vremea, cu luni în urmă, cînd încercase să-i

vorbească despre bănuielile lui Michel în legătură cu Rory Carr. În mod deliberat el a îndreptat conversaţia spre alte subiecte pînă cînd Sabrina a renunţat şi nu a mai încercat să i se confeseze.

Dar astă-seară o va face. Fii alături de mine, a murmurat ea cu privirea la fotografia lui de pe măsuţa de toaletă. El o cunoştea pe Olivia, ar fi putut avea o idee în ce priveşte modul în care să o abordeze. Sabrina era atît de bucuroasă că o să-l vadă, încît s-a gîndit că poate, în definitiv, s-a îndrăgostit de el.

Dar cînd s-au aflat faţă în faţă la masa favorită a lui Antonio de la *Le Gavroche,* ascultîndu-l vorbind despre problemele lui cu bancheri, funcţionari, serviciile poştale din opt ţări, culegătorii de cafea din Brazilia, docherii din New Orleans şi normele guvernului SUA privind importurile de carne, Sabrina şi-a pierdut orice dorinţă de a-i mai vorbi despre altceva decît despre vreme.

– Da, da, s-ar putea să plouă, Sabrina mea, zise Antonio nerăbdător, adăugînd ca o continuare inspirată: La Rio nu plouă prea mult.

Ceea ce a făcut-o să rîdă şi, pentru moment, să se simtă mai bine.

– Eşti minunată, spuse el mîngîietor. Ca o regină. M-am întors după răspuns, Sabrina, să fii regina mea, ca să-ţi aştern lumea la picioare...

O străfulgeră o amintire: Denton spunîndu-i că de fiecare aniversare a ei îi va cumpăra în dar cîte o bucăţică de lume. De ce bărbaţii pe care îi cunoştea îi ofereau lucruri şi nu sentimente?

În timp ce-şi înfigea furculiţa în carnea de viţel şi o înmuia apoi în trei feluri diferite de muştar, Antonio văzu că Sabrina se încruntă.

– Să nu zici că eşti surprinsă. Ţi-am spus că aştept să-mi dai răspunsul astă-seară.

– Antonio, vreau să vorbesc cu tine. Repede, înainte ca el să o poată opri, i-a spus despre bănuielile pe care le aveau Jolie şi Michel în legătură cu Rory Carr şi despre cum descoperise ea falsul. Sabrina s-a prefăcut că nu vede cum se posomora tot mai mult. Fireşte, am să-l

răscumpăr de la Olivia şi am să-i spun adevărul. Sînt sigură că nu o să-l difuzeze; de ce ar face-o? Dacă mă poţi ajuta ca să mă decid cum să-i spun...

– Sabrina. Ea aştepta. Prietenii tăi spun că au fost cinci falsuri? Şi că se pare că unele galerii colaborează cu această *Westbridge?* Ea a dat afirmativ din cap. Iar prietenii tăi vor publica toată povestea în presă. Demascînd această *Westbridge* şi registrele ei.

În jurul ei, deşi plutea o lumină dulce, a început să se întunece totul, în timp ce-i reveneau temerile din ultima săptămînă.

– Desigur, a spus ea cu voce scăzută. Descrierea fiecărei piese vîndute fiecărei galerii, inclusiv *Ambassadors.*

– Hm, eşti copil. Zici că o să-i ceri Oliviei să păstreze tăcerea, dar de fapt tu îi ceri să mintă cînd toţi prietenii vor citi descrierea berzei ei de Meissen într-un articol despre falsificarea de obiecte de artă. De ce ar minţi pentru tine?

Sabrina privea lumea discretă din jurul ei care lua masa la acest restaurant vestit pentru viţelul şi raţa sa, precum şi pentru bîrfa picantă. Toţi ar minţi pentru protecţia lor, dar puţini ar minţi pentru altul. Unii dintre prietenii mei ar minţi pentru a mă proteja, se gîndi ea: Alexandra, Antonio şi cîţiva alţii. Nu, a adăugat ea în gînd cu un umor amar; există o limită cînd este vorba de Alexandra. De cîte ori mă poate salva ea?

– Sabrina mea, zise Antonio făcînd semn chelnerului să strîngă farfuriile şi cerînd cafeaua. Sînt fericit, mă bucur că, în sfîrşit, mi-ai vorbit de problemele astea. Admir forţa şi caracterul tău, dar există şi limite pentru o femeie singură în lumea comerţului. Nu voi permite să suferi. Voi angaja avocaţi să trateze cu această firmă *Westbridge*, te voi ajuta să-ţi lichidezi micul magazin şi apoi te voi duce departe, unde nu vei mai avea nici un fel de probleme.

– Unde vei mitui norii ca să nu plouă.

– Poftim? Este o mostră a umorului tău, Sabrina mea?

– Nu, scuză-mă. Ar fi putut să o facă; s-ar fi putut căsători cu el şi să-l lase să o ducă să trăiască acolo

unde într-adevăr el era ca un rege, iar ea ar fi fost în siguranţă alături de el. Dar întotdeauna în umbra lui enormă şi fără „micul ei magazin".

Nu era suficient. Ridicase paharul de coniac în lumină şi privea strălucirea lui de ambră. Îmi doresc mai mult decît o umbră protectoare. Îmi doresc pe cineva care să înţeleagă că acest „mic magazin" reprezintă o foarte mare parte din mine, ceva realizat de mine, ceva de care sînt mîndră. Îmi doresc pe cineva care să mă ia în braţe în liniştea nopţii, cînd mă trezesc înfricoşată de ziua de mîine sau de săptămîna următoare sau de anul viitor şi să mă ţină strîns şi să-mi spună că nu sînt singură. Nu cred că Antonio mi-ar permite vreodată să recunosc că mi-e teamă cînd mă aflu sub protecţia lui.

A lăsat paharul jos. Nu putea lua acum o decizie; refuza să fie forţată să o facă într-un moment în care se trăgea de ea în atîtea direcţii. Antonio va trebui să mai aibă puţină răbdare. Iar dacă refuză, va înfrunta singură realitatea.

El o aştepta să vorbească. Sabrina a schimbat subiectul sfîrşind masa cu acea conversaţie uşoară şi plină de tact care o ajutase să iasă din numeroase situaţii complicate şi apoi i-a spus calmă că era foarte obosită şi ar dori să meargă acasă.

Antonio s-a ridicat brusc şi a luat şalul de mătase pe care şi-l punea în jurul umerilor, în timp ce chelnerul, luat prin surprindere, a sărit să-i ajute.

– Îmi faci greutăţi, Sabrina mea. Nu vreau decît să te ajut. Cînd au ajuns la uşa de la ieşire, el i-a spus brutal:

– Am să-ţi telefonez mîine.

În frumuseţea calmă a salonului ei, Sabrina stătea lîngă una din ferestre retrăind acea lungă zi, din momentul în care descoperise porţelanul falsificat şi pînă a refuzat să-i dea un răspuns lui Antonio, oricît de sumbru ar fi părut viitorul. Şi-a strîns picioarele sub ea şi şi-a rezemat capul de scaun.

Se îngrămădiseră toate. Întotdeauna era pe fugă, de teamă, cum i-a spus lui Michel, să nu i-o ia viaţa înainte.

Şi-a folosit tot timpul şi întreaga energie ca să-i meargă afacerile, ţinînd în acelaşi timp pasul cu cohorta de prieteni care îi erau şi clienţi, îmbrăcîndu-se corespunzător, primind, furînd din timpul magazinului pentru petreceri şi croaziere. Iubea totul, viaţa strălucitoare şi fascinantă a Sabrinei Longworth, fotografiată şi prezentată în revistele din lumea întreagă; prietenii din aristocraţie, case luxoase, mîncăruri exotice, călătorii, haine, faimosul ei *Ambassadors,* o lume în mişcare rapidă pe care a putut-o ţine în echilibru atîta vremea cît şi-a păstrat controlul. Dar acum simţea că şi-l pierde.

Era atît de epuizată, că o durea tot corpul. Se simţea goală pe dinăuntru şi singură. Ceasul bătu zece şi jumătate. Nu mai fusese acasă aşa devreme de luni de zile. Acum, că avea timp să se gîndească, era prea obosită. Tot ce-şi dorea cu adevărat era să plîngă.

Dar o s-o facă mai tîrziu. Dacă o să fie nevoie. Pentru că nu era singură. Făcu rapid un calcul: zece şi jumătate la Londra, patru şi jumătate la Evanston. Stephanie trebuie să se fi întors de la slujbă. Penny şi Cliff or fi pe afară, la joacă. Tocmai bine să sune. Şi a întins mîna după telefon.

În drum spre birou Stephanie s-a oprit în faţa avizierului unde citi anunţul, datat 18 august, că biroul va avea program complet toată luna septembrie, deşi cursurile nu începeau decît la sfîrşitul lunii. Un alt motiv să nu poată merge în China. Ca şi cum copiii, casa şi banii nu era suficiente. Dacă ar fi fost profesor i-ar fi plătit universitatea drumul. Descuindu-şi biroul aflat în camera în care mai lucrau alte două femei, furia ei a izbucnit, aşa cum se întîmpla ori de cîte ori se gîndea la Garth, care era de o lună la Berkeley şi San Francisco.

El era în vacanţă în timp ce ea rămăsese acasă şi muncea. A petrecut o lună lîngă ocean, într-un oraş fascinant; ei i-au rămas lacul Michigan, Evanston, doi copii, casa şi slujba. „Nu-i tocmai o vacanţă, îi spusese el. Mă duc la universitate, ca să lucrez. Nu am timp să zburd prin oraş sau să mă destrăbălez în cluburile de noapte".

Glumea, dar a plecat şi a lăsat-o acasă. Şi la sfîrşitul sesiunii de vară, epuizată de munca de la birou şi de căldura umedă a lui august, Stephanie nu credea că o să-l întîmpine cu o faţă plină de voioşie cînd o să se întoarcă, ziua următoare. Cum să-şi reprime indignarea, să nu izbucnească şi să strice pentru toţi întoarcerea lui? Ei bine, pur şi simplu nu o să vorbească. O să-i lase pe ceilalţi să converseze.

– Stephanie, zise una dintre secretare. Vrei cafea?

– Nu, mulţumesc, vreau să termin şi să plec mai devreme.

Îşi aranja biroul, în timp ce secretarele a şase decani făceau schimb de noutăţi picante despre cel mai recent scandal din campus. Acesta era mai dezgustător decît majoritatea celorlalte, vorbindu-se de faptul că studentele se culcă adesea cu profesorii pentru a obţine note de trecere. Toată vara circulaseră zvonuri în campus, dar în ultima vreme amploarea şi ferocitatea lor crescuseră, iar Stephanie începuse să audă menţionate nume, în grupurile strînse pe coridoare. Unul dintre nume era al prietenului lor, Martin Talvia. O să-i spună lui Garth cînd o să se întoarcă.

Stephanie începu să bată la maşină referatele făcute de îndrumători la examenele cu studenţii. Dar după cîteva minute s-a oprit: celelalte femei aflate în cameră îi aruncau priviri pe furiş.

– Ce este? a întrebat ea. Ce s-a întîmplat?

– Stephanie, i-a zis secretara lui William Webster, există cineva care vrea să vă facă greutăţi, ţie şi lui Garth?

– Nu-mi închipui... şi s-a oprit. Ce este asta?

Secretara îi întinse o hîrtie.

– Am găsit-o pe biroul meu azi-dimineaţă. Cu poşta decanului Webster.

Stephanie a luat-o. O scrisoare bătută la maşină pe hîrtie roz: *„Dacă vreţi într-adevăr să aflaţi cine dă note pentru ce se întîmplă sub cearceafuri şi nu în clasă, atunci priviţi-l pe faimosul profesor Garth Andersen, care vorbeşte ca un călugăr şi f... ca o maimuţă".*

A citit-o iarăşi şi iarăşi. O copilărie, dar urît şi foarte eficient. Bila i s-a revărsat în gît. Nu Garth. Nimeni nu era mai decent şi mai cinstit ca Garth.

Dar majoritatea serilor Garth nu era acasă, „muncea“, zicea el, iar cînd venea tîrziu se culca în birou, „ca să nu deranjeze“. Oricum demult nu-i mai arunca o privire; nu a remarcat că a slăbit, că şi-a schimbat coafura şi că şi-a cumpărat haine noi. Nu o s-o ducă la Stamford. Cît a trecut de cînd nu mai aveau o căsătorie adevărată?

Stephanie a împăturit cu grijă nota şi a pus-o în buzunarul rochiei.

– Stephanie, zise secretara. Nu este adevărat, toată lumea îl cunoaşte pe Garth...

– Mulţumesc, răspunse ea şi se întoarse fără să se gîndească la nimic, ci numai la maşina ei de scris. A stat un moment nemişcată pînă ce i s-a liniştit stomacul şi a lucrat apoi fără întrerupere tot timpul, pînă la ora trei, cînd a plecat acasă.

Penny şi Cliff se aflau în vizită la nişte prieteni în Highland Park; urma să-i ia a doua zi, înainte să se ducă la aeroport să-l aştepte pe Garth. Singură în casa mare şi tăcută, Stephanie şi-a rememorat toată viaţa cu Garth, nelăsînd deoparte nici un detaliu de cînd s-au cunoscut şi căsătorit, retrăind tot ceea ce a fost bine şi tot ceea ce nu a mers în aceşti ultimi doisprezece ani.

Şi în după-amiaza următoare, cînd stăteau faţă în faţă în dormitor, în timp ce Penny şi Cliff erau afară la joacă, a uitat aproape totul.

– Nu pot să cred. Dacă măcar... îmi pare rău, cînd a fost ultima dată cînd ai ascultat ce-ţi spuneam?

– Ce să ascult? Să-mi vorbeşti de universitate? Ţi-a trecut vreodată prin cap că m-am săturat de universitate? Dar ţie numai de asta îţi pasă. Nu-ţi pasă de mine. Cînd m-ai privit ultima dată? Vorbim în bucătărie, mîncăm la aceeaşi masă, ne îmbrăcăm să ieşim împreună şi nu m-ai privit nici măcar o singură dată. Sau dacă o faci, te uiţi prin mine, gîndindu-te la altceva, probabil la universitate. Dacă închizi ochii, ştii cum arăt? Ştii măcar cum arată copiii tăi? Ai vreo idee ce este în capul lor? Îţi mai

aminteşti cum făceam dragoste, înainte ca asta să devină un fel de exerciţiu de rutină pe care-l îndeplineşti cînd îmi faci o favoare şi dormi aici şi nu în birou? Ştii un singur lucru, de un singur lucru îţi pasă, universitatea şi ce-oi mai fi făcînd pe-acolo...

– Dar ştii ce fac. Îţi spun de fiecare dată...

– Şi cu cine...

– Ce înseamnă asta?

– Ştii tu ce înseamnă!

– Nu ştiu şi la naiba! Ce ştiu este că stai aici şi te plîngi că nu-mi pasă de tine; dar tu m-ai întrebat măcar o dată despre Berkeley? Iar cînd încerc să-ţi vorbesc despre asta, să împart cu tine unul din cele mai importante momente din viaţa mea, tu nu mă laşi.

– De unde să ştiu că este atît de important? Niciodată nu mi-ai spus...

– Ţi-am spus de o sută de ori în ultimul an şi de fiecare dată cînd te-am sunat de la Berkeley...

– Vorbind de tine tot timpul, fără să întrebi măcar o dată de Cliff.

– Cliff?

– Trebuia să stai de vorbă cu el, îţi aminteşti? Sînt săptămîni de cînd ţi-am spus că am găsit nişte lucruri în camera lui, un radio şi... am uitat şi mai ce...

– Am vrut. Stephanie, îmi pare rău, am vrut într-adevăr să vorbesc, dar ultimele cîteva săptămîni, cu pregătirea pentru seminarul ăsta...

– Vorbeşti întruna despre asta ca şi cum ar fi fost ceva ce n-ai mai fi făcut pînă acum. Poţi să o faci şi în somn!

– Am încercat în toate felurile să-ţi spun că de data asta este altceva. Stephanie, te rog ascultă-mă. Am lucrat doi ani întregi pentru seminarul ăsta. Ştiu că v-am neglijat pe toţi, dar aveam atîtea de făcut ca să mă pot prezenta în faţa acestui grup, geneticienii de frunte ai lumii, şi să susţin principala comunicare a seminarului. Am colecţionat tot ce-am făcut în ultimii doisprezece ani şi apoi am făcut un salt înainte în viitor, spunîndu-le ce ar trebui să facem în anii ce vin. Şi apoi aceşti oameni de ştiinţă eminenţi mi-au disecat fiecare cuvînt, aşa încît mi-am

petrecut tot restul lunii discutînd chestiuni profesionale pe baza concluziilor comunicării mele. Tot ce m-a ţinut în stare de funcţionare a fost faptul că am învăţat să repet la nesfîrşit formule moleculare pentru a-mi calma nervii stomacului. Personalul hotelului a crezut că au fost invitaţi de Krishna ai matematicii.

Ea a rîs fără să vrea.

– Ei bine, totul a fost în regulă, ai spus.

– Ceva mai mult decît în regulă. De fapt a fost un triumf. Tot ceea ce sperasem...

– Asta-i minunat. Şi înseamnă că ţi-ai terminat treaba aici şi poţi să iei slujba la Stamford.

Garth a privit-o uimit.

– Slujba asta este singurul lucru la care te gîndeşti?

– Este important pentru mine. Şi ar fi şi pentru tine dacă ţi-ar păsa cît de cît de ce-mi doresc eu.

A plecat din faţa ferestrei ca să se oprească în spatele unui fotoliu adînc, cu braţe, în care Stephanie se cuibărea seara ca să citească. Şi-a pus mîinile pe spatele fotoliului şi le privea.

– Îmi pasă. Dar nu pot să şterg cu buretele nevoile mele, nici măcar pentru a-ţi da ţie ce-ţi doreşti. În mine se dă o luptă, Stephanie; aş dori să poţi înţelege că nu este o opţiune uşoară. Există problema banilor – ştiu ce înseamnă asta pentru tine. Contează şi pentru mine; ştii ce buget aş avea pentru cercetări şi personal? Dar există şi celălalt aspect: libertatea pe care ţi-o dă universitatea, cursurile mele, pe care le iubesc; ştii despre toate astea.

– Am vorbit despre ele înainte să ne căsătorim. Nu crezi că este timpul să creşti şi să vrei altceva?

– Da, Doamne, este. Iar unul dintre lucrurile pe care mi le-aş dori este o soţie căreia să-i pese cît de cît de nevoile mele şi să mă sprijine oarecum cînd...

– Să nu îndrăzneşti să mă acuzi pe mine că nu-mi pasă de nevoile tale! Mi-am petrecut cea mai mare parte din viaţă, cînd nu cîştig bani ca să contribui la achitarea casei în care trăieşti, călcîndu-ţi cămăşile, pregătindu-ţi mesele, curăţîndu-ţi baia, avînd grijă să ai săpunul care se potriveşte pielii tale fine...

– La dracu', ăsta nu-i sprijin, asta înseamnă să fii fată în casă. Stephanie, noi am vorbit despre visurile mele şi tu m-ai încurajat în acest sens.

– Asta a fost demult. Ţi-am dat doisprezece ani. Acum ai putea să-mi dai şi tu mie ceva. Vreau să plec de aici, să întîlnesc oameni noi şi să duc o altă viaţă. Vreau emoţiile New York-ului...

– Pentru, Dumnezeu, ai vorbit cu soră-ta.

– Ce?

– Milady Sabrina, care cinează în castele şi dansează pînă în zori! De cîte ori te sună eşti tot mai nemulţumită. Niciodată nu ţi-ai dorit ca eu să fi fost un lord bogat pînă cînd nu s-a măritat Sabrina cu unul şi acum mă tot sîcîi să fiu altceva decît sînt doar pentru ca să poţi duce şi tu felul răsfăţat şi parazit de viaţă pe care-l duce ea.

– Ea nu-i aşa. N-ai nici un drept, tu n-o cunoşti!

– Ei bine, cine-i de vină? Nici nu mai vine pe aici; alergi să o întîlneşti la New York sau la Londra, Dumnezeule, ideea aia nebunească cu plecarea în China este a ei, nu-i aşa? Ea ţi-a băgat-o în cap.

– Nu, nu, nu! Stephanie îşi freca mîinile şi umbla de colo pînă colo prin cameră. A fost ideea mea. Sabrina nu a ştiut nimic despre asta... din cauza lui Cliff şi...

– Mi-am cerut scuze pentru asta. O să vorbesc cu el, promit...

– Oh, tu şi promisiunile tale! Ei bine, cînd ai s-o faci poate ai să-l întrebi şi despre butonii de cămaşă, acele de cravată şi seturile de stilouri *Cross*.

– Dumnezeule, toate sînt în camera lui?

– Toate sub hainele murdare. Cred că trebuie să fiu recunoscătoare; un hoţ dovedit s-ar fi gîndit la alte ascunzători.

– Stephanie, îmi pare rău. Am să vorbesc cu el mîine. Totul pare ca şi cum ar dori să fie prins; ştie că le poţi găsi acolo cînd iei hainele la spălat. Ai mai vorbit cu cineva despre asta?

– Cum aş fi putut? Am încercat să vorbesc cu Cliff, dar a devenit ostil; şi nu vreau să ştie altcineva pînă cînd nu hotărîm noi ce avem de făcut.

– Deci ai ţinut-o în tine!

– Oh, în cele din urmă ţi-a dat asta prin cap! Oare ţi-a trecut prin creierul ăla al tău de biolog ideea că sînt singură?

– Stai puţin, ai prieteni apropiaţi care...

– Nu vorbesc despre prieteni. Vorbesc de cineva care să mă ia în braţe în liniştea nopţii, cînd mă trezesc înfricoşată de ziua de mîine, de săptămîna următoare sau de anul viitor. Vorbesc de cineva care să mă ţină strîns şi să-mi spună că nu sînt singură.

Garth s-a uitat lung la ea.

– Nu crezi oare că s-ar putea ca şi eu să-mi doresc acelaşi lucru? Dar în pat te întorci cu spatele, te retragi cînd încerc să te iau în braţe, întorci capul cînd încerc să te sărut.

– Cînd ai făcut ultima dată vreunul din toate lucrurile astea?

– Demult. Şi le duc dorul. Dar m-am săturat şi am obosit să tot fiu respins.

– Ei bine, ţi-ai găsit alt loc pentru ele, nu-i aşa? Marii oameni de ştiinţă nu stau respinşi multă vreme. Ştiu unde să se ducă ca să se bucure de viaţă, nu-i aşa, profesore?

– Despre ce naiba vorbeşti?

– Despre acele tinerele cu care faci dragoste. Studentele! Parcă a scuipat cuvîntul. Credeai că poţi să ţii totul secret? Tu şi toţi ceilalţi, oameni mari care nu aveţi nevoie de bani ca bărbaţii săraci de rînd care-şi iau prostituatele de pe stradă; tot ce aveţi de făcut este să promiteţi o notă de trecere...

– Taci din gură!

– Să nu îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa...

– Am să-ţi vorbesc cum îmi place. Am trăit împreună doisprezece ani şi crezi într-adevăr că aş putea, oh, la dracu cu totul!

Tremura respirînd sacadat. Şi-a încrucişat braţele, parcă strîngîndu-se în el, apoi a ţîşnit şi cu paşi mari a ieşit din cameră. Stephanie s-a făcut mică, înspăimîntată de expresia feţei lui şi de rigiditatea maxilarului. L-a auzit ezitînd pe holul din faţa dormitorului şi l-a aşteptat să se

întoarcă pentru a afla care era adevărul. Era derutată. Între ei existau atîtea lucruri nerezolvate: nu ajunseseră la nici o concluzie. Dar în momentul următor i-a auzit paşii pe scări în jos şi, după o altă pauză, uşa de la intrare s-a deschis şi s-a trîntit cu putere.

Se uita prin cameră înnebunită. Nu-i adevărat, nu s-a întîmplat nimic; niciodată nu şi-ar fi făcut unul altuia un asemenea lucru. Nu au rezolvat nimic, nu putea să vadă ce o aştepta, iar asta o îngrozea.

Dar de un singur lucru era sigură. O să plece în excursie. Trebuie să plece departe un timp şi i-a spus lui Garth că pleacă. El o să aibă grijă de copii; pentru asta putea să conteze pe el, chiar dacă devenise un străin în alte privinţe. Iar cînd o să se întoarcă, or să rezolve lucrurile. Şi-a privit ceasul, patru şi jumătate. La Londra este zece şi jumătate. A întins mîna spre telefon cînd, sub mîna ei, a început să sune.

CAPITOLUL 9

Cu un bloc înainte de a ajunge la hotelul lor, în faţa magazinului de prăjituri şi patiserie *Shanghai,* Nicholas Blackford aproape că s-a ciocnit de ele încercînd să-şi facă loc cu un vraf de pachete în braţe. Zîmbi vinovat.

– Se pare că este greu să ţii regim cînd te afli departe de casă. Ar fi trebuit să o iau pe Amelia cu mine. Iar tu să mă ţii din scurt, Sabrina, aşa cum făceai cînd lucrai în magazinul meu şi-mi supravegheai obiceiurile proaste. Sau vorbesc cu Stephanie? Ştiţi, mi-e ruşine să recunosc şi vă asigur că nu este vina nici uneia dintre voi, dar Sabrina cu Stephanie, într-adevăr nu vă pot deosebi!

Sabrina şi Stephanie s-au uitat una la alta peste capul chel şi strălucind de sănătate al lui Nicholas Blackford. Străinii le confundau adesea, dar Nikolas o cunoştea pe Sabrina de zece ani. Cu ochii jucăuşi ea a făcut o plecăciune în faţa lui Stephanie.

– Lady Longworth, zise cu o voce clară, bine aţi venit

la Shanghai!

Stephanie i-a întins mîna ajutînd-o să se îndrepte.

– Doamnă Andersen, cît de fericită sînt că mă aflu aici!

Auzind rîsul lor debordant, Nicholas s-a ridicat pe vîrfuri ca să privească pe deasupra pachetelor şi în acel moment le-a scăpat pe jos.

– Oh, zise Stephanie simţindu-se oarecum vinovată. Împreună cu Sabrina au strîns pachetele şi l-au ajutat să le ducă pînă în cameră la hotel, unde el a insistat să ia şi ele cîteva „pentru că au fost bune samaritene".

Stephanie a refuzat, dar Sabrina le-a luat.

– Indienii Guarani ar spune că prăjiturelele astea sînt un semn că ideea noastră este dulce. Sau ceva de genul ăsta. Mulţumesc, Nicholas.

– Cine sînt indienii Guarani? a întrebat-o Stephanie cînd se îndreptau spre camera lor.

– Un trib din Brazilia. Strămoşii lui Antonio, aşa zice el. Eu cred mai degrabă că se trage dintr-un lung şir de piraţi portughezi, dar lui îi place să-i citeze pe indieni şi asta dă o oarecare picanterie weekend-urilor din Derbyshire. N-ai să-l întîlneşti pentru că mai stă o lună în Brazilia, dar s-ar putea să auzi despre indienii Guarani, aşa cum ai putea să auzi despre orice altceva.

Odată intrate în cameră, şi-au proptit mîinile în vîrfurile degetelor ca şi cum s-ar fi uitat într-o oglindă.

– Ne schimbăm într-adevăr locurile? întrebă Stephanie.

– Vrei cu adevărat?

– Oh... mă tem că mai mult decît tine! Să nu mai fiu eu pentru o vreme, să mă joc fiind tu, cu viaţa ta minunată, să trăiesc un fel de vis, nu pot să cred că este posibil.

– Atunci hai să o facem. Dacă crezi că n-ai să te întorci acasă furioasă şi mîrîind ca un urs: „Cine a dormit în patul meu?"

– N-o să am de ce să mîrîi. Demult în căsnicia noastră nu prea mai are importanţă dacă facem sau nu dragoste. Altminteri nici nu m-aş fi gîndit, ei bine, ştiu că n-ai face dragoste cu Garth, el este soţul meu şi, în plus, nu este deloc genul tău, nu-mi pot imagina pe cineva mai diferit

de un milionar brazilian decît Garth, dar nu va fi nici o problemă.

– Chiar şi după ce aţi fost departe două săptămîni?

– Nu cred că asta are vreo importanţă. Iar dacă încearcă, poţi să-i spui că eşti la ciclu.

– Şi asta înseamnă că este interzis?

– Sigur că da. Dar nu numai atunci. La noi acasă nu se încearcă prea des. Ţi-am spus doar, Garth doarme de obicei în birou.

– Stephanie, de obicei nu înseamnă în permanenţă.

– Ei bine, atunci întoarce-te pur şi simplu cu spatele.

– Aşa faci tu?

Pauză. Stephanie a început să se plimbe în jurul paturilor împodobite ca în secolul al XIX-lea şi s-a oprit în faţa ferestrei privind apele magnificului fluviu.

– M-am supărat cînd nu s-a apropiat de mine două-trei săptămîni, iar cînd intră în dormitor nu mă gîndesc decît la faptul că nu are nici un drept să fie acolo. Sau în mine. M-a acuzat de asta cînd... S-a oprit.

– Cînd ce?

– Oh, ne-am certat acum vreo două săptămîni, imediat după ce s-a întors din California, dar nu a durat prea mult. Am trecut peste asta. Nu a fost ceva neobişnuit, doar o ceartă; tu şi Denton probabil că aţi avut şi voi parte de asemenea lucruri.

– Puţine, a spus Sabrina sec. Stephanie îşi freca mîinile, iar Sabrina ştia că era nervoasă pentru că nu fusese pe deplin sinceră. Se temea că dacă i-ar fi spus întreaga poveste, Sabrina ar fi refuzat să schimbe locurile şi să se bage, în ce? Într-o ceartă. Refuzul lui Garth de a merge la Stamford sau de a lua o hotărîre în legătură cu slujba? Nu părea foarte serios, cel puţin din punctul de vedere al unui observator şi asta urma să fie Sabrina pentru cîteva zile, un observator. Apoi se va întoarce la ea acasă.

– N-are rost, zise brusc Stephanie. Nu am nici un drept să-ţi cer să-ţi laşi viaţa ta minunată şi să păşeşti într-a mea; sînt prea diferite. Nu ştiu de ce m-am ambalat atît... pur şi simplu să uităm întreaga idee. A fost o

nebunie de la început.

Sabrina s-a repezit spre ea şi a prins-o de talie.

– Nu spune asta; sună atît de trist! Fireşte că este o nebunie, dar noi am mai făcut lucruri nebuneşti şi înainte. Am zis că o să fie o farsă.

– Dar tu nu-ţi poţi dori cu adevărat asta! Sabrina, tu ai o viaţă ca-n poveşti şi la mine totul este mai mult decît obişnuit. Şi există lucruri pe care nu ţi le-am spus.

– Ei bine, nu le spune. Decît dacă trebuie neapărat să le ştiu ca să mă descurc o săptămînă fără să mă dau de gol. Vreau asta, îţi aminteşti cînd ţi-am spus că vreau să gust puţin din viaţa ta? S-ar putea ca, din afară, viaţa mea să pară ca un basm, dar îşi are balaurii ei.

– Care scot flăcări pe gură?

– Da, care scot flăcări pe gură.

– Ei bine, cred că nu vreau să ştiu nimic despre ei, decît dacă este absolut necesar.

– Nu cred că trebuie. Am închis *Ambassadors* şi i-am dat lui Brian încă o săptămînă de vacanţă; nu avem decît să i-o mai prelungim cu o săptămînă. Antonio a plecat în Brazilia pentru o lună ca să-mi dea prilejul să-i duc dorul, pentru că nu-l las să-mi aranjeze el viaţa şi pentru că nu i-am răspuns nici da nici nu la cererea lui în căsătorie. A spus că nici măcar nu o să telefoneze. Ceea ce, cunoscîndu-l pe Antonio, ar fi o adevărată minune! Programul meu este clar: mi-am lăsat timp să mă refac după călătoria în China. Doamna Thirkell este acasă, dar de-abia ridică ochii din cratiţile ei de pe plită. Va fi o săptămînă liniştită; toată pentru tine şi întreaga Londră la picioare!

– Şi un dulap plin cu haine. Te superi?

– Fireşte că nu. Şi eu am să le port pe ale tale.

– Blugi şi cămăşi.

– O noutate. N-am mai purtat blugi de ani de zile. Stephanie, încetează să-ţi tot fie ruşine de viaţa ta. Nu-ţi face probleme în ce mă priveşte. Vorbim de o escapadă de o săptămînă, nu de o viaţă întreagă!

– Dacă îţi doreşti cu adevărat... nu vreau să minţi!

– Nu mint. Stephanie, nu crezi că aş putea să-mi doresc acelaşi lucru pe care ţi-l doreşti şi tu? Să încetez să

mai fiu eu pentru o vreme? Să trăiesc un alt fel de viaţă? Îmi doresc experienţa unui cămin, a unei familii, a unei comunităţi în care oamenii se cunosc unii pe alţii, un prilej ca lucrurile să se mişte mai încet, să fiu singură, să gîndesc, nu am nimic din toate astea. Iar noi două sîntem atît de apropiate încît le pot avea cu familia ta într-un mod în care nu le-aş avea nicăieri în altă parte. Este o idee fantastică. De fapt, este probabil dorinţa secretă a tuturor. Timp de o superbă săptămînă vom lăsa totul în urmă şi vom descoperi lucruri ciudate şi minunate trăind o viaţă complet diferită. Iar la sfîrşitul săptămînii ne vom ridica gulerele trenciurilor, o vom şterge pe furiş la o întîlnire misterioasă, vom şopti cuvîntul magic şi ne vom relua locurile. Tu te vei întoarce acasă şi eu voi pleca la Londra. Şi nimeni în afară de noi două nu o să ştie vreodată. Ce poate fi mai simplu? Ce poate fi mai amuzant?

– Oh, Sabrina! Stephanie îşi aruncă braţele în jurul surorii ei şi o strînse cu putere. Mulţumesc, te iubesc!

Din nou Sabrina a simţit că existau secrete în viaţa lui Stephanie, dar a ignorat acest lucru. Stephanie îşi dorea atît de mult schimbul! Şi putea face asta pentru ea. Şi s-ar fi şi distrat. Provocarea i-a înflăcărat imaginaţia şi deja se vedea în lumea surorii ei, intrînd în familia ei, făcînd ordine prin camerele casei vechi.

Au părăsit Shanghaiul în dimineaţa următoare şi au mers la Siam, unde micul lor grup a admirat marele mormînt al primului rege al Chinei, care murise cu două mii de ani în urmă. Descoperit nu demult, se mai făceau încă săpături, milimetru cu milimetru, fiind adusă la lumină o armată de peste şapte mii de războinici şi cai din teracotă, de proporţii ce le depăşeau pe cele reale, comandată de împărat, pentru a-l însoţi în viaţa de dincolo. În muzeul Siam au văzut, de aproape, cîteva dintre figurile uriaşe descoperite în mormînt: nobile, perfect proporţionate, senine.

– Ce viziuni măreţe! a murmurat Stephanie. Nu cunosc pe nimeni care să mai aibă astăzi asemenea viziuni. Poate doar Garth. Şi a părut surprinsă de propriile-i cuvinte.

Sabrina îi aruncă o privire scurtă.

– Dar este minunat!

– Cred că da. Este însă greu de trăit cu aşa ceva.

În ziua următoare s-au dus cu autocarul să viziteze magnifica zonă rurală din jurul Guilinului. Munţi stîncoşi ţîşneau drepţi dintre întinse cîmpii verzi, cu vîrfuri abrupte pierzîndu-se în vălătuci de ceaţă, cu pante în care apele săpaseră grote şi culmi ascuţite. Turme de bivoli păşteau între cîmpuri de trestie de zahăr şi plantaţii de arbuşti, iar pe fluviul cu ape verzi-albăstrui, pluteau sute de bărci, de la ambarcaţiuni micuţe cu un singur pescar care folosea ca momeală orez pînă la bărcile-case pe care roiau oameni şi care se legănau sub uriaşe pînze pătrate.

Sabrina era fascinată de frumuseţea de vis şi de priveliştile calme, uşor înceţoşate, în care ici şi colo vedeai cînd ţărani, cînd pescari, şi pretutindeni, căsuţe curate.

– Crezi că oamenii sînt mai fericiţi cînd sînt înconjuraţi de frumuseţe? a întrebat ea.

– Dacă au destul ca să mănînce, i-a răspuns ghidul zîmbind şi le-a condus apoi la o fabrică de porţelanuri.

Sabrina şi Stephanie au rămas în urmă.

– Este a patrusprezecea sau a cincisprezecea fabrică din excursia asta, zise Sabrina. Indiferent a cîta este, putem foarte bine să o sărim.

S-au plimbat în schimb de-a lungul rîului.

– Ce ne-a mai rămas neacoperit? întrebă Stephanie. Prieteni, programe, băcănii, birou, să suni şi să spui că nu te simţi bine, da?

– Trebuie să o fac. Nu ştiu să bat la maşină.

– Oricum, nu trebuie să lucrezi. O slujbă în biroul decanului universităţii din Evanston nu este tocmai definiţia unei aventuri palpitante. Cere-l pe Ted Morrow, el este decanul şi spune-i orice-ţi trece prin cap. Nu se va bucura, dar nu lua în seamă ce spune; este mai drăguţ decît pare. Dacă Penny întreabă despre cursurile de artă, spune-i că nu am luat încă o hotărîre. Cred că Cliff are săptămîna asta un meci de fotbal, dar n-o să-i pese dacă nu te duci.

– De ce n-ar trebui să mă duc? Nu l-am văzut

niciodată pe Cliff jucînd. Mi-ar face plăcere.

– De fapt şi lui i-ar face plăcere; unul dintre noi doi încerca întotdeauna să fie de faţă. Casa va fi probabil murdară, pentru că nu-mi închipui că Garth şi copiii au făcut curăţenie, dar dacă poţi să rezişti, nu-ţi face probleme din asta. Am să curăţ eu cînd mă întorc.

– Dar pot să fac curăţenie într-o casă.

– Cînd ai făcut-o ultima oară?

– În primul an. Dar este ca şi mersul pe bicicletă; odată învăţat, nu-l mai uiţi.

Stephanie a rîs.

– N-am vrut să sune ca şi cum nu te-ai putea ocupa de casă, numai că nu este responsabilitatea ta.

– Stephanie, aş vrea să fac tot ceea ce trebuie. Cum aş putea avea altfel experienţa trăirii vieţii tale?

– Îmi pare rău. Fireşte, o să faci ce o să vrei. Trebuie să o faci. Nu ştiu de ce sînt atît de proastă. Cred că sînt nervoasă. Mai sînt numai două zile...

– Ştiu şi eu sînt pe dinăuntru numai un pachet de nervi.

Seara erau în aglomeratul oraş industrial Canton, iar în ziua următoare au vizitat faimoasa lui grădină zoologică. În acel paradis tropical, o oază în oraşul murdar, Sabrina a avut senzaţia ameţitoare că era complet ruptă de orice. A rămas în urmă şi s-a aşezat pe o bancă în grădina de orhidee, înconjurată de tumultul de culori ale exoticelor flori. Timp de două săptămîni s-au aflat într-o ţară şi o societate complet diferite de ale ei. Timp de două săptămîni nu văzuse nimic familiar; chiar şi florile erau diferite. Iar acum, în loc să se întoarcă acasă, se ducea într-alt loc străin; o altă ţară, altă societate, altă casă. Va trăi cu străini, căci cît de bine îi cunoştea pe Garth şi pe copii? Nu o să aibă nimic de ce să se agaţe. Dar este o prostie, se gîndi ea. O să fiu plecată numai cu o săptămînă mai mult decît am planificat, apoi mă întorc acasă. Am lipsit eu şi mai mult!

Stephanie a găsit-o şi amîndouă au vizitat restul grădinii zoologice, admirînd exemplarele rare de ursuleţi panda uriaşi. În dimineaţa următoare au pornit cu trenul

spre Hong Kong. Excursia în China luase sfîrşit.

Mai tîrziu, Sabrina regretă că a fost atît de încordată din cauza a ceea ce o aştepta, încît nu a putut să aprecieze grandoarea victoriană a trenului cu care au călătorit: o locomotivă cu aburi de modă veche, cu uriaşe roţi roşii şi cu o apărătoare roşie în faţă, lunecînd pe şine atît de lin, încît ceaiul din ceaşcă nu făcea nici măcar o undă. Stăteau pe locuri comode, cu perne şi cu şerveţele albe brodate în dreptul capului, cu covor pe jos şi perdele de catifea la ferestre, străbătînd în mare viteză o luxuriantă zonă tropicală, cu copaci mari şi vegetaţie deasă. Dar de-abia priveau afară. Erau absorbite de jocul lor, repetînd, memorînd, amintindu-şi oameni şi locuri pe care le văzuseră în vizitele lor precedente. Stephanie îşi tot freca mîinile, iar Sabrina îşi dădu seama că şi ea făcea la fel.

– Bani, zise Sabrina şi şi-a deschis poşeta. Uite cartea de credit; cu ea poţi să încasezi oriunde un cec. Şi carnetul de cecuri; sînt suficiente în cont pentru o săptămînă. Dacă ai o urgenţă, sună-l la bancă pe domnul Eccles; îţi va transfera suma de care ai nevoie. Scrie numele meu.

– Poftim?

– Scrie numele meu. Ca şi cum ai semna un cec.

– Sabrina, nu am de gînd să-ţi cheltuiesc banii.

– Fireşte că o să cheltuieşti. Nu am la mine decît cincizeci de lire. Categoric o să mai ai nevoie înainte ca săptămîna să se sfîrşească şi atunci ce-ai să faci? Toţi dolarii tăi sînt la mine.

– Nu sînt mulţi.

– Vom reglementa conturile mai tîrziu. Stephanie, să nu-ţi faci probleme cu banii; n-o să mai fie deloc amuzant dacă o să te gîndeşti la asta. Promit că-ţi voi cere înapoi fiecare penny după ce ne întoarcem acasă. Acum scrie numele meu.

Stephanie scria, cu buza prinsă între dinţi de concentrare.

– Ce zici?

– E bine. Fă-l puţin mai înalt pe „l" şi lungeşte-l ceva mai mult pe „h"-ul final şi este exact ce trebuie. Acum să

vedem ce am eu de făcut. Trebuie să plătesc undeva cu cecuri?

– La băcănie. O fac de obicei cînd merg la cumpărături. Am circa treizeci de dolari la mine. Poţi să scoţi cît ai nevoie. Şi a început să scormonească prin poşetă. Uite cartea de credit pentru Dominik; iar asta este pentru Jewel. Le ţin de obicei în carnetul de cecuri.

Sabrina scrise sigură de sine numele lui Stephanie şi în timp ce trenul trecea de-a lungul unui rîu, printr-un ţinut bogat, ele vorbeau despre poşta din Evanston, farmacie, curăţătorie, magazinul de articole de menaj şi despre casa lui Stephanie; o valvă ruptă la oala sub presiune, sacii de îmbrăcăminte cu pulovere, sandvişurile cu salam, o balama stricată la maşina de spălat, două cărţi împrumutate de prea multă vreme de la bibliotecă.

În timp ce trenul se apropia de Hong Kong, au început să vorbească de Londra; restaurantele şi băruleţele din Belgravia şi Knightsbridge, magazinele şi boutique-urile de pe Chelsea, Galeria *Tate,* Westminster Abbey, Portobello Road, ziua liberă a doamnei Thirkell, numere de telefon în caz de urgenţă. Sabrina a scris un nume şi un număr de telefon şi i le-a dat lui Stephanie.

– Dacă ai o mare urgenţă, ceva atît de urgent, încît nu mă poţi suna la Evanston, atunci sună la numărul ăsta.

Stephanie citi: *Alexandra Martova.*

– Nu ai întîlnit-o cînd ai fost la Londra pentru că era plecată din oraş, dar ţi-am vorbit despre ea; dacă este nevoie, poţi să-i spui ce-am făcut. Poţi avea încredere în ea în orice privinţă.

– Mulţumesc. Mă gîndeam că o să fiu groaznic de singură.

– Nu atîta timp cît este Alexandra acolo.

Coborînd din tren, schimbul calm de informaţii despre vieţile lor a continuat în mijlocul haosului şi zgomotului din Hong Kong: străzile erau atît de aglomerate, încît erau nevoite să meargă pe bordură; clădirile erau uriaşe, cu ziduri verticale de beton, cu ferestre ce reflectau forfota bărcilor din port, catargele lor dîndu-ţi impresia unei păduri ce se legăna în bătaia brizei. După cină, Sabrina şi

Stephanie au mers pe jos de la restaurantul *Grădinile de jad* pînă la hotel. Strada era plină de ghicitori, cizmari, tonete cu sandvişuri, vînzători ambulanţi cu valize cu blugi şi negustori în spatele unor măsuţe pliante încărcate cu figurine de jad şi cu bijuterii.

– Garth, zise Sabrina.

– Poftim? întrebă Stephanie.

– I-ai cumpărat ceva?

– Oh, nu.

– Ei bine, pentru pacea familiei... Sabrina s-a uitat la bijuteriile împrăştiate pe una dintre mese. Negustorul a început să-şi laude marfa într-o engleză clară. Sabrina a ridicat din umeri şi s-a întors să plece.

– Un moment! a strigat ea negustorul, aplecîndu-se spre o cutie care era la picioarele lui şi scoţînd o tăviţă. Ce spuneţi de astea?

Sabrina le-a cercetat cu privirea pe toate şi a arătat spre un ac de cravată rotund, care strălucea moale în lumina stridentă a străzii. În următoarele zece minute s-au tîrguit rapid, aruncînd preţurile de la unul la altul ca mingile de tenis. În cele din urmă Sabrina a acceptat şi a plătit. Mulţimea care se strînsese în jurul lor a aplaudat.

– Mama obişnuia să facă aşa, zise Stephanie.

– Este amuzant din cînd în cînd. Este un joc. Se pare că asta este săptămîna mea de jocuri, nu-i aşa?

– Eu trebuia să mă gîndesc să-i cumpăr ceva lui Garth.

– Nu este straniu? Ca şi cum ne-am fi schimbat deja locurile, zise Sabrina gînditoare.

În noaptea aceea au dormit bine şi totuşi s-au trezit obosite.

– Îmi bate inima să-mi iasă din piept, zise Stephanie.

– La fel şi mie, spuse Sabrina. S-a îmbrăcat fiecare în hainele celeilalte: Stephanie în costumul albastru închis cu paspoal roşu al Sabrinei, iar Sabrina în taiorul cafeniu cu bluză albă al lui Stephanie. A lăsat ultimii doi nasturi de sus descheiaţi, dar Stephanie, cu un zîmbet uşor, i-a încheiat.

Au făcut din nou un ultim control prin poşete şi por-

tofele verificînd paşapoartele şi biletele de avion. Şi pentru ultima dată s- au privit în oglindă.

– Ce ciudat mă simt! zise Stephanie. Sabrina nu a putut decît să aprobe din cap, prinsă între sentimentul a ceea ce o aştepta şi senzaţia stranie a unei mari pierderi pe care a simţit-o în grădina de orhidee din Canton.

S-au întors ca să-şi ia geamantanele.

– Oh! a exclamat Stephanie. Am uitat... şi-a scos verigheta din deget şi i-a întins-o Sabrinei. Mîna îi tremura. Este prima dată în viaţa mea cînd o scot de pe deget.

Sabrina i-a atins degetele cînd a luat verigheta.

– O să am grijă de ea! Şi-a pus-o gîndindu-se cîţi ani au trecut de cînd a purtat şi ea verigheta ei.

Ciocăni cineva la uşă.

– Băiatul de serviciu, zise ea. Cînd a intrat în cameră şi-au luat bagajele de mînă. Încă un lucru, zise Sabrina. L-am lăsat în urmă. A băgat mîna în buzunar de unde a scos ceva pe care i l-a întins lui Stephanie.

Stephanie a zîmbit:

– Şi eu la fel.

Şi în camera de la etajul al şaselea al hotelului *Intercontinental Furama* din Hong Kong, Sabrina Longworth şi Stephanie Andersen au schimbat între ele cheile de la uşile caselor lor din Anglia şi din America. Sosise momentul să plece.

PARTEA A II-A

CAPITOLUL 10

Din patul cald în care era cuibărită, Sabrina a auzit deschizîndu-se o uşă, un foşnet de haine şi apoi uşa închizîndu-se încet. S-a încruntat, începînd să se trezească din somnul profund. De ce intra doamna Thirkell în camera ei atît de devreme? Un sertar era tras încet, fără zgomot. Sabrina a deschis ochii şi, şocată, şi-a dus pumnul la gură: un bărbat înalt în pantaloni de pijama, cu spatele gol spre ea, cu părul negru răvăşit de somn, cu pantalonii pe braţ şi o cămaşă împăturită în mînă.

Garth.

A închis ochii din nou. Nu era doamna Thirkell. Nu era dormitorul ei, nu era patul ei. Era la sora ei, la patru mii de mile de Londra, departe de o viaţă de...

– Nu mai este salam! Un strigăt indignat a pătruns în dormitorul liniştit.

Din doi paşi mari Garth a fost la uşă. Vocea lui era joasă şi înăbuşită:

– Cliff, ţi-am spus să vorbeşti încet. Am să te ajut eu să-ţi pregăteşti masa în cîteva minute. Nu trebuie să o trezeşti pe maică-ta.

Maică-ta.

Sabrina s-a simţit imobilizată în pat. Era o minciună. Trebuia să fie o aventură, dar totul era o minciună. S-a simţit ruşinată şi puţin înfricoşată. Nu am nici un drept să fiu aici; nu aparţin acestui loc. Ei sînt oameni adevăraţi, iar eu sînt un fals.

Ieri seara totul părea un joc, fără griji şi palpitant, din momentul în care a coborît din avion şi a văzut că o aşteptau...

Sertarul s-a închis. Linişte. Apoi zgomot de picioare goale pe covor, o umbră trecînd peste apărătoarea ei de lumină pe care o avea pe ochi, căldura unui sărut pe obraz. A trebuit să-şi învingă panica, dornică să rămînă

nemişcată şi să respire profund şi rar. Noaptea trecută el a dormit în birou, dar acum...

Umbra s-a depărtat de faţa ei. Uşa de la baie s-a deschis şi s-a închis, s-a auzit clicul întrerupătorului de lumină, apa curgînd la duş. Sabrina s-a afundat în culcuşul protector al patului. N-am să mă scol, am să stau aici toată săptămîna, pînă cînd se întoarce Stephanie. Asta este viaţa ei, nu a mea. Ce caut eu aici?

Cu o seară înainte a fost atît de încordată şi de preocupată, încît nu a încetat nici un moment să se întrebe ce făcea de fapt. Nu a fost greu. Poate că tocmai ăsta era necazul. Totul a părut aproape prea uşor, ca o mică glumă pentru toţi, pînă în dimineaţa asta cînd Garth, soţul, s-a îndreptat spre pat. Patul lui, casa lui, viaţa lui.

Era la aeroport aşteptînd-o cînd a sosit avionul. Era şase şi cincisprezece minute şi toţi erau acolo, în balconul închis cu geamuri de deasupra ei în timp ce ea înainta pas cu pas, odată cu coada ce se făcuse la vamă. Penny şi Cliff strigau şi făceau gesturi exagerate de bun venit, în timp ce Garth stătea calm, urmărind-o cu privirea. I se părea că ei erau spectatorii, aşteptînd ca ea să-şi prezinte rolul. În timp ce înainta încet, mîna Sabrinei a început să tremure. Am trac, se gîndi ea.

Dar cînd, în sfîrşit, a părăsit vama, a uitat de trac în mijlocul familiei. Penny s-a agăţat de ea, prinzînd-o, încolăcindu-şi braţele în jurul taliei, şi chiar şi Cliff, înalt pentru cei doisprezece ani ai săi, cu o claie de păr roşu, cu un nas obraznic şi o prefăcută aroganţă, o tot apuca de mînă ca să se asigure că era într-adevăr acolo. În spatele lor, Garth s-a aplecat să o sărute, dar ea s-a răsucit uşor ca să audă ce-i spunea Penny, iar buzele lui i-au atins doar colţul gurii.

– Bine ai venit acasă, i-a spus el. Ochii lui îi căutau pe ai ei, în timp ce ea s-a întors spre Cliff şi Penny, care aruncau priviri aprinse spre cutia cu care coborîse din avion.

– Este un cadou? a întrebat Penny. Privea în sus spre Sabrina cu ochi de un albastru întunecat; ochii lui Stephanie, ochii Sabrinei. Feţişoara ei, încadrată de bucle negre ca ale tatălui ei, avea deja frumuseţea strălucitoare a Sabrinei şi a lui Stephanie. Pentru Sabrina era ca şi

cum ar fi privit într-o oglindă care ştersese timpul.

– Un cadou pentru casă, a spus ea. O lampă de bronz frumoasă. Am cumpărat-o la Shanghai, de la un chinez mic, pe care-l chema domnul Su şi care a trăit cîndva la Chicago.

– Pentru casă, zise Penny dezamăgită.

Sabrina continuă pe un ton de conversaţie oarecare:

– Domnul Su avea în magazinul său un dulap uluitor, plin cu jucării magice. Nu ştiu cum, probabil tot printr-o magie, două dintre ele au intrat în valiza mea. Ochii lui Cliff s-au luminat.

– Jucării magice chinezeşti? Ce fac ele?

– Îi fac să dispară pe băieţii îndrăzneţi, zise ea aplecîndu-se să-l sărute pe creştet. Cum o să mai fie o surpriză dacă am să vă spun totul acum? Aşteptaţi pînă acasă.

În maşină amîndoi s-au aruncat pe bancheta din spate şi au început să o bombardeze cu întrebări despre China. Garth conducea în tăcere; Sabrina nu-şi dădea seama dacă asculta sau nu ce vorbeau ei. Dar în penumbra şi intimitatea maşinii, a simţit cum urcă în ea emoţia. S-a simţit atît de bine că avea o familie care a aşteptat-o cînd a sosit; se simţea bine cu ei acum, vorbind şi rîzînd. Şi nimeni nu remarcase nimic. Merge, se gîndi ea. Totul o să fie bine.

– Am vrut să comandăm mîncare chinezească, spuse Cliff în timp ce Garth aducea bagajele de la maşină. Dar ne-am gîndit că te-oi fi săturat de ea în China, aşa că am trecut la pizza.

– Şi eu am să o gătesc! a anunţat Penny, dînd drumul la cuptor.

– O să o termini, i-a spus Cliff.

– O să gătesc! A scos două cutii din frigider. Şi pentru că eu sînt bucătarul, Cliff, spală farfuriile.

– Nu găteşti, nu faci decît să o bagi în cuptor. Iar după-amiază eu am tăiat totul pentru salată, aşa că eu am făcut mai mult decît tine şi deci tu ai să speli vasele.

– Nu vreau să spăl vasele. Vreau să vorbesc cu mami!

– Poţi să vorbeşti mai tîrziu!

– Nu, nu pot.

– Ba da, poţi să faci şi una şi alta.

– O să spălaţi vasele amîndoi, a spus Garth ferm. Vreau să stau de vorbă cu mama voastră. Masa este aşezată?

– Da, a mormăit Cliff.

Sabrina a îngenuncheat lîngă valiză:

– Ce-aţi zice să primiţi cadourile înainte de masă?

Într-un zgomot infernal – cum pot reuşi doi copii să facă zgomot de parcă ar fi zece? se mira ea – Sabrina a scos darurile din puloverele în care le înfăşurase Stephanie ca să le protejeze. Le-a dat lui Penny şi Cliff pe ale lor şi, ridicîndu-se, l-a întins pe al treilea lui Garth. El s-a uitat la mîna ei întinsă.

– Pentru mine, a murmurat ca pentru sine şi a întîlnit ochii Sabrinei. Mulţumesc.

– Ia-l, i-a zis ea încurcată de nuanţa stranie din vocea lui şi în cele din urmă el a luat cutiuţa şi a început să o despacheteze. În timp ce Penny şi Cliff erau absorbiţi de daruri, citind instrucţiunile pe care Stephanie le scrisese la hotelul din Hong Kong, Sabrina îl privea pe Garth. Îmbătrînise în cei trei ani care trecuseră de la ultima ei vizită; liniile care radiau din colţul ochilor se adînciseră; faţa i se subţiase şi în părul lui negru apăruseră fire albe. Dar în ochi i se citea o nerăbdare copilărească, la fel ca a lui Cliff, în timp ce-şi desfăcea cadoul. Apoi a căzut pe gînduri şi s-a întristat privind sfera lucioasă de jad din palmă. Şi-a strîns degetele în jurul ei.

– Frumos lucru. S-a îndreptat spre ea. N-am crezut că tu...

Derutată de expresia din ochii lui, Sabrina a simţit o undă de nelinişte.

– Pizza! a zis ea repede şi s-a îndepărtat înainte ca el să o poată săruta. Deschizînd cuptorul cu o mînă, a întins-o pe cealaltă ca să tragă sertarul de lîngă ea. Hîrtie cerată şi folii. L-a deschis pe următorul: prosoape. L-a tras pe cel care urma.

– Ce cauţi? a întrebat-o Garth.

– Unde ţineţi suporturile pentru tăvi? a întrebat ea absentă.

Un moment de tăcere. Sabrina şi-a ţinut răsuflarea. Proastă! Proastă!

– Unde le ţinem întotdeauna, i-a spus Garth.

– Vrei să spui că nu aţi schimbat nimic în bucătărie cîtă vreme am fost eu în Asia? a spus ea veselă şi, implorînd scurt, a tras ultimul sertar unde era un vraf curat de suporturi şi mănuşi pentru cuptor.

– Toate nodurile astea se desfac dintr-odată, aşa-i? vorbi Cliff lîngă cotul ei. Şi apoi printr-o anume mişcare se refac? Dar eu nu reuşesc. Nu ţi-a arătat domnul Su cum merge?

– Eu nu pot să-l fac pe omuleţ să dispară, zise Penny de cealaltă parte a ei. Am apăsat unde scrie în instrucţiuni, dar nu s-a întîmplat nimic.

– Mami, dacă ţii tu de un capăt al sforii... zise Cliff.

– Nu, mai întîi arată-mi mie unde să apăs, îl întrerupse Penny.

Simţindu-se încolţită şi tremurînd din cauza scăpării cînd a fost vorba de suporturile pentru tăvi, Sabrina s-a prins de marginea maşinii de gătit.

– Coada se formează la dreapta, zise ea încercînd să-şi păstreze vocea joasă şi fermă. Dar numai după ce mîncăm. Nu sînt disponibilă decît după ce-mi mănînc pizza.

Cu gura căscată, Penny şi Cliff priveau uimiţi la ea şi apoi de la unu la altul. Ce făcuse? Sabrina încerca să se gîndească la ceva ce să spună cînd Garth, după ce i-a aruncat o scurtă privire, a zis vioi:

– Ia staţi puţin! Mama voastră obosită moare de foame şi este epuizată de călătoria de optsprezece ore ca să se întoarcă la noi din sălbăticiile Asiei, iar noi nici măcar nu o lăsăm să mănînce.

Dînd-o uşor la o parte pe Sabrina, el a scos pizza din cuptor.

– Penny, pune salata pe masă. Cliff, toarnă laptele pentru voi. Eu o să deschid o sticlă de vin ca să sărbătorim întoarcerea acasă a rătăcitorului nostru. Gata acum; am să vă ajut eu mai tîrziu să descoperiţi cum funcţionează jucăriile voastre magice.

Dar adevărata magie, se gîndea Sabrina, a fost felul în care Garth a preluat totul. I-a dus pe toţi la masă şi a antrenat pe toată lumea în conversaţie.

Cînd Sabrina le-a vorbit de şirurile nesfîrşite de bărbaţi şi femei care făceau gimnastică pe străzi şi în curţile fa-

bricilor înainte de a începe munca, Garth le-a cerut copiilor să facă o comparaţie cu exerciţiile pe care le fac ei la şcoală. Cînd Sabrina le-a vorbit despre cursurile la care majoritatea oamenilor participă după orele de muncă pentru a-şi îmbunătăţi comportamentul, Garth a spus că ştie el cîţiva profesori pe care i-ar trimite cu plăcere acolo, iar Cliff a povestit că şi ei, după meciurile de fotbal, se strîng şi-şi analizează greşelile. Cînd Sabrina le-a vorbit despre o familie din Canton care locuieşte în două camere, bunicul, mama şi tatăl şi cei trei copii ai lor, Garth i-a făcut pe Penny şi pe Cliff să-şi imagineze cum ar fi ca din casa lor de zece camere să rămînă numai două, să-l aducă pe bunicul de la Washington şi să mai aibă încă o soră sau un frate, să arunce totul afară din camere ca să facă loc pentru toată lumea şi apoi să treacă prin rutina unei zile obişnuite.

Sabrina îi era recunoscătoare; el a făcut ca toată conversaţia să fie plăcută, aproape un joc. Ce plăcut este totul, se gîndea ea. Familia! Ce bine este să ai o familie, să stai în jurul mesei, să asculţi, să vorbeşti, să vezi că participă la tot ce le spui, prelungind într-un fel călătoria. Era obişnuită să se întoarcă într-o casă goală, să împartă fragmente din experienţa ei cu prietenii. A scos un suspin. Aici era mai plăcut.

Apoi, în răstimp de un minut, oboseala a doborît-o.

– Îmi pare rău, a spus ea după cel de-al zecelea căscat. Cred că m-a ajuns oboseala călătoriei. Se supără cineva dacă mă duc la culcare?

Garth s-a ridicat:

– Fireşte că trebuie să te duci la culcare. Pînă mîine ai să fii iarăşi tu însăţi.

Şi, mai precis, cine anume o să fiu? se întreba Sabrina crispată în timp ce el îi aducea cele două valize din bucătărie. I-a sărutat pe Penny şi pe Cliff spunîndu-le „noapte bună".

– O să petrecem o groază de timp împreună mîine, le-a promis ea şi apoi, cu Garth, a urcat în dormitor. El a lăsat valizele jos.

– Presupun... zise el cu o stranie timiditate. Întrucît eşti atît de obosită am să mă culc în biroul meu. Numai dacă nu ţi-ai schimbat părerea...

În legătură cu ce? se gîndi ea. Cu faptul dacă să se culce cu ea? Încruntîndu-se, şi-a amintit de Stephanie spunînd: „Ne-am certat, dar a doua zi a trecut." Oare? Ori căzuseră de acord numai asupra unui armistiţiu, purtare civilizată, dar nu în pat? Dacă ar fi aşa, lucrurile ar fi mai uşoare pentru ea: pur şi simplu i-ar spune că nu şi-a schimbat părerea. Dar nu a fost nevoită să facă nici măcar asta. Garth a văzut că s-a încruntat şi s-a îndepărtat.

– Trebuie să vorbim despre asta, ştii doar, a zis el calm. Nu am mai revenit asupra disputei ăleia pînă cînd ai plecat tu în China. Nu s-a terminat încă. Mîine, cînd ai să fii odihnită...

Oh, nu, se gîndea ea. Nu pot să termin eu cearta asta; va trebui să aştepţi o săptămînă. Iar eu va trebui să găsesc o cale ca să rezist.

– Noapte bună, Garth. Mulţumesc pentru pizza. El o privi mirat.

– N-ai pentru ce. Şi o sărută în fugă. Iar tu eşti mai mult decît binevenită acasă. Ţi-am dus dorul. Somn uşor!

Imediat ce a ieşit, şi-a aruncat hainele de pe ea şi s-a strecurat în pat. Nici nu s-a cuibărit bine că a şi adormit.

Iar în dimineaţa următoare asculta zgomotele pe care le făcea o familie pregătindu-se pentru ziua respectivă; apa curgînd, clinchet de farfurii şi tacîmuri, Cliff şi Penny cînd prietenoşi, cînd certîndu-se în timp ce pregăteau masa, vocea profundă a lui Garth, rîsetele lor. Apoi uşa din spate trîntită, răsucitul unei chei şi tăcere. Plecaseră.

Sabrina a rămas culcată, ascultînd tăcerea. Dincolo de fereastra deschisă un cîine lătra, o femeie îşi chema copilul la micul dejun, de departe se auzea claxonul unei maşini. Dar în casă nimic nu se mişca. Toată casa era la dispoziţia ei.

Panica o părăsea şi, pe măsură ce se liniştea, îşi recăpăta încrederea. Nu avea de ce să se îngrijoreze. Garth se comportase exact aşa cum îi spusese Stephanie că o va face. Iar seara trecută se strecurase în familie exact aşa cum planificase, fără nici o dificultate. Acum, timp de o săptămînă, îşi va juca rolul şi apoi se va retrage, tot atît de lin şi de discret, fără să lase nici o urmă. Sentimentul anticipării începuse să clocotească în ea. Era timpul să înceapă.

Mai întîi un duş. Apoi micul dejun. Era moartă de foame; seara trecută fusese prea obosită ca să mănînce. Apoi va explora casa ca să se asigure că nu va mai face greşeli ca aceea cu suporturile de tăvi. Trebuie să sune la biroul lui Stephanie, să ude plantele, să culeagă roşiile coapte din grădină şi să se gîndească la cină, ceea ce va însemna probabil să facă nişte cumpărături... A sărit din pat; cum putea să-şi irosească timpul cînd trebuia să înveţe să trăiască o viaţă nouă?

S-a răsfăţat în duş, înlăturînd şi ultima urmă de oboseală, şi s-a uscat înfăşurîndu-se într-un cearceaf pluşat de baie pe care îl cumpărase la *Harrods* şi i-l trimisese lui Stephanie de Crăciunul trecut. În timp ce-şi pieptăna părul ud, a făcut o inspecţie rapidă a dulapului de lenjerie şi a băii, oprindu-se cînd a descoperit o cutie de somnifere prescrisă pentru Stephanie. Le lua oare în nopţile cînd Garth nu era acasă sau, dimpotrivă, tocmai atunci cînd era? Apoi s-a dus la dulapul de haine din dormitor.

Culori potolite; îmbrăcăminte uşoară, sport. Blugi, costume pantalon din in, cămăşi scurte. Fuste, bluze, cămăşi din pînză. Rochia pe care Stephanie o purtase la picnicul dat pentru Sabrina şi Denton acum şapte ani. Costumul pe care îl purtase cu doi ani în urmă într-o călătorie în weekend pentru a se întîlni cu Sabrina la New York. Nimic nu fusese aruncat sau înstrăinat; în fiecare an Stephanie mai adăuga la garderoba ei una sau două bluze alese cu grijă, o rochie sau un pulover, un costum de ocazie. Întotdeauna simple şi întotdeauna de o calitate foarte bună; Laura le învăţase cum să cumpere dintr-un buget limitat de diplomat.

Punîndu-şi blugi şi o cămaşă albă de bumbac cu guler înalt, Sabrina şi-o imagina pe Stephanie în Cadogan Square, scotocind prin dulapul şi sertarele ei pline cu haine în culori luminoase şi de cele mai neaşteptate modele. A zîmbit în sinea ei. Cît de diferită va fi săptămîna ce o aştepta pe ea de cea a lui Stephanie!

Jos, în timp ce-şi bea ceaiul şi mesteca nişte resturi de cozonac aproape uscat, a cercetat bucătăria spaţioasă, întipărindu-şi în minte conţinutul dulapurilor şi al sertarelor: mixer şi tel, oale şi cratiţe din fontă emailate în culori strălucitoare din Franţa, ustensile de lemn din Por-

tugalia, castroane de lut din Germania, căni de sticlă, farfurii de metal din Anglia, argintărie suedeză şi tot felul de mici aparate pe care Sabrina nu le văzuse niciodată şi nu avea nici o idee la ce folosesc. A trîntit sertarul cu ele cu tot. Dacă nu ştia pentru ce sînt, nu avea nevoie de ele! Şi-a umplut din nou cana şi a luat-o cu ea plecînd să cerceteze restul casei.

Era veche de nouăzeci de ani, cu crăpături şi cu o înfăţişare destul de jalnică; Stephanie se plîngea adesea că trebuie să facă o mulţime de reparaţii pe care însă nu şi le poate permite. Zidurile arătau ca porţelanurile vechi, împînzite de o reţea de fisuri fine; în unele camere cîte o singură crăpătură mergea ca săgeata unui fulger din tavan pînă la podea. Podelele de stejar erau fără luciu şi uzate. Lemnăria trebuia vopsită, dalele de gresie din baie erau ciobite, ornamentele din zidărie de pe tavan şi de pe ziduri, pînă la înălţimea unui scaun, trebuiau refăcute, mobila avea nevoie de huse noi.

Dar era o casă plină de căldură, primitoare, care o învăluia confortabil pe Sabrina în timp ce trecea din cameră în cameră.

Stephanie mobilase camerele în culori autumnale, pale, totul părînd ca şi cum ar fi fost mîngîiat de razele unui soare de după-amiază tîrzie. Găsise lămpi vechi la solduri şi pieţe de vechituri şi, după ce le-a lustruit şi le-a reparat, le-a împărţit peste tot, pe colţuri de masă, suspendate de plafon, în spatele fotoliilor şi canapelelor, aşa încît cercurile de lumină se intersectau pe covoarele orientale uzate, dînd strălucire florilor şi desenelor vechi.

Nimic nu era ca în Cadogan Square şi totuşi Stephanie făcuse acelaşi gen de refugiu protector, liniştit şi confortabil, pe care-l făcuse Sabrina la Londra.

– Un cămin, a murmurat Sabrina în picioare lîngă radiatorul din dormitorul lui Stephanie şi al lui Garth. Privea prin fereastra largă la curticica de jos, unde straturi de crizanteme galbene şi de culoarea bronzului înfloriseră în umbra uriaşilor stejari. Totuşi, era ciudat, se gîndea ea, că se simţea atît de bine într-o casă destul de sărăcăcioasă şi uşor şifonată, ca un costum în care ai dormit, cînd ea era obişnuită cu ordinea impecabilă şi cu eleganţa casei ei victoriene din Londra.

Sună telefonul. Nu era încă pregătită pentru convorbiri telefonice; nu avusese timp să se gîndească la ele. Nu era decît nouă şi jumătate; cine să sune aşa de devreme?

– Alo, zise ea, dar nu s-a auzit nimic. Şi-a dres vocea şi a spus încă o dată: Alo?

– Vorbesc cu stăpîna casei? La telefon este lady Longworth din Londra şi aş dori să vorbesc...

– Stephanie! Auzind vocea surorii ei, veselă şi ştrengară, Sabrina rîse cu uşurare şi plăcere. Eram atît de ocupată să-mi bag în cap conţinutul dulapurilor tale din bucătărie, încît am uitat că urma să mă suni azi-dimineaţă. Totul este în regulă?

– Oh, nu am cuvinte să-ţi spun! Straniu şi minunat. De necrezut! Ca într-un vis. Dar la tine? Garth bănuieşte ceva?

– Nimic. Fireşte, de-abia am vorbit... şi el a dormit în biroul lui. Penny şi Cliff sînt bine, plini de energie. S-au îndrăgostit de jucăriile aduse. Oh, am spus că lampa de bronz este un cadou de la tine de ziua de naştere. La mulţi ani pentru mîine, Stephanie!

– La mulţi ani, Sabrina! rîse Stephanie. Ce mod ciudat de a ne sărbători. Este adevărat, nu ai avut nici un fel de problemă?

– Nici una. Ştiau că sînt obosită şi cînd am făcut ceva într-adevăr stupid...

– Ce?

– L-am întrebat pe Garth unde ţine suporturile pentru vasele fierbinţi.

– Oh, nu!

– M-am descurcat bine; am reuşit să o fac să treacă neobservată. Stephanie, nu avem de ce să ne facem probleme. Este uimitor de uşor. Nu au nici un motiv să fie bănuitori şi pot să mă descurc cu greşeli minore. Mă pot descurca în general. Cînd ai să te întorci, totul te va aştepta ca şi cum eu nici nu aş fi fost aici.

– Ce face Garth... vreau să spun, pare să... Ce a spus despre acul de cravată?

– I-a plăcut.

– Şi n-ai avut nici un fel de problemă cu biroul?

– Biroul! Oh, la naiba, am uitat cu totul. O să sun imediat. Am să spun că am avut tuse asiatică şi n-am putut să vorbesc pînă acum.

– Unde eşti?
– Poftim?
– Unde te afli în momentul ăsta?
– Oh, în dormitor. Am cercetat casa şi sînt pe punctul să merg la cumpărături. Familia ta mănîncă tot ce este la îndemînă şi nu pune nimic la loc.
– Nu o fac niciodată. Sabrina, să cumperi neapărat...
– Stephanie?
– Da.
– Să nu-ţi faci probleme în legătură cu mine sau cu familia ta. Eşti prea departe ca să poţi schimba ceva. Pur şi simplu bucură-te de săptămîna ta. Acum, spune-mi ce ai făcut tu? Ai fost la *Ambassadors,* l-ai sunat pe Brian pentru mesaje?
Sabrina o asculta pe Stephanie. Ieşise puţin prin Londra; dăduse peste Gabrielle şi Brooks, care i-au spus că se vor muta împreună; doamna Thirkell era îngrijorată. Sabrina deveni nerăbdătoare; totul părea atît de departe, iar ea avea atîtea de făcut! În cele din urmă o auzi pe Stephanie:
– Atunci, dacă nu mai apare nimic, nu te mai sun pînă cînd ne vedem la Chicago, luni. La aeroport.
– O săptămînă minunată! i-a urat Sabrina şi era în picioare înainte să fi terminat să-şi ia rămas-bun. S-a repezit spre etajul al treilea ca să-şi termine inspecţia. Dar s-a întors; putea să mai aştepte. Trebuia să facă o listă cu ce avea de cumpărat de la băcănie şi să sune la birou. Coborîse şi intra în bucătărie cînd telefonul a sunat din nou.
Putea să-l ignore, dar asta nu ar fi făcut decît să amîne lucrurile. Şi, în definitiv, se gîndi ea, dacă am putut să păcălesc familia, o să pot să o fac şi cu prietenii. A ridicat receptorul la al cincilea apel.
– Alo?
– Bună, bine ai venit acasă! Te-am trezit? Dacă eşti încă adormită sună-mă tu.
Tăcere. Prietenii apropiaţi nu se prezintă la telefon. Am uitat asta. Acum ce fac?
– Stephanie? Mai eşti la aparat?
Păcăleşte-l! Nu este decît prima dintre multele păcăleli care urmează.

– Da, iartă-mă. Tocmai terminam de mîncat o felie de cozonac. Ce mai faci?

– Sîntem bine. Micul dejun aşa de tîrziu? Te-ai lenevit în China?

– Oh, toată lumea m-a lăsat să dorm în dimineaţa asta. Presupun că nu o să dureze.

– Şi eu. A fost o călătorie frumoasă?

Era aproape ora zece. Trebuia să sune la birou.

– Poftim?

– Am întrebat dacă a fost o călătorie frumoasă. Eşti încă adormită!

– Nu, tocmai mi-am amintit că nu am sunat la birou ca să spun că nu mă duc astăzi.

– Ei, atunci fă-o şi apoi sună-mă tu.

Nu! Cum să o sun cînd nu am nici cea mai mică idee cine eşti?

– Vreau să spun că dacă nu am sunat pînă acum, poate să mai aştepte puţin. Povesteşte-mi ce s-a întîmplat cît am lipsit eu.

– Nu prea mult. Şcoala a început, aşa că acum casa este liniştită; Nat este la o conferinţă la Minneapolis pînă mîine; iar eu am hotărît să răstorn administraţia oraşului Evanston pentru că nu au pus un stop în colţul străzii. Fleacuri în comparaţie cu China.

Sabrina a rîs. Nat era Nat Goldner, aşa că ea vorbea cu Dolores Goldner şi totul era în regulă.

– Oh, veniţi mîine seară la cină, nu-i aşa? a adăugat Dolores. Ţi-a amintit Garth?

– Nu, dai o petrecere...?

– În mijlocul săptămînii? Doar noi şase. Ca să sărbătorim ziua ta de naştere şi să-ţi oferim auditoriu pentru povestirile tale exotice. La şase şi jumătate?

– E perfect! Aştept cu plăcere! Tăcere.

– Sper, a răspuns apoi Dolores. Ne vedem atunci.

O greşeală: a fost prea formală. Dar nu a fost nimic serios. Per total, a fost destul de bine.

La treabă! A format imediat numărul de la biroul lui Stephanie şi a lăsat un mesaj că este bolnavă. Apoi, uitîndu-se în cămară şi în frigider, a făcut o listă de cumpărături, gîndindu-se la meniuri şi la gustări, devenind tot mai ambiţioasă. Era plină de energie şi de încredere

ca şi cum ar fi păşit într-o aventură în care a găsit tot ce şi-a dorit, o casă, o familie, prieteni şi ştia că poate să facă în aşa fel, încît toţi să fie ai ei. Pentru un timp.

Încrederea a ţinut pînă cînd a dat cu ochii de maşină. De ce guvernele nu pot să cadă de acord pe care parte a drumului să se circule? Şi în supermarket-ul meschin care ar fi încăput de zece ori în magazinele pe care le frecventa ea la Londra! Nu făcuse niciodată cumpărături pentru patru persoane şi de teamă să nu ia prea puţin a cumpărat de patru ori mai mult decît ar fi luat în mod obişnuit. Căruciorul ei arăta de parcă urma să aprovizioneze o armată.

Mergînd de la un magazin la altul, folosea lista lui Stephanie ca să se orienteze ce să cumpere pentru o casă şi pentru o familie. Sabrina Longworth purtînd pachete de la băcănie, hîrtie de toaletă, detergent, *Ortho Spray* pentru trandafiri. Rîse în sinea ei. Ce ar crede Olivia despre ea acum?

Străzile erau pline de maşini cu femei care făceau acelaşi lucru. Părea să nu aibă importanţă dacă magazinele erau la două-trei blocuri depărtare unele de altele, sau la două-trei mile: toată lumea conducea. Şi toată lumea cumpăra aşa de mult! În Europa, cei care fac cumpărături nu au decît o sacoşă cu alimentele pentru o zi. Aici toată lumea era încărcată cu ceea ce părea să fie suficient pentru o lună. Ei bine şi eu la fel, se gîndea ea. Dar cu siguranţă că toţi ceilalţi nu se întorseseră şi ei acum dintr-o călătorie în China! Nu. Diferenţa era că aceste femei aveau frigidere. Puteau să cumpere de două sau tde rei ori mai mult decît ar fi fost necesar, fără teamă că o să se strice ceva.

Maşina era plină de saci cafenii de hîrtie. Sabrina a simţit fiorul victoriei. Nimeni nu s-a îndoit de semnătura ei pe cec; măcelarul i-a zîmbit cînd i-a cerut să-i fasoneze cotletele; la curăţătorie i-au dat jacheta sport a lui Garth fără nici o ezitare, funcţionarul de la atelierul de fotografiat a salutat-o pe nume cînd i-a dat rolfilmul şi i-a spus că, fireşte, pozele vor fi gata a doua zi; de abia aştepta să le arate, doar nu mergi în fiecare zi în China. Făcuse totul.

La ora trei a sunat Garth.

– Voiam să ştiu dacă totul este în regulă cu tine.

– Ţi s-a părut ceva în neregulă?

– M-am gîndit că erai încordată aseară, ca şi cum nu erai sigură cum să te porţi.

Ceva din încrederea ei a început să se clatine. Stephanie nu mi-a spus că poate citi gîndurile.

– Într-adevăr m-am purtat aşa?

– Puţin. Ai dormit bine?

– Da, mă simt foarte bine. Mă tot gîndeam că sînt încă turistă, dar m-am liniştit. Cînd te întorci acasă?

– La cinci şi jumătate. Te simţi bine?

– Da, fireşte. Ne vedem atunci.

Cliff s-a întors în fugă de la şcoală şi Sabrina se pregătea să-l întrebe despre ce a făcut el în ziua respectivă.

– Bună, mami, zise el rupînd o pungă cu cartofi prăjiţi. Penny mi-a spus să-ţi spun că are gimnastică şi o să fie acasă pe la cinci şi jumătate. Mă întorc mai tîrziu. Era deja la jumătatea drumului spre uşă înainte ca Sabrina să-şi recapete răsuflarea.

– Opreşte-te! Evident, discuţiile prieteneşti cu părinţii după orele de şcoală nu intrau în obişnuinţa familiei. La cinci şi jumătate şi pentru tine, a spus ea şi Cliff a dat din cap trîntind uşa după el.

Dar totul era în regulă, se gîndi ea. Cel puţin va fi singură şi nu o va urmări nimeni în timp ce va pregăti prima ei masă pentru o familie într-o bucătărie străină.

Garth s-a întors devreme şi a găsit-o condimentînd cotletele. A intrat în casă fără să facă zgomot şi o urmărea din uşa sufrageriei. Subţire ca o adolescentă, în blugi şi în pulover care îi veneau de minune, stătea la bufet, cu spatele spre uşă, murmurînd singură:

– Piuliţa şi pisălogul. Trebuie să fie pe aici, pe undeva.

Garth era nedumerit. Stephanie parcă juca iarăşi teatru: ca şi cum ar fi fost plecată mult mai mult decît două săptămîni şi-şi vedea casa şi familia pentru prima dată. Ca şi cum nu mai era sigură de nimic.

– Fără piuliţă şi pisălog, murmură ea. Ei bine, atunci o rîşniţă.

Garth a înaintat, iar Sabrina a tresărit.

– Nu te-am auzit.

– De-abia am intrat. Le ce-ţi trebuie piuliţa?

– Pentru boabele de piper. Dar pot să le rîşnesc.
– Ştii că am la laborator.
– Boabe de piper?
– Mojare şi pisăloage.
– Ce faci cu ele?
– Pisez piper, fireşte.
– Ca să-i studiezi genele?
– Ca să-i modific genele, astfel încît să crească în copaci în cutiuţe pătrate cu capace de plastic.
– Un copac în care cresc conserve de piper.
– Pînă acum nu am reuşit. Este un proiect dificil.
Şi au început să rîdă încet amîndoi. Ce frumoasă era, se gîndi Garth. A fost atît de frumoasă întotdeauna, sau i s-a întîmplat ceva care a schimbat-o? Cu ochii într-ai ei, cu zîmbetul încă pe buze, s-a îndreptat spre ea. Sabrina s-a întors repede cu spatele, spre bufet.
– Ai avut o zi bună?
El s-a oprit ca lovit de trăsnet:
– Poftim?
– Te-am întrebat cum ţi-a mers azi.
Acum a rîs, acum dintr-odată i-a întors spatele. A privit-o, dar ea era absorbită să condimenteze cotletele cu piper. A dat din umeri şi s-a aşezat pe canapea, deschizînd ziarul.
– Ai cumpărat vin azi?
– Da, ţi-l aduc. Numai un minut! A aşezat cotletele pe o tavă şi le-a acoperit cu hîrtie cerată. A adus din cămară o sticlă cu vin roşu, un tirbuşon şi două pahare. Garth a privit spre pahare şi a ridicat din sprîncene a mirare, dar Sabrina nu a observat.
– Nu mi-ai spus nimic despre ce ai făcut astăzi.
– Nici tu nu mi-ai spus ce-ai făcut. Plictisitor şi sumbru după călătorie, nu-i aşa?
– Nu, liniştit şi plăcut. Am făcut o inspecţie prin casă şi am hotărît că în China nu există nimic care să o egaleze, crăpături şi toate celelalte. Stăm pe verandă? Este o seară superbă şi de-abia dacă am ieşit afară toată ziua.
Garth a lăsat ziarul.
– Bună idee. Nici eu. A ieşit şi a destupat sticla. E multă vreme de cînd nu am mai stat împreună de vorbă înainte de cină. Îi zîmbi în timp ce se aşezau la o mică

masă rotundă. Chiar dacă mai era supărată pentru cearta pe care au avut-o înainte de a pleca în excursie, încerca în mod evident să schimbe ceva din rutina cu care se obişnuiseră. Ei bine şi el, deşi ea părea să nu fi remarcat ce devreme a venit acasă şi că nu a spus că se întoarce la laborator după cină.

Sabrina privea curtea. Soarele după-amiezei tîrzii, coborît pe cer, strălucea prin caprifoiul înalt din fundul curţii. Lumina lui aurie plutea peste crizantemele de culoarea bronzului, peste tufele de trandafiri Mirandies de un roşu închis şi peste grădina de legume, plină de roşii coapte, de tufe ţepoase de căpşuni şi de castraveţi îngălbeniţi. Nimeni nu le culesese cît a fost plecată Stephanie.

Aerul era proaspăt şi dulceag; soarele-i mîngîia faţa, iar Sabrina se simţea bine.

– Eu v-am vorbit tot timpul de călătoria mea. Tu nu mi-ai spus nimic din ce s-a întîmplat cît am fost plecată.

– Ţi-am dus dorul. A turnat vin şi a examinat sticla. Casa a fost goală şi cît pe ce să se prăbuşească. Este un vin nou; faci experienţe?

Nu era deloc în casă şi Stephanie a zis că-ţi place vinul roşu aşa că am cumpărat unul din vinurile mele favorite, se gîndi ea.

– Cineva care a fost cu mine în excursie a menţionat vinul ăsta. Sper că nu ai nimic împotrivă să încerci ceva nou?

– Fireşte că nu. A sorbit şi s-a uitat din nou la etichetă. Este foarte bun. Ce ai mai cumpărat?

– Doar articole de băcănie. Şi am pus benzină în maşină, zise ea folosind pentru benzină cuvîntul englezesc, ceea ce l-a făcut să se mire. Sabrina a strîns atunci mai tare paharul de vin.

– Tot o mai fac? zise ea. Cu noi în excursie era un englez, un negustor de obiecte de artă pe care-l chema Nicholas Blackford şi am discutat mult probleme care ne interesau şi am început să folosesc termenii lui englezeşti. La hotel în Hong Kong am zis în loc de ascensor, lift, iar Nicholas Blackford a spus că o să mă declare cetăţean englez de onoare. Nu ştiu de ce folosesc cuvintele lui în loc să le folosesc pe ale mele... Încetează să te mai bîlbîi, îşi spuse. Nu faci decît să înrăutăţeşti lucrurile!

Oricum, văd că încă o mai fac.

– Mami? o auzi pe Penny din casă.

Slavă Domnului că au venit copiii!

– Sîntem aici, afară, i-a strigat Sabrina şi într-o secundă Penny a apărut în uşă şi s-a aruncat pe scaunul de lîngă ea.

– Barbara spune că o să se ocupe ea de păpuşi.

– Oh, zise Sabrina prudentă. Cum asta?

– Doamna Casey i-a spus că poate să o facă. Ochii i s-au umplut de lacrimi. Nu este drept!

– De ce i-a spus doamna Casey aşa?

– Nu ştiu! Doar tu ai vorbit cu ea anul trecut la sfîrşitul şcolii, nu ţi-a spus că pot să o fac eu? Nu ţi-a spus ea aşa?

– Cred că da. I-a spus Barbarei că şi-a schimbat părerea?

– Barbara zice că ea nu i-a spus decît că poate să o facă. Dar eu am început deja şi spectacolul de marionete este pentru Crăciun, aşa încît nu avem prea mult timp, iar eu am atîtea idei bune! Şi apoi este proiectul meu! A izbucnit în lacrimi şi Sabrina s-a aplecat spre ea.

– Poate că doamna Casey nu i-a spus decît să te ajute pe tine pentru că, după părerea ei, o singură persoană nu poate să facă totul.

– Am deja trei ajutoare, ştii asta! Ţi-am spus demult. Nu vrei să te duci să vorbeşti cu ea?

– Ei bine... Doamna Casey nu a vorbit nimic cu tine despre faptul că intenţionează să-şi shimbe planurile?

– Nu!

– Bine, o să mă gîndesc la asta. Categoric, nu mi se pare drept ca ea să nu-ţi vorbească despre asta, indiferent care ar fi motivele.

– Ce faceţi aici afară? a întrebat Cliff apărînd din bucătărie.

– Bem un pahar de vin în linişte înainte de masă, zise Garth sec.

– Este aproape şase şi jumătate, spuse Cliff. Sînt mort de foame.

– Şase şi jumătate? zise surprinsă Sabrina. Nu era vorba să fiţi acasă la cinci şi jumătate? Amîndoi?

– Am fost cu Barbara, zise Penny, bosumflîndu-se.

– Şi eu am vorbit cu Hallm, sări Cliff. A fost ceva foarte important. Am vrut să sun, dar...

– Nu staţi prea bine la capitolul punctualitate. Trebuie să mai lucraţi în direcţia asta în viitor. Începînd de mîine. Şi ce-ar fi acum să aşezăm masa? O să mîncăm pe la şapte.

Cliff şi Penny s-au uitat unul la altul şi au zbughit-o în casă. Sabrina i-a auzind bombănind furioşi.

– Nici o predică? întrebă Garth.

– Oh, este prea frumos aici, afară, ca să mai dăscălesc pe cineva. Nu sînt o mamă bună; nu suficient de severă. Ţi-am spus de vremea în China? Era ca şi cum ne-am fi aflat în trei ţări diferite, de la munţi înzăpeziţi pînă la tropice. Vorbea repede, gesticulînd cu mîinile, făcîndu-l pe Garth să rîdă cu poveştile ei despre ghidul chinez. Apoi s-a ridicat. O să mîncăm în cîteva minute. Să nu terminăm vinul la friptură?

El a dat aprobator din cap şi ea a intrat în bucătărie şi a răsuflat adînc. Nu a fost prea rău.

La masă, cu gura plină, Cliff s-a strîmbat.

– Ce s-a întîmplat cu cotletul?

– Nu-ţi place! Sabrinei i-a sărit inima.

– O nouă reţetă? a întrebat şi Garth. Ca să meargă cu noul vin?

– Îmi pare rău, zise ea. Am găsit reţeta într-o carte de bucate...

– De ce să-ţi pară rău? Este excelent. Cliff, îndrăzneşte şi mai muşcă o dată. Viaţa-i plină de neprevăzut. Penny, nu-l lăsa să te sperie; încearcă! S-a întors spre Sabrina. Are şi un nume?

– *Steak au poivre.* Cotlet cu piper.

– Şi mai ce?

– Unt. *Madeira*. Este foarte simplu.

– Mă pişcă de limbă, zise Penny. Îmi place.

– Este în regulă, aprobă şi Cliff. Nu este tot atît de bun ca hamburgerul, dar merge! şi a sărit de pe scaun auzind telefonul. Tată, pentru tine!

Garth s-a sculat şi s-a întors posomorît.

– Trebuie să ţin un seminar în seara asta. Unul dintre biologii noştri s-a îmbolnăvit de gripă.

– Sărmanul, zise Sabrina. Şi-a luat cercetările cu el

acasă.

Garth a zîmbit, dar era clar că telefonul l-a deranjat.

– Nu voiam să mai plec în seara asta. Cum o să-şi mai dea ea seama că încearcă şi el să se comporte altfel, exact aşa cum face ea, dacă iar pleacă de acasă? Dacă aş încerca să găsesc pe altcineva?

– Nu, au nevoie de tine, zise Sabrina. Se rezolvă astfel şi noaptea asta, iar mîine or să meargă la familia Goldner. Te întorci tîrziu?

– Probabil pe la unsprezece. O să dormi, nu-i aşa?

– Cred că da.

Dar nu dormea. A jucat scrabble cu Penny şi Cliff, apoi s-a uitat la televizor în living, în timp ce ei îşi făceau lecţiile. La zece a verificat uşa de la intrare, uşa de la verandă şi uşa din spate pentru a fi sigură că erau încuiate. Sus, după ce s-a dezbrăcat şi s-a spălat, şi-a pus una dintre cămăşile de noapte împăturite în sertarul de sus şi şi-a aruncat pe deasupra halatul care atîrna în baie. Apoi s-a cuibărit în fotoliul adînc şi confortabil din dreptul ferestrei dormitorului, a luat o carte de pe masă şi a început să citească.

După a treia pagină şi-a ridicat privirea ca şi cum s-ar fi trezit brusc. Ce-a făcut? A controlat toate uşile, dar nimeni nu i-a spus că trebuie să o facă. Şi-a pus cămaşa de noapte, deşi nu a mai purtat aşa ceva de douăzeci de ani; întotdeauna dormea goală. S-a întins şi a luat fără măcar să privească halatul cu dungi din cuier, dar nu-şi amintea să-l fi remarcat cînd a cercetat baia, de dimineaţă. Şi, fără să plănuiască aşa ceva, s-a îndreptat direct spre fotoliul ăsta ca să citească.

Probabil că Stephanie i-a spus toate astea. Şi-au dat atîtea amănunte una alteia în acea ultimă săptămînă în China, încît probabil că astea au fost printre ele. Sau, gîndi ea, la o zi după ce am intrat în rolul lui Stephanie, trăind ca Stephanie, am început să devin, doar un pic, sora mea.

A cuprins-o somnul. Am să mă gîndesc la cele două femei din mine mîine, îşi zise ea, şi în timp ce ridica pătura şi se strecura în pat, zîmbea somnoros. Amîndouă femeile din mine. Ce idee extraordinară! Şi a adormit.

S-a trezit la şapte. Casa era liniştită. Soarele inundase

camera. Sabrina a întors capul spre cearceaful neted şi perna de lîngă ea. Dacă Garth venise noaptea trecută şi o sărutase, aşa cum a sărutat-o de dimineaţă, cînd dormea? Nu a auzit nimic, nu a simţit nimic. Nu-şi putea aminti nici măcar dacă visase.

Dar era o nouă zi, miercuri, ziua ei de naştere, şi-a amintit brusc, zi cînd la Londra se simţea melancolică pentru că împlineşte treizeci şi doi de ani şi pentru că este singură, întrebîndu-se ce o mai aşteaptă. Dar astăzi, în plină aventură şi în mijlocul unei familii, era emoţionată şi plină de energie. A sărit din pat, a făcut duş şi era în bucătărie studiind liste de cumpărături pentru dimineaţă, cînd a auzit cum începe să se agite restul familiei.

Cît ai clipi, ei erau în bucătărie şi tot ce plănuia ea cu grijă s-a spulberat. Totul trebuia făcut deodată: să pregătească micul dejun, să împacheteze prînzurile, să găsească manualele şi creioanele pierdute, să-l asculte pe Cliff la exerciţiul lui zilnic de pronunţie, să o ajute pe Penny să coasă un nasture! Sabrina se simţea ca şi cum se împiedica de ea însăşi căutînd farfurii şi tacîmuri, uitînd să pună gem pe masă, lăsînd şerveţelele afară din cutiile cu prînzul.

– Ziarul nu a venit? a întrebat Garth.

– Nu ştiu, a răspuns Sabrina întinzînd muştar pe sandvişul lui Penny.

– Mami, ştii că nu-mi place muştarul! a răcnit Penny. N-am să-l mănînc.

– Nu te-ai uitat afară? întrebă şi Garth.

Nu. N-am ştiut nimic de ziar. Stephanie mi-a spus de muştar, dar am uitat. A încercat să cureţe muştarul de pe pîine, apoi a renunţat şi a luat altă felie.

Garth a adus ziarul de la poarta din faţă şi a început să-l citească. Sabrina se gîndea că este supărat pentru că nu l-a aşteptat noaptea trecută, dar nu era nici timp, nici loc să ridice problema. Într-o jumătate de oră agitată erau toţi plecaţi, Garth cu geanta lui de mînă, Penny şi Cliff cu cărţile şi cutiile cu prînzul şi casa s-a liniştit.

Sabrina se simţea triumfătoare. O făcuse: îi hrănise, îi organizase şi-i pornise din casă la timp fără să trezească nici o suspiciune. Ardea de nerăbdare să spună cuiva: uite ce-am făcut, am avut grijă de o familie şi nu mai

făcusem asta niciodată înainte! Dar nu avea pe nimeni căruia să-i spună, nici măcar lui Stephnaie. „Eşti mîndră, de ce?" ar întreba Stephanie. „Eu fac asta în fiecare zi a anului fără să mă gîndesc".

Totuşi Sabrina era mîndră de ce a făcut. Chiar dacă nimănui din familie nu i-a păsat de ce a făcut ea. Nici măcar nu şi-au amintit că este ziua ei de naştere. Cum pot toţi trei să uite o zi de naştere? Nu contează, îşi zise ea. Am să mă sărbătoresc eu. Am să mă duc să văd Chicago şi am să-mi cumpăr un cadou.

A pus totul la loc în bucătărie şi dintr-o privire a hotărît că ştersul prafului în camerele de jos mai poate aştepta o zi. Sus, a făcut paturile. În birou, Garth strînsese canapeaua. Sabrina a desfăcut-o. Cearceafurile şi pătura erau strînse cu grijă. Are de gînd să doarmă aici din nou, se gîndi ea şi simţi o împunsătură de necaz: nu o găsea deloc atrăgătoare? A rîs în sinea ei. Evident nu! Oricare ar fi motivul – să fie cearta, pe care, a asigurat-o Stephanie, că au rezolvat-o? – nu o dorea. Şi era un lucru bun.

Ignorînd dezordinea din camera lui Cliff, s-a îmbrăcat să plece în oraş. Şi-a pus o fustă de in albastru-marin, a căutat în dulap pînă a găsit o bluză de mătase de un galben luminos şi apoi a ales din caseta cu bijuterii a lui Stephanie un frumos colier de sticlă de culoarea ambrei, format din mărgele neşlefuite, atît de diferit de restul bijuteriilor, încît s-a întrebat de unde îl avea. Era genul de colier pe care l-ar fi cumpărat pentru ea, iar pe bluza de mătase avea strălucirea unei zile de toamnă. După ce şi-a pus un blazer de in de culoare crem, a ieşit din casă.

În compartimentul pentru mănuşi al maşinii a găsit o hartă şi a luat-o pe Lake Shore Drive, apoi spre sud, spre Chicago. A mers încet, admirînd grădinile parcului Lincoln pe dreapta şi plajele largi şi apele verzi-albăstrui ale lacului Michigan pe stînga. În zare au apărut zgîrie-norii oraşului, sprijiniţi parcă de cerul albastru şi cînd a intrat într-o parcare parcă se îngrămădeau deasupra ei, amestec de vechi faţade sculptate şi de pereţi moderni de sticlă şi oţel.

Cu peste o mie de ani mai tînăr decît Londra, Chicago era impertinent şi extravagant, prezentîndu-se pretutindeni singur. Sabrinei i s-a făcut dor de intimitatea Londrei,

de magazinele liniştite şi colţurile ascunse, de distanţa păstrată cu grijă între oameni cînd mergeau pe stradă.

Dar îi plăcea Chicago pentru agresivitatea cu care se impunea vizitatorilor, insistînd: „Dacă nu mă placeţi acum, am să vă fac eu să mă placeţi". Londra îşi primea vizitatorii cu civilizaţie şi prietenie, dar le şi spunea clar: „Dacă mă placeţi, în regulă; dacă nu, voi supravieţui foarte bine şi fără asta, mulţumesc!".

Îmi plac amîndouă, se gîndea Sabrina. Şi mă simt bine aici. De ce nu m-aş simţi? Îmi place Evanstonul. A mers pe jos pînă cînd a ajuns la Grant Park şi la Institutul de Artă, unde a urcat scările largi dintre cei doi lei uriaşi care păzeau intrarea de sticlă, pentru a căuta expoziţia pe care-i ceruse lui Stephanie să o vadă.

– Stephanie! Ce noroc să te întîlnesc aici! N-am ştiut că te-ai întors din China!

Era o femeie înaltă, puţin adusă de spate, probabil din cauză că încerca să pară mai scundă, cu păr castaniu, ochi mari, închişi la culoare, în spatele unor ochelari cu ramă de baga. Purta un costum cafeniu simplu şi pantofi cafenii de crocodil. Prea mult cafeniu, îşi spuse Sabrina. Ea ar fi purtat roşu. Măcar o nuanţă de roşu. A zîmbit prieteneşte.

– M-am întors luni seara.

– Arăţi minunat! A fost o călătorie frumoasă?

– Extraordinară, şi a făcut o scurtă pauză. Tu ce mai faci?

– Mai bine decît cînd m-ai văzut ultima dacă. Sentinţa a fost suspendată; am amînat execuţia. Sabrina privea parcă fără să o vadă. Îmi pare rău, am un umor macabru; îl folosesc ca să-mi mai alung disperarea. Vreau să spun că sînt încă la facultate. Nu ţi-a spus Garth? După ce a trecut peste capul lui Webster, vicepreşedintele a hotărît că trebuie să studieze cazul meu, aşa încît pot să mai rămîn un an.

– Mă bucur, zise Sabrina. Încă un an? De ce să o concedieze? Şi de ce a fost nevoie ca Garth să treacă peste capul lui Webster, indiferent cine o fi Webster ăsta?

– Bucurie e puţin spus! Este o minune! Hans tocmai şi-a părăsit slujba ceea ce înseamnă că sînt singura care aduc bani în casă. Totuşi, ca să fiu sigură, pentru toamna

următoare am făcut cerere la alte şcoli. Cînd a pronunţat ultimele două cuvinte vocea ei a devenit mai mică. Nu vreau să plec, tu ştii. De-abia ne-am cumpărat casa, copiilor le merge bine la şcoală şi mi-a plăcut atît de mult să predau aici...

Cu un gest impulsiv, Sabrina şi-a pus o mînă pe braţul femeii.

– Hai să mergem să mîncăm undeva împreună. Putem vorbi...

– Nu, nu. Încerc să nu vorbesc. Am să devin plictisitoare şi prietenii or să fugă de mine cînd or să mă vadă. Oricum, trebuie să mă întorc pentru că am o întîlnire la patru. Am să te sun, se poate? O să luăm prînzul împreună într-o zi. Mi-am dorit întotdeauna să te cunosc mai bine.

– Mi-ar face plăcere.

– Atunci am să te sun. S-a întors să plece, o figură cafenie, adusă de spate. Încă un lucru, zise ea întorcîndu-se. Nu trebuie să ţi-o spun eu pentru că, fireşte, o ştii tu mai bine, dar vreau să o fac oricum: cît de minunat este Garth! Este întotdeauna gata să-ţi sară în ajutor şi să te încurajeze şi ascultă într-un mod care îi face pe ceilalţi să simtă ceva special. Nu ştiu ce m-aş fi făcut acum fără el. Vrei să-i spui cît îi sînt de recunoscătoare? Ori de cîte ori încerc să o fac, mi-o retează scurt. Am să te sun în curînd ca să stabilim prînzul. Şi tu eşti la fel ca el: o bună ascultătoare.

Plimbîndu-se prin expoziţie, Sabrina se gîndea la Garth. El ascultă într-un fel care îi face pe ceilalţi să simtă ceva special.

La parter a dat peste o cameră în care erau expuse cuverturi din perioada americană timpurie; unele aveau o iniţială mică, dar evidentă într-un colţ al desenului. A zîmbit, aducîndu-şi aminte de S-ul pe care îl marcase în parchetul din casa Alexandrei şi s-a gîndit la Garth. Gata să dea un sprijin şi să încurajeze, a spus femeia.

În magazinul Institutului de Artă şi-a cumpărat un cadou pentru ziua ei de naştere: o carte bogat ilustrată despre Veneţia. Apoi, cu gîndul tot la Garth, a plecat spre casă oprindu-se în drum ca să ridice fotografiile pe care le dăduse la developat cu o zi în urmă.

Garth. Trei Garth: soţul indiferent descris de Stephanie, un bun profesionist care ar trece peste capul cuiva pentru a ajuta un coleg, şi bărbatul cald, plin de umor, bun camarad cu care trăia Sabrina de luni seara. Care dintre ei era Garth cel adevărat? Nu ştia. Şi nu va avea timp să afle.

Acasă, Penny şi Cliff şopteau conspirator în timp ce pregătea hamburgerii şi cartofii franţuzeşti pentru cina lor, înainte ca ea şi Garth să plece la familia Goldner. Garth a venit acasă cu o cutie albă pe care a aşezat-o ca pe un ornament misterios în mijlocul mesei pentru micul dejun. Cînd a sărutat-o pe Sabrina pe obraz, a atins colierul zîmbind de plăcere.

S-au aşezat cu toţii cît au mîncat Penny şi Cliff.

– Nu ai vorbit cu doamna Casey, i-a zis Penny, Sabrinei.

– Am să dau telefon ca să stabilesc o întîlnire, i-a promis Sabrina.

Garth a ridicat mîna ca să se facă tăcere şi, mai mult sau mai puţin, toţi deodată, el, Penny şi Cliff au izbucnit într-un *Happy Birthday* puternic. Sabrina a simţit un val de bucurie; nu uitaseră. A simţit familia aproape de ea. Era un sentiment nou. Cînd era copil, cariera tatălui ei fragmentase familia; mai tîrziu, Denton a refuzat să se aşeze într-o familie. În Codogan Square a trăit singură, în lux, dar fără apropierea oamenilor care să o iubească, care să facă parte din viaţa ei. S-a îmbujorat toată şi a început să zîmbească. Pînă cînd o voce interioară s-a impus gîndurilor ei. Cîntă pentru Stephanie, nu pentru tine.

– Deschide cutia! a strigat Penny, sărind în sus pe scaun.

Desfăcînd panglica, Sabrina a găsit trei cutiuţe în interiorul celei mari. In cea mai mare era un tort avînd în mijloc litera S înconjurată de o inimă făcută din flori. A doua cutie, împachetată nu prea bine, conţinea două pietre netede, rotunde, pe una pictat portretul ei, pe cealaltă, un clovn.

A luat pietrele reci în mînă. Portretul era remarcabil de reuşit, iar clovnul o caricatură, dar ambele pictate cu dragoste, împachetate în hîrtie satinată şi legate cu fir auriu. Aş vrea să fi fost pentru mine, se gîndea Sabrina.

– Sînt presse-papiers, zise Cliff cu o undă de îngrijorare în voce. Nu-ţi plac?

Sabrina a tras copiii spre ea şi i-a ţinut strîns.

– Sînt minunate şi vă mulţumesc. Am să le arăt la toată lumea.

Penny radia.

– Aş putea să mai fac dacă or să le placă. De exemplu, pentru colegii tăi de birou.

– Şi eu, zise Cliff, dar Penny este mai bună.

– Este lucrat mai artistic, aprobă Sabrina. Dar al tău ar fi un dar potrivit pentru lorzii umflaţi şi doamnele lor nobile care nu ştiu cît de des ne apar nouă, restului lumii, ca nişte clovni nătîngi.

Penny şi Cliff au început să rîdă.

– Lorzi şi nobilele lor doamne? întrebă Garth.

– Nu deschizi şi cadoul pe care ţi l-a dat tati? întrebă Cliff.

Gîndind rapid în timp ce despacheta cutia mai lungă, Sabrina vorbea întruna:

– Unii dintre bogaţii pe care i-am întîlnit cînd mă ocupam de vînzări de obiecte de artă mi-au amintit de lorzii şi de toate doamnele nobile pe care le-am cunoscut în Anglia la... la căsătoria Sabrinei. Nu toţi; doar cei care cred că banii îi fac mai buni decît pe ceilalţi oameni. Deschizînd cutia a ridicat o gaiţă albastră de porţelan cam de cincisprezece centimetri. O privea cu ochii mari de plăcere. *Meissen.* Dar cum îşi putea permite Garth...? A întors-o şi a văzut marca pe una din părţi: una din copiile făcute chiar de Meissen după originalele lui din secolul al XVIII-lea.

– Este pentru colecţia ta, i-a spus Penny. Ca să se potrivească cu toate celelalte pe care ţi le-a trimis mătuşa Sabrina. Nu-i aşa că este minunată? L-am ajutat şi noi să o aleagă.

– Foarte frumoasă, i-a spus Sabrina lui Garth. Şi foarte deosebită, mulţumesc. Nimeni nu avea cum să ştie că pasărea de porţelan îi amintea de problemele care o aşteptau să fie rezolvate; erau problemele Sabrinei Longworth, nu ale lui Stephanie Andersen, iar Garth şi copiii aleseseră cu dragoste un dar pentru Stephanie. Mi-aş fi dorit să fi fost cu adevărat pentru mine, se gîndi ea din

nou; dar sosise timpul să plece la familia Goldner, la cină.

Pe canapeaua din piele albă din salonul familiei Goldner, Sabrina le arăta fotografiile făcute în China şi vorbea despre excursia ei. Era încordată ca un arc, încercînd să se poarte firesc cu familia Goldner şi cu Linda şi Martin Talvia, prieteni de doisprezece ani cu Stephanie şi cu Garth, care au îmbrăţişat-o şi i-au urat bun venit acasă şi la mulţi ani şi care erau mai apropiaţi decît multe alte familii. Le-a dat lui Dolores şi Lindei eşarfele de mătase pe care Stephanie le cumpărase pentru ele la Shanghai şi acum se urmărea pe ea în timp ce vorbea şi îi privea pe ceilalţi cum o urmăresc la rîndul lor. Ca şi cum ar fi fost la o piesă de teatru.

Şi aşa şi era, se gîndi ea, auzindu-se cum le prezenta fabricile de porţelan şi munţii din Guilin învăluiţi în ceaţă. A fost teatru de la început, încă de la tracul resimţit la aeroport. Dar acum, în mod ciudat, deşi era încă pe scenă, se afla totodată şi printre spectatori.

Era atît Stephanie, cît şi Sabrina. Prima, stînd cu soţul şi prietenii ei în salonul foarte modern al familiei Goldner, decorat numai în piele, crom şi sticlă; cealaltă, observînd rece, cu un ochi critic, de la distanţă, tot ceea ce făcea cealaltă femeie.

– Minunate fotografii, zise Martin Talvia aplecîndu-se înainte, ceea ce i-a amintit, aşa cum s-a întîmplat la picnicul de acum cîţiva ani, de o macara înaltă, subţire, care fuma pipă. Le-ai făcut tu singură?

– Le-am făcut cu rîndul, murmură ea uitîndu-se printre cele pe care le mai avea în mînă.

– Cu rîndul, cu cine? întrebă Linda.

– Oh, cîţiva dintre noi, zise repede Sabrina, dar în acel moment a îngheţat cînd a văzut cele trei poze pe care Nicholas Blackford i le făcuse împreună cu Stephanie la Hong Kong, îmbrăcate în rochiile de mătase identice cumpărate la Shanghai. Feţe identice, figuri identice. Dacă Garth descoperă că au fost împreună, cît timp ar trece pînă să înceapă să-şi pună întrebări în legătură cu greşelile ei şi să ajungă la o concluzie evidentă?

– Ce mai ai acolo? a strigat Linda veselă şi a întins mîna după fotografiile pe care le avea în mînă. Sabrina le-a smuls înapoi. Hei! zise Linda rîzînd stingherită. Ce-am

făcut?

Pumnii Sabrinei se albiseră, aşa de tare strîngea fotografiile, iar faţa i s-a aprins din cauza acestei situaţii stînjenitoare.

– Îmi pare rău. Sînt poze... sînt poze făcute de mine, dar care sînt foarte proaste. Mi-e ruşine de ele!

– Eşti prea sensibilă, Stephanie, zise Dolores. Putem să-ţi trecem cu vederea o poză sau două proaste.

– Dar sînt trei, zise Sabrina cu o voce ceva mai destinsă. Linda, îmi pare rău. Altă dată, cînd am să fiu mai puţin sensibilă, am să-ţi arăt rebuturile mele. Dar tocmai ai văzut una, se gîndea ea. Tremura, trebuia să gîndească mai repede, să fie mai bine pregătită, să se controleze în permanenţă; erau prea multe situaţii cînd putea fi descoperită şi putea strica totul.

– Hai să mîncăm, zise Dolores şi i-a condus în sufrageria, plină de flori din grădina ei. Sabrina a rămas în uşă copleşită de splendoarea aranjamentelor, de fiecare operă de artă, de la buchetul din mijlocul mesei format din crenguţe delicate de scoruş încărcate cu bobiţe oranj, pînă la uriaşele coşuri de pe podea pline de crizanteme, gura leului şi frunze roşii de arţar. Olivia Chasson s-a lăudat întotdeauna cu cel care-i făcea aranjamentele florale; dacă le-ar fi văzut pe astea, l-ar fi concediat fără să stea pe gînduri şi ar fi răpit-o pe Dolores. Sabrina s-a întors spre ea.

– Sînt cele mai incredibile...

– A cîştigat încă un premiu cu ele, a întrerupt-o Nathan. Cînd erai plecată. Este prea modestă ca să-ţi spună singură.

Sabrina i-a adresat în gînd un mulţumesc şi şi-a schimbat propoziţia:

– ...cele mai grozave pe care le-ai făcut vreodată. Ce premiu ai cîştigat?

– Primul loc la *Midwest Fall Competition* – concursul de toamnă din Vestul Mijlociu, i-a spus Dolores, servind pui la cuptor şi orez. Credeam că ţi-am spus că particip.

– Minunată distracţie, zise Martin Talvia. S-a întors spre soţia sa, care stătea alături, mică şi ştearsă, cu părul negru tuns de parcă avea o căciuliţă, cu gura bosumflată şi un nas turtit. Ai putea să faci şi tu aşa ceva. Ai o

imaginaţie minunată cînd încerci.

Linda îi aruncă o privire rapidă.

– Şi cînd nu încerc?

– Atunci se alege praful de totul în casă, zise el prietenos.

– Nu-ţi trebuie imaginaţie ca să faci curat în casă. Mă plictiseşte.

– Şi stilul căsătorit te plictiseşte?

Ea a dat din umeri.

– Încă puţin vin? a întrebat Nathan.

– Te rog, zise Sabrina. Nu se simţea în largul ei.

El s-a dus la masă şi a umplut paharele.

– Ţi-am spus...

– Şi eu te plictisesc? a insistat Martin.

Linda a ridicat din nou din umeri.

– Cît de vesel este cineva care scrie cărţi despre corporaţii?

– De unde ştii? Nu asculţi niciodată cînd îţi vorbesc despre ele.

– Nu mă interesează corporaţiile.

– A, dar dacă ai asculta... Astăzi, de exemplu, am colaţionat rezultatele sondajelor privind adulterul în rîndul soţiilor celor din conducere. Nu ar fi o distracţie pentru tine?

– Încă una din remarcile tale răutăcioase. De ce nu mă acuzi direct de ceva anume în loc să te ascunzi în spatele cărţilor tale?

– Ţi-ar plăcea? Ţi-ar plăcea să o spun direct?

– Hei, zise Nathan. Ne puneţi într-o situaţie proastă. Mai ales pe Stephanie, care a avut la dispoziţie două săptămîni ca să uite ce se întîmplă cu voi...

– Am să schimb subiectul. Nu trec la ortopedie pentru că presupun că asta nu fascinează pe nimeni decît pe mine, ci la hobby-urile mele. Ia să vedem, care? Hoinăreala mea din ultima vreme prin pădurile înşelătoare din sudul Wisconsin-ului sau cel mai nou pocal veneţian din colecţia mea de pahare?

– Pocalul, zise Sabrina rapid, recunoscătoare că a pus capăt certei care lua amploare, deşi toţi ceilalţi, păreau să ia lucrurile uşor, ca şi cum era ceva obişnuit.

– Bună alegere, zise Nathan, avînd în vedere minu-

natul colier pe care-l porţi. Nu l-am mai văzut pînă acum. De unde este?

– Nu ştiu... zise Sabrina cu ochii mari.

– Suedia, a spus Garth încet.

Oh, un cadou de la Garth. Pe care, dintr-un motiv oarecare, Stephanie nu l-a purtat niciodată. Aşa că acum Garth era încîntat. Se gîndeşte oare că l-am pus pentru el?

– De unde l-ai cumpărat, Garth? l-a întrebat Nathan.

– De la Stockholm, cînd am fost la conferinţa de genetică acum vreo doi ani.

Doi ani. De ce nu l-a purtat Stephanie? Se uitau la ea.

– Niciodată nu mi-am dat seama că este aşa de frumos, a spus ea. Dar în dimineaţa asta părea ca nişte bucăţi de soare de toamnă, auriu şi strălucitor ca ziua de azi. M-am simţit atît de fericită... Pur şi simplu m-am hotărît să-l port.

Privind-o, faţa lui Garth s-a înduioşat. Ea s-a uitat în altă parte. Dolores şi Linda curăţau farfuriile şi într-o secundă, prinzînd momentul, Sabrina şi-a tras scaunul.

– Nu, zise Dolores, este ziua ta de naştere. Astă-seară nu faci nimic.

Au cîntat *Happy Birthday* şi i-au făcut cadou din partea tuturor un mixer *Cuisinart.*

– Să-l foloseşti cu atenţie, i-a spus Linda. Altminteri totul devine pastă pentru bebeluşi. Trebuia să vezi ce-am făcut eu cu ceapa prima dată.

– Ideea a fost să o tăiem, zise Martin. Ceea ce a durat două secunde. Dar se pare că nu am respectat instrucţiunile. Într-o clipă a tocat-o, a învîrtit-o, a pasat-o şi a stors şi sucul. Mirosul umpluse toată casa. Am plîns o săptămînă.

El şi Linda au rîs împreună cu ceilalţi; furtuna trecuse. Sabrina a tăiat tortul, Dolores a turnat cafeaua şi discuţia s-a îndreptat spre eforturile făcute de toată lumea pentru instalarea unui semafor în apropiere de şcoală.

Sabrina făcu înconjurul mesei cu privirea. O seară liniştită, cu mîncare simplă, cu prietenie, experienţe împărtăşite, chiar acceptarea unei dispute particulare. Nimic neobişnuit. Nici o suspiciune din partea soţului şi a patru vechi prieteni că ea nu ar fi Stephanie Andersen. Cum s-a

putut întîmpla asta? A avut unele scăpări; nu a putut să răspundă la unele dintre întrebările lor; simţea că nu avea timp destul. De ce nu şi-a dat nimeni seama că nu era în regulă ceva?

Pentru că oamenii văd ceea ce sînt pregătiţi ei să vadă. Nimeni nu are nici un motiv să se aştepte ca eu să nu fiu Stephanie. Indiferent ce fac, ei găsesc o explicaţie sau ignoră, pentru că altminteri nu ar avea sens. Cînd oamenii cred că este adevărat, fac eforturi ca acel lucru să pară adevărat.

– Ai fost atît de tăcută la cafea! i-a spus Garth pe cînd se îndreptau pe jos spre casă. Te-a deranjat ceva?

– Oh, nu. Pur şi simplu mă simţeam bine. A fost o seară plăcută.

A privit-o ciudat, dar nu a mai spus nimic pînă cînd nu au ajuns în faţa porţii. I-a pus o mînă pe braţ.

– Voiam să-ţi spun... Ea s-a crispat, iar el şi-a retras imediat mîna; Sabrina i-a simţit însă forţa voinţei care l-a făcut să-şi reţină cuvintele.

– Îmi pare rău, a spus ea. Este numai pentru că încă nu m-am adunat. În cîteva zile...

A întins mîna şi i-a atins colierul.

– Înseamnă foarte mult pentru mine faptul că l-ai purtat astă-seară. Stephanie, vreau să te înţeleg, să înţeleg ce încerci să faci. Dacă nu poţi vorbi despre asta acum, am să aştept pînă cînd ai să poţi. N-am să te oblig, am să rămîn o vreme departe de patul nostru dacă de asta ai tu nevoie acum. Dar la un moment dat va trebui să vorbim despre punctul în care ne aflăm şi spre ce ne îndreptăm. Sînt prea multe întrebări, prea multe lucruri nerezolvate... ce este, de ce plîngi?

– Nu plîng. Dar avea lacrimi în ochi. Îmi pare rău, a spus din nou. Te rog, doar cîteva zile încă...

A sărutat-o pe frunte.

– Cred că am să mai rămîn afară cîteva minute. De ce nu te duci sus? Am să încui eu.

– Noapte bună, Garth. I-a atins în treacăt mîna. Mulţumesc pentru minunata aniversare a zilei mele.

Joi dimineaţa, după ce toţi au plecat, Sabrina a urcat la etajul al treilea ca să vadă ce era şi acolo. Erau trei

camere, fiecare cu plafonul în formă de unghi sub acoperişul aplecat. Una era o debara; a doua, mobilată simplu, cu două paturi şi un bufet, putea să fi fost camera femeii de serviciu sau un refugiu pentru Penny şi Cliff cînd rămîn prieteni peste noapte la ei. Dar simţea atracţia celei de-a treia camere şi a intrat.

Era o cameră tristă, goală, cu excepţia unui mic birou, a unui scaun şi a unor cartoane acoperite de praf. Cineva curăţase camera, ascunsese orice urmă de activitate şi o părăsise demult. Sabrina s-a aşezat la birou şi a deschis sertarul de sus. Teancuri de hîrtie aşezate unele lîngă altele, fiecare cu o etichetă purtînd numele unei suburbii din North Shore: registrele detaliate ale vînzărilor făcute de Stephanie în cei doi ani cît i-a mers afacerea. Erau inventare pe articole ale obiectelor din casele clienţilor ei, totul – de la cuţite pînă la paturile cu baldachine –, cu preţul la care evaluase fiecare articol, suma pe care o obţinuse la vînzare şi comisionul ei.

În sertarul următor Sabrina a găsit fotografiile color făcute de Stephanie caselor fiecărui client, exteriorul şi interiorul, şi al unor obiecte rare şi valoroase de argint, cristal, mobilă şi artă scoase la vînzare. Uitîndu-se la ele, Sabrina şi-a dat seama că pentru cea mai mare parte dintre ele ar fi găsit cumpărători în rîndul clienţilor ei din Anglia şi Europa. Ce echipă minunată ar fi făcut ea împreună cu Stephanie! Dar cînd i-a sugerat odată, la telefon, Stephanie a schimbat subiectul. Poate că ştia că afacerea ei dă faliment şi era deja pregătită să renunţe.

Sabrina a atins sertarele deschise. A simţit în vîrful degetelor grija cu care sora ei a aranjat fiecare teanc de hîrtii şi fotografii şi le-a aliniat perfect unul lîngă altul. Şi în aceeaşi perioadă luau sfîrşit anii mei proşti şi începeam să am succes. Stephanie, de ce nu mi-ai spus? Am fi putut să lucrăm împreună şi să salvăm afacerea ta. În schimb, tu mă tot întrebai de *Ambassadors* şi eu îţi vorbeam de toate succesele mele. Ce îngrozitor trebuie să fi fost pentru tine să mă auzi vorbind de succesele mele cînd afacerea ta deja eşuase! Trebuia să-mi fi dat seama! Trebuia să te întreb pînă mi-ai fi spus totul. Te-am părăsit la nevoie.

Jos, s-a auzit soneria. A tresărit şi şi-a dat seama că

plîngea. Şi-a şters ochii cu dosul palmelor. Cum o să ajung acasă o să vorbim cum să lucrăm împreună. Avem nevoie una de alta. Şi-a şters din nou ochii şi a fugit pe scări.

Cînd a ajuns jos, Dolores Goldner trecea din casă spre bucătărie. Sabrina a urmat-o, uimită de modul în care a intrat. Dar era oare ceva neobişnuit în asta? Probabil că Dolores făcea lucrul ăsta tot timpul, se gîndi ea. Aşa cum, desigur, făcea şi Stephanie în casa lui Dolores.

În Anglia şi cei mai apropiaţi prieteni aşteaptă să fie invitaţi să intre. În America, unde pînă şi străinii îşi spun pe numele mic, prietenii intră fără să ceară permisiunea.

– Trebuie să vorbim despre Linda, zise Dolores aşezîndu-se la masa din camera pentru micul dejun. S-a răsucit uitîndu-se după ceva.

– Tocmai eram pe punctul să fac ceaiul, zise Sabrina.

– Chinezii te-au convertit în băutoare de ceai? De aceea nu văd nici un ibric de cafea?

Dimineaţa cafea, şi-a amintit Sabrina. S-a întors cu spatele ca să facă o cafea proaspătă, iar gura i s-a strîmbat într-un uşor zîmbet plin de răutate în timp ce cocheta cu adevărul.

– Nu poţi să-ţi dai seama cît de ciudată mi se pare cafeaua. De parcă n-aş fi băut de ani de zile decît ceai.

– Bine cel puţin că nu te-ai întors în pantaloni şi bluză albastră, sau ce-or mai purta ei acum.

– Nu, dar tot ce pun pe mine mi se pare de asemenea altfel. Ca şi cum le-aş purta pentru prima dată.

– Te laşi prea uşor impresionată. Dacă ai fi călătorit mai mult n-ai mai fi avut asemenea probleme. Uite ce-a făcut o călătorie din tine, bei ceai, ascunzi fotografii... chiar arăţi oarecum altfel. Ai încercat ceva nou cu părul?

– Nu, aşa pare? Sînt sigură că nu este decît ceea ce ai spus tu: simt altfel în legătură cu propria mea persoană.

– Da, bine, hai să vorbim de Linda. Ea şi Marty au probleme. Trebuie să facem ceva.

Sabrina a turnat cafea în două ceşti şi s-a aşezat.

– Ca de exemplu ce?

– Fără frişcă? Dumnezeule, Stephanie, nu împingi

lucrurile cam departe?

– Îmi pare rău. Mă gîndeam la Linda. În fața frigiderului a ezitat puțin, apoi s-a hotărît să renunțe la cană și a pus cartonul pe masă.

În timp ce Dolores vorbea despre Linda, celălált eu al Sabrinei, observatorul rece, urmărea: două femei, într-o cameră plină de soare, bînd cafea, vorbind despre prietena lor care era nefericită. Observatorul s-a simțit rușinat de faptul că juca rolul lui Stephanie, în timp ce Dolores era preocupată de Linda. Sabrinei nu-i plăceau oamenii care încercau să aranjeze viețile altora – într-o străfulgerare s-a gîndit la Antonio – dar era greu să nu-ți placă Dolores; era într-adevăr preocupată de prietenii ei. Dacă încerca să-i dirijeze, era pentru că dorea să fie fericiți.

– Stephanie, mă asculți? Arăți de parcă ai fi la un milion de mile depărtare.

– Nu, te-am auzit. Mă gîndeam doar cît de bine este ca oamenii să aibă grijă unul de altul.

Dolores o privi surprinsă.

– Și eu cred că da. Ei, ce zici? Luăm prînzul săptămîna viitoare cu Linda și apoi mergem la expoziția de cristaluri, de la Palmer House? Trebuie să-i oferim șansa să vorbească. Poți să lipsești o zi de la serviciu?

Nu voi mai fi aici. Dar Stephanie ar dori să o facă.

– Cred că da. Pot să-ți spun luni?

– Firește, nu o să mergem fără tine. S-a ridicat și a pornit-o spre ieșire, prin casă, tot atît de degajată cum era cînd a venit. Ne întîlnim după-amiază la fotbal?

– Da!

Sabrina îi promisese lui Cliff că va fi acolo și a găsit terenul de atletism al școlii cu numai cîteva minute înainte să înceapă jocul. Cliff stătea nepăsător împreună cu coechipierii săi, dar fața i s-a luminat cînd a văzut-o și a pornit în fugă spre ea.

– Jucăm cu *Lakeside*. Sînt pe locul al treilea. O să cîștigăm. Singurul care ne face probleme este băiatul ăla înalt; este cel mai bun înaintaș.

În spatele Sabrinei aproape patruzeci de femei și cîțiva bărbați urmăreau jocul, femeile încordate și tăcute, bărbații dîndu-le indicații sau criticîndu-și fiii. Dolores a venit să se așeze lîngă ea, dar Sabrina de-abia a văzut-o.

Ea şi Stephanie crescuseră cu fotbalul în Europa şi ea a continuat să fie la curent cu fotbalul în ultimii zece ani, unii dintre bărbaţii din cercul ei fiind jucători amatori de frunte. Cunoştea jocul aproape tot atît de bine cum majoritatea americanilor cunosc baseball-ul, iar în cîteva minute a fost prinsă de ce se petrecea pe teren.

Cliff era bun, a văzut ea; era pe fază şi rapid, iar coechipierii aveau încredere în el.

– Haide, a strigat ea cînd un alt înaintaş i-a pasat mingea, iar el a dus-o în pase abile, scurte, dribiîndu-i pe apărătorii echipei adverse. Sabrina a sărit în picioare, ca şi cum ar fi vrut să alerge cu el, simţind bucuria şi emoţia urmării. Două minute mai tîrziu, cu un şut puternic, Cliff a trimis mingea în gol înregistrînd punct pentru echipa lui, care îl aclama.

– Nu există părinte mai mîndru! îl auzi pe Garth lîngă ea. S-a întors rapid.

– N-am ştiut că vii.

– Nici eu. Dar mi-am amintit cum m-ai criticat pentru că am pierdut ultimele meciuri. Care-i scorul?

– Unu la zero. Punct marcat de Cliff.

– Puteam să spun asta numai privindu-te pe tine!

Un părinte mîndru. Aşa se simţea ea acum.

– Mă bucur că ai venit, i-a spus lui Garth. Cliff o să se bucure şi-o să fie atît de încîntat.

Şi a fost; Sabrina i-a văzut zîmbetul încă de pe teren cînd a fugit spre ei la pauză. Pînă atunci marcase şi al doilea gol.

– În repriza a doua am să joc şi mai bine, a spus el. L-aţi urmărit pe Pat Ryan? Băiatul ăla înalt? E nebun. A făcut pariu cu echipa lui că o să bage mai multe goluri decît mine.

Pat Ryan a marcat trei goluri în repriza a doua. A mai marcat şi unul dintre coechipierii lui Cliff, dar el a fost urmărit cu ferocitate şi nu s-a mai putut apropia de gol. Cu cîteva minute înainte de sfîrşitul meciului, cu scorul trei la trei, se simţea furios şi frustrat. Văzîndu-i disperarea pe faţă, Sabrina a dat din cap.

– Şi-a pierdut interesul pentru joc. Garth începuse să spună ceva cînd din teren s-a auzit un strigăt.

– Cliff, aici! Un înaintaş din echipa sa striga la fel, dar

Cliff, preluînd mingea, l-a ignorat. Colegul lui a scăpat de apărătorii de la *Lakeside* şi avea posibilitatea clară de a şuta la poartă.

– Pas, pas, a strigat el. Între ei nu se găsea nici un jucător de la *Lakeside;* era o fază perfectă. Cliff a privit scurt şi a văzut cum stăteau lucrurile, dar a întrezărit şi o mică deschidere spre gol pentru el.

– Pasează! De data asta antrenorul era cel care striga la el, era un ordin.

Cliff s-a oprit, a ezitat, apoi, ţinînd mingea sub control, a fentat spre stînga pentru a putea să manevreze prin deschiderea pe care o văzuse.

– Oh, este bun, zise Sabrina. Se controlează minunat. Dar nu poate... o să piardă mingea.

Apărătorii de la *Lakeside* au înaintat pentru a-i închide calea lui Cliff, iar unul dintre ei l-a deposedat de minge. A pasat-o lui Pat Ryan care o luase la fugă înainte, nu cu graţia lui Cliff, dar cu hotărîrea unui copil de unsprezece ani de a cîştiga un pariu. Şi, în ultimele secunde ale meciului, cu un strigăt triumfător, a şutat aducînd punctul cîştigător pentru echipa sa.

La început Cliff nici nu a vrut să vorbească despre meci.

– Antrenorul m-a certat, a zis el cînd au ajuns acasă. El suferea în camera lui, în timp ce Penny aşeza masa. Sabrina a făcut o salată şi a scos cotletele pe care le ţinuse toată după-amiaza la foc foarte mic în cuptor. Garth se gîndea să o întrebe de cînd a început să se bucure de fotbal ca joc în sine şi nu ca datorie, dar ştia că s-ar fi putut să-i răspundă tăios, ca altă dată, că dacă şi-ar fi petrecut mai mult timp cu familia ar fi putut constata schimbările care s-au petrecut. Aşa că a lăsat-o baltă.

Supărarea lui Cliff a planat ca un nor peste masa de seară.

– Pedeapsă sau părere de rău? l-a întrebat Garth gata să fie alături de el.

– Nu-i treaba ta, a răspuns Cliff ursuz cu ochii în farfurie.

– Clifford! Sabrina era revoltată. Cum îndrăzneşti! Uită-te la mine. Uită-te la mine, am spus! Cine crezi că

eşti ca să vorbeşti cu tatăl tău în felul ăsta? Am vrut să vorbim despre joc, despre ce s-a întîmplat cînd ai uitat că faci parte dintr-o echipă, dar nu vom vorbi despre nimic pînă nu-ţi ceri scuze. Acum!

– Nu am uitat! zise Cliff înfierbîntat. Încercam...

– Aştept scuzele...

– Ascultă, mami, văzusem o deschidere prin care puteam marca...

– Cliff!

L-a ţintuit cu privirea. Cu coada ochiului îl vedea pe Garth urmărind-o. După cît se părea mersese prea departe şi nu se comporta ca Stephanie. Dar pentru moment nu-i păsa. Garth se retrăsese în faţa grosolăniei lui Cliff şi ea a reacţionat pe loc. Nu l-ar fi rănit acum, nu după seara trecută, la poarta de la intrare, cînd i-a arătat înţelegere şi afecţiune, cînd i-a acordat intimitate şi, mai ales, timp.

– Îmi pare rău, mormăi Cliff.

– De-abia am auzit, zise ea calmă.

– Îmi cer scuze! a strigat Cliff. Sînt ţinut pe tuşă pentru jocul următor.

– Prea dur! fu de părere Garth. O repriză ar fi fost suficient.

– Da, sigur, spune-i asta antrenorului.

– Poate am să-i spun.

– Nu, mulţumesc oricum, tată, mi-ai face o porcărie şi mai mare dacă ai vorbi cu el.

– Cliff! zise Sabrina.

Garth şi-a reţinut un zîmbet.

– Unele cuvinte sînt mai potrivite pentru vestiar decît pentru masa de seară.

– Da, O.K., îmi pare rău. S-a întors spre Sabrina: Ce-ai vrut să zici cînd ai spus că am uitat că fac parte dintr-o echipă?

– Ai vrut să-l faci pe Pat Ryan să piardă pariul, aşa că ai făcut pe vedeta, ceea ce un jucător bun de echipă nu ar face.

– N-am vrut...

– Era un coechipier care avea posibilitatea clară de şut la poartă. Dar pe tine nu te interesa decît să marchezi punctul cîştigător pentru tine.

– Dar m-am gîndit că puteam să o fac. Era o deschidere...

– Cu toată echipa năpustindu-se să ţi-o taie? Şi ştiai asta.

– Era o şansă.

– Numai dacă se întîmpla un miracol!

– Ei şi? Cel puţin era o şansă. Nu trebuie să profit întotdeauna de şanse?

– Fireşte că trebuie. Sabrina a zîmbit, aproape numai pentru sine. Să profiţi de şanse poate fi un lucru minunat. Dar trebuie să evaluezi riscurile. Altfel nu eşti decît un temerar. Se uita la el gînditoare. Eşti un jucător bun, Cliff. Te mişti frumos; ştii să te controlezi şi cînd să intervii. Dar dacă joci de unul singur, eşti pierdut, indiferent cît de bun ai fi.

Cliff o privea încurcat.

– Cum de ştii atît de multe despre fotbal? Credeam că nu-ţi place.

– Am citit o carte. Mă simţeam prost să nu ştiu ce se întîmplă. Sabrina s-a întors repede spre Penny să o întrebe despre testul de la istorie, la care o controlase la micul dejun.

Garth îşi privea soţia în timp ce vorbea. Cît de plină de viaţă şi de însufleţită era, aşa cum fusese şi seara trecută la familia Goldner. Plină de viaţă şi însufleţită cu toată lumea de fapt, cu excepţia soţului ei. Probabil că de multă vreme era aşa, dar nu s-a gîndit că era atît de evident înainte de excursia în China. Se simţea mic, nu destul de important pentru însufleţirea ei, nici măcar destul de important pentru ea ca să se prefacă.

Sabrina i-a aruncat o privire în timp ce turna cafeaua. De ce s-o fi întunecat aşa? Din cauza căreia dintre greşelile ei?

– Ce-ai făcut astăzi? a întrebat-o el.

– Oh, a venit Dolores la cafea.

– Ceva anume, sau doar ca să vorbiţi?

– Pune la cale o campanie ca să o facă fericită pe Linda. Nu-i curios cum încearcă Dolores să ne aranjeze aşa cum îşi aranjează florile? Crezi că într-o zi o să ne înscrie pe toţi la un fel de concurs de genul Competiţia de toamnă a mariajelor din Midwest?

– Ar cîştiga? a rîs el.

– Pierde Dolores vreodată? a fost ea promptă. Dar am făcut ceva special astăzi. Am fost sus în vechiul meu birou.

– Şi ce-ai găsit?

– Praf, amintiri. Dar m-a emoţionat să mă uit prin registre şi mă gîndeam că aş putea să încerc din nou. Am citit *Evanston Review* şi am văzut că sînt o mulţime de vînzări în toată zona North Shore. Cred că este inflaţie şi oamenii se mută înapoi în oraş, sau în locuri mai mici cînd le pleacă copiii la colegiu...

Vocea ei se pierdu undeva. Garth privea peste ea, cu faţa liniştită şi lipsită de interes. A privit-o la un moment dat, suficient ca să vadă strălucirea din ochii ei, pe măsura însufleţirii din voce; suficient încît să se gîndească că avea mai mult entuziasm pentru o afacere deja moartă decît pentru el.

– Dacă asta vrei, a spus el distant. Mi se pare riscant totuşi, numai dacă ştii de ce ai dat greş înainte.

Un val de furie a cuprins-o pe Sabrina. Ei i-a păsat destul de mult de sentimentele lui, încît să rişte să se dea de gol cînd Cliff a fost grosolan cu el, dar îndată ce ea a menţionat afacerea ei a devenit rece. Nu a întrebat-o cum ar face ca de data asta să aibă succes, sau dacă o poate ajuta în vreun fel. I-a amintit de Antonio vorbind despre „micul ei magazin"! Acum ştia de ce era Stephanie furioasă pe el; nu-i păsa de nimic altceva decît de el însuşi. A fost surprinsă de cît de mult o durea asta şi de cît de dezamăgită era.

– Mă duc la laborator, a spus el punîndu-şi scaunul la loc. Dacă nu dormi, mă opresc mai tîrziu să-ţi urez noapte bună.

Exact ceea ce dorea; o seară liniştită acasă. Totuşi, simţea că a pierdut ceva şi după ce uşa din faţă s-a închis, casa parcă a început să o apese şi s-a simţit foarte singură.

Atmosfera a fost încordată la micul dejun; chiar şi Penny şi Cliff au fost supuşi. Sabrina l-a ascultat pe Cliff la exerciţiul lui zilnic de pronunţie mai mult decît de obicei pentru că lista de vineri includea cuvinte din tot cursul săptămînii. Penny a întrebat-o din nou despre doamna

Casey, iar Sabrina i-a spus că o s-o vadă săptămîna viitoare.

– Diseară mîncăm devreme mami, O.K.? a întrebat Cliff. Amîndoi avem program. Apoi copiii au plecat, iar ea a rămas singură cu Garth.

El deschidea şi închidea geanta.

– Îmi pare rău pentru aseară. Nu am nici un drept să te critic pentru lipsă de interes faţă de munca mea atîta timp cît eu nu manifest nici un interes faţă de a ta.

Ce lipsă de interes? se gîndi ea. Fireşte, Stephanie este interesată de munca ta. Dar nu voia să se certe; îi lipsea confortul zîmbetului lui Garth.

– Mulţumesc, a spus ea.

– Dacă vrei să vorbim despre asta acum...

– Pot să aştept. A privit către geanta lui. Nu trebuie să pleci?

A sărutat-o pe obraz.

– Am o întîlnire la Departament într-o jumătate de oră. Ne vedem diseară.

La cină Garth nu-şi găsea locul. Penny şi Cliff intrau şi ieşeau, pregătindu-se să plece la petreceri separate şi, imediat ce au plecat, el s-a ridicat şi s-a dus la fereastră.

– Ce-ai zice de o plimbare? Am stat toată ziua în birou urmărind forfota studenţilor pe malul lacului. Îţi mai aduci aminte de ce m-am hotărît să termin facultatea acum nu mai ştiu cîţi ani în loc să rămîn un student permanent? Eu am uitat.

– Ca să poţi da examene în loc să le iei. El a dat aprobator din cap.

– Eram un tînăr practic. Ceea ce îmi aminteşte că ţi-am adus ceva. A părăsit camera şi s-a întors cu o pungă de hîrtie. Cu complimentele universităţii care nu-ţi cere decît să faci mai des cotletele alea minunate.

A scos din pungă un mojar şi un pisălog de porţelan.

– Minunat! Fireşte că o să fac. La ce folosesc astea în laborator?

– Nu am nici cea mai mică idee. Le-am furat de la chimişti. Să le fierbi două sau trei zile la rînd înainte de a le folosi. Rîzînd, ea le-a dus în bucătărie. Garth a urmat-o aducînd ceştile şi cafetiera. Ce zici de plimbare?

– Trebuie să pun totul în ordine; Penny şi Cliff au

plecat într-o goană...

– Pot să mai aştepte. Te rog!

– Nu te întorci la laborator?

– Nu. Sperai să o fac? Aveai alte planuri pentru astă-seară?

– Fireşte că nu, mi-ar face plăcere să ne plimbăm.

Soarele era jos la orizont şi aerul blînd şi cald, cu un miros proaspăt venind dinspre lac şi parfumul prăfuit al florilor de toamnă. Au traversat parcul, apa de un albastru calm şi dens întinzîndu-se la picioarele lor sub cerul care pălea. Departe, în zare, cîteva bărci cu pînze se profilau de un alb puternic pe valurile întunecate. Alergători silenţioşi treceau pe lîngă grupuri de băieţi care jucau fotbal, iar un cîine mic fugea printre tufişuri după veveriţe. Pe sub copaci se plimbau îndrăgostiţi.

Garth a prins-o pe Sabrina de mînă cînd au cotit spre mal. În razele oblice ale soarelui, umbrele lor se întindeau pînă departe pe apă, unindu-se şi separîndu-se. Sabrina s-a aplecat să-şi lege şiretul la pantof şi cînd s-a ridicat a făcut un pas într-o parte, depărtîndu-se puţin de Garth. Şi au mers aşa, fără să se atingă.

– Mi-a spus Vivian că v-aţi întîlnit alaltăieri.

– Cine?

– Vivian Goodman. Mi-a spus că v-aţi întîlnit la Institutul de Artă.

– Oh, Vivian. Am uitat să-ţi spun. Mi-a povestit că te-ai purtat minunat cu ea, dar este încă îngrijorată. Poţi să mai faci ceva sau totul depinde acum de vicepreşedinte?

El a micşorat pasul şi s-a uitat la ea.

– Ţi-a povestit Vivian despre ce este vorba?

– Ei bine... Stephanie nu ştia despre asta? De ce nu? Ar putea spune că m-a interesat...

– Te-ai prefăcut că eşti interesată.

– Am fost interesată. Mîinile-i erau reci. Este foarte puternică, dar s-au îngrămădit o groază de necazuri pe capul ei, s-ar putea să fie nevoită să se mute, copiii ar trebui să-şi schimbe şcoala şi care- i numele soţului ei? Hans tocmai şi-a părăsit slujba. O admir şi îmi place. Fireşte că am fost interesată. Şi a plusat, încercînd să profite de prilej. Dacă înainte nu păream interesată era probabil din cauza faptului că una era să te ascult pe tine

şi alta este să-mi spună ea despre ce este vorba.

– Nu ai auzit de la mine. Nu te-a interesat nici măcar să asculţi.

– Tocmai asta am vrut să spun.

Ştia că nu avea sens, dar Garth a trecut peste.

– Încă nu am vorbit cu vicepreşedintele. Săptămîna viitoare, cred. A început să-i descrie pe membrii comitetului pe care îl conducea. Sabrina îl asculta şi în acelaşi timp se gîndea la căsătoria surorii ei.

Seara trecută fusese furioasă din cauza lipsei de interes a lui Garth faţă de afacerea ei cu vînzările de obiecte de artă. Dar Stephanie era interesată de munca lui Garth? Nu ştia. Dacă Stephanie nu era interesată trebuie să fi avut motive întemeiate. Dar nu vreau să le cunosc, îşi zise Sabrina; este treaba lui Stephanie şi a lui Garth. Nici măcar nu mă mai gîndesc la asta. S-a concentrat pe ceea ce spunea Garth; cînd l-a descris pe Webster a rîs de cuvintele lui caustice şi a înţeles admiraţia lui Vivian.

Se întunecase şi se plimbau agale în lumina palâ a felinarelor victoriene înşirate de-a lungul lacului. Erau tăcuţi, dar era o tăcere confortabilă. Sabrina simţea puterea calmă a bărbatului de lîngă ea, prezenţa lui care nu cerea nimic. Era o tovărăşie. Nu era singură, dar era totuşi o persoană separată, căreia i se permitea să fie ea însăşi.

Şi oare cine era această persoană? A zîmbit în întuneric. Pentru încă puţină vreme – noi amîndouă.

– Tati, zice că dacă vrei şi tu. O plimbare cu bicicleta şi un picnic. Te rog, mergem? Pot să strîng frunze pentru ora mea de ştiinţe naturale, iar Cliff vrea să găsească o broască ţestoasă, se ruga Penny de ea, sîmbătă dimineaţa.

– De ce nu? Sper să ne distrăm. N-am mai mers cu bicicleta de ani de zile, se gîndi ea. Dar nimeni nu uită să meargă cu bicicleta. Au împachetat pîine şi carne rece, brînză şi mere, cutii reci de cola.

– Şi ca desert? a întrebat-o Penny.

– O să cumpăr în drum nişte gogoşi.

– N-ai uitat! Cliff spunea că ai uitat, dar eu i-am zis că nu.

Să uit ce?

– De ce să fi uitat?

– Pentru că în ultima vreme uiţi tot felul de lucruri şi Cliff zicea că ai uitat că întotdeauna cînd mergem la picnic luăm gogoşi, dar eu i-am spus că n-ai uitat şi am avut dreptate, aşa că hai să mergem.

– Da. Sabrina i-a dat coşurile. Vrei să-l ajuţi, împreună cu Cliff, pe tata să fixeze coşurile de bicicletă?

– Tu nu vii?

– Imediat ce termin de pus lucrurile la locul lor.

În timp ce strîngea resturile şi ştergea bufetul, Sabrina se amuza de gogoşi. Îi spusese oare Stephanie? Sau pur şi simplu era încă un lucru pe care nu şi-l putea explica?

– Mami! Cliff o striga de jos şi a coborît şi ea alăturîndu-li-se pentru a porni în prima plimbare cu bicicleta în aproape cincisprezece ani.

Nu uitase. Şi picioarele-i erau puternice de la tenis. În scurt timp şi-a dat seama că poate să meargă tot atît de departe şi tot atît de repede ca restul familiei. Mergînd în urma celorlalţi şi-a ridicat faţa către cerul albastru-auriu şi şi-a lăsat capul să-şi stabilească propriul ritm, muşchii coordonîndu-se, în timp ce mintea-i rătăcea.

Nimeni nu-i spusese de gogoşi. Sau de cămaşa de noapte şi de halat, sau să se aşeze şi să citească în fotoliul din dormitor. Curioase certitudini. Oare pentru că erau gemene? Ea şi Stephanie citiseră întotdeauna ultimele studii şi informaţii despre gemeni, rîzînd de unele pentru că erau atît de absurde, recunoscînd adevărul în altele. Dar nimeni nu a încercat vreodată experimentul în care doi gemeni să schimbe locul unul cu altul şi să trăiască unul viaţa celuilalt. Dacă s-ar fi întîmplat aşa, ar fi spus unul dintre ei brusc, aşa cum a făcut-o ea în cea de-a doua seară de cînd era aici, „am să mă gîndesc la amîndouă din mine mîine?"

Se întreba dacă şi Stephanie simţea la fel la Londra. O să vorbim despre asta, îşi zise ea, luni, cînd o să ne întîlnim la aeroport.

Luni, nu mîine, ci poimîine. Săptămîna s-a dus. Nu a fost suficient, într-adevăr. De-abia a avut timp să înceapă să-i cunoască pe Penny şi pe Cliff şi să simtă că face parte din familie. Şi nu a avut nici măcar un minut să se gîndească, de la această distanţă, la viaţa ei de la

Londra, să încerce să şi-o ordoneze. Nu ăsta a fost oare principalul motiv pentru care a fost de acord cu schimbul? Să încetinească puţin ritmul vieţii...

– Stephanie! Atenţie!

– Mami, o...

– Mamiii...

Sabrina le-a auzit strigătele şi scrîşnet de roţi şi a întors capul spre dreapta ca să vadă cum se năpusteşte spre ea o furgonetă. A cotit, răsucind mult roata spre stînga, patinînd în noroiul de pe şosea. În timp ce încerca să se redreseze, furgoneta i-a şters roata din spate, trîntind bicicleta de bordură. Ea a fost aruncată în aer lovindu-se de un copac, cu mîna stîngă răsucită sub cap. A auzit ceva trosnind, l-a auzit pe Garth strigînd-o şi apoi totul s-a întunecat.

În întunericul provocat de durere şi de şoc, Sabrina a prins un cuvînt, o întrebare, un strigăt. Încerca să le spună tuturor să meargă mai încet şi să o aştepte şi pe ea, dar nu reuşea. Garth o ţinea strîns, şoptindu-i numele, nu numele ei, ci al surorii ei, dar ea tremura şi nu putea să-i spună că ăsta nu e numele ei. Străinii îi spuneau lui Garth să aştepte în camera cealaltă, dar ea avea nevoie de el, nu-şi dădeau seama de asta? Era întinsă pe o targă rulînd pe o podea netedă; apoi cineva i-a ridicat braţul stîng şi un junghi de durere i-a străbătut întregul corp.

– Nu! a strigat ea.

– Numai un minut, Stephanie. Te rog mai rezistă puţin!

Vocea lui Nat Goldner, apoi faţa lui zîmbitoare. Lumini orbitoare, braţul întins sub o cutie neagră pătrată. Raxe X. Dar Nat folosea numele lui Stephanie, la fel ca şi Garth.

– Aşteaptă, zise ea, dar nu s-a auzit decît o şoaptă. Tremurînd, a încercat să-şi dreagă vocea: Trebuie să-ţi spun...

– Nu vorbi, draga mea, zise Nat. Este mai bine dacă nu vorbeşti. Relaxează-te. A simţit o înţepătură în braţul drept şi imediat a încetat să mai tremure. Apoi era prea adormită ca să o mai intereseze ce spuneau ei.

– Un şoc uşor, îi spunea Nat lui Garth cînd Sabrina a început să-şi revină. Era pe un pat cu draperii verde-deschis de jur-împrejur. Şi-şi simţea ciudat braţul stîng. A

întins mîna dreaptă ca să-l pipăie şi a dat peste un înveliş tare.

– Ne-am trezit? a întrebat-o Nat. El şi Garth se uitau în jos la ea, Nat zîmbind, iar ochii lui Garth întunecaţi de îngrijorare. Unde erau copiii?

– Penny... Cliff, a zis ea printre buzele uscate.

– În sala de aşteptare, i-a spus Nat. Le-am zis că eşti bine. Poţi să-i vezi într-un minut. De fapt, poţi să te întorci curînd acasă dacă respecţi indicaţiile. Uite, bea asta.

I-a pus un braţ pe sub umeri şi a ridicat-o uşor ca să poată să bea. Avea o durere groaznică de cap.

– Ascultă, Stephanie, i-am spus lui Garth că trebuie să...

– Stai puţin. De ce toată lumea o chema pe numele surorii ei?

– Tu taci şi ascultă. Ai o încheietură fracturată şi un uşor şoc. Nu este ceva care să lase urme; nici măcar o cicatrice. I-am spus lui Garth, dar îţi spun şi ţie; ia-o mai uşor cîteva zile. Nici un fel de treabă, nici la birou, nici acasă; lasă familia să gătească şi să se ocupe de curăţenie. Poţi să faci duş dacă fereşti ghipsul, dacă îl înveleşti într-o pungă de plastic. În următoarele douăzeci şi patru de ore vorbeşti cît mai puţin posibil. Bei şase pahare de apă pe zi şi iei gustări între mese. Nu ai nici un motiv medical ca să o faci, dar ca să mai ai ceva la ce să te gîndeşti în afara durerilor de cap. Care pînă mîine seară vor ceda. O să mai facem o radioscopie la încheietură în circa patru săptămîni; dacă s-a refăcut, îţi scoatem ghipsul. Întrebări?

– De ce-mi spui Stephanie?

– Pentru că întotdeauna ţi-am spus Stephanie. Vrei să-ţi spun doamna Andersen numai pentru că-mi eşti pacientă? Ţi-am dat cîteva tranchilizante ca să-ţi ajungă pentru o săptămînă. Totul o să fie în regulă; s-ar putea să fii puţin dezorientată o vreme, dar nu-i nimic serios. Să nu-ţi faci probleme. Acum odihneşte-te cîteva minute. Ne întoarcem imediat.

Zăcea liniştită privind crăpăturile din tavan. Doamna Andersen. Stephanie, Garth. A ridicat capul şi s-a uitat la blugii şi la cămaşa pe care le purta. Erau ale lui Stephanie.

Stephanie era la Londra şi nu avea încheietura fracturată.

Oh, Doamne, trebuie să o sun pe Stephanie.

CAPITOLUL 11

Cînd avionul lui Stephanie a aterizat pe aeroportul *Heathrow* şi a luat un taxi spre Cadogan Square era aproape ora zece seara. Vreme de şaisprezece ore traversase continente şi fuse orare în timp ce imaginaţia ei se dezlănţuise într-un vîrtej în jurul săptămînii care o aştepta, iar cînd, după ce a trecut de vamă, s-a urcat în taxi, s-a simţit epuizată. Rezemîndu-şi capul de banchetă, urmărea luminile care fugeau pe lîngă ea. Le văzuse din avion; un mozaic întins care parcă se tot apropia în timp ce ateriza avionul. Acum le vedea separate: magazine, felinare, ferestre de apartamente. Luminile Londrei.

Fusese la Londra cu un an în urmă, în vizită la sora ei. Sabrina o întîmpinase la aeroport şi o dusese în Cadogan Square, unde deschisese uşa minunatei ei case şi o invitase pe Stephanie să intre. Acum, în întunericul taxiului, Stephanie a deschis poşeta de piele moale din poala ei şi a scos un set de chei. De data asta nu mai era vizitator. Ea va fi cea care va descuia uşa, se va întoarce acasă.

Dar uşa s-a deschis larg exact în momentul în care a ajuns.

– Bine aţi venit acasă, milady! Doamna Thirkell radia. Aţi lipsit atît! Avea mărunţişul pregătit şi a dat bacşiş şoferului înainte să ia bagajul pe care el i-l dusese înăuntru. V-am pregătit o mică cină în salon; v-am făcut budinca dumneavoastră preferată şi alte cîteva feluri ca să vă tenteze după toată mîncarea aia străină. Probabil că aţi dus dorul mîncării de acasă. Eram sigură că o să fiţi numai piele şi os, dar trebuie să recunosc că arătaţi bine. Oh, milady, sînt atît de bucuroasă că v-aţi întors! Mergeţi sus mai întîi sau direct în salon?

Milady. Cu toată oboseala, pe Stephanie a trecut-o un fior cînd a auzit, gîndindu-se la ce înseamnă acest lucru. O casă aranjată ca să se simtă ea bine, cineva care să

aibă grijă de tot, ordine pretutindeni. Dar era atît de obosită! Va putea să aprecieze asta mîine.

– Am să mă duc sus, a spus ea. Sînt într-adevăr prea obosită ca să mănînc. Voia să-i ureze noapte bună doamnei Thirkell cînd a zărit expresia abătută de pe fața ei. A văzut în ea orele de pregătiri pentru „mica cină" din salon, afecțiunea ei pentru Sabrina, nerăbdarea cu care aștepta să vadă cît de mulțumită este milady pentru minunata mîncare englezească după ce a rătăcit pe meleaguri străine. Stephanie nu avusese niciodată fată în casă sau menajeră. Sabrina ar fi știut imediat că fericirea doamnei Thirkell este mai importantă decît oboseala ei.

– Dacă mă gîndesc mai bine, spuse ea moale, întorcîndu-se spre salon, este minunat să mănînci budincă. Chinezii nu au nimic care să se compare cu budinca. Am să iau ceva acum, doamnă Thirkell, și poate mîine dimineață mă vei răsfăța cu micul dejun în camera mea.

– Oh, milady, exact așa plănuisem. Mergeți; totul vă așteaptă. Am să vă duc bagajele sus.

Jeleul și crema budincii i-au bîntuit în noaptea aceea visele, între foetajele lui Nicholas Blackford răspîndite pe o stradă din Shanghai și friptura pe care o pregătise pentru familia ei în seara dinaintea plecării în China. Peste toate astea plutea zîmbetul mulțumit al doamnei Thirkell, înconjurat de luminile strălucitoare ale Londrei și de ciocănelul de bronz de la ușă, de forma unei mîini care ține strîns un sul ce-i arăta drumul în casa Sabrinei.

Imaginile s-au întipărit în memoria lui Stephanie în așa măsură, încît s-a trezit dimineața și și-a dat seama imediat unde se află. S-a trezit încet, întinzîndu-se ca o pisică între cearceafurile moi de bumbac egiptean fine ca mătasea. Nu găsise nici o cămașă de noapte cînd s-a dezbrăcat seara trecută și acum, cînd cearceafurile reci îi mîngîiau pielea, era conștientă parcă pentru prima dată de corpul ei gol. S-a întins din nou leneș și, în sfîrșit, a deschis ochii.

Dormitorul era mare, în formă de L, cu pereții tapetați cu mătase în dungi-bleu pal și ivoriu, iar pe jos trona un covor albastru-păun. Patul înalt *Ludovic al XIV-lea* și noptierele se aflau în partea mică a camerei; un salon ocupa cealaltă parte, mai mare, cu o canapea și un fotoliu în fața

căminului, două comode franţuzeşti pe lungimea unui întreg perete şi o măsuţă de toaletă. O masă rotundă acoperită cu o faţă de masă de damasc pînă la podea şi două scaune înalte erau plasate lîngă ferestrele mari care dădeau într-o curte interioară străjuită de ziduri şi spre terasa situată cu patru etaje mai jos. Era o cameră elegantă şi în acelaşi timp plăcută şi vie, spaţioasă şi comodă.

Stephanie mergea goală prin cameră, minunîndu-se. Cît de simplu era, cît de liberă şi de plină de încredere se simţea. Trecîndu-şi degetele peste mătasea de pe pereţi şi peste lemnul lustruit, peste marmura de pe cămin şi fotoliul de pluş, a ajuns în faţa oglinzii înalte din spatele toaletei şi s-a ridicat în vîrful picioarelor întinzîndu-şi braţele în lături.

– Milady, s-a adresat ea imaginii din oglindă şi a zîmbit cînd a văzut cum îi străluceau ochii.

Starea de excitare s-a răspîndit în ea ca o floare care îşi deschide larg petalele. Se uita prin camera elegantă şi asculta tăcerea. Nimeni să ceară să-i pregătească micul dejun sau să-i coasă un nasture; nu rufe murdare care se strîngeau vrafuri în spatele uşilor închise aşteptînd să fie spălate; colegii de birou nu o aşteptau. Era singură, era liberă. Era lady Sabrina Longworth.

A sunat-o pe doamna Thirkell şi i-a cerut să-i aducă micul dejun într-o jumătate de oră. Cîte era ceasul? Nu conta.

În baie a dat drumul la apă şi a intrat într-o cadă de un galben pal, bordată de o parte cu plante ornamentale verzi şi de cealaltă de o poliţă în zid încărcată cu uleiuri, săpunuri, perii şi şampoane cu nume ce nu-i erau familiare. Scotocind printre ele, alese unul la întîmplare. Cînd spuma parfumată a început să o învăluie, se gîndi cu un suspin de plăcere că avea o săptămînă ca să le încerce pe toate.

Dar, brusc, în timp ce stătea la mica măsuţă din faţa ferestrei, purtînd un halat de mătase înflorată, uscîndu-şi părul în soare şi urmărind-o pe doamna Thirkell aranjînd micul dejun şi ziarele de dimineaţă în faţa ei, totul s-a schimbat, ca şi cum s-ar fi deschis uşa lăsînd să pătrundă un vînt de gheaţă în camera plăcută.

– Ce doriţi să faceţi săptămîna asta, milady? a întrebat-o doamna Thirkell. Să aranjez să vină Doris dacă vreţi să primiţi şi cred că Frank trebuie să mai vină o zi; ultima dată cînd a şters geamurile nu a făcut o treabă prea bună. Prinţesa Alexandra a sunat aseară după ce v-aţi culcat; a spus că v-ar suna astăzi dacă nu o chemaţi dumneavoastră. Mă duc la piaţă în dimineaţa asta, aşa că dacă vreţi să-mi spuneţi ce intenţii aveţi...

Stephanie privea pe fereastră simţindu-se neajutorată. Ea nu era Sabrina Longworth; cum putea să simuleze că era? Doamna Thirkell ştia mai mult decît ea despre acest mod de viaţă. Nu avea nimic din comportamentul şi siguranţa surorii ei faţă de servitori; ea nu se simţea bine în lumea celor bogaţi. Era exact aşa cum s-a autocaracterizat în magazinul de obiecte de artă al domnului Su: o casnică de la periferia unui oraş. Şi pe punctul de a se face de rîs pe ea şi pe sora ei.

Doamna Thirkell aştepta instrucţiuni. Stephanie tremura în vîntul ca gheaţa care-i spulberase starea de încîntare. Nu avea ce să facă altceva cu săptămîna ei de libertate decît să se ascundă în casă, unde nimeni nu putea să o vadă şi să o arate cu degetul.

– Milady, nu vă simţiţi bine? Să închid fereastra?

– Nu. Stephanie s-a scuturat încercînd să se adune. Sînt în regulă, doamnă Thirkell. Dar cred că am luat ceva în China, poate o gripă orientală, aşa că am să stau în casă cîteva zile. Şi nu primesc pe nimeni. Cumpărăturile le las pe seama dumitale; ca de obicei.

Cute de îngrijorare au apărut pe fruntea doamnei Thirkell.

– Doctorul Farr ar putea să treacă în cursul dimineţii, milady...

– Nu, nu... Am să-l chem dacă nu o să mă simt mai bine. Dar sînt sigură că totul o să fie în regulă. În cîteva zile, o săptămînă, am să-mi revin la normal.

– Şi nu vă duceţi la *Ambassadors,* milady?

– Cîteva zile nu.

– Ei bine, dacă aveţi tot ce vă trebuie...

– Da, mulţumesc, doamnă Thirkell; tot ce este pe masă arată grozav.

– Atunci vă las să vă luaţi micul dejun. Deşi probabil

s-a răcit deja. Pot să vi-l încălzesc într-un minut...

– Doamnă Thirkell, totul este în regulă.

– Foarte bine, milady, dacă spuneţi dumneavoastră. Atunci am să plec.

Stephanie a luat linguriţa. Dacă trebuia să rămînă închisă, unde ar fi găsit un loc mai confortabil, în plus şi o mamă? Care-şi hrăneşte bine prizonierul, se gîndi ea crispată, în timp ce mînca o felie de pepene şi căpşuni. Ouăle se răciseră şi croissant-ul la fel, dar era prea flămîndă, încît a mîncat totul. Cînd a terminat ceaiul, încă fierbinte în ceainicul etanş, se simţea deja mai bine. Pot să fac un tur al casei, îşi zise. Mi-ar da mai multă siguranţă.

Mai întîi erau însă dulapurile de haine şi două comode. Cu o seară în urmă aruncase o privire la hainele care erau înăuntru, o adiere de parfum plutind peste ţesăturile moi. Proiectase să încerce cîteva în fiecare zi, de-a lungul întregii săptămîni, dar odată ce a început nu s-a mai putut opri. Ca şi cum avea acces gratuit la un magazin de modă: dessous-uri de mătase şi dantelă, pulovere de caşmir şi bluze de mătase, costume, rochii, rochii de seară, pantofi şi şaluri. Şi bijuterii înghesuite într-o casetă rusească îmbrăcată în catifea.

Încerca o rochie de seară cînd, din nou fără nici un fel de avertizare, starea ei de spirit s-a schimbat. Rochia era din mătase lila, urmîndu-i îndeaproape linia corpului de la bretelele înguste de pe umeri pînă la tivul care-i atingea glezna. Luînd jacheta asortată, bordată cu şnur purpuriu, Stephanie s-a dus în faţa oglinzii şi şi-a privit imaginea.

Din oglindă privea la ea Sabrina.

Cum s-a întîmplat? Şedea dreaptă, cu ţinuta regală a Sabrinei, trecînd uşor de pe un picior pe altul, cu capul sus, ochii strălucitori, cu colţurile gurii uşor lăsate ca şi cum aştepta ceva. Strecurîndu-şi picioarele în pantofii negri cu tocul înalt şi ţinînd jacheta aruncată peste umăr într-un singur deget, şi-a înclinat capul, a zîmbit cu încîntare şi a făcut o plecăciune adîncă. Era chiar lady Sabrina Longworth.

Nu există ceva ce nu pot să fac, se gîndi ea.

Plină de energie s-a uitat peste lista pe care i-o scrisese Sabrina şi a sunat la *Ambassadors*.

– Am să trec să văd poşta. Brian, dar nu mai mult. Nu mă simt prea bine şi dacă nu este nimic urgent am să mai rămîn acasă cîteva zile. Cînd ţi-ar conveni să-ţi iei liber?

– Joi, milady, dacă se poate.

– Perfect.

Şi-a ascultat vocea. Calmă şi controlată. Nu a avut niciodată un angajat; nu a învăţat niciodată cum să vorbească cu unul. Dar pentru Brian era o voce pe care o ştia. Iar joi o să treacă pe la magazin să controleze poşta Sabrinei.

Doamna Thirkell s-a întors plină de îngrijorare şi a găsit-o pe Stephanie trecînd lucrurile dintr-o poşetă în alta.

– Am să fac o plimbare, doamnă Thirkell. Minunatul dejun pe care mi l-aţi pregătit aproape m-a vindecat. Vreau totuşi să am o săptămînă liniştită, aşa că o să iau masa acasă în fiecare seară. Ai văzut ceasul meu pe undeva? Nu-l găsesc.

– Nu l-aţi pus la locul lui obişnuit, milady?

– N-am nici o idee. Eram atît de obosită aseară, că de-abia ştiam cum mă cheamă. Îmi aduc aminte de budinca excelentă, dar...

– Uitaţi-l, zise doamnă Tkirkell triumfătoare. Eraţi obosită, dar l-aţi pus exact acolo unde îi este locul.

Stephanie privea ceasul pus într-o cutiuţă pe toaletă.

– Uluitor, murmură ea.

– Ei bine, zise doamna Thirkell liniştitor, obişnuinţa face lucruri minunate în locul nostru. Poftiţi, milady.

Stephanie şi-a pus ceasul şi s-a uitat să vadă ce oră era. Aproape trei şi jumătate. Era uluită. Unde s-a dus ziua? Penny şi Cliff or să ajungă dintr-un moment în altul acasă, nu, fireşte că nu, cel puţin nu aici. La Evanston. Sabrina îi aşteaptă. Sabrina! Trebuia să o sune, dar ce oră este la Evanston? Nouă şi jumătate dimineaţa. Atunci era tocmai bine; şi-a amintit la timp.

Dar aproape că uitase. A cuprins-o un sentiment de vinovăţie. Cum a putut să-şi uite familia? Cum a putut să lase să treacă aproape o zi întreagă fără să se gîndească la propria ei familie?

– La ce oră doriţi să luaţi masa de seară, milady? a întrebat-o doamna Thirkell.

– Oh, la... ca de obicei. Nu am să lipsesc mult.

A închis uşa dormitorului. Aşezîndu-se în fotoliu, cu telefonul în poală, a închis ochii. Acolo era casa ei, în umbra stejarilor din grădină. Era bucătăria, de culoarea mierii în lumina soarelui, şi copiii luîndu-şi în fugă cărţile şi cutiile cu prînzul ca să alerge la şcoală. Şi acolo era spatele soţului ei cînd pleca la universitate. Unde era Sabrina? Singură acum, cercetînd probabil casa. S-ar putea ca ăsta să fie primul telefon pe care-l primeşte. Stephanie a zîmbit ştrengăreşte în timp ce-i dădea operatoarei numărul de la Evanston.

– Vorbesc cu stăpîna casei? La telefon lady Longworth din Londra şi aş dori să vorbesc...

– Stephanie, strigă plină de bucurie Sabrina de dincolo de ocean. Ce bine-mi pare!

Stephanie şi-a strîns picioarele sub ea, aşa cum făcea întotdeauna cînd vorbeau mai mult şi a început să întrebe despre Garth şi despre copii şi să răspundă la întrebările Sabrinei.

– Sabrina, mi-ai vorbit vreodată despre cutia de pe toaletă unde-ţi pui ceasul seara?

– S-ar putea, nu-mi amintesc. De ce?

– Probabil că ai făcut-o; acolo l-am pus aseară cînd eram ameţită de oboseală şi îmbuibată cu budinca doamnei Thirkell.

– Este aşa de mîndră de budinca ei, rîse Sabrina. Şi ştie că îmi place. O să-ţi mai facă probabil una de ziua ta.

– Trebuie să te sun atunci? Tu întotdeauna mă sunai şi Garth s-ar putea mira...

– Nu, am să-i spun doar că am vorbit cînd m-ai sunat să mă întrebi de excursie. Bucură-te de săptămîna ta, nu-ţi bate capul cu telefoanele.

Stephanie a sesizat nerăbdarea din vocea Sabrinei.

– Da, o să creadă. Te grăbeşti?

– Oh, am atîtea de făcut, casa şi cumpărăturile...

Stephanie ştia; cursele, treaba în casă, rutina zilnică. După ce şi-au luat rămas bun şi-a imaginat-o pe Sabrina trebăluind prin casă, gătind la bucătărie, vorbind cu familia ei, luînd micul dejun cu Garth, stînd seara la masă vizavi de el...

Simţea dorinţa să o sune din nou şi să vorbească mai

mult, dar Sabrina de-abia aştepta să se termine convorbirea. Şi, în definitiv, se gîndi Stephanie, acum este casa ei; nu trebuie să mă amestec. Ea nu se amestecă în ce fac eu. A sărit în picioare şi a luat-o la fugă pe scări în jos. Săptămîna o să treacă prea repede; era timpul să cunoască împrejurimile.

Traversînd parcul, a pornit pe jos spre Sloane Square, zîmbind la constrastele din jur: vechiul Teatru al Curţii Regale faţă în faţă cu modernul magazin *Peter Jones,* iar în mijloc o fîntînă cu statuile regelui Charles al II-lea şi ale amantei lui, Nell Gwyne, hîrjonindu-se. Respectabila Londră, se gîndi ea; indecenta Londră! Îşi lasă vizitatorii să creadă ce vor. Chicago face eforturi mai mari ca să impresioneze!

Căuta să descopere mai ales deosebirile ca să facă săptămîna să semene cît mai mult cu o aventură. Mergînd pe Sloane Street admira superbele aranjamante din vitrine unde erau expuse opere de artă şi obiecte vechi, îmbrăcăminte ultra-modernă, pantofi, bijuterii şi cărţi. Fără cumpărături astăzi, şi-a spus ferm, hotărîtă să cheltuiască cu grijă banii, dar apoi, incapabilă să reziste, a cumpărat nişte dulciuri de la *Bendicks* şi o sticluţă de parfum la *Taylor of London.*

Muşcînd dintr-o bomboană, Stephanie mergea fără nici o ţintă. Se simţea uşoară şi liberă, de parcă plutea. Cît este de ciudat să te simţi aşa, se gîndi ea, dar trecînd pe lîngă Bazarul copiilor şi-a dat seama de ce. Nimeni nu ştia unde este. Nu o aştepta nimeni. Era singură; o anonimă; era liberă.

Trecea pe lîngă oameni străini, unii cu feţe închise, pe care nu puteai citi nimic, alţii admirîndu-i făţiş frumuseţea, dar majoritatea absorbiţi pur şi simplu de propriile lor vieţi. Nimeni nu o privea ca şi cum ar fi fost un intrus şi deodată nici nu s-a mai simţit aşa. A cumpărat o revistă, mînuind monedele nefamiliare destul de repede ca să nu-l enerveze pe vînzător. Apoi, căutînd anumite semne de reper, a găsit cu uşurinţă drumul spre casă. Cheia s-a răsucit lin în broasca uşii de la intrare de la prima încercare. Doamna Thirkell, spunîndu-i că poşta o aşteaptă pe birou, îi cerceta faţa cu atenţie, întrebîndu-o dacă se simte

într-adevăr mai bine şi nu a arătat nici un semn sau vreo bănuială că ea nu ar fi nici pe departe lady Longworth.

Stephanie şi-a ascuns încîntarea în timp ce urca la etajul al treilea, unde era biroul. Nu există ceva ce să nu pot face, se gîndi ea din nou. Şi-i mulţumi Sabrinei.

– Milady, am uitat să vă spun, o auzi pe doamna Thirkell la telefonul interior. Acum, că v-aţi întors, florile au început să vină din nou.

– Flori, zise ea cu prudenţă.

– Le-am pus în salon, ca de obicei.

– Da, mulţumesc. Stephanie a coborît un etaj şi ele erau acolo, dominînd camera, copleşitoare, absurde, superbe: circa treizeci de trandafiri roşii înălţîndu-se dintr-un glob de cristal. Şi, presărate printre ele, cu raze strălucitoare de lună, o duzină de orhidee albe.

Nu văzuse niciodată ceva asemănător. Mirosul trandafirilor umplea camera ajungînd pînă la ea şi s-a îndreptat spre masă gîndindu-se cît de ridicol este să faci ceva de o asemenea amploare, ce irosire zadarnică de bani şi ce impresionant! A citit cartea de vizită:

Bun venit acasă, iubita mea Sabrina. Mi-ai cerut să nu te sun, aşa că nu o fac. Dar săptămîna viitoare mă întorc la Londra şi contez pe bunăvoinţa ta şi pe orele plăcute pe care le-am petrecut împreună ca să-mi acorzi o seară şi apoi, în sfîrşit, mîna pentru a-mi deveni soţie.

Antonio

– Milady, o auzi pe doamna Thirkell în timp ce punea cartea de vizită la loc între flori. Prinţesa Alexandra.

Alexandra venea în urma ei, înaltă, blondă, frapantă. Stephanie nu o întîlnise niciodată; cînd a vizitat-o pe Sabrina cu un an în urmă, Alexandra era în Franţa. Dar, văzînd-o păşind, Stephanie a recunoscut-o ca personajul care prindea viaţă din scrisorile Sabrinei, fiica unei actriţe de mîna a doua de la Hollywood care a împlinit toate visurile mamei ei căsătorindu-se cu un prinţ şi mişcîndu-se cu lejeritate în mijlocul nobilimii europene. A simulat o plecăciune în faţa lui Stephanie.

– Nu am putut rezista tentaţiei de a saluta întoarcerea

rătăcitorului. Ţi s-a întîmplat minunea?

– Minunea?

– Să găseşti modalităţi noi pentru rezolvarea vechilor dileme. Nu de asta ai spus că vrei să mergi în China?

– Încerc ceva nou; nu sînt încă sigură că o să ajute la ceva.

– Ei bine, pînă atunci te poţi arăta mîine seară la mine acasă. Unde o să fie o mică petrecere în onoarea ta.

– O mică...?

– Ziua ta de naştere. Scumpo, îmi cer scuze, ţi-am scris despre asta, Dumnezeu îmi este martor că am făcut-o, dar pur şi simplu nu am pus scrisoarea la poştă. Nu ştiu cum se poate întîmpla asta într-o casă plină de servitori, ţie nu ţi s-a întîmplat niciodată aşa ceva, nu-i aşa? Oricum, nu contează pentru că mi-ai spus că nu-ţi faci planuri pentru săptămîna asta, aşa că, fireşte, eşti liberă, iar eu n-aş putea lăsa să treacă ziua ta de naştere fără o petrecere. Or să vină cîţiva dintre prietenii tăi, cam vreo şaisprezece şi îi vom spune petrecere de bun venit dacă ai încetat să mai numeri zilele de naştere, aşa că nu te certa cu mine, doar să fii prezentă, elegant îmbrăcată, la ora opt. Contez pe tine!

– Cred că am un fel de gripă; n-ar trebui...

– Cel mai bun tratament pentru o gripă este o petrecere. Întreabă orice doctor înţelept.

– Ei bine, am să te anunţ.

Alexandra i-a trimis un sărut.

– Ne vedem mîine, a zis ea şi a plecat.

Dar, înainte ca Stephanie să se poată gîndi la petrecere, au început telefoanele, fiecare anunţat de doamna Thirkell cu o voce înţepată, dezaprobîndu-i pe toţi cei care o forţau pe stăpîna ei să vorbească cînd ea avea gripă. Michel Bernard a sunat de la Paris să întrebe dacă petrecerea Alexandrei mai are loc; el şi Jolie vor fi acolo. Andrea Vernon era foarte emoţionată că o revistă italiană a publicat fotografii ale sălii ei de bal, redecorată de Sabrina cu o sută de lămpi noi, iar editorul dorea ca, în două săptămîni, să-i facă fotografii şi Sabrinei.

– O să te anunţ, i-a spus Stephanie. Amelia Blackford a sunat-o ca să o întrebe dacă n-ar vrea să-l însoţească pe Nicholas la licitaţia de la *Chilton,* de săptămîna

viitoare.

Între telefoane, deschidea poşta, un maldăr de invitaţii. Petreceri, meciuri de tenis, dineuri, o vînătoare de vulpi în Derbyshire, un prînz în onoarea unei contese la Paris, zeci de baluri de caritate în perioada octombrie-mai. Pentru Stephanie erau tot atît de copleşitoare ca şi florile lui Antonio: prea mult şi totuşi minunat. Simţind parfumul trandafirilor care ajungea pînă la ea, îşi imagina strălucirea şi bucuria, promise de hîrtia fină şi de stilul elegant al fiecărei invitaţii.

Punîndu-le pe toate la un loc pentru Sabrina, a înţeles cu o oarecare invidie că, între telefoane şi poştă, calendarul Sabrinei pentru lunile următoare era mai încărcat decît al ei pentru săptămîna în curs. Tot ce avea ea de făcut, şi s-a uitat în agendă, era ora la coafor, o probă la croitor şi petrecerea Alexandrei.

Dar o să se ducă la petrecere? Ideea o îngrozea şi în acelaşi timp o aţîţa. Nu dorea să meargă şi să se facă de rîs; dar după ce văzuse fotografiile trimise de Sabrina, dorea să vadă casa Alexandrei. Şi ce minunat trebuie să fie să fii oaspete de onoare la una din petrecerile ei!

După cină, cuibărită în fotoliul din dormitor cu cărţile despre Londra luate din biblioteca Sabrinei, Stephanie se gîndea la petrecerea Alexandrei. A adormit cu ea în gînd, s-a trezit gîndindu-se la ea. Am să hotărăsc mai tîrziu, şi-a zis; după ce am să ies să mai văd oraşul.

Dar, mai întîi, cu multă precauţie, a sunat la coafor pentru a anula ora. Şi-ar fi dat imediat seama că părul ei fusese tuns de altcineva. Putem să păcălim un soţ, şi-a zis ea cu o grimasă, dar nu pe cel ce se ocupă de părul tău. Dar am să mă duc la croitor; întotdeauna mi-am dorit să merg şi asta este şansa mea.

Iar invitaţia Alexandrei este şansa mea de a merge la o petrecere săptămîna asta. O petrecere! Ca o compensaţie pentru toate invitaţiile primite. De ce nu? Stephanie ţinea capul sus în timp ce urca scările spre apartamentul doamnei Pemberley, într-o dimineaţă călduţă de septembrie. Am să sărbătoresc cei treizeci şi doi de ani ai lui lady Sabrina Longworth aşa cum trebuie şi nimeni nu va şti că, de fapt, sărbătoresc o casnică de la periferia unui oraş, care nu a avut niciodată un croitor.

Doamna Pemberley aranja oglinda triplă:

– S-ar părea că doamna a mai luat puţin în greutate în excursia pe care a făcut-o în China, spuse ea ţinînd strîns între dinţi o mulţime de bolduri.

– Stephanie a privit spre capul ei aplecat şi nu a spus nimic.

– Dar, fireşte, corpul doamnei este atît de frumos, încît nu contează. Degetele ei, care înfigeau un bold în rochie, tremurau.

Se teme, se gîndi Stephanie; se teme că mă voi simţi jignită şi voi găsi alt croitor. Era prima dată cînd simţea puterea pe care o au oamenii influenţi asupra acelora care îi servesc.

– Acum, dacă doamna vrea să privească, zise doamna Pemberley, ridicîndu-se în picioare. Am făcut o mică schimbare la umeri, aici, ca mînecile să cadă mai bine, dar în rest este aşa cum aţi dorit. Vedeţi, a deschis o revistă franţuzească la fotografia unui model într-o rochie de piele de căprioară. Şi, brusc, Stephanie a înţeles cum de dulapul surorii ei era plin cu rochii ale marilor creatori de modă. În loc să plătească mii de dolari cît ar costa-o o rochie cumpărată direct de la ei, ea a găsit o croitoreasă care poate copia în cele mai mici detalii modele la un preţ de zece ori mai mic şi cu mici modificări după flerul Sabrinei.

Şi-a întors privirea de la revistă spre imaginea din oglindă.

– Minunat, a murmurat ea şi faţa doamnei Pemberley s-a destins într-un zîmbet. Apoi a adus încă o rochie şi încă una. O rochie de seară, două costume destul de elegante pentru a putea fi purtate la dineu după o zi de muncă, o fustă de lînă lungă pînă la glezne, cu o pelerină de catifea şi o pereche de pantaloni cu jachetă scurtă. În timp de Stephanie le încerca, doamna Pemberley făcea ajustările ce se impuneau şi sporovăiau despre clienţi, mulţi dintre ei trimişi evident de Sabrina.

– ...Şi prinţesa Alexandra mi-a spus că astăzi este ziua dumneavoastră de naştere, doamnă; cele mai bune urări! Se pare că petrecerea va fi foarte festivă.

– Poftim? Stephanie era uluită. Dacă diseară face o greşeală, cît le va trebui ca toţi să-şi dea seama?

Doamna Pemberley a fost din nou cuprinsă de teamă: strîngea tare acele între dinţi ca să nu mai poată face nici o remarcă personală. Lui Stephanie îi părea rău pentru ea, dar nu zise nimic şi şedinţa s-a terminat în tăcere.

– Lucrurile vor fi gata într-o săptămînă, doamnă, i-a spus doamna Pemberley pe cînd o conducea, la plecare.

Stephanie se simţea vinovată pentru că a făcut-o să-i fie teamă.

– Mi-au plăcut foarte mult, a zis ea şi a ieşit repede. Nu era sigură că-i plăcea să aibă puterea pe care Sabrina şi prietenii ei o luau ca pe ceva ce li se cuvenea.

Îndată ce a părăsit-o pe doamna Pemberley, Stephanie a devenit din nou o persoană anonimă. Călătorind cu imperiala cu etaj şi cu metroul, cu autobuzele curate cu scaune de catifea, ea a vizitat totul, de la Kensington Church Street pînă la *Brock's Mews* în Bond Street. Clădirile, nu erau atît de înalte ca zgîrie-norii americani, magazinele mai mici, dar mai numeroase, făcînd-o pe Stephanie să se gîndească la sălile unui vast muzeu plin cu obiecte fabuloase: mobilă veche, porţelanuri, candelabre, sticlărie fasonată, ceasuri, păpuşi, bijuterii şi picturi. Privind, s-a simţit din nou copilă, făcînd cumpărături cu Sabrina şi mama lor în lumea încîntătoare a bazarelor şi a micilor magazine prăfuite. Cît de simplu părea totul cînd erau copii! Nu căsătorie cu complicaţii, nu probleme în legătură cu banii, nu dorinţa de a duce o altfel de viaţă!

Dar am fugit din maşină, şi-a amintit ea cu un zîmbet. Ca să fim libere!

Trecea pe lîngă statuia regelui George I din Grosvenor Square, cînd şi-a amintit de Atena. Am făcut-o din nou, se gîndi ea. Am fugit ca să fiu liberă. De partea cealaltă a pieţei se întindea clădirea lungă a Ambasadei americane pe care o vizitaseră de mai multe ori cu tatăl lor. S-a îndreptat spre ea. Întîi am fugit de tatăl meu, apoi de Garth. A trecut de clădire. Dar fireşte că mă întorc la Garth.

S-a alăturat mulţimii care mergea în Park Lane; de-a lungul aleilor verzi din Hyde Park, bone împingînd cărucioare de copii, bătrîne demodate, fete tinere cu fuste scurte vorbind despre muzică, oameni de afaceri cu pălării tari, femei de afaceri în taioare şi bluze albe. *Har-*

rods şi apoi acasă, a hotărît ea şi a grăbit pasul pînă a văzut clădirea magazinului şi numele lui scris îndrăzneţ de mînă, cel mai mare magazin din Europa şi unul dintre cele mai luxoase din întreaga lume, fălindu-se chiar cu uşier în uniformă.

A hoinărit fericită printre raioane căutînd un cadou pe care să i-l lase Sabrinei cînd o să se întoarcă acasă, la Evanston. Se afla în raionul de porţelanuri cînd a strigat-o cineva din spate.

– Sabrina, nu-i uluitor? A fost îmbrăţişată şi sărutată pe obraji de o tînără femeie elegantă, mică şi delicată, cu un halou de păr blond şi cu ochi mari, verzi. Urma să te vedem diseară şi uite, eşti aici! La mulţi ani!

Stephanie privea cu ochii mari:

– Gabrielle, nu te-ai schimbat nici un pic!

– În două săptămîni? Sper să nu mă fi schimbat. Numai dacă... ai auzit deja? De la cine? Speram ca noi să-ţi spunem primii.

– Ce să aud? Inima lui Stephanie a început să bată mai repede; ce stupid lucru a spus. Dar a fost atît de surprinsă, Gabrielle de Martel, colega de cameră a Sabrinei la *Juliette,* aici, în mijlocul magazinului *Harrods!* Stephanie nu o mai văzuse de aproape cincisprezece ani, dar ea arăta exact la fel, deşi Sabrina îi scrisese că divorţase şi trăia la Londra, fiind model pentru o firmă de cosmetice. Şi vocea îi era aceeaşi: moale şi cam fără suflu.

– O, grozav, n-ai auzit. Să-ţi prezint noutăţile mele.

Stephanie şi-a ridicat privirea în timp ce Gabrielle îşi pusese mîna pe braţul unui bărbat care rămăsese în urma ei şi pe care l-a împins în faţă. S-a aplecat spre ea, bine făcut, cu umeri largi, musculos, cu un păr blond, bogat, şi cu ochi întunecaţi, plini de neastîmpăr, exact aşa cum i-l descrisese Sabrina.

– Brooks Westermarck, preşedinte la *Westermarck Cosmetics;* bogat, muncitor, favorit al ziariştilor şi fotografilor care se ocupă de viaţa mondenă, întotdeauna însoţit de o altă femeie frumoasă.

– Bine ai venit acasă, Sabrina, zise el cu o voce plăcută. Mi-ai adus dansatorul chinez pe care mi l-ai promis?

Dansator. Şi mai ce? Stephanie era disperată. Nu pot

să rezist, prea multe... Atunci şi-a amintit de figurinele de jad pe care le cumpărase Sabrina la Shanghai. Care era dansatorul lui Brooks? Nu ştia.

– Fireşte, zise ea cu uşurinţă. Putea să mai amîne şi să i-l dea peste o săptămînă. Dar încă nu ştiu care sînt noutăţile voastre?

– Ne-am mutat împreună, zise Gabrielle. N-ai vrut să-mi dai nici un sfat, aşa că m-am hotărît singură. Acum poţi să-mi spui care ar fi fost sfatul tău?

– Să te muţi cu Brooks, zise pe loc Stephanie. Brooks a rîs.

– Înţeleaptă femeie. Nu vrei să iei cina cu noi mîine seară, Sabrina?

– Ca să sărbătorim, a adăugat Gabrielle. La *Annabel's,* Brooks a fost membru al clubului ani de zile, dar eu n-am fost niciodată acolo. Hai, vino, te rog!

– Oh, nu săptămîna asta; am proiectat de fapt să stau acasă întreaga...

– Pentru că nu este Antonio în oraş? N-o să se supere. Sîntem oameni respectabili. Şi am aşteptat ca să sărbătorim cînd te întorci tu. Te rog, vreau să vii.

– Şi ce este mai important decît ceea ce vrea Gaby? zise Brooks amuzat.

Ei bine, de ce nu? se gîndi Stephanie. Dacă Sabrina poate să aibă agenda plină, pot şi eu.

– Am să vin, mulţumesc. Dar întrucît este sărbătoarea ta, sper că vei întreţine întreaga conversaţie.

– Plină de tact, lady Longworth, zise Brooks încă amuzat. O vei face pe Gaby cea mai fericită femeie de la *Annabel's.*

Luna de miere, se gîndea Stephanie, surprinsă de amărăciunea pe care o încerca. Doar începutul. Cîndva, am fost şi noi, eu şi Garth, la fel, cu feţele radiind de fericire, ca şi cum am fi avut un secret minunat. Şi aveam: ne iubeam. Ce mult pare să fi trecut de atunci. Nici nu-mi mai amintesc cum este.

Acasă, doamna Thirkell i-a adus ceaiul în atelier, în timp ce ea desfăcea poşta şi citea mesajele telefonice. Şi apoi a început să se pregătească pentru petrecerea Alexandrei.

În baie, învăluită languros în spuma albă, a auzit

telefonul. Doamna Thirkell a venit sus şi i-a spus de dincolo de uşa băii:

– A sunat prinţesa Alexandra, milady. Şoferul vine să vă ia la opt. Ce rochie să pregătesc?

– O să mă ocup eu de asta, doamnă Thirkell, zise Stephanie întrebîndu-se dacă să nu-i ceară o sugestie. Şi a dat din cap. Sabrina n-ar face-o. Sabrina ar hotărî singură. Şi indiferent ce va alege va fi bine. Pentru că dacă eşti lady Sabrina Longworth, cine ar îndrăzni să-ţi spună că nu ai ales rochia potrivită? Sau că nu eşti destul de deşteaptă ca să fii la înălţimea oamenilor pe care-i întîlneşti?

Iar cînd a păşit în salonul Alexandrei ştia că avusese dreptate. Era în mijlocul camerei, dreaptă, subţire, simplă şi elegantă, ca o bijuterie, îmbrăcată într-o fustă lungă de tafta verde-smarald şi o bluză albă de satin cu năsturaşi mici de strasuri. Oaspeţii au înconjurat-o cu zîmbete, sărutări şi urări de ziua ei; i-a văzut pe Gabrielle şi Brooks şi încerca să identifice celelalte feţe după descrierile Sabrinei, cînd o voce puternică le acoperi pe toate celelalte.

– Şi cum vă spuneam, şi-au cumpărat din China rochii la fel şi n-am putut să le deosebesc. Nu vă vine să credeţi în ce încurcătură eram! Ia spune-mi, zise Nicholas Blackford zîmbind cu viclenie spre Stephanie în timp ce oaspeţii o priveau. De fapt, care eşti cu adevărat? Mărturiseşte! Eşti Stephanie, ai venit să ne păcăleşti, nu-i aşa?

Stephanie era uluită; se afla în centrul atenţiei şi nu putea să spună nimic. I se făcuse rău. Sabrina îi păcălise cu succes pe soţ şi pe copiii, iar ea nu putea să-i păcălească nici măcar pe nişte prieteni ocazionali. Şi-a coborît privirea şi a prins licărul nasturilor de strasuri. Într-o secundă capul ei era drept. Ştia că arăta exact ca Sabrina; nimeni nu bănuia nimic. Nicholas se juca. Pot să mă joc şi eu, îşi spuse ea.

A ezitat numai cîteva secunde. Privind spre trupul scund al lui Nicholas Blackford balansîndu-se pe picioarele-i grăsane, şi-a luat o expresie încruntată şi îngrijorată.

– Nicholas, m-ai confundat de atîtea ori, încît nu mai sînt sigură nici eu. Dar am avut întotdeauna încredere în judecata ta, aşa că mă las pe mîna ta. Spune-mi cine sînt şi aceea voi fi.

Toată lumea a izbucnit în rîs şi a aplaudat.

– Te-a avut, Nicky, zise Alexandra. Care dintre ele este?

Nicholas s-a aplecat peste mîna lui Stephanie şi i-a sărutat-o.

– Cine altcineva poate să fie decît superba noastră Sabrina? Nu m-am îndoit nici un moment, draga mea. În China v-am confundat din cauza dietei ăleia groaznice pe care o urmam. Ştii, tot timpul cît am stat acolo am fost mort de foame.

Stephanie zîmbi, simţind cum îi cedează nervii ce-i prinseseră stomacul.

– După cîte îmi amintesc, vînzătorii de la patiserie au auzit cu toţii de dieta ta. Şi nu o dată!

În hohotele de rîs, Alexandra i-a condus pe toţi spre un bufet cu antreuri. Răsuflarea lui Stephanie a revenit la normal. Totul o să fie în regulă. O să se descurce cum se cuvine.

– Aş fi vrut să o întîlnesc pe sora ta anul trecut, zise Alexandra. Este într-adevăr dublura ta?

– Nu, fireşte că nu. L-am prins pe Nicholas cu braţele încărcate cu cumpărături făcute la patiserie şi era atît de încurcat, încît a spus ce i-a trecut prin cap. Stephanie se asculta uimită. Cît de uşor minţea! Dar ştia de ce îi era uşor. Oamenii ăştia auzeau ceea ce voiau *ei* să audă. Indiferent ce ar fi spus ea, ei luau de bun ceea ce se aşteptau ei să spună sau cum doreau ei ca ea să spună. Rîzînd împreună cu Alexandra, simţi că se integrează fără probleme. Săptămîna era în sfîrşit a ei.

– Nicholas şi glumele lui, zise Alexandra.

Stephanie, invidiindu-i frumuseţea statuară şi strălucitoarea rochie gitană, încercase să nu o privească prea insistent; acum, cînd îşi recăpătase încrederea, s-a uitat cu îndrăzneală la ea.

– Arăţi fantastic. O regină a ţiganilor.

– A fost ideea ta, scumpo! Şi ai avut dreptate, ca întotdeauna. Ascultă, nu mănînci nimic şi este petrecerea ta. Umple-ţi farfuria: uite un fel de spanac sau viţă de vie cu muguri de conifere, *Saganaki* flambate, unde este Arnold cu chibriturile?

– Arnold?

– Majordomul, scumpo. De ce nu poţi să-ţi aminteşti niciodată numele lui?

– Poate pentru că nu-mi place cum îşi piaptănă părul, zise Stephanie gîndindu-se: De necrezut să ai majordom numai pentru şaisprezece oameni! Ea a organizat mese pentru douăzeci sau chiar mai mulţi şi numai Garth a ajutat-o.

Arnold a venit din bucătărie cu un chibrit lung şi a flambat bucăţelele de brînză *Saganaki,* prăjite în unt şi plutind în brandy. Stephanie se uita la părul lui, pieptănat în faţă, făcîndu-l să arate ca un cîine ciobănesc. De unde ştia? Să fi menţionat oare Sabrina un majordom cu numele Arnold şi cu părul pieptănat ca al unui cîine ciobănesc?

– Sabrina, arăţi minunat! zise cineva cu voce joasă. Nici un fel de probleme în China?

S-a întors şi a întîlnit nişte ochi luminoşi pe o faţă plăcută; un bărbat scund, cu o înfăţişare obişnuită; nu l-ar fi remarcat niciodată într-o mulţime. Era exact cum i-l descrisese Sabrina: Michel Bernard.

– De ce să fi avut probleme în China? întrebă ea.

– Din nici un motiv; ai avut perfectă dreptate. Dar cînd am primit scrisoarea ta ne-am temut că veştile pe care ni le-ai dat ţi-ar putea strica excursia.

– Ei bine, nu prea am avut timp să mă gîndesc; ghidul nostru ne-a organizat fiecare minut... Înainta prudent, neavînd nici cea mai mică idee la ce se referea. Ce părere ai avut de scrisoarea mea?

– Ne-am gîndit că a fost minunat, fireşte. Şi tu ai fost minunată că ai avut curajul să ne scrii. El şi-a coborît vocea: Nu sînt mulţi experţii care să recunoască faptul că au fost păcăliţi de un fals. Dar vreau să ştii că ne-ai fost de folos. Destul de ciudat, nu atît de mult barza, cît numele de pe certificatul pe care ni l-ai trimis. Unele dintre numele respective au fost folosite de mai multe ori, poţi să crezi asta?

Ea a scuturat din cap.

– Asta pare să fie prima lor greşeală adevărată. Ai fi crezut că sînt îndeajuns de deştepţi ca să folosească nume diferite pentru fiecare certificat fals.

S-a oprit, aşteptînd ca Stephanie să spună ceva. Ea a

dat aprobator din cap.

– Dar publicarea materialului a fost amînată de apariţia acestei noi informaţii. Nu-l vom putea publica înainte de luna noiembrie, spre mijlocul sau chiar sfîrşitul lunii. Asta te-ar putea ajuta, nu crezi?

– Cred că da...

– Mai ales dacă încerci să iei barza înapoi. Te-ai hotărît? Sau nu crezi că marea Olivia va păstra secretul?

– Nu ştiu...

– Dacă putem face ceva ca să te ajutăm...

Stephanie se simţea ameţită.

– Aţi putea să-mi spuneţi ce-aţi descoperit, zise ea cu disperare.

– Faţă de cînd am vorbit ultima dată? Nu prea multe; în principal confirmarea a ceea ce ţi-am spus deja. Dar nu este o idee rea să mai revedem întreaga poveste; ce-ai zice de luni? Pînă atunci nu sîntem în oraş.

– Nu luni. Luni dimineaţă va fi plecată să se întîlnească cu Sabrina la Chicago. Luni după-amiază Sabrina va pleca înapoi spre Londra. Nu putem să vorbim la sfîrşitul săptămînii ăsteia?

– S-ar putea. O să te sunăm de la Paris joi sau vineri, cînd o să ştim ce program avem. Ce aud?

Stephanie a auzit şi ea, la început în surdină, apoi tot mai puternic: o melodie grecească cadenţată cîntată la buzuki. Oaspeţii au tăcut, iar Alexandra a tras o cortină aflată la un capăt al camerei dînd la iveală o mică orchestră cu un cîntăreţ la buzuki în faţă, stînd pe podea cu picioarele încrucişate. La semnalul lui, orchestra a preluat melodia, învăluind sunetele ce ieşeau de sub degetele care se mişcau cu repeziciune.

Luminile au început să devină tot mai slabe. Ca nişte umbre tăcute, chelnerii aşezau o masă joasă înconjurată de perne mari, împodobite cu ciucuri şi încărcată cu farfurii şi pahare aurite, cu coşuri cu pîine, platouri cu friptură de miel şi cu chebab cu ceapă, scoici în sos de vin, cod cu roşii şi stafide, pui cu lămîie, boluri cu fructe proaspete şi sticle cu vin alb şi roşu din Rhodos, totul în licărul lumînărilor aşezate în vase în care pluteau camelii.

Alexandra a luat-o pe Stephanie de mînă şi a condus-o spre perna din capătul mesei: „Oaspetele de onoare".

Uimită, Stephanie se simţea ca o fată proastă de la ţară. Ce ar fi făcut Sabrina? Ar fi fost încîntată, dar nu copleşită; era lumea ei. Şi-a arătat încîntarea şi s-a întors spre Alexandra, în stînga ei.

– Este minunat. Ai devenit expertă în Grecia.

– Nu eu. Soţia lui Arnold este grecoaică. Am folosit ideile ei, la care am adăugat şi eu cîteva.

– Dar unde sînt plămînii de oaie fripţi în ulei? zise Stephanie uitîndu-se peste masă.

– M-am opus. Dar de unde ştii tu asemenea lucruri?

– Cîndva, demult, am locuit la Atena... Stephanie le-a povestit întîmplările din ziua cînd au evadat din limuzina lor cu şofer şi au nimerit într-o stradă unde oamenii se luptau pentru Cipru. Toată lumea a tăcut ascultînd şi, timp de o secundă, dar foarte clar, a văzut ca de departe eleganta masă cu oaspeţii ei şi fantomele a două surori înghesuite într-o cămară, strînse una într-alta, în timp ce paşi grei de cizme se auzeau deasupra capetelor lor. Şi în acel moment ea era şi Stephanie şi Sabrina: Stephanie trăind viaţa Sabrinei; Sabrina vorbind despre o vreme cînd ea şi sora ei Stephanie erau doi copii înspăimîntaţi, agăţîndu-se una de alta, căutînd protecţie.

– Draga de ea, zise Amelia Blackford. Ce groaznic pentru tine!

– Sabrina mi-a dat curaj, zise Stephanie moale. Ea întotdeauna...

– Cine? ziseră Jolie şi Michel într-un glas.

Stephanie rîse uşor:

– Ne încurajam una pe alta.

– Ei bine, mie nu mi s-a întîmplat ceva atît de palpitant, zise Amelia.

Vraja fusese ruptă. Conversaţia a fost reluată pînă la ultima baclava şi pînă cînd s-a terminat cafeaua neagră şi tare, iar Alexandra a anunţat că a sosit momentul cadourilor.

Fiecare adusese cîte ceva: Nicholas şi Amelia – o oglindă de mînă *Saint Gobain* din secolul al XIX-lea, cu mînerul de fildeş; Michel şi Jolie – o carte despre arta grecească; Gabrielle şi Brooks – un şal de caşmir din India; Alexandra – un set de sfeşnice din cristal. Ceilalţi oaspeţi au adus cărţi, agrafe de păr bătute în pietre,

stampe înrămate şi un dansator de porţelan în miniatură.

– Şi asta, zise Alexandra dîndu-i o cutie lungă, înfăşurată în hîrtie argintată. Antonio a trimis-o. Vrei să o deschizi acum sau acasă?

– Oh, acum, zise Gabrielle, deschide-o acum.

Stephanie nu se hotăra.

– Poate că ar fi mai bine să aştept... Dar darul era deja public. Rupse hîrtia şi ridică încet din cutie un şirag strălucitor de safire şi diamante perfecte. În fundul cutiei era o notă, pe care a ignorat-o. Era un fel de brutalitate în modul în care Antonio a trimis darul la Alexandra acasă, ştiind că probabil va fi deschis în faţa unui grup de oameni, ca şi cum i-ar fi aruncat mănuşa Sabrinei în faţă provocînd-o să nege în public că avea dreptul să o copleşească cu asemenea bijuterii. Stephanie a lăsat colierul să cadă înapoi în cutie. Ceilalţi au simţit stînjeneala şi nu au spus nimic.

Alexandra a bătut din palme; au apărut dansatorii, lumile s-au aprins, iar chelnerii au venit cu alte băuturi. Stephanie s-a scuzat în faţa Alexandrei. Dorea să fie singură şi să vadă casa. „Nu o să lipsesc mult."

– Nu te grăbi, scumpo. Cunoşti drumul.

Nu-l cunoştea, dar şi-a amintit fotografiile trimise de Sabrina. În timp ce ceilalţi priveau unduirile unei spectaculoase dansatoare din buric, ea s-a strecurat afară şi a pornit-o pe scări în sus.

A trecut din cameră în cameră plină de încîntare şi de mîndrie. Sabrina crease o atmosferă de voioşie şi exuberanţă pe care majoritatea creatorilor, rutinaţi şi plini de ei, nu ar fi realizat-o niciodată, iar Stephanie înţelegea de ce casa era şi acum fotografiată pentru revistele de specialitate din Europa şi America.

Ce noroc, se gîndea ea cu invidie, să ai o asemenea şansă, să ai o casă goală şi să creezi un cămin, o atmosferă, un loc pentru petreceri şi intimitate, dragoste... oh, ce şansă!

Şedea în faţa unui tablou bizar Miro şi privea tuşele puternice şi hotărîte. Ce n-ar fi dat pentru o asemenea şansă, medită ea.

– Scumpo, totul este în regulă?

– Sigur. Am fost nepoliticoasă, scuză-mă.

– Este petrecerea ta şi aproape casa ta. Dacă vrei să fii singură, nu te scuza. Cum este de fapt acest Antonio al tău?

– Din cînd în cînd brutal.

– Asta ştiu, doar am văzut cu cîteva minute înainte. Şi?

– Din cînd în cînd plăcut.

– Cum altfel ţi-ar fi putut întreţine interesul de aproape un an? E-n regulă, văd că nu vrei să vorbim despre el. Vrei să-ţi arăt ceva ce am descoperit nu demult? O să recunoşti imediat. A dus-o pe Stephanie jos, într-un colţ întunecat al salonului şi i-a arătat podeaua. Nu este uluitor? Cine să creadă că te-ai gîndit la aşa ceva?

Stephanie s-a aplecat şi s-a uitat la micul.S distinct din motivul parchetului.

– Inteligent, murmură ea. Sabrina îi trimisese o fotografie a acestui colţ, gîndindu-se că nimeni altcineva nu o să ştie vreodată.

– Inteligent, într-adevăr. Ştii, scumpo, sînt atît de încîntată de locul ăsta, încît ai fi putut să-ţi gravezi semnul înalt de şase picioare pe uşa de la intrare. Nu trebuia să-l ascunzi.

Zîmbind încă, îmbujorată la ideea sentimentului de mîndrie şi de proprietate pe care l-a simţit Sabrina cînd a terminat casa, Stephanie a atins micul S cu tocul pantofului.

– Este destul de mare, a zis ea încet. A fost suficient să ştiu că mi-am lăsat amprenta.

În dimineaţa următoare, obsedată de amprenta lăsată de sora ei pe podeaua casei Alexandrei, Stephanie s-a dus la *Ambassadors*. Era ziua liberă a lui Brian şi magazinul era închis. A încercat cheile de pe inel pînă cînd una dintre ele a descuiat uşa.

Mai fusese aici înainte, cu Sabrina. A ridicat transparentele de la ferestrele din faţă şi a pornit de-a lungul camerei înguste copiată după un salon din secolul al XVIII-lea. Era aerată şi elegantă, cu cîteva piese fine aranjate în grupuri de cîte două sau trei, luminate de soare sau de lumina difuză pe care o aruncau lampadarele. În partea din spate, se trecea printr-o uşă în biroul Sabrinei cu masa de cireş pe care o folosea ca birou.

Stephanie s-a aşezat la masă, cuprinzînd dintr-o privire raftul lung, jos şi plin cu cărţi, ferestrele cu draperii de catifea veche, covoarele orientale şi fotoliile adînci pentru vizitatori. Se simţea succesul şi împlinirea, împreună cu încrederea în sine, banii, chiar puterea. S-a simţit tot atît de mică pe cît era imaginea ei reflectată în serviciul de ceai de argint de pe o măsuţă de lîngă ea, cînd i-au revenit sentimentele de seara trecută: mîndrie, invidie, sentimentul proprietăţii şi dorinţa.

– Trebuie să fac ceva, zise ea către imaginea reflectată. Practic, n-am făcut decît un singur lucru: să fiu casnică. Timp de doisprezece ani am avut o singură casă, o singură afacere care a eşuat, un singur bărbat... Stai puţin, şi-a zis. Să mă gîndesc la ce trebuie să fac ca să-mi repun pe picioare afacerea. Pentru moment, ajunge atît. Nu te gîndi la alte eşecuri. Numai la acesta.

Clopoţelul de la uşa din faţă a făcut-o să tresară. Am uitat să o încui, se gîndi ea şi se duse în magazin ca să explice că este închis.

– Aha, în sfîrşit este cineva acasă, vorbi un bărbat masiv care se aşeză într-un fotoliu *Regency*. Îşi scosese pantofii şi îşi masa picioarele. Norocul tău! Cît pe ce să pierzi şansa de a vinde ceva. Lucrezi aici? Ei bine, sigur că da, ce întrebare. Şi eşti o fată frumoasă care, sînt sigur, nu iei în seamă ce spun. Ai ceea ce Betty, soţia mea adică, numeşte un ten englezesc. Soţia mea spune un singur lucru despre mine: că pot să recunosc un străin înainte să deschidă gura şi indiferent în ce ţară am fi fost aş fi ştiut că eşti englezoaică. Văd că te uiţi la scaun. Trebuie să mă aşez, nevastă-mea m-a tîrît toată ziua prin magazinele de obiecte de artă. Nu am putut să văd nici măcar schimbarea gărzii de la Palatul Buckingham. Credeam că o să-mi cadă picioarele. Ea este pe undeva, eu am intrat, uşa fiind descuiată. N-o să-ţi rup fotoliul dacă asta te îngrijorează.

– Şi ce doriţi să vă arăt? l-a întrebat Stephanie ţinîndu-şi privirea plecată ca să nu i se vadă luminile jucăuşe din ochi. Aţi putea să-i faceţi o surpriză soţiei dumneavoastră cu ceva cu totul deosebit. De exemplu asta. S-a dus spre un raft şi s-a întors cu o poşetă de seară franţuzească bătută în mărgele şi cu o lupă; datează de

prin anul 1690, cu o lucrătură extraordinară. Poftim, folosiţi lupa ca să o priviţi. Vedeţi fiecare piatră? Şi fiecare cusătură?

El privea poşeta de aproape. Mărgelele nu erau mai mari ca grăunţele de nisip, iar cusătura dintre ele era şi mai fină. Fără lupă, desenul floral părea ca o pictură; sub lupă, devenea un mozaic de o delicateţe fragilă.

– Nu e rău, a zis bărbatul admirativ. Cum naiba au reuşit să facă aşa ceva?

– Cred că a fost făcută de copii. Sufereau probabil de ochi, dar doamnele de la curtea regală trebuiau să aibă poşete de seară.

– Nu e rău, a repetat el. Lui Betty îi place să fie o mare doamnă. Cît costă?

– Şase sute de lire, zise Stephanie orientîndu-se după poşetele franţuzeşti pe care le văzuse în Bond Street.

– Nu-mi spune mie în lire, spune-mi în dolari.

– O mie două sute de dolari.

A scos un fluierat lung.

– Ai curaj, mică doamnă. Două sute şi probabil că şi atît este prea mult.

Stephanie era furioasă. Cum îndrăzneşte să încerce să se tîrguiască cu ea ca şi cum *Ambassadors* ar fi fost o tarabă de bazar? Voia să facă vînzarea asta; brusc, a devenit foarte important ca ea să vîndă ceva de la *Ambassadors,* dar să o facă în condiţiile ei, nu în cele ale unui chilipirgiu necioplit. A zîmbit amabil.

– De unde sînteţi, domnule...?

– Pullem. Din Omaha. Mă ocup de carne.

Stephanie şi l-a imaginat vîrît pînă la gît în carne tocată.

– Şi din cînd în cînd mergeţi la Chicago, San Francisco, New York şi New Orleans? De fiecare dată el dădea aprobator din cap. Şi o luaţi şi pe Betty.

– Fireşte, copiii au crescut, ce să facă acasă?

– Ei bine, domnule Pullem, în toate aceste oraşe şi în fiecare alt oraş din America, Betty va fi singura femeie cu o asemenea poşetă de seară. Toată lumea va dori să se uite la ea. Fiecare femeie îşi va dori una la fel. Dar nu mai există una exact la fel nicăieri în lume.

Pauză. El răsucea poşeta în mîini.

- Şase sute.
- În lire?
- Dolari, dolari. Lirele nu sînt bani.

Uşor, Stephanie i-a luat poşeta din mînă.

- Îmi pare rău, domnule Pullem, mi-ar fi plăcut să vă ajut să faceţi din soţia dumneavoastră o mare doamnă.
- Şapte sute, a zis el. Ei, hai, să fie şapte sute cincizeci şi gata.
- Domnule Pullem. Stephanie s-a întors. La *Ambassadors* nu ne tîrguim. Aranja poşeta înapoi în raft cînd l-a auzit că se ridică.
- Eşti bună la tîrguială. Trebuie să fii americancă. Şi a pus o mie două sute de dolari pe masa de lîngă el. Dacă lui Betty nu-i place, o aduc înapoi, e-n regulă?

Stephanie i-a împachetat poşeta într-o pînză şi a pus-o apoi într-o cutie pe care a găsit-o în biroul lui Brian.

- Fireşte! Cred totuşi că nu trebuie să vă faceţi probleme.

Şi-a pus pantofii şi s-a întins după cutie. Cînd Stephanie i-a dat-o împreună cu o chitanţă, el i-a reţinut mîna.

- Eşti o fată frumoasă, ştii să negociezi şi toate celelalte. Poate am să vin într-o zi cu soţia. Cînd am să fac din nou avere. I-a făcut cu ochiul şi a ieşit.

Jubilînd, Stephanie a suspinat uşurată. Am făcut-o, spuse pentru ea plină de încîntare; pot să fac orice. A încuiat uşa din faţă, a pus banii cu o notă pe biroul lui Brian şi a pornit-o dansînd din biroul lui pînă la masa de cireş. Oprindu-se, privea cu alt aer biroul, magazinul. Acum făcea parte din toate astea. Ca şi sora ei, îşi lăsase amprenta.

•

Annabel's pare un loc zgomotos pentru cei care doresc o seară liniştită. Pentru cei mai mulţi, muzica şi conversaţia înseamnă distracţie: căsătorii începute sau sfîrşite, afaceri care înfloresc sau care se sting, acorduri încheiate, întîlniri între cunoştinţe. Cei ce vin la *Annabel's* sînt persoane distinse şi la fel şi meniul. În orice sezon se pot comanda căpşuni, sparanghel, trufe sau melci, aduse din surse particulare şi elegant servite. *Annabel's* este locul unde să cinezi şi să dansezi, dar, mai important, să simţi fluxul şi refluxul vieţii sociale.

Maxim Stuyvesant folosea adesea *Annabel's* ca loc de întîlnire. Sporovăiala din jur şi clarobscurul îi ofereau mai multă intimitate decît biroul său, iar personalul i-ar fi păstrat masa preferată din colţ ore întregi dacă el îşi anunţa sosirea. În toate oraşele lumii unde avea afaceri şi se distra, pe Max îl aştepta un asemenea loc. *Annabel's,* pe Berkeley Square, era locul lui favorit.

Joi seara a sosit la ora nouă cu invitatul său, un omuleţ cu barbă, cu ochi pătrunzători, măriţi de lentilele rotunde ale ochelarilor, şi cu un aer cultivat de plictiseală. După ce s-au aşezat la masă, chelnerul le-a adus din pivniţă o sticlă de *Chardonnay* şi a deschis-o.

– Ce peşte aveţi astă-seară?

– Peşte sabie cu sos de arici de mare. Foarte delicat, foarte fin.

S-a uitat spre oaspetele său, care a aprobat.

– Pentru amîndoi, a spus Max. Lasă-l pe Louis să aleagă restul. Acum adu-ne nişte paté şi lasă-ne o jumătate de oră înainte să serveşti supa.

– Louis? a întrebat invitatul său.

– Şeful. Serveşte o masă excelentă.

– Şi jumătate de oră pentru afaceri.

– O jumătate de oră pentru conversaţie plăcută ca să ne creeze starea de spirit potrivită pentru cină. Afacerile n-or să ne ia mai mult de cîteva minute. A umplut paharele cu vin. Pentru splendorile trecutului.

Ronald Dowling a dat din cap, a sorbit, a ridicat din sprîncene la calitatea vinului şi a sorbit din nou.

– Vaza este într-adevăr aşa cum ai spus. Sînt impresionat. Chiar şi în magazinul tău murdar...

– Nu al meu. Este al *lui Westbridge Imports.*

– Ei sînt cei care au scos-o? Peste Mediterana... unde? Au adus-o în Franţa sau direct în Anglia? Max a zîmbit.

– Este zgomot astă-seară la *Annabel's,* nu te-am auzit. Vaza etruscă pe care ai văzut-o provine din colecţia unei nobile familii englezeşti forţată să-şi vîndă o parte din valori ca să-şi sporească veniturile. *Westbridge Imports* s-a ocupat de vînzări: cînd au văzut vaza m-au chemat, ştiind că clienţii mei sînt interesaţi de comori vechi şi îşi pot permite să plătească pentru ele.

Dowling a zîmbit subţire.

– Am văzut-o înregistrată în catalogul pe care mi l-ai trimis. Poţi să spui povestea asta altora, Stuyvesant, dar am venit special de la Toronto ca să văd vasul. Îţi plătesc pentru el un milion şi jumătate de dolari şi vreau în schimb adevărul, nu poveşti de adormit copiii.

– În artă şi în dragoste nimeni nu poate fi sigur de adevăr.

– Nu glumesc, Stuyvesant.

– Ronald, ţi-am spus că obiectul a fost scos prin contrabandă din Turcia şi înregistrat ca proprietate a unui duce; că ducele a primit douăzeci de mii de lire ca să jure, dacă i se cere, că obiectul se află în familia lui de generaţii; şi că obiectul va fi transportat prin contrabandă în ţara în care trăieşte cumpărătorul. N-ai să spui că asta sună şi mai mult a poveste decît prima mea versiune?

Ochii lui Dowling străluceau.

– Aş spune că sună mai nostim chiar decît dacă ai zice că forezi în Canada occidentală ca să dai de petrol şi gaze şi mult mai al dracului de periculos.

Max a ridicat din umeri.

– Viaţa este plină de pericole. Încearcă să traversezi în siguranţă Fifth Avenue la New York. Sau Via Veneto la Roma. Au rîs amîndoi.

– O.K. Mîine voi depune în contul tău din Elveţia zece la sută din preţ, în aur. Cînd îmi livrezi vasul, acasă la mine, la Toronto, vei primi şi restul, spuse Dowling.

– Nu chiar aşa, Ronald. Cînd vasul o să ajungă în Canada, cam în patru săptămîni de la depunerea în bancă a aurului, vei fi anunţat. O să vrei să-l examinezi. Dacă eşti mulţumit, faci aranjamentele pentru plata restului de bani. Şi apoi intri în posesia lui.

Dowling a aprobat.

– Mi s-a spus că eşti un om prudent. Îmi place. Mîine dimineaţă am să-l sun pe agentul meu.

Max a chemat chelnerul, cerîndu-i încă o sticlă. După care s-a rezemat de speteaza scaunului privind la cei din jur. Ochii i s-au oprit pe un grup de trei persoane care erau conduse spre o masă aflată în partea cealaltă a sălii. Privea gînditor una dintre cele trei persoane.

– ...Şi activităţile tale, vorbea Dowling. Proprietăţi

imobiliare, ai spus? Şi galerii de artă? Cu atîtea...

– Scuză-mă un moment. Trebuie să vorbesc cu cineva. Şi Max s-a ridicat.

Se mişca elegant printre mese şi stîlpii bătuţi în bronz şi, cînd a ajuns lîngă micul grup, a început să vorbească.

– Dragul meu Brooks, ce bine-mi pare să te revăd după atîţia ani. Şi pe tine, Sabrina. I-a ridicat mîna şi i-a lipit-o de buzele lui. Auzisem că eşti în America de Sud. Un zvon răutăcios?

Ridicîndu-şi privirea, Stephanie văzu numai bărbatul, figura lui masivă blocîndu-i vederea spre restaurant. Costumul de culoare închisă avea o croială perfectă, iar el avea un aer de siguranţă, chiar arogant. Părul roşu, cu fire albe, era ca un halou în jurul capului, iar ochii fără strălucire reflectau imaginea ei, fără să dezvăluie nimic despre el. Îi ţinea strîns mîna şi Stephanie era conştientă de puterea lui, simţind cum o cuprinde emoţia. Şi-a coborît ochii pentru a nu se putea citi în ei, dar faţa lui se schimbase uşor şi ea şi-a dat seama că el sesizase deja. Nu avea nici o idee cine era şi privea spre Brooks, care i-l prezenta lui Gabrielle.

– Max Stuyvesant, Gaby. Max, Gabrielle de Martel.

Max a trecut cu abilitate de la mîna lui Stephanie la cea a lui Gabrielle, dar sărutul depus a fost formal.

– Cred că ai venit la Londra exact în momentul în care eu plecam la New York.

– Acum trei ani, zise Gabrielle examinîndu-l cu o curiozitate nedisimulată. Am auzit foarte multe despre tine.

El i-a zîmbit amabil şi s-a întors spre Stephanie.

– Ce este cu zvonul ăsta malițios că ai fi plecat în Brazilia?

– Maliţios sau plin de speranţă, zise ea. Depinde cine l-a lansat.

– Aceeaşi replică promptă, a rîs el. Mai tîrziu, după ce mîncăm, vrei să dansezi cu mine?

– N-am mai... s-a oprit. Nu dansase de ani de zile, dar Sabrina? Îmi pare rău, nu cred.

– Mi-ai face o favoare; presupun că nu ai să critici lipsa mea de practică.

Şi-a ridicat privirea spre el, spre zîmbetul care-i înflorea pe buze, spre ochii cenuşii care o urmăreau.

– Ei bine, mi-ar face plăcere.

– Pînă atunci, Brooks, Gabrielle, o seară plăcută. S-a înclinat şi s-a retras.

– Ce ciudat, zise Gabrielle cînd chelnerul le turna vinul în pahare. Auzi atîtea zvonuri despre cineva, încît parcă îl cunoşti şi apoi se dovedeşte că de fapt persoana respectivă este cu totul altfel. L-ai cunoscut cu ani în urmă, nu-i aşa, Sabrina? Cînd erai căsătorită cu Denton.

– Da, zise Stephanie precaută. Îl plăcuse Sabrina? Îl iubise? Nu i-a menţionat numele niciodată. Ce zvonuri ai auzit?

– Nici unul pe care să nu-l fi auzit şi tu. Categoric pare mai civilizat decît ţi-ai fi imaginat din cele auzite. Dar lui Brooks nu-i place.

Brooks o privi cu ochii mari.

– Nu încetezi să mă tot uimeşti, Gabrielle! Am fost nepoliticos?

– Nu, impasibil. Aşa cum eşti tu cînd dezaprobi ceva ce spun sau fac, dar aştepţi să mă plesneşti mai tîrziu, în particular.

– Şi te-am plesnit vreodată?

– Nu în cuvinte.

S-a instalat o pauză. Brooks şi-a pus mîna peste a lui Gabrielle.

– Îmi cer scuze. Niciodată nu m-am gîndit să te plesnesc. Şi îţi promit că nu-l voi plesni nici eu pe Max Stuyvesant, nici în public, nici în particular.

– Sper să nu o faci, rîse Gabrielle. Ar putea răsturna mesele.

– A existat într-adevăr o Annabel? a întrebat Stephanie. O făceau să nu se simtă în largul ei, o Gabrielle copilăroasă, care cu siguranţă că era mai matură cu ani în urmă la *Juliette* şi Brooks comportîndu-se ca un profesor, amuzat, critic, surprins cînd pupila lui spunea ceva inteligent.

– Eu n-am întîlnit-o niciodată pe Annabel, zise Brooks în timp ce chelnerul le servea supa. Dar dacă vrei să ştii povestea clubului...

– Cum a făcut averea? întrebă Gabrielle întrerupîndu-l.

– Fascinantul Max Stuyvesant, suspină Brooks. Nimeni nu ştie sigur. Are galerii de artă în Europa şi în

America şi s-ar putea să fie agent, dar nimic din toate astea nu i-ar justifica averea. Este văzut la licitaţii şi colecţia lui particulară este considerată drept una dintre cele mai frumoase din lume. Dincolo de asta, totul este zvon. Şi a fost plecat timp de trei ani, aşa că fără îndoială zvonurile sînt şi mai puţin credibile decît de obicei.

– Vii, Sabrina? Brian poate să conducă *Ambassadors* încă o zi, nu-i aşa? A făcut-o doar cît ai fost plecată în China. Şi ne întoarcem duminică seara. Sabrina? Ai auzit ce-am spus?

– Nu, îmi pare rău. Se pare că am fost...

– Departe. Acum ascultă: vrei să vii cu noi în Elveţia?

– Elveţia?

– Repet, pentru că nu ai ascultat. Mîine Brooks pleacă la Berna cu afaceri şi mă duc şi eu. O să mă plictisesc îngrozitor cît el o să lucreze, aşa că te rog să vii cu noi. Este loc destul în avion, iar Brooks se va îngriji de cameră la hotel. Ne întoarcem duminică, vii?

– Da, zise Stephanie fără nici o ezitare.

Gabrielle bătea din palme de bucurie. Un chelner debarasa masa, altul turna cafeaua, un al treilea le împărţea un suflé *Grand Meunier* în timp ce ei vorbeau ca vechi prieteni. Stephanie zîmbea de plăcere. Iar zîmbetul ei a întîlnit zîmbetul de răspuns al lui Max Stuyvesant care se îndrepta spre masa ei.

Ringul de dans era aglomerat şi au fost nevoiţi să se mişte într-un spaţiu îngust. Ritmul muzicii, lent, cu cadenţa ca nişte bătăi de inimă susţinute de bas, pătrundea în sîngele lui Stephanie, iar trupul ei se unduia, lăsîndu-se condusă de Max.

– Cum de nu am dansat niciodată? o întrebă el.

– Cum de nu am vorbit niciodată? i-a răspuns ea degajată. Se simţea tînără şi descătuşată şi a văzut în zîmbetul lui că era frumoasă şi că el o dorea.

– Să vorbim, repetă el. Cîndva am avut impresia că nu ţi-ar fi făcut plăcere să stai de vorbă cu mine.

– Ceea ce explică de ce nu am dansat niciodată.

– Impresia mea sau aversiunea ta?

– Ambele.

– Foarte promptă, Sabrina. Iei masa cu mine mîine seară?

– Nu.

– Ce direct! Nici măcar o scuză? Sud-americanul, de exemplu?

– Îmi pare rău, voi fi plecată pînă duminică.

– Duminică seară atunci.

– Mă întorc duminică seara tîrziu.

– Sînt liber luni.

– Oh, luni voi... voi fi din nou plecată, toată ziua, pînă seara tîrziu.

Dansul se sfîrşise. O ţinea încă în braţe.

– O să găsim noi o seară. Pot să te sun săptămîna viitoare?

Stephanie a dat aprobator din cap şi s-au întors la masă. O uimeau gîndurile ei. Îl dorea. Un străin misterios, arogant, cu ochii reci şi cu un aer de siguranţă absolută. Atît de diferit de Garth, care se mulţumea să-şi umple locul său în lume fără să-şi dorească mai mult! Cum putea să-l dorească? Nu a dorit niciodată pe nimeni, decît pe Garth şi nici pe Garth, tremurînd cum tremura acum, după ani de zile. A scos un suspin de mulţumire la gîndul că în trei zile va fi departe.

Ceea ce însemna că nu-l va mai întîlni niciodată pe Max Stuyvesant.

Au ajuns la masă. Gaby şi Brooks dansau şi Stephanie a ezitat. Ei bine, atunci nu o să-l mai vadă niciodată. Era cel mai bun mod de a stăvili sentimentele ce începuseră să o cuprindă.

– La revedere, i-a spus ea fără să-şi poată ascunde o undă de regret din voce.

– Pînă săptămîna viitoare, i-a sărutat el mîna.

Stephanie l-a urmărit întorcîndu-se la masa unde-l aştepta prietenul său. A luat paharul de vin şi un chelner a sărit să i-l umple. Cel mai bun mod, a repetat încă o dată pentru ea. A sorbit din vinul auriu. Mîine vor pleca la Berna.

Avionul *Lear* era mobilat cu o canapea de piele fixată în perete, două fotolii şi o masă lungă de tek folosită ca birou şi ca masă pentru prînzurile preambalate comandate de Brooks la *Fortnum and Mason*. Timp de o oră şi jumătate cît a durat zborul pînă la Berna, Gabrielle şi

Stephanie au ciugulit brînzeturi, pîine şi fructe, în timp ce Brooks a citit rapoartele managerilor săi de la Berna.

– Introduc o nouă linie de cosmetice, i-a spus Gabrielle. Sau poate o linie veche cu nume noi! Brooks refuză să vorbească despre asta; nu-ţi vine să crezi ce secretoşi sînt cînd este vorba de rujuri de buze, de creme hidratante şi de tot restul: parole, coduri, formule secrete, spioni din alte ţări. Probleme mari, nu glumă.

Stephanie îşi odihnea braţul pe spătarul canapelei moi de piele şi privea pe fereastră la cîmpiile mici şi curate de jos, atît de diferite de întinderile Americii. Dar totul era altfel decît în America, se gîndi ea. Iat-o pe Stephanie Andersen, plecată în grabă într-o scurtă vizită în Elveţia în avionul particular al unui prieten, în timp ce menajera are grijă de casa ei cu cinci etaje şi face planuri ce gustări tentante să-i mai pregătească pentru duminică seara, cînd stăpîna ei se întoarce.

– Drăguţ, zise ea.

– Ce anume, priveliştea? Mie îmi plac mai mult Alpii. Ştii ce cred că am putea face? Să vizităm *Juliette.* Nu am mai fost acolo de cînd am absolvit şi este la mai puţin de o oră cu trenul. Ce zici?

– Mi-ar plăcea.

Dar cînd au ajuns la pension, stînd în parc şi privind balcoanele clădirii şcolii şi acoperişul de ţiglă roşie, au fost dezamăgite. Nimic nu se schimbase, dar „cît de mic este totul", şi-au zis ele. Castelul profesorului Bossard nu era altceva decît o casă frumoasă şi mare într-un parc plăcut, nici atît de grozav şi nici atît de mare cum le părea cînd erau eleve.

– Şi priveşte cît de tinere sînt fetele! zise Gabrielle minunîndu-se. Nici pe departe atît de sofisticate cum eram noi.

– Poate că nu eram, zîmbi Stephanie.

– Fireşte că eram.

– Nu ştiu. Şedeam acolo la etajul al patrulea şi visam să devenim mari...

– Al treilea.

– Poftim?

– Am stat la etajul al treilea. Sora ta stătea la etajul al patrulea, îţi aminteşti, cu fata aia, cum o chema, din New

York?

– Dena Cardozo, ai dreptate. S-au plimbat prin clădire, „simţindu-se cu fiecare minut ce trecea mai bătrîne", murmură Stephanie. Profesorul Bossard era mort, locul lui fiind luat de un anume Santa, rotofei şi cu barbă, pe care l-au găsit în sala de gimnastică discutînd cu antrenorul despre campionatele de scrimă.

Stephanie a păşit pînă în mijlocul sălii, imaginîndu-şi că avea floreta în mînă, amintindu-şi de un meci pe care l-a pierdut şi de o ceartă cu Sabrina.

– Gaby, zise ea brusc. Mi-e foame, hai să mergem în oraş să mîncăm ceva.

Au coborît pe jos panta, mergînd printre vii.

– Am petrecut vremuri frumoase aici, zise Gabrielle. Dar îi dezamăgeam întotdeauna pe oamenii care aşteptau prea mult de la mine. Tu ştiai că vrei să faci ceva în domeniul artei şi obiectelor de artă, dar tot ce-mi doream eu era să găsesc pe cineva care să aibă grijă de mine. Să stea între mine şi lume şi să mă iubească. Înţelegi ce vreau să spun?

Stephanie a dat din cap cu ochii spre apele albastre agitate ale lacului Geneva şi Alpii care se zăreau în depărtare. Nu exact asta dorise şi ea cu Garth?

– Şi acum îl ai pe Brooks, zise ea.

– Acum îl am pe Brooks. Atîta vreme cît ştiu să apăs pe coarda care îl face fericit.

În oraş au găsit o cafenea retrasă, care fusese preferata lor cînd erau eleve. S-au aşezat afară la soare şi au comandat prînzul.

– Care coardă? a întrebat-o Stephanie.

– Aceea despre care m-ai avertizat. Au tăcut.

– Şi am avut dreptate?

– Întotdeauna ai avut dreptate cînd a fost vorba de Brooks. El îşi doreşte o mireasă-copil pe care să o poată modela, de care să fie mîndru şi care să-l adore. Şi-şi doreşte, de asemenea, o femeie care să facă dragoste ca o profesionistă şi să facă o conversaţie inteligentă la cină.

Surprinsă, Stephanie zise:

– Chiar aşa am spus eu?

– Nu tocmai, dar pe-aproape. Şi nu te-am crezut, dar acum te cred. Aşa că joc teatru: aici sînt o copilă, aici o

demimondenă care a avut o sută de amanţi, apoi fac pe doamna ageră care vede, de exemplu, că nu l-a plăcut pe Max Stuyvesant, deşi a încercat să ascundă lucrul ăsta.

– Nu este uşor.

– Nu. Şi nici nu ştiu măcar pe cine păcălesc, pe el sau pe mine? Dar, Sabrina, ce pot să fac? Îl iubesc atît de mult, încît mă gîndesc tot timpul numai la el; tot ce-mi doresc este să mă scufund în el şi să trăiesc acolo pentru totdeauna. Şi aş face orice ca să rămîn acolo.

Stephanie urmărea cu degetele pătrăţelele de pe faţa de masă, gîndindu-se la Garth. Amintindu-şi de New York-ul de dinainte de a se căsători şi de primii lor ani, cînd totul era nou şi minunat. A iubit-o pentru ceea ce era şi nu pentru ceea ce ar fi putut pretinde că este.

Trebuiau să fie capabili să regăsească această dragoste; nu se poate să fi dispărut complet. Dacă s-ar duce acasă şi i-ar spune că vrea să ia totul de la început... dar nu se putea duce acasă; nu acum, nu astăzi. Cum ar putea să intre în casă şi să spună: Hei, voi, sînt acasă şi să dea nas în nas cu Sabrina pregătind cina? Dar nu mai sînt decît trei zile, se gîndi ea. Apoi voi fi cu Garth şi cu familia mea. Nici măcar trei zile pline. Doar weekend-ul. Şi apoi voi fi acasă.

Şi ce mă aşteaptă?

O scrisoare anonimă murdară despre soţul meu, probleme în legătură cu banii. Penny vrea să urmeze cursuri de artă, Cliff fură, iar eu încerc să-mi reiau afacerea.

În tren, la întoarcerea de la Berna, Gabrielle a vorbit tot timpul dîndu-i lui Stephanie noi informaţii despre Sabrina şi viaţa ei, acel gen de detalii pe care oamenii le iau drept bune. Păcat că tocmai trebuie să plec, se gîndea ea cu părere de rău. Cu tot ce am aflat acum, aş putea să joc rolul Sabrinei săptămîni întregi.

Totuşi, era nervoasă cînd Brooks le-a dus după cină la *Kursaal*. Nu jucase niciodată şi nu voia să înveţe pe banii Sabrinei. Dar Brooks şi Gabrielle au asigurat-o că o să cumpere el fise pentru toţi trei. Aşa că tot ce trebuie să mă preocupe acum, se gîndea Stephanie, este să mă prefac că ştiu să joc boule.

Dar era atît de uşor – o formă simplificată de ruletă – încît în cîteva minute miza prudent cu fisele pe care

Brooks i le îngrămădise în față. Gabrielle s-a aplecat la urechea ei:

– Brooks crede că ești atît de prudentă pentru că nu ți-ai cumpărat tu fisele. Dacă nu ai să începi să joci pe mize mari se va simți jignit. Și este foarte greu să-l împaci.

– Nu, zise Stephanie. Numai că nu are sens să...

Brooks le-a îndrerupt.

– Firește, ai dreptate. Nu se poate compara cu Monte Carlo, dar este tot ce poate oferi Berna mai bun. O să jucăm cam o oră, pentru că după aceea Gaby vrea să danseze. Mizează în așa fel, încît să fie interesant; tot ce cîștigi va merge la acel nou muzeu pentru care strîngi și tu bani.

Cîștig, se gîndi Stephanie, cînd eu n-am jucat niciodată în viața mea!

Începuse să cîștige, gîndindu-se totuși ce joc prostesc era să mizezi bani pe o biluță care se învîrtește și se oprește unde vrea ea. Înconjurată de jucători serioși, a început să mizeze cu îndrăzneală pe primele numere ale telefonului ei de acasă de la Evanston, și a cîștigat. A mizat pe primul număr al adresei ei, pe primul număr al zilei de naștere a lui Penny și pe primul număr al zilei de naștere a lui Cliff și a cîștigat de fiecare dată.

Ochii lui Gabrielle străluceau.

– Ce sistem folosești?

– Zile de naștere, adrese, numere de telefon.

– Ale cui?

– Se pare că nu contează.

– Sabrina, ăsta nu-i un sistem, asta-i vrăjitorie.

– Probabil că ai dreptate. Următoarea mișcare pe care am s-o fac va fi să mă transform în altcineva.

A mizat pe primul număr al adresei ei de la Londra. Și a pierdut. A fost atît de neașteptat, încît s-a oprit un moment și a privit la micuța bilă albă care a trădat-o. A pus un fișic modest de fise pe primul număr al telefonului ei de la Londra și a pierdut.

– Sistemele au tendința să facă lucrul ăsta, zise Brooks. La fel și vrăjitoria.

Gabrielle, care cîștigase o dată și pierduse de două ori folosind sistemul lui Stephanie, s-a ridicat și și-a strîns fisele ce-i mai rămăseseră.

– Sînt pentru muzeul tău, Sabrina. Iar eu sînt gata pentru dans.

Cînd au predat fisele, Stephanie a constatat că a cîştigat ceva mai mult de o mie de dolari.

– Sistemul a lucrat bine pentru muzeu, zise ea degajată şi-i urmă pe Gabrielle şi pe Brooks la o masă în apropierea orchestrei.

I-a trecut deodată prin cap cînd dansa cu Brooks: sistemul ei bun pentru muzeu? Cu o săptămînă în urmă o mie de dolari i-ar fi părut o mică avere miraculoasă pentru băcănie, pentru achitarea facturilor, pentru ca să o trimită pe Penny la cursurile de artă, poate chiar să-şi cumpere o rochie nouă. Devin Sabrina, se gîndi ea. Să gîndesc ca toţi ceilalţi în această lume de vis.

– Sabrina, zise Gabrielle pe cînd se întorceau la hotel, a fost atît de minunat, încît nu vreau să se sfîrşească.

– Nici eu!

Dar mîine era duminică. Ultima ei zi.

– Veniţi la mine acasă, a propus ea. Am s-o sun pe doamna Thirkell şi am să-i spun să ne aştepte. Săptămîna asta nu m-a avut decît pe mine la masă şi este cea mai fericită cînd îşi poate arăta măiestria în faţa oaspeţilor deosebit de dragi. Şi cînd au ajuns duminică seara, iar Stephanie i-a condus pe Gabrielle şi pe Brooks în salon, doamna Thirkell era atît de încîntată, iar bufetul atît de bogat, încît Stephanie a ştiut că alesese modul perfect de a-şi încheia săptămîna: să primească în casa ei din Cadogan Square, înainte să plece definitiv.

CAPITOLUL 12

Din momentul în care Garth a adus-o acasă de la spital, Sabrina nu a rămas o secundă singură. Nu se gîndea decît cum să facă să-i telefoneze lui Stephanie, dar Garth se învîrtea tot timpul pe lîngă ea. Penny şi Cliff se întreceau care să fie mai util şi-i admirau ghipsul care se întindea de la palmă pînă aproape de cot. I-au adus ceai, îngheţată, chifle englezeşti prăjite, dar tot ce-şi dorea ea era să fie singură pentru cinci minute cu telefonul.

Şedea întinsă pe canapea, simţindu-se prinsă în capcană, capul îi pulsa, iar familia roia în jurul ei, fiecare încercînd să se facă cît mai folositor.

La opt i se închideau ochii. A încercat să rămînă trează, dar durerea de cap şi medicamentele erau ca nişte pleduri grele, înăbuşitoare, casa parcă se îndepărta, iar ea adormi.

– Să te duc în pat, i-a spus Garth.

A tresărit:

– Nu, pot să mă descurc...

– O să te descurci mîine.

A ridicat-o în braţe şi a dus-o pe scări în dormitor, aşezînd-o uşor pe pat. Lasă-mă pe mine, i-a zis. I-a descheiat bluza şi i-a scos mîneca dreaptă, trăgînd-o apoi uşor şi pe stînga peste ghips. Pe jumătate adormită, Sabrina a închis ochii. Nu l-ar fi putut opri nici dacă ar fi ştiut cum. Şi oricum nu mai avea nici o importanţă. Sprijinind-o cu un braţ, Garth i-a tras blugii şi chiloţii, apoi i-a desfăcut sutienul. I s-a oprit brusc răsuflarea cînd a văzut vînătăile care-i acopereau partea stîngă a corpului.

– Sărmana de tine, trebuie să te simţi ca şi cum camionul ăla a trecut peste tine. A deschis ochii, dar el se dusese la comodă ca să ia o cămaşă de noapte curată. O să-ţi ridic braţul, să-mi spui dacă te doare. I-a trecut cămaşa de noapte peste cap. Ca un copil, ea a băgat mîna prin mîneca pe care i-o ţinea el. Acum stai un minut în picioare. A tras pătura şi cearceaful, a ajutat-o să se urce în pat şi a învelit-o. O secundă a rămas tăcut, uitîndu-se la ea. Dacă te doare sau ai nevoie de ceva, la noapte sînt aici. Zgîlţîie-mă şi mă trezesc.

Pe neaşteptate ochii i s-au umplut de lacrimi. Eşti atît de bun. Şi aş vrea să fii lîngă mine. Mă doare tot corpul şi vreau să mă ţii strîns în braţe şi să-mi dai încredere. Dar eşti soţul lui Stephanie. Nu pot să-ţi spun nici măcar cît de fericită sînt că eşti aproape.

– Noapte bună, i-a spus ea şi în secunda următoare adormise.

Garth era sculat şi îmbrăcat înainte ca ea să se trezească duminică dimineaţa. Nu-l auzise cînd a venit în pat, nu şi-a dat seama că a dormit lîngă ea, dar, cînd a

deschis ochii, el era acolo, gata să o ajute să se îmbrace, iar Garth, ca şi copiii, au stat pe lîngă ea toată ziua. Sabrina se gîndea crispată cum îi spusese lui Stephanie că-şi dorea experienţa unei familii. Ei bine, a avut-o. Dar îşi dorea să fi putut să aibă şi pentru ea cîteva minute preţioase din singurătatea casei ei din Londra.

După-amiază Garth a ajutat-o să urce în dormitor ca să se întindă puţin. Cum a ieşit din cameră, s-a repezit la telefon. Dar i-a sunat sub mînă. Cineva a răspuns jos şi înainte ca să poată încerca din nou a adormit.

– A sunat Dolores, i-a spus el cînd a intrat după ce s-a trezit. Aduce cina pe la şase. Iar Linda s-a oferit voluntar pentru luni. Dacă aş umbla prin oraş cu agenda aş putea să mobilizez suficiente bucătărese ca să ne pregătească cina pentru un an de zile. S-a oprit, dar ea nu i-a răspuns decît printr-un zîmbet. Vrei să o vezi pe Dolores cînd vine?

– Nu astăzi, poate mîine. Se simţea înfrîntă făcînd planuri pentru mîine. Luni era ziua în care ea trebuia să se întîlnească cu Stephanie la aeroport şi să se întoarcă la Londra, să-şi reia viaţa ei. Aventura noastră s-a sfîrşit, se gîndi ea. Dar cum o să termin?

La cină a fost tăcută în timp ce Garth punea în farfurii mîncarea pregătită de Dolores şi plăcintă cu dovleac şi făcea conversaţie cu copiii. Era derutat de comportarea soţiei lui. Nu cedase niciodată atît de uşor la durere sau la boală. Dar acum se vedea nu numai că suferă, dar parcă îi era frică, parcă era cuprinsă chiar de un fel de panică. De ce se temea? Cînd a întrebat-o, s-a îndepărtat de el dînd din cap, aşa că a renunţat. Se simţea neajutorat şi furios. De ce nu-l lăsa să o ajute, să fie soţul ei în loc să fie cineva de care se temea şi în care nu avea încredere?

După cină i-a refuzat oferta de a-i face o baie cu buretele şi mîna întinsă ca să o ajute să urce scările.

– Mă descurc. Dar îţi mulţumesc.

A încetat să se mai îngrijoreze de ce credea Garth despre comportarea ei; curînd o să ştie oricum adevărul. Problema era Stephanie. În cîteva ore urma să plece la aeroport. Trebuie să o avertizez, să-i dau timp să se gîndească cum să rezolve încurcătura pe care am făcut-o eu.

Stătea în pat, mintea învîrtindu-i-se. A moţăit, a dormit, s-a trezit cînd Garth a venit la culcare, apoi s-a forţat să rămînă trează, urmărind ceasul. Ora unu, unu şi jumătate, două noaptea. Opt dimineaţa la Londra. Garth respira profund şi regulat. S-a strecurat din pat şi s-a furişat pe scări în jos în camera pentru micul dejun, unde a găsit telefonul pe pipăite şi, în sfîrşit, cu voce înăbuşită, i-a dat operatoarei numărul ei din Londra.

Telefonul suna la Londra; Sabrina şi-a imaginat-o pe doamna Thirkell cînd a răspuns şi dormitorul ei cînd Stephanie va prelua legătura.

– Sabrina, tocmai mă pregăteam să plec. S-a întîmplat ceva?

Repede, Sabrina i-a spus despre accident.

– Eşti rănită rău?

– Nimic serios, dar arăt groaznic, cu lovituri, vînătăi şi am o durere îngrozitoare de cap, un şoc uşor, zice Nat. Dar problema este încheietura. Mi-am fracturat-o. Este în ghips.

Stephanie n-a zis nimic. Sabrina, cu capul pulsîndu-i, a închis ochii.

– Trebuia să te avertizez ca să te gîndeşti în avion.

– Să mă gîndesc...? Vocea lui Stephanie era ca o şoaptă.

– Cum să-i spui lui Garth. Stephanie, îmi pare rău, este vina mea. La început m-am gîndit că aş putea să-i spun eu şi să pregătesc terenul înainte să vii tu, dar nu pot, Stephanie; nu aş face decît să înrăutăţesc lucrurile.

Nici un răspuns.

– Stephanie, nu-ţi dai seama, dacă îi spui direct, dacă amîndouă vom vorbi deodată, încît să nu aibă timp să se gîndească, ai putea să te descurci.

Între ele se auzeau paraziţii de linie telefonică. În dormitorul albastru şi ivoriu Stephanie o asculta, ghemuită în fotoliu, apăsîndu-şi tare stomacul cu mîna.

– Sabrina, ai stat cu el o săptămînă; poţi să afirmi sincer că o să o ia ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat?

– Nu, lucrurile nu vor sta aşa, dar asta nu înseamnă că vor fi mai rele. Dacă vă iubiţi unul pe altul...

– Dragostea nu are nici un amestec aici. O să spună că ne-am bătut joc de el...

– Ei bine, am făcut-o, nu-i aşa? Nu este prost, dar l-am păcălit.

– Tu l-ai păcălit. Şi cum să o scot eu la capăt? Nu este ca o ceartă...

– Nu. Într-o ceartă, se gîndi Sabrina, doi oameni sînt egali. Cînd este vorba de o înşelătorie, o persoană ştie totul, iar cealaltă nimic. Cînd Garth o să descopere că a încercat să-şi rezolve problemele căsătoriei lui cu o femeie care nu este soţia lui, ci cumnata lui; că soţia şi cumnata lui i-au jucat o festă monstruoasă... S-a ghemuit în scaun. Am crezut că-ţi fac un cadou; o săptămînă pentru tine. Dar nu am adus decît necazuri.

– Este vina mea. Este soţul meu. Eu sînt cea care nu s-a gîndit ce o să se întîmple dacă descoperă. Stephanie a închis ochii. Niciodată nu o să înţeleagă de ce am făcut-o, se gîndi ea. Niciodată nu mă va ierta. Pentru noi ar putea fi sfîrşitul. Nu pot să-i spun, zise ea.

– Dar dacă o fac eu...

– Nu, ar fi şi mai rău. Oh, Doamne, nu ştiu ce să fac. Numai dacă am putea... Sabrina! De ce să nu încercăm din nou o păcăleală?

– Păcăleală?

– Îi spunem lui Nat ce am făcut. O să-mi pună mîna în ghips şi ar putea să spună că pe mine m-a îngrijit şi nimeni nu o să-şi dea seama de deosebire.

– M-am gîndit la asta. Dar dacă m-ai vedea... Stephanie, pe toată partea laterală sînt neagră şi albastră şi am o tăietură pe frunte...

– Oh! Stephanie a simţit deodată că-i era foarte somn. Tot ce-şi dorea era să se facă ghem şi să uite totul. O secundă, i-a spus Sabrinei şi, lăsînd telefonul în poală, şi-a frecat ochii cu pumnii, aşa cum face un copil care încearcă să nu plîngă. Garth, îmi pare rău, şi-a zis în gînd. Nu mi-am dat seama ce fac. Şi acum mi-e teamă. Nu ştiu ce o să se întîmple. Privi spre telefonul din poala ei care o lega de Sabrina şi, prin ea, de Garth. Nu era nimic de făcut. A ridicat receptorul. Vei fi la aeroport?

Sabrina a ezitat:

– Desigur, fireşte.

– Ce este, nu poţi să conduci?

– Nat spune că nu ar trebui, dar nu văd nici un motiv...

– Lasă, este în regulă. Cred că ne putem întîlni acasă. Dar Penny şi Cliff?

– Cliff are antrenament, iar Penny poate să se ducă la Barbara Goodman. O să am eu grijă de asta.

– Ne vedem în cîteva ore. Stephanie a pus receptorul în furcă înainte ca vreuna dintre ele să mai poată spune ceva.

Sabrina şi-a prins faţa în mîini. În tăcerea întunecată minutele treceau. Garth, ţin la tine. Iartă-mă. Stephanie, te iubesc, am vrut să-ţi dau...

Telefonul începu să sune şi s-a repezit să-l ridice.

– Stephanie?

– Sabrina, nu pot s-o fac, nu pot şi gata. Te rog, ajută-mă. Nu pot să dau ochii cu el, nu pot să-i spun. Nu pot să o fac!

– E-n regulă. Sabrina a respirat profund. Am să vorbesc eu cu el deîndată ce Penny şi Cliff...

– Nu!

– Dar atunci ce vrei să fac?

– Rămîi acolo. Poţi să faci asta? Ar fi prea îngrozitor pentru tine să mai rămîi pînă îţi scoate ghipsul? Durează mult? Două săptămîni? Cît durează?

– Nat a spus că patru săptămîni. Sabrina s-a ridicat, gîndurile învălmăşindu-i-se. Rămîn aici. Dar cum? Am *Ambassadors*, casa mea, prietenii mei, un viitor pe care trebuie să mi-l fac. Asta nu este viaţa mea.

– Ce se întîmplă peste patru săptămîni? Vocea lui Stephanie devenise mai sigură.

– Alte radiografii. Şi dacă încheietura este vindecată, Nat îmi scoate ghipsul.

– Ei bine, mă pot întoarce atunci. Nimeni nu o să ştie, Sabrina. Vocea lui Stephanie devenise mai puternică, rugătoare, dar însufleţită. Aici totul este în ordine; pot chiar să am grijă de *Ambassadors* în locul tău. Am vîndut poşeta franţuzească cu mărgele, o să-ţi spun despre asta mai tîrziu. Şi tu te poţi descurca, ştiu că poţi. O să facem cam aceleaşi lucruri pe care le-am făcut pînă acum, mai mult sau mai puţin. Nu crezi că este bine să continuăm, Sabrina? Doar încă patru săptămîni? Atunci nimeni nu o să aibă de suferit.

– Aşteaptă, zise Sabrina. Durerea de cap o apăsa pe

ochi şi încerca să gîndească. Probabil că putea să o facă. Săptămîna a trecut atît de repede; patru săptămîni nu era mult şi mai erau lucruri pe care dorea să le facă aici. De fapt, îi plăcea aici. Şi era hotărîrea lui Stephanie. Dar... Stephanie, nu ştiu dacă am să mă descurc încă patru săptămîni... cu Garth.

Stephanie şi-a ţinut răsuflarea. Dormitorul s-a întunecat în timp ce norii treceau prin faţa ferestrei înalte străpunşi ici şi colo de un soare argintiu pal.

– Au fost perioade şi mai lungi de patru săptămîni cînd nu am făcut dragoste.

– Stephanie, două săptămîni în China. Una tocmai a trecut şi încă patru. Şapte săptămîni; crezi într-adevăr...

– Te descurci. Ştiu că poţi. Înseamnă atît de mult pentru mine, pentru mariajul meu.

– Şi mai tîrziu?

– Ce adică mai tîrziu?

– Dacă Garth descoperă mai tîrziu, ce ai să-i spui? Cu cît durează mai mult, cu atît apărarea este mai imposibilă. Stephanie, poţi explica o săptămînă şi poţi continua de acolo, dar crezi că ai mai avea vreun mariaj dacă descoperă că ne-am bătut joc de el cinci săptămîni?

Norii dădeau tîrcoale ferestrei, jucîndu-se de-a v-aţi ascunselea cu soarele.

– N-aş mai avea nici un mariaj; dar nici acum nu cred că aş vrea unul dacă vin acasă astăzi după-amiază şi-i spun. Deci ce importanţă are? Sabrina, îţi cer...

Ceva s-a destins în interiorul Sabrinei şi un gînd înflorea: O să am o familie pentru o vreme ceva mai lungă.

– Foarte bine. Dar trebuie să vorbim: sînt atîtea lucruri despre care trebuie să vorbim. *Ambassadors,* Antonio... mă suni mai tîrziu cînd o să fiu singură?

– Fireşte. Cînd doreşti. Sabrina, aş vrea să pot să-ţi mulţumesc. Ştiu că nu este genul tău de viaţă; este plicticos şi...

– Stephanie...

Vocea lui Garth.

Sabrina şi-a acoperit gura cu mîna.

– Trebuie să plec. S-a trezit Garth. Sună-mă mai tîrziu, pe la zece, ora mea.

– Da, sun. Sabrina îţi mulţumesc...

Pusese receptorul în furcă şi şedea în picioare lîngă frigider cînd a intrat Garth în bucătărie.

– S-a întîmplat ceva? a întrebat el.

– Brusc mi-s-a făcut foame. Ceea ce înseamnă probabil că mi-am revenit.

– Aş fi vrut să mă trezeşti.

A zîmbit ca să-i alunge îngrijorarea din ochi.

– Am vrut să te las să dormi. Dar acum, dacă eşti aici, ce-ar fi să terminăm plăcinta cu dovleac a lui Dolores?

– Cu riscul răzbunării lui Clifford, a zis el rîzînd. Şi în camera pentru micul dejun de culoarea mierii, cu o casă întunecată şi tăcută în jurul lor, s-au aşezat împreună şi au mîncat din aceeaşi farfurie.

CAPITOLUL 13

Garth privea la clasa lui de genetică de luni dimineaţa şi vedea în schimb faţa adormită a lui Stephanie. O piele de alabastru înviorată de roz, părul roşcat-închis răspîndit pe perna albă, pleoapele fluturîndu-i probabil într-un vis.

Un student i-a pus o întrebare complicată, iar el i-a dat un răspuns scurt. Face pe deşteptul, se gîndi el, încearcă să-l impresioneze pe profesor cu o întrebare cu care s-ar putea umple o carte. Profesorul nu este impresionat. Oricum, este ameţit după plăcinta cu dovleac, mîncată dimineaţa la trei cu soţia lui.

A dat repede liber clasei. O să o sune să vadă cum se simte, apoi o să-şi termine lucrarea ca să o poată duce la laborator înainte de ora următoare. Urca scările cîte două deodată spre biroul său. Pe uşă văzu o nouă inscripţie cu litere aurite: *Garth Andersen*, preşedintele Departamentului de Biologie moleculară. A deschis uşa să-i spună secretarei să o scoată, apoi s-a răzgîndit. Ea o făcuse. De un an de zile el s-a opus să-şi facă în modul ăsta reclamă, în timp ce ea susţinea că este important ca studenţii şi vizitatorii să ştie cine este preşedintele Departamentului de Biologie moleculară. Astăzi, după cît se părea, ea a pus capăt disputei, dispunînd singură montarea inscripţiei. A dat din umeri. S-ar putea ca asta să-i

facă să pară mai important pentru ea şi pentru alţii; pentru el, titlul nu însemna altceva decît mai multă muncă administrativă şi mai puţin timp pentru laborator.

A format numărul de acasă, dar linia era ocupată. Lîngă telefon era o notiţă: *Sună-l pe Ted Morrow*. La naiba, uitase.

L-a sunat şi i-a spus despre accident şi că Stephanie nu putea să vină la slujbă săptămîna următoare. Şi că nu va putea să bată la maşină patru săptămîni, aşa încît dacă o să angajeze pe altcineva ea o să înţeleagă.

– Nu-ţi face griji, Garth, o să aşteptăm.

Garth a format din nou numărul de acasă, dar linia continua să fie ocupată. A frunzărit poşta. O notă pentru cărţile împrumutate de la bibliotecă, scrisori de la biologi din Stockholm şi Amsterdam, o reclamă pentru echipament de laborator, o notificare a întîlnirii cu vicepreşedintele pentru a discuta cazul lui Vivian Goodman. Dacă or să o ţină tot aşa, în ritmul ăsta de melc, Vivian ar putea să obţină un contract pe viaţă cînd o să împlinească nouăzeci de ani! Şi, la fund de tot, un bilet de avion pentru San Francisco cu programul conferinţei de genetică de o săptămînă, la Berkeley, începînd de la 6 octombrie. Mai erau mai puţin de două săptămîni. Şi de asta uitase!

A sunat-o din nou pe Stephanie. Ocupat. Probabil că toată lumea o suna ca să vadă cum se simte. S-a uitat prin programul conferinţei. Nu era nici o problemă cu plecarea lui în California. În două săptămîni, Stephanie va reuşi probabil să se descurce uşor fără el. Totuşi nu ar trebui să lipsească o săptămînă, nu cînd totul între ei este atît de precar. A ridicat telefonul şi a încercat din nou să o sune. Tot ocupat. Pentru prima dată s-a gîndit că s-ar putea să nu fie în ordine ceva. Avea timp suficient să meargă acasă şi să se întoarcă pentru cursul de la unu şi jumătate.

A găsit-o pe Stephanie în camera pentru micul dejun, vorbind la telefon.

– Am să te chem dacă am nevoie de tine, spunea ea, iar tu sună-mă oricînd vrei. Cred că am acoperit lucrurile importante...

Deodată a devenit foarte rigidă. Garth se gîndea la veveriţele din curtea lor din spate, care rămîneau nemiş-

cate, alertate şi gata să o ia la fugă cînd simţeau mişcare prin apropiere. A intrat şi i-a spus mîna pe umăr, simţind sub degete încordarea muşchilor ei.

– Eram îngrijorat că nu am putut să te prind la telefon, i-a spus el destins.

– ...Iar dacă apare ceva, vorbim, a zis ea sfîrşindu-şi fraza ca şi cum nu intervenise nici o întrerupere. Ai grijă de tine şi nu-ţi face probleme în legătură cu mine; am să mă descurc. A pus receptorul în furcă şi s-a întors încet. Îmi pare rău, n-am ştiut că ai să încerci să mă suni.

– Nu ţi-a trecut prin cap că s-ar putea să fiu îngrijorat? S-a oprit. N-are nici o importanţă. Cu cine vorbeai?

– Cu sora mea.

– Toată dimineaţa? Te-a invitat la Londra ca să te refaci?

– Nu, ea...

– Atunci fără îndoială o să-ţi trimită menajera să se ocupe de casă.

– Nu, Dolores face asta.

– Poftim?

– Dolores o trimite pe Juanita, menajera ei în casă, pentru cîteva zile săptămîna asta. Totul e plătit. De ce eşti atît de furios pe Sabrina?

– Nu sînt furios. N-ar fi trebuit să spun nimic; era firesc să vrei să vorbeşti cu ea după accident. Te face să te simţi mai bine? Te simţi mai bine?

– Da, mă simt. Tragi chiulul de la ore?

– Profesorii respectabili nu trag niciodată chiulul. Ei sînt chemaţi pentru probleme urgente, un joc de golf, oră la dentist, o întîlnire de amor. Or o soţie care s-ar putea să aibă nevoie de ajutor. Îţi trimite într-adevăr Dolores femeia ei? Aş fi vrut să mă fi gîndit eu la asta.

– Tu nu ai o femeie pe care să mi-o trimiţi.

– Aş fi putut să o răpesc pe Juanita şi să ţi-o aduc împachetată cu fundă roşie. Cînd vine?

– Mîine.

– Atunci eu cum te pot ajuta astăzi? Cumpărături de la băcănie?

Ea a rîs şi a deschis frigiderul.

– Priveşte! Era îndesat cu mîncare. De la Dolores şi Linda şi o paradă de buni samariteni. Chiar şi soţia lui

Ted Morrow. Cum de s-a aflat vestea aşa de repede?

– Oraşu-i mic. A căutat în frigider vîrîndu-şi nasul pe sub capace şi desfăcînd pachete. Salată de somon, cedar, măsline. A adus cineva pîine? Da. Şi avem şi unt. De ce nu te aşezi să mă laşi pe mine să te servesc? Şi-apoi trebuie să te odihneşti. Eşti palidă.

– Cred că am să o fac.

Garth a umplut un platou şi a pus farfuriile şi tacîmurile pe masă.

– Ce lucruri importante ascundeţi tu cu sora ta?

Frecîndu-şi absentă ghipsul de pe braţ, Sabrina îi urmărea mîinile în timp ce umplea farfuriile.

– ...Probleme. În legătură cu *Ambassadors*. Se pare că porţelanuri false sînt vîndute unor galerii mici. Am vorbit despre verificare pentru autenticitate, lucruri de felul ăsta.

– Pare ca şi cum ar fi cumpărat şi ea unul şi a descoperit că este fals după ce l-a vîndut unui client.

S-a uitat scurt la el.

– Da, dacă ţi-ar fi cerut sfatul ce i-ai fi sugerat să facă?

– Să-i spună clientului adevărul şi să răscumpere cît mai repede posibil obiectul. Cu cît aşteaptă mai mult, cu atît mai greu îi va fi să convingă pe cineva, dacă istoria adevărată iese la iveală, că intenţiona într-adevăr să facă tot ceea ce trebuie.

Sabrina şi-a muşcat buza.

– Fireşte. Somonul este bun, nu-i aşa? Mai este?

Este pentru a doua oară, se gîndi Garth, că schimbă subiectul discuţiei cînd a fost vorba de sora ei. De obicei, relatează toate detaliile strălucitoarei vieţi londoneze care în imaginaţia ei este un fel de poveste fără de sfîrşit. Dar acum, în loc de Londra, vorbea de femeile care s-au perindat în tot cursul dimineţii aducînd mîncare.

– ...Şi Vivian nu era aici decît de zece minute cînd am văzut-o pe Dolores că arată ca un pelican, foarte arogant, lungindu-i-se gîtul, cu fiecare secundă care trecea. Vivian era complet uluită şi nu a făcut altceva decît, fireşte, a vorbit tot timpul despre oameni pe care Dolores nu-i cunoştea. Şi imediat ce a plecat, Dolores s-a cocoşat din nou şi a devenit ea, cealaltă, cu un aer autoritar, dar plină de afecţiune. Este uimitor cum poate să ridice bariere cînd nu-i place cineva!

– Şi cine a mai fost?

– Linda, cu un fel de caserolă italienească rotundă, roz, şi bolborosind. Semănau atît de mult una cu alta, încît aproape că nu puteam să le deosebesc, numai că Linda bolborosea tot felul de bîrfe, aşa că nu am ştiut cu care să vorbesc...

Garth rîdea şi strîngea masa. Dolores ca un pelican arogant, iar Linda ca una dintre caserolele ei! Nu-şi amintea ca Stephanie să fi fost atît de incisivă, observîndu-şi prietenii într-un mod nou, sarcastic, dar nu cu cruzime. Şi ea arăta altfel în dimineaţa asta, mai plină de viaţă şi mai însufleţită, mai frumoasă. Ei bine, dar de cîte ori nu-l acuzase ea în ultima vreme că nu-i mai aruncă nici măcar o privire? Că nu o vede? Cît de înstrăinaţi deveniseră!

I-a trecut însă prin cap că ea joacă un fel de teatru ca să-l atragă, să-i abată atenţia de la altceva. Telefonul cu sora ei? Ceva ce ea nu vrea ca el să ştie? Idei noi despre ea, despre mariajul ei, care au făcut-o încordată, preocupată, poate înfricoşată, imprevizibilă. „Încă cîteva zile", spusese ea după cina de la familia Goldner. Apoi a intervenit accidentul. Ei bine, poate să aştepte pînă cînd va fi pregătită să vorbească cu el şi în acelaşi timp ea încerca să facă să se schimbe ceva în rutina lor, un pahar de vin împreună înainte de masă, să manifeste interes faţă de Vivian şi universitate, chiar să gătească cotlete după o reţetă nouă!

S-a aplecat şi a sărutat-o pe frunte.

– Culcă-te acum. Ai nevoie de întreaga forţă pentru cină, diseară. Penny şi Cliff insistă să o pregătească ei.

– Nu pot să încălzească mîncarea trimisă de Linda? zise ea alarmată.

– Eu le-am recomandat. Cheamă-mă dacă ai nevoie de ceva.

– Cînd te întorci?

– Cît de repede pot. Sper că pe la patru sau patru şi jumătate.

În tot cursul acelei după-amieze şi în următoarele două zile de întîlniri cu studenţii absolvenţi, în timp ce-şi organiza programul la universitate sau ajuta acasă, Garth s-a gîndit mereu la soţia lui. Nu se mai gîndise atît de mult la ea de ani de zile, dar nici nu-l intrigase de ani de zile

atît de mult! Constata că la sfîrşitul zilei se grăbeşte, nerăbdător să ajungă acasă pentru a fi cu ea; şi apoi nu se putea împiedica să nu o urmărească în permanenţă cu privirea. Dacă se întorcea şi-l surprindea, el o întreba imediat cum se simte.

– Mă simt mult mai bine, a spus ea cu o oarecare îngrijorare în timp ce stăteau la masă miercuri seara. Nu ar trebui să-mi daţi atîta atenţie. Este o friptură la capac excelentă. Care dintre binefăcătorii noştri a făcut-o?

– Vivian a adus-o la birou azi după-amiază. Mi-a spus că a vorbit cu tine astăzi.

– Da, am stabilit să luăm prînzul împreună săptămîna viitoare. Şi mi-a adus ultimul număr din *Newsweek*. De ce nu ne-ai spus că scrie despre tine în revistă?

– Cîteva paragrafe într-un articol lung...

– Scrie despre tata în *Newsweek?* strigă Cliff. Unde este? ţîşni el din scaun.

– În living, strigă Sabrina după el. Chiar şi cîteva paragrafe, zise ea. Fac parte din ceva atît de important şi atît de incredibil.

– Ai citit tot articolul? o întrebă uitîndu-se curios la ea.

– Fireşte! Doar era vorba şi despre tine, ţi-au publicat chiar şi poza. Dar l-aş fi citit oricum; este o poveste fantastică.

Cliff se întoarse cu revista deschisă la o pagină cu fotografiile a trei cercetători ingineri de genetică: o femeie blondă de la *Harvard*, un profesor cu părul grizonat din Anglia şi Garth, doar în cămaşă, în laboratorul său.

– Atît de serios, zise Sabrina privind peste umărul lui Cliff. Ca şi cum ar urma să trînteşti la examene întreaga universitate.

Penny şi Cliff chicoteau.

– Despre ce este vorba, tată? l-a întrebat Cliff.

– Citeşte, nu este prea complicat.

– O.K., dar spune-ne tu!

În timp ce Garth a luat revista de la Cliff şi s-a uitat peste articol, Sabrina îi studia faţa. Cîndva, demult, l-a crezut îngîmfat şi plicticos. Acum, deodată, o fascina. Cînd a citit articolul care îl prezenta ca unul dintre oamenii de ştiinţă de frunte în domeniul cercetărilor genetice, cînd l-a văzut în centrul unor descoperiri miraculoase, i-a

apărut ca fiind dintr-o altă planetă, misterios şi puternic, care ştia şi făcea lucruri la care ea nu visase niciodată. Sîntem absolut străini, s-a gîndit ea. Şi, fără să ştie de ce, a simţit că era teribil de important să-l înţeleagă.

– Da, spune-ne. Nu este chiar aşa de simplu. Este ca un mister cu o nouă cheie de fiecare dată cînd întorci pagina, zise ea.

– Bine spus, a zîmbit spre ea şi Sabrina i-a răspuns. A trecut multă vreme de cînd simţeai aşa. Zîmbetul ei a pălit, dar Garth nu a remarcat; turna cafeaua. Şi-a ridicat privirea spre familia care îl înconjura şi a început să vorbească despre munca sa.

Cînd şi-a început Garth cariera, oamenii de ştiinţă nu ştiau prea multe, în afară de structura ADN-ului şi cum acţiona el. Dar în anii '60 a fost o explozie de descoperiri în genetică şi el s-a găsit în mijlocul acestora. Calmul său şi munca foarte meticuloasă, împreună cu opţiunile îndrăzneţe din materialele pe care le publica, i-au atras invitaţia de a participa la un seminar internaţional de o lună la Berkeley în august, înainte ca Stephanie să plece în China. Cu asta, a intrat în rîndurile geneticienilor de frunte ai lumii.

Acum ştiau cum să separe molecula de ADN, şi cum să înlocuiască o parte care lipseşte sau care este bolnavă prin introducerea unei părţi sănătoase dintr-o altă moleculă de ADN. Gene, inginerie genetică, recombinarea moleculelor de ADN, frazele erau seci şi plicticoase, dar, pe măsură ce le descria, vocea lui Garth devenea mai puternică, mai însufleţită, în faţa minunilor pe care numai el le întrezărea.

Iar familia lui asculta, absolut nemişcată, absorbită de cuvintele lui. Uitîndu-se la ei cum stăteau în jurul mesei, sîngele a început să-i curgă mai repede prin vene; simţea că trăieşte, se simţea puternic şi extraordinar de fericit. Un bărbat are nevoie să vorbească despre munca lui, să o împartă cu familia sa. Dacă nu, oricît de important ar fi pentru restul lumii, devine oarecum insignifiant, o parte a vieţii sale care îi umple zilnic ore întregi, dar care nu trezeşte interesul celor mai importanţi oameni din viaţa lui.

Garth şi-a pus mîinile peste ale soţiei sale şi i-a zîmbit

recunoscător că ea a făcut asta pentru el. Apoi a continuat să le vorbească despre ce se întîmplă în laboratoarele din întreaga lume, despre subiectele conferinţelor la care a participat şi ale seminariilor la care a prezentat comunicări.

Mai întîi au fost cercetările legate de bolile genetice. În hemofilie, de exemplu, din ADN lipsesc sau nu sînt complete instrucţiunile pentru producerea de substanţe coagulante. Oamenii de ştiinţă au izolat o celulă cu ADN bolnav şi o celulă de la o persoană sănătoasă, au prelevat partea din ADN-ul sănătos care cuprindea instrucţiunile pentru coagulare şi au introdus-o în ADN-ul bolnav. Apoi au pus celula reparată într-o cultură pentru reproducere pînă se obţin celule suficiente pentru a le injecta unui hemofilic, unde vor continua să se reproducă. Iar persoana respectivă nu va mai fi în pericol să sîngereze de moarte la fiecare tăietură.

În acelaşi timp au învăţat să pregătească vaccinuri împotriva unor boli. Prelevînd dintr-o celulă anumite gene a căror funcţie este să producă anticorpi împotriva unei anumite boli şi amestecînd genele cu bacterii. Într-o cultură; aceste noi bacterii se vor înmulţi cu miliardele, devenind o fabrică pentru producerea acelor anticorpi. Iar anticorpii pot fi folosiţi apoi pentru producerea unui vaccin împotriva bolii respective. De exemplu, interferonul, care este gata pentru a fi testat în lupta împotriva unor infecţii virale şi a cancerului.

Sau amestecă gene care controlează producerea de hormoni cu bacterii. Şi cînd bacteriile se înmulţesc şi hormonii sînt înlăturaţi, ei sînt folosiţi pentru a lupta împotriva unor boli. De exemplu insulina, produsă pentru a fi folosită împotriva diabetului.

Sabrina părea încurcată:

– Nu am citit să fi fost vindecate hemofilia şi diabetul.

– Nici nu au fost. Ceea ce v-am spus eu este ce vom fi în stare să facem în curînd, cînd vom găsi răspunsul la întrebările care mai rămîn.

Sabrina privea ochii lui Garth, arzători, intenşi, clarvăzători şi simţea în vocea lui chemarea orizonturilor nelimitate.

– Nu este uşor să vii acasă, zise ea şi să tai iarba sau

să schimbi un robinet spart după ce ai tăiat ADN-ul şi ai schimbat forme de viaţă.

– Mulţumesc, a spus cu o voce răguşită, uitîndu-se lung la ea. Asta înseamnă pentru mine mai mult decît orice altceva ai fi putut spune. S-a oprit şi s-a uitat în jurul mesei. Dar constat cu uimire că farfuriile nu au fost spălate.

– Te-am ascultat pe tine, zise Cliff cu indignare. Mai trebuie să facem şi ordine?

– Ai creat tu o nouă bacterie care să o facă?

– Ştii că nu.

– Cu regret trebuie să spun atunci că nu aţi mai rămas decît tu şi Penny. Haideţi, daţi-i drumul amîndoi, este tîrziu.

Este tîrziu, se gîndi el, lăsîndu-se pe spate cu un oftat de plăcere. Oare cînd am stat ultima dată în jurul mesei, vorbind, fiind o familie? Nu-mi amintesc. Dar eu, cît de mult am încercat în ultima vreme să fac să se întîmple asta? Zîmbi spre soţia lui. Ea a făcut-o!

– Acum totul este clar?

– Aş vrea să citesc mai mult despre toate astea. Pare puţin înfricoşător.

– Impresionant este mai degrabă cuvîntul. Minunea produsă, salturile, speranţa pentru oamenii care nu au sperat niciodată pînă acum... Dar, deocamdată, pentru mine cel mai bun lucru este că ai citit articolul şi că am vorbit, că măcar o dată ai luat parte la munca mea ca să înţelegi şi tu de ce m-a prins şi uneori uit de familie. Deşi, în momentul ăsta, găsesc că este imposibil de crezut că am putut să vă uit vreodată.

S-a îndreptat spre ea. Stînd în spatele scaunului, i-a pus mîinile pe umeri şi apoi le-a coborît, cuprinzîndu-i sînii. Aplecîndu-se, îşi plimba buzele peste părul ei, trăgîndu-i-l de pe ureche. Cred...

– Nu, zise ea fermă şi se smulse din cercul braţelor lui rămînînd în picioare la mică distanţă. Era foarte palidă, cu privirea fixă şi faţa imobilă. Nu acum, nu încă, cel puţin nu...

Garth era uluit şi furios. Fusese alintat, apoi pălmuit şi trimis la plimbare. Soţia lui se lăsa pradă toanelor. S-a repezit spre uşă ca să iasă afară, să fugă de ea, dar vocea ei l-a prins din urmă.

– Îmi pare rău, îmi pare rău. Vocea îi tremura, dar nu

se uita la el. Mă doare cînd mă mişc... loviturile... credeam că ştii cît mă dor...

– Prostii. Şedea sub arcada ce da spre living. Dolores nu este singura care ridică bariere cînd situaţia nu-i convine, nu-i aşa? Ar putea să ia lecţii de la tine. Vocea lui era tăioasă ca oţelul. Nu trebuie să-ţi faci probleme; nu o să te mai deranjez. Nu mă amuză să folosesc forţa. Şi nici nu-mi trezeşte dorinţe. O să am grijă ca nici tu să nu o faci.

A trîntit uşa din faţă şi s-a dus spre lac, respirînd greu, blestemîndu-şi soţia şi pe el pentru că i-a permis să-şi bată joc de el. Ce naiba voia de la el? Dacă nu-l mai vrea pe el deloc, de ce, pur şi simplu, nu o spune?

A mers mile întregi, întorcîndu-se tîrziu, într-o casă în care toată lumea dormea, cu luminile aprinse în living şi în bucătărie. Cineva pusese o farfurie cu prăjituri pentru el pe bufet. A lăsat-o neatinsă şi s-a dus în birou, epuizat de furia clocotitoare care-l cuprinsese. S-a trîntit pe canapea fără să se mai obosească să o întindă.

Furia era încă profundă şi puternică cînd s-a trezit a doua zi, devreme, înaintea tuturor din casă. A plecat fără să mănînce şi s-a dus să-şi bea cafeaua la un băruleţ în cantina studenţilor.

– Îţi trebuie o partidă de tenis, i-a zis Nat Goldner, făcîndu-l să tresară din gîndurile sale. Orice te face să te încrunţi atît de ameninţător nu poate fi alungat decît demolînd o minge sau un adversar. Eu mă ofer. Numai dacă nu ai prefera să vorbeşti.

– Nu, mai curînd aş demola ceva, bună idee.

Erau la fel de buni şi au făcut un joc foarte frumos. După o oră, Garth a început să se relaxeze. Nat era într-o continuă admiraţie.

– Frumos joc. Unul dintre cele mai bune ale noastre. Gîndeşte-te numai ce am fi putut face dacă şi eu eram la fel de furios ca tine. Ai timp pentru un al doilea mic dejun?

– Berechet; astăzi nu am ore. Dar pînă la zece vreau să ajung la laborator.

La Clubul facultăţii, o clădire cu aspect victorian de lîngă campus, s-au aşezat lîngă o fereastră care da spre lac.

– Plin cu nave de transport, zise Nat atacînd oul său

Benedict. Cărbune pentru iarna care se apropie. Este greu să te gîndeşti la iarnă într-o zi ca asta. Ce face Stephanie?

Garth îşi întindea untul pe pîine.

– Este bine.

– Nici un fel de dureri de cap sau migrene?

Garth îşi ridică privirea.

– Un termen de modă veche din gura unui doctor modern.

– Îmi place. Cum aş putea descrie altfel, într-un cuvînt, o atitudine depresivă şi iritabilă şi un comportament instabil?

– Doar dintr-o încheietură fracturată?

– Din cauza traumei, a şocului. Ţi-a spus Stephanie despre femeia pe care i-a trimis-o Dolores? Juanita.

– Da, dar numai că a făcut treabă bună, cînd a fost asta? Alaltăirei, marţi. Drăguţ din partea lui Dolores să ne-o împrumute.Trebuia să-mi mai spună ceva?

– Potrivit lui Dolores, care o citează pe Juanita, „doamna ştie cu siguranţă ce vrea; dă ordine ca o regină".

– Stephanie? E un nonsens. Ea nu ştie să dea ordine nimănui.

– Nu fac decît să o citez pe Dolores.

– Care o citează pe Juanita. Care probabil exagerează.

– Garth, relaxează-te. Nimeni nu o critică pe Stephanie.

– Ce altceva a mai spus vrednica de încredere Juanita, via Dolores?

– Stephanie şi-a luat prînzul pe verandă, în timp ce Juanita a mîncat în bucătărie.

– Ei şi?

– Se pare că pe aici nevestele mănîncă la masă cu femeile în casă. N-am ştiut asta, dar eu nu sînt aproape niciodată acasă.

– De ce trebuiau să mănînce împreună?

– De unde să ştiu? Poate că femeile vor ca menajerele lor să fie apropiate ca să se simtă iubite. Oricum, Stephanie nu a făcut-o.

– Nu este obişnuită să aibă o femeie în casă.

– O.K., ţi-am spus, nu o critic. Dar în calitate de doctor al ei trebuie să ştiu dacă se comportă ca şi cum n-ar fi ea. A avut o lovitură puternică la cap, Garth, şi a fost înspăimîntată de acest lucru. Uneori teama nu dispare; pacienţii cred că sînt serios răniţi şi că doctorul îi minte, vorbind în secret cu familia. Toate astea îi pot face să fie iritaţi, să se comporte ciudat, imprevizibil. Nu putem trata acest lucru dacă nu ştim nimic despre el. Deci face toate astea?

Garth şi-a lăsat pîinea neterminată şi şi-a turnat a doua ceaşcă de cafea.

– Nu, spuse, numai că o dor locurile unde a fost lovită. Asta-i tot.

– Dacă s-ar comporta aşa, lucrurile s-ar îmbunătăţi în scurt timp, pe măsură ce s-ar simţi mai bine, zise Nat oftînd. Dacă vrei să vorbeşti ştii unde mă găseşti.

– Nat, tu eşti singurul la care aş veni. Preţuiesc ochiul tău critic şi faptul că eşti sincer. Mai mult, preţuiesc prietenia ta. Şi, fireşte, tenisul tău. Cînd au băieţii noştri următorul meci de fotbal? Am uitat să-l întreb azi-dimineaţă pe Cliff.

– Mîine. Iar marţea viitoare se încheie sezonul. Nu-mi place cum îi tratează antrenorul, dar nu prea avem ce face...

Şi vorbind despre băieţii lor şi despre fotbal şi-au terminat cafelele şi au plecat arătînd, se gîndea Garth, ca doi profesori respectabili cu familii model, cu reputaţii sigure şi fără nici un fel de probleme care nu ar putea fi rezolvate printr-o partidă frumoasă de tenis şi o discuţie prietenească la cafea.

S-a privit în oglinda de pe uşa laboratorului. Să fiu eu omul ăsta, s-a întrebat el, cu o asemenea familie? Cum pot să fiu dacă nu-mi înţeleg soţia, iar ea pare că nu poate să se hotărască dacă să ne păstrăm căsnicia sau să o desfacem? Sau poate că se întîmplă ceva cu noi amîndoi şi într-un fel ne schimbăm, aproape ca şi cum am deveni alţi oameni?

Cliff a lungit-o pe drumul de la şcoală spre casă. Poate că dacă Penny ajunge prima, spală farfuriile de la micul dejun înainte să ajungă el. Îşi dorea ca mami să-şi scoată ghipsul ca să poată face lucrurile aşa cum

obişnuia să le facă înainte; deşi, dacă se gîndea mai bine, a avut sentimentul ciudat că s-ar putea ca ea să nu mai facă niciodată lucrurile aşa cum obişnuia, nu exact la fel. Într-un fel, era caraghios pentru că mami obişnuia să facă totul. Acum niciodată nu ştiau ce face şi ce o să le spună lor să facă sau numai dacă a uitat ceva.

Dar nu se mai enerva atît de tare ca înainte. De fapt, nu le mai acorda lui şi lui Penny aceeaşi atenţie ca înainte. Uneori ar fi dorit să o facă. Dar probabil că o durea rău încheietura. Sau altceva.

Cel puţin începuse să gătească din nou, cu ajutorul lui tati, ceea ce a dovedit că mai putea să facă şi altele. Nu era drept ca el să lucreze şi acasă, după orele de şcoală şi antrenament la fotbal. Poate că o să vorbească cu mami despre asta; în ultima vreme ea îl trata aproape ca pe un om mare.

– Mami! strigă el trîntind uşa şi aruncîndu-şi cărţile în living. A găsit-o în bucătărie stînd pe canapea cu Penny.

– Avem o convobire particulară, i-a spus Penny.

– N-ai spălat vasele, a bombănit el aruncînd o privire plină de dezgust spre chiuvetă.

– Poţi să le speli şi tu.

– Eu vreau să vorbesc cu mami.

– Vorbesc eu cu ea acum.

– Mami... zise Cliff.

– Aş putea să vînd bilete, a sugerat ea.

Cliff era derutat; el se aştepta la o săpuneală pentru că se certa cu Penny, dar mama nu părea deloc să fie supărată pe el; de fapt, arăta fericită.

– Cliff, ce-ai zice dacă ai lua nişte prăjituri şi lapte în curtea din spate? În cîteva minute va fi rîndul tău.

Penny l-a urmărit prin uşă luîndu-şi prăjiturile şi laptele şi apoi s-a întors spre Sabrina.

– Adevărul este că m-au făcut să mă simt atît de prost şi un pic speriată.

– Speriată de ce? a întrebat-o Sabrina.

– De tot ceea ce vorbesc. În pauză. Ştii tu!

– Nu cred. Despre ce vorbeau?

– Ei bine... ştii tu, despre regulat şi masturbat şi...

– Penny!

– Ştiam că o să te superi, zise ea făcîndu-se mică. Toţi

spun că nu poţi să vorbeşti cu mama despre aşa ceva. Dar nu ştiu cu cine altcineva să vorbesc. Barbara nu mi-e de nici un ajutor; ea nu ştie mai mult decît mine. Şi nu pot să întreb un profesor – dacă ar descoperi cineva, aş muri!

Sabrina a dat aprobator din cap, amintindu-şi. Nu poţi să mergi la un profesor; ar însemna să trădezi ce vorbeşti cu celelalte fete şi nu poţi să le întrebi pe celelalte fete pentru că ar însemna să-ţi trădezi ignoranţa. Dar putea să mai aştepte cîteva zile, nu-i aşa? Pînă cînd se întoarce Stephanie acasă. În definitiv, este o problemă care o priveşte pe mamă. Surprinse stînjeneala şi îngrijorarea de pe chipul fetiţei şi ştiu că nu putea să o lase aşa.

– Aşteaptă un minut. Sabrina se duse la chiuvetă şi umplu un pahar cu apă ca să cîştige timp. Ce ştiu eu despre adolescente? Cînd noi eram de vîrsta lui Penny nu ştiam nimic. Cum s-a ajuns ca o fată de unsprezece ani să vorbească de regulat şi de masturbare? De ce nu se gîndesc la îngheţată şi la lecţiile de înot?

S-a întors pe canapea.

– Penny, la şcoală nu aveţi ore la care să vorbiţi despre corpul vostru şi despre cum vă maturizaţi?

– Avem orele de educaţie sexuală, dar asta nu-i o problemă. Vorbim despre spermă şi ou şi menstruaţie şi boli venerice, toată lumea ştie despre astea. Nu asta-i problema!

– Care-i problema atunci? Sabrina o privea îngîndurată pe Penny.

– Nu vreau să fac nimic din toate astea.

În clasa a şasea!?

– Sigur că nu. De ce ar trebui? Nimeni nu are contact sexual în clasa a şasea.

– Dar cînd vorbesc despre asta, ce le place cel mai mult băieţilor şi cum ar fi dacă te-ai culca cu ei, mă fac să mă simt prost, ca şi cum ar fi ceva în neregulă cu mine pentru că eu nu doresc să o fac! Niciodată! Mă simt groaznic. Nu vreau ca băieţii să mă atingă şi să-şi înfigă penisurile lor în mine. Dar cînd am spus asta, fetele au rîs de mine...

– Care fete? a întrebat Sabrina.

– Fetele din clasa mea. Ele au menstruaţie şi poartă sutiene, iar tu nu vrei să-mi cumperi şi mie...

– Bine, Penny, zise Sabrina privind la pieptul ei plat.

– Ştiu, dar în vestiarul de la sala de gimnastică mă simt ca un copil! Şi pe urmă ele vorbesc în şoaptă şi chicotesc...

Sabrina asculta îngrozită în timp ce Penny descria naiv o generaţie despre care ea nu ştia nimic. La unsprezece ani ea şi Stephanie s-au simţit curajoase pentru că au fugit de sub supravegherea unui şofer. Ce mai aşteaptă aceşti copii dacă ei fac totul în şcoala elementară? La patruzeci de ani vor juca oare şotronul?

A oftat adînc. Nu era o glumă. Penny era dezorientată şi disperată, căutînd ajutor.

– Vezi, zise Penny, nu-mi pasă ce fac. Vreau să spun că dacă asta vor ele, foarte bine, dar eu aş prefera să desenez sau să lucrez la costumul pentru păpuşi sau ceva de felul ăsta. Asta înseamnă că nu este în regulă ceva cu mine? Că sînt anormală sau ce?

– Nu, zise Sabrina liniştită, tu eşti cea mai normală dintre toate.

– Într-adevăr? Normală? Cu tot ce ţi-am spus?

– Nu tocmai, pentru că atunci cînd ai să mai creşti o să-ţi schimbi părerea despre faptul dacă vrei sau nu să ai contact sexual...

– Vrei să spui dacă vreau să mă f...

– Da, este un cuvînt pentru treaba asta; dar nu cel pe care îl folosesc eu şi am să-ţi spun de ce. Ştii, nu-i aşa, că asta mai înseamnă a face dragoste?

– O, sigur, toată lumea ştie asta.

– Într-adevăr? Dar preferă să-i spună... aşa cum i-ai spus tu. De ce crezi că fac asta?

– Nu ştiu, presupun doar că aşa le place mai mult.

– Penny, de ce actului sexual i se mai spune şi a face dragoste?

– Pentru că... iubeşti pe cineva şi o faci.

– Şi dacă o faci cu cineva pe care nu-l iubeşti?

Penny s-a încruntat şi a dat din umeri.

– Poţi să faci experienţe în privinţa asta şi dacă ai noroc şi lucrurile merg bine, te simţi foarte bine. Poţi să o faci cu o mulţime de băieţi şi de tot atîtea ori să te simţi bine ca şi cum te-ai scărpina unde te-a muşcat un ţînţar sau ai mînca foarte bine cînd ţi-e foame. Sau poţi să ai

contact sexual numai atunci cînd doreşti să-i arăţi ce simţi unei persoane foarte speciale. În acest caz înseamnă să faci dragoste.

Privea pe fereastră la un trandafir căţărător, încărcat cu flori tîrzii.

– A face dragoste este un mod de a arăta cuiva că îl iubeşti atît de mult, încît doreşti să fii parte din el. Există nenumărate modalităţi de a arăta cuiva că îl placi: vorbeşti cu el şi împărtăşeşti glume pe care numai voi le ştiţi: îi zîmbeşti celuilalt fără să vezi nimic în jurul tău; te ţii de mînă şi petreci mult timp împreună. Dar contactul sexual înseamnă mai mult decît toate aceste lucruri; este singurul mod în care poţi fi tot atît de aproape de altă persoană cu trupul precum eşti şi cu mintea.

Sabrina îşi împreună degetele cu ale lui Penny:

– Uite aşa; gînduri şi trupuri. Şi atunci înseamnă că eşti îndrăgostit. Crezi că fetele alea din clasa ta ştiu ceva despre asta? Sau le pasă?

Penny privea la mîinile lor şi clătina din cap încet.

– Penny, te rog ascultă-mă. Aşteaptă asta. Indiferent ce fac ceilalţi, să nu-ţi fie ruşine şi să nu încerci să ţii pasul cu ei. Nu transforma dragostea în regulat; nu o banaliza făcînd-o să arate ca o strîngere de mînă obişnuită. Aşteaptă pînă cînd cineva este atît de important în viaţa ta, atît de minunat şi de special, încît să doreşti să imparţi cu el ceea ce eşti şi ceea ce simţi în acest mod – a face dragoste – care nu seamănă cu celălalt. Actul sexual nu este un sport care se practică după orele de clasă sau un mod de a-ţi vindeca o rană. Actul sexual este un limbaj, Penny; el foloseşte corpul tău ca să spună „te iubesc". Aşteaptă asta. Aşteaptă pînă cînd vei găsi pe cineva atît de minunat, încît să doreşti să-i spui că-l iubeşti cu ochii tăi, cu gura ta şi apoi cu întregul tău trup.

Întîlnind ochii lui Penny, mari de uimire şi uluită de intensitatea cu care vorbea, Sabrina a auzit ecoul cuvintelor ei. A simţit că în ea se prăbuşea ceva; s-a simţit goală şi dezolată. Eu nu mi-am urmat propriul sfat. Aş vrea...

– Dar dacă este aşa de bine, de ce tu şi tati aproape că nu o mai faceţi?

În liniştea care s-a lăsat, mingea lui Cliff se lovea ritmic

de peretele casei.

– De ce crezi că nu o mai facem? a întrebat Sabrina.

– Ei bine, el nu mai doarme demult în camera ta. Asta înseamnă că nu vă mai iubiţi?

– Nu, a spus ea repede pentru a împrăştia această nouă îngrijorare care apăruse pe faţa copilei. Uneori cei mari ajung la sentimente complicate care nu sînt uşor de explicat. Se pot iubi unul pe altul şi totuşi să dorească să trăiască separat din cînd în cînd... un fel de vacanţă pe care şi-o iau unul de la celălalt pentru a se gîndi la ei separat.

– De asta te-ai dus tu în China?

– Asta a fost unul dintre motive.

– O mulţime de copii la şcoală... ei bine, părinţii lor au divorţat.

– Ei bine, noi nu. Prea defensivă, se gîndi ea şi a adăugat mai apăsat: Noi nu avem de gînd să o facem, Penny.

– Cînd ai plecat în China, eu şi Cliff credeam că da. Pentru că ai plecat singură, iar tati a rămas atît de trist!

Sabrina a luat-o în braţe, iar Penny şi-a frecat nasul de pieptul ei.

– Te iubesc mami, să nu mai pleci.

Sabrina a sărutat-o în creştet, pe părul negru buclat, ca al lui Garth, şi a simţit un val de dragoste şi un sentiment de ocrotire pe care nu le mai cunoscuse înainte. Nu te teme, Penny. N-o să las să ţi se întîmple nimic rău.

– Te iubesc, Penny, i-a spus ea.

Afară, mingea lui Cliff se auzea ca o bătaie de inimă. Deodată s-a oprit.

– Hei, zise el apărînd în pragul uşii. Nu este rîndul meu?

Aş fi vrut o pauză de cinci minute, se gîndi Sabrina, dar Cliff şedea în uşă ca un refugiat.

– Da, este, hai vino!

– Pot să stau şi eu? a întrebat Penny.

– Este o convorbire particulară? s-a uitat întrebător Sabrina la Cliff.

– Cred că nu. Cliff a luat locul surorii lui, în timp ce Penny s-a aşezat pe podea şi a început să deseneze. Eu... hm... este vorba de treburile pe care le fac în casă.

– Da? îi zîmbi senină Sabrina.

– Nu-mi place, a izbucnit el. Şi nu cred că trebuie să le fac. Merg deja la şcoală şi fac antrenament la fotbal şi mai am de făcut şi teme pentru acasă.

– Da?

– Ei bine... asta înseamnă trei slujbe.

– Două, dacă le spui slujbe. Elev şi înaintaş la fotbal.

– Ei bine, două. Dar dacă trebuie să fac treabă şi în casă, asta înseamnă trei şi nimeni nu are trei slujbe.

– Dar eu?

– Tu? Tu eşti pur şi simplu... mamă.

– Pur şi simplu mamă! Ei bine, hai să ne gîndim la asta. Fac curăţenie în casă, asta înseamnă că sînt femeie de serviciu, ceea ce nici pe departe nu este la fel de vesel ca fotbalul. Gătesc, slujba numărul doi. Conduc maşina după cumpărături, ceea ce înseamnă că sînt şofer, slujba numărul trei. Sînt spălătoreasă, slujba numărul patru. Grădinar, ceea ce înseamnă cinci. Repar mobila şi o aranjez, aşa că sînt decorator, ceea ce înseamnă a şasea. Sînt gazdă pentru prietenii noştri, a şaptea. Vă îngrijesc cînd sînteţi bolnavi, asta-i a opta. Lucrez la universitate, a noua. (Face într-adevăr Stephanie toate astea?) Fireşte, sînt, aşa cum ai spus, mamă, care face zece şi soţie, care face unsprezece. S-ar putea să mai fi sărit cîteva. Cîte slujbe ai spus că ai?

– Dar... se presupune că trebuie să faci toate astea, zise el cu ochii mari.

– Cine spune?

Se gîndea, cîntărind răspunsurile:

– *Biblia!*

Ea a rîs.

– În *Biblie* sînt femei-războinici, care le taie capetele bărbaţilor cu săbiile. Să fiu ca ele?

– Nu, dar... s-ar putea să nu scrie într-o carte sau într-o lege, dar toată lumea ştie ce trebuie să facă o mamă, ce a făcut întotdeauna. Lucrurile în familie nu se schimbă.

– Şi fiii ce trebuie să facă?

– Să meargă la şcoală.

– Numai în secolul ăsta. Toţi, cu excepţia celor bogaţi, munceau douăsprezece sau patrusprezece ore pe zi,

într-o fabrică sau în mine de cărbune. Să cîştige bani pentru a-şi ajuta părinţii.

– Dar toate astea s-au schimbat...!

– S-au schimbat lucrurile în familie? se prefăcu ea mirată.

După un timp, Cliff a zîmbit.

– Oh, a spus el şi au început amîndoi să rîdă. Sabrina, vrînd să-l mîngîie, şi-a înfipt mîna în claia lui de păr, în timp ce rîdeau tot mai tare şi aşa i-a găsit Garth, cînd, un minut mai tîrziu, a intrat în bucătărie.

Rîsul Sabrinei s-a oprit.

– Cliff, am vorbit toată după-amiaza şi ce-am pregătit pentru cină?

– Nu am spălat nici vasele, zise el alunecînd jos de pe canapea. Salut, tati, ai făcut ceva cloni astăzi?

– Lucrez la unul care să producă un fiu respectuos, a zis Garth, dar se uita la Sabrina. Am adus cotlete. Dacă ai să-mi spui cum le-ai făcut săptămîna trecută, de data asta am să le pregătesc eu.

– Pot să le fac eu, a zis ea încercînd să se ridice.

– Dar vreau eu. Îi plăcea să facă lucruri în locul soţiei lui, care se oferea întotdeauna pentru oricine, indiferent cît de bolnavă se simţea. Îi făcea plăcere ca ea să aibă nevoie de el, ca o schimbare.

Sabrina s-a aşezat la loc. Garth a turnat două pahare de vin şi le-a pus pe masă în faţa ei. Apoi, respectînd sfaturile ei, a pisat piper în noul mojar pe care-l adusese şi l-a presărat pe ambele părţi ale cotletului. În spatele lui, Cliff spăla vasele de la micul dejun şi vorbea despre orele de ştiinţe naturale. Sabrina îi urmărea, tată şi fiu, muncind unul lîngă altul. Pe podea lîngă ea, Penny fredona în timp ce desena, prinsă în propria ei lume, fără să fie conştientă de prezenţa familiei. Dar Sabrina era teribil de conştientă. Nu se descurcase prea bine cu Garth, dar în pofida acestui fapt simţea cum o prindea strîns forţa familiei şi era mulţumită că era acolo, chiar dacă furia explozivă de noaptea trecută a lui Garth plutea încă în aer.

Garth s-a aşezat lîngă ea şi, automat, ea s-a îndepărtat de el. Garth a ignorat mişcarea ei şi i-a întins un pahar cu vin.

– Îţi datorez scuze pentru seara trecută. Nu m-am

controlat. A fost o nechibzuinţă şi îmi pare rău. Mai ales pentru că pînă atunci fusese o seară atît de frumoasă. Cel puţin pentru mine.

– Pentru noi toţi. Ar trebui să-ţi cer scuze şi eu...

– Nu ai nici un motiv. Ai nevoie de ceva timp ca să-ţi recapeţi echilibrul şi trebuia să-mi dau seama de asta. În schimb, eu m-am purtat ca un adolescent.

Sabrina s-a încruntat.

– A zis cineva ceva de echilibrul meu?

– Nat. Am vorbit despre consecinţele şocului şi ale loviturii. Nu a fost nevoie să-i spun totul; pur şi simplu m-a făcut să înţeleg că m-am gîndit la mine şi nu la tine. A întins mîna, cu palma în sus, şi, după un moment de ezitare, ea şi-a pus mîna în mîna lui. Nu-mi place să fiu brutal. Îmi cer scuze.

– Mulţumesc. Uşor, ea şi-a retras mîna. Cred că ar fi mai bine să pregătesc ceva pentru cină.

– Nu, treaba ta este să dai ordine şi să supervizezi. În felul ăsta o să împărtăşim responsabilitatea pentru un posibil eşec. Ce fac acum?

I-a mobilizat şi pe copii şi fiecare a făcut cîte ceva, în timp ce Sabrina, cuibărită pe canapea, dădea indicaţii şi-şi lăsa gîndurile să rătăcească. Zilele intraseră în rutina lor, dar ea căzuse într-o stare ciudată. Scurta ei aventură se prăbuşise şi nu mai era un simplu vizitator; era un cămin, aceasta era familia ei. Era implicată în lucruri pe care ei le-au făcut astăzi şi le plănuiau pentru mîine, pentru săptămîna viitoare, pentru două săptămîni de acum înainte.

Dar cum să facă ea planuri? Ea nu poate să schimbe casa sau rutina ei; nu erau ale ei. Ar începe lucruri pe care nu ar avea timp să le termine; ar face greşeli care ar expune-o în orice moment; i-ar iubi pe Penny şi pe Cliff şi apoi i-ar părăsi; şi Garth...

Garth. Partea cea mai mare a viitorului. Partea faţă de care ea trebuie să păstreze distanţa.

– Masa este servită, zise el zîmbind şi-i întinse o mînă ca să o ajute să se ridice.

Vineri, Juanita a venit din nou. Înainte a sunat Dolores:

– Poartă-te frumos cu ea; nu-i place să primească ordine.

– Dolores, trebuie să-i spun ce vreau să facă.

– Nu-i spune. Las-o să facă tot ce vrea. Atunci lucrează ea cel mai bine. Cît despre prînz...

– Sună la ușă. Vorbim mai tîrziu.

Juanita a făcut curat în camere, în tăcere, a schimbat paturile, în timp ce Sabrina a început să se ocupe de ceva despre care Stephanie îi spusese că face întotdeauna la sfîrșitul lunii septembrie: să strîngă hainele de vară și să le scoată pe cele de iarnă din pungile din debaraua de pe hol. La prînz, Juanita a venit la ea.

– Ce avem la prînz?

– Tot ce-ți face cu ochiul din frigider, i-a spus ea împăturind pulovere. Ghipsul o făcea să fie neîndemînatică și a scăpat două pe jos. Juanita s-a aplecat și le-a ridicat.

– Doamna Goldner și celelalte doamne îmi pregătesc prînzul.

Sabrina a luat puloverele din mîna ei.

– Mulțumesc. Juanita, acasă la tine îți gătești singură, nu-i așa?

După o scurtă pauză Juanita zise:

– Da, doamnă, și a coborît. O oră mai tîrziu, cînd Sabrina s-a dus să mănînce, a găsit pe masă o farfurie cu friptură rece tăiată felii, roșii și franzelă, tacîmurile învelite într-un șervet și un pahar de suc. În timp ce le privea, Juanita a intrat în sufragerie.

– M-am gîndit că vă este greu să vă pregătiți ceva cu brațul în ghips și toate celelalte.

– Foarte amabil din partea ta. Arată bine. Ai găsit mîncare suficientă?

– Da, doamnă, a spus ea și s-a întors în living.

Mai tîrziu, a găsit-o pe Sabrina în curtea din spate, aranjînd trandafirii.

– În fiecare a doua miercuri a lunii sînt liberă, dacă doriți, pot să vin la dumneavoastră.

– Care este prețul, Juanita?

– Treizeci de dolari plus costul transportului.

Își putea permite? Nu știa. Stephanie făcea întotdeauna singură treaba în casă. Dar de ce ar trebui s-o fac și

eu? se gîndi Sabrina. În definitiv, i-am cedat-o pe doamna Thirkell. Şi o să fie numai pentru cele cîteva săptămîni cît am să fiu aici. Stephanie poate să hotărască ce vréa să facă cînd o să se întoarcă.

– Foarte bine. Miercurea viitoare sau cealaltă?

– Miercurea viitoare.

– Ne vedem atunci şi s-a întors înapoi la trandafirii ei. Au avut o mică ciocnire de voinţe, ea şi Juanita şi amîndouă au cîştigat. Juanita a făcut curăţenia casei aşa cum a vrut ea; Sabrina s-a descurcat cu prînzul în felul ei. Numai că... cine a avut ultimul cuvînt? Juanita. Ea a hotărît ce mănîncă şi ce bea Sabrina. Şi Sabrina a început să rîdă. Să vezi cînd o să-i spun lui Garth, îşi zise ea.

La cină, ultima dintre mesele donate, i-a ascultat pe Garth şi pe Cliff vorbind despre meciul de fotbal din după-amiaza aia, primul în care a jucat Cliff de cînd fusese suspendat. Marcase de două ori.

– Trebuia să fi văzut, mami, a fost grozav. Vii săptămîna viitoare la ultimul meci, nu-i aşa? Îmi place mai mult cînd tu şi tati sînteţi amîndoi de faţă.

– Fireşte, a zis ea. Cred că şi Penny ar vrea să vină. Apoi a tăcut din nou lăsîndu-i pe ceilalţi să vorbească. La fiecare cîteva minute Garth se uita la ea ciudat, aşteptînd să li se alăture sau să conducă conversaţia, aşa cum făcuse în alte seri; dar ea era tăcută. Îi lăsa să fie familia; ea îi urmărea.

– Mai ai dureri de cap? o întrebă el după cină.

– Numai din cînd în cînd. De cele mai multe ori parcă ar fi un zgomot de fond care nu dispare; dar m-am obişnuit cu el.

– Dar eşti atît de tăcută! A fost o zi proastă?

– Ba nu, a fost bună. Ceva amuzant... Penny a adus un carton cu îngheţată pe masă şi în timp ce Garth o punea în farfurii şi turna cafeaua, i-a povestit despre încercarea ei de voinţă cu Juanita. A rîs, dar a fost surprins.

– Întotdeauna ai spus că nu-ţi place să dai ordine; de asta nu ai vrut să iei o femeie.

– Oh. Ei bine, este uluitor cum o încheietură fracturată şi un cap care pulsează te învaţă să-ţi fie uşor să dai ordine şi te obişnuiesc să ai o femeie. De fapt, aici a avut

ultimul cuvînt Juanita. După ce a hotărît în locul meu ce să mănînc la prînz, m-a făcut să o angajez.

– Ai angajat-o? Garth şi-a înălţat sprîncenele.

– Doar o zi la fiecare două săptămîni. Sabrina a constatat cu iritare că era în defensivă. Nu era obişnuită cu asta. La Londra nu trebuia să-şi justifice niciodată hotărîrile; nu răspundea în faţa nimănui, decît în faţa ei înseşi. Oare Stephanie trebuia să-l consulte pe Garth ori de cîte ori era vorba de bani?

– O, dar asta-i grozav, zise el. Ştii de cîte ori ţi-am propus. Numai că ar fi trebuit să discutăm mai întîi.

Nu discut planurile mele cu nimeni.

Brusc, s-a gîndit la Antonio stînd vizavi de ea la *Le Gavroche,* trecînd cu uşurinţă peste problemele ei, afirmînd că o va scăpa de „micul ei magazin". Era un lux că nu trebuia să discute planurile ei cu nimeni, sau era o povară că nu avea pe nimeni cu cine să le discute?

– Îmi pare rău, i-a spus ea lui Garth. Ideea mi-a venit...

A sunat telefonul şi Cliff s-a repezit să-l ridice, strigînd din bucătărie:

– Mami, mătuşa Sabrina!

Sabrina încerca să audă ce spune Stephanie, legătura fiind foarte proastă, Penny şi Cliff făcînd zgomot cu strînsul mesei. Ceva despre Antonio; Stephanie părea tulburată.

– Te sun eu, i-a spus Sabrina. În weekend-ul ăsta?

– Nu, vocea lui Stephanie dispărea... undeva la ţară.

– Luni atunci, zise Sabrina, adăugînd: Nu-ţi face probleme cu Antonio. Indiferent ce era părea foarte îndepărtat şi nu foarte important.

Despre weekend aproape că a uitat. Pe nesimţite s-a integrat complet în rutina familiei. Ea şi Garth împărţeau munca din casă şi din grădină cu copiii, vorbind degajat despre problemele familiei. A început să gătească alegînd ceea ce presupunea a fi reţetele favorite din paginile mai uzate ale cărţilor de bucate ale lui Stephanie. Nu putea să reziste să nu-şi pună şi ea amprenta, dar s-a gîndit că nimeni nu observă pînă cînd, la cafea, duminică seara, Garth a spus că a pregătit cu un singur braţ mese mult mai delicioase decît majoritatea bucătarilor care au două braţe valide.

A surprins-o ce plăcere i-a făcut.

S-a gîndit la asta mai tîrziu, cînd ea şi Garth erau singuri în living. Se uitaseră la un program la televizor, apoi au citit stînd aproape unul de altul, în cercuri de lumină care se intersectau. În jurul lor casa adormise: dintr-un pickup se auzea muzică în surdină. Sabrina şi-a ridicat ochii din carte şi l-a surprins pe Garth privind-o. Şi-au zîmbit unul altuia, singurii doi oameni treji din lume. Brusc, s-a întors la cartea ei pentru a spulbera vraja.

La miezul nopţii Garth a zis că se duce să se culce, „dimineaţa devreme am o întîlnire cu un vicepreşedinte". Şi, ceva mai tîrziu, cînd ea a stins luminile şi a urcat, l-a găsit în pat cu ochii închişi, respirînd profund. Ţinîndu-şi răsuflarea, încercînd să fie invizibilă şi imponderabilă, s-a strecurat şi ea în pat. El nu s-a mişcat şi înainte să-şi dea seama dacă doarme sau se preface, a adormit şi ea.

Luni, Garth a propus ca ea să-şi mai ia cîteva zile libere de la slujbă. „Am să-l sun pe Ted şi am să-i explic". Ea l-a lăsat să facă asta. Eşti o laşă, se gîndea ea. Mai devreme sau mai tîrziu va trebui să te duci.

Dar erau unele lucruri care nu mai puteau fi amînate. În cele din urmă Sabrina a stabilit o întrevedere cu profesoara lui Penny şi după prînz s-a dus la şcoală. „O persoană care intimidează", i-o descrisese Stephanie, iar după o privire aruncată femeii scunde, cu un păr cenuşiu, perfect ondulat, cu o gură care nu făcea nici un compromis şi cu un gît rigid, Sabrina a înţeles de ce.

– Luaţi loc, doamnă Andersen. Penny mi-a spus despre accidentul dumneavoastră. Îmi pare rău. Cum merge încheietura?

– Sper să se vindece.

– Fireşte, nimeni nu poate şti ce se întîmplă sub un manşon de ghips. Se poate numai spera. Aş dori să ştiţi, doamnă Andersen, aşa cum v-am spus şi anul trecut, că sînt mulţumită de Penny. Este un copil drăguţ şi o elevă bună. Este totuşi puţin cam prea voluntară; trebuie să o supravegheaţi în acest sens.

Sabrina o privea calm pe doamna Casey.

– Voluntară, repetă ea.

– Îi place să facă aşa cum vrea ea. Fireşte, toţi tinerii sînt la fel, dar Penny este prea sigură pe sine. Trebuie să

i se mai atragă din cînd în cînd atenţia.

– În ce fel? a întrebat Sabrina cu interes.

– Trebuie să înveţe ce înseamnă să fii supus. Fără asta, doamnă Andersen, copiii nu pot fi ţinuţi sub control. Penny, ca toţi ceilalţi, trebuie învăţată să respecte autoritatea, să-şi ocupe locul ei într-o ierarhie ordonată. Este un adevăr evident că adulţii ştiu mai mult decît copiii. Dacă ei, copiii, încep să considere că opinia lor are aceeaşi valoare cu a noastră cum putem să-i ţinem acolo unde le este locul? Cum putem să-i învăţăm? Fireşte, dumneavoastră înţelegeţi toate lucrurile astea, dar le-am ridicat pentru că Penny tinde să fie... agresivă. Eu încurajez independenţa, cu măsură, doamnă Andersen, dar nu încurajez revolta.

Sabrina a aprobat impasibilă.

– Şi spectacolul de marionete?

– Un bun exemplu. Spectacolul pune în scenă expansiunea spre Vest, războiul mexican, goana după aur. Este un instrument de educaţie, nu un joc. Primăvara trecută i-am aprobat lui Penny cererea de a se ocupa de costume. Cînd a început şcoala, în toamna asta, făcuse deja un set complet de schiţe, ceea ce denotă o energie admirabilă; dar cînd i-am sugerat anumite schimbări, s-a certat cu mine, iar cînd i-am ordonat să le facă a refuzat, afirmînd că proiectul a fost al ei... Evident, nu puteam să tolerez aşa ceva. Trebuie să existe o autoritate centrală într-o clasă, altminteri este haos. Aşa că i-am dat costumele Barbarei Goodman, care...

– Fără să vorbiţi cu Penny.

– Ah, da, sînt de acord cu dumneavoastră, a fost o greşeală. Aveam de gînd să-i spun, dar a intervenit ceva şi pînă la sfîrşitul zilei mi-a ieşit din minte. Înţeleg că o deranjează lucrul ăsta şi am să-i cer scuze. Este un bun exemplu pentru copii cînd adulţii îşi cer scuze pentru greşelile lor. Dar pot să spun că dacă Penny şi-ar fi modificat schiţele, şi-ar fi păstrat micul ei proiect în continuare şi eu n-ar mai fi trebuit să-mi cer scuze.

– Doamnă Casey. Pentru prima dată profesoara s-a uitat direct la Sabrina şi a văzut scînteile din ochii ei.

– Doamnă Andersen, este o problemă minoră, va trece...

– Vă rog. Acum este rîndul meu. Sabrina a lăsat să se scurgă un moment mai lung. Sînteţi un tiran, a zis ea calmă. Tiranii au întotdeauna idei foarte categorice despre ierarhia ordonată a autorităţii şi despre cum să-i ţină pe oameni acolo unde le este locul. Era atît de furioasă, încît tremura, dar şi-a păstrat vocea egală şi firească. Dacă aţi juca micul dumneavoastră spectacol cu adulţi, nu mi-ar păsa. Dar dumneavoastră îl prezentaţi unor copii din clasa a şasea, care nu au învăţat să se apere singuri cînd cineva cu autoritate încearcă să le reprime orice manifestare de încredere sau de independenţă.

– Nu puteţi să-mi vorbiţi astfel...

– Dumneavoastră primiţi salariu din impozitele plătite de mine, doamnă Casey; dumneavoastră lucraţi pentru mine. Atîta vreme cît eu sînt mama lui Penny, intenţionez să fac tot ce pot, ca să aibă o părere foarte bună despre ea. Vreau să aibă încredere că poate face lucrurile pe care şi le propune, dar fără să-i fie ruşine să ceară ajutor atunci cînd simte nevoia. Nu vreau să o transform într-o fiinţă supusă şi modestă, aşa cum se pare că doriţi dumneavoastră, ca să vă exercitaţi puterea.

– Cum îndrăzniţi...

– Nu am terminat încă. Vă ofer două posibilităţi. Pot să o transfer pe Penny la o altă clasă şi să explic pe larg directorului dumneavoastră motivele care m-au determinat să o fac. Sau o voi lăsa pe Penny în clasa dumneavoastră dacă mă puteţi convinge că vreţi să fiţi un profesor, nu un tiran.

Doamna Casey a tăcut, frîngîndu-şi mîinile în poală. Muşchii rigizi ai gîtului cedaseră şi capul îi tremura ca o floare uscată pe o tijă înclinată. Cu toată furia ei, Sabrinei i s-a făcut milă. A presupus că doamna Casey a mai primit asemenea ameninţări şi întrucît tăcerea se prelungea a ştiut că a avut dreptate.

Şi brusc i-a spus:

– De ce nu am vorbi despre asta la o ceaşcă de cafea? Există vreun loc în şcoală...

– Ştiţi că există. Doamna Casey şi-a ridicat privirea. Holul unde ne-aţi ajutat anul trecut, la petrecerea de Crăciun.

– Desigur. Dar mă gîndeam la un loc mai intim.

– Nu o să ne deranjeze nimeni, zise ea şi a respirat adînc. Doamnă Andersen, sînt profesoară de treizeci de ani. Şcoala este tot ce am. Este singura mea familie; nu am nimic altceva pe lume. Fireşte, dumneavoastră nu puteţi înţelege asta; ce ştiţi dumneavoastră ce înseamnă să fii complet singur? Toţi avem nevoie de ceva în care să credem. Eu cred în ordine şi autoritate. Dar întotdeauna mi-am dorit să fiu un profesor bun. Dacă nu sînt, atunci nu mi-a mai rămas nimic.

Furia Sabrinei a dispărut. I-a rămas numai mila. Eu cred în mine, se gîndi ea. Doamna Casey nu a crezut niciodată în ea însăşi. S-a ridicat.

– Mergem la cafea? Cred că putem vorbi multe despre asta.

Cînd Penny s-a întors dansînd de la şcoală, marţi după-amiază, şi-a aruncat braţele în jurul Sabrinei, arzînd de nerăbdare să-i spună că doamna Casey a însărcinat-o din nou să se ocupe de costumele pentru păpuşi în vederea spectacolului de marionete, Barbara Goodman fiind ajutorul ei. Şi şi-a cerut scuze şi chiar a zîmbit!

– Şi Barbara ce a spus?

– Oh, ea a fost bucuroasă; nu se pricepe deloc la costume. De ce stai lîngă telefon? Aştepţi să te sune cineva?

– Am sunat eu. Dar nu era acasă.

– Atunci vino să-mi vezi schiţele. Doamna Casey spune că pot să le folosesc pe toate, dar eu vreau să schimb costumul generalului Santa Anna. Mi-a arătat o fotografie a lui într-o carte, aşa că acum ştiu cum să-l fac. Vii?

Sabrina a urcat scările încet. O sunase pe Stephanie să afle ce încercase să-i spună vineri, dar nu era nimeni acasă, nici măcar doamna Thirkell. Am să sun mai tîrziu, îşi zise ea, din dormitor. Nu o să mă deranjeze nimeni.

La cină Garth o privea cam ciudat.

– Astăzi am auzit o poveste fascinantă despre soţia mea.

– Da? S-a încordat toată.

– De la Vivian Goodman.

Vivian nu ştie nimic. Nu am de ce să-mi fac probleme.

– Mi-a spus că s-a dus ieri să vorbească cu profesoara fiicei ei despre un proiect care o îngrozea pe Barbara, ea nu a putut să o facă şi nu avea curajul să o spună. Cînd a ajuns acolo o altă mamă vorbea despre acelaşi proiect. Era atît de interesant, încît a tras cu urechea. Nu mi-ai zis că ai făcut-o pe doamna Casey tiran.

Sabrina se hotărîse să nu-i spună lui Garth despre discuţia avută pentru că nu ştia cum s-ar fi comportat Stephanie.

– După cum mi-a spus Vivian, erai rece, temperată şi fantastică. Aş fi vrut să fiu acolo. De obicei emoţiile tale ating cote înalte cînd este vorba de copii.

Fireşte. Furia lui Stephanie s-ar fi revărsat. Dar este uşor să fii calmă şi temperată cînd este vorba de copilul altuia. Nu puteam să fiu mai puţin implicată decît ar fi fost o mamă.

– De ce dai din cap? a întrebat-o Garth. Nu ai făcut-o tiran?

– Poftim? Oh, da... pur şi simplu mi-a scăpat; într-adevăr, vorbea şi se purta ca un...

– Nu te scuza. Vivian mi-a spus că doamna Casey îşi terorizează elevii de ani de zile. Eşti o femeie uluitoare; sînt mîndru de tine.

Ea s-a înroşit de plăcere, apoi a apucat-o un uşor tremur de alarmă. Începuseră să-i placă laudele lui Garth.

– Nu mi-am dat seama că Barbara este fata lui Vivian, a zis ea ca să schimbe conversaţia. N-am făcut nici o legătură între nume.

– Credeam că v-aţi întîlnit la un picnic cu clasa, anul trecut.

– Da? Nu-mi amintesc.

Şi am obosit să mă tot prefac şi să nu am pe nimeni cu care să mă relaxez, nimeni cu cine să vorbesc şi să fiu eu însămi. Nimeni cu excepţia lui Stephanie.

Şi de ce Stephanie nu era acasă? Sau doamna Thirkell?

Mai tîrziu, cînd şedea în living cu Garth, citind şi discutînd, telefonul a spart tăcerea.

– Interurbanul pentru tine, zise Garth şi s-a dus în bucătărie. Stephanie, în sfîrşit.

– Stephanie? auzi vocea mamei. Tocmai ne-am întors

la Washington. Ce mai faci? Cum a fost aventura în China? Nu am putut să dau de Sabrina la Londra aşa că trebuie să-mi spui toate noutăţile.

Sabrina şi-a transferat gîndurile de la sora la mama ei.

– Credeam că eşti la Paris, sau la Geneva, sau mai ştiu eu unde.

– La Moscova, draga mea. Tatăl tău a avut o conferinţă. Dar s-a terminat mai devreme, aşa că ne-am întors acasă. Acum spune-mi despre China.

Sabrina i-a povestit pe scurt despre China, descriindu-l încă o dată pe domnul Su, lampa de bronz, jocul de şah, figurina de fildeş pe care i-a făcut-o cadou domnul Su.

Cum pot să fac asta? Cum pot să o păcălesc pe propria mea mamă? Nu bănuieşte oare nimic?

– Pari obosită Stephanie. Este totul în regulă?

Nu-i vorbi despre încheietura fracturată; s-ar putea să vrea să vină să te ajute în casă. Şi nu ştiu dacă atunci aş mai putea să o păcălesc.

– Sînt bine mamă, doar ocupată. Ştii cît de multe lucruri sînt de făcut cînd ai lipsit mai mult.

– Eşti sigură că este numai asta? Tu şi Garth... vă împăcaţi bine?

– Da, sigur, de ce nu ne-am împăca?

– Nu trebuie să fii aşa de defensivă. În ultima ta scrisoare am sesizat lucruri care ne-au îngrijorat pe tatăl tău şi pe mine.

– Totul este în regulă, mamă. Urăsc munca în casă şi iubesc casa.

Laura a rîs surprinsă:

– Este ceva nou?

– Poate că doar pare nou, întorcîndu-mă din China. Sabrina şi-a dat drumul spunînd adevărul; nu avusese cu cine să vorbească de atîta vreme! Urăsc să spăl rufe şi iubesc grădina. Am angajat o femeie o dată la două săptămîni şi am de gînd ca între timp să las casa aşa cum e.

– Stephanie, asta nu seamănă cu tine.

– Probabil că nu. Simt altfel de cînd m-am întors din excursie. Îmi place ritmul liniştit al acestei vieţi; îmi place că nu trebuie să ţin ritmul cu un anumit cerc social...

– Este o critică la adresa noastră, draga mea?

Sabrina a făcut o pauză.

– Nu. Nu m-am gîndit niciodată la voi. Ţi-ai făcut vreodată probleme în această privinţă?

– Întotdeauna ne-am făcut probleme cînd a fost vorba de viaţa socială. Ştii asta de cînd te-ai născut. Sabrina a înţeles mai bine decît tine, de aceea s-a şi descurcat atît de bine la Londra. Tu n-ai fi putut să intri niciodată în acest ritm.

– Nu. Unde rămăsesem? Oh, da. Îmi plac oamenii pe care-i cunosc în Evanston şi cît de legaţi sînt ei de universitate şi de oraş. Îmi place confortul camerelor jigărite din această casă mare, minunată. Îmi place familia din jurul meu. Mult zgomot, dar şi multă viaţă. Ele mă menţin ca să nu mă prăbuşesc.

– Stephanie, tu şi Garth vă drogaţi cumva?

– Mamă!

– Ei bine, categoric parcă nu eşti tu! De ce-mi prezinţi lista asta cu ce-ţi place şi ce nu-ţi place?

– Pentru că pot să vorbesc cu tine, mamă. Şi mă gîndeam că vrei să ştii cît de fericită sînt. Şi că eu şi Garth nu dăm divorţ...

– Draga mea, niciodată nu am lăsat să se înţeleagă...

– Nu de asta erai îngrijorată după ce ai citit scrisoarea mea?

– S-ar putea. În ziua de astăzi îţi pui problema unui divorţ. Uită-te la Sabrina. Nu sînt sigură care a fost greşeala ei, că s-a măritat cu Denton sau că a divorţat de el, dar nu cred că este o femeie foarte fericită. Tu ce zici, este?

Sabrina a rămas tăcută.

– Stephanie? Tu crezi?

– Probabil că nu. Cel puţin nu cred că a fost prea fericită.

– Aşa că vezi, îmi fac probleme. Ei bine, draga mea, mă cheamă taică-tău. Vom fi la voi de Thanksgiving, ca de obicei. Crezi că am putea să o determinăm pe Sabrina să vină şi ea anul ăsta?

– Mă îndoiesc.

– Oricum, am s-o rog să vină.

Sabrina a mai zăbovit în sufragerie, după ce a spus

receptorul în furcă. De ce nu am zis: mamă, uite ce nu ţi-am spus despre viaţa mea, că-mi place să fac parte dintr-o comunitate care mă acceptă pentru mine însămi, nu pentru cum arăt şi pentru conversaţia mea sofisticată, pentru magazinul meu de elită, pentru legăturile mele sociale sau pentru fosta mea căsătorie.

Ei haide, îi şopti o voce slabă. Pe cine acceptă comunitatea pentru ea însăşi? Pe Sabrina Longworth? Sau pe Stephanie Andersen?

Nu trebuia să dea nici un răspuns.

Miercuri, Sabrina a încercat din nou să o sune pe Stephanie.

– Lady Longworth este plecată, i-a răspuns doamna Thirkell. Să-i spun să vă sune, doamnă Andersen?

– Da, tot încerc să dau de ea.

– Îmi pare rău, doamnă Andersen. Eu am fost în vizită la o soră bolnavă în Scoţia şi cred că lady Longworth redecorează o casă în Eaton Square. Dar am să-i spun cînd se întoarce să vă sune.

Un val de disperare a cuprins-o pe Sabrina după ce a pus receptorul în furcă. I s-a trîntit o uşă în faţă. Lady Longworth lucrează în Eaton Square. Doamna Thirkell spunîndu-i doamna Andersen. Ca şi cum şi-ar fi pierdut locul în viaţa asta. Dar nu pot. Nu vreau, faptul că îmi place pur şi simplu să fiu aici nu înseamnă că asta este ceea ce doresc. Am să vorbesc mîine cu Stephanie. Să aflu ce se întîmplă acolo.

Şi să-mi reamintesc mie însemi care îmi este locul.

Dar în dimineaţa următoare Penny s-a trezit cu febră şi cu o tuse care au îngrozit-o pe Sabrina. Este vina mea, îşi zise ea; nu am fost atentă cum se îmbracă cînd iese afară. L-a sunat pe medicul pediatru care era pe lista dată de Stephanie. „Aduceţi-o aici", i-a spus sora.

Sabrina s-a uitat din nou pe listă. Cos Building pe Ridge Avenue.

– Cum ajung acolo?

O tăcere încărcată de nedumerire.

– S-a întîmplat ceva cu maşina dumneavoastră? a întrebat sora. Poate că unul dintre prietenii dumneavoastră...

– Da, da, fireşte. Vom fi în cîteva minute acolo. A

căutat frenetic harta pe care o folosise în urmă cu două săptămîni şi a memorat drumul către centrul medical care se afla vizavi de spital.

– Nu este felul tău să fii atît de tulburată, i-a spus medicul, care se uita atent la Sabrina. Pari foarte încordată. Din cauza încheieturii sau există alt motiv?

– Putem să vorbim despre Penny? a întrebat Sabrina.

– Sigur. Penny, te-ai căptuşit cu o bronşită; nu este prea grav, dar trebuie să avem grijă. Cîteva zile la pat, un vaporizator în cameră şi un sirop ca să-ţi amelioreze tusea. Tu şi mami o să mă sunaţi sîmbătă ca să-mi spuneţi cum te simţi. Vreo nelămurire?

Penny a dat din cap că nu.

– Îmi pare rău, zise Sabrina, stînjenită de lipsa ei de politeţe. S-au întîmplat o mulţime de lucruri. Am să vă sun sîmbătă.

– Sau mai devreme dacă aveţi nevoie de mine. Şi liniştiţi-vă. Penny este o mică doamnă rezistentă; se va face bine cît ai clipi din ochi.

În maşină Sabrina dădea din cap dezaprobator. Un exemplu prost de reacţie exagerată. Stephanie ar fi luat-o mai uşor. Dar eu nu am mai avut pînă acum un copil bolnav.

Seara, s-a dus cu Garth la masă la familia Talvia, lăsînd-o pe Penny în pat şi luînd masa pe o tavă, împreună cu Cliff.

– Ţi-am cumpărat un dar, i-a spus Linda cînd au intrat.

– Încă o zi de naştere?

– Nici o speranţă, a rîs Linda. Dar m-am gîndit cu Dolores că trebuie să te înveselim, aşa că ţi-am cumpărat asta. Este veselă.

Era o rochie din bumbac moale imprimată cu flori luminoase: mai luminoase decît orice altceva din dulapul lui Stephanie; exact genul care-i plăcea cel mai mult Sabrinei. Faţa i s-a luminat într-un zîmbet de încîntare care l-a făcut pe Garth să-şi ţină răsuflarea cînd îi mulţumea Lindei.

– Cred că am să o port la serviciu. Este prea drăguţă să o ţin ascunsă într-un dulap.

– Îţi place într-adevăr? Dolores zicea că ai să o găseşti prea ţipătoare.

– Nu este ţipătoare, este frumoasă. Ai gusturi minunate!

Linda radia:

– De unde ştii că eu am ales-o?

– Pentru că Dolores a crezut că este prea ţipătoare.

În seara următoare s-a îmbrăcat cu rochia, simţindu-se mai optimistă în legătură cu totul. Febra lui Penny scăzuse, iar tusea o mai lăsase. Linda şi Dolores cumpăraseră rochia pentru ea, nu pentru Stephanie. În ultimele trei săptămîni vorbiseră la telefon aproape în fiecare zi şi se întîlniseră mai mereu în bucătăria uneia dintre ele la cafea. Indiferent ce nume foloseau, ea era prietena lor. Nu vorbise încă la telefon cu Stephanie, dar acum nu mai părea atît de important; dacă ar fi fost ceva în neregulă, ar fi sunat Stephanie.

– Drăguţă rochie, i-a spus Garth. Te pune în valoare.

– Mulţumesc, zise ea îmbujorîndu-se.

– Arăţi mult mai bine.

– Mă simt mai bine. Şi Penny se simte mai bine.

– Nu mai ai dureri de cap?

– Deloc. Iar vănătăile arată urît, dar aproape că... S-a oprit.

– Bine, zise el degajat. Mă gîndeam să nu mă duc la conferinţă, dar dacă te simţi atît de bine cred că am să mă duc totuşi.

– Conferinţă?

– Ţi-am spus... Parcă ţi-am spus, nu?

– Nu cred.

– La 6 octombrie. Mîine, plec la Berkeley pentru o săptămînă. Doamne Dumnezeule, am uitat într-adevăr să-ţi spun? Este de neiertat. Cum am putut...

– Totul e-n regulă, nu-ţi face probleme. Probabil că mi-ai spus şi am uitat eu. Dar n-aş fi uitat, se gîndi ea. O săptămînă întreagă minunată. Fără să mai fie nevoie să găsesc scuze cînd este vorba de pat după ce am fost atît de proastă încît să spun că mă simt bine. Mă bucur că te duci, a adăugat ea.

– O săptămînă pentru tine.

L-a privit uimită. Cît de des şi-a dat seama ce gîndea ea?

– Nu, vreau să spun că dacă îţi doreşti să te duci sînt

bucuroasă că nu trebuie să-ţi faci probleme pentru noi. Vom fi bine. Sîntem bine.

– Te duci la serviciu de luni?

– Cred că da; sigur că da. De ce?

– Dacă ar fi după tine nu te-ai mai duce deloc.

– Nu am spus asta.

– Dar ai gîndit-o.

– Am să fac ce trebuie să fac, zise ea aproape furioasă. Oricum, o să am şi viaţă socială: am stabilit să iau prînzul cu Vivian. Chiar voiam să te întreb: ce se întîmplă cu slujba lui Viviane?

– Ţi-am explicat vreodată teoria mea privind universităţile? Ca majoritatea instituţiilor şi asta este ca o cuvă cu melasă, care se mişcă încet şi leneş. Dacă ceva nu merge bine într-o parte, se întinde şi acoperă totul; dacă încerci să faci o adîncitură în ea, se revarsă în gaura pe care ai crezut că ai făcut-o; dacă vrei să treci prin ea repede, te prăbuşeşti de epuizare; şi dacă încerci să lupţi împotriva ei, dînd din mîini şi din picioare, te îneci.

– Dar dacă înfierbînţi melasa ea devine mai subţire şi se mişcă mai repede, zise rîzînd.

– Exact. Aşa că am aprins un focşor sub preşedinte. Lloyd Strauss, l-ai întîlnit.

– Şi el se mişcă mai repede?

– Ca fluxul. Într-o săptămînă a descoperit că jumătate din rasa umană este formată din femei şi i-a cerut lui William Webster, al cărui pîntec reprezintă un formidabil obstacol, să explice de ce turnul nostru de fildeş seamănă cu un club exclusiv pentru bărbaţi.

– Ţi-ar face plăcere să scapi de Webster.

– Este atît de evident? Sper să nu vadă şi altcineva. Ar putea părea că doresc să-i iau locul.

– Dar tu nu vrei asta.

– O, Doamne, nu. Eu vreau să am mai mult timp pentru laborator, nu să stau în spatele unui birou.

– *Laboratoarele Foster* ţi-ar da ceea ce doreşti?

– Mă şi întrebam cînd ai să ridici din nou problema asta.

– Nu vreau să încep o dispută; nu te-am întrebat decît dacă te-ar satisface.

Se uită la ea lung şi gînditor.

– Nu sînt sigur.
– Şi cum ai să descoperi?
– Cred că trebuie să mă duc acolo şi să văd.
Ea dădu din cap.
– Nici un comentariu?
– Ce ai vrea să spun?
– La naiba dacă ştiu! În trecut nu ai scăpat niciodată prilejul să spui ceva. Dacă mă duc să văd despre ce este vorba, ai să vii cu mine?
– Nu cred. Trebuie să ai posibilitatea să te gîndeşti la toate.
– Asta este ceva nou. Pînă acum...
S-a ridicat şi şi-a aşezat cutele rochiei.
– Cred că am să mă duc sus. Vreau să o sun pe sora mea înainte să mă culc.
– De cînd se scoală la cinci şi jumătate dimineaţa?
– Nu este dimineaţă. Este tîrziu... Nu, ce proastă sînt, ai dreptate, am calculat invers. Sigur că nu este trează. Am s-o sun mîine. Acum mă duc să mă culc.
– Fără să mai vorbim de laboratoarele Foster?
– Mai degrabă nu. Nu astă-seară.
El aştepta.
– Foarte bine. Am să vin şi eu repede.
– Noapte bună.
Urca scările încet, mirîndu-se cum a putut să confunde ora Londrei cu ora la Chicago, după ce era aici de aproape trei săptămîni. Nu s-a simţit bine în preajma lui Garth, ăsta era motivul. Intimitatea lejeră a conversaţiei lor a intimidat-o. Cum de-l cunoştea atît de bine încît ştia ce gîndeşte? Nu am vrut asta, îşi zise ea.
Dar ce a vrut de fapt?
A vrut să păstreze distanţa între ei, dar îşi dorea zîmbetul lui şi laudele lui.
A încercat să se gîndească la el ca la soţul plicticos al surorii sale, dar ei au rîs împreună şi munca lui l-a făcut fascinant şi puternic.
Şi-a adus aminte că Stephanie zicea că era retras şi indiferent, dar ea s-a simţit protejată şi iubită.
Stînd întinsă în pat şi gîndindu-se la el, l-a auzit că urcă scările. Era în uşa dormitorului cînd Penny a început să tuşească. Sabrina a aruncat pătura.

– Mă duc eu, i-a spus Garth. A găsit-o pe Penny şezînd în pat, mică şi cu faţa palidă în lumina ce venea din hol. I-a turnat o lingură de sirop contra tusei şi ea s-a strîmbat cînd l-a înghiţit.

– De ce este atît de groaznic?

– Cu cît este mai amar, cu atît te faci mai repede bine ca să nu mai fii nevoită să mai iei. Acum culcă-te şi te învelesc eu.

– Tati, poţi să mai stai două minute?

I-a pus mîna pe frunte. Nu mai avea febră.

– Ce este iubito?

– Am întrebat-o pe mama despre cursurile de artă. Ea spune că aş putea să le urmez dacă tu eşti de acord.

– Aşa spune ea? Ei bine, cred că ne putem descurca. Cînd încep?

– Imediat după Crăciun. Dar...

– Dar ce?

– Am nevoie de vopsele şi pensule, cărbune şi pînză. Şi toate astea costă o mulţime de bani.

– Ei bine, ştiu eu? Credeam că poţi să desenezi cu beţişoare şi noroi pe şerveţele de hîrtie. Dar dacă insişti să fii dotată ca Michelangelo, am putea să-ţi facem mai devreme cadoul de Crăciun şi să obţii tot ce ai nevoie.

– Oh, tati! Şi s-a aruncat cu braţele de gîtul lui. El a ţinut-o strîns.

– Acum trebuie să dormi, nu crezi? Este greu să pictezi o capodoperă dacă eşti hărţuit de tuse.

– Tati?

– Ce mai e?

– De ce mami este atît de diferită în ultima vreme.

Garth s-a aşezat din nou pe pat.

– Cum adică este diferită?

– Oh, ştii tu. Diferită. De exemplu, ne îmbrăţişează mai mult decît înainte, dar de-abia dacă ne mai ceartă. Uneori este ca şi cum nici n-ar băga de seamă ce facem. Şi uneori îţi zîmbeşte, iar alteori se comportă ca şi cum nici n-ar vrea să se apropie de tine. Şi de multe ori priveşte departe... aşa, şi doar gîndeşte. Ca şi cum ar fi aici şi în altă parte în acelaşi timp.

Garth a mîngîiat-o pe păr. Nu avea nici un sens să se prefacă. Copiii sînt mai sensibili decît părinţii lor, iar ceea

ce văd văd cu claritate şi perspicacitate.

– Am impresia, zise el, că are o groază lucruri în minte pe care încearcă să le ordoneze. Cînd ajungi la o anumită vîrstă, de obicei cînd treci de treizeci de ani, începi să te întrebi dacă faci ceea ce ai dorit într-adevăr să faci şi aşa cum ai dorit tu să o faci. Aşa că uneori te întorci puţin înapoi...

– Ca şi cum ai lua o vacanţă de la toată lumea şi te-ai gîndi la tine separat?

El era surprins.

– Da, ce te-a făcut să te gîndeşti la asta?

– Mami a spus aşa cînd am întrebat-o.

– Aşa a spus? Şi ce altceva a mai spus?

– Că nu aveţi de gînd să divorţaţi.

– Că nu avem...

– Dar eu cred că ea încă se mai gîndeşte la asta.

Garth a înţepenit, privind fără să vadă lumina din hol. Prostule! Ce prost ai fost să nu-ţi dai seama, să trebuiască să aştepţi ca fiica ta de unsprezece ani să-ţi spună ceea ce era evident! Mîna lui s-a încleştat pe o imaginară rachetă de tenis; muşchii i s-au încordat, ca şi cum urma să trimită mingea în partea cealaltă a camerei. Orb nenorocit, prost, să nu-ţi dai seama că vrea să divorţeze de tine, de cîtă vreme? De cînd s-a dus în China? Dinainte de China? De cîtă vreme? Penny ştia, Penny ştia de mult, chiar vorbise cu maică-sa despre asta. „Încă se mai gîndeşte la asta". Fireşte că se gîndeşte. Şi cine altcineva mai ştia în afară de Penny? Cine altcineva a mai înţeles-o pe soţia sa mai clar decît el? Cîţi nu se tem, aşa cum se teme el, să o înţeleagă clar?

Pentru că, fireşte, el ştia, dar nu voia să recunoască, că ea dorea să plece. Totul a pledat pentru asta, de la fuga ei în China pînă la ignorarea rufelor murdare. Chiar şi cînd a încercat să-i spună că a vorbit cu Cliff, aşa cum îl bătuse la cap, despre lucrurile ascunse în dulapul lui, ea a părut indiferentă. Mai rău chiar: ca şi cum nici n-ar fi ştiut despre ce vorbea. Ca şi cum nici nu i-ar fi păsat ce a făcut el. Totul arăta clar că dorea să plece.

Cu excepţia faptului că era încă aici. Şi dorea să rămînă. El trebuia să creadă şi asta; cum altfel ar fi putut explica efortul ei de a încerca să facă o schimbare, de a fi

mai însufleţită şi mai curioasă, mai interesată de toţi, mai pasionantă? Nu era vorba numai de un pahar de vin înainte de masă sau de a recunoaşte că nu se simte bine şi să-l lase pe el să aibă grijă de ea; nu era vorba nici măcar de o conversaţie la cină despre munca lui. Ea încerca să se poarte diferit pe toate planurile, forţîndu-l şi pe el să facă acelaşi lucru. Aşa încît ar putea să o ia de la început.

Uneori. Se purta aşa uneori. Alteori se retrăgea. Ca şi cum gîndurile ei cînd o împingeau către el, cînd o îndepărtau, ceas după ceas, zi după zi. Se gîndea la divorţ. Dar nu se decisese.

A simţit tandreţe şi admiraţie pentru ea. Nu şi-a dat seama cît de puternică era, forţîndu-l să-i facă din nou curte, forţîndu-se pe ea să-l curteze, chiar dacă nu era sigură ce îi aştepta, dacă va trebui să-l părăsească pentru a fi, orice dorea ea să fie.

Trebuia să-i demonstreze că a înţeles, că acum ştia că aproape o lăsase să-i scape fiind prea absorbit de munca lui şi că, cu ea, va începe din nou, dacă ea rămîne şi le dă o şansă.

Asta era tot ce trebuia să facă.

– Tati?

– Totul este în regulă, iubito! Mama ta şi cu mine nu avem de gînd să divorţăm. O mulţime de oameni căsătoriţi se gîndesc la divorţ, iar uneori, cînd au probleme serioase, trebuie să se separe. Dar nu întotdeauna, şi ştii ceva?

– Ce? Vocea ei era caldă şi somnoroasă.

– O iubesc pe mama ta, pe tine şi pe Cliff, mai mult decît pe oricine pe lume. Crezi că aş fi atît de prost încît să las să se destrame totul cînd avem atîta dragoste?

– Te iubesc, tati, a şoptit Penny şi a adormit.

Garth s-a aplecat şi a sărutat-o pe frunte. Uneori nu ajunge nici măcar toată dragostea din lume, şi-a zis el în gînd. Dar am să fac tot ce pot.

Întinzîndu-se lîngă soţia lui, i-a spus încet:

– Nu vreau să mă duc la conferinţa asta. Ultima săptămînă a fost atît de frumoasă. Am simţit că începem să învăţăm să ne cunoaştem unul pe altul, după ce multă vreme am fost îndepărtaţi. Ştiu că eu am fost mult mai

vinovat decît tine şi am vrut să-ţi vorbesc despre asta, dar în ultimul timp mi s-a părut că, într-adevăr, am luat-o de la început. Ţi-ai dat seama de asta? Stephanie? Ştiu că nu dormi. Nu-i aşa că a fost o săptămînă frumoasă?

Protejată de întuneric, ea îşi încleştase mîinile.

– Da, a spus cu reţinere. Serile liniştite, cum o lăuda pentru ce făcea, intimitatea discuţiilor şi rîsetelor lor, felul în care li se întîlneau ochii cînd Cliff sau Penny spuneau ceva amuzant, participarea comună la treburile casei, sentimentul ei că este conectată la el, la o familie... Da.

Şi-a întins mîna de-a lungul pernei, pe sub gît şi a tras-o spre el.

– Vreau să te cunosc din nou; să o luăm de la început. Buzele lui îi atingeau uşor obrajii şi ochii închişi. Să păstrăm momentele noastre bune şi să construim pe ele. Dragostea mea, zise el, şi-i astupă gura cu sărutări.

Stătea nemişcată, încordată şi înnebunită, cu mintea învălmăşită, cuprinsă de valurile succesive de fericire şi deznădejde care o încercau de zile întregi. Cînd mîinile lui i-au tras cămaşa de noapte de pe umeri, gîndurile i-au strigat, unindu-se şi contrazicîndu-se unul pe altul.

Opreşte-l... spune-i... ce? Să se dea jos din pat. Împinge-l. Spune-i... ce? Că nu poate să facă asta?

Este un soţ în propriul său pat.

Îi simţea gura şi mîinile pe întreg corpul; buzele-i fremătau pe sîni în sărutări lungi, care o făceau să se înfioare de plăcere. I-a simţit sub degete oasele şi muşchii umerilor, pielea fină a spatelui şi şi-a dat seama că îl îmbrăţişa. Şi-a retras brusc mîinile. Trupul lui a rămas nemişcat, ca şi cum ar fi înţepenit în plin elan, apoi s-a aplecat din nou spre ea; îi mîngîia sînii şi-i săruta scobitura gîtului.

Sabrina auzea gemetele sacadate pe care i le provocau îmbrăţişările lui şi lupta împotriva lor. Nu poţi, nu poţi. Dar trupul lui o cuprinsese deja, plin de dorinţă şi familiar şi sub mîngîierile lui insistente s-a lăsat pradă dorinţei care se revărsa în valuri puternice în trupul ei înfometat.

Nu trebuie să faci asta. Vocea tăioasă spărgea întunericul şi a avut o tresărire. Crezînd că o doare ceva, Garth s-a retras dar trupul ei, foarte departe de tumultul

din minte, l-a ajutat să se apropie din nou şi cînd a pătruns era pregătită să-l primească, umedă şi fierbinte. Într-o izbucnire de fericire, care a ţîşnit ca o flacără, înainte să-şi dea seama, i-a venit în întîmpinare cu o asemenea forţă şi pasiune încît el, de atîta vreme abstinent, nu a mai putut rezista. Cu un strigăt scurt şi-a dat drumul adînc în ea şi apoi a rămas nemişcat, ţintuind-o sub greutatea corpului lui.

Ea a prelungit momentul, i-a simţit forţa asupra ei, apoi i-a luat mîinile şi l-a împins în lături. El şi-a înălţat capul.

– Îmi pare rău dragostea mea. Lasă-mă...

– Nu, a şoptit ea, sfîşiată de durerea unei pierderi şi a vinovăţiei. L-a dorit şi îi era ruşine şi a întors capul în partea cealaltă. El s-a ridicat şi s-a întins lîngă ea. Sabrina a fost străbătută de un fior simţindu-se frustrată.

– Am să rămîn acasă săptămîna asta, i-a spus el.

Capitolul 14

Stephanie şi Max Stuyvesant mergeau împreună prin uriaşul cort alb din parcul de la Chilton House. Ţinîndu-i braţul, o conduse prin mulţime şi au găsit locuri lîngă Nicholas Blackford şi Alexandra, exact cînd licitatorul urca pe podium. Scaunele erau aşezate foarte aproape unul de altul şi Stephanie simţea apăsarea braţului lui tot atît de puternic cum simţea prezenţa lui impunătoare şi privirea aţintită pe faţa ei. S-a întors cînd omul de pe podium a început o elegantă cuvîntare de bun venit.

Licitaţia de la Chilton. Primul eveniment al noului sezon social. Participau trei sute de persoane din Anglia şi de pe continent; bogaţi, politicoşi, îmbrăcaţi în tweed, aşezaţi pe scaunele amplasate pe partea mochetată a cortului sau stînd în picioare, pe laterale. Afară, alţi peste o sută urmăreau printr-o deschidere a cortului, aşezaţi pe pajiştea parcului. Soarele răzbătea prin nori şi aerul mirosea a iarbă tăiată şi a fîn cosit.

Licitaţia de la Chilton. Acel gen de evenimente sociale din lumea înaltă, îndepărtată, despre care Stephanie citea

întotdeauna în ziare.

Şi Max Stuyvesant. Pe care l-a întîlnit pe neaşteptate în parcul din jurul cortului şi al cărui braţ îl apăsa acum pe al ei, un memento permanent, chiar şi cînd a început să se concentreze asupra licitaţiei.

Vorbitorul a terminat de povestit istoria casei Chilton, construită sub domnia reginei Anne şi scurta biografie a ultimului ei proprietar, un pictor de renume care a murit fără moştenitori. Executorii vindeau casa şi ce se afla înăuntru, precum şi un atelier separat, o seră, patru garaje şi zece acri de parc.

– Am să deschid licitaţia cu casa, începînd de la două sute de mii de lire, zise licitatorul cu voce neutră.

Un val de proteste s-a ridicat dintr-un grup aflat pe o latură a cortului.

– Localnici, i-a spus Max. Îngrijoraţi că s-ar putea să se trezească cu un vecin inacceptabil. Este o mare problemă într-un sat de două sute de locuitori.

– Adjudecat, anunţă licitatorul şi un murmur de surprindere trecu prin mulţime. În mai puţin de două minute casa a fost vîndută pentru două sute cincisprezece mii de lire.

Stephanie o auzi pe Alexandra zicînd supărată:

– Dacă aş fi ştiut că se vinde pe nimic m-aş fi repezit eu.

– A cumpărat-o contele de Wexon pentru mama lui, şopti cineva.

Un suspin de uşurare s-a auzit dinspre partea unde se aflau localnicii şi mulţi dintre ei au plecat cînd pe podium s-a urcat un licitator de la *Christie's* din Londra.

– Acum mizele or să crească, murmură Max. Conţinutul se vinde întotdeauna mai bine decît casele. Pentru ce vrei să licitezi?

– Vaze *Meissen,* zise Stephanie, minunîndu-se de calmul din vocea ei.

În fusta din piele de căprioară a Sabrinei şi o jachetă de tweed, cu un pulover de caşmir care-i mîngîia pielea şi cu Max Stuyvesant sigur de sine alături, ea se topi în mulţime; făcea parte din ea. A răsfoit catalogul care îl avea pe genunchi. „Comoda Louis al XVI-lea din lemn de magnolie şi măsuţa de perete George al III-lea. Lordul şi

lady Raddison vor o etajeră *Regency*, dar nu cred că o să o putem obţine; nu dau mai mult de trei mii cinci sute."

– Cumperi pentru Peter şi Rose? Au venit la tine tîrîndu-se în genunchi, sau este sezonul iertării?

Stephanie s-a încruntat. Despre ce vorbeşti? S-a certat Sabrina cu Peter şi Rose Raddison?

– O întrebare indiscretă, zise încet Max. Să schimbăm subiectul. Eu am să licitez pentru trei statuete, ceea ce înseamnă că noi doi nu ne vom înfrunta. Şi sînt încîntat că te-am întîlnit în dimineaţa asta.

Ea lăsase capul în jos, prefăcîndu-se că studiază catalogul. Ea cît pe-aci să nu vină. Cînd Nicholas a sunat-o ieri la *Ambassadors* oferindu-se să o ia cu maşina, mintea i-a mers lent şi a fost de-a dreptul stupidă: „Ce licitaţie?"

– Draga mea Sabrina, licitaţia de la Chilton! Amelia ţi-a vorbit despre asta şi desigur că *Christie's* ţi-a trimis catalogul. Trebuie să vii; cum am să mă aventurez eu singur în fundăturile din Wiltshire?

Ea a rîs. Chiorul îl condusese pe orb; ea nu fusese niciodată în Wiltshire. Trebuia să ia o hartă şi să studieze drumul.

– Fireşte, Nicholas. La ce oră plecăm?

– Mă tem că pe la opt. Este o oră cam absurdă, dar ce putem să facem?

A găsit catalogul şi curînd era scufundată în paginile lui lucioase, savurînd fotografiile color aşa cum făcea ori de cîte ori citea despre lucruri inaccesibile pentru ea. Şi, într-o fracţiune de secundă, şi-a da seama că acum avea bani. *Ambassadors* avea un cont special pentru licitaţii – iar *Ambassadors* era al ei. În cursul lungii lor convorbiri de luni seara, Sabrina îi spusese să scoată bani pentru magazin dacă avea nevoie. O să participe şi ea o dată la o licitaţie în loc să urmărească în presă şi să viseze ca un outsider, sau ca un copil stînd tăcut lîngă sora lui în timp ce mama lor licita.

Sabrina îi spusese că-l poate întreba pe Brian orice despre magazin. „Discutăm majoritatea lucrurilor şi ne comparăm notele aşa că nu o să bănuiască nimic dacă ai să-i pui întrebări." Şi Sabrina a ezitat puţin. „Un lucru nu ştie. Nu cumpărăm nimic de la un domn pe care-l cheamă Rory Carr sau de la firma lui, *Westbridge Imports*. O

să-i spui lui Brian, da? S-ar putea ca ei să umble cu falsuri; stai departe de ei pînă cînd o să fim siguri. Despre orice altceva întreabă- l pe Brian."

– Ai vreo idee, l-a întrebat Stephanie pe Brian, ce am putea să cumpărăm la licitaţia de la Chilton?

Au revăzut catalogul împreună şi Brian i-a sugerat vaze *Meissen,* o comodă *Louis al XVI-lea* şi o măsuţă *George al III-lea.*

– Da, a aprobat Stephanie. Mulţumesc. Vrei să-mi aduci registrele cu licitaţiile?

A împrăştiat dosarele groase pe birou uitîndu-se la preţurile plătite pentru aceleaşi articole sau altele similare la licitaţii anterioare. Şi-a notat şi în curînd avea o listă a sumelor maxime pe care le putea oferi pentru fiecare piesă şi în acelaşi timp să-i rămînă şi lui Stephanie un profit cînd o să le vîndă. Era încîntată. Pentru prima dată de la acel incredibil moment de acum două zile, cînd a sunat-o Sabrina ca să-i spună despre încheietura fracturată, s-a putut gîndi la viaţa aceasta pe care o ducea ca la a ei proprie.

În tot cursul zilei de luni şi pînă seara tîrziu a stat singură la *Ambassadors,* cercetînd dosarele şi cataloagele, informîndu-se despre afacerile Sabrinei şi descoperind în rafturi cărţi din care să-şi umple golurile în cunoştinţele ei despre obiectele de artă. Nu ştiu nici pe jumătate din cîte ştie Sabrina, îşi zise ea, dar pe măsură ce citea şi-a adus aminte de tot felul de lucruri pe care le învăţase cînd studiase pentru afacerea ei. Nu a fost un eşec total, se gîndi ea tainic. Era o pregătire ca să devin sora mea.

La miezul nopţii, în liniştea biroului Sabrinei, Stephanie simţea amestecul de mirosuri emanate de mobila lustruită, de catifeaua şi brocarturile prăfuite şi de garoafele pe care Brian le pusese dimineaţă într-o vază de cristal pe biroul ei. A atins vasul şi a simţit cum o furnică degetele. Patru săptămîni, *Ambassadors,* Cadogan Square, doamna Thirkell. Magazinele şi străzile vechi ale Londrei. Teatre, restaurante, dineuri, prietenia copleşitoare a Alexandrei şi a lui Gabrielle. Libertate.

Furnicăturile de plăcere din degete i-au dispărut. S-a gîndit la vinovăţia ei, simţindu-se tot atît de rece şi dură

ca vasul de sticlă. Era soţie şi mamă; ce drept la libertate avea ea? Ea avea responsabilităţi şi ataşamente. Ce s-a întîmplat cu ele? De ce nu se simţea singură, îngrijorată, dornică să se întoarcă acolo unde îi era locul?

– Pentru că nu am altă opţiune, vorbi tare în liniştea nopţii. Nu mă pot întoarce. Totul ar fi distrus dacă m-aş întoarce acum.

Şi ai fi foarte nefericită de asta, i-a şoptit o mică voce interioară.

Nu, nu sînt, se gîndi ea apărîndu-se. Mi-e dor de copii, dar ştiu că ei sînt bine; o au pe Sabrina. M-aş fi întors, dar acum mi s-a oferit timp şi vreau să-l umplu cu tot ce mi-am visat cîndva. Nu o să mai am niciodată o altă şansă. Este atît de teribil să doreşti asta? Am să mă întorc curînd acasă, am să adun bucăţelele şi am să fiu tot ceea ce se presupune că trebuie să fiu. Dar nu încă. Încă nu!

Marţi, i-a dat lui Brian lista cumpărăturilor făcute de Sabrina în China.

– Cele bifate urmează să fie expuse în magazin; celelalte trebuie să fie livrate, îndată ce sosesc, clienţilor trecuţi pe verso. Ai adresele tuturor.

– Da, milady. Am să mă îngrijesc eu de tot.

– Şi Brian, nu găsesc depozitele pentru septembrie.

– Oh, milady, îmi pare rău. Registrul este în biroul meu. Lady Vernon a trimis cecul săptămîna trecută... el s-a oprit. De ce? Pentru un răspuns. Surpriză. Poate că lady Vernon nu este cunoscută pentru achitarea promptă a facturilor.

– Într-adevăr?

– Da, l-a trimis. Şi de data asta numai cu şase luni întîrziere.

– O îmbunătăţire.

– Considerabilă, milady. Ultima dată au trecut opt luni.

– Dacă trăim destul de mult, Brian, s-ar putea să apucăm să o vedem pe lady Vernon plătind la timp. El a zîmbit.

– O să pregătesc cecurile ca să le semnaţi poimîine, milady.

Şi atunci a intrat Rose Raddison ca să-i ceară să cumpere etajera *Regency* la licitaţia de la Chilton.

Stînd lîngă Max la licitaţie, lui Stephanie i-a trecut o secundă prin cap că ar putea să încerce să descopere ce ştia despre cearta cu Raddisonii – trebuie că auzise povestea de cînd se întorsese de la New York. Dar a renunţat la idee. Privirea lui i se părea plină de secrete şi zîmbetul uşor o făcea să se simtă tînără şi mărinimoasă şi ştia că el ar fi putut să fie mai bun ca ea şi să-i smulgă mai degrabă el informaţii.

Licitaţia mergea rapid, o serie de articole fiind deja vîndute. Stephanie îi studie pe ofertanţi, în special pe Alexandra, care venise cu ei hotărîndu-se în ultimul minut. Ea licita cu graţie şi îndrăzneală, fără să gesticuleze ca alţii, dar curînd Stephanie şi-a dat seama că adevărata abilitate în a licita era să fii discret; să nu le dai celorlalţi posibilitatea să ştie împotriva cui licitau. Neştiind cît de bogaţi sînt ofertanţii, nu aveau nici o idee cît şi-ar putea permite să mărească oferta şi puteau astfel să renunţe. Şi-a amintit de Garth şi de Nat Golder vorbind de poker şi a zîmbit pentru sine. Licitaţia de la Chilton era un poker de înaltă clasă.

Cînd a fost prezentată comoda Louis al XVI-lea, licitatorul a descris provenienţa ei, istoria proprietăţii şi a deschis licitaţia de la o mie opt sute de lire. S-a oprit cu faţa alertă, ochii scrutînd lumea aflată în cort. Cînd privirea i-a ajuns la ea, Stephanie a ridicat bărbia. „Două mii", a spus el.

Ea a simţit o undă de triumf. „Dă cineva mai mult de două mii?", a întrebat licitatorul şi vocea lui egală striga sume tot mai mari în urma semnelor făcute de alţi ofertanţi. Apoi într-o scurtă pauză, cînd privirea lui a întîlnit-o din nou pe a ei, Stephanie a atins acul de la rever. „Şase mii", a strigat el şi a adăugat imediat în timp ce Stephanie atingea din nou acul, „Scuzaţi, şapte mii". A fost un moment de confuzie în cort, apoi alte două oferte Stephanie a auzit anunţul monoton al licitatorului: „Opt mii" şi „Opt mii cinci sute" şi s-a înfuriat. Nu o să fie înfrîntă de la prima ei încercare.

Din nou licitatorul a cercetat mulţimea. Cînd a ajuns la ea, Stephanie a întors uşor capul spre dreapta şi înapoi. „Nouă mii", a strigat el, dar ea deja întorsese capul spre stînga şi înapoi: „Zece mii". El aştepta, Stephanie simţea

că-i plesneşte capul, era îngrozită.

– Vîndut, zise licitatorul. Adjudecat de lady Longworth pentru zece mii de lire.

Mulţimea a aplaudat. Stephanie privea la faţa lui fără nici o expresie, prea uluită ca să facă vreo mişcare. Zece mii de lire. Peste douăzeci de mii de dolari. De două ori cît cîştiga ea într-un an întreg cu slujba de la universitate. Sabrina nu o să o ierte niciodată.

– Extraordinar, lady Longworth, zise Max, ochii lui cenuşii, de obicei inexpresivi, plini de admiraţie. Abilă, subtilă şi prudentă. Sper să nu mă văd niciodată nevoit să te înfrunt.

Ea îl privi sumbru. Dacă îşi bate joc de ea, toată lumea o să afle imediat.

– Trebuia să-mi dau seama că licitează lady Sabrina, a auzit ea pe cineva în apropiere. Am mai văzut-o folosind trucul ăsta şi altădată; face o ofertă, apoi o ridică ea însăşi, fără ca altcineva să mai aibă vreo şansă. Minunat, ai văzut cum i-a pus la pămînt pe ceilalţi.

De unde am ştiut? se întrebă Stephanie. Tremura. Cum am ştiut?

Max s-a ridicat.

– Vrei să iei prînzul cu mine?

Instinctiv, ea s-a întors către Alexandra şi Nicholas, care se ridicaseră şi ei, în timp ce mulţimea începuse să iasă din cort.

– Putem să mîncăm împreună, zise Nicholas. Amelia a pus destulă mîncare pentru tot Wiltshire.

A adus un coş de picnic din maşină şi a aşezat mîncarea pe una din zecile de mese aflate pe pajişte, cu feţe de masă albă şi cu şerveţele de hîrtie verde. La un bar condus de proprietarul cîrciumei din sat, Max a cumpărat bere pentru toţi patru. S-au aşezat pe scaune pliante şi au mîncat curcan afumat, salată, pîine şi brînză, toate puse de Amelia.

– Amelia voia să vină şi ea, zise Nicholas printre îmbucături, dar a rămas la magazin. Este uimitor cît de mult îi place. Se descurcă ca o profesionistă. N-am ştiut niciodată ce zace în ea. S-a ridicat şi a început să se legene uşor pe picioare. Sabrina, draga mea, m-am tot gîndit. Ce ai zice să ne asociem? Eu am destul timp liber.

Odată Amelia dezlănţuită – oh, draga mea, este un nou mod nefericit de a pune problema, dar practic a depăşit toate aşteptările preluînd comanda. Adevărul este că eu nu prea mai am ce face. Dar sînt prea bătrîn, sau poate prea comod ca să încep o afacere nouă, şi m-am gîndit că am putea să colaborăm. Tu te poţi ocupa de interioare, iar eu m-aş ocupa de încheierea de contracte pentru *Blackford's* şi *Ambassadors.*

Nimeni nu o să-mi ia magazinul, se gîndi Stephanie, şi a spus tare şi categoric: „Nu".

Lui Nicholas i-a căzut faţa, ca unui copil pălmuit cînd aştepta să fie lăudat. Alexandra privea surprinsă şi inima lui Stephanie s-a oprit. Sabrina nu ar fi fost atît de inabilă, ea ar fi tratat ofeta cu eleganţă şi amabilitate.

Max a prins-o de cot.

– Unele clarificări sînt necesare, Nicholas, a spus el degajat. Sabrina a...

– Am fost foarte grosolană, zise Stephanie îndepărtîndu-se de el. Nu avea nevoie de Max Stuyvesant ca să o acopere. Nicholas, îţi cer scuze. Gîndurile mele erau în altă parte şi am răspuns prea iute şi nepoliticos. Pot să mă gîndesc cîteva zile la treaba asta? Putem să vorbim din nou mai tîrziu, dacă mai ai gînduri prieteneşti faţă de mine...

– Prieteneşti... Scumpa mea Sabrina, te ador! Gîndeşte-te cît vrei, nu am să fac oferta nimănui altcuiva. Sîntem gata? Ne întoarcem? Cred că trebuie să se reia licitaţia.

– Nu vreau să mă aşez din nou, zise Alexandra. Sabrina, de ce să nu-i lăsăm pe domni să ne găsească locurile în timp ce noi ne plimbăm prin parc?

Binecuvîntată să fii, se gîndea Stephanie, şi au pornit pe pajişte, făcîndu-şi loc printre grupurile de oameni care îşi strîngeau coşurile şi-şi duceau cîinii la maşini, unde urmau să rămînă tot restul după-amiezei, sub privirea supraveghetorilor parcului de maşini. Toată lumea era îmbrăcată în tweed care se asorta cu iarba de un verde pal şi cu cărămizile roşii ale casei ascunse în spatele unor stejari bătrîni, iar Stephanie se simţea ca şi cum s-ar fi plimbat într-un tablou din vremuri apuse. Părea elegant şi frumos, şi perfect: un loc unde nu există griji sau

nefericire. Ce ciudat că Sabrina şi-a dorit să fugă din locul ăsta!

– Te simţi bine, scumpo? o întrebă Alexandra.

– Puţin nervoasă; nu ştiu din ce motiv.

– Reacţia întîrziată a călătoriei tale. Poate că ai nevoie de o alta ca să te refaci.

– Nu, măcar o vreme, rîse Stephanie.

– Unde este iubitul tău brazilian?

– În Brazilia, după cîte ştiu.

– Şi Max?

– Ce-i cu el?

– Mă întrebam ce crezi despre noua lui înfăţişare.

Max. Îi simţea forţa prezenţei chiar şi cînd nu era în apropiere.

– Îl cunoşti de multă vreme? a întrebat-o absentă.

– Scumpo, revino cu picioarele pe pămînt; doar nu ai uitat acea faimoasă croazieră! Dacă nu din alte motive, măcar pentru că acolo ne- am întîlnit noi două!

– Ştii, pentru o secundă uitasem. De ce oare?

– Ei bine, sper că nu din cauza mea. Nu mă deranjează să-mi amintesc de ea. Max are o mulţime de duşmani, presupun, şi s-ar putea să o merite – nu ştiu şi nu vreau să ştiu. Ne-am simţit bine împreună, am fost buni unul cu altul şi sîntem încă prieteni. Oricum, este mult de atunci şi toţi ne-am schimbat, aşa că nu mă deranjează să-mi aduc aminte de croazieră.

Ajunseră la micul atelier din cărămidă unde lucrase ultimul proprietar şi apoi au trecut pe lîngă un şir de garaje.

– Lady Longworth, a auzit ea o voce plină de încîntare. Stephanie s-a întors şi a văzut un bărbat impecabil îmbrăcat, cu păr argintiu şi cu pungi sub ochi. S-a înclinat şi i-a sărutat mîna. Speram să fiţi aici. Aţi fost în China, am auzit?

Stephanie aştepta un indiciu ca să-l poată prezenta Alexandrei.

– Aţi cumpărat ceva pentru frumoasa dumneavoastră galerie?

El s-a uitat de două ori spre Alexandra. Stephanie se simţea încurcată şi furioasă; nu o ajuta deloc. Privi la el rece şi-i răspunse:

– Parţial.

– Cu succes, sper, zise ea. Dar îndrăznesc de asemenea să sper că nu aţi găsit toate porţelanurile de care aveaţi nevoie. Aştept cîteva piese în următoarele zile şi cred că veţi fi impresionată. Să vi le aduc?

Un intermediar. Sau un vînzător.

– Desigur, a zis ea, relaxată acum, că nu avea nici un motiv să-i prezinte un vînzător Alexandrei. Îmi va face plăcere să mă uit la ele. A dat din cap ca şi cum l-ar fi concediat şi s-a întors spre Alexandra pentru a-şi continua plimbarea, în timp ce el s-a mai înclinat o dată uşor.

– Toţi vînzătorii se îmbracă precum conţii francezi? a întrebat-o Alexandra.

– Numai în Anglia. În Franţa se îmbracă precum lorzii englezi.

– Şi în Germania?

– Ca ducii italieni.

– Vrei să spui că toţi sînt falşi, rîse Alexandra.

– Probabil, zise Stephanie fără efort. Se simţea curajoasă. Tot ce a făcut astăzi a ieşit bine. Crezi într-adevăr că Max s-a schimbat? întrebă ea degajată.

– S-a înmuiat. Ca o pară: dulce, împăciuitor, poate mai amabil, dar probabil în străfundurile lui tot atît de dur, ceea ce contează de fapt. Dacă nu l-aş cunoaşte atît de bine aş zice că este exact ce caut.

– Adică?

– Oh, ştii tu. Pe cineva care să-mi ridice un castel, dar care să mă lase să fiu eu însămi în el. Asta nu înseamnă că alerg după bărbaţi; nu am nici un fel de problemă ca să fiu credincioasă unui singur bărbat; de fapt, chiar îmi place. Bărbaţii nu sînt atît de diferiţi, ştii; cînd te-ai culcat cu unul, te-ai culcat cu toţi, cu diferenţe minore şi nesesizabile. Văd după sprîncenele tale că nu eşti de acord.

M-am culcat cu un singur bărbat în toată viaţa mea.

– Poate fi discutabil.

– Cred. Dacă vrei să-ţi treacă vremea. Oricum, ce-mi doresc eu este să fac şi altceva în afara patului şi să fie frumos. Pur şi simplu nu ştiu ce ar putea să fie. Aştept pe cineva să-mi arate o direcţie, dar fără să-mi comande să o urmez. Este posibil, ce crezi? Probabil că nu. Perfec-

ţiunea nu o găseşti la orice colţ. Ajunseseră la cort. Văd că bărbaţii noştri galanţi ne fac semne. Pentru ce licitează Max?

– Pentru cele trei statuete de lemn.

– Probabil pentru noua lui casă. Să-i urmăreşti faţa cînd licitează; arată întotdeana ca şi cum şi-ar vinde adversarul dacă ar putea.

După ce asistenţa s-a aşezat, cu murmur şi foşnet de cataloage, au fost prezentate statuetele. Stephanie îl urmărea discret pe Max. La fiecare ofertă la care cîştiga, ochii îi deveneau şi mai întunecaţi, iar pometii lui înalţi se ascuţeau ca nişte creste pe faţa aspră. A făcut din licitaţie o încercare de voinţe, iar alţi doi sau trei ofertanţi s-au luptat cu el pînă cînd i-a învins, plătind mai mult decît se aştepta el sau oricine altcineva. Dacă ar fi lăsat-o să liciteze pentru el, se gîndea Stephanie, i-ar fi putut economisi cîteva mii de lire.

– Deci crezi că ai fi putut să te descurci mai bine, zise cînd statuetele au fost ale lui.

Luată prin surprindere ea a rîs.

– Este atît de evident?

– La tine nimic nu este niciodată evident, draga mea Sabrina. Dar amîndoi ştim că te-ai descurcat mai bine. Data viitoare am să te las să licitezi pentru mine.

A urmărit-o amuzat şi aprobator cînd a cumpărat măsuţa George al III-lea pentru mai puţin decît credea ea că ar fi trebuit să plătească. Apoi le-a fost prezentată etajera *Regency* şi Stephanie şi-a dat seama că era piesa pe care şi-o dorea cel mai mult. Raddisonii îi făcuseră un rău Sabrinei – altminteri de ce s-ar fi certat cu ei? – şi Stephanie nu voia să iasă înfrîntă.

Licitatorul a pornit de la două mii de lire. La două mii cinci sute, Stephanie i-a reţinut atenţia. Ea a repetat semnele de dimineaţă, cu uşoare modificări, mai subtil pentru că era mai sigură de sine. Dar a fost de asemenea mai combativă şi a încercat să se abţină să ridice oferta prea mult cînd nu trebuia să o facă.

– Adjudecat, a zis în cele din urmă licitatorul. Pentru lady Longworth la trei mii o sută de lire.

A auzit aplauze ca şi în cursul dimineţii, iar Max a dat din cap ca o confirmare. „Minunat“, a murmurat el.

I-am învins, se gîndea triumfătoare Stephanie. Dacă au crezut că-i vor crea probleme Sabrinei limitînd preţul, i-am învins. Să vezi cînd o să-i spun... A privit în jur explodînd de mîndrie, dar lîngă ea nu era nici măcar o singură persoană în care putea să aibă încredere. Am să o sun pe Sabrina diseară. Să vezi cînd am să-i spun ce-am făcut!

Dar nu putea să facă nici asta. Cum să-i vorbească Sabrinei, prinsă în cursă la Evanson ca să o protejeze pe Stephanie, despre pasiunea căreia ea îi ducea dorul? A simţit cum păleşte strălucirea triumfului ei. Va trebui să-l savureze singură.

– Complimentele mele încă o dată, Sabrina, i-a spus Max. Poate ai să-mi dai lecţii într-o zi.

Ea a zîmbit. Max ar savura povestea fariseilor; ar fi vrut să-i poată spune.

De ce a gîndit aşa? Pentru că el avea simţul pericolului ca şi cum i-ar fi făcut plăcere să-şi asume riscuri şi ar fi apreciat acest lucru şi la alţii. Probabil că îmi place asta la un bărbat acum, se gîndi ea, cînd îmi asum eu însămi riscuri. Şi descopăr cît succes poţi să ai.

– Am o casă nouă, spunea Max. În Eaton Square. Este din secolul al XVIII-lea şi cîndva a fost superbă, dar urîţită de proprietari, care s- au gîndit că are nevoie de îmbunătăţiri. Pe dosul catalogului lui a schiţat camerele cu linii îndrăzneţe, descriind-o pe fiecare. În ultimele trei luni s-au perindat prin casă jumătate de duzină de decoratori; unul a ciobit o poliţă de pe un cămin; altul a lovit un candelabru; un al treilea a sugerat să înlocuim balustradele din stejar cu fier forjat. Ceilalţi au fost la fel de proşti. Nu vrei să salvezi casa şi pe mine de aceşti idioţi?

Stephanie se uita la schiţe. De aranjat o casă. De la petrecerea de ziua ei de naşere dată în casa Alexandrei invidiase norocul Sabrinei, dorind să aibă şi ea şansa de a face ceva la fel. Acum şansa i se ivise.

– Am mobila, a continuat el. Prea multă mobilă, prea multă artă. Prea multe covoare, draperii, lămpi. Totul provenind din vechea mea casă din Londra şi din casa de la New York. Am o echipă de muncitori. Am nevoie de cineva care să le spună ce să facă; am nevoie de cineva care să-mi spună ce mobilă să păstrez şi cum să o

aranjez, la care să renunţ, pe care să o vînd. Am nevoie de tine.

– Nu, a dat ea din cap. Îmi pare rău, dar nu pot să o fac.

– Ba poţi. Plătesc foarte bine.

– Banii nu au nici o importanţă. Îşi ţinea mîinile strîns încleştate în poală. La început a crezut că respinge oferta ca să păstreze distanţa de Max, dar nu ăsta era motivul. Motivul real era că se temea de un eşec.

De ani de zile îşi tot spunea că ar avea tot atîta succes ca şi Sabrina dacă ar duce felul ei de viaţă, dacă ar avea aceleaşi şanse. Acum Max îi oferea o şansă şi ea simţea cum teama o sufoca. Respingea şansa. Ca să-mi păstrez iluziile, se gîndi ea.

– Este absurd, a spus Max. Am văzut casa Alexandrei şi casa din Londra a Oliviei Chason. Eşti singura pe care o vreau.

– Dar sînt a şaptea pe care o soliciţi.

– A, te simţi insultată. Asta pot să înţeleg. Ceilalţi mi-au fost trimişi de prieteni incompetenţi. Să-i uităm; nu există.

– Nu ăsta e motivul, a rîs ea.

– Atunci care dracu este motivul?

– Nu am timp, zise ea, cam categorică. Şi i-a spus adevărul. Nu am la dispoziţie decît patru săptămîni.

– Şi apoi? Te topeşti? Te dizolvi? Te dezintegrezi? Ea rîdea din nou. Dacă ai alte angajamente faci cît poţi mai mult în timpul pe care îl ai la dispoziţie. Vreau ca tu s-o faci. Vei avea mînă liberă şi nici o limită în ce priveşte cheltuielile.

În cele din urmă Stephanie nu a putut rezista. Studiind schiţele îşi imagina camerele pe care i le descrisese, ideile începînd deja să umple spaţiile dintre liniile lui îndrăzneţe. „Foarte bine", a spus ea cînd licitaţia s-a terminat şi se îndrepta spre ieşirea din cort.

Şi nu am să dau greş, şi-a jurat în gînd. Aşa cum nu am dat greş nici azi. De ce aş avea un eşec? Pot să o fac la fel de bine ca Sabrina. Tot ce îmi trebuia era şansa.

În ceea ce-l privea pe Max, o să-l vadă numai în măsura în care o să fie nevoită în legătură cu rearanjarea casei. Şi cînd ar simţi că trebuia să se retragă, putea să

renunţe la proiect, să-l redea altcuiva, şi pe el să nu-l mai vadă niciodată.

– Cînd poţi să începi? a întrebat-o pe cînd îşi luau rămas bun.

– Am început deja, i-a spus ea.

Dimineaţa următoare Stephanie a găsit un teanc de cecuri pe masa de cireş aşteptînd să fie semnate. Erau pentru cheltuieli pe care Sabrina le aprobase înainte să plece în China şi Stephanie le memoriză pe fiecare astfel încît să poată să se descurce cu banii în luna care urma. S-a simţit nesăbuită cheltuind atîţia bani. Nu erau banii ei, dar totuşi – să semneze într-o singură dimineaţă cecuri în valoare de mii de lire!

Era la ultimul cec cînd a sunat telefonul. Într-o secundă Brian era la uşă.

– Senior Molena, milady.

Stiloul lui Stephanie s-a oprit. Sabrina a spus că Antonio o să fie plecat pînă în prima săptămînă a lunii octombrie – cel puţin încă o săptămînă. A făcut o grimasă; va trebui să găsească o cale să-l amîne pînă cînd se întoarce Sabrina.

– Dacă milady doreşte să o scuz... a început Brian.

– Nu, zise ea întinzînd mîna după telefon. Dar îţi mulţumesc, Brian.

– Sabrina mea, zise Antonio cu voce melancolică şi plină de intimitate. Mi-am terminat treaba la Sao Paulo şi m-am grăbit să mă întorc ca să te văd. Ai să-mi ierţi nerăbdarea? Iar diseară vom lua cina împreună.

– Nu...

– Ai alt program astă-seară?

Ea a ezitat. Era absurd. Întotdeauna spunea nu ca şi cum urma să plece în cîteva zile. Dar lucrurile nu mai stăteau aşa. Asta era casa ei acum şi trebuia să se ocupe de ea; nu avea unde să se ducă în altă parte.

– Este în ordine, zise ea.

– La ora opt, Sabrina mea. A trecut prea multă vreme de cînd nu te-am văzut.

A luat-o cu maşina şi au ieşit pe nişte străzi întortocheate la Fulham Road. În timp ce Antonio vorbea amuzat de cineva pe care l-a întîlnit în avion cînd venea

din Brazilia, Stephanie se uita pe fereastră. Antonio privi spre faţa ei încurcată cînd cotea la dreapta, paralel cu Brompton Cemetery.

– O surpriză, zise el zîmbind şi parcă maşina. Urmîndu-l pe nişte scări în jos, Stephanie îi privea faţa smeadă şi nasul acvilin. Din descrierile Sabrinei se aştepta la un om dificil, pretenţios şi la o cină elegantă. În schimb, părea să fie un însoţitor plăcut şi un restaurant la subsol, undeva, pe un drum murdar spre cimitir.

Dar înăuntru, *La Croisette* era tot ce-şi imaginase ea vreodată, iar Antonio o gazdă încîntătoare. Ochii i s-au aprins cînd a văzut că purta colierul de safire, iar vocea îi era posesivă cînd i-a prezentat-o lui monsieur Martin care îndrăznise să-şi deschidă restaurantul pe Ifields Road, care nu era nicidecum modernă, dar în cîteva luni a făcut din el unul dintre cele mai la modă şi mai scumpe restaurante din Londra. Apoi, ignorînd-o pe Stephanie, s-au lansat într-o discuţie serioasă despre cel mai bun peşte pentru cina lor.

Stephanie asculta ca în vis; nici unul dintre ei nu părea interesat de ce dorea ea, iar ei nu-i păsa. Era mulţumită să se lase cuprinsă de vraja sălii; de luminile discrete şi ţesăturile fine, de chelnerii respectuoşi care i-au ţinut scaunul cînd s-a aşezat şi au ajutat-o să-şi scoată jacheta de satin, de zumzetul discret al glasurilor bărbaţilor şi femeilor bogate care cred că lumea există ca să le ofere lor plăceri. Lumea mea, se gîndi ea, şi cînd chelnerul i-a turnat vinul în pahar a zîmbit nu pentru că a făcut-o, ci pentru că a făcut-o bine.

Antonio vorbea de Sao Paulo şi de Rio de Janeiro, despre costume de bal şi dineuri, despre spitalele şi şcolile proiectate pentru satele pe care le construia. Încerca să o impresioneze şi a reuşit. Ar fi impresionat-o şi pe Sabrina, se gîndi Stephanie. Indiferent cum s-ar fi purtat în trecut, dacă ar fi fost ca în seara asta s-ar fi măritat cu el.

– Nu pot să mă mărit cu el, îi spusese Sabrina luni seara la telefon. Totul ar fi mai uşor dacă aş putea, dar nu ar merge; nu pot să fiu ce vrea el. Dar am să-i spun eu asta cînd am să mă întorc. Tu spune-i că mai ai nevoie de timp; îl fac să aştepte de atîta vreme!

– N-ai putea să-i scrii? a întrebat-o Stephanie. Nu sînt destul de deşteaptă ca să-l fac să aştepte răbdător încă patru săptămîni.

– Aş putea, da, de ce nu? Am să-ţi trimit scrisoarea ţie ca să o pui la poştă de acolo. Am să o fac astăzi; ar trebui să ajungă săptămîna viitoare. Dacă sună pînă atunci spune-i că mai ai nevoie doar de cîteva zile. Cred că o să accepte şi nu o să te forţeze.

Era prea devreme ca să fi primit scrisoarea Sabrinei, dar Antonio părea mulţumit să facă conversaţie şi să privească la ea; nici măcar nu a încercat să o determine să vorbească. Cînd a întrebat-o de călătoria ei, Stephanie i-a povestit degajată şi cu eleganţă despre doamna Su, despre soldaţii de teracotă îngropaţi în mormîntul împăratului din Sian, despre bărcile-case de pe rîul Li şi despre orhideele din grădina botanică din Canton. Antonio a întrebat-o despre muncitorii din agricultură şi ea i-a povestit despre puţinul pe care-l văzuse, nu destul ca să-i satisfacă curiozitatea.

– De ce nu te duci şi tu, i-a sugerat ea. Ai fi încîntat.

– O să mergem, zise el. Ar fi minunat dacă am merge împreună.

A făcut semn chelnerului să le aducă un coniac şi apoi i-a povestit o lungă legendă Guarani despre căutarea unor bijuterii rare, care părea să aibă o legătură cu căutarea dragostei. Dar Stephanie nu asculta decît tonalitatea profundă a vocii lui, relaxată în compania lui.

În intimitatea întunecată a maşinii, ea a oftat şi şi-a sprijinit capul de banchetă.

– Şi magazinul tău? a întrebat-o el. Totul merge bine?

– Da, a murmurat ea. Totul merge foarte bine.

– Şi cu prietenii tăi ziarişti, la fel?

– Poftim?

– N-au publicat materialul. Am lăsat vorbă unor prieteni să mi-l trimită în Brazilia, dar nu a fost publicat. S-au răzgîndit?

– Nu. Smulsă din visare, Stephanie a devenit precaută fără să ştie dacă el cunoştea mai mult sau mai puţin decît ea. L-au amînat vreo două luni.

– Ah, excelent, atunci Olivia mai crede încă că barza ei *Meissen* este autentică, aşa că am timp destul ca să te

ajut.

– Nu, a zis ea repede, împingînd undeva, într-un ungher al minţii, noua informaţie ca să se gîndească la ea mai tîrziu. Apoi, pentru că a fost amabil şi nu voia să-l rănească, a adăugat: Nu, cel puţin cîteva săptămîni încă.

– Cînd vrei tu, Sabrina mea. Dar nu aştepta prea mult. Nu mă preocupă decît binele tău.

– Mulţumesc, i-a spus ea cu căldură, întrebîndu-se cum putea să-l trateze Sabrina cu atîta indiferenţă.

A întors capul să privească magazinele şi clădirile pe lîngă care treceau. Nici una dintre ele nu-i era familiară. O ducea acasă pe un alt drum, dar nu putea să-l întrebe nimic. Sabrina Longworth se simţea la Londra ca acasă la ea, ar fi ştiut unde era.

Îşi chinuia mintea să născocească modalitatea de a-i spune, îndată ce ajung în Cadogan Square, să nu o sune pînă cînd nu-i dădea ea un semn de viaţă, cînd el a ocolit un peron şi apoi a oprit în faţa unei clădiri moderne. Un portar în uniformă l-a salutat.

– Poţi să duci maşina în garaj, i-a spus Antonio.

– Da, domnule, a spus portarul deschizîndu-i lui Stephanie portiera.

Ea nu s-a mişcat. Apartamentul lui. Patul lui. De ce nu şi-a dat seama că asta voia? Pentru că nu s-a gîndit nici un moment să se culce cu el. Pentru că nu erau amanţi. Sabrina şi Antonio erau amanţi. Stephanie Andersen nu s-a culcat niciodată cu alt bărbat decît cu soţul ei.

– Sabrina, a strigat Antonio, cu un tremur de nerăbdare în voce.

– Credeam că mă duci acasă, zise ea simţindu-se prost în timp ce portarul aştepta cu mîna întinsă ca să o ajute.

Repezindu-se spre partea unde era ea, Antonio a întins mîna şi a tras-o afară.

– Ai văzut unde mergem şi nu m-ai oprit. Ce joc este ăsta?

– Nu este un joc. Se sufoca, înfuriată de strînsoarea mîinii lui şi de faptul că fusese trasă afară din maşină din cauza propriei ei stupidităţi. Nu m-am gîndit că trebuie să urmăresc drumul, zise ea rece. Că tu îndrăzneşti să presupui că aş veni aici fără măcar să mă întrebi...

S-a oprit, conştientă de expresia de interes de pe faţa portarului. În spatele lui, vizavi, era un părculeţ.

– Putem să ne plimbăm cîteva minute?

Fără să aştepte un răspuns, s-a întors spre portar şi i-a spus:

– Te rog, nu duce maşina în garaj.

Caramba! a mormăit Antonio şi a pornit strîngînd-o încă de braţ. Lasă maşina aici, a aruncat el portarului peste umăr.

În parc, Stephanie şi-a retras braţul.

– Niciodată nu mi-ai făcut aşa ceva. Antonio spumega. Nu mă aşteptam la o asemenea comportare din partea ta. Femeia care urmează să-mi devină soţie nu se comportă aşa. Am avut un aranjament...

– Singurul nostru aranjament a fost că nu ne vom vedea timp de o lună. Te-ai întors înainte şi eu am acceptat să ne vedem. Nu am acceptat nimic altceva.

– Ai purtat bijuteriile pe care ţi le-am dăruit, ai zîmbit, ai fost plină de căldură, blîndă, delicioasă. Te-ai simţit bine cu mine şi ţi-a plăcut seara şi te-ai purtat în aşa fel încît să-mi placă şi mie. Fii bună şi aminteşte-ţi că ai spus că în curînd aş putea să te scot din încurcătura în care te-ai băgat cu micul tău magazin...

– Micul magazin! a izbucnit ea. El s-a oprit din mers. Încurcătura în care m-am băgat. Mă insulţi într-un mod de iertat.

Uimită, Stephanie se asculta singură. Trebuia să fie prudentă; dacă Sabrina se răzgîndeşte şi nu-i trimite scrisoarea? Hotărî să se mai gîndească puţin la Antonio – poate chiar hotărî să se mărite cu el în timp ce Stephanie îl îndepărtează? Dar furia i-a depăşit prudenţa. Stephanie şi Sabrina erau furioase şi insultate. Sabrina nu o să se mărite cu el şi Stephanie o să-i spună de ce.

– Mă tratezi ca pe un copil. Nu voi mai tolera asta. Am să fac ceea ce vreau să fac. Nimeni nu mă forţează la nimic.

– Sabrina mea, nu te forţez, nu vreau decît să am grijă de tine.

– În felul tău, cum hotărăşti tu.

– Cum altfel? Tu, prostuţo, te descurci atît de bine singură? Nu ai fi avut necazuri cu micul tău... cu maga-

zinul ăsta al tău dacă mi-a fi permis să mă ocup de afacerile tale. Eşti în pericol să pierzi totul. Eu îţi ofer securitate, poziţie, bogăţie. Şi tu îmi fluturi nişte idei stupide de independenţă.

– Antonio, te rog, du-mă acasă.

– Ce înseamă asta?

– Că ideea mea stupidă de independenţă este foarte importantă pentru mine şi nu voi renunţa la ea.

– Nu te vei căsători cu mine?

– Nu.

– Ba da. Nu aş fi aşteptat atîtea luni dacă nu eram sigur de asta.

– Mă duci acasă sau trebuie să iau un taxi?

– Am să te sun mîine.

– N-am să fiu acasă.

– Vei fi acasă. Pînă atunci te vei calma şi vei fi rezonabilă.

Mulţumesc lui Dumnezeu pentru doamna Thikell, se gîndea ea în timp ce se îndreptau spre Cadogan Square. Avea cine să răspundă la telefon. Săptămîna asta n-am să fiu acasă, iar săptămîna viitoare scrisoarea Sabrinei va termina definitiv totul.

Dar, simţindu-se vinovată pentru ce a făcut, a sunat-o în seara aceea pe Sabrina. Legătura era atît de proastă încît nu au putut să vorbească; Sabrina părea detaşată şi neinteresată. „Nu-ţi face probleme în legătură cu Antonio", i-a spus ea. Totuşi, ziua următoare, cînd Stephanie a plecat la petrecerea de weekend a Oliviei Chasson, se simţea în derivă, fără nici o orientare sau cineva care să o sfătuiască.

Olivia, pe care a întîlnit-o pentru prima dată, era un bun antidot, incisivă şi cu limbă ascuţită.

– Fără Antonio? a întrebat cînd Stephanie a sosit singură.

– Pentru moment.

Olivia a dat din cap cu înţelepciune.

– M-am gîndit eu că o să se sfîrşească. Am observat că oamenii ridicaţi prin propriile forţe nu se mulţumesc cu faptul că s-au autocreat, ci sînt foarte hotărîţi să-i facă pe toţi ceilalţi să se înscrie în propriile lor reguli. Bărbaţii născuţi bogaţi au rareori această problemă.

– De ce se întîmplă aşa? întrebă Stephanie rîzînd.

– Pentru că aceia crescuţi în bogăţie sînt atît de plictisiţi încît nu îi satisfac decît proiectele mari, cum ar fi de exemplu să salveze lumea. Uită-te la Rokefeller, de exemplu. Oh, la naiba, trebuie să-i salut pe Raddisoni; de ce i-oi fi invitat cînd o detest pe Rose?

– Poate pentru că o roză cu spini face să pară mai frumoase celelalte flori.

Olivia şi-a lăsat capul pe spate şi a izbucnit în rîs. Oaspeţi din marele salon s-au întors spre ea şi au început să zîmbească.

– Eşti o dulceaţă, Sabrina. Ce tristă ar fi viaţa fără tine. Mi-ar face plăcere să stai la dreapta mea la cină.

– Fireşte, zise Stephanie indiferentă şi apoi a văzut pe faţa Oliviei cît de important era acest lucru. Aş fi onorată, a adăugat ea imediat.

A urmărit-o pe Olivia traversînd camera şi zîmbind în timp ce Rose Raddison, veselă, făcea semne în direcţia ei. Un chelner i-a dat un pahar de şampanie. Luminile candelabrelor jucau în vinul spumos, împrăştiindu-se ca nişte pietre preţioase în timp ce Stephanie trecea de la unul la altul, admirată şi acceptată de toată lumea. Nici unul dintre oaspeţii eleganţi din acel salon nu-i contesta dreptul de a face parte din lumea lor, unde nimeni nu se gîndea la ipotecă sau la notele de plată de la băcănie sau dacă a fost dus gunoiul ca să nu rămînă peste noapte în casă. Un loc încîntător, se gîndi ea, căruia-i aparţin.

Casa de la ţară a familiei Chasson, din Kent, avea camere mari, pătrate, cu ferestre înalte care dădeau în grădini, o pajişte pentru crochet şi un mic lac. Salonul în care lordul şi lady Chasson îşi întreţineau oaspeţii înainte de dineu era cunoscut pentru plafonul său pictat şi pentru candelabrele masive. Sabrina îl redecorase cu un an în urmă, îmbrăcînd scaunele în piele crem, iar canapelele în pluş verde-pal. Îi dăduse parchetului o culoare întunecată de stejar în care se reflectau candelabrele, astfel încît oaspeţii aveau impresia că plutesc între ape sclipitoare de lumini. O comodă lungă *Chippendale* adăpostea o colecţie de dansatori din porţelan din secolul al XIX-lea, iar pe o consolă mică, în capătul îndepărtat al camerei, care se reflecta într-o oglindă pe măsură, trona

o barză înaltă *Meissen*, de un alb imaculat.

Privind gînditoare spre barză, Stephanie a început să se îndrepte parcă fără nici o ţintă spre ea, zîmbind degajată străinilor care o salutau. Se simţea în largul ei. Primise o scrisoare de la Sabrina, iar acasă totul era în ordine; Dolores i-o trimisese chiar pe Juanita pentru a o ajuta în casă. Nu sînt probleme, scria Sabrina, adăugînd: „Am atîtea vînătăi pe tot corpul şi sînt atît de rigidă încît nu se pune problema de făcut altceva în pat în afară de a dormi."

Înconjurată de luminile strălucitoare şi de un murmur moale, Stephanie şi-o imagina pe Sabrina la Evanston, păzindu-i căsnicia astfel încît ea să se poată întoarce fără ca mariajul ei să fi suferit. Se uita la rochia albă de lînă fină a Sabrinei, a cărei fustă arunca ape argintii, cu care se îmbrăcase în seara aceea şi-şi imagina dulapul ei de haine din Evanston. Sabrina în blugi, pregătind cina. Îi datorez totul, se gîndi ea.

A luat uşor barza şi şi-a trecut degetele peste emailul neted, peste liniile delicate ale aripilor, penelor, ghearelor, peste peştişorul pe care îl ţinea în cioc. Olivia crede că barza *Meissen* este autentică, a spus Antonio. La petrecerea Alexandrei, Michel i-a vorbit despre un fals. Despre „recuperarea berzei". Sabrina i-a spus să nu cumpere nimic de la cineva cu numele Rory Carr pentru că se pare că vinde falsuri.

Stephanie a simţit cum o cuprinde un val de surescitare. Sabrina cumpărase porţelanuri de la Rory Carr şi cel puţin unul dintre ele a fost fals – barza *Meissen* pe care i-a vîndut-o Oliviei Chasson. Barza pe care o ţinea în mînă era un *Meissen;* făcută probabil de Kandler. A întors-o pentru a vedea marca pe partea interioară. Da. Şi era superbă; atît de perfectă încît aripile parcă s-au mişcat uşor în zbor cînd le-a atins. Nu este de mirare că Sabrina s-a păcălit.

Este timp ca să luăm barza *Meissen* înapoi, spusese Antonio. Poate să facă ea asta pentru Sabrina; o ţinea în mînă. Dar cum să o obţină înapoi? Nu-i putea spune Oliviei că este un fals – numai Sabrina o putea face. Nu putea spune nici că are nevoie de reparaţii, pentru că era evident că nu avea. Nu putea să o facă nici să dispară,

pentru că era prea mare şi, oricum, casa era plină de lume. Dar, într-un fel, înainte de sfîrşitul weekend-ului...

– Sabrina! Sînt atît de bucuroasă că eşti aici! Stephanie a tresărit. Rose Raddison se strecurase în spatele ei, suflîndu-i direct în ureche. Era tot atît de uscăţivă ca şi vocea ei nazală, cu un nas subţire şi cu o bărbie ascuţită, care-i tremura. Ochii erau cea mai frumoasă trăsătură a ei şi, pentru a-i pune în valoare, îi machiase puternic. Stephanie se gîndi că arăta ca un panda emaciat. Cînd mi-ai spus zilele trecute despre etajeră am fost uimită, îţi mărturisesc, şi nu ţi-am mulţumit cum se cuvine. Acum sînt sigură că acel zvon stupid cum că nu ne prea iubeşti nu-i adevărat.

– Un zvon ciudat, zise Stephanie gîndindu-se: Hai, continuă, spune-mi de ce.

– Ei bine, unora le place să creeze probleme.

– Dar nu micuţei Rose, zise un bărbat plăcut, fără personalitate, apărînd lîngă ele. Scumpa mea soţie emană numai dragoste şi bunătate. Am dreptate, dragostea mea?

– Peter se crede amuzant, a şuierat Rose.

– Şi aşa că se miră, Sabrina – a continuat el – de ce o eviţi? Să fie oare pentru că, după ani, îţi aminteşti că ai surprins-o vorbindu-te de rău la balul Andreei Vernon?

– Surprins-o? repetă neutră Stephanie.

– Peter este complet iresponsabil, şuieră Rose. Dragă Sabrina, nu te-am acuzat niciodată că ai fi tras cu urechea. Prietena ta Alexandra spunea recent că s-a întîmplat să fii în apropiere în seara aceea – cu atîta vreme în urmă, cînd vorbeam cît de trist este că tu şi Denton...

– Cînd tu spuneai, a întrerupt-o Peter, că Sabrina s-a căsătorit cu Denton pentru averea lui. Dar, fireşte că Sabrina nu-şi aminteşte aşa ceva, nu-i aşa, dragă Rose?

Rose întindea din gît.

– Sabrina are maniere, Peter. Cruzimea ta îi este total străină. Dacă ar fi dat crezare acestei minciuni, Sabrina nu ar fi licitat cu atîta succes pentru mine la Chilton. Totuşi, cum ai reuşit?

Stephanie a ridicat din sprîncene. Sabrina nu i-a spus niciodată povestea asta; cît de îngrozitor trebuie să fi fost! Dar acum, vorbind despre licitaţie, de ce tremura de

furie vocea lui Rose Raddison?

– Cum am reuşit totuşi ce? a întrebat ea rece.

– Să o obţii, fireşte, la acel preţ incredibil. Este o minune!

Stephanie a înţeles. Rose era convinsă că nu o să reuşească, aşa cum se gîndise şi ea. Simţind că trebuia să se răzbune de dragul Sabrinei, a spus:

– Am vrut să te cruţ de durerea de a fi nefericită de eventualul meu eşec!

Peter Raddison a izbucnit în rîs:

– Lovitură directă, Rose dragă!

Ignorîndu-l, Rose a întîlnit zîmbetul calm al lui Stephanie.

– Întotdeauna ai fost arogantă pentru un intrus...

Şi în acel moment Stephanie a ştiut ce o să facă cu barza, care, rece şi fragilă era încă în mîna ei.

– Poftim? a zis ea calmă. Nu am înţeles...

– Am spus că eşti o intrusă, a zspus Rose împingîndu-şi faţa înainte. Stephanie a făcut un pas înapoi şi Rose a urmat-o – şi dacă crezi că prosteşti pe cineva...

– Oh, a exclamat Stephanie. Dîndu-se înapoi, şi-a prins tocul pantofului în franjurile covorului persan. Dezechilibrîndu-se, căzu, întinzînd mîinile să se prindă de ceva şi barza *Meissen* a zburat cît colo, făcîndu-se ţăndări de parchet.

– O, Dumnezeule, zise Rose. Stephanie, frecîndu-şi genunchiul, privea calmă bucăţile de porţelan alb de la picioarele ei. Oaspeţii s-au îngrămădit în jurul lor. Peter Raddison se îndepărtase de soţia lui. Au apărut doi servitori cu mături şi făraşe. A venit şi Olivia, iar Stephanie s-a întors spre ea.

– Îmi pare grozav de rău, nu ştiu ce m-a făcut atît de neîndemînatică...

– Erai în defensivă, draga mea, zise Olivia. Dacă erai puţin mai aproape de ea, Rose te-ar fi devorat.

– Aveam o conversaţie, spuse Rose printre buzele strînse. Dar dacă eu am fost în vreun fel responsabilă pentru surescitarea lui lady Longworth să-mi trimiţi o notă de plată pentru – era un fel de pasăre, nu-i aşa?

– Olivia, a vorbit calmă Stephanie, îţi voi înlocui barza. S-ar putea să am un alt *Meissen* foarte asemănător...

– Ba n-ai să faci un asemenea lucru, draga mea. Plătim suficiente asigurări ca să înlocuim Insulele Britanice dacă cineva le-ar pierde. Găseşte-mi totuşi un alt porţelan şi o să avem noi grijă de cheltuieli. Te-ai lovit rău la genunchi? Să chem un doctor?

– Nu, mulţumesc, este numai puţin sucit.

– Ei bine, vino şi stai jos.

– Olivia, zise Peter Raddison, cu o voce plină de grijă, Rose nu se simte prea bine. Ştii ce dureri groaznice de cap o apucă. Te superi dacă o duc înapoi la Londra? Dacă îşi revine acasă, s-ar putea să mă întorc singur, în cazul în care lucrul ăsta nu ar deranja simetria petrecerii tale.

– Cum doreşti, i-a răspuns Olivia indiferent. Te conduc. Sabrina, stai jos şi odihneşte-te.

Stephanie stătea liniştită pe o canapea în timp ce în jurul ei se auzeau voci disecînd-o pe Rose, vorbind despre colecţia de artă Chasson din galeria de sus, despre o nouă piesă care se juca la Londra, despre balul de caritate din decembrie de la Barchester Towers. Olivia a dispărut prin uşile duble cu Peter şi cu Rose. Servitorii terminaseră de strîns şi ultimul ciob din barza *Meissen.*

Am devenit expertă în a-i păcăli pe oameni.

Curînd a descoperit că în viaţa Sabrinei nu era nici un fel de rutină. *Ambassadors* era punctul central al afacerilor ei şi al unei bune părţi a vieţii ei sociale, dar Brian se îngrijea de toate treburile curente ale magazinului, lăsîndu-i libertate lui lady Longworth să participe la licitaţii, să viziteze casele pe care le decora, să meargă în croaziere de o săptămînă sau să lucreze în magazin. După programul ei fix de la Evanston, Stephanie s-a simţit o vreme dezorientată, uitîndu-se mereu la ceas ca să fie acasă la timp, să pregătească masa la timp, să ajungă la băcănie înainte să închidă. Acum, cînd se uita la ceas, o făcea pentru a-şi planifica restul zilei sau pentru a se gîndi cum o să-şi petreacă seara. Nu exista decît un singur termen limită şi era trecut pe calendarul ei: radiografia pe care urma să i-o facă Nat Golder Sabrinei peste trei săptămîni.

Luni, 1 octombrie, dimineaţa s-a trezit planificîndu-şi

să se întîlnească cu antreprenorul lucrărilor pe care le făcea la casa lui Max pentru a vedea cum a progresat. În cursul după-amiezei urma să meargă împreună cu Max la depozit pentru a-i vedea mobila. Dacă or să respecte programul de lucru pe care îl făcuse ea, în două săptămîni va începe să mobileze etajele superioare.

Proprietarii care s-au succedat demolaseră de mult interiorul original al casei, modificînd structuri şi pereţi, acoperind cîteva ferestre, îndepărtînd un coş. În ultimii cîţiva ani, cînd fusese folosită ca şcoală particulară, elevii au acoperit zidurile şi plafoanele dormitoarelor de la etajul al patrulea cu tot felul de versuri obscene colorate.

– Domnul Stuyvesant spune că o fac ceva mai umană, zise antreprenorul. Şi să nu le acoperim cu vopsea.

Stephanie a zîmbit.

– Am să fac o notă în sensul ăsta.

Vizitau casa, controlînd ceea ce se făcuse cu schiţele lui Stephanie. În fiecare zi îşi vedea ideile apropiindu-se tot mai mult de materializare, restabilind echilibrul dintre ziduri şi ferestre, folosind unghiurile de lumină şi umbră pentru a readuce casa la viaţă. Simţea că nu fusese nicicînd mai fericită.

Se vedea pe faţa ei.

– Fericirea în persoană, observă Max în după-amiaza aceea, cînd inspectau depozitul de mobilă. Întotdeauna cînd ai un proiect nou eşti aşa? Sau motivul este proiectul ăsta special?

– Întotdeauna.

– Acum m-ai dezamăgit.

– Dar nu eşti surprins, rîse ea. Era bucuroasă să-l vadă. Printre bîrfitorii din lumea Sabrinei, el era o persoană în care puteai să ai încredere, degajat, interesant, retras. Trecea peste întrebările personale, iar în ochii lui cenuşii nu puteai citi nici o emoţie. S-ar putea să nu fie nimic personal între ei, se gîndea Stephanie. S-a simţit în siguranţă în scurtul timp pe care şi l-a petrecut aici.

Mergeau pe un culoar străjuit de o parte şi de alta de lăzi mari de lemn, stivuite pînă la plafon, pline de mobilă. Un autostivuitor descărca dintr-o dată cîte douăzeci şi două, iar o echipă de muncitori le desfăceau cu cîrlige de metal. În timp ce ei dădeau la iveală mobila şi Max o

verifica comparînd-o cu lista conţinutului lăzilor din mîna lui, Stephanie privea încercînd să nu se mire prea tare.

Nu era prea uşor; nu văzuse niciodată aşa ceva. Trecînd prin toate marile perioade ale artei şi mobilierului, de la samovare ruseşti la scaune *William Morris* pînă la lămpi *Art Deco*, incluzînd chiar şi un pat uriaş cu baldachin demodat din perioada iacobină, colecţia lui Max transforma depozitul murdar într-un palat uluitor.

– Ai jefuit un muzeu? l-a întrebat ea degajată pentru a-şi ascunde umirea.

Cînd şi-a ridicat privirea de pe listă în ochi i s-a aprins o lumină.

– O duzină. Vezi aici ceva ce ai putea folosi?

Asta îi ducea nonşalanţa prea departe.

– Nu fi absurd, Max! Este magnifică şi tu ştii asta! Mult mai mult decît vom putea folosi.

– Bine. Sabrina, te rog să mă scuzi acum, dar trebuie să plec; nu pot să mai am încă o întîlnire în după-amiaza asta. Te las să alegi şi şoferul se va întoarce după tine într-o jumătate de oră. E bine? Te va aştepta cît va fi nevoie ca să te ducă acasă.

S-a întors ca să-şi ascundă dezamăgirea şi a luat dintr-un pachet un canar de porţelan agăţat de un aranjament floral. *Copenhaga*, murmură ea, amintindu-şi ziua în care mama ei a adus triumfătoare acasă unul cumpărat de la un bazar din Paris.

– Da, fireşte. Dar s-ar putea să stau aici ore întregi. Şoferul tău n-ar trebui să aştepte...

– Este plătit să aştepte. Iei masa cu mine joi seara?

– Da.

– Ne vedem atunci, el s-a aplecat şi i-a sărutat vîrful degetelor. Imensa colecţie i-a aprins imaginaţia, adăugîndu-se la surescitarea care o cuprinsese. Casa îi umplea gîndurile şi-şi petrecea tot mai mult timp acolo, colaborînd îndeaproape cu antreprenorul, căruia Max îi plătea o sumă exorbitantă ca să respecte termenele stabilite de ea. Trebuie să o văd terminată, se gîndea ea. Nu o pot lăsa fără să o termin.

Max aranjase de asemenea lucrurile astfel încît să fie livrate la timp parchetul, instalaţiile sanitare, tapetele.

– Există cineva pe care să nu-l cunoşti? l-a întrebat

Stephanie, cînd, cu un telefon, a asigurat livrarea în termen a covoarelor suedeze manuale pentru dormitoare.

– Pe tine. Deocamdată.

Vineri, Stephanie a trecut pe la *Ambassadors* ca să vadă corespondenţa şi să se gîndească puţin la cina cu Max de seara trecută: prietenos, degajat, zeflemitor, aproape impersonal. Tot timpul cît au vorbit nu au lăsat nici măcar o secundă garda jos. Clopoţelul de la uşa din faţă i-a alungat gîndurile şi cînd s-a ridicat l-a văzut pe bărbatul în vîrstă, elegant îmbrăcat, care o salutase la Chilton. Dar nu mai era aşa de degajat ca atunci. Stephanie s-a simţit încurcată văzîndu-l că o urmăreşte atent, studiindu-i faţa. I-a întins mîna.

– Milady, s-a înclinat el. V-am adus ceva cu totul special.

Teatral, el a deschis un pachet şi a scos o statuetă de porţelan nesmălţuit de culoare roz-pal, numit *rose pompadour;* cu emoţia descoperirii, Stephanie l-a recunoscut ca fiind un *Sèvres* de la sfîrşitul anilor 1700, de o valoare enormă.

El o urmărea cu privirea, dar faţa ei era impasibilă şi-şi ţinea mîinile împreunate pe masă. Încă puţin poker, se gîndi ea. Exact ca la licitaţie.

– Foarte frumos, a spus calm.

– Milady, a murmurat el cu reproş. Este extraordinară. A fost vîndută în particular în Germania săptămîna trecută; am fost anunţat înainte de a fi oferită. Îndată ce am văzut-o m-am gîndit la dumneavoastră.

Nu o cumpăra. Stephanie clătina din cap. De unde i-a venit gîndul? Privea peste statuetă pe fereastra din faţă la cerul închis şi la strada aglomerată şi a lăsat să domine tăcerea.

Bărbatul şi-a aranjat fularul, mişcare inutilă, care i-a trădat nervozitatea.

– Nu am discutat preţul, milady, dar cu siguranţă că îi cunoaşteţi valoarea.

Ea şi-a mutat uşor privirea de la fereastră spre faţa lui. Îşi dregea vocea.

– Poate că doriţi să vă mai gîndiţi. O pot lăsa aici, avem încredere unul în altul... A continuat să-l privească şi a văzut cum tot înghiţea în sec.

– Am înţeles, a spus el privind prin magazin, că aţi avut un accident regretabil la lady Chasson. Stranie coincidenţă să spargeţi o piesă pe care tocmai dumneavoastră i-aţi vîndut-o.

Şi brusc Stephanie a ştiut cine era. Rory Carr. A venit să iscodească despre barză – să vadă dacă a fost într-adevăr un accident.

– Domnule Carr, zise ea testînd terenul.

– Milady?

Punct ochit punct lovit, se gîndi ea triumfătoare. Deci tu eşti cel care i-a vîndut Sabrinei barza!

– În momentul de faţă nu am nevoie de porţelanuri, a spus ea lăsînd să se simtă în voce o notă de regret real. Mă văd nevoită să-l refuz, oricît de frumos este.

– Dar, milady, nu mă aşteptam. Facem afaceri de atîta vreme...

– Da, a spus ea ferm simţindu-se mai sigură pe măsură ce apăreau fisuri în vorbirea lui curtenitoare. Dar acum nu. Am cumpărat multe porţelanuri din China şi pînă cînd nu îmi fac inventarul nu mai cumpăr nimic.

– Milady!

– Nimic, domnule Carr. Iar acum scuzaţi-mă...

A văzut apărîndu-i în ochi o lucire de teamă.

– Milady, poate vă răzgîndiţi?

– Nu-mi mai puteţi spune nimic ce eu să nu ştiu deja, zise Stephanie. Probabil că era cam îndrăzneaţă, dar o cuprinsese emoţia aventurii. Rezolvase singură problema berzei; acum îl respingea pe Rory Carr pentru că a trădat-o pe Sabrina. A procedat bine dacă lui îi era teamă. Probabil că şi Sabrinei i-a fost teamă cînd a descoperit falsul. Dacă Sabrina i-ar fi spus şi ei cînd s-a întîmplat ar fi ştiut mai multe ca să nu-l fi încurajat cînd s-au întîlnit la licitaţie.

Dar nu mai conta. Totul se sfîrşise. El pleca şi era ultima dată cînd îl mai vedea.

– Am să păstrez statueta, milady, şi am să vă sun în cîteva zile.

– Dacă vreau să cumpăr de la dumneavoastră, domnule Carr, am să vă sun eu.

După ce a plecat, s-a întors în birou, a închis uşa şi a sunat-o pe Sabrina. Nici un răspuns. Era vineri, ora zece

dimineaţa la Evanston. Sabrina putea fi oriunde. La băcănie, la curăţătorie sau la slujbă. S- o fi dus la birou săptămîna asta? Stephanie nu-şi putea aminti. A închis ochii gîndindu-se la ultima lor convorbire telefonică. Despre ce au vorbit? Nu-şi putea aminti. Pierdea legătura cu cealaltă viaţă, viaţa ei reală, căminul ei.

Nu pot să fac asta, se gîndi ea; nu pot să pierd legătura. Este singurul lucru real care mi-a rămas. Cu ochii închişi îşi imagina casa, poarta, living-ul. Acolo este lampa nouă, îşi zise ea; creionul de cărbune al lui Penny, ruptura din pînza canapelei pe care voiam să o cos înainte să plec în China. Şi în bucătărie o pînză nouă contra insectelor şi – ce-i acolo pe bufet? Oh, mixerul *Cuisinart* primit cadou de ziua mea de naştere. Mi-a spus Sabrina despre asta. Şi sus în dormitor, pătura de pe pat şi tapetul în dungi... Nu, nu, tapetul în dungi este aici, în Cadogan Square, cu covorul albastru... şi mai ce? În mintea ei cele două dormitoare se amestecau şi se contopeau. Care era unul şi care celălalt? Care era cel real?

Necazul era că se simţea prea obosită ca să gîndească. Încercînd să facă totul, nu a avut timp suficient să doarmă. În fiecare seară se ducea la dineuri, la petreceri, după teatru sau la concert, care constituiau viaţa socială a Sabrinei. Le colecţiona ca într-un album – eleganţă şi culoare, mîncăruri variate şi întîlniri care-i umpleau orele. Dar în curînd a constatat că este tot atît de epuizant pe cît de distractiv să ţină pasul cu ritmul rapid al bîrfelor, să reţină imagini şi amintiri comune ale diferitelor grupuri de oameni, ea avînd dificultăţi să-i recunoască şi separat. Cînd ajungea acasă era atît de încordată încît dormea agitat, iar dimineaţa următoare avea probleme să facă deosebire între visele ei şi viaţa ei de la Londra şi între ambele şi viaţa ei reală.

Dacă era reală. „Care este căminul meu?" s-a trezit ea întrebîndu-se cu voce tare.

– Milady?

Brian deschisese uşa micului lui birou şi stătea în picioare aşteptînd.

Stephanie şi-a înlăturat gîndurile.

– Brian, a spus ea. Tocmai i-am spus lui Rory Carr că nu vom mai cumpăra de la el o vreme. Vrei să iei notă de

asta, te rog? Există o oarecare îndoială în ce priveşte onestitatea lui.

– În ce privinţă, milady?

– Ar putea fi implicat în falsuri. Pînă cînd nu vom fi siguri, îl vom evita.

Brian şi-a înfrînat curiozitatea, iar Stephanie şi-a strîns schiţele şi a plecat spre casa lui Max.

În cursul serii a telefonat Gabrielle. Avea probleme cu Brooks şi din ce spunea reieşea că este vorba de certuri şi suspiciuni. În fiecare seară, îndată ce Stephanie intra în casă, suna telefonul şi ea răspundea ca să o audă pe Gabrielle vorbind despre noile ei temeri.

– S-a schimbat, spunea Gabriele la o săptămînă de la primul telefon. Este rece... şi cred... suspicios. Mă urmăreşte; dacă scriu o scrisoare se uită peste umărul meu. Dacă primesc un telefon trebuie să ştie cine este. Iar acum a început să meargă la birou seara. Este acolo, ştiu pentru că l-am sunat...

– L-ai întrebat ce s-a întîmplat? zise Stephanie.

– Nu o să-mi spună – de-abia dacă vorbeşte cu mine. Nu se întoarce decît foarte tîrziu şi nu-l aştept. Mi-e teamă să o fac pentru că nu vorbeşte cu mine cînd mă găseşte trează. Mă face să mă simt vinovată doar uitîndu-se la mine şi mai degrabă mă culc decît să-l înfrunt. Şi dimineaţa cînd mă trezesc, el este plecat deja.

Da, îşi zise Stephanie, ştiu ce simţi să fii cu cineva care de-abia îşi dă seama de prezenţa ta.

– Nu ştiu ce se întîmplă, zicea Gabrielle cu o voce ca de copil speriat.

– Ai vrea să vin să stau cu tine în noaptea asta? a întrebat-o Stephanie. Era miezul nopţii şi îşi dorea cu adevărat să stea acasă; cinase cu Max în oraş pentru a treia oară săptămîna asta şi era în acelaşi timp obosită şi mulţumită. Voia să se gîndească. Dar panica din vocea lui Gabrielle i-a trezit un sentiment de îngrijorare şi de ocrotire pe care nu-l mai simţise de mult.

– Nu, nu este nevoie. Sabrina, eşti minunată şi te iubesc, nu ştiu ce m-aş face fără tine. Dar dacă Brooks vine acasă devreme nu vreau să ştie că ţi-am spus despre noi. Te sun mîine.

Dar ziua următoare, în loc să o sune, s-a trezit cu ea

la uşă.

– Mi-a spus să plec. Că spionez, că am vîndut secretele noii linii *Westermack* unei alte companii, nici nu-mi amintesc care... Arăta atît de neajutorată! Cînd Stephanie a luat-o de braţe, a început să plîngă cu suspine.

S-au aşezat pe o sofa. Stephanie a legănat-o pe Gabrielle în braţe simţind cum lacrimile ei îi udă pieptul. Şi-a pus obrazul pe buclele lui Gabrielle: „Ssst, gata, gata, draga mea Penny". Şi-a oprit pentru o secundă răsuflarea, dar Gabriele nu auzise şi Stephanie i-a spus:

– O să fie totul în regulă, Gaby; o să aflăm ce s-a întîmplat şi totul va fi O.K. Dar se gîndea la Penny şi ochii i s-au umplut de lacrimi. După ce şi-a şters ochii a întrebat-o: Gaby, ai vorbit cu cineva despre cosmeticele *Westermack?*

– Nu, îţi jur. Nu ştiu nimic despre ele. Nici nu mă gîndesc la ele decît cînd mă machiez. De ce să o fi făcut? Oricum, nu pot să-ţi spun care-i diferenţa între ele. Westermack, Revlon, Estele Lauder – pentru mine toate sînt la fel. Oh, Dumnezeule, să nu-i spui lui Brooks că am spus aşa!

Stephanie şi-a ascuns un zîmbet.

– Ţi-ai adus ceva haine cu tine?

Gabrielle a dat din cap că nu.

– Bine, trebuie să-ţi luăm lucrurile.

– Nu pot. Nu pot să merg acolo pînă nu mă sună – o să sune, nu-i aşa?

– Dacă nu o să sune el, o s-o fac eu.

Stephanie a dus-o pe Gabrielle sus, în dormitorul cu roz şi verde în care a stat ea cînd a vizitat-o pe Sabrina anul trecut.

– Ia ce doreşti din dulapul meu şi pe urmă vorbim despre ce urmează să facem.

Telefonul a sunat şi ea l-a ridicat imediat. Dar nu era Brooks, era Alexandra.

– Mi s-a cerut să iau cina cu tot fastul la un nou restaurant italian în Soho, onorîndu-i cu prezenţa mea ca să devină noul restaurant la modă.

– Puţin cam lipsit de subtilitate din partea lor. Se întîmplă des?

– Scumpo, te simţi bine?

– Fireşte, de ce?
– Pentru că ori eşti adormită – ei, la naiba, eşti în pat cu cineva.
– Nu, la ce te referi?
– Vorbesc despre tine şi despre mine, care primim tot timpul asemenea invitaţii. Deci ce te deranjează?
– Oh, putem să vorbim de asta mai tîrziu.
– Hm, se întîmplă ceva. O.K., ce-ai zice să luăm cina împreună astă-seară? De data aceasta am acceptat pentru că proprietarul mi-a făcut cîndva o favoare.
– Cum se numeşte?
– *Il Cocchio Oro* – asta ar putea să însemne cocoşul de aur?
Stephanie a rîs.
– Caleaşca de aur. Italiana ta are nevoie de îmbunătăţiri. La ce oră?
– La opt? Trec să te iau.
Nici nu s-a întors bine Stephanie spre Gabrielle că telefonul a sunat din nou. De data asta era Sabrina.
– Nu pot să vorbesc mult, Stephanie, dar trebuie să-ţi spun.
– Ce s-a întîmplat?
– Nimic, totul este bine. Dar Nat mi-a spus că-mi va face radiografia pe 22 octombrie.
– Douăzeci şi doi? Nu mai este decît o săptămînă.
– Zece zile. Dar de ce *numai?*
– Vreau să spun că pare aşa de curînd! Încheietura ta merge bine?
– N-ai de unde să ştii cîtă vreme este în ghips. Aşteaptă o secundă. Vocea Sabrinei s-a depărtat de telefon. Da, Cliff, fireşte că o să mergi la aeroport cu mine. Sigur, Penny, şi tu. I-a auzit din nou vocea clară şi exasperată. Cînd reuşeşti să fii singur într-o familie?
– Nu prea des, zise Stephanie amintindu-şi cum era. Pe cine aştepţi la aeroport?
– Pe Garth. A fost la Berkeley toată săptămîna. Stephanie, trebuie să cobor. Cred că jos s-au luat la bătaie. Voiam numai să te anunţ în legătură cu data. 22 octombrie. Sună-mă repede ca să putem vorbi.
Stephanie a repetat pentru sine: încă zece zile. Sabrina părea aşa... neutră. Nici fericită, nici tristă. Ce a

simţit? Ce simt eu? se întreba. Dar nu era timp de gîndit. Gabrielle avea nevoie să vorbească şi a vorbit întruna pînă la ora ceaiului.

Stephanie era atît de îngrijorată de supărarea ei şi de modul josnic în care a tratat-o Brooks, încît l-a sunat şi i-a cerut să ia desertul şi cafeaua cu ea şi cu Alexandra la *Il Cochio Oro.* Era sigură că o să vină.

– Te deranjează? a întrebat-o pe Alexandra în timp ce mîncau viţel cu migdale şi stafide, *mozarella* şi *scampi,* înconjurate de un echipaj întreg de chelneri care primiseră dispoziţie să le servească în aşa fel încît masa să fie de neuitat pentru ele.

– Scumpo, după povestea asta abia aştept să-l văd. Să folosim biciul sau să-l spînzurăm de mîini?

– Să-i dăm întîi o şansă. De dragul lui Gabrielle.

Şi-au zîmbit una alteia, iar pereţii îmbrăcaţi în oglinzi le-au multiplicat imaginile în camera albă-aurie – două femei uluitoare, îmbrăcate simplu şi servite ca şi cum ar fi fost din familia regală. Cînd a sosit Brooks, la zece, nu a trebuit să le caute: străluceau ca bijuteriile în mijlocul unei camere.

– Îngheţată şi cafea *espresso* pentru trei persoane, i-a comandat Stephanie chelnerului. Îl privea, fără să zîmbească, pe Brooks. Gaby este la mine. Am să vin mîine dimineaţă să-i iau lucrurile. Te rog să le împachetezi şi să fie gata.

– Nu mă bucură deloc treaba asta, să ştii, zise el.

– Ei, hai, spuse Alexandra, sufăr să te aud vorbind aşa!

Brooks s-a făcut că nu aude.

– Nu am acţionat nesăbuit. Am dovezi că a vîndut informaţii firmei *Rymer Cosmetics* pentru suma de un sfert de milion de lire sterline.

– Ridicol, zise Stephanie automat. Gaby nu te-ar trăda niciodată. Şi nu are nevoie de bani.

– Are datorii pretutindeni; croitori, cizmari, saloane de înfrumuseţare, o sală de gimnastică. Şi acum o lună a semnat nişte note de plată la Monte Carlo de care nu am ştiut nimic pînă cu o săptămînă în urmă.

– Toată lumea are datorii, zise Alexandra. Pun pariu că şi tu ai.

– Nu.

– Atunci tu nu eşti normal, a zis ea categorică.

– Ce dovezi ai? l-a întrebat Stephanie.

– Mi-a spus omul care a cumpărat informaţia. *Rymer* a scos acum două săptămîni noua linie, devansîndu-ne cu o lună întreagă, folosind denumiri, culori şi ambalaje identice cu ale noastre. Nu similare – identice. Toate furate. Ştii cît ne costă ca să facem o linie nouă? Ştii cît pierdem dacă ieşim pe piaţă cu luni întîrziere faţă de *Rymer, Revlon* şi alţii?

– Nu, dar tu crezi ce ţi-a spus omul respectiv...

– Peste un milion de lire sterline. De patru ori cît a obţinut Gabrielle pentru treaba care a făcut-o. Dacă aş fi ştiut, aş fi cumpărat-o eu şi aş fi economisit trei sferturi de milion.

– Brooks, mizerabile! zise Alexandra mînioasă.

Stephanie a rămas tăcută în timp ce chelnerul le servea îngheţata şi cafeaua. Luînd felia subţire de lămîie de pe farfurioara ei, a pus- o în cafea.

– Dacă aş fi în locul tău, i-a spus ea lui Brooks, m-aş uita mai atent la angajaţii mei. Informatorul tău prietenos, care o acuză pe Gaby, protejează pe cineva.

– Pentru Dumnezeu, asta nu-i o poveste complicată de spionaj. Gaby se poartă ca un om vinovat de o lună de zile, tresărind de fiecare dată cînd mă apropii de ea, secretoasă cu scrisorile şi cu telefoanele. Ai fi făcut la fel ca mine dacă ai fi avut o pierdere de un milion de lire şi cineva ţi-ar fi spus cine este vinovatul. O iubesc pe Gaby...

– Oh, scuteşte-mă, i-a zis Alexandra dezgustată. Mama mea, de modă veche, mi-a spus întotdeauna că dragostea înseamnă întîi să ai încredere în cineva şi apoi să tragi.

– O iubesc pe Gaby, a continuat Brooks cu mai puţină fermitate. Dar toţi ştim că este ca un copil. Iar un copil poate fi tentat...

– Dar asta ţi-ai dorit, nu-i aşa? l-a întrebat Stephanie. Ca ea să fie ca o fetiţă?

Brooks i-a aruncat o privire uimită.

– Nu i-am cerut niciodată să se comporte ca un copil, a răspuns el, dar amîndoi ştiau că-şi aminteau seara în

care Gaby i-a spus că o plesneşte cu vorbele pe care i le spune.

– Vrea să-ţi facă pe plac. Este tot ce-şi doreşte, zise Stephanie.

– Mai bine mi-ar fi făcut pe plac spunîndu-mi despre datorii.

Stephanie a ridicat uşor din umeri.

– Poate că nu-i face plăcere să ceară permisiunea ca să cheltuiască bani.

– Asta nu are nici o legătură cu permisiunea. Trebuie să ştiu ce face. De fapt....

– De fapt, zise Stephanie înţelegînd brusc, eşti atît de furios pentru că nu ştii sigur dacă Gaby este de vină.

– Mi s-a spus... şi a ezitat. Poate că trebuie să vorbesc cu ea.

– Nu este oare sub demnitatea ta să vorbeşti cu un trădător care vinde informaţii? întrebă Alexandra.

– Nu este un trădător, răspunse el rece. S-ar putea ca ea să aibă necazuri. Şi dacă m-am grăbit...

– Grăbit, zici. Ai acţionat atît de rapid încît ai speriat-o de moarte. Iar acum ai să-i faci o favoare şi să vorbeşti cu ea. Ce-ar fi să-l găseşti mai întîi pe adevăratul spion şi pe urmă poate că ar fi bine să vii la ea în patru labe şi să-i ceri scuze. Îi este mai bine acum cu Sabrina.

– Sabrina! Auzindu-se strigată, se întoarse şi îl văzu pe Antonio lîngă ea. Ce faci? Nu te-am mai sunat.

– Ştiu, zîmbi ea. Se instală o scurtă tăcere. Nu vrei să stai cu noi şi să bem ceva împreună?

A tras un scaun de la masa vecină şi s-a aşezat, salutîndu-i pe Brooks şi pe Alexandra şi comandînd coniac pentru toţi.

– Dacă întrerup o convorbire personală... Din nou s-a făcut tăcere.

– Vorbeam despre instalaţii, zise Alexandra.

– Poftim? zise Antonio, în timp ce Alexandra începuse să rîdă.

– Discutam despre scurgeri şi despre evacuarea locatarilor suspecţi a le fi cauzat. Ştii ceva despre asemenea lucruri?

– Nimic. Am oameni care se îngrijesc de toate astea. Deşi în ultima vreme am început să discut şi cu ei pentru

oraşul pe care îl construiesc.

– Cum adică construieşti un oraş?

– Exact ceea ce spun. Nu este clar?

– Porneşti cu un teren gol şi construieşti un oraş? Case, magazine, totul?

– Totul, şcoli, spitale...

– Şi oamenii de unde-i iei?

– Ei sînt acolo, trăiesc în cocioabe. Eu construiesc pentru ei o viaţă nouă. Ochii Alexandrei au început să strălucească.

– Întotdeauna m-am gîndit că oraşele pur şi simplu... apar.

– Ei bine, eu le fac să apară!

Stephanie îi urmărea în timp ce Antonio şi Alexandra priveau unul la altul, vorbeau, ascultau, fiecare începînd să cîntărească ce îi putea oferi celălalt. Erau la fel, îşi zise Stephanie; amîndoi se ridicaseră din sărăcie la viaţa luxoasă pe care o duceau prin inteligenţa şi hotărîrea lor, folosind orice şi pe oricine le era la îndemînă. Şi amîndoi erau acum dornici să găsească un loc, împreună cu altcineva, care să facă să pară ca şi cum totul a meritat osteneala.

– Alexandra, zise Stephanie. Trebuie să fiu acasă devreme ca să vorbesc cu America. Te superi dacă plec?

Alexandra i-a făcut cu ochiul, atît de rapid, că nu a văzut decît Stephanie.

– Sună-mă ori de cîte ori doreşti să vorbim despre instalaţii.

– Am să vin cu tine, zise Brooks. Vreau să te întreb...

Ochii li se întîlniră şi buzele lui Stephanie se curbară într-un zîmbet reţinut. Îl plăcea. Chiar şi în situaţia dată puteau împărtăşi hotărîrea nerostită de a-i lăsa pe Antonio şi pe Alexandra singuri. Dacă n-ar fi rănit-o pe Gaby, îşi zise ea, ce prieteni buni am putea fi toţi.

Acasă, i-a povestit lui Gabrielle totul. Stătea ghemuită într-un fotoliu, purtînd una din rochiile Sabrinei, cu ochii înroşiţi. Pe măsură ce Stephanie vorbea, Gabrielle se lumina la faţă.

– Trebuie să-l sun! exclamă ea. Nu-i place să recunoască că a greşit. Şi a fost vina mea; trebuia să-l fi întrebat ce s-a întîmplat ca să putem vorbi despre totul.

– Gaby, nu este adevărat. Stephanie stătea pe braţul fotoliului ei. Nu te învinovăţi. Trebuia să-l fi întrebat, dar el este mult mai vinovat; a auzit povestea şi a hotărît că tu porţi vina fără măcar să fi vorbit cu tine. Gabrielle a oftat.

– Aşa cred. Sabrina, ştii atît de multe!

Poftim cine ştie atît de multe, îşi zise Stephanie după ce Gabrielle s-a dus la culcare. Poftim cine dă sfaturi cum să trăieşti cu un bărbat! S-a gîndit la Garth, stînd în bucătăria lor, citind ziarul, în timp ce ea, în picioare, cu spatele la el, pregăteşte cina. Ar fi trebuit să vorbesc de multă vreme despre ce se întîmplă cu noi. N-ar fi trebuit să cred ce scria în scrisoarea aia murdară, aşa cum Brooks n-ar fi trebuit să creadă povestea despre Gaby. Înstrăinarea dintre noi este în aceeaşi măsură din cauza mea ca şi a lui Garth. A fost în aceeaşi măsură vina mea ca şi a lui faptul că nu am mai făcut dragoste. Voiam să-l pedepsesc. Pentru ce? Pentru că era Garth Andersen; pentru că avea o carieră şi era recunoscut şi se bucura de succes în timp ce eu – tot ce aveam era o afacere falită. Şi o familie. Da, dar şi el avea familie. El avea totul.

Ei bine, am să mă întorc la el, nu-i aşa? I-am jucat o festă de nota zece; l-am părăsit fără ca măcar să ştie; am descoperit că pot să stau pe propriile mele picioare.

Nu este adevărat, se gîndi ea imediat. Am nevoie de familia mea. Doar că nu am timp acum să mă gîndesc la ei.

La *Ambassadors,* afacererile începuseră să înflorească; Stephanie acceptase trei noi oferte pentru noiembrie şi decembrie. Nu le voi putea face eu, se gîndea cu regret; o să le facă Sabrina. S-a mai dus la o licitaţie cu Nicholas şi din nou el a ridicat problema asocierii. „Mă mai gîndesc, i-a spus ea. Am să te anunţ în curînd".

Vineri a supravegheat aranjarea mobilei la etajul al doilea al casei lui Max. Doamna Thirkell împachetase mîncare pentru prînz, dar nu şi-a adus aminte decît după ce au plecat oamenii şi a rămas singură, trecînd din cameră în cameră şi verificînd totul cu lista în mînă. Era aproape cinci cînd şi-a dat seama cît îi era de foame. Prima masă în noua mea casă, îşi zise ea şi, aşezîndu-se cu picioarele încrucişate pe podeaua biroului, a deschis

coşul de nuiele.

Mînca cremă de scoici dintr-un vas de plastic cînd în uşă a apărut Max.

– Un picnic inaugural şi eu nu am fost invitat. Uimită, şi-a ridicat privirea.

– Cum ai intrat?

– Cu cheia mea. Am fost prea indiscret?

– Fireşte că nu, iartă-mă, rîse ea.

– Ai uitat că este casa mea? O privea intens.

– Aşa se pare. Vocea îi era moale. M-am lăsat furată. Dar îţi promit că nu o să merg pînă acolo încît să mă mut în ea.

– Casa ar fi mai frumoasă dacă ai face-o. Pot să mă aşez?

– Fireşte. Faţa îi era însufleţită şi s-a grăbit să umple o farfurioară cu pesmeţi, paté şi scoici. Iată picnicul tău inaugural. Îmi pare rău că nu avem o sticlă de vin.

– Un moment. El s-a ridicat, a ieşit şi s-a întors cu o sticlă de vin şi un tirbuşon.

– Întotdeauna ai la tine o sticlă de *Beaujolais?* I-a întrebat Stephanie, în timp ce el desfăcea sticla.

– Numai astăzi. O casă nu este mobilată pînă cînd nu are un pat, o masă şi vin. Mi-ai spus că primele două urmau să fie livrate astăzi. Eu l-am adus pe al treilea. Acum... pahare avem?

A ridicat paharul ei.

– Îmi cer scuze din nou. Trebuia să fie un picnic pentru o singură persoană.

– Atunci vom bea amîndoi din el.

În timp ce mîncau şi beau, el i-a povestit ce planuri avea cu o galerie de artă în care să vîndă tapiserii din Europa răsăriteană.

– Trebuie să le vezi. Nişte piese uriaşe, îndrăzneţe şi puternice. Mi-ar plăcea una aici în casă, pe peretele lung din salon, dacă tu aprobi.

– Dar nu ai nevoie de aprobarea mea. Dacă-ţi doreşti ceva în casa ta poţi să-ţi cumperi.

– Părerea ta este importantă pentru mine. Poţi să-mi arăţi casa ca să văd ce ai făcut pînă acum?

– Desigur. Ea a pus totul înapoi în coş mişcîndu-se încet, încercînd să regăsească plăcerea atmosferei de

intimitate pe care el o spulberase. Prezenţa lui a umplut spaţiul pe care de fapt începuse să- l simtă ca fiind al ei; iar acum era casa lui, tăcută în jurul lor, tăcerea lui. Stătea în picioare şi se uita la ea. A răsuflat adînc ca să-şi încetinească ritmul bătăilor inimii.

Dar casa era o parte a ei şi, trecînd prin camere, aproape că l-a uitat pe Max. Ştia că nu a reuşit să realizeze luminozitatea nuanţelor Sabrinei, combinaţiile ei ingenioase şi contrastele neaşteptate în ce priveşte ţesăturile şi linia – dar în definitiv, îşi spuse Stephanie, eu am proiectat pentru Max Stuyvesant, care nu este renumit pentru spiritul său deosebit. Dă-mi o Alexandra şi atunci o să vedem ce pot să fac.

Totuşi, camerele aveau o eleganţă şi o personalitate de neconfundat. Stephanie făcuse din fiecare o entitate distinctă, cu una sau două piese masive de mobilă echilibrate de cîteva mai simple, pereţii îmbrăcaţi în stofă sau piele de culoare închisă. Camerele se armonizau una cu alta prin lemnul de culoare închisă şi prin asortarea ţesăturilor puse în valoare de lămpi montate în pereţi sau de izbucniri de culoare pentru a crea o atmosferă atît de senzualitate cît şi de singurătate, cu un aer de intimitate, aproape încărcat de secrete. Exact ca Max.

Stînd în mijlocul fiecărei camere, aprinzînd luminile pentru a împrăştia întunericul de octombrie, Stephanie îşi ascundea mîndria şi sentimentul posesiv prezentînd în fraze seci ultimele tuşe pe care le mai avea de făcut pentru a termina şi planurile pentru definitivarea ultimelor două etaje.

– Nu voi putea să termin totul, a spus ea încet. Nu mai am timp decît pînă luni. Dar cea mai mare parte a ceea ce trebuia făcut s-a făcut.

Max avea un aer evaziv, dînd in cap în timp ce ea vorbea. Cînd a terminat erau în holul de la etajul al patrulea, umbrele lor profilîndu-se în lumina ce venea prin uşa dormitorului. A prins-o de mîini.

– Este superb. N-aş schimba nimic. I-a sărutat palmele, simţind cu buzele tremurul care-i cuprinsese tot trupul. Stephanie şi-a lipit capul de pieptul lui, iar Max, înconjurînd-o cu un braţ, a condus-o în dormitor.

Nu era timp de gîndit, dar oricum nu conta. Max a fost

o umbră care a planat peste tot ce a gîndit şi a făcut de cînd a dansat cu el *la Annabel's* şi, din momentul în care a apărut în după-amiaza asta, a ştiut tot timpul că va face ultimul pas care o va îndepărta de Stephanie Andersen cea care venise la Londra cu patru săptămîni în urmă. Şi de ce nu l-aş face? se gîndi ea într-o scurtă străfulgerare defensivă. Garth o are pe Sabrina. Este o prostie să cred că pînă acum ei nu au... Max a strîns-o în braţe, ţinîndu-i capul cu o mînă, iar ea a venit în întîmpinarea gurii lui deschise, dorinţa triumfînd asupra prudenţei.

A mea! exalta ea în gînd. A mea! Casa pe care eu am făcut-o! Amantul meu! Viaţa Sabrinei. Şi a mea.

Max i-a scos hainele şi a întins-o pe pat înainte să se dezbrace şi el. Stătea în picioare deasupra ei, privindu-i trupul subţire.

– Lungă aşteptare! l-a auzit Stephanie murmurînd; s-a întins lîngă ea, un trup masiv şi un păr roşu cîrlionţat luminate slab din spate – o umbră cu mîini puternice, reci. S-a apropiat de el, dar Max a clătinat din cap. Prinzîndu-i amîndouă braţele cu o singură mînă, i le-a proptit sub cap, şi – cu cealaltă mînă – a mîngîiat-o urmărindu-i lent toate curbele corpului, simţind cum carnea îi freamătă sub atingerea lui, a coborît apoi în linie dreaptă de-a lungul pîntecului, pînă la cununa de păr şi la intimitatea ei care se strîngea încercînd să-l respingă.

– Nu, gemea Stephanie.

A încercat să se tragă înapoi sau să-l împingă, dar Max îi ţinea încă bine mîinile. Atunci a închis ochii, dorinţa şi ruşinea contopindu-se cînd i-a simţit gura afundîndu-se în ea cu muşcături uşoare. A încercat să rămînă la fel de rigidă ca gîndurile ei, să se detaşeze de durerea şi plăcerea pe care i le provoca gura lui neobosită, dar coapsele au început să se mişte involuntar, gîtul i s-a încordat şi a scos un strigăt, terminînd brusc, uluită de plăcerea care o invadase.

În reacţia corpului ei, Stephanie a recunoscut cu mintea încă înceţoşată abilitatea calculată a mîinilor şi a gurii lui Max, dar a ignorat acest lucru. Cînd, în sfîrşit, i-a eliberat mîinile şi s-a întins peste ea şi-a ridicat privirea şi l-a întîlnit ochii cenuşii, inexpresivi, urmărind-o. S-a mişcat deliberat, pătrunzînd lent, pînă cînd ea nu a mai putut

aştepta; ridicîndu-şi coapsele, l-a apucat cu amîndouă mîinile şi cu forţă l-a tras adînc în ea. Camera se învîrtea de repeziciunea gîndurilor ei, iar buzele îi rosteau numele. Max zîmbea.

– Scumpo, i-a zis Alexandra lui Stephanie în timp ce turna ceaiul luni dimineaţa, în biroul ei. Pari obosită!

– N-am prea dormit în weekend-ul ăsta. Tu, în schimb, arăţi minunat! Nu te-am mai văzut de la cina luată la restaurantul italian.

– Mă gîndeam că trebuie să vorbesc cu tine despre asta. Pot să-ţi vorbesc despre Antonio?

– Dacă-ţi face plăcere.

– Aş vrea să ştiu dacă te mai gîndeşti să te căsătoreşti cu el.

– Eu nu.

– Categoric?

– Categoric. Alexandra, el aşteaptă... Nu, n-ar trebui să-ţi impun sentimentele mele.

– Scumpo, de cîte ori în ultimul an mi-ai spus ce aşteaptă el? Şi de cîte ori ţi-am spus ce caut eu?

Neştiind răspunsul, Stephanie privea la ea în tăcere.

– Cred că-ţi aminteşti de spectacolul meu cu Brooks, săptămîna trecută. A întins ceaşca mai vrînd puţin ceai şi a muşcat dintr-un corn. Mi-a făcut plăcere să-l demolez nu pentru că o iubesc pe Gabrielle – de fapt, cred că este o proastă – ci pentru că mă deranjează cînd văd bărbaţi plini de ei cum îşi calcă în picioare micuţele lor doamne loiale. Dar adevărul este că tot timpul am ştiut că el este genul de bărbat pe care mi-l doresc.

– Brooks?

– Părţi din Brooks. Nu mizerabilul care vrea ca fetiţa lui să-l adore, ci celălalt – bărbatul plin de succes, sigur de el, care construieşte un imperiu şi îl apără. Asta este ce-mi doresc eu. Aş putea să fiu sigură că un bărbat ca el mi-ar construi castelul şi m-ar ajuta să-mi conduc viaţa. Am făcut-o singură atîta vreme, ştii doar; am obosit. Antonio este destul de bogat ca să-mi cumpere orice aş dori şi m-ar lăsa să conduc o parte a imperiului lui. Aş fi mai mult decît o jucărie; l-aş ajuta să construiască oraşe – cum să rezist la aşa ceva? – dacă mi-ar cere în schimb

să rămîn cu el, să fiu alături de el, ar fi un schimb echitabil. În definitiv, cît voi mai avea treizeci de ani? Sau să arăt atît? Ce dracu', scumpo, vreau un loc căruia să-i aparţin, vreau să aibă grijă cineva de mine şi să am ceva al meu de făcut. Vreau totul, oare nu asta vrem toţi?

Stephanie amesteca ceaiul din ceaşcă. Cîteva frunze se lăsaseră la fund ca o floare cu patru petale. Sau o familie. Este luni, îşi zise ea. 22 octombrie. Ziua în care Sabrina urmează să facă radiografia.

– Sabrina, mă asculţi? Într-adevăr arăţi obosită.

– Mă întrebam unde este dragostea în acest schimb.

– Oh, dragostea! Antonio spune că dragostea vine mai tîrziu. Este o veche legendă Guarani. Dacă putem să fim prieteni, am să fiu mulţumită. Poate că ăsta este cel mai bun lucru la care putem spera oricare dintre noi.

– Iertaţi-mă, milady, le-a întrerupt Brian, dar domnul Michel Bernard spune că este important să vorbească cu dumneavoastră.

Alexandra s-a ridicat într-un vîrtej de energie.

– Îţi spun la revedere, scumpo. Plecăm la Rio o săptămînă.

– Deja?

– Ei bine, nu-i spune lui Antonio, dar Alexandra crede că este o idee bună să vadă întinderile de pămînt înainte de a se îngropa pînă la genunchi în boabele de cafea şi în indienii Guarani.

– Şi Antonio ce zice?

– Antonio spune că te-a pierdut pentru că a fost prea răbdător. Forţa şi rapiditatea sînt cuvintele de ordine ale zilei ca să mă aducă în braţele lui. Mi-a spus o legendă Guarani ca să ilustreze toată treaba asta. Prea lungă ca să o repet. Dacă mă gîndesc bine, este prea lungă şi ca să mi-o amintesc.

Au rîs. Pe neaşteptate, Stephanie a îmbrăţişat-o pe Alexandra şi a sărutat-o pe obraz; i-a sesizat surprinderea şi a văzut că se fereşte. O greşeală, se gîndi ea; ele nu făceau aşa ceva. Dar ce importanţă mai are? Nu o să mai fiu aici cînd o să se întoarcă. S-ar putea să nu o mai văd niciodată.

– Te sun cînd ne întoarcem, i-a zis Alexandra şi Stephanie a dat din cap în timp ce lua receptorul.

– Michel? Nu trebuia oare să mă suni acum vreo patru săptămîni?

– Mi-amitesc că ţi-am promis şi îmi cer scuze. Am fost la Bonn, iar Jolie este în Turcia. Am auzit că ai avut un accident la lady Chasson.

– Da, am fost neîndemînatică.

– Cu totul uimitor pentru o doamnă plină de graţie care ştie atît de bine cît de fragile sînt obiectele de artă. Dar am auzit de asemenea şi de o mică neînţelegere cu Rose Raddison.

– Se aude totul la Bonn?

– Nu, la Paris. Lady Chasson este în vizită la prieteni. E mică lumea în care trăim, nu-i aşa?

– Da. Cu un zîmbet trist, Stephanie şi-a amintit cît de nelimitată părea întotdeauna lumea Sabrinei în comparaţie cu micimea Evanston-ului.

– Ce face Jolie în Turcia?

– Fotografiază un transport de vaze confiscate în timp ce se încerca să fie scoase prin contrabandă din ţară. Te-am sunat ca să-ţi cer ajutorul. Acum sîntem siguri că falsurile reprezintă numai ceva colateral, nu operaţiunea principală. Grosul banilor provine din contrabanda făcută din ţările în care guvernele au interzis exportul de obiecte de artă şi antichităţi. Cineva finanţează grupuri în aceste ţări ca să jefuiască muzee, morminte şi temple vechi, şi apoi acel cineva scoate prin contrabadă obiectele şi le vinde în Europa şi în America. Ai auzit ceva de asta?

– Ceva...

– Ei bine, asta nu te afectează prea mult pentru că tu nu vinzi asemenea lucruri – obiecte de artă şi bijuterii provenite din morminte din Turcia şi Egipt, sculpturi din temple din Cambodgia, Thailanda şi Columbia; chiar bucăţi întregi din temple – portaluri, ziduri, altare.

– Dar cum pot să te ajut dacă eu nu vînd asemenea lucruri?

– Credem că Ivan Lazlo, care este înregistrat ca proprietarul firmei *Westbridge Imports,* şi agentul lui Rory Carr ascund piesele scoase prin contrabandă în depozitele lor. Unde sînt scoase pentru cumpărători anume, altele sînt vîndute împreună cu antichităţi absolut legale. Dar se pare că Ivan şi Rory au vrut să scoată bani numai

pentru ei şi s-au apucat de falsuri.

– Dar cine este proprietarul real al firmei *Westbridge Imports?*

– Ah, ăsta este misteriosul nostru numărul 1 pe care încă nu l-am găsit. Cînd o să o facem, o să avem ultima piesă. Dar acum am auzit zvonuri că amîndoi s-ar fi certat cu boss-ul din cauza banilor şi din cauza riscului de a fi demascată contrabanda dacă se descoperă falsurile, dacă sînt examinate registrele şi dacă se pun întrebări. Hoţii se încaieră întotdeauna, nu-i aşa? Aşa că ne-am gîndit că s-ar putea să fi auzit şi tu. Apariţia neaşteptată a unor zvonuri despre agenţi sau dispariţia bruscă a unor asemenea zvonuri, vînzători care caută noi parteneri, poate un număr mai mare de obiecte rare aruncate deodată pe piaţă. Dacă auzi ceva, ne suni la Paris? În două săptămîni vom fi la Londra. Rezervă-ne o seară şi te vom lua să mănînci cu noi. Se poate?

– Da. Voi fi plecată, se gîndi ea.

Brian a adus corespondenţa.

– A sunat Gabrielle de Martel, milady. Vă roagă să o chemaţi dumneavoastră. Pot să vă aduc ceva pentru prînz?

– Nu, mulţumesc, Brian, s-ar putea să ies.

Se uita printre scrisori în timp ce forma numărul de telefon.

– Sabrina, zise Gabrielle. A sunat Brooks.

A găsit o scrisoare de la Sabrina; a deschis-o.

– Nu am vorbit cu el. I-am zis doamnei Tirkell să-i spună că am ieşit.

Veşti de la Evanston; veşti despre familia ei. Vorbe, nimic personal.

– Dar acum cred că ar trebui să-l sun eu. Se înfurie cînd...

Cum aşa? Nimic personal într-o scrisoare despre familia ei?

– Dar n-am vrut să fac nimic pînă nu vorbesc cu tine. Dacă fac ceva ce nu trebuie?

Nimic despre Garth.

– Pur şi simplu nu sînt sigură ce să-i spun.

Nu vorbiseră de o săptămînă. Stephanie nu a vrut să vorbească; gîndurile îi erau prea pline de Max.

– Sabrina, m-ai auzit?

– Da, Gaby. Ascultase printre gîndurile ei. Nu cred că ar trebui să-l suni.

– Părerea ta este că ar trebui să aştept să mă cheme el.

– Tu nu crezi că aşa ar trebui? Să fii sigură că amîndoi ştiţi ce aveţi de făcut iar tu, tu ce doreşti să faci? N-ar trebui să... să vă înşelaţi unul pe altul. Sau pe tine însăţi.

– Cred că aşa ar trebui. Doamne, urăsc să fiu înţeleaptă, oftă Gabrielle.

Încă nu se făcuse ziuă la Evanston. Mai erau cîteva ore pînă cînd Sabrina se va duce la Nat Golder, cîteva ore pînă cînd o va suna pe Stephanie să-i spună ce a hotărît doctorul. Pînă atunci Stephanie s-ar putea gîndi la Max. Un weekend cu Max, în casa lui, mîncînd mîncarea adusă de lacheul lui de la cele mai bune restaurante din Londra şi servite pe biroul din studio. Menajera lui îi adusese o valiză cu lucruri personale; el a purtat un halat purpuriu, iar ea unul de catifea albastră, înfăşurat de două ori în jurul taliei. Răsucise în sus mînecile şi le legase la coate cu sfoară rămasă de la muncitori. Părul îi era un talmeş-balmeş, ochii strălucitori, fiecare nerv receptiv la schimbările de temperatură, la o adiere de aer, la o mîngîiere a luminii soarelui pe piele şi mîna lui Max pe sîni, cafeaua tare de dimineaţă şi vinul de Burgundia sorbit noaptea, strălucind întunecat în lumina flăcărilor ce mureau în căminul din dormitor.

Ea făcea echilibristică pe o muchie fină între dorinţă şi excitaţie, îmbujorată de triumful descoperirii.

– Splendid, a exclamat Max. Frumuseţea mea uluitoare!

– Frumoasă laudă din partea unui cunoscător, zise ea nepăsătoare, dar triumful îi strălucea în priviri.

Dar luni, stînd în biroul ei, se întrebă – ce triumf? Nu era triumful intimităţii, sau al afecţiunii, sau măcar al prieteniei! Era triumful pasiunii. Care, şi-a dat dintr-o dată seama, era ultimul articol de pe lista mea. Am vrut să fac tot ceea ce a făcut Sabrina, să trăiesc experienţa vieţii ei în toate sensurile în care se deosebea de a mea. Iar acesta era ultimul: senzualitatea calculată a lui Max Stuyvesant.

S-a înfiorat. Mîndria pe care o resimţea pentru *Ambassadors,* aranjarea casei lui Max, grija ei pentru Gabrielle, afecţiunea pentru Alexandra. Totul a fost un vis. Dar chiar dacă aş putea să-l continui, îşi zise ea, tot nu ar fi suficient. Eu doresc dragoste şi căldură şi ataşament. Altminteri nu o să am un loc căruia să-i aparţin.

În definitiv, unde este locul meu? Oriunde pot fi ataşată de alţi oameni. Cîndva am avut parte de aşa ceva, sau am crezut că am, şi apoi am pierdut totul. Iar acum am descoperit că nici viaţa Sabrinei nu este viaţa pe care mi-o doresc.

Dar cum o să ştiu ce vreau pînă nu o să mă întorc la Garth şi nu o să aflu? Garth, Penny, Cliff. Căminul meu. „Mi-e dor de ei", zise cu voce tare, speriată de tăcerea din jur. „Şi am nevoie de ei".

Lor le-a fost dor de mine, au avut nevoie de mine?

Nu fi ridicolă. Ei nici măcar nu ştiu că am plecat. Sună telefonul. Brian nu era aşa că a ridicat receptorul şi a auzit inflexiunile plăcute ale vocii lui Max.

– Fără să fi planificat, se pare că în weekend m-am mutat în noua mea casă. Acum mă împiedic de muncitori. Cred că trebuie să dispar cîteva zile.

– Oh, şi a auzit în vocea ei dezamăgirea.

– Cred că ar fi plăcută o croazieră. Mediterana este magnifică în perioada asta a anului. Iar aşa muncitorii ar putea termina fără să se mai împiedice de nimeni.

– Da.

– Pot să termine fără îndrumarea ta?

A scos un suspin. Mai uitase un lucru de pe lista dorinţelor pe care le voia împlinite: o croazieră. Sabrina făcuse atîtea! Stephanie nu-şi dorea decît una. Apoi am să mă întorc la ceea ce mă aşteaptă. Am să mă întorc la Garth şi am să găsesc dragostea cu care eram obişnuită. Pot să fac atît de multe acum! Am învăţat atît de mult despre mine. Voi încerca. Promit.

Dar mai întîi îmi doresc încă un vis. Unul singur.

– Brian poate supraveghea echipa de constructori, zise ea.

– Vom merge de la Monaco pînă la Riviera italiană; circa patru, cinci zile. Îţi convine?

– Da.

– Excelent. Vom mai lua încă trei cupluri cu noi; or să-ţi placă. Plecăm miercuri dimineaţă, pe 24. Poţi să fii gata la ora nouă?

– Da.

Punînd receptorul în furcă, şi-a mişcat scaunul ca să poată privi prin uşa biroului, de-a lungul magazinului, pe fereastră, în stradă. Ziua era închisă dar caldă, aerul argintiu părea o perdea între Stephanie şi oamenii care treceau grăbiţi. O să o sune pe Sabrina ca să afle ce i-a spus doctorul şi să o anunţe că o să fie plecată cîteva zile. Şi apoi aventura se va sfîrşi.

Totul se apropia de sfîrşit. Doamna Thirkell va avea grijă de Gabrielle şi nu era decît o chestiune de timp înainte va Brooks să vină după ea. Alexandra era cu Antonio. Barza *Meissen* s-a spart şi lui Rory Carr i-a spus să nu mai vină. Magazinul a mers bine cît s-a ocupat de el: a vîndut cîteva piese mari, a cîştigat un comision impresionant din decorarea casei lui Max şi a contractat noi comisioane pentru luna următoare.

Cînd s-a întors Brian, ea s-a ridicat şi şi-a pus jacheta. Mai avea cîteva lucruri de făcut: s-o sune pe Sabrina, să facă ordine în sertarele şi dulapurile din Cadogan Square pe care le folosise ea, să hotărască ce să împacheteze pentru croazieră. Stătea în mijlocul magazinului, întipărindu-şi-l în memorie; apoi şi-a luat un ultim rămas bun, tăcut, de la *Ambassadors*.

CAPITOLUL 15

Sabrina s-a mişcat, pe jumătate trează. 6 octombrie, se gîndi ea. Garth urmează să plece în California, dar cînd a deschis ochii a văzut că de-abia se crăpa de ziuă. În arţar, o pasăre cînta. Sabrina s-a mişcat din nou şi şi-a dat seama că Garth o ţinea încă de mînă, degetele lor fiind strîns împletite. Brusc, i-a revenit în minte seara, învăluind-o – gura lui Garth fremătînd pe sînii ei, corpul lui acoperindu-l pe-al ei, pasiunea răspunsului ei. Nu a fost un vis; totul s-a petrecut aievea. Dar ce puteam să fac?

În somn, strînsoarea mîinii lui Garth a devenit mai

puternică. Sabrina a simţit fluxul de căldură dintre ei şi brusc şi-a da seama cît de schimbată poate părea lumea cînd o mînă ţi-o ţine strîns pe a ta în întuneric.

Era înspăimîntată. Îndepărtează-te. Lumea ta nu s-a schimbat. Dar gîndul a dispărut şi ea a adormit din nou. Cînd s-a trezit, soarele strălucea limpede prin ferestre şi era singură în pat.

S-a uitat prin cameră. Valiza lui Garth, în care-şi pusese lucrurile, se afla încă deschisă pe un scaun. Trebuie să mă scol, îşi zise ea, şi să văd dacă nu are nevoie de ajutor. Dar îi era teamă să dea ochii cu el. Stephanie, te rog, iartă-mă. Nu am vrut. Te rog să înţelegi... Deodată şi-a reamintit fericirea încercată cînd l-a simţit în ea şi sentimentele de pierdere şi vinovăţie care au urmat.

Nu aş fi ştiut niciodată cum ne-ar fi putut fi.

Dar nu avea nici un drept să gîndească aşa şi, ruşinată, a închis din nou ochii, ca un copil care se ascunde de el însuşi. Pentru că nu putea să nege că a dorit să facă dragoste cu Garth. Şi ea nu va şti niciodată dacă asta a fost motivul pentru care, seara trecută, pentru prima dată, el a abordat-o nu cu o întrebare, ci cu siguranţa unui soţ.

Dar nu putea să aştepte la infinit, îşi zise ea; am fost nebune să ne imaginăm că ar fi putut. Riscul a existat în permanenţă. Pur şi simplu în cele din urmă m-a prins. Asta nu înseamnă nimic.

I-a auzit paşii înăbuşiţi pe scări şi a închis repede ochii. El s-a apropiat de pat, a sărutat-o, şi-a luat valiza şi a ieşit din cameră.

Şi apoi a plecat. Sabrina a fost cuprinsă de un sentiment extraordinar de uşurare. Seara trecută fusese un accident. De fapt ea nu simţise nimic; nu mai mult decît un răspuns scurt. Nu a fost important.

Îl doreai şi el ştia asta. L-ai ţinut în braţe şi toată noaptea mîna ta a fost într-a lui.

Doar un episod, şi-a spus cu hotărîre. Eram obosită şi am coborît garda. Acesta a fost riscul. Nu a fost nimic altceva.

Mincinoaso!

Stephanie nu are de ce să-şi facă probleme. Orice aş simţi, pot uita cu uşurinţă. Am de făcut o treabă aici şi un

termen limită cînd am să plec. Nu sînt implicată în nici un alt mod.

A evitat să-şi privească imaginea în oglindă. Nu o să permit să se mai întîmple. Iar Garth va fi plecat pentru o săptămînă.

A sunat Linda Talvia, invitîndu-i pe Sabrina şi pe copii la cină.

– Nu putem veni cel puţin cîteva zile, i-a răspuns Sabrina. Poate spre sfîrşitul săptămînii?

– Doamna doreşte să fie o vreme singură, zise Linda. Cunosc sentimentul. Cînd Marty este plecat mă simt mai înaltă şi cu cîteva kilograme mai slabă. Şi cu întreaga casă numai pentru mine. Un paradis.

Aşa era viaţa mea la Londra, se gîndi Sabrina. Răspundeam numai de mine însămi. Lucru de care am dorit să fug.

– Dar vreau să te văd, insistă Linda. Cînd se întoarce Garth?

– Duminică.

– Nu poţi să vii miercuri, sau chiar marţi? Mai devreme? Mă gîndeam că am putea vorbi puţin.

Are nevoie să vorbească, se gîndi Sabrina.

– De ce n-am veni astă-seară? Mi-ar plăcea să gătească altcineva pentru noi, aşa, pentru variaţie.

– Vrei într-adevăr? Oh, Stephanie, ce m-aş face fără tine? Vino la patru şi jumătate. Marty are cursuri toată ziua şi nu se întoarce înainte de şase. Copiii se pot juca în curte.

– Vom fi acolo, i-a spus Sabrina.

În după-amiaza aceea i-a luat pe Penny şi pe Cliff la cumpărături. Tot amînase, sperînd că o pot aştepta pe Stephanie, dar pantofii lui Cliff se rupseseră, Penny tot bîzîia că toate fetele poartă ceva ce se numeşte *Beene Jeans* şi o să moară dacă nu o să aibă şi ea, şi, în sfîrşit, Sabrina nu mai găsea scuze. Nu prea mai am scuze pentru nimic, se gîndi ea; poate că ar trebui să-mi rup şi cealaltă încheietură.

La magazinul de încălţăminte vînzătorul i-a măsurat piciorul lui Cliff şi a adus mai multe cutii de pantofi. Cliff i-a încercat uitîndu-se de la pantofi la Sabrina. Ce aşteaptă?

– În care te simţi cel mai bine? l-a întrebat ea. Care-ţi place cel mai mult?

Ezitînd, Cliff a ridicat un pantof greu, aproape ca o gheată de munte.

– Nu crezi că sînt prea călduroase, să stai cu ele în picioare toată ziua la şcoală? El a dat din cap în semn că nu. Foarte bine, atunci, hai să-i cumpărăm şi lui Penny nişte blugi.

– Mami, a izbucnit Cliff. Pot într-adevăr să le iau pe astea?

Acum ce am mai făcut? A luat unul dintre pantofi prefăcîndu-se că-l examinează. Evident, Stephanie ar fi zis nu, probabil pentru că erau pentru afară nu pentru şcoală şi poate din cauza preţului, dar eu nu ştiu cît costă o pereche de pantofi pentru băieţi.

– Dacă ţi-i doreşti, sînt ai tăi. Am hotărît că trebuie să cumpărăm lucrurile care ţin cel mai mult, indiferent de preţ. Dar va trebui să ai grijă de ei. Sînt rezistenţi la apă? Vînzătorul a adus un spray care-i face rezistenţi la apă şi, în timp ce Sabrina căuta una dintre cărţile de credit ale lui Stephanie, Cliff îşi punea ghetele noi plin de încîntare.

Cînd au ieşit din magazin s-a întors să se întîlnească cu prietenii lui la terenul de fotbal, apoi a ezitat.

– Mami, mulţumesc. Mult. Şi a fugit lăsînd-o pe Sabrina îmbujorată de plăcere.

La intrarea în Marshal Field, au văzut-o pe Vivian Goodman cu Barbara.

– Sîntem în căutarea a ceva ce se cheamă *Beene Jeans,* zise Vivian.

– Uluitor, zise Sabrina strîmbîndu-se. Geoffrey Beene a hipnotizat întreaga clasă a VI-a.

– Mami, pot să merg cu Barbara?

– De ce nu vă duceţi voi două în timp ce eu şi Vivian ne plimbăm puţin? Poftim cartea de credit de la *Field.* Dar să cumperi numai o singură pereche.

Vivian o privi cu curiozitate.

– Să fi rămas eu în urmă? Eu nu am trimis-o niciodată singură pe Barbara cu o carte de credit.

– Şi pentru Penny este pentru prima oară, zise Sabrina remarcînd mirarea din ochi mari ai lui Penny. Mă simt cam îndrăzneaţă. Dar nu mă lăsa să te influenţez...

– Dimpotrivă, îmi place. Bem o cafea?

– Dacă nu ai nimic împotrivă, este în apropiere un nou magazin de antichități pe care aş vrea să-l văd.

– E-n regulă, Garth mi-a spus că-ţi plac obiectele de artă.

Era un magazin mic numit *Collectibles*, înghesuit între un boutique de geamantane de lux şi un restaurant specializat în clătite şi paste de casă. O amplasare perfectă, îşi zise Sabrina; proprietarul ştie ce face. Înăuntru, zeci de covoare orientale acopereau podeaua unei camere pline de mobilă.

Vivian a atins o lampă de cristal cu plumb de forma unei lalele.

– Cum îşi pot permite astăzi oamenii să cumpere o lampă *Tiffany*?

– Nu este *Tiffany*, îi răspunse Sabrina uitîndu-se la ea. Pare a fi de Boemia. Imitau foarte bine *Tiffany*. Dacă aş vinde-o nu aş cere mai mult de cincizeci sau şaizeci de dolari.

– Într-adevăr, se auzi o voce şi Sabrina văzu o femeie subţire îndreptîndu-se spre ele. Avea părul scurt şi argintiu, piepfănat spre spate, dezvăluindu-i faţa fină, delicată, dominată de ochi negri cu privire intensă. Deşi îmbrăcămintea ei nu era scumpă, reuşise să fie elegantă şi să aibă stil, iar Sabrina o admira; face multe, îşi spuse ea, cu bani puţini. Şi ea este proprietara acestui loc.

– Iar eu cît cer pentru el? a întrebat femeia.

Vivian a citit eticheta mică lipită la baza lămpii.

– Cincizeci şi cinci de dolari. Este uluitor!

– Nu pentru cineva care cunoaşte sticla de Boemia. Femeia i-a întins Sabrinei mîna. Madeline Kane. Lucraţi cu antichităţi?

– Sa.. Stephanie Andersen. Şi-au dat mîna. Am lucrat în trecut.

– De ce nu vă uitaţi puţin în jur şi să-mi spuneţi ce părere aveţi? Nu am deschis decît de o săptămînă. Sînt încă în faza de organizare.

Sabrina a devenit nervoasă cînd au început să uite la mobilă. Era prima dată cînd era cît pe-aci să-i scape numele ei adevărat şi ştia de ce: fusese prinsă de vraja

magazinului, de mirosul pătrunzător de mobilă lustruită, de catifelele şi brocarturile vechi, de praful care dansa în razele de soare ce transformau particulele fine de rumeguş în aur. Vreau să merg acasă. Vreau să mă plimb prin *Ambassadors* şi să stau la biroul meu; vreau munca mea. Simţea un dor sfîşietor de casă şi ochii i s-au umplut de lacrimi.

Vivian o privi cu îngrijorare.

– Stephanie, ce este?

– Nimic. A clipit şi o caleaşcă superb de urîtă, drapată toată în purpură a început să-i joace în faţa ochilor printre lacrimi. Un gînd imposibil, zise ea.

– Pot să fac ceva pentru dumneavoastră?

– Nu, este.. oh, de mult am avut şi eu o afacere, vînzări imobiliare, şi mi-au trecut şi mie prin mînă asemenea mobilă, obiecte de artă şi antichităţi, obiecte recuperabile. Nu a mers; am fost nevoită să renunţ şi să-mi iau altă slujbă. Şi le duc dorul. Mirosul şi aspectul şi senzaţia propriului meu magazin...

– Aţi avut un magazin?

– Oh, nu. Dar întotdeauna mi-am dorit unul.

Madeline Kane o urma la mică distanţă în spate. Este ceva la această femeie, se gîndi ea, care o face să fie deosebită. Felul în care calcă şi îşi ţine capul. Felul în care a evaluat magazinul cu o privire rapidă, sigură, de cunoscător. Curioasă, Madeline privea la ea gînditoare.

– Poate că mă puteţi ajuta. Încerc să găsesc nişte informaţii despre această masă D*uncan Phyfe.* Ştiţi ceva despre ea? Ştiu că este de pe la 1850...

– Nu este *Phyfe,* zise Sabrina direct. Şi-a trecut mîna peste ea, aplecîndu-se să se uite la picioare. Este *Belter.* Foarte timpuriu, de pe la 1840, dar Phyfe nu a lucrat niciodată aşa lemnul de trandafir; priveşte liniile picioarelor în formă de gheară.

Madeline s-a aplecat să se uite.

– Da, a murmurat ea. Fireşte! S-a îndreptat şi şi-a ţuguiat buzele. Stephanie, de ce nu te întorci în afacerile imobiliare?

Sabrina îi aruncă o privire rece.

– Îţi spui că nu este treaba mea, zise Madeline. Dar am nevoie de cineva care să lucreze pentru mine din cînd

în cînd, la inventar şi în magazin, dar în principal să se ocupe de vînzări imobiliare. Făceam eu asta, dar nu mi-a plăcut; prefer să mă învîrt prin magazin. Dar ies bani buni din vînzările astea şi este cel mai uşor mod de a-mi spori patrimoniul. Aşa că îţi ofer o slujbă. Cu program redus dacă trebuie să fii acasă cu copiii. Ei, acum este treaba mea, sau a ta?

Nu, femeie minunată, absolut minunată ce eşti! Este treaba lui Stephanie. Tocmai i-ai oferit o slujbă lui Stephanie.

– Treaba noastră, a acceptat Sabrina cu un zîmbet. Cînd ai vrea să încep?

– Ieri.

– Atunci am să fiu aici luni dimineaţă la ora zece.

– Zece este pentru clienţi, draga mea. Nouă ar fi mult mai bine.

– Fireşte. Am uitat ce înseamnă să lucrezi pentru cineva. Dar mai întîi trebuie să dau un telefon ca să demisionez dintr-o altă slujbă. Am să fiu aici cît mai aproape de ora nouă, în funcţie de cum îmi rezolv lucrurile.

– Foarte bine. Am impresia că nu eşti interesată de salariu?

– Poftim?

– Nu m-ai întrebat nimic despre salariu.

Sabrina a rîs.

– Am să fiu mult mai practică cînd am să mă ocup de vînzări. Dar poate aştepta pînă luni cînd o să stabilim cîte ore o să lucrez şi ce o să fac practic.

Madeline privea cu ochii mari la ea, evident încurcată, şi Sabrina şi-a dat seama că trebuia să fie mai prudentă. Se comporta ca lady Longworth şi nu ca o casnică ce trebuie să muncească pentru a contribui la cheltuielile casei.

– Dacă îţi convine, a adăugat ea.

Madeline a zîmbit uşor.

– Fireşte, te aştept luni dimineaţă.

Mergînd să le recupereze pe Penny şi pe Barbara, Vivian i-a spus:

– Garth nu mi-a zis că eşti un adevărat expert.

– Nu vorbim despre asta prea mult. Sabrina simţea că-i vine să sară într-un picior pe stradă de bucurie. O

slujbă pentru Stephanie. Şi pentru ea cît timp o să mai stea aici. Dar dorul de casă nu-i trecuse; voia *Ambassadors*. Am să-l sun pe Nat, se gîndi ea, şi am să-l rog să-mi facă radiografia mai devreme. Dacă poate să o facă îndată ce se întoarce Garth, am să plec imediat. Şi-a amintit cum s-a trezit cu degetele strîns împletite cu ale lui. Trebuie să plec imediat.

– Mami, uite ce-am cumpărat! o strigă Penny. Şi ghici ce mi s-a întîmplat. Doamna care vindea nu a vrut să se uite la noi, dar i-am arătat cartea de credit – uite-o – şi apoi ne-a tratat ca pe tine; ne-a zis miss! Fetele se uitau cu feţe strălucitoare cînd la Vivian cînd la Sabrina.

– Ce lucru minunat ai făcut pentru ele, îi zise Vivian. Aş fi vrut să mă fi gîndit eu la asta. Dar la unsprezece ani mi s-a părut că sînt atît de mici...

Eu m-am gîndit la asta pentru că nu sînt mamă, reflecta Sabrina. Dar cînd Penny a îmbrăţişat-o şi i-a mulţumit s-a simţit la fel de încîntată ca atunci cînd i-a mulţumit Cliff pentru ghete. I-a făcut fericiţi. Iar ei o iubeau.

Pe drum spre casă Penny a apucat-o de mînă şi a ţinut-o strîns. Şi îi dădu fiori reci Sabrinei; cînd am să plec am să las toate astea în urmă.

Penny se vîra cu picioarele în frunzele maronii şi roşietice de pe alee vorbind fericită despre costumele pentru păpuşi pe care le făcea.

– În cîteva zile am să-ţi prezint o paradă a modei, promise ea. Şi apoi le mai am de făcut pe ultimele patru, unde o să am nevoie de ajutorul tău.

N-am să-l sun pe Nat chiar acum, îşi zise Sabrina. Nu vreau să creadă că m-aş grăbi foarte tare. S-ar putea să devină suspicios.

Penny şi Cliff se duceau la culcare cînd a sunat Garth din Berkeley, duminică seara. Sabrina – chinuindu-se cu un ac cu aţă să coasă jacheta pe care şi-o agăţase Cliff, punea neîndemînarea ei pe seama ghipsului şi nu pe faptul că nu învăţase niciodată să coasă – i-a lăsat pe ei să răspundă la telefoanele din bucătărie şi din dormitor. Din living îi auzea cum vorbeau cu Garth ca şi cum ar fi lipsit o lună şi nu două zile, iar la un moment dat Penny a izbucnit în hohote de rîs care răsunau în toată casa.

– Mami, a strigat-o Cliff. Tati vrea să vorbească cu tine.

A intrat în camera pentru micul dejun şi, într-o secundă, vocea lui Garth era acolo, uimitor de aproape, joasă şi caldă, familiară. Iar cînd Sabrina a simţit cum îi tresaltă inima, şi-a dat seama cît de mult i-a lipsit.

– Este frumos aici, îi spunea el. Aş fi vrut să fii şi tu cu mine să privim cum străluceşte soarele prin ceaţă. Totul în jur este verde şi auriu, iar apa din cenuşie devine de un albastru-argintiu minunat.

– Cum de poţi vedea toate astea dintr-o sală de simpozion?

– Lucrările încep mîine. Pînă acum nu am făcut decît să mă întîlnesc cu ceilalţi conducători de seminar ca să organizăm săptămîna. Înţeleg că le-ai oferit lui Cliff şi lui Penny o zi pe care or s-o ţină minte.

– Ieri? Da, ne-am simţit bine.

– Şi tu unde ai fost cît timp Penny şi Barbara s-au dus după nădragi?

– Blugi, zise ea rîzînd. Ce i-a lipsit a fost tovărăşia lor. Chiar dacă ea îl îndepărta, deveniseră prieteni. Aşteptase fericită să rămînă singură o săptămînă ca să se bucure de familie. Dar familia fără Garth nu exista. Le-ai zis nădragi cînd ai vorbit cu Penny?

– Da, iar ea s-a amuzat. Unde ai fost în timp ce ea îi încerca?

– La un nou magazin de antichităţi pe Sherman Avenue. Proprietatea unei foarte atrăgătoare şi inteligente doamne care, cred eu, m-a pus la încercare în legătură cu o masă *Duncan Phyfe*.

– Şi te-ai descurcat?

– Cu brio. Şi atunci mi-a oferit o slujbă. Încep de mîine dimineaţă.

– Părăseşti slujba de la universitate?

– Este primul lucru pe care am să-l fac mîine.

– Ei bine, dar e minunat!

– Este ceva în neregulă? Crezi că n-ar trebui să plec de la universitate?

– Fireşte că trebuie; adu-ţi aminte de cîte ori ţi-am cerut să-ţi găseşti ceva care-ţi place mai mult. Dar aveai grijă să-mi reaminteşti mereu, nu cu mult timp în urmă, că

tu contribui la achitarea ipotecii şi că eu nu am nici un drept să-ţi spun unde să lucrezi.

– Garth, ce nu este în regulă? Simţea cum o cuprinde îngrijorarea. Ce l-a făcut să se supere? A încercat să se gîndească la ceva ce putea să spună, apoi a renunţat. Slujba era pentru Stephanie; ce-i pasă ei dacă Garth este sau nu supărat din cauza asta?

Dar îmi pasă. Pentru că atunci cînd Garth este furios înseamnă că se simte rănit. Şi eu nu vreau să-l rănesc.

– Garth, eşti acolo?

– Da, îmi pare rău că...

– Nu, mie îmi pare rău. N-ar fi trebuit să-ţi vorbesc despre asta, dar eram aşa de emoţionată... Ştii, nici măcar nu am întrebat-o cît o să mă plătească. O să aflu mîine, înainte să demisionez de dincolo şi apoi o să decid...

– Nu, părăseşte slujba de la universitate. Dacă cea nouă nu o să-ţi convină, o să găseşti alta.

Încercăm să ne facem reciproc să ne simţim mai bine, îşi zise Sabrina. Garth continua să vorbească.

– Poftim? întrebă ea.

– Am întrebat cum a fost cina cu Linda şi cu Marty.

– Oh, tristă.

– Tristă?

– Nu, adică cina a fost perfectă. Dar Linda mi-a cerut să mă duc mai devreme ca să poată sta de vorbă cu mine; era atît de tulburată de... Garth, ţi-a vorbit Marty vreodată despre alte femei?

După o scurtă pauză, Garth spuse:

– Dacă ar fi făcut-o, ar fi fost confidenţial.

Ei, haide, nimic nu rămîne confidenţial prea multă vreme; oricine vorbeşte despre lucrurile astea.

Dar Garth nu este oricine.

– Foarte bine, zise ea, dar poţi să-mi spui dacă el crede că Linda umblă cu alţi bărbaţi?

– Ei i-a spus că aşa crede.

– Ea doreşte ca el să creadă asta. Ştii, nu este adevărat, dar recurge la tot felul de lucruri ca să-l facă gelos pentru ca el să renunţe la flirturile pe care ea crede că le are şi să o iubească pe ea mai mult sau să o păzească cu mai multă grijă de tentaţii – ceva de genul

ăsta. Sincer, nu am cunoscut niciodată doi oameni care să nu se înţeleagă în asemenea măsură unul pe altul, absolut incapabili să vorbească despre ceea ce gîndesc.

– Niciodată?

La naiba! A trecut peste; încerca să o prindă în cursă ca să vorbească despre căsnicia lor.

– Garth, ai auzit un zvon că unii profesori dau note de trecere studentelor care se culcă cu ei?

De data asta tăcerea a fost mai lungă.

– Unde ai auzit asta? a întrebat el în cele din urmă.

– Linda a auzit la librăria universităţii. Tu ştii ceva?

– Nimic care să fie demn de luat în seamă.

– Deci ai auzit. Şi Marty este unul dintre profesorii ăştia?

– O Doamne, nu. Aşa a auzit Linda?

– De asta a avut nevoie să vorbească. Este adevărat?

– Zvonul? Cred că da. Dar nu ştiu cine este implicat. Acuzaţiile în sine nu înseamnă nimic; orice studentă nemulţumită de nota mică poate să spună asta. Dar au fost unele discuţii la clubul facultăţii care par mai serioase. Ai mai vorbit despre asta cu cineva?

– Nu am obiceiul să răspîndesc zvonuri.

– Ştiu, scuză-mă. Ce ţi-a spus Linda?

– Să nu spun la nimeni pînă cînd nu vorbesc cu tine.

– Şi aşa ai făcut?

– Ei bine. De ce să n-o fac? Am încredere în tine mai mult decît în oricine. Şi tu ştii mai bine decît oricine cum să tratezi lucrurile legate de universitate. Aşa este cu orice grup, nu-i aşa? Toată lumea mestecă zvonuri la micul dejun şi la cină ca şi cum ar fi singurele lucruri reale din lume. Îmi amintesc că odată Alexandra mi-a spus despre o croazieră... S-a oprit.

– Alexandra?

– Cineva... care a fost cu mine în China. A fost într-o croazieră şi spunea că a treia zi zvonurile erau în floare: afirmaţii cum ar fi cine în patul cui a fost şi erau gata să jure că aşa era. Ceva ca la universitate, nu-i aşa? Sper numai că la universitate gramatica este mai bine folosită cînd se lansează zvonuri.

El rîse.

– Eşti minunată şi mi-e dor de tine. De ce nu vii aici în

weekend?

Oh, ce mult mi-ar plăcea!

– Nu pot să plec pur şi simplu şi să las copiii.

– Poţi găsi pe cineva.

– Şi noua mea slujbă?

– Da, fireşte. Ei bine. Ce altceva se mai întîmplă la Evanston?

Au vorbit, aşa cum Sabrina a constatat mai tîrziu, timp de o oră. „Universitatea plăteşte", i-a spus Garth seara următoare cînd a sunat din nou. „Dar ai dreptate; este o extravaganţă nepermisă. Dacă ai fi venit aici, ai fi economisit universităţii sute de dolari."

Sabrina a rîs, dar nu i-a răspuns. O să rămînă acolo unde este. Îi era dor de el, dar se simţea uşurată că nu era acasă. Era mai bine pentru toată lumea dacă ea şi Garth se aflau la două mii de mile depărtare.

În fiecare dimineaţă se trezea în zgomotul copiilor şi al împrejurimilor şi se gîndea la ziua care o aştepta. Şi în fiecare seară, cînd o suna Garth, se mira cum a trecut ziua.

Dimineaţa era ocupată cu treburile casei, făcînd cît mai puţin posibil. Era în mod absurd supărată pe Stephanie pentru că o forţează să facă asta; ea ar fi ignorat total casa între apariţiile Juanitei, dar erau prea multe de făcut. Chiar şi cu ajutorul pe care i-l dădeau Penny şi Cliff se simţea sclava cîrpelor de praf şi a rufelor murdare şi a tuturor lucrurilor care nu erau la locul lor.

După munca de acasă, *Collectibles* era ca o vacanţă. Împreună cu Madeline aranjau obiectele astfel încît să fie puse cît mai bine în valoare şi să nu pară ceva obişnuit. Sabrina o plăcea pe Madeline; şi chiar dacă nu- i plăcea să lucreze pentru altcineva, ea pregătea terenul ca Stephanie să poată păşi cu dreptul cînd o să vină. Dar fără să-şi dea seama, se făcea după-amiază şi trebuia să se grăbească acasă ca să ţină sub control invadarea casei şi devastarea frigiderului cînd soseau Penny şi Cliff, de obicei cu prieteni.

Mai tîrziu, toţi trei luau cina pe terasă, gen picnic. După ce Penny şi Cliff spălau vasele, Sabrina li se alătura la un Scrabble sau Boggle, care se termina de obicei cînd suna Garth. Şi tîrziu, cînd se liniştea casa, Sabrina

se cuibărea să citească în living sau în fotoliul din dormitor pînă cînd se trezea moţăind.

Joi, a adus acasă o carte de bucate şi au pregătit o cină chinezească. Fără să o vadă nimeni, Penny a adăugat puiului mult piper.

– Trebuia să ne fi văzut, tati, îi spunea ea lui Garth cînd a sunat. Plîngeam cu toţii. Dar mami a spus că oricum a fost delicios. I-a întins telefonul Sabrinei. Tati vrea să vorbească cu tine şi să-ţi spună că te iubeşte. Inima Sabrinei a tresărit.

– Aşa a spus el?

– Nu chiar aşa, dar nu asta îţi spune cînd te sună?

Sabrina a zîmbit şi a luat receptorul.

– O cină corozivă înţeleg, îl auzi pe Garth.

– O s-o ţinem minte multă vreme.

– Îmi pare rău că am ratat-o.

– Şi mie.

– Nu vrei să o pregăteşti din nou duminică să o împărţim? Piper şi tot tacîmul?

– Dacă ai curaj şi dacă ne lasă inima o să o pregătim doar pentru tine.

– De-abia aştept. Apropo, Penny a avut dreptate.

– În legătură cu ce?

– Că vreau să-ţi spun că te iubesc.

Şi-a simţit din nou inima tresăltînd. I se tăiase răsuflarea. Doar pentru că sînt obosită, îşi zise ea; a fost o zi lungă. Am să mă liniştesc îndată ce o să am puţin timp pentru mine.

– Avionul meu soseşte la două, duminică după-amiază. Poţi să mă aştepţi?

– Da, desigur.

– Ce faci mîine seară? Din nou mîncare chinezească?

– Dolores şi Nat ne-au invitat la cină.

– Transmite-le salutări.

– O să le transmit.

Vineri seara, după cină, cînd Penny şi Cliff au urcat sus cu cei trei copii ai familiei Goldner, Sabrina le-a povestit lui Dolores şi lui Nat ce-i spusese Garth despre seminar, despre oamenii cu care s-a întîlnit.

– Nu mi-a spus-o, dar se pare că este steaua spectacolului. Ea a surprins o privire rapidă schimbată

între cei doi. Despre ce este vorba?

– Nimic, a zis repede Nat.

Sabrina şi-a strîns fruntea între degete. Acum ce-am mai greşit?

– Nu, Stephanie are dreptul să ştie, zise Dolores. Ne gîndeam doar că de obicei, cînd Garth are vreun succes de genul ăsta, tu aduci de fiecare dată în discuţie slujba care i s-a oferit la *Stanford*. Şi de data asta n-ai făcut-o.

Oh! Mereu uit cît de mult înseamnă slujba asta pentru Stephanie. Trebuia să-l întreb de ea pe Garth înainte să plece. I-am promis lui Stephanie că am să o fac.

Nat şi-a aprins pipa.

– Mai ai dureri de cap, Stephanie?

– Nu, a zis ea uimită. Şi apoi i-a trecut prin cap o idee. De fapt, da. Nu aveam însă de gînd să-ţi spun nimic.

– De ce?

Ea a dat din umeri.

– Ştiam că o să te văd curînd, cînd o să-mi faci radiografia, şi dacă vor continua tot aşa...

– Sînt puternice?

– Uneori.

– Cînd?

– În special seara. Probabil pentru că sînt obosită.

– Unde anume simţi durerile? Arată-mi pe cap.

Şi-a pus mîna în zona unde avusese durerile de cap cînd se lovise. Îmi pare rău, Garth, îşi zise ea, Aş fi vrut să găsesc o cale mai plină de imaginaţie ca să refuz să facem dragoste. Şi este numai pentru cîteva zile, pînă cînd se întoarce Stephanie. Apoi durerile de cap vor lua sfîrşit.

– ...trebuiau să fi încetat pînă acum, spunea Nat. Cred că ar trebui să mergi la internist. Nu se apropie şi data cînd trebuie să-ţi văd mîna? Cînd ţi-ai rupt-o?

– Pe 22 septembrie.

– Aş vrea să o mai lăsăm încă zece zile. Sună la spital şi rezervă-ţi oră de luni într-o săptămînă. Dacă radiografia arată bine, scoatem ghipsul.

– Foarte bine. Acum ştia. Mîine dimineaţă o să o sune pe Stephanie. Zece zile. Timp destul de lung ca să aibă probleme cu Garth.

Dar el se întoarce duminică seara, se gîndi Sabrina;

de-abia aştept să-l văd. Apoi s-a concentrat la ceea ce îi spunea Dolores, zicîndu-şi că nici nu i-a trecut prin cap un asemenea gînd.

Se făcuse miercuri cînd Garth, prins pînă acum cu munca lui la universitate, a avut timp să se uite prin scrisorile primite. Era obosit şi sătul de amănuntele sîcîitoare ale muncii de administraţie a departamentului care îl ţineau legat de birou. Se întorsese de la Berkeley ca un licean grăbindu-se la prima lui dragoste. Avînd în minte căldura şi rîsul lui Stephanie cînd vorbeau la telefon, amintindu-şi că făcuseră dragoste în noaptea de dinaintea plecării lui. Venise acasă dornic să-şi petreacă ore întregi cu familia şi apoi din cauza biroului, laboratorului şi orelor de curs, de-abia dacă-i văzuse.

Iar soţia lui aproape că îl încuraja să nu vină acasă. A constatat cu disperare că-i dispăruse căldura şi că atitudinea ei de respingere era aproape intactă.

Nu a fost aşa de la început. Duminică, la aeroport, zîmbetul ei l-a întîmpinat cu atîta încîntare, încît a încetinit pasul cînd se îndrepta spre ea uimit de frumuseţea ei. „Doamne, zicea cineva în spate, ce n-aş da să fiu eu cel pe care-l aşteaptă!"

Cu inima cîntînd, Garth s-a repezit spre ea, dar cînd s-a apropiat, zîmbetul ei a dispărut şi ochii i s-au întunecat ca şi cum ar fi fost tot atît de surprinsă de încîntarea ei ca şi el.

– Bine ai venit, i-a spus ea cu o voce controlată.

A sărutat-o pe gură, simţindu-i buzele moi şi reci, şi un tremur la colţuri. Şi apoi, ca din întîmplare, ea s-a depărtat puţin şi nu a mai văzut acea încîntare pînă la masă, cînd a despachetat cadourile. Pentru Penny şi Cliff a adus două modele de ansamblat – vagonete folosite de mineri în goana după aur din California. Iar pentru ea, dintr-un magazin din Ghirardelli Square, un blazer din piele de căprioară, moale ca untul, simplu, dar verdele vînătoresc intens şi nasturii vechi aurii dîndu-i un aspect cu totul aparte. Cu ochii strălucitori, şi l-a pus pe ea şi a început să se învîrtească ca la o paradă a modei. „Pentru mine", a murmurat ea ca pentru sine.

A fost mişcat şi întristat de surprinderea pe care ea a

manifestat-o. „Pentru cine altcineva?"

Şi-a lipit obrazul de al lui.

– Mulţumesc. Este perfect.

– Eram sigur că este măsura ta, zise el cu o uşoară umbră de ironie. Nu cred că ai ceva asemănător, dar pare să semene cu modul diferit în care te îmbraci în ultimul timp.

– Mă îmbrac diferit?

– Eu aşa cred. Tu nu?

– Cum?

– În culori mai luminoase, mi se pare mie. Sau combinaţii diferite de culori. Sau poate mai elegant. Nu obişnuiai să-ţi încheie bluza pînă la ultimul nasture în loc să-i laşi pe cei de sus descheiaţi? Ea rîdea, iar el clătina din cap. Toată acea vreme cînd m-ai acuzat că nici măcar nu ştiam cu ce eşti îmbrăcată! Aveai dreptate; îmi pare rău. Totuşi, remarc deosebirile. Şi îmi place noua linie, indiferent de unde ai luat-o.

O familie fericită, seara acasă. Şi apoi i-a spus de durerile de cap; că a vorbit cu Nat despre ele. Şi treptat s-a retras la distanţa prietenească pe care o menţinuse de la întoarcerea din China. Dacă era ceva nou, era faptul că părea şi mai nervoasă decît înainte.

Supărat, frunzărea scrisorile de pe birou. Aproape deasupra teancului, datată cu două zile în urmă, era o nouă invitaţie de la Horace Kallen, preşedintele *Laboratoarelor Foster,* de a vizita *Stamford*-ul la 23 octombrie. Marţea viitoare. Imposibil; nu putea să-şi amîne din nou atît de curînd cursurile. Dar – *Foster* şi *Stamford* erau visul lui Stephanie. Iar el ştia că aveau instalaţii moderne pentru cercetări mult mai avansate aici. I-ar fi putut cere lui Vivian să preia orele lui; nu ar pierde decît două. Fără să se mai gîndească, a scris o notă de acceptare şi a pus-o cu poşta care urma să plece. Poate că asta o să-i facă plăcere.

Adevărul era că era atît de afectat de stările de spirit schimbătoare ale soţiei sale încît începuse să se gîndească că ar fi mai bine dacă ar forţa o confruntare cu riscul să distrugă totul, decît să continue la infinit să se poarte cu ea precum cu un ou. O viaţă de cercetare ştiinţifică îl învăţase ce înseamnă răbdare şi toleranţă pen-

tru neprevăzut, dar îl învăţase de asemenea să aştepte rezultate din indicii sau informaţii pe care le deţinea sau să urmărească noi indicii şi noi direcţii. Ori erau căsătoriţi şi vor rezolva lucrurile împreună, ori nu. Şi dacă nu, trebuia să găsească o nouă direcţie pentru că aveau de trăit o viaţă.

A sunat telefonul şi cînd a răspuns era secretara vicepreşedintelui care l-a întrebat dacă poate să vină cîteva minute în biroul domnului Strauss. Era o convocare, nu o rugăminte şi din nou Garth a amînat întoarcerea devreme acasă.

Lloyd Strauss era cu numai cîţiva ani mai în vîrstă decît Garth, partener de tenis şi prieten de o viaţă. Mic şi îndesat, un pachet de energie în permanentă mişcare, a supus meandrele politicii universitare pentru a păşi pe calea dreaptă care l-a dus direct către postul de vicepreşedinte. Toată lumea ştia că majoritatea membrilor comitetului director erau gata să-l aleagă preşedinte cînd se va retrage actualul ocupant al postului şi puţini erau cei care-i contestau deciziile fără o matură chibzuinţă.

– Ei bine, comitetul administrativ a controlat totul, zise el umblînd de colo-colo în timp ce Garth s-a aşezat pe marginea biroului lui. A verificat listele tale cu respingerile de femei – scuză-mă pentru proasta alegere a cuvintelor – lista ta de femei care au solicitat posturi. Am examinat atitudinea lui Webster faţă de profesorii-femei – practic faţă de femei în general – şi am intervievat şi alţi oameni din departamentul ştiinţelor şi din comitetul pentru aprobarea posturilor. Este neîndoielnic că ai dreptate; a încălcat orice lege privind asigurarea de şanse egale. Evident, noi nu am avut o asemenea lege decît acum în ultima vreme, aşa încît cea mai mare parte a vieţii lui intolerante a fost un lucru mizerabil, dar unul legal.

Garth a început să se agite şi Strauss a întins mîna.

– Stai puţin; lasă-mă să termin. Comitetul administrativ primeşte ordin de la comitetul pentru aprobarea posturilor să reexamineze cererea lui Vivian Goodman. Părerea mea este că ea va reuşi cu brio. De asemenea comitetul adminstrativ, în înţelepciunea sa, i-a cerut decanului Webster să se retragă înainte de termen. Are şaizeci şi doi de ani; îl scutim de trei ani. Calea cea mai simplă. I

s-a spus că întrucît anul şcolar de-abia a început, ne-am putea descurca dacă se retrage imediat. Întrucît el a fost destul de grosolan să spună că i s-a dat un şut, nu o să fiu eu ăla care să spună nu. Aşa că sîntem în căutarea unui nou decan al Facultăţii de Ştiinţe.

S-a aşezat la birou şi a frunzărit un vraf de hîrtii. Garth s-a întors ca să-l urmărească, ştiind ce urmează. I-ar face plăcere lui Stephanie, se gîndi el. Mai mulţi bani şi prestigiu mai mare, ore regulate, mai mult timp acasă. Dar ar trebui să renunţe la cercetare. Şi la predare. Decanul Facultăţii de Ştiinţe era un administrator; nu avea timp pentru nimic altceva. Nu pot să stau într-un birou toată ziua, se gîndi el, în timp ce alţii cercetează lumile închise pe care am început să le descopăr. Dacă trebuie să fac o plimbare ca să fiu pe placul lui Stephanie, atunci mai bine *Laboratoarele Foster.*

Strauss s-a ridicat din nou în picioare.

– Nu mai trebuie să-ţi spun că prima persoană pe care am avut-o în vedere pentru această funcţie ai fost tu. Ai o reputaţie internaţională ca cercetător şi ca om de ştiinţă – apropo, bun materialul din *Newsweek;* este uimitor cum apariţia unei poze frumoase într-o revistă populară îi impresionează pe membrii consiliului de administraţie mai mult decît o duzină de publicaţii ştiinţifice luate la un loc. În acest mod ai adus prestigiu, demnitate şi echitate acestei poziţii. Dar eu nu cred că o vrei.

Garth s-a uitat tăios la el. Urma să hotărască el că nu vrea această slujbă şi cu totul altceva era ca Strauss să decidă pentru el.

– Ei, haide, Garth, rîse Strauss. Dacă ţi-aş oferi-o mi-ai mulţumi, mi-ai strînge mîna şi mi-ai spune că pot să contez întotdeauna pe sprijinul tău cînd am nevoie, dar îţi place mai mult să fii în laborator şi în clasă. Te-ai oferi de asemenea să mă ajuţi să găsesc un nou decan. Garth a rîs.

– De acord. Dar tu nu ai de gînd să-mi oferi şansa să ţin această frumoasă cuvîntare.

– Intenţionez totuşi să-ţi dau şansa să ţii o altă cuvîntare. Ce-ai spune de directoratul noului nostru Institut de Inginerie Genetică?

Garth şi-a înălţat capul, devenind atent, cîntărind noua

informaţie.

– Cînd a fost luată decizia de construire a unui Institut de Inginerie Genetică?

– Recent.

– Lloyd, eu încerc de cinci ani să pun pe picioare acest institut şi răspunsul a fost întotdeauna că nu există bani. Asta este unul din motivele...

– Pentru care te gîndeşti la *Laboratoarele Foster,* a terminat Strauss fraza. I-ai vizitat?

– Săptămîna viitoare.

– Cînd or să-ţi arate ce au, poţi să compari cu asta. El a scos pe birou un set de proiecte. Plus salariul de director, probabil în jur de şase mii, şi oricare curs doreşti tu să-ţi alegi.

Garth a întins schiţele şi s-a aplecat peste ele.

– Văd că aţi făcut cîteva schimbări. Nici o sală de conferinţe.

– Nu ne putem permite. Totuşi nu s-a făcut nici o reducere în ce priveşte instalaţiile laboratoarelor.

– De unde provin banii?

– Din fondurile îngheţate.

Garth privi către Strauss.

– Vrei să spui că banii ăştia au existat în permanenţă dar că nu au fost deblocaţi?

– Au existat alte priorităţi...

– De ce nu au fost deblocaţi?

Strauss a deschis uşa unui dulap şi a dat la iveală un mic frigider.

– Întotdeauna îmi place ca la ora asta a zilei să beau ceva. Tu ce vrei?

– Scotch. Lloyd, te-am întreabat...

– Opreşte-te şi ascultă-mă. Ne-ai convins că trebuie să avem institutul pentru a putea să participăm şi noi la obţinerea de fonduri guvernamentale pentru cercetare. Dar de fiecare dată cînd am făcut tatonări ca să găsim un director, aici în ţară şi în Europa, am primit acelaşi răspuns: cel mai bun om este chiar sub nasul vostru şi de ce să-l căutaţi în altă parte?

– Şi de ce o făceaţi?

– Bea-ţi scotch-ul.

– Ei bine?

– Garth, nu te-ai fi descurcat. Eşti un cercetător strălucit, dar nu ştii să te porţi cu oamenii. Nu ai răbdare, eşti arţăgos – ei bine, toţi ştim cît de des te duci în biroul tău şi cu racheta de tenis demolezi proşti sau inamici nevăzuţi... Mai vrei puţin scotch?

– Nu.

Strauss a turnat în ambele pahare şi a pus gheaţă.

– Ai reputaţia unui om de ştiinţă pur care ar fi fost fericit într-o lume în care să nu te ciocneşti de oameni. Văd că tresari. Ţi-a mai spus cineva asta pînă acum?

– Nu. Dar soţia mea obişnuia să facă atîtea aluzii în acest sens, se gîndea el agitînd băutura în pahar. Aşa că nu mi-ai dat funcţia şi nu ai putut sau nu ai vrut să încerci să aduci pe altcineva. Pînă acum. Dintr-o dată s-au copt condiţiile pentru oameni ce ştiinţă puri, dar arţăgoşi, care îşi nimicesc duşmani nevăzuţi cu rachetele de tenis?

– Cred că te-ai schimbat în ultimul an, în special în ultimele cîteva luni. Ai făcut o treabă foarte bună ca preşedinte al departamentului – ştii că ne arătăm amabili faţă de preşedinţii care aduc donaţii guvernamentale pentru cercetare; sprijinul care i l-ai dat lui Vivian a fost admirabil, iar depoziţia ta în faţa consiliului de administraţie, referitoare la acuzaţiile pe care i le-ai adus lui Webster a fost plină de miez şi indiscutabilă. Şi apoi a fost şi puştiul care a dat complet peste cap laboratorul cît ai fost tu plecat la Berkley. Dumnezeule, Garth, cu cîteva luni în urmă l-ai fi făcut fărîmiţe şi l-ai fi trimis la şcoala de agricultură să cureţe grajduri pentru tot restul vieţii lui. În schimb, tu nu i-ai dat decît să frece chiuvetele şi mojarele; pe care nimeni nu le-a mai curăţat de o sută cincizeci de ani. Mai vrei scotch?

– Dacă sînt atît de mămăligă cum spui tu nu mai am nevoie.

– Nu eşti. Paharul ăsta este ca să sărbătorim noua ta funcţie.

– O secundă. N-am acceptat-o.

– Garth, trebuie să raportez consiliului...

– La naiba, ţi-am spus că săptămîna viitoare mă duc la Stamford.

– Nu vrei să pleci la *Laboratoarele Foster*. A fost doar pistoul pe care ni l-ai pus la tîmplă.

– Nu-mi spune mie ce a fost sau nu. Mă duc la Stamford marţea viitoare. Joi sau vineri am să-ţi dau răspunsul.

– Şi dacă trebuie să ştiu înainte?

Garth a ezitat puţin.

– Vreau această funcţie, Lloyd; ştii cît de mult mi-am dorit-o. Sper să pot să o iau. Asta-i tot ce-ţi pot spune acum. Trebuie să vizitez Stamford-ul.

– Oh, Stephanie. Dar Garth, funcţia de director îţi aduce şi bani şi prestigiu...

– Ştiu. Şi o ştie şi ea. Dar îi datorez asta. Şi vreau şi eu să văd din cînd în cînd oamenii mari de acolo. Am să-ţi dau răspunsul săptămîna viitoare, Lloyd. Sper că este bine aşa.

– Este bine. Poţi să ne anunţi categoric pînă vineri?

– Da.

Sabrina s-a trezit în zgomotul pe care-l făceau în bucătărie Penny şi Cliff îmbrîncindu-se unul pe altul şi certîndu-se din cauza pîinii prăjite pe care o arseseră. Sîmbătă dimineaţă. Nu aveau şcoală. S-a cuibărit înapoi în pat. Să se descurce; o să mai doarmă puţin.

Dar nu se putea relaxa. Ceva nu era în regulă; era ceva la care trebuia să se gîndească. I-a auzit pe Penny şi Cliff vorbind despre livada de mere. „Am să culeg o sută de buşeli", anunţă Cliff. „Nu or să te lase", spunea Penny. „N-ar mai rămîne nimic pentru restul lumii." Şi atunci Sabrina şi-a dat seama la ce trebuia să se gîndească. Penny şi Cliff în bucătărie. Sîmbătă. Cules de mere. Sîmbătă, 20 octombrie. Luni va fi 22.

„Vom face atunci radiografia", spusese Nat. „Şi dacă totul arată bine, vom scoate în acelaşi timp ghipsul".

Timp. Nu mai era prea mult timp. A deschis ochii. Garth dormea pe partea lui de pat, cu faţa foarte aproape de a ei. L-a privit cu ochii mari. Era atît de liniştit, de mulţumit, atît de sigur de el şi de ceea ce avea de gînd să facă. Chiar dacă nu era sigur de ea. Uimit adesea de întorsăturile din ultimele săptămîni, el continua să fie bun şi iubitor chiar cînd ea era rece, generos cînd ea era prost dispusă, dîndu-i timp, aşa cum promisese să o facă, pentru a se regăsi pe ea însăşi.

Care ea? s-a întrebat în sine şi cunoştea răspunsul înainte să se fi terminat întrebarea. O femeie îndrăgostită de soţul surorii ei.

De cît timp îl iubea? Nu ştia; nu era important. Acum ştia cu o certitudine atît de puternică încît parcă plutea şi simţi fericirea absolută a iubirii pentru el înainte să fie doborîtă de disperare. Involuntar a întins o mînă şi i-a atins faţa, pometii înalţi ai obrajilor puternici şi barba ţepoasă, nervul slab de sub ochi care a tresărit la apăsarea accidentală a degetelor ei. Şi-a retras mîna, dar Garth deschisese ochii şi o urmărea.

A văzut dragostea pe faţa ei destinsă dar înainte să întindă mîinile şi să o cuprindă în braţe, faţa ei a devenit neutră şi el vedea din nou un tovarăş prietenos.

– Bună dimineaţa, a spus el liniştit, fără să se mişte.

Privea la el neajutorată. Tot ce făcea el făcea bine şi, indiferent ce făcea ea, ieşea prost. În gînd a spus cuvintele pe care ar fi dorit să le strige – Bună dimineaţa, dragostea mea – cînd din bucătărie s-a auzit ceva spărgîndu-se de podea şi vocea triumfătoare a lui Penny zicînd: „Ţi-am spus eu!"

Sabrina a sărit din pat. Cămaşa de noapte i s-a prins de colţul unui scaun şi ea a tras rupînd-o – ar fi renunţat complet la cămăşile de noapte ale lui Stephanie, dar aşa îi era mai uşor să împartă patul cu Garth – apoi şi-a pus un halat şi a ieşit în fugă din cameră.

În bucătărie, Cliff stătea lîngă o baltă de suc de portocale pe care pluteau insule de cioburi. Penny îi aruncase un pachet de şervete de hîrtie şi el îl derula ca panglica lungă care se plia la loc în mijlocul bălţii colorîndu-se încet în portocaliu. Cînd a intrat Sabrina, el şi-a ridicat privirea încruntîndu-se într-o concentrare solemnă, aşa cum făcea Garth cînd lucra la însemnările lui de pe birou.

– Cîte şervete crezi că vor trebui, a întrebat el serios, accentuînd cuvintele importante, aşa cum făcea tatăl lui, ca să absoarbă toată asta aşa încît să le pot folosi pe cele ude ca să adun bucăţile de sticlă şi o parte din suc şi apoi să usuc şervetele pentru a scăpa de tot restul?

Sabrina a izbucnit în rîs. Penny era înfuriată.

– Ce este aşa nostim? a întrebat ea şi Sabrina şi-a dat

seama că Stephanie nu ar fi rîs. Stephanie ar fi fost preocupată de sticla spartă, degete tăiate, copii alunecînd pe podea, toată harababura asta cleioasă. Dar Sabrina a văzut o scenă diferită: patul cald de sus, mîna ei pe faţa lui Garth, ochii lui întîlnindu-i pe ai ei, totul urmat nu de cuvinte de dragoste ci de spargerea spectaculoasă a unei sticle de suc, de un şir de şervete de hîrtie în soarele dimineţii, şi de studierea ştiinţifică a problemei de către Cliff, a cărui faţă era imaginea celei a lui Garth.

A scuturat ferm din cap, oprindu-se din rîs.

– Ai dreptate. Nu este vesel. Ce s-a întîmplat?

Cliff s-a luptat cu el însuşi un moment, apoi a spus adevărul:

– Făceam echilibristică cu sticla pe cap.

– Înaintaşul-stea al echipei de hochei nu ştie nimic despre echilibru? Cliff a dat ursuz din umeri. Ei bine, totul te priveşte. Foloseşte cîte şervete ai nevoie, ude sau uscate. Dacă le termini, mai avem. Şi nici un cules de mere pentru tine pînă cînd podeaua nu este spălată lună.

– Mami! Bărbaţii nu spală podelele la bucătărie! Strîng cioburile de sticlă şi sucul de portocale, dar...

– În casa asta, zise Sabrina cu calm, bărbaţii spală podelele bucătăriei. A dat să iasă şi apoi s-a întors. Vino, Penny, să vorbim despre ce fel de mere o să culegem. A luat-o pe Penny şi a scos-o din cameră, iar peste umăr a văzut privirea scurtă de mulţumire a lui Cliff pentru că a scos-o de acolo pe sora lui ca el să poată spăla podeaua fără nici un fel de spectatori.

În timp ce urcau scările, Penny se uita la ea într-un mod curios.

– Ce ai vrut să spui cînd ai întrebat „ce fel de mere"? Pe vremea asta în octombrie nu există decît un singur soi de mere de cules.

Sabrina a scos un oftat. Atîtea detalii mici de care Stephanie nu i-a vorbit! O viaţă întreagă de detalii.

– Ai dreptate, i-a spus. Cred că am uitat.

– Care-i paguba? a întrebat Garth din dormitor, iar Penny a fugit să-i povestească în timp ce Sabrina s-a îndreptat spre capătul holului. Aici, casa se rotunjea ca un turn şi în zidul curbat fusese instalată o banchetă sub o fereastră circulară care dădea în curtea laterală. Era

una dintre nişele favorite ale Sabrinei, izolată de activitatea casei printr-o draperie pusă de Stephanie. S-a aşezat pe banchetă şi privea pe fereastră la frunzele de un portocaliu aprins ale arţarului din curte. Cules de mere. Era toamnă.

La Londra şi Paris şi Roma, toată lumea se întorcea din vacanţa de vară; începeau dineurile şi balurile; începeau să vină clienţii la *Ambassadors*. Ea-şi planifica o zi într-o livadă de mere cînd adevărata ei lume era cuprinsă de fiorii noului sezon. Avea atîtea de făcut – doamna Pemberly trebuie să-i fi terminat pînă acum costumele de toamnă; părul ei avea nevoie acută de coafor; în noiembrie erau programaţi clienţi să-şi ridice obiecte pe care nici măcar nu le căutase.

Nu aparţin acestui loc. Cuvintele erau dure în ziua cu soare molcom. Cealaltă lume de dincolo de ocean nu dispăruse: Stephanie trăia acolo şi, indiferent cîte veşti îi dădea ea în scrisori şi la telefon, Sabrina ştia acum, mai bine ca oricînd, cîte detalii mici alcătuiesc o viaţă – mult mai multe decît ar putea fi spuse vreodată de la distanţă. Ce face Stephanie în lumea ei? Ce urmă lasă Sabrina în lumea ei? Ce face ea cu viaţa mea?

L-a simţit pe Garth aşezîndu-se lîngă ea şi prinzînd-o de talie. A tras-o spre el şi a sărutat-o pe frunte, i-a sărutat colţurile ochilor şi vîrful nasului.

– Bună dimineaţa, i-a spus el din nou cu o voce relaxată. Se poate intra în bucătărie pentru micul dejun?

Gîndurile ei erau încă în Europa.

– Nu cred că mai avem suc de portocale, zise ea surprinsă cînd el a început să rîdă şi a strîns-o de mijloc. Şi atunci i-a revenit totul în minte: balta de suc de portocale, rîsul ei, privirea recunoscătoare a lui Cliff. Familia ei. Lumea asta. Garth. Dragostea pentru el, faptul că îl dorea, că avea nevoie de el. O lume în balanţă împotriva celeilalte.

Tremurînd, s-a sprijinit de braţul lui şi el a sărutat-o mărunt pe frunte şi pe obraji. A simţit cum înăuntrul ei un nod încordat la maximum a început să se relaxeze şi a invadat-o o dorinţă insistentă, caldă şi grea. A ridicat faţa, a deschis gura şi l-a sărutat pentru prima dată aşa cum dorea să-l sărute, adînc, sorbindu-l, aşa cum ar fi vrut să

fie sărutată de el, ştiind acum că amîndoi îşi doreau acest sărut. El şi-a luat braţul de pe mijlocul ei şi i-a înconjurat umerii, sprijinindu-i capul în timpul ce gura lui o sorbea pe a ei. Cu cealaltă mînă a tras în jos umărul cămăşii de noapte, cuprinzîndu-i sînul plin, plimbîndu-şi degetele pe aura sfîrcului, înfiorat la atingerea lui.

Sabrina era ameţită, gîndurile detaşîndu-i-se de dorinţa ce-i invadase trupul. Lacrimi i-au ţîşnit din ochi şi s-a retras tremurînd puternic.

– Nu pot să fac asta! a exclamat ea. Stephanie, iartă-mă. Nu am vrut să mă îndrăgostesc de el. Dădea din cap. Nu pot! Nu pot!

– Ce dracu' se întîmplă cu tine? urlă Garth.

– Oh, nu, o auzi pe Penny plîngînd şi Sabrina a văzut-o stînd în uşa dormitorului la celălalt capăt al holului. Se întîmplă prea multe; cum să-mi dau seama de totul? Dar faţa fetiţei era schimosită de teamă şi Sabrina s-a repezit ea. A îngenuncheat şi a luat-o în braţe. De jos, Cliff striga:

– La mine răcneşte aşa tata? Ce am mai făcut acum?

– La dracu'! explodă Sabrina. Tremura încă de dorinţă şi de vinovăţie. Toată lumea trebuie să se amestece în totul? Nu este nimic privat în casa asta? Penny a început să plîngă şi Sabrina a simţit cum îi scapă de sub control dimineaţa, stricînd un lucru după altul. Îmi pare rău, a zis ea. S-a întors şi a strigat în jos pe scări: Nimeni nu răcneşte la tine, Cliff. Apoi spre Penny: Îmi pare rău, iubito. Nu-ţi fie frică. Totul este în regulă. Totul este în regulă, a repetat ea întrebîndu-se pe cine voia să liniştească: pe Penny, pe ea însăşi sau pe Garth. Pun pariu că parcă ați fi fost tu şi Cliff, nu-i aşa?

– Tati părea atît de supărat, zise Penny, îngrozită şi plină de teamă. El nu strigă aşa niciodată la cineva!

Sabrina aştepta ca Garth să spună ceva, dar el tăcea. M-ar putea ajuta, îşi zise ea, dar este prea furios. A zîmbit spre Penny.

– Ei bine, uneori şi voi, tu şi Cliff, parcă aţi fi pe cale să vă faceţi fărîmiţe!

Penny rîse uşor. Sabrina ştia că ea se gîndea că părinţii nu trebuie să se comporte precum copiii lor, şi poate că se gîndea chiar la prieteni de-ai ei ai căror

părinţi se certau şi uneori divorţau.

– A răcni la cineva nu înseamnă mare lucru, zise ea calmă, dar curăţă plămînii ca să poţi striga la meciurile de fotbal. Penny rîse din nou. Ei, hai acum. Nici nu te-ai îmbrăcat. Trebuie să controlăm talentele de spălător de podele ale lui Cliff, apoi să mîncăm şi să plecăm, altminteri nu va mai fi nici un ionatan cînd o să ajungem noi la livadă.

– Golden delicioase, zise Peny automat. Ţi-am spus, numai de astea or să ne lase să culegem. Ştia asta.

– Pînă acum, nimic delicios în ce priveşte dimineaţa asta, zise Sabrina sărutînd-o pe Penny pe obraz, cu excepţia ta. Hai, du-te şi pune-ţi ceva pe tine.

După ce Penny a plecat în camera ei, a mai rămas puţin în aceeaşi poziţie aşteptînd ca Garth să-i spună, aşa cum i-a spus ea lui Penny, că totul este în regulă. Dar el a rămas tăcut lîngă fereastra de unde fugise de el. Au stat un timp aşa, despărţiţi de toată lungimea camerei şi de o prăpastie teribilă de neînţelegere. Sabrina s-a ridicat şi i-a întîlnit ochii.

– Îmi pare rău, a zis ea. Cuvintele ei au traversat holul şi au ajuns la el cu aceeaşi prudenţă plină de tandreţe cu care degetele îi atinseseră faţa adormită cu mai puţin de o oră în urmă.

Garth a zîmbit, un zîmbet în care era atîta dragoste, încît i s-a tăiat răsuflarea.

– Nu-i nimic, zise el şi, în sfîrşit, a adăugat: Am crezut că te-ai hotărît.

Sabrina l-a auzit, dar cuvintele nu aveau nici un sens pentru ea. Să se hotărască – la ce? Să facă dragoste cu el? Să-i spună de ce oscilează între răceală şi căldură? Să mărturisească? Dacă ştia sau suspecta ceva de ce nu o spunea pur şi simplu?

– Trebuie să mă îmbrac, a zis ea în grabă şi a intrat în camera lor închizînd uşa după ea. Nu am să mă gîndesc la asta acum; am să mă gîndesc mai tîrziu. Nu vreau să ştiu ce a înţeles el prin asta. Şi-a pus o pereche de blugi *Levi,* o bluză de pînză galbenă şi un pulover roşu-cafeniu care o făcea să arate, în oglinda înaltă, doar cu cîţiva ani mai mare decît Penny. O fracţiune de secundă s-a simţit foarte tînără – neatinsă de timp şi de complicatele

manevre ale adulţilor.

Şi-a strîns la spate părul greu, roşcat, şi l-a legat la baza gîtului cu o fundă de catifea maronie. Cîrlionţii din părţi au scăpat, încadrîndu-i faţa cu o cunună de bucle care o făceau să arate mai degrabă ca un ştrengar decît ca o femeie matură.

S-a uitat la puştanul din oglindă şi în minte i-au revenit celelalte oglinzi, din palate şi case mari, unde ea purta rochii de tul, de mătase sau lamé la cele mai faimoase baluri din Europa şi cobora scări sau trecea prin intrări somptuoase smulgînd exclamaţii de admiraţie celor mai preţioşi dintre cei mai frumoşi oameni din lume.

Unde era acum ea, acea femeie strălucitoare? Într-o casă cu trei etaje în Evanston, Illinois, în blugi uzaţi şi în picioarele goale.

De pe bancheta curbată din capătul holului Garth şi-a urmărit soţia intrînd în dormitor şi închizînd uşa; zece minute mai tîrziu a urmărit-o ieşind din cameră şi, fără să se uite în direcţia lui, coborînd scările în picioarele goale. Era uluit de încăpăţînarea ei; refuza mereu să-şi permită să se simtă bine în căsnicia lor. Pentru fiecare pas înainte făcea jumătate de pas înapoi în cochilia tare în care se învăluise de cînd s-a întors din China.

Şi ce aştepta de la el în timp ce ea se retrăgea în cochilie refuzînd să-i permită să ia şi el parte la lupta care se dădea în ea dacă să-l părăsească sau nu? Spera oare că el va forţa lucrurile cerîndu-i să vorbească despre ea, făcînd-o să se confrunte cu propriile-i eşecuri, ca şi cu ale lui? Aştepta oare ca el să-i spună – indiferent că ea dorea să audă sau nu – că era îndrăgostit de ea aproape aşa cum a fost prima oară?

– Tati, îl strigă Penny şi coborî la micul dejun.

Podeaua bucătăriei era curată. Într-un colţ, coşul de gunoi era plin cu şervete de hîrtie îmbibate cu suc. Cliff şi Penny aşezaseră masa, umpluseră paharele cu suc de grapefruit, iar pe o farfurie puseseră un vraf de gogoşi. Cafeaua era făcută. Familia lui stătea liniştită la masă, zîmbindu-i.

– Am greşit oare bucătăria? a întrebat el. Penny a chicotit. Garth a ridicat paharul de suc. Pentru o zi delicioasă.

Sabrina i-a întîlnit ochii.

– Mulţumesc, zise ea moale.

Iar în maşină, s-a simţit relaxată alături de el.

– Ce mod plăcut să petreci o sîmbătă, zise ea. Ca şi cum nu mai făcuse aşa ceva niciodată pînă acum. Şi s-ar putea, se gîndi el, ea să nu o mai fi făcut. Nu în acest fel, prinsă în propria-i dispută legată de viitorul ei. Viitorul nostru, a adăugat el în gînd; trebuie să-i reamintesc treaba asta.

Pe bancheta din spate, Penny şi Cliff se luaseră la întrecere care recunoaşte mai multe mărci de maşini. Garth se retrăsese în gîndurile lui. Rămasă cu ea însăşi, Sabrina urmărea peisajul pe lîngă care treceau; cîmpuri frumos arate care se întindeau pînă la orizont; vite cu pielea lucioasă aşezate sau păscînd în grupuri mici la fel ca oaspeţii pe care-i văzuse la baluri; case albe cu coşuri roşii precum cireşile, tractoare de un galben intens, profilîndu-se strălucitoare pe un cer albastru. Şi de jur împrejur cafeniul bogat al pămîntului şi strălucirea frunzelor de toamnă.

Fermele europene erau mai mici, mai vechi, mai bătute de vreme. Pentru Sabrina, fermele americane însemnau dezvoltare şi progres nelimitat, stăpînire, de la şosea pînă la orizont şi mai departe. Totul părea deschis şi liber, armonios, aşezat şi dorinţa ei era să întindă mîna, să apuce totul şi să le preseze într-un album, ca amintire.

Livada de mere se afla într-o zonă de mici lacuri. Cele mai mari erau înconjurate de case, de docuri pentru bărci şi parcuri, iar pretutindeni se vedeau grupuri de oameni veniţi în weekend. Garth blestema traficul; cu cît se apropiau de livadă cu atît le lua mai multă vreme ca să ajungă. Cliff mormăi:

– Putem să coborîm? O să ne luăm la întrecere cu tine. Şi o să cîştigăm!

– Ba am ceva mai bun pentru tine, zise Garth. Să conduci. Este timpul să munceşti şi tu, iar eu să mă distrez. Eu şi cu maică-ta ne-am plimba fericiţi prin livadă, în timp ce tu cu Penny v-aţi lupta cu traficul.

– Vorbeşti serios, tati? zise Cliff nerăbdător. Chiar mă laşi să conduc?

– Legea spune că nu ai voie. Cînd o să ai cinci-

sprezece ani ai să înveţi la şcoală.

– Nu ne învaţă nimic acolo, zise Cliff morocănos.

– Dacă este adevărat ce spui, am să te învăţ eu, dar atunci, nu înainte. Ai să fii destul de curînd la volan, iar eu şi mama o să aşteptăm îngrijoraţi acasă de cîte ori ai să întîrzii zece minute. Nu grăbi timpul – nici pentru tine, nici pentru noi.

Vocile lor îi păreau foarte îndepărtate Sabrinei. Nu am să fiu aici cînd Cliff o să aibă cincisprezece ani. Eu şi Garth nu o să ne plimbăm niciodată fericiţi în timp ce Cliff şi Penny or să se lupte cu traficul în locul nostru. Viaţa lor va fi comună, vor creşte şi se vor schimba, multă vreme după ce eu am să plec. Şi – îi trecu brusc prin minte – nici nu vor şti măcar că am plecat! Soţia lui Garth, mama lui Cliff şi a lui Penny, va continua să facă parte din vieţile lor, din certurile, glumele şi discuţiile lor de familie, va fi acolo cînd se trezesc dimineaţa şi cînd adorm seara tîrziu. Va face parte din dragostea lor. Numai Sabrina va fi plecată.

Cînd Garth a oprit într-o masă de automobile în parcare, a privit la ea zîmbind. Apoi faţa lui s-a schimbat.

– Ce s-a întîmplat? Ea a scuturat iute din cap.

– Nimic. Mergem?

Au luat un coş şi au intrat în livadă. Aerul era încărcat de parfumul covorului de mere coapte căzute pe jos. Crengile pomilor erau aplecate pînă la pămînt sub greutatea sutelor de globuleţe perfecte, colorate de la galben verde pal pînă la auriu-intens stropit cu roşu. În jurul lor culegătorii de mere umpleau coşuri sau saci de plastic, dar ei nu s-au oprit decît cînd au ajuns într-un loc liniştit. Cliff aruncă o privire spre pomii noduroşi şi cu un chiot de bucurie s-a săltat şi a început să se caţere cu mîini şi picioare sigure prin încrengătura de frunze şi ramuri.

– Vărul primar al maimuţei, zise Garth amuzat. Penny voia să-l urmeze, dar l-a auzit pe Cliff zicînd:

– Aşteaptă, îţi arunc ţie merele pe care le culeg şi pe urmă schimbăm locurile şi te ajut să te urci.

Sabrina a fost mişcată. Copiii se certau, dar Stephanie îi învăţase şi să se ajute. I-a urmărit împreună cu Garth pînă cînd şi-au găsit un ritm: cules, aruncat, prins.

– Ce-ai zice să ne plimbăm puţin, l-a întrebat ea.

– Nici că puteam face ceva mai bun. A luat-o de braţ şi i-a făcut cu mîna lui Cliff. Ne întoarcem. Dacă umpleţi un coş începeţi altul.

Cliff s-a oprit cu mîna întinsă, apoi a dat din cap. În timp ce se îndepărtau, Sabrina l-a auzit spunîndu-i uimit lui Penny:

– Mama nu ne-a spus nici măcar să fim atenţi!

Sabrina şi Garth au pornit-o în jos pe cărarea străjuită de pomi încărcaţi şi strălucitori, aerul era plin de zumzăitul culegătorilor de mere. Frunzele întunecate şi merele galbene străluceau pe cerul de un albastru adînc; o briză se juca printre buclele Sabrinei. Şi-a ridicat faţa spre soare şi a respirat adînc. Nu s-a întîmplat nimic – nimic palpitant, nimic fascinant, nimic care să o aducă în centrul atenţiei în mijlocul oamenilor bogaţi şi puternici. Nu s-a întîmplat nimic cu excepţia faptului că era îndrăgostită de bărbatul de lîngă ea. Şi că era fericită.

Cărarea s-a intersectat cu o alta unde accesul era interzis. De aici începeau livezile de ionatane, roşii şi delicioase, a căror producţie era păstrată pentru a fi vîndută în magazinul livezii şi care în final ajungeau cidru şi suc de mere.

– Hai să trecem, zise Garth. Cu respect pentru floră şi faună.

Se ţineau de braţ şi mergeau încet, încălziţi de soarele de octombrie, respirînd parfumul merelor, al trifoiului şi al fînului cosit pe terenurile din apropiere.

– Mă faci nespus de fericit, zise Garth liniştit. Nu-ţi spun asta suficient de des. Ea îşi ridică privirea spre el. Şi, a continuat el, eşti minunat de frumoasă. Nici asta nu ţi-o spun pe cît de des ar trebui.

Ea îl privea în tăcere. A întors-o spre el şi i-a prins faţa în mîini. A simţit-o cum se încordează.

– Nu fugi de mine, dragostea mea. Ştiu ce te frămîntă şi nu am să încerc să te forţez nicicum. Dar trebuie să ştii că nu am să stau deoparte la infinit – în definitiv, sînt interesat ca lucrurile să iasă la iveală...

S-a oprit văzînd panica din ochii ei. Se temea de el sau de ea?

– Stephanie, zise el cu blîndeţe, cuvintele sunînd ciudat de formale pentru că şi le alegea cu atîta grijă. Nu

am să te rănesc. Nu ţi-aş face niciodată vreun rău. Indiferent ce vei hotărî, presupun că va trebui să accept. Dar acum te iubesc mai mult decît te-am iubit vreodată şi am nevoie de tine – şi, fireşte, şi copiii au – şi pentru mine ar însemna totul dacă rămîi cu noi.

Un măr roşu a căzut cu o bufnitură moale la picioarele lor. Trecu o libelulă cu aripile translucide strălucind în soare; o veveriţă împrăştia o grămăjoară de frunze uscate. Sabrina tăcea. Mîinile calde ale lui Garth lipite de faţa ei o ţineau să nu se întoarcă şi i-a întîlnit ochii, ai lui cercetători, ai ei întunecaţi de nesiguranţă. Era uimită de multe dintre cele spuse de el, dar o frază îi revenea mereu în minte – mai mult decît te-am iubit vreodată; te iubesc acum mai mult decît te-am iubit vreodată. Era ecoul dorinţei pe care o trezise în ea în acea dimineaţă, care îi pulsa încă în trup, puternic, constant, înfierbîntîndu-i sîngele aşa cum soarele puternic îi pătrundea prin pleoape cînd a închis ochii.

– Uită-te la mine, i-a zis aspru Garth, dar ea a dat din cap. Indiferent ce ştia el, nu era adevărul – nu putea să fie adevărul, altminteri nu i-ar fi zis Stephanie; dar într-un fel oarecare a ajuns să creadă că l-ar putea părăsi şi era adevărat, era adevărat, deşi el nu o să ştie niciodată de ce sau ce a însemnat asta într-adevăr. Marea mea dragoste, nu-ţi pot spune nimic.

El şi-a lăsat mîinile în jos. Faţa ei devenise rece şi lipsită de orice expresie, ca şi privirea goală a lui Garth. Căuta cuvinte ca să refacă armonia de acum cîteva minute, dar nu era nimic de spus.

– Trebuie să ne întoarcem... copiii...

– Imediat, a spus el scurt şi a apucat-o pe altă cărare. Sabrina ţinea pasul cu el. Ne datorăm unul altuia un timp, zise el calm. Cînd am fost ultima dată plecaţi împreună undeva?

– Nu ştiu, răspunse ea recunoscătoare pentru şansa de a spune un adevăr simplu.

– Atunci o să plecăm săptămîna asta. Am vrut să-ţi spun că am acceptat în sfîrşit invitaţia de a vizita *Laboratoarele Foster*. Vom pleca marţi dimineaţă, vom rămîne la New York peste noapte şi ne întoarcem miercuri.

Sabrina a reacţionat automat.

– Nu. Cînd l-a văzut încruntîndu-se, a început să enumere motivele. Copiii, slujba mea, încheietura, banii. El le-a demolat pe toate.

– Copiii vor rămîne cu Vivian. Am vorbit deja cu ea. Antichitățile tale se descurcă foarte bine fără tine de o sută de ani, aşa că o mai pot face încă două zile; mi-ai spus că luni or să-ți scoată ghipsul. *Foster* plăteşte toate cheltuielile, inclusiv hotelul la New York. Uite ce este, de luni de zile, mă omori să iau slujba asta. De asta am spus că o să ne ducem.

Sabrina a cules un măr şi l-a şters de mînecă. Era perfect, fără nici o zgîrietură sau pată. A muşcat din el, simțind pe limbă ințepătura gustului acrişor. Să călătorească cu Garth, să fie singură cu el. Oh, ce mult mi-ar plăcea, se gîndea ea cînd i-a cerut să meargă împreună la Berkeley. Dar cum poate să călătorească cu Garth? Cîtă intimitate poate împărți cu el şi în acelaşi timp să-l respingă?

Dar nu-i putea spune să dea naibii slujba cînd Stephanie dorea cu atîta ardoare ca el să o accepte şi chiar îi promisese lui Stephanie că va încerca să-l convingă să viziteze Stamford-ul. Aşa că, cu reținere, a acceptat. Se va duce cu el la Connecticut. I-a înconjurat umerii cu brațul şi aşa, înlănțuiți, s-au întors la copii.

– Este timpul să avem şi noi şansa de a fi singuri, zise el, şi de a descoperi cine sîntem cu adevărat.

CAPITOLUL 16

Nathan Goldner a fixat din nou radiografia pe panoul luminat şi s-a dat puțin înapoi ca să poată privi şi Sabrina cu el.

– Nici că se putea mai bine, spuse el. Poți să te duci acasă să-i iei la bătaie pe Garth, pe copii şi să faci faimoasele tale prăjituri. Acum să scoatem ghipsul. S-a aplecat peste brațul Sabrinei şi apoi şi-a ridicat privirea. Nici un strigăt de bucurie că-ți recapeți propria încheietură?

Sabrina a zîmbit uşor, prinsă în gîndurile ei, văzînd în

minte nu încheietura ei stîngă întinsă pe masă, prinsă încă în ghips, ci două încheieturi stîngi, sănătoase şi identice: încheieturile lui Stephanie şi a Sabrinei, din nou interşanjabile.

– Stephanie, zise Nat, te simţi bine?

Mă simt bine; asta-i problema.

– Scuză-mă, Nat, mă gîndeam la cele trei coşuri de mere Golden, delicioase, care mă aşteaptă acasă. Dacă mi-ai mai lăsa ghipsul încă cîteva săptămîni, aş putea să trec în sarcina familiei plăcintele, ştrudelul şi sucul de mere.

O glumă: „Dacă mi-ai mai lăsa ghipsul cîteva săptămîni încă..." Dorea oare asta? Cînd i-a lipsit atît de mult Londra şi s-a întrebat ce s-a întîmplat cu cealaltă viaţă a ei, ar mai dori încă cîteva săptămîni? Nu ştia. Asta era partea proastă a lucrurilor; într-adevăr nu ştia. Dar ce importanţă are? Nu avea de ales.

Dar pentru Nat a fost o glumă.

– Condamnată la ştrudel, zise el şi s-a aplecat din nou să taie ghipsul.

Cînd i l-a scos, Sabrina şi-a văzut braţul alb şi fragil, parcă nou-născut.

– Trebuie să-l ţin bandajat sau să-l folosesc cu grijă?

El a scuturat capul.

– Nu pot să fac nimic pentru tine, Stephanie. Poţi să cureţi mere de acum pînă la Crăciun sau să muţi din loc toată mobila din magazinul unde lucrezi. De fapt, să-ţi foloseşti încheietura cît mai mult posibil ca să se întărească muşchii. Acum osul este mai puternic decît înainte.

Sînt mai puternică decît înainte, îşi zise în timp ce se îndrepta spre maşină. Se gîndea la Garth. Şi pot fi mai uşor rănită.

Îşi luase liber de la magazin şi, ajunsă acasă, a deschis terasa ca să pătrundă în casă briza şi parfumul dulce al trandafirilor tîrzii încă înfloriţi. Privea gînditoare la cele trei coşuri pline aşezate la rînd lîngă uşa din spate de Garth cu o seară în urmă. Ar trebui să fac ceva cu ele, se gîndi ea.

Dar şi-a făcut o ceaşcă de cafea şi s-a aşezat la masă. Îşi simţea ciudat încheietura în aerul cald. A început să o

mişte – cît de uşoară era! – a ridicat ceaşca, şi-a pipăit oasele să vadă dacă o doare. Nimic. Era vindecată. Sabrina Longworth din nou întreagă, gata să cucerească lumea. Şi atunci a sunat telefonul.

Ştia că este Stephanie înainte să ridice receptorul.

– Sabrina, zise Stephanie cu o voce precipitată, parcă fără suflu. Ce faci? Ce fac Penny şi Cliff?

– Minunat. Sabrina era încurcată. Nu numai încordare, se gîndi ea, ci şi îngrijorare. Ca şi cum se teme de ce aş putea să spun. Am fost la cules de mere şi amîndoi au făcut o echipă grozavă. Stephanie, ce se face cu trei coşuri de mere?

Rîsul lui Stephanie avea o undă de tristeţe şi Sabrina a perceput-o imediat.

– Întotdeauna culeg prea multe. Cum de nu le-ai spus să se oprească?

– Nu eram acolo...

– Nu eraţi acolo?

– Ne-am dus să ne plimbăm. Eu... nu puteam să culeg mere, ghipsul mă stînjenea. Aşa că i-am lăsat pe ei.

O scurtă tăcere.

– Ce face Garth?

– Bine. El... este bine. Ţi-am spus săptămîna trecută că stă mai mult timp pe acasă, ceea ce-i face fericiţi pe Penny şi pe Cliff. Toţi sîntem... bine.

– Şi?

Sabrina a tras adînc aer în piept.

– Şi în dimineaţa asta, mi-au...

– Nu, mă refer la Garth. Mă întrebam dacă, după ce s-a întors din California nu a vrut să faceţi dragoste. Ca un fel de bun venit acasă.

Vocea ei suna altfel acum, ca şi cum a încercat să pună distanţă între ele. Sabrina nu se simţea în largul ei.

– Aşa obişnuia să facă?

– Da. Şi a făcut-o şi de data asta, nu-i aşa? Nu-i nimic, doar ştii. Poţi să faci ce vrei. Este prea mult să aştepţi să trăiască cineva o întreagă viaţă fără să facă... unele lucruri care sînt... diferite. În definitiv, cinci săptămîni înseamnă o vreme...

Vocea ei trena şi dintr-odată Sabrina a înţeles. Cine era bărbatul? s-a întrebat ea. Trebuie să se fi întîmplat cu

totul pe neaşteptate.

– Nu este atît de mult, zise ea prudentă. Se întîmplă multe...

– El a vrut să o facă, nu-i aşa? Sabrina, de cîte ori aţi făcut dragoste? De cinci, de zece ori? Nu mă minţi.

– O singură dată, zise Sabrina încremenită, revenindu-i sentimentul de vinovăţie. A auzit-o pe Stephanie respirînd greu. În noaptea înainte să plece în California. Nu am putut să evit. Dar, Stephanie, nu a avut nici o semnificaţie. Nu... nu a însemnat absolut nimic.

– Pentru Garth, da. Sabrina nu a spus nimic. Oftînd, Stephanie s-a ghemuit în fotoliul din dormitor, dorind să aibă pe cineva cu care să vorbească. O să se întoarcă în curînd Gaby, dar nu putea vorbi cu ea. Şi cu nimeni. Nici măcar cu sora ei, care făcuse dragoste cu soţul ei.

– Urăsc asta, zise ea, dar nu se gîndea la Garth şi la Sabrina, cît la propriile ei schimbări bruşte de emoţii. O sunase să-i spună Sabrinei despre croazieră. Auzind despre culesul de mere, şi-a dorit să fie acasă. Cînd Sabrina a recunoscut că s-a culcat cu Garth, ea-l dorea pe Max.

– Ştiu că nu-ţi place, răspunse Sabrina. Dar nu l-am sedus eu, ştii. Pur şi simplu s-a întîmplat să dorm într-un pat care, tot din întîmplare, era al lui. Nici măcar nu ţi-aş fi spus...

– De ce nu? Crezi că are vreo importanţă pentru mine? Poţi să te culci cu Garth cînd doreşti.

– Nu am nevoie să mi-l oferi pe soţul tău, zise Sabrina cu răceală. Nu s-a întîmplat decît o dată şi nu voi mai permite să se întîmple din nou. Nu din cauza ta, ci ca să fiu împăcată cu mine însămi.

– Sabrina, stai puţin, nu te înfuria. Îmi pare rău. Nu am vrut... Sabrina, ascultă, mă simt atît de departe; nimic din ce fac aici nu are nici o legătură cu viaţa de acolo şi mă simt derutată. Sabrina? Mai eşti acolo?

– Da, te ascult. Ce s-a întîmplat, Stephanie?

Stephanie a simţit dragostea din vocea Sabrinei şi ar fi vrut să-i spună totul, dar gîndurile îi erau prea încîlcite ca să scoată ceva.

– ... Frică, cred eu, pentru că uneori nu ştiu cine aş vrea într- adevăr să fiu. Nu, nu este adevărat.. fireşte că ştiu. Toate astea or să treacă imediat ce am să mă întorc

acolo unde îmi este locul, dar... este greu de descris. Atît de multe sentimente ciudate!

În soarele de după-amiază care lumina sufrageria. Sabrina şi-a trecut degetele peste o zgîrietură din lemnul mesei rotunde şi s-a uitat la o frunză moartă care atîrna de o plantă avocado pe care Penny refuza să o arunce. Aşa de clar cum vedea zgîrietura din masă şi planta de avocado, tot aşa îşi putea imagina fiecare cameră din Cadogan Square, le putea simţi liniştea şi intimitatea, frumuseţea pe care ea o crease.

Absentă, s-a aplecat şi a cules de pe jos un tichet pe care îl aruncase Cliff. L-a pus pe marginea mesei, gîndindu-se că a uitat să scoată din congelator puiul pentru cină.

– Ştiu, zise ea. Trec prin aceleaşi stări ca şi tine.

– La Evanston? a întrebat Stephanie cu o asemenea surprindere în voce încît Sabrina a izbucnit în rîs dintr-un val de dragoste pentru sora ei.

– Chiar şi la Evanston. Se întîmplă o mulţime de lucruri aici.

– Da, într-adevăr, zise Stephanie cu o voce egală. Mi-ai spus.

Foarte bine, se gîndi Stephanie. Acum gata. Nu ştiu de ce nu a întrebat despre radiografie – ştia că urma să o fac astăzi – dar trebuie să-i spun şi să terminăm cu asta. Nu are importanţă dacă vreau sau nu; este familia ei, iar eu sînt instrusul distructiv.

– Stephanie, am avut oră la...

– Am fost foarte ocupaţi la *Ambassadors,* a întrerupt-o Stephanie.

– Oh, într-adevăr? Ce aţi vîndut?

– Porţelanul *Petunse* pe care l-am cumpărat din China. Vocea lui Stephanie era plină de încîntare. A sosit acum trei zile şi înainte să fi despachetat totul cu Brian, a venit un intermediar din Bonn şi l-a cumpărat – trimis de Brooks. Iar un avocat din Manchester a cumpărat canapeaua *Grendly,* cea din mahon cu rulouri. Oh, a venit şi lady Stargrave – vrea o comodă lăcuită *Chippendale* pentru noua ei casă din oraş. I-am spus că am să i-o găsesc, dar nu ştiu unde.

– S-ar putea ca Thomas Strang să aibă una în

magazinul lui. A cumpărat două anul trecut. Dacă nu, are probabil un *Gillows*, şi Bettina se va mulţumi cu asta, sînt atît de asemănătoare ca tehnică încît ea nu o să ştie niciodată diferenţa. Dar pot...

– Am să-l sun, zise Stephanie şi începu să vorbească din nou repede. Gabrielle este bine, deşi suferă ca o adolescentă după Brooks şi nu iese cu nimeni altcineva. Mă gîndeam să-i cer să-l ajute pe Brian la magazin cît am să fiu plecată.

Tăcere.

– Cît tu ai să fii cum...?

– Doar pentru cîteva zile, Sabrina. Am întîlnit pe cineva – nu genul de bărbat cu care aş vrea să fiu multă vreme, dar interesant şi diferit de tot ce am cunoscut eu pînă acum şi enorm de bogat. Şi rîse uşor. Visul perfect. Vrea să merg cu el într-o croazieră în Mediterana pentru patru sau cinci zile, cu iahtul lui, şi m-am hotărît să mă duc. Mi s-a oferit şansa asta şi nu aş vrea să o resping.

De asta m-ai forţat să-ţi spun că m-am culcat cu Garth. Voiai să ştii, voiai un pretext. Şi de asta nu mă laşi să-ţi spun despre încheietură. Potolita Stephanie care îşi făcea probleme că este pusă în umbră; prudenta Stephanie, care se temea să-şi asume riscuri, care l-a întîlnit pe Garth cînd era atît de tînără şi s-a măritat şi s-a aşezat la casa ei – iar acum are o aventură îndrăzneaţă. Sabrina zîmbi pentru sine gîndindu-se la întorsăturile pe care le luaseră vieţile lor. Şi eu am aventura mea îndrăzneaţă pentru că l-am întîlnit pe Garth atît de tîrziu.

Dar... o croazieră, un iaht, Mediterana. Asta era lumea Sabrinei, iar gîndul la ea i-a declanşat dorinţa cum nici o altă amintire nu a făcut-o. Cunoştea croazierele de care vorbea Stephanie; lumea mulţumită de sine a luxului şi senzualităţii ruptă de timp şi de spaţiu. Un iaht orbitor de alb despicînd marea verde-albastră, mici insule ca fata morgana la orizont, soarele care parcă se topeşte, camerele răcoroase şi întunecate şi partidele de amor care durau ca în vis zile şi nopţi. Oh, mi-e dor de toate astea, mi-e tare dor. Am nevoie de ele.

– Dar tu ai făcut toate astea, i-a zis Stephanie ca şi cum i-ar fi auzit gîndurile. Şi o vei face din nou. Pentru mine, este singura şansă.

– Ultima nebunie?

– Ultima nebunie. Era o promisiune pe care şi-o făceau amîndouă.

Sabrina a tras o gură de aer. Încă o săptămînă. Încă o săptămînă cu Garth.

– Cine-i bărbatul? a întrebat ea ca din întîmplare.

Stephanie a ezitat.

– Max Stuyvesant.

– Ei, nu!

– Nu fi aşa categorică. S-a schimbat. Chiar şi Alexandra o spune. Oricum, cînd l-ai văzut ultima dată? A fost plecat la New York în ultimii trei ani.

– Spune Alexandra că s-a schimbat?

– Zice că s-a înmuiat. Ca o pară coaptă. Sabrina a rîs.

– Seamănă cu Alexandra. Stephanie, nu poţi să ştii prea multe despre Max. Ai întrebat-o pe Alexandra despre el?

– N-am avut nevoie. I-am decorat casa. De sus pînă jos. Aşa cum ai făcut tu cu casa Alexandrei. Nu ţi-am spus pentru că mi-a fost teamă că nu o să reuşesc şi că o să fiu nevoită să aduc pe cineva să mă salveze. Dar am făcut-o. Sabrina, ştiu tot ce am nevoie să ştiu despre Max. Nu-ţi cer permisiunea, ştii; ţi-am spus deja că mă duc cu el. Iar tu nu eşti în poziţia să-mi spui să nu mă apropii de patul lui.

Nu merit asta. Oare? Tu eşti îndrăgostită de soţul ei.

– Cred că nu, zise Stephanie nepăsătoare. Care ar fi motivul real pentru care nu ai vrea să mă duc? Nu poate să fie Max. Eşti atît de plictisită încît de-abia aştepţi să te întorci? Nu mai sînt decît cîteva zile, o ştii. Şi nu este ca şi cum ţi-aş cere o favoare; nu avem de ales. Avem, Sabrina? Nat nu ţi-a făcut radiografia, nu-i aşa?

Vreau să o mint.

– Nu, nu mi-a făcut-o. A amînat pînă la sfîrşitul săptămînii. Aproape coincide cu întoarcerea ta din ultima evadare.

– Ei bine, atunci totul este în regulă, nu-i aşa? Nu am să te mai fac să aştepţi nici un pic. Îmi iau bilet de avion pentru lunea viitoare. Sabrina... nu fi supărată pe mine. Am nevoie de tine. Ştiu că am să mă întorc şi că am să trăiesc în casa mea, că am să am grijă de copiii mei şi că

voi încerca să lămuresc lucrurile cu Garth şi totul va fi în regulă. Am să o fac mai tîrziu, după croazieră. Şi o să am nevoie de ajutorul tău, nu-i aşa? Pentru că bănuiesc că acum există lucruri pe care tu trebuie să mi le spui despre familia mea ca să pot să-mi reiau locul. Am să am nevoie de ajutorul tău, Sabrina, nu-i aşa?

Sabrina plîngea.

– Da. Cum pot mai bine. A închis ochii, ferindu-se de soare. Îşi dădea seama de încordarea din vocea lui Stephanie şi ştia că se temea de întoarcere tot atît de mult pe cît o dorea. Dar nu conta. Orice s-a întîmplat între Stephanie şi Garth Sabrina va spulbera pînă atunci şi Stephanie se va afla în braţele lui Garth, la o lume depărtare de Max şi de iahtul lui. Iar Stephanie va fi uitat feeria iahtului înainte ca Sabrina să înceteze să sufere din cauza lui Garth.

Lunea viitoare. Pînă atunci să o las pe Stephanie să aibă croaziera ei, evadarea ei. I-o datorez. Să o las să se ducă fără să ştie nimic despre plecarea la Connecticut, fără să ştie că i-au scos ghipsul. Să se ducă. Există destul timp pentru adevăr.

Sabrina privea cum Chicago se face tot mai mic în timp ce avionul urca prin ceaţa dimineţii şi se îndrepta spre est. Sub ei, lacul Michigan strălucea, zgîrie-norii oraşului înghesuindu-se ca nişte ciorchini pe malurile lui. Putea să vadă Evanston şi campusul universităţii, întinderea verde şi aleile şerpuitoare ale parcului Lincoln, hotelurile care se înălţau ca un zid de-a lungul fîşiei albicioase a plajelor scăldate de valuri domoale. Cîţiva marinari temerari ieşiseră în larg, pînzele albe ale bărcilor săltînd pe apa cînd albastră cînd verde, după cum cădea lumina soarelui sau umbra norilor.

– Sfîrşitul sezonului, zise Garth privind cu ea pe fereastră şi cuprinzînd-o pe după umeri. Ce toamnă frumoasă am avut.

Ea şi-a întins braţul făcînd flexiuni cu încheitura mîinii stîngi pe care lucea verigheta.

– O toamnă ciudată.

Părul lucios îi cădea în bucle pe umărul lui; linia perfectă a obrazului ei, pielea luminoasă şi genele lungi

arcuite erau la numai cîţiva centimetri de buzele lui cînd a tras-o cu braţul. S-a întors cu mintea înapoi, anul trecut, cînd au fost împreună la Amsterdam şi ea a plecat apoi singură la Londra, în vizită la sora ei. Petrecuseră oare ceva timp împreună în călătoria aia? Nu-şi putea aminti. Probabil că nu. Nu făceau prea multe lucruri împreună pe vremea aceea. De ce nu? Se uita la femeia frumoasă care se afla alături de el şi nu putea găsi un răspuns.

S-au ridicat deasupra norilor. Dedesubt, deplasîndu-se odată cu ei deasupra unui peisaj lăptos, un curcubeu forma un cerc complet, umbra avionului fiind în centru.

– Se numeşte haloul pilotului, i-a spus Garth cînd i l-a arătat.

– Şi noi sîntem chiar în mijlocul curcubeului?

– Nu, după cîte ştiu eu. De ce?

– Mă întrebam dacă avionul nostru ar putea să pară ca o umbră în interiorul unui curcubeu pentru pasagerii altui avion care s-ar afla mult deasupra noastră. El a rîs.

– Crezi că am putea să fim numai umbre?

– Dacă am fi, m-aş mira să o ştim.

Şi-a lipit buzele de părul ei.

– Nu-mi pasă, atîta vreme cît tu eşti atît de reală lîngă mine.

Sabrina a tăcut. Garth şi-a retras braţul de pe umerii ei şi şi-a deschis cartea ca să citească; un minut mai tîrziu a făcut şi ea acelaşi lucru. După ce au aterizat la New York şi apoi s-au urcat în limuzina pe care *Foster Laboratories* o trimisese ca să-i ducă la Stamford, el zise cu o uşoară grimasă:

– Este prima mea călătorie pe care o fac cu soţia în decurs de un an şi sînt nevoit să-mi petrec ziua cu un grup de directori executivi ai unor laboratoare de farmacie. Nu văd care este sensul.

– Iar eu trebuie să o petrec cu soţiile lor, pară ea. Asta are mai mult sens?

– Nu. N-am putea să fugim? Să ne întoarcem la New York, să ne facem vacanţa noastră şi să uităm de Stamford?

– Nu putem.

– Nu. Vocea lui s-a schimbat. Fireşte că nu. Am uitat

cît de importantă este asta pentru tine.

Este importantă pentru Stephanie.

– Vreau să spun că le-am acceptat invitaţia şi că ne-au făcut un program. Garth, ce o să fac eu cu toate nevestele alea?

– Nimic. Doar le urmezi acolo unde te duc. Ele sînt cele care trebuie să facă ceva – să te întreţină, presupun, şi să te facă să crezi că Stamford-ul este raiul pe pămînt aşa încît tu să arzi de nerăbdare să te muţi aici.

– Dar nu am nici cea mai mică idee cum să mă port cu ele.

– Cum vrei tu.

– Garth, tu cum ai vrea? Pot să mă minunez de totul şi să fiu zeloasă, sau rece şi arogantă, sau rece dar prietenoasă – cum ţi-ar plăcea să fiu?

– Ascultă, iubita mea, nu joci un rol. Nu vreau decît să fii tu însăţi.

Privi la el cu buzele uşor întredeschise.

– Am să mă străduiesc.

Trei dintre ele îi aşteptau în salonul de primire al preşedintelui cînd limuzina a tras în faţa sediului executiv al *Laboratoarelor Foster* din Stamford, orăşel foarte asemănător cu Evanston-ul, la circa treizeci de kilometri de New York. Clădirea de sticlă şi oţel se ridica dintr-o piaţetă de marmură încojurată de o mare de iarbă cu fîntîni, pîlcuri de copaci şi straturi şerpuitoare de crizanteme de o parte şi de alta a aleii de acces, lungă de o jumătate de milă.

Femeile purtau costume de lînă – albastru, cafeniu şi verde. Stăteau în rînd în uriaşul salon de primire lambrisat cu lemn de trandafir, afundîndu-se uşor în covorul gros de lînă de sub picioarele lor. În apropiere, canapele masive, îmbrăcate în piele, aşezate în cerc în jurul unei mese de sticlă pe un schelet de crom. Ici şi colo, pe covorul uriaş se aflau coloane iluminate avînd în interior diverse obiecte expuse ca bijuteriile rare: seringi hipodermice, creuzete, cutii cu drajeuri, sticluţe cu un lichid colorat.

Femeile le-au lăsat timp să se minuneze de ce vedeau în jur. Garth nu a zis nimic. Sabrina ştia că nu fusese impresionat de grandoarea pusă cu grijă în scenă; de fapt, de-abia dacă remarcase ceva. El era mai interesat

de un laborator bine dotat sau chiar de elementele componente ale noului lor procesor de alimente decît de tot lemnul de trandafir din Connecticut.

Dar ea ştia că gazdele aşteptau ca Andersenii să fie copleşiţi, astfel încît a întors capul ca să cuprindă cu privirea întreaga cameră.

– Ce măreţie! a murmurat ea. Ce opulenţă!

Femeile i-au zîmbit şi i-au întins mîinile, aruncînd priviri furişe spre Garth, care s-a dovedit a fi mai tînăr şi mult mai bine decît se aşteptau. Cînd a fost răpit de soţii lor în costume închise, ele s-au concentrat asupra Sabrinei.

– Ne întîlnim din nou, zise una. Bun venit la Stamford!

Sabrina a fost luată prin surprindere. Stephanie nu fusese la Stamford. Atunci trebuie că femeia asta a fost la Evanston. De ce Garth nu mi-a spus nimic despre asta?

– Sîntem bucuroşi că ne aflăm aici, zise ea, dar imediat s-a instalat o pauză stînjenitoare.

– Prea multe feţe noi, zise una din celelalte, calmă, venind în ajutorul Sabrinei. Fireşte, că vi-o amintiţi pe Irma Kallen...

– Preşedinte, punctă rapid Irma Kallen.

– De cînd a trecut prin Chicago, în drum spre Los Angeles, a continuat salvatoarea Sabrinei, furnizîndu-i detalii. Iar eu sînt Freddie Payne, vicepreşedinte însărcinat cu finanţele.

– Angie Warner, interveni a treia, vicepreşedinte, producţie.

De data aceasta Sabrina a fost pe fază, înţelegînd că ele se identificau cu titlurile soţilor lor. A zîmbit.

– Stephanie Andersen, profesor.

Freddie Payne a zîmbit, dar a dat uşor din cap în semn de avertizare. Prost început, se gîndi Sabrina. Să mai încerc o dată.

– Am aşteptat cu atîta nerăbdare această vizită.

– Ah, zise Irma Kallen. Ne-am mira. A fost amînată de atîtea ori.

– Vrem să îndrăgeşti oraşul nostru, zise repede Angie Warner. Mică şi grasă, avea faţa angelică şi gura ca un boboc de trandafir, a celui care aduce pacea. Vrem să ne îndrăgeşti. Ne-am gîndit să facem un mic tur al oraşului în drum spre prînzul pe care îl luăm la Irma, apoi o vizită la

şcoală şi la Clubul Femeilor, dacă ţi se pare potrivit, dacă-ţi face plăcere...

Sabrina îşi înclină capul în semn că era de acord. Cum ar putea să nu fie de acord cu Angie Warner? Sau, în acel moment, cu oricare dintre ele? Soţii lor cîştigau de la trei sute de mii de dolari pe an în sus; soţul ei cîştiga trei mii cinci sute. La ele acasă, folosind etaloanele lor de putere şi prestigiu, Sabrina era în dezavantaj clar. Şi-a zis că trebuie să ţină minte asta.

Irma Kallen a condus-o la automobil, un *Silver Shadow* care aluneca pe străzile largi, liniştite, trecînd pe lîngă biserici vechi de două secole şi pe lîngă un sătuc verde unde se dăduse o bătălie în război. S-a oprit în faţa unei case din cărămidă cu trei etaje, cu camere recent adăugate ca nişte plombe de jur împrejur – ca un pui ieşit din minţi care îşi scutură aripile, se gîndi Sabrina. Simţea o puternică aversiune faţă de Irma. Dar era soţia preşedintelui, cum spusese ea însăşi. Trebuia să-i arate respect.

Irma Kallen era înaltă şi ascuţită, cu o bărbie alungită, cu ochi de culoare închisă care priveau în două direcţii diferite, fără ca unuia să-i pese la ce se uita celălalt. Acest lucru crea dificultăţi pentru cei din jurul ei care nu ştiau niciodată cu care ochi se întîlnesc cînd vorbeau cu ea. Sabrina l-a ales pe stîngul. O asemenea femeie, a cărei privire îi făcea nervoşi pe cei din jur şi care era arţăgoasă, nu putea să fie amabilă cu o vizitatoare care nu numai că era tînără şi frumoasă, dar tratase cu uşurinţă titlul soţului ei şi, mai rău încă, uitase o întîlnire anterioară.

Dar Irma Kalen avea o casă minunată, decorată cu imaginaţie sofisticată. Sabrina trecea din cameră în cameră impresionată de îmbinarea a două stiluri: cîteva piese simple *Shaker* şi altele – foarte masive, dar elegante, *Philip Webb* de la sfîrşitul secolului, vopsite în verde, ceea ce de fapt caracteriza această mobilă, şi asortată cu piele lăcuită sau cu ornamente în relief din argint. Şi-a trecut mîna peste delicata ornamentaţie a pianului. „Webb", a murmurat. „Ce minunăţie!"

Irma a privit-o uimită şi încîntată. Timp de o secundă ambii ochi s-au concentrat asupra Sabrinei.

– Cum de ştii asta?

– Mă pricep la mobilă, spuse Sabrina. Mă ocup de antichităţi.

– Oh, exclamă Angie Warner, atunci o să-ţi placă *Silvermine.* Sabrina şi-a ridicat sprîncenele în semn de întrebare. O colonie de artişti în Norwalk. Doar la cîteva mile de aici. Acolo ne facem cumpărăturile şi luăm prînzul cel puţin o dată pe săptămînă.

Freddie Payne scoase un chicotit.

– Am sentimentul că Stephanie este mult deasupra celor din *Silvermine.* Ştie probabil mai mult decît oricare de acolo. Chiar mai mult decît tine, Irma.

Sabrina a devenit atentă. Un război particular. Mai fusese martoră, mai devreme, în maşină, la o ciocnire. „Vine de la Frederique", îşi explica Freddie numele. Era înaltă şi frapantă, cu păr negru bogat cu o tăietură îndrăzneaţă, cu ochii de culoarea alunei sub nişte sprîncene închise. „Frederique, după nu ştiu care strămoş francez. Dar asta nu înseamnă mare lucru la Stamford. Este mult mai important să fii un Pilgrim. Irma este o Pilgrim, nu-i aşa, Irma? Sau mai degrabă, întrucît nici măcar Irma nu este atît de bine conservată, este mai probabil ca unul dintre strămoşii ei piraţi să fi fost". Irma a ignorat-o.

În timpul prînzului, angelica Angie a fost foarte ocupată să menţină pacea între Irma şi Freddie. Femeile ţineau la rangul soţilor lor, aşa că era clar că ofiţerul numărul unu la masă şi în întreaga lor viaţă socială era Irma, ca preşedinte; dar îi permitea adesea lui Angie să mai şlefuiască asperităţile datorate temperamentului ei.

Sabrina şi-a mîncat grape-ul copt şi curcanul *à la Florentine* şi urmărea amuzată acelaşi gen de spectacol al încrucişărilor rapide de spadă cu care era obişnuită în cercurile ei din Londra. Fireşte, se gîndi ea, asta există pretutindeni, chiar şi la Evanston. Dar nu m-am gîndit niciodată pentru că niciodată nu am văzut Evanston-ul decît ca pe ceva temporar.

Nimic nu este permanent cu Garth. La gîndul ăsta, a simţit înţepătura de durere deja familiară. Deodată a izbit-o vocea Irmei.

– Poftim? a zis Sabrina. Iartă-mă, mă gîndeam la altceva.

– Am spus, zise Irma cu reproş, că am aranjat o masă pentru diseară, la club, ca tu şi soţul tău să vă puteţi întîlni cu noi toţi. Trebuie să ştii că sîntem un grup foarte unit. Mulţi dintre bărbaţii de la Stamford fac naveta la New York, dar noi considerăm că datoria noastră este aici. *Foster* este cea prestigioasă instituţie din Stamford, iar aceia dintre noi care sînt conducătorii ei sînt şi conducătorii comunităţii. Noi întărim Stamford-ul; nu ne ducem banii la New York. Este o responsabilitate pe care o îndeplinim bucuroase, dar este eficientă numai dacă rămînem uniţi. Freddie crede că asta este o prostie – ea are o serie de prietene ciudate...

– Ai căror soţi nu sînt directori executivi, îi spuse Freddie solemn Sabrinei.

– Dar Freddie nu împinge niciodată lucrurile prea departe, a continuat Irma. Avem nevoie una de alta, aşa cum ai să constaţi şi tu cînd soţul tău ni se va alătura Faptul că ai multe de învăţat nu trebuie să te deranjeze. Venind din Midwest, nu se presupune că trebuie să cunoşti stilul nostru de viaţă.

Sabrina asculta cu ochi mari şi tăcută, în timp ce Irma continua:

– Modul nostru de viaţă pătrunde uşor şi în restul ţării. Adesea, fireşte, cînd alţii ne copiază exact, ne dezvoltăm alte stiluri.

Angie privea încurcată; Freddie îi făcu uşor cu ochiul Sabrinei. Sabrina privea ca fermecată gura pedantă a Irmei.

– Ne luăm ca model centrele culturale ale Europei. Cinăm, de exemplu, mai tîrziu decît tine; la opt şi uneori chiar la nouă. Fireşte, pentru copii este recomandabilă ora şase. Nu luăm masa în grădină; nu ne place să stăm în norii de fum de la grătar. Nu purtăm îmbrăcăminte într-o singură piesă, cum ar fi salopete etc. Sprijinim şcolile publice ca fiind esenţiale pentru oraş, dar nu ne trimitem copiii la aceste şcoli. Ai copii, desigur.

– Doi, zise automat Sabrina. Era fascinată, aproape vrăjită de recitalul Irmei. Un băiat şi o fată.

– Şi îi creşti ca buni creştini.

– Pe Cliff cred că îl creştem ca să fie un bun înaintaş la fotbal, zise Sabrina. Nu ne-am hotărît încă în ce o

priveşte pe Penny.

Freddie a izbucnit în rîs; Angie a chicotit. Irma părea că îngheţase, cu ceaşca de cafea oprită la jumătatea drumului spre gură.

– Acelea dintre noi care sînt binecuvîntate cu bogăţie materială îşi tratează cu foarte multă seriozitate responsabilităţile.

– E-n regulă, Stephanie, zise Angie veselă, conştientă că Irma se face de rîs. Angie nu şi-a dat seama exact care a fost cauza – poate modul în care Stephanie a recunoscut pianul *Webb* sau privirea neimpresionată cu care ţintuia faţa Irmei sau felul în care îşi ţinea capul – ca o regină. Sau frumuseţea ei, pe care Angie o invidia simplu şi absolut firesc, aşa cum ea invidia priceperea la bucătărie a unei femei sau talentul la cusut al alteia. Indiferent ce era, Angie şi-a dat seama că Stephanie nu era o neştiutoare şi nu voia ca ea să le judece după felul în care Irma o trata ca atare.

– Irma este întotdeauna serioasă cu noii veniţi, dar în grupul nostru ea este sufletul distracţiilor. Joacă tenis şi a trebuit într-adevăr să muncesc mult ca să o ajung; uneori jucăm chiar şi volei. Nu des, a adăugat ea cu o tristeţe sinceră, dar uneori o facem.

– Noi nu jucăm prea mult volei în Midwest, zise Sabrina serioasă aplecîndu-se în faţă şi adresîndu-se ochiului stîng al Irmei. Totuşi progresul a adus tenisul chiar şi la noi. Dar am fost nevoite să depunem eforturi mari ca să învăţăm să fim moderne. Unele dintre noi poartă din cînd în cînd rochii *Karl Lagerfeld* sau *Perry Ellis*. Uneori bem vin la cină – *Montrachet* sau chiar *Brouilly* dacă cina cere vin roşu. Iar în ultima vreme unele dintre cele mai îndrăzneţe dintre noi au început să servească salata după gustări mai degrabă decît înainte. Fireşte că depunem mari eforturi. Dar te asigurăm că îţi sîntem recunoscătoare pentru tot ceea ce ne permiţi să învăţăm de la tine.

S-a făcut tăcere. Angie a încercat să zîmbească, dar buzele îi tremurau.

– Ei, la naiba, zise Freddie. Te-a avut, Irma. Dacă stau şi mă gîndesc, nu-i nimic. S-a întors spre Sabrina. Irma ne-a spus că eşti o micuţă casnică timidă. Irma, scumpo, trebuie să-ţi trimiţi primele impresii la culcare fără să le dai

de mîncare. Te-au înşelat amarnic. S-a ridicat şi a tras scaunul într-o parte invitînd-o pe Stephanie să-i arate terasa.

Sabrina înţepenise. La naiba! Oh, la naiba! Ce nu este în regulă cu mine? Stephanie ar fi fost preocupată de Garth; ea ar fi fost tăcută şi amabilă şi ar fi lăsat-o pe soţia preşedintelui să se simtă superioară. Acum am stricat totul. Stephanie ar fi jucat teatru pentru Garth. Eu am jucat pentru mine. De ce, pentru Dumnezeu, nu am rezistat în faţa proastei ăsteia de femei?

– Stephanie? zise din nou Freddie.

Sabrina s-a scuzat şi a urmat-o prin uşile duble. Cele două femei s-au aşezat pe un zid jos de cărămidă roşie care înconjura terasa cu dale de marmură. Ghivece uriaşe din lemn roşu cu trandafiri tîrzii şi rujă de toamnă se aflau lîngă mobila albă de fier forjat care nu fusese încă depozitată pentru iarnă. Dincolo de zid, mai mulţi oameni curăţau frunzele căzute şi plantau bulbi pentru lalelele şi zambilele primăverii viitoare. Alţii fixau o prelată peste piscină în timp ce un al treilea grup strîngea plasele de pe terenul de tenis. Era un tablou al abundenţei senine – atît de perfect, se gîndi Sabrina, încît ar fi putut fi special aranjat ca să ilustreze avantajele intrării în grupul de la *Foster.*

– Poate să facă rău, dar nu este cu adevărat periculoasă, zise Freddie. Dacă nu-i permiţi. Totul este să înţelegi că este o proastă care trebuie luată în serios.

– Aş fi luat-o în serios numai dacă mi-ar fi cerut Garth, zise Sabrina ridicînd indiferentă din umeri.

Freddie era surprinsă.

– Dar pentru ce altceva vă aflaţi aici?

– Să aruncăm o privire. Să vedeţi cine sîntem. De ce credeţi că totul este hotărît? Nu există loc pentru îndoială?

– Ascultă, scumpo, nu ştiu ce ţi-a spus soţul tău, dar nu a venit aici pentru interviu. Este vorba de o întîlnire oficială între bărbaţi pentru a pune la punct detaliile legate de slujbă şi, în ce ne priveşte, să ne asigurăm că inimioara ta este nerăbdătoare să devii una dintre noi. După cîte am auzit eu, o să vă mutaţi aici la sfîrşitul actualului trimestru şcolar.

Sabrina s-a simţit trădată. Garth nu i-a spus că totul era hotărît. Să fi acceptat într-adevăr slujba fără să fi vorbit cu ea?

– Hei, zise Freddie, este în regulă. Ignor-o pe Irma. Este numai o mică piesă din scenariu. Deşi îţi sugerez, dacă vrei să-ţi fie mai uşor cînd o să te muţi aici, să reeditezi jocul pe care l-ai făcut pentru ea la Chicago. Va trebui să faci cîteva exerciţii necesare: dineuri cu oaspeţi corespunzători, cîteva prînzuri, sponsorizarea cîtorva acţiuni de caritate şi cîteva apariţii necesare la petrecerile Irmei – trebuie să te porţi cum cere ea. Dar în rest, nu ai decît să fii tu însăţi. Atîta vreme cît eşti discretă, poţi să fii cine vrei. Nu este o viaţă rea, să ştii.

– Ştiu. Sabrina se ridicase şi-şi aranja fusta. Stephanie s-ar fi descurcat, ea ar fi fost ceea ce aştepta Irma să fie, fără să se înfurie, dar şi fără să se topească în micul lor grup, aşa cum a făcut Angie, şi chiar Freddie. Stephanie s-ar fi simţit bine aici.

I-a mulţumit lui Freddie.

– M-ai salvat de două ori, îţi sînt foarte recunoscătoare. Dar acum am să îndrept lucrurile singură. Şi întorcîndu-se în sufragerie şi-a cerut scuze. Am fost atît de nepoliticoasă... prea multe impresii noi... prînzul a fost delicios... conversaţia atît de plăcută...

Irma şi-a dus mîna la părul ei perfect neted şi l-a netezit încă o dată.

– Îţi acceptăm scuzele. Soţul meu crede că soţul tău va fi o mare achiziţie pentru *Laboratoarele Foster.* Putem să facem acum micul nostru tur de oraş?

Au mers în oraş, au vizitat noul liceu, spitalul unde Irma era directoarea voluntarilor, au oprit pe ţărm la Long Island Sound şi au privit bărcile în larg, ceea ce i-a amintit Sabrinei de casă. Apoi s-au întors la sediul *Laboratoarelor Foster,* i-au luat pe Garth şi pe soţii gazdelor Sabrinei şi au plecat să ia masa la club ca Sabrina şi Garth să-i poată întîlni pe oamenii pe care se presupunea că trebuiau să-i cunoască.

Mai tîrziu, în limuzina care-i ducea la *Plaza Hotel* din New York, unde urmau să petreacă noaptea înainte de a lua avionul de dimineaţă spre Chicago, Garth a luat-o pe Sabrina de mînă.

– Am băut, am mîncat şi am fost curtat. La prînz am avut raţă. Tu ce-ai mîncat?

– Curcan. Uscat şi apoi înecat în sos.

– Şi stridii la cină. Ce a fost chestia aia pe care am mîncat-o la desert?

– Cremă de alune cu piure de zmeură.

– Crezi că profesorii mănîncă aşa ori de cîte ori vin la Connecticut?

– Crezi că soţiilor lor li se ţine o prelegere despre modul în care înapoiatele din Vestul Mijlociu trebuie să înveţe stilul rasat de pe Coasta de Est ori de cîte ori vin la Connecticut?

– Interesant. Cine a ţinut prelegerea?

I-a povestit despre prînz, spunîndu-i totul fără să-i ascundă nimic din felul în care s-a purtat ea.

– Nu am făcut nimic bun pentru tine. Dar dacă Freddie are dreptate şi tu ai hotărît deja...

– N-am hotărît nimic. Îi ţinea încă mîna; a pus-o-şi pe cealaltă deasupra şi s-a întors cu faţa spre ea. Am acceptat să venim aici numai pentru că am crezut că era necesar pentru noi. N-aş lua niciodată o decizie fără tine. Mi-a trecut prin cap, continuă el cu prudenţă, că dacă o las pe Irma să te ţină sub foc încrucişat s-ar putea să zici că nu mai ţii neapărat să iau slujba asta.

Sabrina a închis ochii. Toate minciunile, toate înşelăciunile, întreaga vinovăţie şi toate sentimentele amestecate din ultimele cinci săptămîni s-au acumulat între ei, ridicîndu-se ca un zid pe care ea nu putea să-l dărîme. Dragostea mea, aş vrea să te ajut. Vreau să fii fericit. Dar îi datorez asta lui Stephanie.

– Garth, este hotărîrea ta, tu decizi. Nu pot să o fac eu pentru tine.

Obosit şi deprimat, şi-a retras mîinile. Dacă nu-i mai păsa ce face înseamnă că nu se mai gîndea la un viitor împreună cu el. Şi totuşi îl iubea. A văzut asta pe faţa ei, a simţit în vocea ei. Îl iubea.

Dar în acelaşi timp îl ţinea la distanţă. De atîtea ori ajunseseră aproape de căldură, de dragoste, de sentimente comune – şi ea se retrăsese, se îndepărtase. Toate acele şanse de a vorbi – pierdute! Ca şi cum s-ar fi temut că dacă îl asculta s-ar fi putut să fie copleşită de

argumentele lui sau de sentimentele ei şi să nu se poată hotărî dacă să rămînă sau să plece.

Cum naiba să lupte un bărbat cu asta? Pentru că, fireşte, avea de gînd să lupte. În livadă i-a spus că îi va accepta decizia, dar era absurd. Va lupta ca să o păstreze. Dar pînă cînd nu va înţelege de ce fugea în mod deliberat de el, de ce refuza să facă dragoste cu el, de ce a mers pînă acolo încît a slăbit supravegherea copiilor, nu putea să decidă cum să înceapă – sau să prevadă cum se va sfîrşi.

Au făcut restul drumului în tăcere şi tot tăcuţi cu urcat cu liftul hotelului, ajungînd în apartamentul care le fusese rezervat. Sabrina stătea la fereastră privind de la întunecatul Central Park la ferestrele luminate ale clădirilor care nu dormeau niciodată.

Garth a încuiat uşa.

– Nu vreau slujba asta, a spus el brutal. Pe o masă rotundă se afla o sticlă de şampanie într-o frapieră cu gheaţă. O carte de vizită prinsă de gîtul ei le ura o seară plăcută din partea familiei Kallen. Garth a scos uşor dopul. Chiar dacă asta ar însemna stridii în fiecare seară şi şampanie la pat.

– De ce nu? a întrebat ea.

A umplut două pahare fine, înalte, şi i-a dat unul ei.

– Cît timp a trecut de cînd n-am mai fost amîndoi într-o cameră de hotel? s-a întrebat el cu voce tare.

Noi n-am fost niciodată într-o cameră de hotel. Stătea la unul din capetele canapelei îmbrăcate în mătase.

– Mult. De ce nu vrei slujba?

– Pentru că singurele subiectele despre care au vorbit gazdele mele astăzi au fost piaţă, consum, atîţia dolari pe oră de cercetare, profitul investiţiilor. Pentru că pentru ei divizarea genei înseamnă un produs ca şi cum eu aş conduce o echipă de bucătari care inventează un nou preparat pentru micul dejun. Pentru că ei vor să facă ceea ce se presupune că aduce bani. Pentru că ce-mi doresc eu să fac este ceea ce aşteaptă universitatea de la mine: cercetare şi predare. Pentru că nu vreau să fiu obligat să explic de ce urmăresc o nouă pistă promiţătoare în cercetare, deşi s-ar putea să nu dea rezultate ani de zile – dacă va da vreodată! Pentru că eu nu pot să mă

ocup de problemele genetice şi să văd linia din josul paginii sub profitul corporaţiei şi declaraţia de pierderi. Pentru că, la naiba, nu aici este locul meu. Mai vrei şampanie? Este pe cheltuiala casei.

A întins paharul. I l-a umplut şi s-a aşezat într-un fotoliu lîngă capătul opus al canapelei.

– Încă două lucruri, zise el. Primul aşa cum am spus înainte, eu cred că nici locul tău nu este aici. Poate că ar fi fost cîndva, sau ai gîndit tu că este, dar lucrurile nu mai stau aşa. Dacă toate astea se întîmplau acum două sau trei luni, nu ai fi sărit la Irma Kallen; cînd a fost la Chicago, primăvara trecută, ai tratat-o ca pe verişoara primară a reginei Elisabeta. Te-ai schimbat de atunci. Te-ai schimbat de la călătoria ta în China. S-a oprit aşteptînd, dar ea a ignorat deschiderea pe care i-a oferit-o.

Garth nu putea suporta să o privească. Nu fusese nicicînd mai conştient de apropierea ei – sau de cît de departe fugea de el cînd se retrăgea în tăcere. Şi-a băut paharul.

– Şi una dintre schimbările care îmi plac cel mai mult la tine este că poţi să pui cu botul pe labe o regină-mamă a unui mic orăşel cum este Irma Kallen, fără să te temi că nu o să te placă sau să-ţi fie frică de mine după aia. Ceea ce înseamnă una din două: sau eşti mai sigură pe tine decît ai fost vreodată înainte...

Sabrina urmărea bulele care se ridicau în pahar.

– Sau?

– Sau ai hotărît că puţin îţi pasă de ce fac eu sau de ce se întîmplă cu mine. Sau cu noi.

În cameră s-a lăsat tăcere. Lumina moale aruncată de o lampă de masă făcea să strălucească gheaţa, care se topea în frapiera pentru şampanie şi verdele întunecat al sticlei cînd Garth a ridicat-o deasupra paharelor lor. Restul camerei era în umbră. O uşă ducea spre dormitor unde o singură veioză lumina patul, pregătit pentru noapte de o cameristă care pusese cîte o ciocolată învelită în staniol auriu în mijlocul fiecărei perne. În apropiere, genţile lor cu lucrurile pentru noapte stăteau una lîngă alta, atingîndu-se, ca nişte îndrăgostiţi.

De cinci săptămîni de cînd Sabrina se afla aici nu fuseseră niciodată singuri, departe de copii. În liniştea

care-i învăluise, Sabrina era conştientă de prezenţa lui Garth cu o asemenea forţă încît pielea ei îi simţea atingerea deşi el era la o depărtare bună de ea. Vedea fiecare detaliu al feţei lui, deşi nu-l privea. Gura ei i-o simţea pe a lui, deşi nu se sărutaseră de trei zile, de atunci în holul casei, cînd s-a smuls din braţele lui cuprinsă de panica dragostei şi a vinovăţiei.

A devenit o parte din mine.

– Şi, în sfîrşit, a continuat el cînd a văzut că ea nu spune nimic, mi s-a oferit postul de director al Institutului de Inginerie Genetică din Evanston, care va fi construit în vara asta şi va fi operaţional de anul viitor.

– Garth! Şi-a ridicat privirea plină de strălucire. Dar este minunat! Asta trebuia să fie primul tău motiv – singurul tău motiv! Nimic altceva nu contează. Contează?

– S-ar putea.

– De ce nu mi-ai spus? Oh, acum ştiu la ce se referea Vivian cînd i-am dus ieri pe Penny şi pe Cliff. Mi-a spus să-ţi transmit felicitările ei. M-am gîndit că se referă la comitetul tău care i-a aprobat postul, la faptul că tu ai cîştigat. Dar nu; ea ştia de numirea ta.

– Ştia că mi s-a oferit acest post. Nu l-am acceptat.

– Dar de ce?

– Nu ştiu dacă îţi doreşti şi tu. Salariul reprezintă circa două treimi din ce mi-ar da *Foster,* mult mai puţin dacă adăugăm şi facilităţile, călătoriile, maşina companiei, membru al clubului – tot felul de lucruri de care universităţile nu au auzit niciodată. Ştiu cîte probleme ai avut cu banii – destule probabil încît să o facă pe Irma Kallen suportabilă.

– Dar toate motivele pe care mi le-a înşirat...

– Am spus că nu vreau să o iau. Dar dacă tu vrei, dacă o împarţi cu mine...

– Dar ai urî-o. El a dat din umeri.

– Mult. M-aş concetra pe cercetare şi aş învăţa să mă descurc şi cu restul. S-a aplecat în faţă uitîndu-se direct la ea. Stephanie, ascultă-mă, te iubesc. Nu-mi pot imagina să-mi fac viaţa fără tine. Nu dau doi bani pe nimic dacă nu pot să mă întorc acasă la tine – dacă nu pot să-ţi spun numele şi să-ţi aud răspunsul – dacă nu pot să mă culc seara ştiind că dimineaţa cînd mă trezesc am să te

găsesc lîngă mine. Toate minunăţiile muncii mele dispar cînd mă uit cît de minunată eşti tu.. Descoperirile sînt acolo, chiar şi pasiunea este acolo, dar totul este gol, nu înseamnă nimic pentru mine fără tine. Fără tine nu sînt complet. Nu înţelegi asta? Nu înţelegi că aş face orice ca să păstrez viaţa ta strîns împletită cu a mea? Dacă tu îmi ceri să accept slujba asta...

– Nu, nu vreau să o primeşti. Fireşte că nu vreau să o iei.

Se uita la ea întunecat.

– Nu ştiu ce înseamnă asta.

Înseamnă că te iubesc. Te iubesc. Vreau să fii fericit. Vreau să faci ce este mai bine pentru tine chiar dacă eu am să fiu plecată, chiar dacă n-am să mai împart nimic niciodată cu tine, dacă n-am să mai fiu cînd ai să te trezeşti dimineaţa. El îi urmărea buzele cum se mişcă în tăcere şi cum i se umpleau ochii de lacrimi. A fost tentat să se apropie de ea, dar s-a stăpînit şi a aşteptat.

– Nu ştiu ce înseamnă nici lacrimile tale, zise el aspru.

Sabrina şi-a prins faţa în mîini şi a lăsat să-i curgă lacrimile în voie. Le reţinuse de atîta vreme încît acum veneau ca o uşurare şi chiar ca un fel de bucurie. Nu am ce să fac, îmi pare rău. Nu am ce să fac. Nu mai pot să rezist. Şi am încercat.

– Ce înseamnă astea? repetă el. S-a dus spre ea şi i-a tras mîinile. Faţa îi era udă de lacrimi şi gura îi tremura; ochii îi străluceau ca în dimineaţa cînd s-a trezit şi a surprins-o într-un moment cînd nu-şi pusese încă platoşa.

– Că te iubesc! zise ea în sfîrşit, eliberată. A ridicat-o de pe canapea, strîngînd-o într-o îmbrăţişare atît de plină de încredere, încît a simţit că, în sfîrşit, s-a întors acasă.

A vrut să o ia pe sus, dar ea l-a oprit. De data asta o să împartă totul cu el; o să fie în aceeaşi măsură decizia ei ca şi a lui. S-au îndreptat spre dormitor, s-au dezbrăcat reciproc, plini de nerăbdare, atingîndu-şi pielea pe măsură ce se ivea un colţişor, aşa cum copiii cercetează ceva nou descoperit pentru a se asigura că este real şi că într-adevăr le aparţine.

Garth i-a scos pieptenii de fildeş din păr şi valurile grele i-au căzut pe umări, o cascadă de bronz în lumina slabă. Îi privea trupul subţire şi-şi plimba mîinile pe pielea

ei albă, mătăsoasă, ca şi cum o vedea pentru prima oară. Maturitatea ei împlinită se ridica spre el; ţinea capul drept şi era mîndră că o priveşte. Sînt o parte din tine, spuneau ochii ei, iar dorinţa ta m-a făcut şi mai frumoasă.

Din nou a strîns-o în braţe, iar ea s-a cuibărit moale în braţele lui puternice, s-a lipit de pîntecul şi de picioarele lui, căldura trupului ei pătrunzîndu-l. Nu se grăbeau, prelungind cît mai mult dorinţa pentru că acum ştiau că le va fi împlinită. În cele din urmă şi-a aplecat capul peste faţa ei ridicată în sus şi a sărutat-o, simţind răcoarea şampaniei în căldura gurii ei.

– Iubitul meu drag, şoptea Sabrina buzelor lui. S-a întins pe pat, Garth aşezîndu-se cu toată greutatea deasupra ei. Şi-a înălţat capul, iar ochii lui negri şi intenşi i-au întîlnit pe ai ei, mai profunzi decît şi-a imaginat vreodată, cu o flacără albastră în adîncuri.

– Dragostea mea, murmura el, dragostea mea regăsită. Încăperea era luminată de strălucirea trupului ei. A închis ochii, dar strălucirea continua să fie acolo şi atunci a ştiut că este pretutindeni, că, redescoperindu-şi soţia, a descoperit lumina şi viaţa şi că ele erau parte din el, la fel ca şi ea.

– Sînt aici, îi răspunse, şi cu pasiunea pe care şi-o refuzase atîta vreme, s-a scufundat în ea. A început să se mişte odată cu el, ţinîndu-l strîns, cu trupurile lipite unul de altul într-unul singur, într-o singură zvîcnire.

Aici îmi este locul, îşi zise ea, şi apoi s-a lăsat să plutească, trecînd dincolo de ziduri şi dispărînd în adîncul senzaţiei, în sfîrşit fără să se mai gîndească la ceva, fiindu-i treze numai simţurile şi o recunoştinţă copleşitoare pentru cum se descoperea pe ea şi pe el în carnea lor, pentru întîlnirea gurilor lor şi a lumilor pe care le văzuseră unul în ochii celuilalt.

Ciocolata învelită în poleială aurie zăcea zdrobită pe pernă. Cu grijă, Garth a desfăcut-o şi Sabrina a luat-o cu gura direct din mîna lui.

– Unde este a ta? a întrebat ea şi s-au apucat să o caute pînă au găsit-o pe podea, unde căzuse.

– Dar mie tot mi-e foame, zise el după ce a mîncat-o direct din mîna ei. Ce să cerem la room-service?

– Nectar. Ouă *à la Robbins*. Petale de trandafiri cu

rouă.

Garth a făcut numărul şi a comandat:

– Şampanie, omletă, salată. Şi suc de grapefruit. Sabrina a rîs.

– Suc de grapefruit?

– Am uitat să-ţi spun. O nouă pasiune pe care am descoperit-o în California. Le ia o jumătate de oră ca să pregătească ouăle *Robbins*. Iar eu aş vrea să mai facem dragoste o dată.

– Da! Orele astea reprezintă toţi anii noştri împreună. Ele sînt tot ce avem. Garth s-a aplecat peste ea sărutîndu-o, dar ea şi-a pus mîinile pe pieptul lui împingîndu-l ferm pînă cînd a rămas întins pe spate; a început să-l sărute, plimbîndu-şi buzele fremătînde de-a lungul gîtului şi pe pieptul acoperit de un păr negru bogat, alunecînd uşor peste pîntecul lui plat. S-a cuibărit lîngă el, cu mîinile pe coapsele lui şi şi-a ridicat o secundă capul, întîlnindu-i privirea de smoală, spunîndu-i cu ochii şi cu mîinile să stea liniştit şi să o lase să-i dăruiască iubirea. Domol, limba ei i-a mîngîiat vîrful penisului ridicat spre ea şi încet, tot cu limba, l-a împins în gură, cît mai adînc. Era acolo; pătrunsese încet, ferm, o forţă puternică, solidă, pulsînd de viaţă, şi Sabrina a simţit o exaltare, o eliberare, un sentiment de dragoste şi de împărtăşire pe care nu-l mai cunoscuse niciodată.

Garth gemea de valurile de plăcere care-l inundau în cercuri largi, gîndindu-se că tot ce făcea ea acum era ceva nou, ce i-a dat pentru prima dată în atîţia ani, că s-ar fi putut scufunda în ea înecîndu-se în tandreţea şi forţa gurii ei. Dar a simţit nevoia să-i dăruiască şi el din preaplinul dragostei şi s-a retras, ridicînd-o lîngă el.

I-a sărutat pleoapele închise şi i-a urmat cu buzele conturul feţei, linia lungă a gîtului ei subţire, sînii rotunzi, simţindu-i grei pe pieptul lui, i-a mîngîiat cu căldura gurii întîi un sfîrc, apoi pe celălalt, pînă cînd s-au trezit amîndoi la viaţă.

Încet, foarte încet, buzele lui au alunecat pe trupul ei, sorbindu-i mirosul mătăsos, înfiorîndu-i cu sărutări uşoare pielea luminoasă, vie sub atingerea gurii lui, lăsîndu-se în jos spre pîntec, pînă la cununa de păr cîrlionţat şi în mijlocul intimităţii ei fierbinţi care a început să pulseze

cînd a atins-o. Sabrina şi-a înfipt degetele în părul lui negru şi a desfăcut larg picioarele cînd a simţit că o posedă cu limba şi cu buzele. Toate simţurile îi erau concentrate în acel loc moale. Apoi brusc, cu violenţă, şi-a înfipt limba adînc în ea posedîndu-i intimitatea palpitînd care pulsa sălbatic în timp ce ea scotea strigăte de plăcere şi tremura sub mîinile lui.

Garth îi zîmbea cînd a deschis ochii. Gura ei avea forma unui Oh! mut şi i-a răspuns zîmbetului lui.

– Dragostea mea... a început ea cînd s-a auzit un ciocănit în uşă şi o voce puternică anunţînd:

– Room-service. Garth a sărit din pat.

– Idioţi, mormăi el. Dacă este atît de vioi la trei dimineaţa de ce nu ne face o serenadă cu cîntece italieneşti de dragoste? Ştii ceva? Am uitat să-mi iau un halat.

Privea la Sabrina, care stătea cu picioarele încrucişate în mijlocul patului, cu faţa radioasă, rîzînd.

– Ia asta, i-a zis ea aruncîndu-i pledul şi în timp ce îşi aranja o togă din el au început să rîdă amîndoi, rîsul lor umplînd camera.

Nimic nu fusese rezolvat, dar totul se schimbase. În avion, Sabrina stătea lîngă fereastră privind norii de dedesubt aşa cum făcuse cu numai douăzeci şi patru de ore înainte şi ştia că jocul s-a sfîrşit. Ar trebui să plece astăzi. A avut momentul ei de dragoste şi de acum înainte totul în viaţa ei va fi altfel din cauza asta, dar indiferent cum şi-a petrecut aceste ultime douăzeci şi patru de ore, ele nu erau ale ei; erau ale lui Stephanie.

Ce începuse la mijlocul lui septembrie ca o farsă nevinovată, pînă la sfîrşitul lui octombrie luase amploare devenind o textură complexă de pasiune, dorinţe şi angajare într-un viitor comun. Care era imposibil pentru Sabrina şi Garth, dar esenţial pentru Garth şi soţia lui. Şi chiar dacă Sabrina ar vrea să uite asta, n-ar putea. Pentru că soţia lui Garth era cealaltă jumătate a ei.

Lîngă ea, Garth a refuzat o stewardesă care-i oferea o revistă şi s-a lăsat pe spate în scaunul lui.

– Este greu de crezut cîte s-au întîmplat de la călătoria ta.

Ea şi-a încleştat mîinile în poală şi s-a întors spre el,

privindu-l cu intensitate în lumina strălucitoare a soarelui de deasupra norilor, întipărindu-şi în minte liniile fine care radiau de la colţurile ochilor lui negri, pomeţii puternici şi gura generoasă, gropiţa din bărbie, părul grizonat.

– Un punct de cotitură, medita el. Ştiai că aşa o să fie? Sau pur şi simplu ai fugit şi ulterior ţi-ai dat seama că ar putea fi primul pas al plecării tale definitive? Cred că aşa a fost. Şi atunci te-ai întors încercînd în atîtea feluri să fii alta, ca şi cum ai fi fost hotărîtă să refaci mariajul nostru, forţîndu-mă să văd ce ni s-a întîmplat. De cîtva timp voiam să-ţi spun cît de recunoscător îţi sînt, deşi tu ştii asta. Vreau să înţelegi că sînt conştient de ceea ce ai făcut, cît de greu este să schimbi ceva, cîte eforturi ai făcut! Şi tu ai fost cea care ai făcut-o. Eu nu ştiam cum. Nu ştiam nici măcar ce trebuie făcut. A luat-o de mînă. Asta încercam să-ţi spun noaptea trecută. Cred că ştiai deja. Acum vreau să-ţi spun că nu te voi mai lăsa să-mi scapi din nou. M-ai învăţat... Stephanie, ce este? Ce s-a întîmplat?

Ea şi-a lăsat capul în jos.

– Nu ştiu. Sînt atît de ameţită, aşa deodată. Poţi să ceri o ceaşcă de ceai?

A chemat stewardesa, iar Sabrina şi-a sprijinit capul de scaun.

– Mulţumesc. Vocea îi tremura; tot corpul îi tremura. Ce se întîmplă cu mine? se gîndea ea înspăimîntată. Nu este din cauza lui Garth, este altceva. Se întîmplă ceva, ceva groaznic şi nu ştiu ce.

Aplecîndu-se ca să-i aşeze tava în faţă, Garth a simţit tremurul violent al trupului ei.

– Dumnezeule, ce este? Stephanie, dragostea mea, ce pot să fac...

– Nu ştiu, şopti ea şi îşi îngropă faţa în umărul lui. Stewardesa a venit cu o ceaşcă de ceai.

– Pot să vă fiu de folos cu ceva? a întrebat ea. Un pled?

– Nu cred, zise Garth. Uşor, s-a desprins de ea. Stephanie, poţi să ţii ceaşca? Ea a dat din cap că da şi a luat-o cu amîndouă mîinile sorbind lichidul fierbinte. Garth îşi privi ceasul.

– Unsprezece şi jumătate; în jumătate de oră vom ateriza. Penny şi Cliff vor fi la aeroport, ştii, cu Vivian.

– Da. Mai lasă-mă te rog numai cîteva minute.

Tremurînd, Sabrina a băut ceaiul fierbinte. În timp ce Garth îi umplea din nou ceaşca, ea a văzut prin fereastră, în depărtare, un avion care mergea în direcţie opusă. Ieri eram în acel avion, se gîndi ea. Vorbind despre umbre.

S-a străduit să se gîndească la Garth şi la ceea ce spunea el cînd a apucat-o ameţeala. A înţeles acum de ce el nu şi-a dat seama de toată înşelătoria. Omul de ştiinţă Garth, observatorul pătrunzător, care fusese căsătorit timp de doisprezece ani cu aceeaşi femeie, nu şi-a dat seama că trăia cu sora geamănă a soţiei lui pentru că el era convins că ea şi-a schimbat în mod deliberat comportarea ca să salveze căsnicia. Dacă ea şi Stephanie ar fi scris un scenariu pentru protejarea mariajului lor nu ar fi putut găsi unul mai bun. Cît de deştepte am fost, se gîndi ea cu toată disperarea care o cuprinsese. Şi uite unde ne-a dus.

Trebuia să plece. Astăzi. Şi asta însemna să o sune pe Stephanie să-i spună să ia primul avion. Dar Stephanie nu era acolo. Stephanie era pe iahtul lui Max. Pînă vineri sau sîmbătă.

Nu pot să stau atîta. Nu pot să fac asta nici unuia dintre noi.

Dar nici nu pot să dispar.

A închis ochii. Va trebui să mai stea cîteva zile. Stephanie va suna imediat ce o să se întoarcă în Cadogan Square şi luni se vor întîlni la aeroport la Chicago şi vor face din nou ceea ce au făcut cu inima atît de uşoară în China: Îşi vor schimba hainele şi poşetele, îi va preda verigheta, vor face schimb de chei. Şi totul se va sfîrşi.

Se va sfîrşi. Cuvintele i-au rămas ca un ecou în cap. I-au răsunat şi în timpul primirii zgomotoase făcute de Penny şi de Cliff la aeroport; şi împletindu-se cu zgomotele casei – o uşă trîntită, Cliff scăpînd o tavă cu prăjituri şi Penny strigînd la el să curețe totul, Garth trecînd din cameră în cameră şi vorbind despre o furtună; i-au răsunat ca un ecou printre sfîrîiturile cotletului pe care Sabrina îl pregătea pentru cină, prin bolboroselile cafetierei, printre poveştile pe care Penny şi Cliff le relatau cu rîndul: o pisică rătăcită, o dispută la şcoală, planuri pentru sărbătoarea de Thanksgiving.

Se va sfîrşi – răsuna ca un ecou în zgomotul făcut de copii în timp ce curăţau bucătăria, în ţîrîitul telefonului, în vocea lui Garth care o chema spunîndu-i că este o convorbire internaţională; cineva, cu numele de Brooks Westernack, voia să vorbească cu ea.

Şi ecoul care-i răsunase în cap a încetat cînd vocea lui Brooks de dincolo de ocean a început cu multă greutate să spună:

– Doamnă Andersen... Stephanie... şi a continuat să-i spună plîngînd că tocmai auziseră ştirea că iahtul lui Max Stuyvesant a sărit în aer şi s-a scufundat în Mediterana la ora 11,30 ora oraşului Chicago. Toţi cei aflaţi la bord, inclusiv sora ei, lady Sabrina Longworth, muriseră.

PARTEA A III-A

CAPITOLUL 17

Lumea a venit devreme la cimitirul Kensington. Unii plîngeau, alţii discutau în şoaptă lîngă mormîntul deschis. Sabrina îi auzea ca un foşnet de frunze, dar nu s-a întors; privea sicriul surorii ei, propriul ei sicriu aşezat în mormînt, iar preotul, după o scurtă slujbă, a început să vorbească.

– Lady Sabrina Longworth, plină de viaţă, ne-a adus dragoste şi o bucurie...

Nori grei atîrnau jos deasupra pămîntului şi a ierbii, schimbîndu-le culoarea, făcîndu-le cenuşii sub crengile rupte. O uşoară ceaţă de octombrie se ridica dinspre Tamisa, atingîndu-i pe cei prezenţi cu degete îngheţate. Sabrina era parcă paralizată, totuşi tremura şi Garth şi-a strîns mai tare braţul în jurul umerilor ei.

– Era tînără şi frumoasă şi conştientă de frumuseţea din jurul ei...

În cercul braţului lui Garth, Sabrina era complet înţepenită, iar un strigăt îi bloca gîtul – Stephanie.

– În plină viaţă noi trăim în moarte.

Stephanie era moartă.

Îi era frig, îi era atît de frig, şi o durea pielea întinsă la maximum; o membrană subţire, încordată, care-i reţinea în interior durerea şi lacrimile invizibile ce nu se vor mai opri nici măcar în somn.

Întoarce-te, Stephanie. O vom lua de la început şi vom face totul altfel şi totul va fi bine.

– Domnul este păstorul meu. Nu voi...

Dar singurul început la care se putea gîndi era telefonul lui Brooks, începutul coşmarului. Vocea lui venind de dincolo de ocean, plîngînd, şi, în timp ce vorbea, totul în jurul Sabrinei s-a întunecat, camera reducîndu-se la un mic punct luminos care s-a năpustit asupra ei zdrobind-o. Nu mai putea respira. Zgomotul făcut de căderea telefonului i-au adus în fugă pe Garth şi pe copii; şi-i amintea

pe Penny şi pe Cliff, privind plini de teamă şi încremeniţi, în timp ce Garth o alina cu o mînă şi cu cealaltă a ridicat receptorul şi a vorbit cu Brooks, cu voce joasă, făcînd aranjamente. El era centrul fix al acestei camere care se învîrtea nebuneşte, un vîrtej care ar fi doborît-o dacă nu ar fi ţinut-o Garth. S-a agăţat de el. Garth, dragostea mea...

Dar el nu ştia, nu ştia ce s-a întîmplat.

– Stai puţin. Se lupta ca să se desprindă de el. Nu a fost Sabrina. Nu a fost Sabrina. Nu Sabrina a murit.

– Sst, dragostea mea. Ţine-mă strîns. Nu trebuie să te gîndeşti acum.

– Dar nu a fost Sabrina. Nu Sabrina a fost cea care... Şi atunci a izbucnit în lacrimi, în suspine pline de durere care-i înecau cuvintele în timp ce încerca să-i spună, să le spună. Nu.. Sabrina... cea care a murit. Pînă cînd a venit Nat cu o seringă. Nu, lăsaţi-mă să plîng. Nu-mi luaţi asta mie, nouă amîndurora...!

Dar acul a intrat lin în piele şi încet, cu convulsii tot mai uşoare, s-a calmat, auzind ca de departe vocea lui Nat în timp ce o cuprindea somnul.

– Dumnezeule, Dumnezeule, ce îngrozitor! Ce mai pot să fac pentru voi, Garth?

De joi, nu-şi mai amintea decît feţe şi voci neclare. Telefonul a sunat întruna. Uşile se deschideau şi se închideau oameni care aduceau flori şi mîncare. De ce toată lumea era atît de ocupată cînd Stephanie era moartă?

Garth s-a ocupat de totul. I-a sunat pe părinţii ei, l-a auzit vorbind din nou cu Brooks "... înregistraţi decesul la Consulatul american din Marsilia şi aduceţi corpul...".

Nu „corpul", proştilor, este Stephanie!

– ... în Anglia... îl depuneţi la.. dă-mi adresa. *T.C. Dryden and Sons,* Regent Street, Mayfair...

Lîngă casă; Stephanie va fi lîngă casă!

– ... plecăm astăzi după-amiază. Ne vedem mîine dimineaţă, vineri... fireşte, la locuinţa Sabrinei; desigur, acolo ar vrea Stephanie să stea.

Acasă. Mă duc acasă.

L-a lăsat pe Garth să facă totul. A dus copiii la Vivian, a făcut bagajele pentru amîndoi şi a ţinut-o strîns cînd au ajuns la aeroport şi au trecut prin mulţime îndreptîndu-se

spre avionul lor.

Garth este centrul lumii mele, se gîndea ea; tot ce mi-a mai rămas. A încercat să iasă din letargie. Trebuie să-i spun, el nu ştie. Am să-i spun îndată ce ne vom aşeza. Brooks de-abia a sunat; pot să mai aştept cîteva minute pînă cînd... nu. Broks a sunat... cînd?... nu pot să-mi amintesc. Ieri? Acum cîteva minute?

În avion, Garth a luat revistele pe care i le-a întins stewardesa, lăsînd-o pe Sabrina cu ea însăşi. Ea şi-a dat scaunul pe spate şi a închis ochii, încercînd să se gîndească, să se întoarcă acolo de unde au început, în timp ce oboseala o dobora.

Dacă nu am fi schimbat locurile, se gîndea ea, căzînd în somn şi revenindu-şi din nou. Sau dacă nu mi-aş fi rupt încheietura. Atunci totul ar fi fost în regulă. Sau dacă eu aş fi insistat să punem atunci capăt farsei, să spunem adevărul în loc să continuăm. Sau mai tîrziu, dacă aş fi refuzat să-i mai acord lui Stephanie încă o săptămînă ca să se ducă în croazieră, iar eu să mai stau puţin cu Garth.

Dacă nu m-aş fi îndrăgostit de Garth.

Eu am provocat moartea surorii mele.

A rămas trează tot restul zborului, cu faţa întoarsă de la Garth. Tot ce am făcut eu a dus la moartea ei. Dar n-am ştiut...

La aeroport a insistat să meargă direct la firma de pompe funebre. „Vreau să-mi văd sora. Trebuie să-mi văd sora".

A intrat singură în micuţa cameră şi a îngenuncheat lîngă sicriu. „Stephanie?" Sora ei dormea, rece şi îndepărtată, frumuseţea ei părînd tot atît de fragilă ca a unui pergament. Sabrina o privea în sfîrşit întorcîndu-se la începuturi, refăcînd înapoi tot drumul – oraşele în care crescuseră, şcolile şi casele închiriate, limuzinele cu şoferi şi servitorii, figurile mieroase a lui Gordon şi a Laurei cînd le lăsau singure, numai ele două, formînd propria lor familie.

Şi-a amintit o vacanţă de vară, cînd aveau şapte sau opt ani. Împreună cu Stephanie fugiseră să găsească o cascadă, iar Stephanie a alunecat pe nişte pietre şi şi-a prins genunchiul. Sabrina a plecat în goană să-i găsească pe Gordon şi pe Laura şi, în timp ce Gordon se străduia să-i scoată genunchiul lui Stephanie dintre

pietre, Sabrina o ţinea strîns de mînă ca să suporte mai uşor durerea. În noaptea aceea, în pat, Stephanie spusese somnoroasă:

– Întotdeauna ne ajutăm una pe alta, nu-i aşa? Ori de cîte ori sîntem rănite sau avem nevoie de ajutor vom fi împreună acolo.

– Da, îi răspunsese Sabrina.

– Promiţi?

– Promit.

– Promit şi eu, zisese Stephanie.

În camera tăcută de la *T.C. Dryden,* luminată de lumînări şi lămpi ascunse, încărcată de parfumul buchetelor de flori, Sabrina îşi privea sora.

– Am promis. Stephanie, am promis.

Plîngea, lacrimile-i reci şiroindu-i pe obraji, cu fruntea sprijinită de lemnul lustruit al sicriului.

– Te iubesc, Stephanie, niciodată nu am vrut să-ţi fac vreun rău. Nu mi s-a părut important – încă o săptămînă. Voiam să-ţi mai iubesc familia cîteva zile şi tu să poţi avea... o ultimă nebunie...

A închis ochii.

– Este numai vina mea. Şi acum am rămas singură ca să le spun. Nu plănuisem asta; am fost atît de neglijente, nu ne-am gîndit că s-ar putea să trebuiască să spunem cuiva şi acum nu ştiu cum să o fac sau cum să înfrunt toată mînia lor. Am încercat să le spun, dar nimeni nu m-a ascultat şi nu am pe nimeni cu care să pot vorbi despre asta. Toate aceste săptămîni, cînd nu am avut pe nimeni la Evanston, nu a contat pentru că te aveam pe tine şi noi ne înţelegeam una pe alta. Dar acum... Stephanie, nu mai este nimeni care să înţeleagă.

Sabrina a întins o mînă să netezească părul surorii ei şi o lucire de aur i-a izbit ochii – verigheta pe care o purta, ca o rază de lumină pe şuviţele întunecate. Şi-a scos-o imediat. „Este a lui Stephanie. Nu am nici un drept la ea". A strecurat-o uşor pe degetul lui Stephanie, mîna ei caldă ţinînd mîna ca de marmură rece a surorii ei. „Întotdeauna a fost a ta. Dacă aş fi ţinut minute asta, te-ai fi întors mai curînd acasă şi nimic..."

Îşi frămînta mîinile în poală, gîndindu-se. Dacă aş fi ţinut minte lucrul ăsta, ar fi trebuit să spun pînă acum

tuturor adevărul. Nu am avut niciodată nici un drept asupra acestei familii. Şi trebuie să le-o spun. Singură. Trebuie să mă obişnuiesc cu gîndul ăsta.

S-a aplecat din nou pentru a-şi lua rămas bun de la sora ei. Se simţea secătuită, tot atît de fără viaţă ca şi Stephanie. Pentru că o parte din mine a plecat. Îmi îngrop sora, ea fiind în acelaşi timp şi eu însămi.

– Nu, a strigat ea tare. Nu, nu ne pot îngropa. Nu o să-i las. Nu, nu, nu!

– Stephanie, zise Garth. Nu-l auzise cînd a intrat, dar îngenunchease lîngă ea, cu braţul în jurul umerilor ei. Prăbuşită lîngă sicriu, Sabrina a simţit viaţa în braţul lui, viaţa în trupul ei şi a început să tremure. Cine zace în sicriu? Pentru omul ăsta ea era Stephanie, ea trăia cu el în casa lui Stephanie, avea grijă de copiii lui Stephanie, îi iubea, îl iubea pe soţul lui Stephanie. Ce am făcut? se gîndea ea cu disperare. Sînt cauza morţii amîndurora. Un plîns înăbuşit îi sfîşia pieptul. Garth a scos-o afară şi a ajutat-o să se urce într-un taxi, ca să o ducă la locuinţa Sabrinei.

– Iubito, zise Garth în timp ce taxiul înainta încet în traficul aglomerat al după-amiezei. Am să te ajut cît am să pot, dar în cele din urmă va trebui să faci faţă singură. Vocea lui era blîndă, dar necruţătoare: nu putea să facă el totul în locul ei. Eşti sigură că vrei să stai în casa Sabrinei? A dat din cap în semn că da. Eşti sigură că nu vrei să foloseşti camera de oaspeţi în locul dormitorului ei? Ar putea fi mai puţin dureros pentru tine.

– Nu, zise ea. Este camera mea, am să stau în ea.

– Cum vrei tu, a zis el. Am să fac tot ce pot să-ţi fiu de ajutor.

Nu, n-ai să faci. Nu cînd am să-ţi spun. Cînd o să ajungem acasă şi o să fim singuri şi am să-ţi spun adevărul.

În Cadogan Square, doamna Thirkell, zdrobită de durere, i-a întîmpinat la uşă şi a făcut un gest arătînd spre etaj.

– Doamnă Andersen, tatăl dumneavoastră a sosit acum cîteva minute; este foarte bolnav şi mama dumneavoastră este...

Sabrina a trecut în zbor pe lîngă ea urcînd scările şi

lăsîndu-l pe Garth să o urmeze. I-a găsit pe Gordon şi pe Laura în studioul de la etajul al treilea, tatăl ei aşezat într-un fotoliu de piele, cu faţa cenuşie şi pătată, iar mama ei la telefon.

– Stephanie, slavă Domnului că eşti aici. Ştii cum să chemi o ambulanţă? Cred că nu, dar...

– Formează 999. Am să vorbesc eu.

Făcea numărul şi se întorsese spre tatăl ei cînd a intrat Garth în cameră.

– Ce s-a întîmplat?

El era confuz.

– Pieptul şi braţul... am crezut că este o indigestie. Mîncarea din avion. Vocea îi era slabă. Laura se plimba de colo pînă acolo furioasă.

– Doctorul i-a spus să nu vină la Londra. A mai avut deja două asemenea...

– O ambulanţă, vorbi Sabrina în receptor. Pentru spitalul *St. George*. A dat adresa din Cadogan Square. Casa lui lady Longworth. Vă rog grăbiţi-vă; s-ar putea ca tatăl ei să fi avut un atac de cord. Apoi privi spre părinţii ei. Nu mi-aţi vorbit niciodată despre alte atacuri.

– Incidente, murmură Gordon. Nu chiar atacuri.

– Doctorii au spus că au fost semnale, vorbi şi Laura. Ce noroc că ai ştiut de spital! De unde ai ştiut?

– Am mai fost aici. Sabrina formă numărul telefonului din casă. Doamnă Thirkell, o să vină o ambulanţă pentru domnul Hatwelll. Te rog, sună-ne imediat ce soseşte.

Garth o urmărea gînditor în timp ce ea se apleca spre Gordon, care părea mic şi fragil, agăţîndu-se de mîna ei ca un copil. Unde era tatăl înalt şi puternic al copilăriei ei? Şi-a lăsat deoparte durerea şi a îngenuncheat lîngă el. Te doare rău?

– Acum mi-e mai bine. Nu vrei să-mi dai un deget de scotch?

– Nu.

– Stephanie, zise Laura. Ce s-a întîmplat cu tine?

Gordon zîmbi larg.

– Are o voinţă la fel de puternică precum Sabrina. Dar o fiică ascultătoare nu i-ar refuza tatălui ei un scotch mic, aşa, ca doctorie.

– O fiică ascultătoare nu şi-ar ucide tatăl, zise Sabrina

încercînd să-şi păstreze vocea calmă. De unde să ştiu ce ar putea să facă scotch-ul unei inimi necooperante?

Doamna Thirkell a sunat ca să spună că a sosit ambulanţa.

– Aduc o targă, milady. Stînjeneala ei s-a simţit la telefon. Îmi pare rău, doamnă Andersen, nu mă pot obişnui...

– Nu-i nimic! zise Sabrina. Înţeleg.

În timp ce infiermierii urcau, Gordon s-a ridicat, ţinîndu-se cu mîinile de braţele fotoliului.

– Am să merg pe picioare, Stephanie.

– Nu, zise ea. Sînt trei etaje. Pentru că el ezita, l-a luat de braţ. Nici o discuţie; încercăm să te ajutăm. El se uită iscoditor la ea.

– Cît de energică ai devenit! Dar se lăsă înfăşurat într-o pătură şi aşezat pe targă.

– Te urmăm într-un taxi, a strigat Sabrina după ei, dar imediat ce au ieşit, genunchii i-au cedat. Într-o secundă, Garth a fost lîngă ea prinzînd-o. A trimis-o pe Laura cu un taxi la spital, iar pe Sabrina a instalat-o pe o canapea în salon.

Apoi casa s-a umplut de oameni, fiecare avînd o treabă precisă de făcut. Toţi, în afară de Sabrina. Neliniştită şi confuză, îi urma de colo-colo, privindu-i, şi din cînd în cînd o mişcau dintr-un loc în altul, ca pe o marionetă grea şi înţepenită. La fel ca Stephanie.

Se încurcă de noi, se gîndi ea tristă. Nimeni nu are nevoie de noi; toţi au ceva de făcut. Şi eu trebuie să fac ceva. Dar nu pot să-mi amintesc ce anume.

Şi-a amintit la cimitir în timp ce preotul ajunsese la sfîrşitul slujbei.

– Îmi voi înălţa ochii spre tine de unde-mi vine ajutorul.

Mulţimea era nemişcată, auzindu-se numai suspinele celor ce plîngeau. În spatele Sabrinei, Alexandra stătea alături de Antonio, cu lacrimile şiroindu-i pe faţă; lîngă ea, în faţa lui Brooks, Gabrielle suspina într-o batistă. Jolie îl ţinea de mînă pe Michel, care avea faţa ca de piatră, iar Nicholas Blackford era într-o permanentă agitaţie, în timp ce Amélie încerca să-l facă să stea într-un loc. Toată lumea era prezentă: amabasadorul american şi personalul său; un grup de oameni care se ocupau cu tran-

zacţii de artă dintre care unii veniseră de la Paris şi Roma; nobili care-i fuseseră clienţi şi prieteni, servitori, chelneri şi vînzători de magazine care îşi aminteau un zîmbet şi un cuvînt de mulţumire. Erau toţi acolo, chiar şi doamna Pemberley, în spatele lui Brian împietrit, şi doamna Thirkell, cu faţa zdrobită de durere, şi Olivia într-un grup în care se mai aflau lady Iris Longworth şi Denton Longworth. Ce ciudat că au venit, se gîndi Sabrina. Raddisonii nu erau.

Simţea forţa braţului lui Garth în jurul umerilor. Stînd pe marginea mormîntului auzea vocea cadenţată a preotului.

– Şi vom vedea strălucirea unei noi zile...

Astăzi îşi îngropa sora, tatăl ei era în spital, iar mama se afla lîngă ea, strîngînd-o de mînă.

– Pămînt din pămînt, cenuşă din cenuşă, praf din praf.

Preotul se uita la ea, spunîndu-i cu privirea lui tristă că era momentul să arunce primul pumn de pămînt peste sicriu. Toată lumea aştepta. Toţi aşteptau, iar preotul se uita la ea. Primul pumn de pămînt peste sicriu. Primul pumn de pămînt. Şi Sabrina şi-a amintit. Nu le-ai spus. Asta este ultima ta şansă. Spune-le acum. Nu poţi să mai amîni. Spune-le. SPUNE-LE!

Un puternic fior i-a străbătut tot trupul şi Sabrina a căzut în genunchi lîngă mormînt.

– Nu este Sabrina, a strigat ea. A auzit suspine în spatele ei şi pe Laura gemînd. S-a uitat la sicriu şi apoi rugător la preot. Nu Sabrina a murit, ci Stephanie! Stephanie a murit! Sau poate că amîndouă. Uneori mi se pare că... Uneori mă simt ca Stephanie, dar nu sînt eu, eu sînt Sabrina, întotdeauna am fost Sabrina. Nu sînt Stephanie decît de cînd...

– Opreşte-te, iubito. Garth o ridică, vocea fiindu-i imperativă, braţele ţinînd-o strîns lipită de el. Te duc acasă.

– Nu, aşteaptă, ascultă. S-a smuls din braţele lui. Ascultă-mă...

Brooks a apărut lîngă ei şi Garth i-a întîlnit privirea.

– Poţi să te ocupi de totul împreună cu preotul?

– Fireşte, ne vedem acasă. Apropo, cheamă-l pe doctorul Farr...

– Încetaţi, vă rog, încetaţi! plîngea Sabrina. Ascul-

taţi-mă, nu înţelegeţi că încerc să vă spun...

– ... care i-ar putea da ceva. Numărul lui este în cartea de telefon.

Garth a luat-o şi au plecat. Vocea preotului îi urmărea.

– Domnul să aibă în pază sufletul ei!

– Cred că ar trebui să-l sunăm pe doctorul Farr, zise Garth în timp ce se îndreptau spre limuzină. Ca să te ajute să depăşeşti aceste prime zile.

Sabrina mergea lîngă el poticnindu-se, bolnavă şi furioasă pe ea. Dacă nu ar fi fost confuzia ei, cînd nu era sigură cine este, ar fi crezut-o.

– Nu m-ai lăsat să termin, zise cu disperare. Încercam să-ţi spun adevărul şi tu nu m-ai ascultat.

– Mai tîrziu.

– Nu m-ai crezut.

– Mai tîrziu, iubito.

Garth şi-a adus aminte cînd au murit părinţii săi, cît de furios şi nenorocit se simţea pentru că îl părăsiseră. Dar durerea soţiei sale era mai violentă: era înnebunită, ca şi cum îi fusese smulsă întreaga fiinţă. Chiar ştiind că sora ei geamănă era cea care a murit, era derutat de faptul că femeia puternică pe care o ştia, care preluase controlul cînd tatăl ei s-a simţit rău, se putuse prăbuşi într-o incoerenţă şi disperare copleşitoare.

Ştia că la durere oamenii se refugiază adesea în negare, refuzînd să recunoască că au pierdut o fiinţă iubită. Dar dacă aşa ar fi stat lucrurile ar fi spus că sora ei era în viaţă, plecată într-o călătorie şi că or să fie în curînd împreună. În schimb, ea pretindea că este sora ei. De ce? Ca să o absolve de ceva? Sau poată că, în pofida separării fizice, gemenele au fost mult mai apropiate, părţi ale unui întreg mult mai intrinsec legate decît şi-a dat el seama?

În Calogan Square, Sabrina a refuzat să-l vadă pe doctorul Farr.

– O să-mi dea ceva ca să mă adoarmă. De ce nu mă laşi cu durerea mea?

– Nimeni nu spune să nu suferi. Dar fără isterie!

– Am să încerc să evit isteria, zise ea cu o urmă a umorului ei sec şi Garth a lăsat-o în pace. Avea dreptate; ar fi mai bine dacă ar putea să depăşească singură

situaţia.

Brooks şi Olivia făcuseră aranjamentele pentru funeralii şi acum oaspeţii pe care-i invitaseră umpluseră casa. Doamna Thirkell îşi canalizase întreaga energie a durerii spre dirijarea personalului angajat şi în scurt timp platouri pline cu carne şi peşte, brînzeturi, pateuri, pîine, foetaje şi torturi acoperiseră mese lungi în sufragerie şi în salon. Sabrina se mişca printre oaspeţi cu Garth alături de ea, care o urmărea cu privirea. Palidă şi întristată, cu capul drept, trecea cu uşurinţă dintr-o cameră în alta, ca şi cum aparţinea acelui loc sau luase locul Sabrinei. Toată lumea comenta asemănarea dintre ele şi cît de firesc li se părea să o vadă acolo şi ea îi asculta politicos, ca şi cum încerca să înţeleagă ce legătură aveau ei cu ea.

Garth simţea în mod dureros că niciodată nu o iubise atît de mult ca acum, cînd era în acelaşi timp pierdută şi acasă, părînd că avea nevoie de el şi totuşi atît de departe de el. Durerea o învăluise în mister şi vulnerabilitate; dorea să o strîngă în braţe şi să-i sărute ochii disperaţi şi să asculte atent tot ce-i spunea, indiferent că avea sau nu sens, astfel încît să poată înţelege ce înseamnă să piardă pe cineva care a făcut atît de profund parte din ea.

Dar ea vorbea foarte puţin şi, în timp ce o urmărea cu privirea, asculta la cei din jur care vorbeau de accident. Brooks le spusese cîtorva povestea, şi aceasta se răspîndise cu repeziciune. Nimeni nu ştia care a fost cauza scufundării iahtului *Lafitte,* dar circula zvonul că rezervorul de combustibil a explodat imediat ce au ieşit din port la Monte Carlo. În săptămîna aceea Denton juca la casino şi cînd a auzit că este vorba de iahtul lui Max Stuyvesant a sunat paza de coastă şi şi-a oferit serviciile. Era acolo cînd au fost scoase din apă primele corpuri; unul dintre ele era al Sabrinei şi Denton a fost cel care a identificat-o.

Poliţia a sunat la Londra ca să ceară numele rudelor celor mai apropiate, dar Gabrielle le-a spus să-l sune pe Brooks. Şi bine a făcut, se gîndi Garth, pentru că Brooks s-a ocupat de toate treburile complicate – implicînd poliţia din Monaco, paza de coastă şi poliţia franceză, liniile aeriene britanice şi poliţia britanică – calm şi fără probleme. Garth îl plăcea pe Brooks. Preocupat la început de firea lui autoritară, curînd a constatat că-i plăcea sin-

ceritatea lui.

– O să-mi lipsească Sabrina, spunea Brooks cu o seară înainte, cînd cei doi bărbaţi stăteau de vorbă cu un pahar în mînă, înainte de funeralii. Am avut o problemă – nu este nevoie să intrăm în detalii – iar Sabrina m-a făcut să înţeleg că s-ar putea ca parţial să fie vina mea sau mai curînd că am abordat greşit problema respectivă. Era o persoană integră care ştia în ce crede şi care nu-i tolera pe cei ce pretindeau a fi ceea ce nu erau. Cred că era tot atît de capabilă să se prefacă ca şi noi ceilalaţi dar, cînd mi-a spus ceva, întotdeauna am simţit că era sinceră – că era într-adevăr aşa cum simţea ea.

Garth privea biroul şi-şi imagina şi celelalte camere ale casei, cu liniştea şi armonia lor calmă, cu îmbinarea de seninătate şi de înţelepciune pe care o degajau. Nu mai fusese aici niciodată. Dacă ar fi fost, ar fi ştiut mai mult despre cumnata lui, pentru că această casă era reflectarea unei femei care se asemăna în multe privinţe cu soţia lui, nu femeia care şi-o imaginase el că este Sabrina.

– Nu am cunoscut-o niciodată cu adevărat, îi spusese el lui Brooks. Aş fi vrut să o cunosc.

Iar a doua zi, după funeralii, în timp ce era alături de soţia lui, ascultîndu-i pe prietenii Sabrinei vorbind despre ea, se gîndea din nou cît de multe nu ştia despre ea.

– Muncea foarte mult, spunea Olivia muşcînd dintr-o felie de tort.

– Multă vreme s-a temut că nu o să reuşească, zise Alexandra.

– E un nonsens. N-am cunoscut o femeie mai sigură de sine ca ea. Avea un fel de a-mi asculta ideile şi de a aproba curtenitor ca apoi tot curtenitor să-mi spună că greşesc. Sînt uimită cînd mă gîndesc cît de des a făcut asta şi cum am acceptat-o de la ea.

Jolie se întoarse spre Olivia:

– Nu crezi că la început, era teamă de eşec? Cînd toată lumea o ignora?

– De ce să vorbim de vremurile proaste? le-a întrerupt Nicholas. Cînd a reuşit şi îşi putea alege clienţii, muncea din dragoste – dragoste pentru frumos, dragoste de a crea, cu stilul ei impecabil, dragoste de...

– De bani, zise Alexandra cu un uşor chicotit. Spre deosebire de noi ceilalţi, ea a trebuit să muncească pentru a avea cu ce trăi.

Garth o văzu pe soţia sa că ascultă cu interes.

– Îmi pare rău, îi spuse el încet. Tot timpul am criticat-o... nu am cunoscut-o cu adevărat, exact aşa cum îmi spuneai tu mereu.

– Da, dar nu contează, nu-i aşa? Cîndva gîndeam că este timp destul pentru adevăr, dar greşeam. Minciunile şi greşelile iau amploare şi este atît de greu să le opreşti; şi apoi par să nu mai conteze atît de mult.

El nu avea nici cea mai mică idee la ce se referea, dar înainte să-i poată răspunde s-a îndreptat spre ei un străin: înalt, smead, cu sprîncene stufoase pe o faţă fină şi ochi negri, cu o privire intensă.

– Scuză-mă, zise Sabrina cînd el i-a luat mîna. Nu...

– Dmitri Karras, zise el zîmbind uşor. Ne-am întîlnit cîndva, cu mult timp în urmă, la...

– Atena, exclamă ea şi faţa i s-a însufleţit. Cînd ne-ai ascuns! Este uluitor! După atîţia ani! Locuieşti la Londra? Lucrezi aici? Să vezi cînd am să-i spun lui Stephanie... S-a oprit brusc.

Garth a văzut priviri furişe din toate părţile – milă, stînjeneală, curiozitate. I-a întins mîna lui Dmitri.

– Garth Andersen. Stephanie mi-a vorbit despre tine. Dmitri i-a luat mîna cu recunoştinţă.

– Da, am avut o aventură toţi trei. S-a întors spre Sabrina. Îmi amintesc atît de bine de sora ta: curajul ei, ochii ei atît de avizi, cerînd să vadă totul. Am sunat-o acum trei zile cînd am sosit, dar era plecată. Poate, înainte să plecaţi, dacă ai să ai puţin timp, o să luăm ceaiul împreună.

– Poate, spuse Sabrina dornică să fugă departe. El i-a amintit de vremurile cînd totul era simplu. Vremuri de vis care apuseseră pentru totdeauna.

Tremura. Nu pot să-i spun lui Stephanie că l-am întîlnit pe Dmitri, îşi zise ea. Nu-i mai pot spune niciodată nimic lui Stephanie. Nici măcar nu pot să vorbesc cu nimeni despre ea. Pentru că eu încă sînt Stephanie. Şi nu pot găsi o cale să spun adevărul.

– Cît staţi la Londra? întrebă Dmitri. Sabrina s-a întors,

dar el vorbea cu Garth.

– Nu ştiu exact.

– De ce nu? l-a întrebat ea brusc. Biletul tău este pentru mîine.

– Nu am să plec dacă mai ai nevoie de mine.

– Nu am nevoie de tine.

– S-ar putea ca nu tu să apreciezi cel mai bine acest lucru.

Dmitri încercă să se retragă.

– Am să sun atunci, să vedem ce facem cu ceaiul, dacă mai eşti aici...

– Am să fiu, zise Sabrina. Tatăl meu este în spital, mama mea este aici şi am şi probleme personale de rezolvat.

– Draga mea, i s-a adresat Nicholas apropiindu-se. Aş vrea să vorbesc cu tine despre *Ambassadors.* Am vorbit cu lady Longworth despre o asociere. Cît mai rămîi la Londra?

Într-o secundă Sidney Jones era lîngă ea: avocatul Sabrinei, care obţinuse divorţul de Denton, care îi redactase testamentul.

– Pot să-ţi aranjez o întîlnire. Voi fi, fireşte, prezent şi eu. Lady Longworth ar fi dorit asta pentru că eu i-am redactat testamentul. Şi am vorbit deja cu doamna Andersen despre moştenirea proprietăţii.

Totul, se gîndi Sabrina. I-am lăsat totul lui Stephanie Andersen. Mi-am lăsat totul mie. Şi gluma tristă, nesăbuită, i-a adus lacrimi în ochi.

Dar i se trezise o scînteie de curiozitate. Stephanie vorbise cu Nicholas despre o asociere? Ce altceva mai făcuse în afară să se încurce cu Max Stuyvesant? Pentru prima dată Sabrina şi-a dat seama că nu ştia aproape nimic din ceea ce făcuse Stephanie la Londra. Iar acum Stephanie nu-i putea spune.

Privi spre Antonio şi Alexandra, care stăteau unul lîngă altul, atracţia sexuală dintre ei fiind atît de puternică încît Sabrina o putea simţi. Cînd a început? Stephanie nu o rupsese cu el decît de puţină vreme. Dar erau o pereche potrivită. Ce deşteaptă a fost Stephanie dacă ea l-a încurajat!

La bufet, Michel şi Jolie umpleau o farfurie cu paté de

pui şi castraveciori. Stephanie nu mai vorbise despre ei de la petrecerea dată de Alexandra pentru ziua ei de naştere. Sabrina trebuia să afle despre povestea pe care urmau să o publice în ziar fără să-şi trădeze ignoranţa. Iarăşi teatru. Odată începută, o înşelătorie nu se termină nicicînd.

– Draga mea, zise Sidney Jones, să-ţi aduc o ceaşcă de ceai? Îi aruncă o privire superioară lui Garth pentru a-i arăta cine ştie cum să se poarte cu o femeie fragilă.

– Fără ceai, zise Sabrina cu o voce calmă. Garth, vrei să-mi dai un pahar de vin?

Garth îi zîmbi, inima umplîndu-i-se de bucurie că a ieşit din durerea ei pentru a-l pune la locul lui pe acest snob înfumurat.

– Te iubesc, zise el sărutînd-o pe obraz în semn de mulţumire. Mă întorc imediat.

Sabrina l-a văzut pe Brooks intrînd în cameră şi îndreptîndu-se spre Gabrielle. Cei din preajmă, cu feţele alerte în aşteptarea unei dispute, s-au apropiat pentru a putea auzi. Sabrina dădu din cap. Nimic nu se schimbă, se gîndi ea. Unii dintre ei îmi vor simţi un timp lipsa, dar totul va merge mai departe, aşa cum a fost întotdeauna. Nimic nu se schimbă.

Dar cînd voi spune adevărul, pentru Garth şi copii se va schimba totul.

Dar dacă nu o fac? Gîndul a fost ca o străfulgerare şi a trebuit să treacă un timp înainte ca să-l înţeleagă şi să-şi dea seama că îl mai avusese şi înainte. Dacă nu o fac? Ce importanţă mai are dacă spun adevărul astăzi sau mîine, sau peste o lună, sau anul viitor? Sau dacă nu-l spun niciodată? Am putea continua pur şi simplu aşa ca acum. Ce importanţă ar mai avea pentru cineva?

Dar dacă nu spun nimănui adevărul, cum mai pot să redevin vreodată Sabrina?

Garth s-a întors urmat de un chelner cu o tavă pe care erau sandvişuri şi vin.

– Nu m-a lăsat să te servesc eu. Am impresia că mă consideră un intrus care încearcă să le spargă sindicatul. Sabrina rîse uşor fără să vrea şi el a simţit că a cîştigat o victorie.

S-au aşezat amîndoi, o tovărăşie calmă înconjurată de

zgomot.

– Nimic nu se schimbă, murmură Garth cu ochii la cei din jur.

Sabrina privi repede spre el.

– Dar nu-i cunoşti.

– Era nevoie să-i cunosc? Priveşte-i! Au venit solemni, plini de respect, vorbind în şoaptă şi în două ore s-au apucat să răsucească pe toate feţele problemele lor care nu se termină niciodată. Ascultă-i.

Totul îşi urma cursul, se gîndea ea din nou, ascultînd discuţiile pe un ton ridicat care se purtau de parcă erau la un cocktail.

– Uimitoare asemănare! Aş fi putut să jur că este Sabrina.

– Nu, este numai superficială. Gura este diferită; şi ochii; nu eşti un observator foarte bun.

– Am să o întreb şi are să-ţi spună că am dreptate – au fost într-adevăr gemene identice.

– Oh, pentru Dumnezeu, doar n-ai să o întrebi acum! Încă o scenă ca aceea de la mormînt şi am să rămîn în pat o săptămînă. Înfiorător; o, Doamne, n-aş mai suporta încă una.

Garth nu o scăpa pe soţia lui din ochi, dar ea părea indiferentă la conversaţie. Era foarte palidă, dar calmă şi atentă; nu mai avea acea privire de somnambul. De fapt, deşi îi lăsase pe Brooks şi pe Olivia să se ocupe de funeralii şi de prînzul gen bufet, ea se comporta ca stăpîna casei cu doamna Thirkell şi cu tot personalul. Şi deşi se agăţase de el ca să găsească sprijin, existau momente stranii cînd continua să se retragă în cochilia ei şi să-l privească ca şi cum nu era sigură cine era sau ce legătură avea ea cu el.

– Ştii ce-aş vrea, zise el. Un scotch.

– Am să-ţi aduc eu, zise Sabrina ca şi cînd s-ar fi bucurat că are şi ea ceva de făcut şi, înainte ca el să o poată opri, plecase.

– Nu-şi găseşte locul, zise Nicholas Blackford cu un aer de cunoscător. Se întîmplă de obicei din cauza durerii. Are nevoie de timp ca să-şi revină. Erau atît de apropiate una de alta în China că nu mi le pot imagina despărţite.

China? Despre ce dracu' vorbeşte omul ăsta? Nu au fost împreună în China. Dar Blackford a fost acolo. Garth îşi aducea aminte că Stephanie zicea că de la el a luat expresiile alea englezeşti.

– Totuşi, e bine că şi-au putut petrece împreună timpul ăsta cît au fost în China, zise el sondînd terenul.

– Ai dreptate, foarte mare dreptate; sper că o vei ajuta pe Stephanie ca aşa să privească lucrurile. Două săptămîni pline împreună cînd s-ar fi putut întîmpla ca Sabrina – oh, Doamne, nici nu pot să pronunţ – s-ar fi putut să moară fără să se fi văzut de un an. Misterioase sînt căile sorţii! M-am gîndit la fotografiile pe care m-au rugat să le fac, la acele rochii identice pe care le-au cumpărat la Shanghai. Ştii, nu am văzut pozele alea. Au ieşit?

– Da, zise Garth gînditor în timp ce soţia lui se îndrepta spre ei cu o sticlă şi un pahar cu cuburi de gheaţă.

– Le-am spart sindicatul, zise ea cu un zîmbet uşor. Dar n-am adus decît un singur pahar. Nicholas, dacă vrei şi tu... Privi faţa lui Garth. Ce s-a întîmplat?

– Nimic. Cum ai găsit scotch-ul?

– În birou, sus. Eu... Sabrina ţinea cîteva sticle acolo. S-a întîmplat ceva?

Nicholas începu să se agite alarmat de semnele unei certe familiale.

– Poate că am să beau ceva. Mă scuzaţi...

Garth şi-a turnat în pahar lichidul de culoarea ambrei.

– Nicholas tocmai îmi spunea cît de apropiate aţi fost tu şi Sabrina în China. Spunea că v-a făcut şi poze.

Faţa lui îngheţase golită de orice expresie.

– Da, zise ea în cele din urmă. La Shanghai, lîngă hotel. Cu o zi înainte ca să dăm peste el şi să-şi împrăştie pachetul cu dulciuri pe toată strada. Nu asta este important, fireşte, doar că mi-am amintit. Aveam de gînd să-ţi spun totul, de la început, dar s-au întîmplat atîtea şi eram atît de confuză şi am tot amînat... Intenţionam să-ţi spun în seara asta, cînd rămîneam singuri, astfel încît să ştii totul înainte să iei mîine avionul şi să pleci... cel puţin asta cred că aveam de gînd să fac, dar putem să o facem acum dacă tu vrei...

Vocea îi era ca o melodie plină de atîta tristeţe şi

disperare încît el s-a speriat.

– Nu, nu acum. Poate să aştepte. De fapt, nu trebuie să-mi spui deloc. Indiferent ce a fost – te-ai temut că am să mă supăr dacă am să aflu? Ai avut dreptate; probabil că m-aş fi supărat. Pentru că nu am cunoscut-o cu adevărat. Aş fi vrut numai să nu-ţi fie teamă să-mi spui de parcă aş fi un căpcăun care trebuie minţit, altminteri înghite pe toată lumea. Oare aşa să fiu eu?

Şi-a lăsat capul în jos, mişcîndu-l încet dintr-o parte în alta în semn că nu; părul îi ascundea faţa.

– Nu, nu spune asta. Nu eşti un căpcăun. Te iubesc.

– Atunci nimic altceva nu contează. De ce naiba să-mi fac probleme că ai fost cu Sabrina în China? Hai să vorbim despre altceva. Poţi să-mi spui, de exemplu, de ce oaspeţii ăştia, care luaţi la un loc deţin jumătate din bogăţia Angliei, se îndoapă ca şi cum ar fi nişte sărmani fără nici o speranţă să mai şi cineze?

A rîs, ridicîndu-şi privirea spre el.

– Poate pentru ca să-şi amintească lor înşişi că sînt încă în viaţă.

I-a dat la o parte o şuviţă de păr de pe frunte. Chiar şi atît de îndurerată, se gîndea el, mintea-i reacţionează rapid.

– Sau să fie siguri că nu au pierdut nimic. Funeraliile le amintesc de incertitudinea zilei de mîine.

Îşi zîmbeau destinşi, ca şi cum ar fi spus că ei sînt cei fericiţi al căror mîine era sigur. Şi Garth a început să creadă că vor regăsi în curînd ceea ce descoperiseră la New York în noaptea de dinainte de telefonul lui Brooks, de la Londra.

În noaptea aceea, stînd întinşi în pat, el i-a luat mîna şi s-a oferit din nou să mai rămînă cu ea cîteva zile. Dar ea a refuzat şi măcar să se gîndească la asta.

– Mama este aici şi toţi prietenii m... prietenii Sabrinei; şi doamna Thirkell – dacă am nevoie de companie sau de ajutor, sînt toţi aici. Copiii au nevoie de tine şi nu trebuie să mai pierzi alte cursuri sau munca de la laborator. Şi nu intenţionai să te întîlneşti cu arhitecţii pentru Institutul de Genetică?

– Da, da şi iar da. Dar dacă ai nevoie de mine, rămîn.

S-a întors spre el. Ochii ei în lumina blîndă a veiozei îl

studiau ca şi cum voia să-şi întipărească în minte liniile feţei lui.

– Aveam de gînd să-ţi vorbesc în seara asta despre călătoria în China, întreaga poveste...

– Nu vreau să aud. Numai dacă tu crezi că te ajută să-ţi limpezeşti sentimentele în legătură cu sora ta. Dar eu nu pot să-ţi spun cum să o faci, ştii. Orice ai fi simţit în legătură cu ea cînd era în viaţă, acum trebuie să fii tu însăţi, separată de ea şi separată de amintirea ei. Nu poţi să aluneci de la una la alta. Ea a tras adînc aer în piept. Ce este?

– Ce ai spus... adică ce trebuie să-ţi spun. Dar de fiecare dată cînd încep, nu mai pot continua.

– Atunci nu o face! La naiba, nu vreau să o aud dacă îţi este atît de greu. Se temea să audă ce voia ea să-i spună, se temea că nu ar avea nici un fel de arme împotriva deciziilor pe care le-ar lua în această stare de durere profundă. Aşteaptă pînă mai tîrziu, cînd vom fi acasă. Poţi să-mi spui atunci dacă ai să mai crezi că este nevoie.

– Dar nu este...

– Stephanie, nu vreau să aud. Poate să aştepte. S-a ridicat într-un cot şi a sărutat-o. Este tîrziu şi eşti epuizată. De ce nu încerci să dormi?

Ea ezita. Îi dădea timp. De ce să nu profite? Hotărîse deja că nu mai avea nici o importanţă. Să mai amîne puţin. I-a atins faţa.

– Mă gîndeam că ai vrea să facem dragoste.

– Vreau să fac ce vrei şi tu, zise el. S-a apropiat de el şi a strîns-o în braţe; au rămas aşa nemişcaţi. Garth i-a simţit tulburarea şi mîinile lui au început să o mîngîie.

– Iubita mea, sigur nu vrei să mai rămîn la Londra?

– Nu. Dar acum, iubeşte-mă.

Ea a început să se frece de el şi ritmul respiraţiei i s-a accelerat; el stătea peste ea lăsîndu-se să se topească în mirosul şi atingerea trupului ei. În momentul în care era pe punctul de a o pătrunde o privi în ochi şi se opri brusc. Fără un cuvînt s-a retras şi s-a întins cu spatele la ea.

– Garth... ce...

– Nu vrei să facem dragoste. Te prefaci, nu-i aşa?

După un timp, cu ochii închişi, a dat din cap că da.

– De ce? Crezi că plăcerea mea este atît de importantă pentru mine încît mi-aş dori să o obţin în felul ăsta?

– Voiam să fac dragoste cu tine.

– Nu-i adevărat.

– Eu voiam să fac dragoste cu tine. Mintea mea voia să facă dragoste cu tine. Nu ştiu de ce trupul nu-mi răspunde... Am încercat, dar nu vrea, aşa că m-am prefăcut. Pentru că doream cu adevărat să fac dragoste cu tine. Nu înţelegi? Doream să te simt în mine. Nu-mi pasă dacă am sau nu orgasm. Te doream în mine.

– Atunci de ce nu spui aşa? De ce simulezi?

– Iartă-mă. Nu ştiu de ce nu pot să-ţi spun totul. A luat-o de mînă.

– Culcă-te. Cînd vom ajunge acasă o să vorbim; poţi să-mi spui atunci tot ce vrei. Ea şi-a îngropat capul în pernă.

– Pleci mîine dimineaţă?

– Da. S-a aplecat peste ea şi i-a sărutat colţişorul de frunte care se vedea. Noaptea bună, iubita mea.

– Noapte bună. El a stins lumina. În întuneric, vocea i-a ajuns pînă la el ca o mîngîiere.

– Te iubesc, Garth.

Duminică dimineaţă, Gordon stătea în patul lui de spital şi prin cap i se perinda trecutul. Sabrina avea ochii aţintiţi pe faţa lui, dar se gîndea la Garth, acum în drum spre America. Vocea lui Gordon deveni mai puternică:

– Apoi Algeria, acolo au fost atîtea de făcut.. fireşte, inima mea se comporta bine pe vremea aceea, puteam să lucrez optsprezece ore fără întrerupere...

– Şi o făceai, murmură Sabrina. Lăsîndu-ne cu servitorii.

– Stephanie, zise Laura tăios. Sabrina ridică din umeri.

– E multă vreme de atunci.

– Atunci de ce să mai vorbim? Tatăl tău a făcut întotdeauna tot ce a putut pentru ţara lui şi pentru familia lui. Trebuie să spun că sînt surprinsă. Nu tu te plîngeai de trecut; Sabrina o făcea întotdeauna. Vocea i s-a frînt cînd a rostit numele Sabrinei.

– Iartă-mă, zise Sabrina. Gordon s-a încruntat

uitîndu-se la ea.

– Mama ta mi-a spus ce s-a întîmplat la cimitir. Nu are nici un sens, ştii, să încerci să fii Sabrina. Asta nu o aduce înapoi.

Sabrina l-a privit cu îndrăzneală drept în ochi, invitîndu-l să o recunoască, dar ştia că nu o să o facă; dacă n-a făcut-o mai devreme cum putea să o facă acum, cînd era concentrat asupra ritmului inimii lui?

– Şi nici nu-i datorezi nimic. Era diferită de tine şi ducea o viaţă diferită. Nu zic că era bună sau rea... A tuşit şi imediat Laura s-a apropiat de el.

– Nu te enerva. Doctorii au spus că totul va fi în regulă dacă stai liniştit. O să stăm aici la nesfîrşit dacă nu faci ce-ţi spun ei.

– Nu m-am enervat, zise Gordon slab. Voiam să subliniez pur şi simplu că lui Stephanie nu are de ce să-i fie ruşine de ea însăşi.

– Laşi să se înţeleagă că modul de viaţă pe care-l ducea Sabrina are legătură cu moartea ei. Nu ai nici un drept – îmi pare rău, Gordon, n-ar fi trebuit să spun asta. Stephanie, ce-ai să faci cu *Ambassadors?*

– Mama ta schimbă subiectul, îi zise Gordon Sabrinei. Dar am iubit-o pe sora ta, tu ştii. Chiar cînd mă gîndesc la sălbăticia şi nesăbuinţa ei; chiar cînd s-a măritat cu măgarul ăla îngîmfat, ducele nu-mai-ştiu-cum...

– Viconte, zise Laura. Dar cred că nu ar trebui să continuăm să vorbim de Sabrina.

– Întotdeauna am iubit-o. Numai că nu m-am simţit atît de apropiat de ea ca de tine. Înţelegi asta?

– Nu, zise Sabrina încet. Te rog, nu. Se aprinsese la faţă şi ar fi vrut să fugă departe.

– Nu mă simţeam în largul meu cu ea pentru că aveam întotdeauna impresia că o să ţîşnească de pe scaun şi o să o ia la goană şi... o să facă ceva. Să participe la o cursă sau să exploreze peşteri sau să împuşte o vulpe sau să fie regina balului. Am iubit-o, nu era nimeni ca ea, dar nu puteam să fiu relaxat cu ea pentru că niciodată nu puteam să prevăd ce va face în momentul următor.

Vocea îi devenise tot mai puternică pe măsură ce vorbea. Sabrina depunea eforturi să rămînă nemişcată.

– Întotdeauna eram îngrijorat de ce ar fi putut face pentru reputaţia ambasadei. Am încercat să vă spunem amîndurora că noi sîntem simbolurile Americii şi că toată cariera mea depindea de imaginea pe care o prezentam lumii. Niciodată nu a trebuit să-mi fac probleme în ce te priveşte, dar Sabrina, cu temperamentul ei, părea de necontrolat. Înţelegi de ce uneori eram dur cu ea, de teamă să nu facă vreo prostie sau ceva periculos. De ce am hotărît să vă trimitem pe amîndouă la *Juliette*? De ce s-ar putea să fi părut că nu mă port tot timpul ca un părinte?

Sabrina tăcea.

– Dar am iubit-o. Era flacără şi lumină şi dragoste. Atîta energie şi curiozitate. Atîta viaţă. Regret că nu i-am spus asta niciodată. Vocea îi era tot mai stinsă. Nu i-am spus-o nici măcar după ce ne-am stabilit la Washington. Se agita la fel de mult ca întotdeauna, măritîndu-se şi divorţînd, punînd pe picioare un magazin al ei, mergînd la vînători sau în croaziere. Spre sfîrşit, găsise chiar un fel de brazilian. Dar am iubit-o la fel de mult cît te iubesc şi pe tine. Şi aş fi vrut tare mult să i-o fi spus.

Laura plîngea cu capul ferit. Ochii lui Gordon erau închişi, trupul lui împuţinat ridicîndu-se şi coborînd sub pledul alb, în ritmul tot mai slab al respiraţiei. În tăcerea care se lăsase, Sabrina a auzit paşii şi vocile joase ale altor vizitatori de duminică ai spitalului.

Părinţii, se gîndea ea. Avea treizeci şi doi de ani şi ei mai aveau încă puterea de a o face să se simtă vinovată pentru că i-a dezamăgit. Gordon încercase să-i explice de ce o neglijase o viaţă şi, în acelaşi timp, să-i spună că nu ar fi vrut ca ea să se comporte ca Sabrina. Iar Laura, care s-a simţit mai apropiată de Sabrina, încerca să nu arate că nu-i făcea plăcere preferinţa lui pentru Stephanie.

– A ştiut că o iubeşti, se adresă Sabrina ochilor închişi ai lui Gordon, dorind să poată găsi o cale să-l convingă. Chiar ştiind asta te dezamăgea.

Gordon dădu din cap. Absorbit de propria lui sănătate, era uşor de convins că totul era în regulă.

– Am să dorm puţin acum, zise el.

Cînd au părăsit spitalul, Laura a luat-o pe Sabrina de braţ.

– Simt că trebuie să-ţi cer scuze pentru ce a făcut tatăl tău.

– Dar ce a făcut?

– Ne-a concediat imediat ce a terminat de spus ce voia şi a obţinut o oarecare aprobare. Asta este modul lui caracteristic de comportare. Pare foarte eficient în diplomaţie, dar nu este uşor să trăieşti aşa în viaţa de toate zilele.

– Nu este totuşi liniştitor faptul să ştii că este consecvent? Chiar şi cînd suferă?

Laura privi tăios spre fiica ei.

– Este genul de remarcă cu două tăişuri pe care ar fi făcut-o Sabrina. Nu este măgulitoare pentru tatăl tău. Sabrina a oftat.

– Mamă, este tot atît de greu de vorbit cu tine ca şi cu el.

Părinţii, se gîndi ea din nou. Dar îi iubim şi dorim să ne aprobe indiferent cît de bătrîni am fi. Cum o să aibă ea curajul să le spună adevărul cînd Gordon va fi refăcut? Bucură-te, mamă, Sabrina nu este moartă. Jeleşte şi mai mult, tată; iubita ta Stephanie este cea care a murit.

Nici unul nu o va ierta niciodată!

– Speram, zicea Laura în dimineaţa următoare, în timp ce Sabrina vîra cheia în uşa magazinului, că nu ai să-l vinzi. Fireşte, nu ar fi drept să-ţi cer asta – ştiu că tu şi Garth puteţi folosi banii -, dar speram că îl vei păstra.

Sabrina nu i-a răspuns. Fusese departe atîta vreme şi acum, păşind în camera întunecoasă, respira adînc atingînd fiecare piesă familiară şi simţindu-se ca atunci cînd a intrat în casa din Cadogan Square; se întorsese acolo unde-i era locul. Un magazin, o casă. Fiecare părticică din ele era a ei; creată de ea, menţinută prin munca ei.

– Fireşte că am să-l păstrez, răspunse ea.

– Dar ce ai să faci cu el? Dacă nu poţi să-l conduci...

– Dar fireşte că am să-l conduc; ce tot vorbeşti, mamă?

– Stephanie, te întreb cum ai de gînd să conduci *Ambassadors* de la Evanston? Că tu şi Garth...

– Nu. Cu maică-sa alături, în uşa biroului ei, Sabrina a revenit cu picioarele pe pămînt. Am să găsesc ceva cu

Nicholas Blackford. Este interesat de o asociere.

– Atunci ai putea să vii din cînd în cînd. Ei da, aşa s-ar putea să fie bine. Dar fireşte, *Ambassadors* însemna într-adevăr Sabrina; ar fi nevoie de cineva cu strălucirea ei ca să-i păstreze reputaţia. Ai putea să o faci totuşi şi tu dacă studiezi sau lucrezi într-un mic magazin din Chicago ca să capeţi ceva experienţă. Şi te-aş ajuta şi eu. Şi-a pus un braţ în jurul Sabrinei. Oh, te-aş putea învăţa atît de multe! N-ar fi minunat? Acum sugestia mea este să...

– Mamă! Laura s-a retras simţind răceala din vocea fiicei ei.

– Dacă nu vrei să vorbeşti despre asta acum...

– Nu vreau să vorbesc despre asta acum. Sabrina simţea cum creşte în ea o presiune interioară. Noaptea trecută nu dormise, gîndindu-se la Stephanie şi, singură în pat pentru prima dată de săptămîni întregi, simţise singurătatea şi vulnerabilitatea fără braţele lui Garth. Dar cel mai mult era furioasă pe mama ei; cum îndrăznea să o insulte pe Stephanie presupunînd că ea nu ar fi putut să se ocupe de *Ambassadors*? Toată viaţa ei o preferase pe Sabrina şi acum o făcea din nou, comportîndu-se ca şi cum Stephanie ar fi dat greş în mod automat dacă ar fi avut de gînd să preia magazinul.

Stai puţin, nu are nici un sens, se gîndea ea. Sînt eu, Sabrina, care o apără pe Stephanie, care a murit? Sau sînt Stephanie, furioasă pentru că mama nu are încredere în mine?

– Nu vreau să vorbesc despre asta acum, îi zise ea Laurei. Trebuie să mă întîlnesc cu Sidney Jones şi cu Nicholas şi cu Brian şi în cîteva zile am să ştiu mai bine ce am de gînd să fac. Se îndrepta spre uşa din faţă luînd-o pe Laura cu ea. Magazinul era închis timp de o săptămînă; se va întoarce singură în ziua următoare şi se va gîndi la viitor.

Dar a doua zi a avut un alt motiv să vină la *Ambassadors;* era unicul loc unde putea fi singură. Laura şi Gabrielle locuiau amîndouă la ea, dorind să vorbească cu ea. Doamna Thirkell îşi găsea tot timpul cîte ceva de făcut la etajele superioare ca să poată da de cineva cu care să vorbească despre lady Longworth. Telefonul suna în permanenţă; toată lumea dorea să vorbească cu sora din

America a Sabrinei înainte ca ea să părăsească Londra şi, deşi îi spusese doamnei Thirkell să-i refuze pe toţi, mulţi reveneau. Flori, scrisori şi telegrame soseau zilnic. Sabrina s-a retras în liniştea clarobscurului de la *Ambassadors.*

Singură, a cercetat registrele şi dosarele, a citit scrisori şi a răsfoit cataloagele care sosiseră cît a fost ea plecată. Stephanie întregistrase vînzarea canapelei *Grendly*, a poşetei franţuzeşti cu mărgele şi a altor cîtorva piese. Într-o agendă găsită pe un raft din spatele mesei de cireş ea înregistrase trei comisioane pentru decorări de interioare pe care le acceptase pentru noiembrie şi decembrie. Sabrina era pe punctul să pună agenda deoparte, cînd a dat peste o scrisoare strecurată la sfîrşit. „*Dragă Sabrina*", începea scrisoarea, datată 23 octombrie. Ziua dinaintea plecării în croazieră.

„Mă întrebam, scria Stephanie, ce cadou să-ţi las cînd o să mă întorc la Chicago pentru a-ţi mulţumi că mi-ai dăruit cel mai minunat timp din viaţa mea. Aş fi putut să-ţi cumpăr ceva, dar m-am gîndit la un dar mai frumos decît orice ţi-ar putea oferi Harrods. Este o poveste pe care o ţin secretă şi acum o pun pe hîrtie ca să o descoperi cînd ai să te întorci. M-am bucurat atît de tare închipuindu-mi faţa ta cînd ai să citeşti şi pe urmă cînd ai să mă suni la telefon...

A început la o petrecere, cu cîtva timp în urmă, la Olivia Chasson. Vorbeam cu Rose Radisson cînd s-a întîmplat un accident trist..."

Ce minunat, se gîndea Sabrina, citind istoria berzei sparte. O soluţie atît de simplă. De ce eu nu m-am gîndit la asta cînd încercam să văd ce pot să fac? Poate că acum, după ce am trăit alături de doi copii în permanentă mişcare şi plini de imaginaţie, m-aş fi gîndit şi eu la o asemenea soluţie. A luat scrisoarea ca să o termine de citit.

„Asta este totul, cu excepţia faptului că nu de mult a venit Rory Carr, după ce l-am văzut la licitaţia de la Chilton, cu o piesă magnifică de Sèvres şi m-a durut inima că a trebuit să o refuz. Dar tu îmi spuseseşi să nu mai cumpăr nimic de la el. Oricum, nu venise ca să vîndă. Auzise despre barză şi încerca să obţină informaţii. Văzînd

că el tot insistă, am luat aerul unui ofiţer de poliţie şi i-am spus: Nu-mi puteţi spune nimic ce eu să nu ştiu deja. Asta l-a impresionat atît de tare – îşi tot aranja cu o nervozitate elegantă cravata – că a plecat în grabă. Oh, se aude clopoţelul de la uşă. Am să încerc să o termin mîine."

Dar mîine... era moartă.

Cînd a intrat Alexandra a găsit-o împăturind cu grijă o scrisoare.

– Doamna Thirkel ţi-a desconspirat ascunzătoarea; te superi că dau buzna aici, unde te-ai retras ca să fii singură?

– Fireşte că nu. Te rog ia loc. Oricum nu am prea multe de făcut.

– În afară de a te gîndi la Sabrina.

– Să mă gîndesc la Sabrina şi la Stephanie.

– Ciudat, niciodată nu mi-am dat seama cît de apropiate aţi fost. S-a lăsat un moment de tăcere. Pot să fac puţin ceai? a întrebat-o Alexandra.

– Oh, ce nepoliticos din partea mea. Am să fac eu.

Sabrina a pus ceainicul pe plită în biroul lui Brian. Mă tem că nu avem decît pesmeţi.

– Este suficient. Din nou tăcere. Eşti încă îngrijorată de tatăl tău?

– Nu, este mult mai bine. Se întoarce acasă duminică.

– Şi pleci şi tu cu el?

– Eu... aşa cred. Probabil. Iarăşi tăcere.

– Îmi pare rău, scumpo! izbucni Alexandra în cele din urmă. Nu mă pot obişnui cu asta. Eşti o stafie? Sabrina mi-a spus că nu arătaţi la fel.

– Dar... de ce să fi spus ea asta?

– De unde să ştiu? Am crezut că a spus-o pentru că ăsta era adevărul. Nicholas a făcut un mic joc acuzînd-o că este Stephanie – că v-aţi schimbat locurile în China, sau ceva de genul ăsta –, iar Sabrina a fost grozavă; s-a încruntat grav şi i-a cerut lui Nicholas să-i spună el cine este pentru că a derutat-o atît de tare încît nu-şi poate aminti. Ştii, am iubit-o mult pe femeia asta, deşi nu cred să i-o fi spus de fapt vreodată. Oricum, după ce Nicholas a proclamat că este Sabrina, am întrebat-o dacă sînteţi într-adevăr identice şi ea a spus că nu, că el v-a confundat doar din cauza foetajelor sau a dietei, sau cam

aşa ceva.

Sabrina a rîs. Oh, Stephanie, grozav din partea ta. Probabil că ţineai asta, nu-i aşa, ca să mi-o spui cînd ne întîlneam la Chicago. Ca să putem rîde împreună. Dar nu mai puteau să rîdă împreună. S-a ridicat repede.

– Mă duc să văd ce se întîmplă cu ceaiul.

– La naiba, zise Alexandra, urmînd-o în biroul lui Brian. Sînt o proastă. Te rog, iartă-mă, n-am vrut să te tulbur. Pur şi simplu nu mă pot obişnui cu această asemănare; este straniu, ştii – lumea trebuie că v-a spus asta tot timpul. Oh, de ce naiba nu pot să tac şi să plec ca să te las în pace?

– Nu, poţi să vorbeşti. Mă simt bine. Discuţia o ajuta; s-a ocupat de ceai cu mînă fermă şi a umplut o farfurie cu pesmeţi. A luat tava ca să o ducă în biroul lui. Şerveţele, i-a zis Alexandrei făcîndu-i semn cu capul spre un dulap din colţ.

– Extraordinar. Vezi? Exact aşa a făcut şi ea numai cu o săptămînă în urmă. Îţi dai seama acum de ce sînt tulburată?

Stephanie a făcut asta cu o săptămînă în urmă. Dar eu nu am mai făcut lucrul ăsta niciodată pînă acum.

Sabrina a turnat ceaiul şi a întins gem pe un pesmet, fără să se grăbească, gîndindu-se. Dintre toţi oamenii pe care-i cunoştea la Londra, Alexandra era cea mai demnă de încredere, cea mai apropiată de ea şi cea mai dură. Nu erau prea multe lucruri care să o şocheze pe Alexandra. Dar era mîndră. Ar mai fi fost ea o prietenă atît de apropiată dacă ar fi ştiut că a fost înşelată?

Nu conta. Trebuia să spună cuiva, se gîndea Sabrina. Este atîta vreme de cînd nu am mai avut cu cine să vorbesc – trebuie să spun cuiva. Va fi repetiţia mea pentru momentul cînd am să-i spun lui Garth. Şi tuturor celorlalţi.

– Am să-ţi spun o poveste, zise ea încet, dacă îmi promiţi că ai să asculţi pînă la capăt fără să mă întrerupi şi nu faci nici o apreciere pînă nu auzi totul.

– Interesant. Poate că este vorba de o nebunie. Ard de nerăbdare.

– Promiţi?

– Vrei să mă tai la mînă ca să-mi curgă sînge cu care

să-mi semnez numele? Sabrina a zîmbit.

– Nu. Nu ţi-aş spune dacă nu aş avea încredere... S-a auzit clopoţelul de la uşa din faţă. Mă întorc imediat. Credeam că plăcuţa cu *„Închis"* este pe uşă.

Un bărbat înalt se profila în cadrul ferestrei din faţă; Sabrina i-a văzut părul alb; şchiopăta uşor şi avea în mînă un baston fin. Nu- şi dădea seama cine este.

– Doamna Andersen? a întrebat el.

– Da, dar magazinul este închis. Dacă reveniţi săptămîna viitoare...

– Sînt de la Scotland Yard, doamnă Andersen. I-a arătat legitimaţia. Detectiv Thomas Phelps. V-aş fi recunoscător dacă mi-aţi acorda cîteva minute ca să vorbim despre moartea surorii dumneavoastră.

– Scotland Yard?

A trecut pe lîngă ea.

– Ce-ar fi să aşezăm puţin?

Sabrina mergea ca în somn, arătîndu-i drumul spre birou. Au descoperit totul! Ei ştiu că ea este Sabrina. Nu va putea să le spună povestea aşa cum voia ea. Toată lumea va afla despre ea într-un talmeş- balmeş de la poliţie, ziarişti, cronicarii mondeni... şi Garth ca afla tot de la poliţie, cînd vor suna – cînd vor suna să-i spună că soţia lui este moartă. În societatea londoneză va fi un scandal; la Evanston – durere şi mînie şi lacrimi...

– Dumnezeule, exclamă Alexandra privindu-i faţa cînd a intrat în birou. Ce s-a întîmplat? L-a văzut pe Phelps şi s-a ridicat. Dacă crezi că trebuie să plec, scumpo... Stephanie...

– Nu, te-ar deranja să rămîi? Mi-ar face plăcere să stai.

– Este confidenţial, doamnă Andersen, zise Phelps.

– Atunci va fi confidenţial pentru prinţesa Martova, zise ea cu răceală. Eu îi cer să rămînă. El a ezitat, apoi a ridicat din umeri. Oricum va afla în curînd toată Londra; încă o bîrfă de societate nu mai are nici o importanţă. S-a aşezat şi a deschis un carneţel.

– În cursul investigaţiilor noastre, a început el, am aflat că unele dintre persoanele de la bordul iahtului lui Max Stuyvesant nu erau ceea ce păreau a fi.

Sabrina privea la el fix aşteptînd ca vocea lui, în mod deliberat egală, să-i spună lady Longworth.

– Cum aţi descoperit?

– Vă rog, doamnă Andersen, permiteţi-mi să încep cu începutul.

Doamnă Andersen. I-a spus doamnă Andersen. Îl urmărea, aşteptînd momentul cînd va încerca să o prindă în cursă.

– Să vă spun ce ştim pînă acum. La 24 octombrie, lady Longworth a plecat cu Max Stuyvesant şi alte două cupluri, cu avionul, la Nisa. De acolo au mers cu maşina la Monaco. Au rămas puţin la Monte Carlo, în timp ce iahtul domnului Stuyvesant, *Lafitte,* era aprovizionat cu combustibil. Pe la 4:30 p.m. s-au îmbarcat şi au părăsit portul. Cînd se aflau la două mile depărtare – asta era pe la 5:30 p.m. – iahtul a explodat şi a luat foc.

Văzînd că Sabrina s-a lăsat pe spate, Alexandra s-a ridicat şi s-a aşezat pe braţul scaunului ei.

– Sînt necesare toate detaliile astea? a întrebat ea.

– Nu le-aş da dacă aş crede altfel. Phelps şi-a consultat notiţele. Cînd bărcile de salvare au ajuns la faţa locului, iahtul se scufundase. S-au concentrat să caute supravieţuitori sau cadavre; au găsit imediat trei, dintre care unul era al Sabrinei Longworth. Îmi cer scuze doamnă, ştiu cît de dureros este pentru dumneavoastră, dar încerc să explic de ce iahtul nu a fost cercetat decît acum cîteva zile.

– Ce importanţă mai are asta? întrebă Sabrina întrebîndu-se cît mai aşteaptă ca să o demaşte. Să fi găsit ceva pe iaht? Luase Stephanie ceva cu ea? Phelps continua să citească din notiţele lui.

– Lady Longworth a fost identificată de fostul ei soţ, vicontele Longworth, la ora 1:00 a.m. şi mi s-a spus că dumneavoastră vi s-a comunicat vestea cu o oră mai tîrziu, în jurul orei cinci, ora Americii. Pînă atunci iahtul se scufundase odată cu cele cîteva persoane aflate la bord. Epava nu a putut fi adusă la suprafaţă decît acum cîteva zile. Ce am găsit noi, doamnă Andersen – adică ce a găsit poliţia franceză – a fost o gaură mare în partea laterală a iahtului, sub linia de plutire, în zona cabinelor de pasageri. Ne-au informat că...

– Cabinele de pasageri? Sabrina s-a aplecat în faţă. Nicăieri cabinele de pasageri nu sînt amplasate lîngă

rezervoarele de combustibil! Deci s-ar fi putut ca nu ele să fi fost cauza exploziei.

Phelps era dezorientat. Revelaţia pentru care el construia cu atîta grijă îi fusese furată.

– Tocmai asta este problema. Noi am crezut că este vorba de rezervorul de combustibil. Acum ştim că nu. De fapt, credem...

– Credeţi că a fost pusă o bombă într-una din cabine. Phelps s-a lăsat pe spate, înfrînt. Era un investigator neimportant, care făcuse cercetări preliminare ce urmau a fi evaluate de superiori; singura lui bucurie era să-i vadă pe cei ce-l ascultau că li se taie respiraţia cînd le dezvăluia o informaţie cu totul neaşteptată. De data asta, tocmai cînd se pregătea să lanseze vestea, această frumuseţe palidă, prea deşteaptă ca să-i meargă bine, l-a privat de plăcerea lui.

– Dar asta înseamnă că au fost asasinaţi, zise ea şi detectivul o privi cu admiraţie reţinută.

– Aşa se pare, doamnă. Aşa că încercăm să descoperim dacă domnul Stuyvesant sau oaspeţii lui aveau vreun duşman. Eu nu vreau să sugerez că lady Longworth ar fi avut duşmani, dar am primit informaţii din partea a doi ziarişti – Michel Bernard şi Jolie Fantome – că aflaseră nu de mult că domnul Stuyvesant era proprietarul unei companii numite *Westbridge Imports* şi mi-au spus de asemenea că, uneori, lady Longworth cumpăra... Doamnă Andersen!

Dar Alexandra o prinsese ţinînd-o să nu se prăbuşească; în capul Sabrinei răsunau rîndurile din scrisoarea lăsată de Stephanie: *„Am luat aerul unui ofiţer de poliţie şi l-am spus: Nu-mi puteţi spune nimic ce eu să nu ştiu deja".*

Nu-mi puteţi spune nimic ce eu să nu ştiu deja.

Nu-mi puteţi spune nimic...

Pe mine mă urmăreau! Credeau că ştiu ceva despre falsurile lor!

Phelps era satisfăcut. Obţinuse efectul pe care şi-l dorea.

– Aş vrea să vă pun cîteva întrebări, doamnă Andersen, zise el cu amabilitate.

Sabrina şi-a înălţat capul. Nu ştiau cine este ea. Ei

urmăreau ceva mult mai îngrozitor.

– În regulă.

Phelps era curios. Are altceva în cap, se gîndea el. Îi este teamă? De ce trebuie să fie ceva în legătură cu *Westbridge*? Dar ce ar putea fi? Ea trăieşte în America, nu are nici o legătură cu ei.

– În primul rînd, a început el, v-a vorbit lady Longworth despre Max Stuyvesant?

– Nu mi-a spus decît că pleacă într-o croazieră cu el.

– Şi ce a spus ea despre croazieră? V-a vorbit despre ceilalţi oaspeţi? Despre destinaţie?

– Nu, nimic.

– Nu s-a referit la vreun duşman pe care l-ar fi putut avea domnul Stuyvesant?

– Domnule Phelps, sora mea nu mi-a vorbit niciodată despre afacerile lui Max Stuyvesant sau despre oamenii cu care avea el legături.

Phelps era încurcat. Ar fi jurat că spune adevărul. Atunci de ce se temea? A continuat uitîndu-se peste notiţe.

– Michel Bernard a venit la noi cînd a auzit că bănuiam că a fost pusă o bombă la bord. Ne-a spus că a avut loc o dispută între Stuyvesant şi oamenii de la *Westbridge.* V-a vorbit vreodată lady Longworth despre *Westbridge Imports* sau despre Rory Carr sau Ivan Lazlo? Că ar fi cumpărat vreodată ceva de la ei?

S-a instalat o scurtă pauză.

– L-a menţionat ocazional pe Carr, împreună cu alţi agenţi sau vînzători. Nu cred să fi cumpărat ceva de la ei în ultima vreme. Cel puţin nu o piesă importantă.

Au tăcut. Ei bine, se gîndi Phelps, de data asta minte în legătură cu ceva. Dar naiba să mă ia dacă ştiu în legătură cu ce. Nu există nici cea mai mică dovadă că magazinul ăsta ar fi implicat în vreo contrabandă sau în vreo dispută legată de falsuri. Dar o preocupă ceva. Încercînd să identifice ce anume, a continuat să pună întrebări despre oameni pe care Sabrina îi ştia şi despre unii de care nu auzise. Tot punea întrebări, parcă fără nici un fel de scop, şi apoi, în sfîrşit, a închis carneţelul de notiţe.

– Îi căutăm pe Carr şi Lazlo şi fără îndoială că o să

ştim mai mult cînd o să-i găsim. Mai ştiţi ceva care credeţi că ne-ar putea fi de folos, doamnă?

– Nu, zise Sabrina obosită. Cînd o să-l găsească pe Rory Carr probabil că o va implica şi pe ea, dar nu poate să facă nimic în legătură cu asta. Pentru moment, reputaţia magazinului ei era sigură, şi la fel era şi secretul ei. Dar era atît de obosită, ca şi cum concurase la o cursă şi terminase de abia cu un pas înaintea tuturor. Era prea tîrziu ca să-i spună Alexandrei adevărul; odată implicat Scotland Yard-ul, nu putea să o facă complice la jumătăţile de minciuni pe care le spusese. Era mai singură ca oricînd. Vreau să mă duc acasă, se gîndi ea. Vreau să fiu cu Garth.

– Unde putem să vă găsim, doamnă Andersen? întrebă Phelps, deschizîndu-şi blocnotesul. Ea i-a dat numărul din Cadogan Square. Şi în America?

– Am să vă spun cînd am să plec. Intenţionez să mai stau aici o vreme.

Alexandra l-a condus la plecare. Şi-a păstrat întrebările pentru ea în timp ce Sabrina trăgea storurile la ferestrele din faţă şi încuia uşa.

– Vrei să vorbeşti, scumpo? îi zise ea în timp ce aştepta un taxi. Sabrina dădu din cap.

– Nu, dar îţi mulţumesc. Poate mai tîrziu... A coborît singură în Cadogan Square, ţinînd încă în mînă scrisoarea lui Stephanie. În timp ce descuia uşa şi intra în casă, în cap îi revenea, mereu şi mereu, acelaşi gînd.

Nopţile erau momentele cele mai grele – orele se scurgeau încet. Sabrina, singură, se gîndea la Stephanie, îi era dor de Garth, gîndurile pendulînd sălbatic între cele două lumi ale ei. Zilele erau mai bune; era mereu ocupată, deşi numai cu ce urma să facă de la un moment la altul.

În fiecare dimineaţă îl vizita pe Gordon şi apoi lua prînzul cu Laura la *Grenadier*, un mic restaurant înghesuit între căsuţele din spatele spitalului. După aceea, Sabrina mergea la *Ambassadors* ca să facă schiţe pentru planurile de decorare pe care le acceptase Stephanie şi studia cataloagele de licitaţii. Dar niciodată nu rămînea multă vreme; fără astîmpăr şi nerăbdătoare, evada cît putea de repede ca să fie singură în mulţimea oraşului. În

tot cursul săptămînii a făcut lungi plimbări prin orăşelele satelit ale Londrei. La ora ceaiului se întorcea acasă la doamna Thirkell şi la Gabrielle şi o asculta pe aceasta care vorbea tot timpul de la ceai pînă la cină despre ce se bîrfea în Londra şi despre Brooks. Fără să ştie, îi umplea Sabrinei toate golurile din perioada cît lipsise.

– Nu cred că te interesează, Stephanie, întrucît pe cei mai mulţi despre care îţi vorbesc nu-i cunoşti. Dar semeni atît de mult cu Sabrina...

– Este în regulă. Fireşte că sînt interesată. Sînt prietenii tăi şi ai Sabrinei. Fireşte că mă interesează.

– Mă simt atît de ciudat vorbind cu tine. Ca într-un vis. Este uluitor cum arăţi... ca şi cum Sabrina nu ar fi murit. Ştii, în ultimele cîteva săptămîni, ea a fost singura care într-adevăr şi-a făcut griji pentru mine. Iar acum... ştiu că nu este drept, dar tu eşti tot ce am. Şi nici măcar tu cu adevărat, pentru că tu ai familie care te preocupă şi ai pierdut-o şi pe Sabrina...

Cînd ochii lui Gabrielle s-au umplut de lacrimi, ea arăta ca Penny, mică şi neajutorată. Sabrina a condus-o spre canapeaua din salon, şi-a pus braţele în jurul ei şi, după felul în care Gabrielle s-a destins, lipindu-se de ea, a ştiut că aşa făcuse şi Stephanie.

Oare acum cîteva luni ar fi ţinut-o aşa pe Gabrielle? Probabil că nu, sau cel puţin nu cu atîta uşurinţă. Ar fi deranjat-o manifestările de afecţiune şi grijă, ca şi pe prietenii ei. Dar acum uite că Sabrina Longwoth o alina pe Gabrielle de Martel fără nici un fel de problemă sau disconfort; de fapt, simţind că era absolut firesc.

Din cauza lui Penny şi a lui Cliff, se gîndi Sabrina: faptul că am trăit împreună cu ei m-a schimbat, făcîndu-mă ca lucrul ăsta să mi se pară absolut normal. Şi important. Putea închide ochii şi-i vedea: Penny stînd liniştită într-un colţ, desenînd şi fredonînd pentru ea, sau pe lîngă ea, atingînd-o şi spunîndu-i ceva foarte special. Cliff scandînd cuvinte pentru exerciţiul de dicţie, sau stînd pur şi simplu cu ea, cu ochi strălucitori, glumind amîndoi. Oh, cît îi lipseau; îi lipsea încrederea lor, şi dragostea lor, şi haosul pe care îl făceau în casă. Îşi simţea braţele goale. Chiar ţinînd-o pe Gabrielle şi le simţea goale.

În cele mai multe seri, Gabrielle era neliniştită şi în

curînd va găsi pe cineva ca să i le umple. În timp ce Sabrina mergea sus, în liniştea camerei ei, doamna Thirkell aprindea focul, îi lăsa halatul, şi o tavă cu prăjituri şi termosul de argint plin cu ceai. Sabrina se aşeza lîngă o veioză, citea şi se gîndea – la Stephanie, la Garth, la copii, la un viitor pe care nu-l putea prevedea. Şi în fiecare seară, aproape la zece fix, suna Garth. La Evanston era ora patru; se întorsese de la universitate, iar Penny şi Cliff erau cu el cerînd telefonul ca să vorbească şi ei în cele cîteva minute preţioase.

– Cînd vii acasă? întrebau ei în fiecare seară. Şi în cele din urmă cînd Gordon i-a spus că o să iasă din spital, a avut un răspuns.

– Plecăm sîmbătă, i-a spus ea lui Garth. Mă duc la Washington cu părinţii mei şi de acolo plec luni la Chicago.

– Luni, l-a auzit pe Garth dîndu-le copiilor vestea şi Sabrina le-a auzit strigătele de bucurie.

Dar nu o să dureze, se gîndea ea urmărind flăcările din cămin şi umbrele lungi, distorsionate, pe care le aruncau pe pereţi şi pe tavan. Pentru că se întorcea să le spună adevărul. De o săptămînă se purta ca Stephanie în lumea Sabrinei, iar acum simţea că nu mai este nici una dintre ele. Garth avea dreptate: nu putea să treacă de la una la alta; trebuia să fie sau una sau cealaltă; trebuia să fie Sabrina. Aşa că le va spune adevărul, iar ei o vor urî. Cînd Garth o să ştie că soţia lui este moartă, cînd copiii or să ştie că mama lor a murit, că Sabrina i-a înşelat de săptămîni întregi, se vor îndepărta de ea. Nu va putea nici măcar să le spună că îi iubeşte. Nu vor dori dragostea ei. Nu va mai avea pe nimeni cui să o dăruiască.

Cînd şi-au luat rămas bun şi a pus receptorul în furcă, Sabrina a rămas în camera grea de tăcere pînă cînd a obosit suficient ca să adoarmă înainte ca dorinţa de Garth să înceapă să-i pulseze în trup. Nu tînjea să facă dragoste – nu se mai gîndise la asta absolut deloc – ci tînjea doar după prezenţa lui, aproape de ea, împărţind micul spaţiu care era numai al lor.

Dar era prea obosită ca măcar să întindă mîna să atingă visul cald care nu era acolo. A stins lumina şi s-a culcat.

– Te mai întorci? o întrebă Alexandra cînd a trecut vineri pe la *Ambassadors.* Adusese un vraf de fotografii şi le împrăştiase pe masă. Astea sînt făcute la un restaurant nou unde am luat masa cu Sabrina într-o seară. Mai tîrziu a venit şi Brooks. La fel şi Antonio – de fapt, începutul pasionantei noastre poveşti de dragoste. M-am gîndit că ai vrea să ai şi tu un set. Ce crezi, te mai întorci?

– Da, fireşte, zise Sabrina studiind fotografiile şi amuzîndu-se în tăcere. Cum a făcut Stephanie? Devenise Sabrina – înclinarea capului, ţinuta, zîmbetul ei rece destinat celor din jurul. Iar eu? se întreba Sabrina. Eu ce am devenit?

– Fireşte că am să mă întorc, zise ea absentă. Aici este căminul meu.

– Cămin? Şi America?

– Vreau să spun că ăsta este căminul Sabrinei şi nu m-am decis încă ce să fac cu el. Aşa că mă voi întoarce curînd. Dar tu? Vei fi aici, sau vei discuta în portugheză cu antreprenorii şi cu deschizătorii de drumuri din junglă?

Alexandra i-a aruncat o privire rapidă.

– Parcă ai fi sora ta, scumpo; s-ar părea că o să port discuţii, dar nu în portugheză. Mi-a trebuit destul de mult timp ca să vorbesc cum trebuie engleza şi să nu o să mă apuc acum să învăţ o altă limbă pentru nimeni. Pot să-l fac pe Antonio să înţeleagă asta.

– De ce nu găseşti o legendă Guarani care să spună că limba maternă este cea mai bună limbă şi să o invoci ori de cîte ori îţi cere să înveţi portugheza?

– O idee strălucită... Dar ce mă fac dacă nu există nici o legendă?

– Inventează una. Îi va fi ruşine să recunoască că nu a auzit-o niciodată. Alexandra a izbucnit în hohote de rîs.

– La naiba, scumpo, aşa am să fac. Eşti minunată. Eşti tot atît de deşteaptă ca Sabrina. Te lasă să pleci vreodată mai departe de Chicago? Să vii să ne vizitezi. în frumoasa noastră colibă din mijlocul necunoscutului sau în apartamentul nostru din Rio. Sau aici, cînd o să fim la Londra. Ai să vii? Împreună cu soţul tău, fireşte. Dacă este interesat.

– S-ar putea.

– Ne-ar face mare plăcere. De dragul surorii tale, ca şi

de al tău. Îşi pusese haina şi stătea în uşă. A fost o femeie foarte specială şi la fel eşti şi tu. Cred că ne-am înţelege bine.

– Şi eu cred la fel. Ai să-mi scrii ca să-mi spui despre tine? O să-mi lipsească... Aş avea aşa şansa de a te cunoaşte mai bine.

– Scumpo, eu nu scriu niciodată. Cuvintele mi se acumulează în cap dar nu vor să iasă afară. Sînt atît de multe şi îngrămădite încît îmi dau dureri de cap şi atunci renunţ. Dar sînt grozavă cînd este vorba de telefon. Care este numărul tău de la Evanston?

Sabrina a ezitat.

– S-ar putea să fiu aici. Să suni mai întîi la *Ambassadors* sau în Cadogan Square.

Alexandra a privit-o atent, a început să spună ceva, apoi s-a răzgîndit.

– Cum zici tu. Ai grijă de tine, Stephanie.

– La revedere, Alexandra.

Vineri seara le-a spus lui Sidney Jones şi lui Nicholas că pleacă în America pentru cîteva zile.

– Am să mă întorc imediat ce-l voi aranja pe tatăl meu la Washington şi după ce am să petrec cîteva zile cu familia mea. Închid magazinul, iar lui Brian i-am spus acelaşi lucru pe care vi-l spun şi vouă: nu am să iau nici o hotărîre pînă nu am să vorbesc cu voi amîndoi. Pînă atunci nu se întreprinde nimic în legătură cu *Ambassadors* sau cu casa mea. Este clar?

Ce or să zică, se întreba ea, cînd o să se întoarcă şi o să le spună adevărul? Lor n-o să le peste prea mult; vieţile lor nu se vor schimba.

Dar seara, cînd le-a spus lui Gabrielle şi doamnei Thirkell, a fost mai prietenoasă.

– Am să mă întorc în curînd, aşa că nici una dintre voi nu trebuie să vă gîndiţi să plecaţi de aici. Este casa ta, Gaby, atîta vreme cît ai să doreşti să stai aici; şi a dumitale, doamnă Thirkell. Vreau să aveţi grijă de ea pînă mă întorc. Am să vă anunţ cînd să mă aşteptaţi.

Ele or să fie afectate cînd o să le spun adevărul, îşi zise ea. Pentru că ele s-au bizuit pe mine.

Şi cui altcuiva o să-i mai pese? Scotland Yard-ului. Deoarece cineva a aruncat în aer iahtul lui Max ca să o

ucidă pe ea, va încerca din nou cînd o să devină public faptul că sora ei, nu Sabrina Longworth, a fost ucisă.'

Poate că nu am să mă mai întorc, se gîndi ea. Este mai sigur la Chicago.

Zburînd la trei mii cinci sute de picioare înălţime prin soarele strălucitor, sîmbătă, la o săptămînă de la funeraliile lui Stephanie, Gordon stătea între fiica şi soţia lui, făcînd planuri pentru viitor. Vorbea cu Laura să vîndă casa şi să cumpere una mai mică, fără scări, şi să angajeze un secretar care să-l ajute la documentare şi să scrie cartea sa despre politica externă americană în Europa. Cît de mult au îmbătrînit, se gîndea Sabrina; se gîndeau cum să facă mai puţine lucruri, să aibă un ajutor şi să le fie zilele mai liniştite. Şi şi-a dat seama că nu o să poată să le spună povestea ei la amîndoi deodată. O să-i spună mai întîi mamei ei; Laura va şti cum să-i spună lui Gordon.

Dar întîi trebuia să-i spună lui Garth. Va sta cu părinţii ei sîmbătă şi duminică şi va pleca la Chicago luni. Luni la prînz, în timp ce Penny şi Cliff erau la şcoală. N-ar suporta să-i vadă şi n-ar putea să vorbească cu Garth dacă ar fi şi ei acolo. Aşa că la prînz, cînd erau la şcoală, Garth o va întîmpina la aeroport şi vor merge – unde? Nu acasă. Nu în acea minunată, pricăjită casă protectoare care înseamnă căminul. Vor merge la un restaurant. Într-un loc unde Garth nu va fi nevoit să mai meargă vreodată ca să-i revină în minte acel groaznic moment cînd îl va privi în ochi şi, în sfîrşit, îi va spune adevărul.

Apoi, în aceeaşi după-amiază se va întoarce la Washington ca să le spună părinţilor şi în ziua următoare va reveni la Londra. Şi atunci se va fi terminat într-adevăr totul. Nu-i va mai revedea niciodată pe Penny şi pe Cliff. N-o să-l mai vadă niciodată pe Garth. Nu o să-i mai vadă niciodată pe Dolores şi Nat, Vivian, Madeline Kane, Linda şi Martin, Garth, Garth, Garth...

– Stephanie, ce s-a întîmplat?

Şi-a şters ochii şi s-a aplecat să-l sărute pe tatăl ei.

– Pur şi simplu mă gîndeam. Gordon o cercetă cu privirea. Eşti sigură că te simţi bine?

– Mă simt bine, zise Sabrina, dorind să-i fie pe plac.

Nu-ţi face probleme în ce mă priveşte; am să fac în aşa fel încît gîndurile mele să fie mai puţin umede.

Puteam să cred că pînă acum mi-au secat lacrimile, se gîndi ea. Cum poate cineva să aibă atîtea lacrimi? Dar ştia că or să mai vină şi altele cînd o să spună la toată lumea adevărul. Şi o să fie şi mînie. Dar numai atunci, cînd totul se va termina, va fi timp să lase viaţa asta în urmă şi să adune la un loc bucăţelele, la Londra, de acolo de unde le lăsase în septembrie.

Dacă poţi. A făcut ochii mari la un asemenea gînd. Ce te face să fii atît de sigură că ai să poţi pur şi simplu să aduni la un loc bucăţelele? S-au întîmplat atîtea lucruri de cînd ai plecat. Crezi că prietenii tăi din Londra vor sări în sus de bucurie cînd vor auzi cum tu şi Stephanie v-aţi bătut joc de ei, lăsîndu-i chiar să plîngă la funeralii pentru o altă fmeie? Crezi că or să rîdă de o asemenea frumoasă festă? Sau se vor îndepărta de tine şi de *Ambassadors* pentru că nu le place să fie bătaia de joc a nimănui? Mai ales în public.

Alexandra nu ar face asta. Dar Alexandra va fi în cea mai mare parte a timpului în America de Sud.

Nici Gaby nu ar face asta. Dar Gaby se va împăca în curînd cu Brooks, sau va găsi pe altcineva. Şi cît timp va avea ea pentru ostracizata Sabrina Longworth?

Olivia – dar, fireşte, Olivia va face exact asta!

Şi cît se încîntat va fi Scotland Yard-ul cînd va descoperi că ai minţit în legătură cu cine a fost ucisă pe acel iaht lîngă Monte Carlo? Incident internaţional – Monaco, Franţa, Anglia.

Nimeni nu va dori să aibă de-a face cu tine.

Nu poţi trăi la Evanston şi nu poţi trăi nici la Londra.

Va trebui să trăiesc altundeva, se gîndea ea. Să încep din nou în altă parte. La New York. Aş putea deschide un magazin la New York.

Şi cine vei fi? Nu Stephanie Andersen. Ai să le spui tuturor că Stephanie este moartă.

Sabrina Longworth. Da. Sabrina Longworth, începînd o viaţă nouă la New York, deschizînd un nou magazin care se va numi – cum îl vei numi?

„Fără minciuni!"

Foarte amuzant. Ai alte idei? Nu.

Avionul urma soarele peste ocean. În cabină, stewardesele curăţau tăvile de la prînz, aduceau perne, serveau băuturi. Laura citea. Gordon închisese ochii şi dormea. Sabrina s-a mutat pe un scaun gol şi şi-a rezemat capul de geamul rece, privind cum se contopea cerul cu apa. Stephanie, mi-e dor de tine.

Garth, iubitul meu...

Ai alte idei? Nu.

CAPITOLUL 18

Soarele se oglindea în Potomac în timp ce avionul Sabrinei îşi lua zborul spre Chicago. Era la început de noiembrie: copacii din Virginia erau ca nişte flăcări galbene, roşii şi portocalii dincolo de rîul care-i despărţea de monumentele de piatră şi de marmură ale Washingtonului.

Înainte ca avionul să facă ultima cotitură, a văzut o fracţiune de secundă Georgetown-ul. Laura şi Gordon erau acum în salon, gîndindu-se la prînz. Pînă diseară am să mă întorc, îşi zise ea, zdruncinînd-le liniştea cu po vestea mea. Garth este primul.

Vreau să-ţi spun ceva; putem să mergem undeva să bem o ceaşcă de cafea?

Nu, nu acasă. La un restaurant.

Toate aceste săptămîni, începînd din septembrie, eu n-am fost ce ai crezut tu...

În aceste ultime săptămîni, cînd tu ai crezut că eu sînt... vreau să-ţi spun ceva... într-un restaurant... Ştii, în septembrie, în China, eu şi Stephanie am hotărît să jucăm o festă...

Nu, nu a fost o greşeală. Aşa am vrut să spun, Stephanie. Asta am vrut să-ţi spun. Cînd am fost în China eu şi Stephanie am hotărît să schimbăm locurile pentru o săptămînă.

Jos au început să apară oţelăriile din Indiana. Şi apoi ţărmul arcuit al lacului Michigan. Vreau să-ţi spun ceva; putem să mergem la un restaurant?

Cînd au aterizat, a trecut împreună cu ceilalţi pasageri

din avion în sala de aşteptare şi s-a oprit scrutînd mulţimea.

– Mami! Sîntem aici!

– Mami! Penny îşi aruncase braţele de gîtul Sabrinei. Sînt atît de fericită că te-ai întors, atît de fericită că eşti acasă, nu-mi place cînd eşti plecată. Cliff a reuşit să se ridice şi să o sărute puternic pe obraz. Uluită, Sabrina privea la ei şi, peste capetele lor, la Garth.

– De ce nu sînteţi la şcoală?

– Tata a spus că putem să nu ne ducem ca să te întîmpinăm pe tine la aeroport. Nu te bucuri că ne vezi?

Sabrina dădu încet din cap. Cu braţele lui Penny strînse în jurul ei şi cu urma sărutului lui Cliff pe obraz – oh, da, era fericită că-i vede. Dar nu aşa era scenariul ei; nu i-a trecut nici un moment prin cap că Garth ar putea să-i aducă pe copii. Ceea ce denotă, îşi zise ea, cît de puţin ştiu ce înseamnă să fii mamă.

– Am rămas fără cuvinte de încîntată ce sînt! zise ea sărutîndu-i. Şi foarte surprinsă.

– Ei, voi doi, faceţi puţin loc, zise Garth. A luat-o în braţe, ţinînd-o strîns, şi Sabrina i-a simţit întreg trupul. Bună, zise el. Bine ai venit acasă.

Îi privea liniile puternice ale feţei şi strălucirea ochilor lui negri. Oh, cît mi-ai lipsit, ce mult mi-ai lipsit! Şi-a lipit capul de el.

În braţele lui, cu faţa sprijinită de pieptul lui, îi auzi bătăile inimii şi-i simţi buzele atingîndu-i părul. Şi în acel moment a ştiut, cu certitudine absolută, că este adevărul.

Nu o să poată să-i spună niciodată că l-a înşelat făcîndu-l să iubească şi să mîngîie o femeie care era o impostoare. Nu va putea să-şi dezvăluie minciunile în faţa delicateţii lui.

Atunci rămîi. Trăieşte cu el şi cu familia lui – familia mea. Rămîi. Asta este căminul tău.

Dar numai gîndul nu făcea ca lucrurile să fie aşa, şi nici dorinţa. Nu acesta era locul ei; casa ei şi viaţa ei erau în altă parte. Şi chiar dacă după funeraliile lui Stephanie văzuse clar ce înseamnă lumea ei londoneză, cu bîrfele, geloziile şi discuţiile sterile, era o lume pe care o cunoştea, în care se mişca sigură de sine. Şi *Ambassadors* şi Cadogan Square – construite de ea şi menţinute prin

eforturile ei, prin contactele ei sociale şi de afaceri – acolo era locul ei.

Dar în timp ce braţele lui Garth o ţineau strîns, a ştiut că mai exista un motiv pentru care nu putea să rămînă: motivul cel mai important. Nu puteau să făurească împreună o viaţă bazată pe o înşelătorie. Fusese cinstit şi deschis cu ea, dezvăluindu-i acea parte din el pe care o ascundea de alţii. În schimb ea îl minţise şi ascunsese de el viaţa ei particulară. Nu vedea nici o cale de ieşire, decît să se adîncească şi mai mult în minciuni. Şi nu pot să fac asta – nici unuia dintre noi.

Va trebui să găsească un motiv, indiferent care, să-i spună şi să plece, aşa cum proiectase, imediat, înainte ca dragostea dintre ei să o atragă din nou în viaţa lor.

– Trebuie să-ţi spun ceva, dar nu cu copiii...

– Şi eu am să-ţi spun ceva grozav, dar nu cu copiii. Nu putem să-i trimitem pachet undeva?

Cu braţul în jurul umerilor, treceau prin terminal şi el cerceta cu privirea porţile aeriene.

– Denver, Seattle, Fairbanks... ce-ai zice de Fairbanks? Ar putea să exploreze Alaska în timp ce noi ne-am explora unul pe altul.

– Garth, eu vorbesc serios.

– Şi eu la fel. Avem nevoie să fim singuri. M-am gîndit să mergem la Wisconsim în weekend-ul ăsta, doar noi doi, să găsim o cabană, să ne plimbăm, să stăm în faţa focului. Sună bine?

Ea scutură din cap.

– Gîndeşte-te la ideea asta. Avem o săptămînă întreagă ca să hotărîm.

Vorbind întruna, Penny şi Cliff au trecut pe lîngă ei spre maşină. Apoi, în timp ce Garth conducea, Penny a întrebat-o ceva despre Londra, iar Cliff i-a făcut semn să tacă din gură.

Sabrina s-a întors spre el.

– Este în regulă. Puteţi să mă întrebaţi despre Londra şi despre orice altceva.

– Tata ne-a spus despre funeralii, zise Penny. Se pare că a fost foarte impresionat.

– Într-adevăr, a fost.

– Toţi oamenii ăia nobili.

– Nobilime, Penny. Ca să fii nobil îţi trebuie ceva mai mult decît un titlu.

Garth a rîs şi s-a relaxat, fără să mai fie îngrijorat că întrebările or să o tulbure. Au vorbit despre preot şi despre oamenii care au fost în Cadogan Square, despre atacul de inimă al lui Gordon şi despre ambulanţă, despre doamna Thirkell, Alexandra şi indienii Guarani, despre *Ambassadors*. Şi tot timpul Sabrina a ascultat nevenindu-i să creadă.

Cu două luni în urmă, cînd a venit din China, Garth a vrut să aibă o discuţie serioasă şi ea nu i-a dat nici măcar o şansă. Astăzi, cînd a venit de la Londra şi, de data asta, ea a vrut să aibă o discuţie serioasă, nimeni nu i-a dat nici măcar o şansă.

Dar curînd vor fi acasă. Nu acasă, îşi zise ea repede. Casa Andersenilor. Atunci Penny şi Cliff se vor duce pe undeva iar ea îi va spune lui Garth că pleacă. Nu se va aşeza şi nu-şi va scoate nici măcar haina; îi va spune imediat, va lua un taxi înapoi la aeroport şi va ajunge la Washington înainte ca părinţii ei să se ducă la culcare.

– Eşti foarte tăcută, zise Garth cînd parca maşina. Sabrina privea spre casă.

– Totul arată atît de diferit, au căzut toate frunzele.

– Într-o noapte a fost o furtună atît de spectaculoasă, cu tunete şi fulgere, încît copiii au dat buzna în camera noastră, pretinzînd că vor să urmărească împreună cu mine fulgerele, şi toţi copacii au rămas fără nici o frunză. Toamna se apropie de sfîrşit.

Nu am văzut-o niciodată arătînd atît de goală. Şi de lipsită de protecţie.

Garth i-a dus valiza în casă şi a pus de cafea. Penny şi Cliff au luat nişte dulciuri de pe masă.

– La cinci şi jumătate, mami? întrebă Cliff.

Nu voi fi aici.

– Da. Mă îmbrăţişează şi pe mine cineva? Au luat-o amîndoi în braţe.

– Este îngrozitor cînd nu eşti aici, zise Penny. Nu-mi place absolut deloc. Casa este atît de goală. Aruncă o privire scurtă spre Garth. Îmi pare rău, tati, n-am vrut....

Garth rîse şi o sărută.

– Ştiu ce ai vrut să spui, scumpo. Şi mie mi se pare

goală. Vă duceţi undeva?

– I-am spus Barbarei că o să mă duc la ea cînd ne întoarcem de la aeroport.

– Daţi-i drumul atunci. Deci la cinci şi jumătate.

Şi, într-o secundă, Sabrina şi Grath au rămas singuri. Sabrina nu s-a aşezat.

– Garth, trebuie să plec. Voiam să-ţi spun la aeroport şi să nu vin deloc acasă, dar nu am putut cu Penny şi cu Cliff acolo. Mă întorc la Londra, ca să fiu singură, că să descopăr ce vreau cu adevărat. Nu pot să rămîn aici...

– Stai puţin. Fără să-i vină să creadă, Garth şi-a ridicat capul să o privească şi a întins mîna – ca o barieră care să-i oprească vorbele. Să văd dacă este gata cafeaua; ar trebui să te aşezi.

Sabrina tremura. A tras un scaun şi s-a lăsat să cadă în el frîngîndu-şi mîinile şi privind pe fereastră la curtea goală, cu aspect de iarnă. Goală; aşa cum se simţea şi ea. Garth s-a întors cu cafetiera.

– Nu cred că este o idee bună, zise el prudent. Sabrina a văzut rigiditatea mişcărilor lui; încerca să se controleze. S-a aşezat lîngă ea şi i-a luat mîinile reci într-ale lui, încălzindu-i-le. Nu poţi să fugi de tine. Nu poţi să trăieşti viaţa Sabrinei. Nu rezolvi nimic plecînd; Penny şi Cliff şi eu vom fi mereu aici, aşteptînd, ca o poveste neterminată. Ai avea două vieţi pe jumătate terminate în loc de una singură.

Soneria de la uşă a izbucnit peste cuvintele lui.

– La naiba, nu poţi avea cinci minute linişte... Ar fi mai bine să mă duc să văd cine este. Nu pleca, mă întorc imediat. N-ai să pleci, nu-i aşa? Mă aştepţi?

– Da. Singură, Sabrina privea în jur camera de culoarea mierii. Acasă. O poveste neterminată. O viaţă pe jumătate terminată. Nu-i putea aduce argumente pentru că avea dreptate, dar el nu ştia decît o parte a poveştii, iar ea nu-i putea spune şi restul. Ar trebui pur şi simplu să se ridice şi să plece. Şi indiferent cît l-ar durea că a plecat, durerea ar fi mult mai mică decît dacă i-ar spune adevărul.

De departe a auzit vocea lui Dolores. Nu o lăsa să intre, se ruga ea în tăcere de Garth; nu pot să dau ochii cu ea. Pe măsuţă era un vraf de scrisori adresate lui

Stephanie. Mecanic, a început să rupă plicurile. Condoleanţe de la Vivian, altele de la Linda şi Marty. O notă de la Juanita. Trei cărţi de vizită de la oameni de care nu auzise niciodată. Şi un plic roz, fără adresa expeditorului, şi avînd înăuntru o notă scurtă, bătută la maşină.

Cum de toate materialele despre studente care se culcă cu profesorii lor ca să le dea note de trecere nu-l menţionează şi pe Garth Andersen, cel mai fustangiu dintre toţi?

Un adevărat gene-geniu cînd este vorba să reguleze studentele, ăsta este profesorul nostru Garth!

A citit-o de două ori, şi încă o dată, îngheţată de valul rece de furie care o cuprinsese. Cum îndrăzneşte cineva...! Minciunile astea murdare, obscene... cum îndrăzneşte cineva să-l acuze pe Garth de aşa ceva? Cine ar face asta – să încerce să distrugă un om mai respectabil decît tot ce a cunoscut ea vreodată?

Totul a dispărut – ultima săptămînă parcă nici nu ar fi existat şi tot ce vedea în faţa ochilor era scrisoarea şi ce ar fi putut însemna ea pentru Garth. Un val de energie a cuprins-o, scoţînd-o din disperarea în care căzuse de la moartea lui Stephanie. Cineva încearcă să-l distrugă pe Garth pe căi incorecte, anonime.... şi, indiferent cine o face, ar putea să reuşească; ar putea să aibă consecinţe ireparabile dacă nu vor lupta. Trebuie să descopere cine...

Stai, stai puţin, îşi zise ea. Cum rămîne cu plecarea? I-am spus lui Garth că plec. A dat gîndul deoparte. Da, fireşte, fireşte că trebuie să plec. Nimic nu a schimbat lucrul ăsta. Dar nu pot chiar acum, chiar în minutul ăsta, pentru că mai întîi am de făcut ceva. Îi datorez asta lui Stephanie; îi datorez lui Garth pentru că eu l-am înşelat. Nu s-a schimbat nimic; trebuie să plec – numai că mai amîn puţin pînă cînd rezolv problema asta. Pentru că este evident că...

– I-am spus lui Dolores că ai să o suni mîine, zise Garth intrînd. Îmi pare rău că a durat atît, mă simt ca şi cum m-aş fi luptat cu un uragan. Nu ai turnat cafeaua. S-a aşezat şi a umplut ceştile. Acum poate că o să putem...

Dumnezeule, Stephanie, ce s-a întîmplat?

Fără nici un cuvînt, i-a dat scrisoarea. A citit-o, iar cutele de pe fața lui s-au înăsprit, recitind-o.

– Nu mi-am închipuit că or să mă implice şi pe mine în chestia asta. L-a străfulgerat un gînd. Numai dacă... ai mai primit una dintre nenorocitele astea de scrisori înainte, nu-i aşa? Despre asta vorbeai cînd ne-am certat înainte să pleci în China. De ce nu mi-ai arătat-o? Tot chinul ăla, cînd eu nici nu ştiam la ce naiba te refereai....

– Nu vreau să vorbesc de trecut, a izbucnit Sabrina plină de nerăbdare. Trebuie să ne gîndim ce avem de făcut acum ca să oprim treaba asta înainte să fie prea tîrziu. Se gîndea cu febrilitate. Dacă au fost trimise copii consililului de administrație sau funcționarilor de la universitate şi ei cred ce scrie aici, sau chiar dacă nu cred dar se tem de scandal, ar putea să-ți facă rău; ar putea chiar să-ți afecteze numirea ca director al Institutului de Genetică, nu-i aşa?

– Da, dar aşteaptă un minut. Evenimentele se năpusteau asupra lui Garth, iar el încerca să le reducă puțin ritmul. Acum cîteva minute, cînd sunase soneria la uşă, lăsase în urmă o femeie îngrijorată, obosită, hotărîtă să fugă. Iar cînd s-a întors a găsit o femeie plină de însuflețire, foarte vie, stînd pe marginea scaunului, o luptătoare care a preluat asupra ei apărarea lui, dîndu-şi seama cu o luciditate perfectă cît rău ar putea face această scrisoare. Cu şase luni în urmă, preocupată de ea şi mai puțin interesată de politica universității, nu ar fi reacționat atît de rapid. Era mişcat de furia care i se citea în ochi, de încordarea gîtului ei fragil în timp ce ținea capul sus, gata de luptă. Pentru el. Doar nu crezi ce scrie în scrisoare, zise el.

– Să cred! Garth, eşti neserios! Nimeni dintre cei care te cunosc nu ar crede mizeria asta. Este clar că vrea cineva să te distrugă; trebuie să descoperim cine.

O privea gînditor. În septembrie crezuse. Acum nu mai credea.

– Reacționez cam încet astăzi, se aventură el. Am crezut că te-am auzit zicînd că pleci, că te întorci la Londra.

– Nu reacționezi încet şi ştii asta; nu te juca cu mine.

– Şi dacă şi eu îţi cer acelaşi lucru?

– Eu nu mă joc. Ce e cu tine? Nu-ţi dai seama cum s-au schimbat lucrurile? Dacă şi alţii primesc scrisoarea asta şi eu nu sînt aici or să presupună că te-am părăsit pentru că tot ce scrie aici este adevărat. Nimeni nu o să creadă că am plecat din alte motive; dacă plec acum, eşti condamnat, indiferent ce ai spune tu.

Îşi dăduse şi ea seama de asta deci, se gîndi Garth. Îşi dăduse seama de tot. S-a îndreptat spre ea şi i-a prins faţa în mîini.

– M-am gîndit la asta cînd am văzut scrisoarea. Mulţumesc.

– N-ai spus nimic.

– Cum ar fi?

– Să-mi ceri să rămîn gîndindu-te cît rău ţi-aş fi făcut dacă aş fi plecat.

– Dacă ai fi plecat. Iubita mea, dacă ai fi plecat răul ar fi fost atît de mare, încît ar fi depăşit cu mult orice ar fi putut să facă un scandal universitar. Ar fi distrus casa asta, familia asta, trei inimi, trei minţi şi trei suflete...

– Te rog, nu, te rog...

I-a sărutat lacrimile care-i curgeau pe obraji. Dar trupul îi era încordat ca şi cum voia să înăbuşe posibilitatea apariţiei dorinţei şi el s-a îndepărtat. Acum aveau timp. Atîta vreme cît rămînea, aveau timp. Durerea şi disperarea ei la Londra au fost atît de teribile, iar singurătatea resimţită prin pierderea surorii ei mult mai mare decît şi-ar fi putut imagina, încît a simţit că orice solicitare faţă de ea ar însemna un amestec în procesul de vindecare pe care îl putea sprijini, dar nu şi dirija.

Acum nu voia să-i mai ceară decît o singură asigurare. I-a luat mîinile într-ale lui.

– Rămîi? Indiferent care au fost motivele pentru care ai intenţionat să pleci, nu vreau să mă întreb în fiecare dimineaţă dacă am să te mai găsesc aici la sfîrşitul zilei?

– Am să te ajut să treci prin asta, i-a promis ea.

– Nu asta ţi-am cerut.

– Garth, nu putem oare să facem cîte un singur pas odată? S-au întîmplat atît de multe într-un timp atît de scurt... Încerc să fac ce este bine pentru toată lumea.

– Nu poţi să iei o asemenea decizie singură. Ea ne

implică pe noi toţi.

Ea şi-a lăsat capul în jos. Garth a început să spună ceva, apoi s-a oprit. În tăcerea care s-a lăsat a simţit cum îi întoarce pe o parte şi pe alta mîna pe care i-o ţinea. Mîna stîngă.

– Nu mai porţi verighetă. A trecut-o un fior.

– Nu.

– Unde este? A ezitat, pendulînd între minciună şi adevăr.

– La Londra.

– La naiba! Cine eşti tu să iei toate hotărîrile astea singură? Ai hotărît să nu mai ai familie, aşa că ţi-ai scos verigheta, ceea ce face ca acest lucru să fie oficial. Apoi tot ce mai ai de făcut este să zici un scurt la revedere?

Se simţea uşurată şi vinovată. O minciună sau alta, se gîndi ea, dar mai bine aşa decît adevărul; că i-a dat verigheta înapoi lui Stephanie.

– M-am gîndit că ar fi...

– Un simbol, zise el. Şi este. Dar întîmplător eu cred în simboluri. Unde este acum?

– Cred... în casa din Cadogan Square.

– Atunci doamna Thirkell o poate trimite înapoi.

– Dacă o găseşte.

– Scrie-i.

– Am să-i scriu.

– Iar dacă nu o găseşte, o să cumpărăm alta.

N-am să mai fiu aici atîta vreme.

– Şi-ţi cer, Stephanie... asculţi ce-ţi spun?

A dat aprobator din cap.

– Îţi cer să mă laşi să te ajut aşa cum şi tu mă ajuţi pe mine. La naiba, amîndoi formăm un întreg şi trebuie să ne ajutăm reciproc. De acord?

– De acord, zise ea dorind ca el să o facă, dar ştiind că nu poate. A luat scrisoarea în mînă.

– Ce înseamnă asta – „materialele despre studente"?

– Am să-ţi arăt. A părăsit camera şi s-a întors cu ziarul universităţii de miercurea trecută. Studenţii noştri ziarişti s-au întrecut pe ei înşişi.

Sabrina a citit titlul cu litere mari: „Sex pentru note" şi dedesubt – „Sau viceversa".

„Standard *nu ştie cine a făcut prima ofertă,* citi ea. *Dar*

trei profesori şi un grup de studente drăguţe au fost convocaţi în biroul vice-preşedintelui Lloyd Strauss în urma unor zvonuri că ar fi făcut schimb de favoruri, plata făcîndu-se în note – singurul lucru mai valoros aici decît banii. S-ar putea ca treaba asta să dureze din trimestrul trecut; povestea dezagreabilă, care ar putea afecta cursurile şi chiar absolvirea în unele cazuri. Ca să nu mai vorbim de viitorul academic al profesorilor".

– Scrisă ca o notă de la rubrica „Viaţa mondenă", murmură Garth. Cineva trebuie să-i înveţe pe copiii ăştia că jurnalismul este o treabă serioasă. Se joacă cu vieţile oamenilor.

– Care oameni? întrebă Sabrina.

– Melvin Blake, unul pe care-l cheamă Milburn şi Marty Talvia...

– Nu Marty. Vrei să spui că zvonurile alea erau...? Nu cred. Oh, sărmana Linda.

– .... şi acum se pare că Garth Andersen.

– Dar este absurd. Tu şi Marty n-aţi...

– Şi Blake şi Milburn?

– Pe ei nu-i cunosc. Cred că dacă unul dintre zvonuri este adevărat...

– Problema este, iubito, că dacă admiţi posibilitatea ca unul să fie adevărat, atunci admiţi această posibilitate pentru toţi.

– Dar, Garth, ştiu că tu n-ai face aşa ceva şi Marty... Marty ar face?

– Cred că el şi Linda au avut o perioadă proastă acum cîteva luni. Nu mi-a făcut confidenţe. Cred că a încercat o dată sau de două ori şi pe urmă a renunţat.

– Cînd erai în California te-am întrebat odată la telefon...

– A avut şi alte femei. Vorbeşte despre ele tîrziu, după ce s-a terminat totul, ruşinat că s-a comportat ca un copil care fură dulciuri chiar dacă nu-i este foame. Dar m-am gîndit că nu s-ar apropia de studente.

– Ce i-au spus lui Lloyd Strauss?

– Toţi au negat.

– Şi apoi?

– Asta-i tot ce ştiu. Presupun că Lloyd face unele verificări. N-am mai vorbit cu el în ultima vreme. Am să

vorbesc acum. Mai vrei puţină cafea?

– Nu, cred că trebuie să mă gîndesc ce pregătesc pentru cină. Cît de firesc o spusese; cît de firesc era să alunece înapoi! Sabrina îl privea pe Garth, aflat lîngă ea în camera plină de căldură. Cît de firesc era să-l iubească! El i-a întîlnit privirea.

– Şi eu te iubesc, îi spuse. Cît despre cină, o să mîncăm în oraş. Cămara este goală. N-am vrut să funcţioneze prea bine fără tine. Dar avem vin.

Sabrina l-a urmărit cum a deschis sticla şi a luat două pahare.

– Cred că trebuie să facem cîteva valuri pe scena socială, zise ea. Sînt de părere că trebuie să ne facem foarte vizibili. Garth şi... Stephanie Andersen, totul la lumina zilei, fără nimic de ascuns.

I-a întins un pahar.

– Pe cine încerci să convingi?

– Pe oricine şi-ar pune întrebări în legătură cu mariajul nostru şi cu ce faci tu cu timpul liber. El a rîs.

– Dacă tu crezi că ajută. Mai degrabă ar trebui să-i găsesc pe cel care a scris scrisoarea.

– Oh, da, zise ea calmă. O să o facem şi pe asta. Trebuie să întocmim o listă cu studentele care au picat la examene anul trecut. Şi cu cele care au luat o notă mai mică decît se aşteptau. Sau cu cele la care ai răcnit. De ce rîzi?

– O să fie o listă foarte lungă.

– Cît de lungă? Tu te gîndeşti la nume şi eu le scriu.

Jumătate de oră mai tîrziu, cînd s-au întors Penny şi Cliff, şi-au găsit părinţii stînd încă la masa din sufragerie şi vorbind. Tata era relaxat în scaunul lui, cu picioarele întinse şi cu un zîmbet liniştit pe faţă. Mama şedea dreaptă, scriind şi cu ochii strălucitori. Penny a scos un suspin de uşurare şi l-a tras pe Cliff de mînecă.

– O.K., zise el şi amîndoi ştiau ce înseamnă asta: familia lor era din nou împreună.

Seara, cînd Sabrina a despachetat, a descoperit că doamna Thirkell îi umpluse valiza cu haine ce aparţineau Sabrinei Longworth. Dulapul ei din Evanston era acum un amestec de Stepahnie şi Sabrina – ca şi vieţile lor, se

gîndi ea. Mă întreb cît voi mai putea să le menţin separate. Lăsînd totul deoparte, s-a strecurat în patul familiar, simţind oboseala unei zile care trecuse printr-o duzină de transformări de cînd părăsise Washington-ul, în cursul dimineţii.

A văzut silueta lui Garth în cadrul uşii înainte să dispară în baie. A simţit ceva special în legătură cu asta; a încercat să-şi dea seama ce anume. Şi într-o secundă a înţeles; era prima lor noapte împreună în rutina vieţii de familie din noaptea de la New York cînd recunoscuse că-l iubeşte. De atunci fuseseră separaţi, întîi de durerea ei, apoi de ocean. Acum ea acceptase să rămînă. Ca soţia lui. Şi nu se putea preface că noaptea de la New York nu existase.

Şedea nemişcată, aşteptîndu-l, amintindu-şi de ceasurile în care dorinţa îi umplea nopţile la Londra. Şi apoi era lîngă ea, strîngînd-o cu dragoste.

– Iubirea mea scumpă, murmură el. Patul devenea tot mai gol şi mai mare cu fiecare noapte cînd tu nu erai în el. Ea a rîs, un rîs molcom, de mulţumire, sărutîndu-l.

– Şi al meu la fel. Dacă mai aşteptam puţin, s-ar fi putut să se întîlnească în mijlocul Atlanticului.

– Nu, am aşteptat destul. Prea mult.

Mîinile lui îi mîngîiau trupul subţire, în timp ce ale ei îi răspundeau plimbîndu-se pe formele mai dure ale corpului lui. Buzele lor îşi vorbeau, murmurau, rîdeau, scoteau mici sunete fără cuvinte, în timp ce ochii li se întîlneau. Cînd au terminat amîndoi deodată, au făcut-o cu incandescenţa pe care şi-o aminteau: bucurie şi încîntare, intensitatea plăcerii date şi primite, un sentiment al apartenenţei, al întoarcerii acasă. Erau puternici în ceea ce îşi puteau da unul altuia; dar erau şi vulnerabili, fără nici un fel de ruşine, în ceea ce cereau unul de la altul.

Minunîndu-se, Garth privea uimit la frumuseţea ei, la strălucirea pe care o emana.

– Umpli camera cu lumină, îi zise el.

– Şi cu viaţă şi cu dragoste, i-a răspuns Sabrina moale. Îi urmărea liniile feţei cu degetele pline de tandreţe. Îmi amintesc un vers: *„Dragostea face dintr-o odăiţă un infinit"*. Iată ce am găsit eu cu tine!

– Ce am găsit noi, zise el. Şedeau nemişcaţi în lumina veiozei ţinîndu-se de mînă, braţul lui Garth susţinînd-o; Sabrina îşi sprijinise capul de umărul lui, lăsîndu-se pradă plăcerii încercate în ultima oră şi confortului trupului lui, care făcea în asemenea măsură parte din ea încît părea să nu existe nici cea mai fină linie de demarcare între ei.

Privea imaginea lunii care se reflecta în oglindă, o semilună albă clară, prinsă în crengile întunecate ale unui stejar. Aşa cum sînt prinsă şi eu, se gîndi ea somnoroasă, de dragostea mea pentru acest bărbat şi de a lui pentru mine. Şi-a amintit cu un zîmbet una din poveştile cu indieni a lui Antonio. Nu era important, zicea el, dacă nu-l iubeşte înainte de căsătorie. *„Zeii Guarani spun că dragostea este ultimul lucru, nu primul. Ea creşte încet, prin viaţa în comun şi prin procreaţie. Cînd trăieşti împreună şi făureşti o familie, vine şi dragostea".*

– Ştii, zise Garth trist, oricît m-aş abţine trebuie să recunosc...

– ... că ţi-e foame, sfîrşi Sabrina rîzînd. Ei bine, hai. Să vedem ce putem găsi în cămara goală. Nu ar fi pentru prima dată cînd am face împreună ceva din nimic.

Garth i-a dat lui Lloyd Strauss scrisoarea, în plic.

– Adaug-o la biografia mea oficială pentru comunicatul universităţii: BA, MA, Ph.D, Director al Institutului de Genetică şi un desfrînat.

Strauss a luat un plic similar din sertarul biroului şi i l-a întins lui Garth.

– A sosit ieri.

Garth a simţit o împunsătură de neputinţă, o prezenţă invizibilă, răzbunătoare şi perseverentă, într-un campus de 30.000 de studenţi – presupunînd că un student se afla în spatele acestei poveşti. A scos scrisoarea, identică cu aceea pe care o primise şi el.

– Mai sînt şi altele?

– Nu, după cîte ştiu eu. Preşedintele nu a primit nici una.

– Ţie cum de ţi s-a făcut onoarea? Strauss a ridicat din umeri.

– Să fie povestea din *Standard?* Faptul că i-am convocat pe Talvia şi pe Balke? Cineva vrea să fii şi tu con-

vocat. Şi iată, minune – eşti aici.

– Dar nu convocat!

– Mi-ai luat-o înainte.

– Lloyd, doar nu iei treaba asta în serios.

– Toate acuzaţiile le iau în serios. Garth privi lung la el.

– Cred că mai ai ceva noutăţi.

– Da, Talvia şi Blake au demisionat azi de la facultate.

Garth a tras o înjurătură şi a început să se plimbe de colo-colo, prin birou.

– I-ai forţat să se retragă? Ca totul să pară ca şi cum universitatea este curată?

– Au mărturisit, Garth. S-au perindat pe aici fete plîngînd, părinţi revoltaţi, profesori plini de remuşcări... dramă mai ceva ca în Shakespeare. Tipul care a declanşat totul – l-a sunat pe preşedinte, plîngîndu-se că fetiţa lui a fost coruptă – se întîmplă să fie unul care a făcut o donaţie mare pentru noul stadion de fotbal. De fotbal o să fie, nu-i aşa? Fotbalul nu poate fi ignorat. Aşa că treaba s-a împuţit şi preşedintele mi-a ordonat să fac curăţenie înainte să se afle în afară. Evident, s-a aflat: *Standard,* la naiba cu studenţii zeloşi care lucrează acolo, a publicat detaliile în numărul de săptămîna trecută înainte chiar ca eu să fi aranjat mica mea piesă shakespeareană. Pînă să aranjez totul, am primit un telefon de la – cum au zis ei – presă.

Stînd pe marginea pervazului ferestrei, cu braţele încrucişate, Garth nu-şi revenea.

– Sărmanul Marty. Crezi că cunoşti pe cineva, crezi că există încredere şi, deodată, cînd este prea tîrziu, îţi dai seama că mai există goluri. Pe Blake de-abia îl cunoşteam; nu mai era unul?

– Millburn. O să-şi prezinte demisia mîine. Şi... tu.

– Oh, pentru Dumnezeu Lloyd, nu-i decît o anonimă. Mă cunoşti destul de bine ca să-ţi dai seama ce porcărie este...

– Ai dreptate, te cunosc. Ştiu ce porcărie este. Dar *Chicago Tribune* ştie? *Time* ştie? *Newsweek* ştie?

– Ce dracu'.... Garth s-a oprit stupefiat. Asta este presa la care te-ai referit?

– Asta-i presa. Este un material suculent, prietene. *„Vreţi să ştiţi ce se întîmplă într-adevăr dincolo de acele ziduri acoperite cu iederă? Deschideţi mîine radioul, sau*

cumpăraţi ziarul de mîine ori revista de săptămîna viitoare". Ne-am lăudat tot timpul, ştii, purtîndu-ne ca şi cum am fi deasupra vulgului: oameni de ştiinţă, cercetători, păstrători ai adevărului. Aşa că, fireşte, publicului îi face plăcere să audă că şi noi sîntem la fel ca toţi ceilalţi, iar ziariştii atîta aşteaptă, ca să le spună totul. Deci chiar dacă aş vrea să ard scrisorile anonime, nu pot să o fac. De unde să ştiu cine a mai primit o asemenea scrisoare? De unde să ştiu cine spune tot felul de idioţenii ziariştilor? Eşti prietenul şi colegul meu şi am încredere în tine, dar principala mea responsabilitate este faţă de universitate.

– Ceea ce înseamnă o investigaţie.

– Asta înseamnă. A început deja. Am angajat azi-dimineaţă o firmă de renume.

– Şi ce urmează să investigheze exact?

Strauss a sărit în picioare şi a început să măsoare în lung şi în lat biroul.

– Pe tine, alţi profesori, studenţi. Poate o să descoperim totul, poate că ăsta-i numai vîrful icebergului. Dar cînd cineva aduce o acuzaţie concretă, sîntem obligaţi să o cercetăm. Or să-l găsească pe cel care a scris scrisoarea, or să vorbească cu diverşi oameni despre reputaţia şi caracterul tău...

– Reputaţia şi caracterul meu! Garth a apucat geanta de pe birou şi cu paşi mari s-a îndreptat spre uşă. Ascultă, mizerabile, nu trebuie să-mi apăr reputaţia şi caracterul nici în faţa ta, nici în faţa nimănui. Mă cunoşti destul de bine ca să te ocupi tu de treaba asta, fără să aduci spioni profesionişti. Dacă nu o faci, atunci să nu anunţi numirea mea săptămîna viitoare la Institutul de Genetică.

Strauss îl privea în tăcere. Garth ţinea uşa pe jumătate deschisă.

– O anunţi săptămîna viitoare?

– S-a amînat, Garth. Am fost nevoit să-mi iau măsuri de precauţie. Şi tu ştii asta. Nu este vorba numai de banii pentru un nenorocit de stadion de fotbal; este vorba de întreaga universitate. Trebuie să fim puri ca o fecioară cînd cerem guvernului fonduri pentru cercetare sau donatorilor să finanţeze construcţia unui nou teatru, a unei săli de muzică sau a unei biblioteci, a unui centru

internaţional de studii... Trebuie să demonstrez că am făcut tot ce am putut ca locul ăsta să fie sigur, astfel încît oamenii să-şi trimită aici copiii sau să dea bani ca să le fie înscris numele pe clădire. Asta este treaba mea. Dacă asta înseamnă să angajez un detectiv care să întrebe oamenii dacă Garth Andersen regulează studente între două seminarii, atunci o fac. Şi, întrucît treaba ta este să faci cercetare şi să predai, şi să fii directorul noului Institut de Genetică, vei răspunde la toate nenorocitele lor de întrebări. Ce ai de ascuns? Ei vor pleca, dar tu vei rămîne aici.

– Ţi-a trecut prin cap că reputaţia mea ar putea fi afectată doar prin faptul că mi se pun nenorocitele alea de întrebări?

– Da, m-am gîndit şi la asta. Dar reputaţia universităţii este pe primul plan. Asta va supravieţui. Garth, pentru Dumnezeu, nu de mult ai apărut ca un erou în *Newsweek;* asta-i reputaţia ta. N-ai nevoie să apari din nou în aceeaşi revistă acoperit de un nor de suspiciune.

Senzaţia de neputinţă l-a cuprins din nou pe Garth. Întîi un duşman invizibil, acum un străin care să-l investigheze. A deschis uşa.

– Nu pot să te opresc să te joci de-a v-aţi ascunselea cu detectivul tău. Dar ai fi putut să ne întrebi mai întîi pe noi. Soţia mea, care crede în mine fără ajutorul unei agenţii de primă mînă, mă ajută să găsesc persoana răspunzătoare...

– Garth, dacă aş fi în locul tău nu aş încerca nimic. Avem noi grijă de totul, repede şi discret.

– Asta sună ca un cuvînt de ordine pentru prietenii tăi detectivi.

Strauss privea sfios.

– Cred că aşa este. Dar ei ştiu ce fac, nu bagă frica în nimeni. Tu şi Stephanie aţi putea să o faceţi. Aşteaptă numai pînă cînd o să vedem ce găsesc ei. Sîntem de partea ta, Garth. Vrem să ieşi curat.

– Nu mă puteţi scoate curat cîtă vreme nu am fost acuzat de ceva anume. Dar asta este diferenţa dintre noi. Noi căutăm un mincinos rău intenţionat care scrie scrisori; tu cauţi dovada virtuţii mele. Dacă noi o să descoperim înaintea ta că sînt normal şi am un caracter

integru, o să te anunţăm cu siguranţă.

– Oh, la dracu', Garth, zise Strauss preocupat. Ştii că am încredere deplină în tine.

– Bine. La fel şi soţia mea. La fel şi copiii mei. Cred totuşi că vom încerca să vedem ce putem descoperi noi înşine. O să vorbim curînd, Llyod; mă duc să cumpăr o lupă.

Madeline Kane reuşise să facă un talmeş-balmeş din *Collectibles* în cele două săptămîni cît lipsise Sabrina.

– Nu ştiu exact cum s-a întîmplat, Stephanie, îi spunea ea miercuri dimineaţă, cu un aer nedumerit. Pur şi simplu m-am învîrtit o zi prin magazin şi nimic nu a mai fost la locul lui. Crezi că am încercat să-ţi demonstrez cît de mult mi-ai lipsit?

– Te-aş fi crezut şi dacă doar mi-ai fi spus-o, zise Sabrina sec. Să începem din faţă şi să vedem ce putem face.

S-au apucat în tăcere de lucru, economisindu-şi energia pentru mutatul mobilelor grele.

– Şi acum la cafea, zise în cele din urmă Madeline şi s-au dus în spatele magazinului. Ai avut o perioadă foarte proastă, nu-i aşa? a întrebat-o în timp ce şedeau la micul ei birou.

– Da.

– Pot să fac ceva pentru tine?

– Ai făcut-o deja. Ai dat peste cap magazinul. Munca fizică este o bună terapie pentru cineva care suferă.

– Spune-mi cînd mai ai nevoie de aşa ceva. Se pare că pot să o fac fără nici un fel de efort. Ce ai de gînd să faci cu magazinul surorii tale din Londra?

– Îl las să funcţioneze, cel puţin pentru moment. Există un director adjunct care lucrează acolo de cîtva timp şi un negustor de antichităţi care doreşte să intre în afacere. Le-am spus la amîndoi să deschidă magazinul şi am stabilit o limită pentru suma pe care o pot cheltui la licitaţii.

– Dar sigur, fără control...

– Ambii sînt foarte buni profesionişti şi competenţi. Iar avocatul meu supraveghează fondurile şi se ocupă şi de întreţinerea casei.

– Dar cum poate? Nu vreau să par curioasă, dar dacă

nu are autoritatea...

– I-am dat împuternicire.

– Înţeleg, zise Madeline. Sabrina s-a ridicat.

– Înapoi la muncă.

– Iar casa surorii tale? Avocatul o să o vîndă? întrebă Madeline.

– Nu. Menajera are grijă de ea. Am şi o prietenă care locuieşte acolo pînă îşi rezolvă nişte treburi.

– Ah, acum totul este al tău – magazinul şi casa?

– Da.

– Hm, mobila şi bunuri de valoare bănuiesc.

– Da.

– Nu vreau să par prea insistentă.

– Fireşte că pari, Madeline. Vrei să ştii totul despre treburile mele de la Londra. De ce?

– Fără nici un motiv. Doar... oh, adevărul este că totul sună atît de fascinant şi – iartă-mă, Stephanie, dar pari să aparţii acestui mod de viaţă. Nu am crezut niciodată cu adevărat că tu lucrezi pentru mine. Sabrina s-a uitat la ea întrebător.

– Nu mi-am făcut bine treaba?

– Ştii că nu asta am vrut să spun. Te duci înapoi?

– Sigur că mă duc. Îşi alegea cuvintele cu grijă. Să-mi văd avocatul, şi pe Nicholas, care conduce *Ambassadors* şi menajera.

Madeline a oftat.

– Vezi, am ajuns să depind de tine. Eşti o persoană foarte specială şi nu vreau să te pierd. De fapt, cît ai fost plecată, am contractat cinci mari vînzări imobiliare, care oricum vor necesita un ajutor. Dacă eşti plecată...

– În momentul ăsta plec numai să iau prînzul. Cinci vînzări imobiliare? Ce femeie de afaceri eşti, Madeline! Să-mi povesteşti despre ele după prînz. Încuiem magazinul sau rămîi aici?

– Rămîn. Mi-am adus un sandviş. Lipseşti mult?

– Nu ştiu. Este o întîlnire de consolare pentru o prietenă al cărei soţ tocmai a demisionat de la universitate.

– Talvia sau Blake?

Punîndu-şi pardesiul, Sabrina a oftat.

– Aici toată lumea ştie totul...

– Am citit *Standard.* Ce haină minunată! Piele ade-

vărată?

– Da, adevărată. Am adus-o de la Londra. A fost a surorii mele. Şi-a pus pe umăr poşeta asortată pe care şi pe asta o adusese de la Londra. Ai auzit şi zvonurile din campus?

– Nu. Am pierdut mult?

– Nu prea mult. Am întîrziat, mai bine aş lua-o la fugă.

Se întîlnea cu Dolores şi cu Linda la *Café Provençal* şi a luat-o repede la picior în vîntul tăios care sufla dinspre lac. Le-a găsit aşezate la o masă mai în fund. Linda purta ochelari fumurii.

– Am plîns o groază.

– Nu-mi pasă cum arăţi, Linda, nu pot să vorbesc la nişte ochelari fumurii.

I-a scos, dînd la iveală pleoapele umflate şi obrajii tumefiaţi; Sabrina suferea pentru ea, nu atît pentru nefericirea ei, cît pentru ruşinea care i se citea în ochi.

– Nu este vina ta, i-a zis ea Lindei luîndu-i mîna. N-ai ştiut nimic despre asta.

Chelneriţa le-a luat comanda şi Dolores s-a aplecat în faţă.

– Exact asta i-am spus şi eu. Linda dădea din cap.

– Nu ar fi făcut-o dacă m-aş fi purtat mai drăguţ cu el, dacă nu ne-am fi certat tot timpul, dacă nu i-aş fi spus... Nu mă satisfăcea întotdeauna. El spune că nu este vina lui, că eu sînt prea preocupată ca să-i critic performanţa şi nu se poate relaxa. Şi probabil că avea dreptate, el are întotdeauna dreptate în legătură cu orice; dar eu am continuat să-l învinuiesc şi să-l fac să se simtă ca şi cum nu ar fi un bărbat adevărat. Presupun că de aceea se duce la fete tinere care-i spun ceea ce vrea el să audă.

– Este absurd, zise Sabrina calmă. Nu te poţi învinui tu pentru că Marty s-a lăsat îmbrobodit de două fete tinere, care s-au culcat cu el şi apoi l-au şantajat ca să le dea note de trecere.

– Cine spune că au fost numai două?

– Garth.

– A zis el asta? Marty a refuzat să-mi spună. Dar nu are nici o importanţă, nu-i aşa? Chiar şi numai una dacă era înseamnă că eu sînt un eşec total. Am ştiut întotdeauna că nu am să reuşesc cu Marty. Eu nu am absolvit

colegiul, ştii. Nu am citit nici jumătate din cărţile pe care le-a citit el şi mă tot întrebam dacă nu era mai bine să se fi căsătorit cu cineva care să fie mai isteaţă decît mine. Şi nu pot să-i vorbesc despre asta, aş fi vrut să fi putut, dar am tot amînat şi cu cît a trecut mai mult timp cu atît îmi era mai greu pentru că nu ştiam de unde să încep. Marty spune că dacă vrei într-adevăr să vorbeşti despre ceva să o faci, nu să încerci să găseşti scuze. Întotdeauna are dreptate, aşa că presupun că nu am vrut cu adevărat să-i vorbesc despre asta. Dar acum a găsit fete de la colegiu să-l facă fericit, aşa că este limpede că am dat greş.

Sabrina se uita atent la ea.

– Nu eşti deloc aşa cum crezi tu. Acordă-i credit lui Marty ca individ unic, cu probleme proprii şi modalităţi proprii de a le rezolva. Eşti atît de puternică încît să-ţi asumi răspunderea pentru tot ce face el?

Linda şi-a terminat salata, ţuguindu-şi buzele gînditoare.

– Sună altfel cînd pui tu problema aşa. Dolores a comandat desertul.

– Linda, ce-ţi trebuie ţie este să faci ceva. O să ai nevoie de un venit, pînă cînd Marty o să găsească o slujbă, şi asta îţi va ocupa şi mintea. Vino cu mine la următoarea întîlnire de la club; femeile de acolo ştiu cînd soţii lor au nevoie de secretare.

– Nu vreau să fiu o...

– Nu prea ai de ales, Linda; ai să faci ce trebuie să faci. La întîlnire ai să afli despre o serie de posibilităţi şi am să te ajut să-ţi faci un curriculum vitae – cu toate slujbele alea de secretariat pe care le-ai avut în trecut – şi pot să merg cu tine la interviuri ca să te susţin moral...

– Dolores, te rog, încetează să-mi mai aranjezi viaţa!

De la celelalte mese mai multe capete s-au întors spre ele. Dolores s-a îmbujorat.

– Îmi pare rău, credeam că ai nevoie de un prieten.

– Am, am, n-am vrut să par atît de nerecunoscătoare...

– Am să comand cafea, zise Sabrina. Pentru toate.

Dolores s-a îndreptat în scaun.

– Întotdeauna împing lucrurile puţin cam departe, nu-i aşa? Niciodată nu-mi dau seama că o fac decît cînd este prea tîrziu.

– Vom fi fericite să-ţi atragem noi atenţia, s-a oferit Sabrina, detensionînd situaţia, şi toate au izbucnit în rîs. Dolores s-a încruntat.

– Te-ai schimbat, Stephanie. Nu obişnuiai să-ţi asumi vreo responsabilitate.

– Oh, sîntem toate atît de bulversate de tot ce s-a întîmplat... zise Sabrina vag. Linda, a adăugat ea, avem nevoie de un ajutor la *Collectibles,* la vînzările imobiliare. De ce n-ai încerca tu?

– Nici măcar nu ştiu ce este aceea o vînzare imobiliară!

– Organizăm vînzări de case şi mobila care se află în ele, totul – de la picturi pînă la cuţite de bucătărie. Ai să înveţi cum să evaluezi lucrurile, cum să întocmeşti un catalog, cum să faci reclamă vînzării şi apoi cum să o conduci – ceea ce înseamnă că trebuie să fii tot timpul acolo supraveghindu-i pe clienţii care încearcă să plece cu argintărie şi cu tot ce poate fi subtilizat.

Ochii Lindei s-au luminat.

– Sună interesant.

– Şi este. Emoţii, agitaţie, sîcîitor şi întotdeauna altceva. Te interesează?

– Dacă mi-o oferi numai pentru că trecem printr-o situaţie...

– Ţi-o ofer pentru că, acum aproape două ore, Madeline mi-a spus că a contractat cinci vînzări imobiliare una după alta şi că nu o să ne putem descurca fără un ajutor.

– Cineva care nu a absolvit colegiul?

– Linda, te-am întrebat dacă vrei să încerci, nu te-am întrebat altceva.

– Da, sigur că da, sună minunat! Oh, Stephanie, cum pot să mă revanşez?

– Devenind mai bună decît sînt eu. Apoi, dacă eu voi fi nevoită să plec, ai să continui tu.

– Să pleci? Ce tot vorbeşti? Tu şi Garth vă mutaţi? Doar nu vă mutaţi, Stephanie!

– Nu, nu asta am vrut să spun... Ce se întîmplă cu mine? Am vrut să spun că dacă am să găsesc altă slujbă. Dar pînă atunci mai este. Acum trebuie să mă întorc la lucru, altminteri s-ar putea să nu o mai am nici pe asta.

– Să vin şi eu? o întrebă Linda.
– Nu astăzi. Am să vorbesc cu Madeline şi am să te sun mai tîrziu. Dolores, zece dolari ajung pentru prînz? Trebuie într-adevăr să o iau la fugă.
– Nu, prînzul este trataţia mea, a fost ideea mea.
Sabrina s-a aplecat şi a sărutat-o pe obraz.
– Data viitoare eu plătesc.
În uşă s-a întors şi a privit înapoi: Dolores vorbea şi Linda se uita visătoare la un tablou de pe perete. S-a gîndit la Alexandra şi la Gabrielle. Ce straniu, cum ne ajutăm una pe alta, medită ea. Şi timp de o secundă s-a gîndit cine o va ajuta pe ea cînd, în sfîrşit, va pleca definitiv. Toate vor fi atît de ocupate. Oh, dar există cineva. Zîmbi uşor în timp ce deschidea uşa la *Collectibles*. Doamna Thirkell va fi întotdeauna acolo.

Vineri după-amiază Sabrina a plecat mai devreme de la magazin pentru a-i duce Lindei un vraf de cărţi despre istoria mobilei şi a artelor decorative.
– Nu trebuie să le înveţi pe dinafară, zise ea cînd văzu descurajarea de pe faţa Lindei. Dar trebuie să ştii cum să le foloseşti ca să evaluezi o piesă. Şi trebuie să ai o idee despre modul în care s-au schimbat stilurile de mobilă şi cum capriciile afectează piaţa. În momentul de faţă sînt la modă posterele politice şi obiectele lăcuite; am senzaţia că vor urma păpuşile. Oricum, uită-te prin astea şi o să vorbim luni.
Urcînd scările din faţa casei, răsuflă uşurată gîndindu-se ce o aştepta. O oră întreagă singură, pînă se întorc Penny şi Cliff; puţin timp pentru ea fără solicitările familiei, prietenilor şi muncii. Dar uşa era descuiată. Deci nici un fel de timp; care dintre ei s-a întors aşa devreme acasă?
Livingul era gol. Cliff? a strigat ea. Penny? Nici un răspuns. Curioasă, Sabrina a urcat scările şi l-a găsit pe Cliff stînd pe patul lui şi înghesuind cu disperare într-un sac de plastic tot felul de calculatoare de buzunar, aparate de radio, seturi de creioane şi stilouri, portofele, butoni şi mănuşi.
– Arăţi ca un pirat cu prada lui, zise ea încet din cadrul uşii.
Cliff a tresărit şi s-a întors.

– Credeam că nu vii acasă pînă la patru.

– Eu credeam că tu vii acasă la patru şi jumătate.

– Ei bine, am venit mai devreme....

– La fel şi eu. Aveai de gînd să ascunzi totul înainte să ajung eu acasă?

Avea în privire atîta teamă şi ruşine că Sabrinei venea să se ducă spre el şi să-i spună să nu-i fie teamă că-l va ajuta şi că totul o să fie în ordine. Dar era clar că nu era deloc în ordine ceva şi a rămas în uşă, şi-a tras scaunul de la biroul lui, aşezîndu-se.

– Cred că ar fi mai bine să începi cu începutul şi să-mi spui despre ce este vorba.

– Dar i-am spus tatei, cînd tu erai în China. Nu ţi-a zis?

Nimeni nu mi-a spus nimic, se gîndi ea. Dar Stephanie zicea că are nişte probleme cu Cliff.

– Se pare că a hotărît ca totul să rămînă între voi doi. Mă întreb dacă tu apreciezi asta. După ce văd în faţa ochilor, mă îndoiesc.

Cliff se uita la vîrful pantofilor săi.

– Ei bine? insistă Sabrina. I-ai promis atunci că ai să te opreşti, indiferent despre ce era vorba? Presupun că da. Ce s-a mai întîmplat? Cliff, va trebui să-mi răspunzi mai devreme sau mai tîrziu; de ce nu economiseşti timpul şi nu o faci acum? Înainte să vină Penny acasă.

Cu ochii în lacrimi, Cliff şi-a ridicat privirea.

– M-am oprit. Le-am spus că ştie tata şi că nu le mai pot ascunde nimic. Dar săptămîna trecută, cînd erai în Anglia, mi-au adus toate astea şi mi-au spus că trebuie să le ţin şi n-am ştiut ce să fac.

– Unde era Garth... tatăl tău?

– La o reuniune, iar Penny era la şcoală repetînd pentru spectacolul ei de păpuşi şi ei au venit...

– Cliff, cine sînt ei?

– Băieţii ăştia, sînt într-a opta şi sînt un fel de ... ştii, ei conduc şcoala. Ei aleg echipele şi ei sînt întotdeauna căpitanii şi ei intră primii la bufet, chiar dacă noi toţi ceilalţi sîntem înaintea lor şi stăm la rînd... ştii tu. Şi fură din magazine. Ei zic „mă duc la *Radio Shack* să fur un calculator“, ceva de genul ăsta. La început o făceau doar pentru ei, dar apoi au început să vîndă lucrurile furate unor băieţi din Chicago cînd se duceau în oraş şi luau în

schimb droguri. Aşa că au avut nevoie de un loc unde să le ascundă înainte să le vîndă şi într-o zi m-au întrebat pe mine dacă pot să-i ajut. M-am gîndit că m-au ales pe mine pentru că mă plăceau... vreau să spun că m-am simţit... încîntat de asta...

Flatat, se gîndi Sabrina. Micii dictatori ţi-au cerut ajutorul. Să intri în elită.

– Te-ai gîndit atunci că şi tu o să poţi să o iei înaintea altora ca să intri la bufet, zise ea.

Cliff o privea uimit.

– De unde ştii asta? Ea i-a zîmbit.

– Cînd eram în liceu, majoritatea fetelor de acolo erau foarte bogate şi ne priveau de sus pe St., pe Sabrina şi pe mine. Ne simţeam întotdeauna ca şi cum ne-ar fi făcut o favoare cînd ne cereau să le ajutăm să-şi facă temele pentru acasă. Apoi, mai tîrziu, cînd am început să cîştigăm premii pentru cum învăţam şi trofee la scrimă şi vîslit, au încetat să ne mai privească de sus şi dintr-odată nu ni s-au mai părut că sînt speciale sau grozave. De fapt, erau destul de obişnuite. Ce ţi-au promis băieţii din banda asta în schimbul ajutorului tău?

– O dată pe lună pot să-mi opresc ceva pentru mine sau să-mi dea cincisprezece dolari pe săptămînă. M-am hotărît să iau bani. Aveam de gînd să-mi cumpăr un stereo pentru camera mea.

– Scump. Sună ca şi cum o să ai nevoie de o groază de săptămîni a cîte cincisprezece dolari. Eşti sigur că nu eşti un partener cooperant?

Cliff îşi studia din nou vîrful pantofilor.

– Uneori am fost, dar alteori, dacă stau şi mă gîndesc, nu. Blîndeţea pe care avea grijă Sabrina să i-o arate l-a liniştit şi vorbea cu uşurare şi cu tot mai multă încordare. Este mai bine să fii prieten cu băieţii ăştia decît să fii împotriva lor. Nu cîştigi niciodată dacă eşti împotriva lor. Şi m-am gîndit, cînd mi-au cerut, că o să fac parte din grupul lor... şi că o să am şi bani şi... asta s-a întîmplat.

– Ţi-a trecut vreodată prin cap că ajutai şi încurajai nişte criminali?

– Mamă! Nu sînt criminali! Nu fac decît să fure din magazine. Nu este acelaşi lucru cu o crimă sau cu jefuirea unei bănci sau ceva de genul ăsta. Oricum, ei

spun că magazinele fac atît de mulţi bani încît nici nu bagă de seamă că lipsesc acolo cîteva lucruri.

– Oh, aşa? Cliff, nu este bine să furi, indiferent de unde şi indiferent dacă se bagă de seamă sau nu. Dar de obicei se descoperă. Ai auzit vreodată că se fac inventare?

– Nu.

– Din cînd în cînd magazinele îşi inventariază stocurile şi verifică ce au cumpărat şi ce au vîndut. Cînd cifrele nu corespund, atunci ştiu că s-a furat. Apoi, ca să-şi recupereze pierderile, măresc preţurile la toate produsele din magazine. Aşa că noi, ceilalţi, care nu credem în furat, sfîrşim prin a plăti pentru ce fură tovarăşii tăi.

S-a instalat o scurtă pauză.

– Nu m-am gîndit niciodată la asta.

– Iar prietenii tăi nu ţi-au spus.

– Nu sînt tocmai prietenii mei.

– Parcă ai spus că faci parte din grup.

– Am spus. Dar... nu mă vor cu adevărat, mamă. Nu mă agreează. Oh, la naiba! Lacrimile au început să-i curgă din nou şi le ştergea cu furie. Îmi pare rău, ştiu că nu-ţi place să spun asta, dar nimic din ce credeam eu că o să fie nu s-a întîmplat aşa. Nu-mi vorbesc niciodată ca prieteni; îşi bat joc de mine.

– De ce? l-a întrebat Sabrina cu blîndeţe.

– Pentru că îmi plac cărţile şi pentru că iau note bune.

– Ei bine, noi sîntem mîndri de tine pentru asta. Dar de ce rămîi cu ei dacă îşi bat joc de tine? Pentru bani?

– Nu, a fost... Dacă vrei să ştii cu adevărat, mi-e frică de ei. Mi-au zis că or să mă bată dacă-i dau de gol, iar săptămîna trecută mi-au zis că dacă nu le ascund toate lucrurile astea or să se ducă la director şi or să-i spună că eu le-am furat. Tata a vrut să meargă la poliţie, dar eu l-am rugat să nu o facă şi nu i-am spus numele lor. Nu pot să spun nimănui. Şi nu pot să nu-i mai ajut pentru că chiar dacă nu or să mă bată, nu or să mai ia în nici o echipă. Or să-i împiedice pe copii să mai vorbească cu mine, chiar pe prietenii mei, şi voi fi izolat şi singur. Pot să facă asta, mamă, şi îmi pare rău, dar mi-e frică de ei şi indiferent ce aş face o să fie tot mai rău. Ştiu că tu poţi să înţelegi asta pentru că tu întotdeauna ştii ce trebuie să

faci, dar eu nu. Nu ştiu ce să fac.

Sabrina s-a ridicat şi s-a aşezat lîngă Cliff, care se prăbuşise pe pat.

– Înţeleg exact ce simţi. L-a luat în braţe şi după un minut el şi-a pus capul pe umărul ei.

– Iartă-mă, mamă.

– Pentru ce?

– Pentru că am plîns.

– Toţi plîngem cînd sîntem trişti şi ne este teamă, nu trebuie să-ţi ceri scuze. Să-ţi pară mai degrabă rău pentru că nu ne-ai spus cînd a început din nou toată povestea asta. Îţi este mai frică de noi decît de ei? Cliff dădu din cap.

– Am vrut să vă spun.

– Şi?

– Tata a avut înceredere în mine.

– Şi nu ai vrut să ştie că l-ai înşelat?

– N-am vrut să ştie că l-am minţit. Din cînd în cînd mă întreba dacă au încercat să mă mai atragă din nou şi i-am spus întotdeauna că nu. Aşa că la început nu i-am spus nimic şi apoi l-am minţit. Acum cred că o să-i spui tu, dar tot cred că nu este nimic de făcut.

– Oh, eu cred că da.

– Ce? Mamă, or să mă bată sau or să mă ostr... ostr...

– Ostracizeze. Nu or să facă nici una nici alta. Am să te consemnez timp de o lună.

– Să mă consemnezi! Mamă! S-a tras înapoi şi privea cu ochii înroşiţi la ea. Nu este drept!

– Este drept să lucrezi pentru huliganii ăştia? Sau să fii bătut şi ignorat? Sau acuzat în faţa directorului că furi lucruri din magazine?

– Dar...

– Dacă părinţii tăi îţi spun că timp de o lună trebuie să vii de la şcoală direct acasă în fiecare zi, că nu poţi să primeşti prieteni şi nu ai voie să ieşi seara din casă, ce scuză mai bună poţi să găseşti ca să nu mai ai nici o legătură cu băieţii ăia? Le poţi spune absolut cinstit că nu ai de ales. Iar după o lună ai să le spui că părinţii tăi suspectează ceva şi că nu vrei să fii pedepsit din nou aşa încît o să stai departe de ei. Dar s-ar putea să nu mai fie nevoie. Pentru că în timp ce tu eşti pedepsit, o să

anunţăm poliţia să pună nişte detectivi la *Radio Shack* şi în alte locuri despre care ne-ai vorbit. În felul ăsta, nu trebuie să ne dai nici un fel de nume. Nu o să treacă multă vreme şi or să-i descopere şi să le distrugă cercul; mi se par destul de proşti.

Ochii lui Cliff erau rotunzi de admiraţie.

– Mamă, nu-i rău! Ba-i chiar destul de deştept!

– Da, aşa m-am gîndit şi eu. Avînd în vedere că n-am mai făcut aşa ceva înainte.

– Ba ai mai făcut-o. M-ai consemnat...

– Încerc să uit pedepsele trecute.

– Mamă? Am o idee. Dacă mă ajuţi să scap de toate astea acum nu trebuie să-i spunem tatei. Nu trebuie să ştie niciodată.

– Adică să-l minţim din nou.

– Nu, doar că nu am să-i spun nimic.

– Dar a ascunde adevărul nu este decît un alt fel de minciună. Dacă îl laşi să creadă ceva ce tu ştii că nu este adevărat... S-a oprit şi privea fără să vadă. Uite cine dă sfaturi!

– Mamă?

Sabrina s-a întors încet spre el.

– Cliff, sînt nişte cutii goale de carton sus. Adu vreo două şi o să împachetăm totul şi împreună cu tata o să le predăm la poliţie cînd o să vorbim cu ei.

– Dar atunci or să ştie că au fost la mine.

– O să găsim o cale să nu te amestecăm pe tine. Pentru că el ezita, Sabrina şi-a pierdut răbdarea. Trebuie să ai încredere în noi. Acum fugi şi adu cutiile alea!

Bombănind, Cliff s-a dus sus şi Sabrina s-a ridicat în picioare încercînd să-şi potolească bătăile inimii. Pornise spre camera ei – poate că acum o să rămînă şi ea singură cîteva minute – exact cînd s-a trîntit uşa de la intrare şi vocea lui Penny s-a auzit înainte ca ea să intre în casă.

Garth se uitase prin dosarele lui şi făcuse o listă cu unsprezece studente care se plînseseră anul trecut că au luat note mici sau că au picat.

– Cu asta ce este? îl întrebă Sarbina. Asta, în dreptul numelui căreia ai pus un semn de întrebare?

– Tita McMillan, zise Garth. Este o posibilitate. Nu ţi-am vorbit de ea în iunie?

– Nu.

– Credeam că am făcut-o. Şi-a oferit farmecele în schimbul unei note de trecere şi am dat-o afară din birou ameninţînd-o cu racheta de tenis. Sau ceva de genul ăsta. Cred că am făcut-o chiar tîrfă. Era în săptămîna cînd lui Vivian i se refuzase postul şi nu am fost favorabil impresionat de o jună care-şi negocia anatomia. Totuşi nu am trîntit- o; i-am dat insuficient şi permisiunea să urmeze cursul lui Vivian ca să poată absolvi. Dar asta a fost acum şase luni; nu cred să fie implicată acum. Sabrina a repetat numele.

– Junele au ţinere de minte. Mai ales cînd le refuzi ce au ele cel mai de preţ. Garth zîmbi.

– Rita ar fi putut gîndi aşa. Ei bine, ce facem acum cu lista asta? Trebuie să spun că mă face să mă simt ridicol – ca şi cum cineva mi-ar fi dat un pistol-jucărie şi mi-ar fi spus să mă joc de-a hoţii şi vardiştii. Sînt mult mai bun cînd pornesc la vînătoare după o bacterie invizibilă.

– Iar eu aş căuta mai degrabă un porţelan *Wedgwood* pierdut.

– Bacteria şi *Wedgwood,* rîse el. Hoţii şi vardiştii. Ce cuplu sîntem!

Erau un cuplu. Sabrina făcea tot posibilul pentru asta. Erau văzuţi pretutindeni. Miercuri seara, la două zile după ce se întorsese, au fost la un film în avanpremieră şi la o recepţie dată de regizor. Joi, s-au dus la un cocktail, unde preşedintele universităţii a fost curtenitor şi admirativ. „Pe bună dreptate, zisese Garth, nicicînd nu ai fost atît de frumoasă".

Avea o frumuseţe plină de viaţă, îmbrăcîndu-se – în tot cursul săptămînii – pentru prima dată cu strălucirea pe care o afişa Sabrina Longworth. În verde şi albastru puternic, în catifea de culoarea boabei de strugure copt, în mătase în dungi, părul ei greu căzîndu-i în valuri de bronz luminos pe umeri, plină de tact şi scînteietoare, era ca o floare care-i atrăgea pe toţi în orbita ei. Şi niciodată nu era prea departe de Garth. Sîmbătă seara au apărut la deschiderea noului muzeu de artă al universităţii, unde Sabrina a vorbit cu artişti, cu sculptori şi colecţionari

folosind limbajul lor, întreaga experienţă de ani de zile. A fost încîntată de tot ce o înconjura şi de oameni, iar Lloyd Strauss, prinzînd-o într-unul din rarele momente cînd a fost singură, a fost plin de efuziune.

– Arăţi magnific, Stephanie; este minunat că poţi să faci asta atît de curînd după pierderea pe care ai suferit-o.

– O fac pentru Garth, i-a spus ea limpede şi a întîlnit privirea uimită a lui Strauss, provocîndu-l să se îndoiască de nevinovăţia lui Garth sau să-i spună că era o naivă. El nu a făcut nici una nici alta; i-a invitat în schimb pentru seara următoare la cină.

– Nu eşti niciodată acasă! s-a plîns Penny cînd, duminică seara, Sabrina îşi peria părul la măsuţa de toaletă.

– Este sezonul nostru monden, a zis Garth cu o strîmbătură, aranjîndu-şi cravata şi vorbind cu imaginea din oglindă a lui Penny. În ordinea îndatoririlor, scumpo.

O amintire vagă i-a trecut Sabrinei prin minte, s-a întors şi a văzut faţa mîhnită a fetiţei.

– De-abia dacă mai avem o familie – nici măcar nu vă mai vedem!

Dormitorul a dispărut. Sabrina şi Stephanie Hartwell şedeau în faţa unei oglinzi triple dintr-un dormitor din Atena, privindu-şi părinţii care se îmbrăcau să plece la un bal de ambasadă. „Oricine poate să fie cu voi, în afară de noi! Singura familie pe care o avem sîntem noi, Stephanie şi eu – noi sîntem întreaga noastră familie!"

Acum şi-a adus aminte atît de clar! Dar timp de o săptămînă uitase. Pentru că toată săptămîna, cu Garth, avuseseră un program plin, ieşind în fiecare seară după ce munciseră toată ziua, aşa cum făcea la Londra: ore încărcate de dineuri, conversaţii şi feţe noi. Nu îşi dăduse seama cît de mult îi lipseau toate astea. Iar uneori, stînd într-un grup sub luminile strălucitoare, vorbind, ţinînd în mînă un pahar cu vin, auzind muzică şi rîsete din toate părţile, uita pentru scurtă vreme cine era; lumile ei se contopeau şi-i atingea braţul lui Garth care era lîngă ea, iubindu-l, iubind felul în care îi priveau ceilalţi, ca pe un cuplu, ca soţ şi soţie.

Dar un program atît de încărcat nu era pe placul lui Penny şi al lui Cliff, iar Sabrina ştia asta. Ei aveau nevoie de o familie, se gîndi ea, şi trebuie să-i ajut să aibă una

Am să plec destul de curînd.

– Ai dreptate, Penny, zise ea. Cred că ar trebui să o lăsăm mai moale şi să stăm mai mult acasă. Amuzat, Garth privi la ea.

– Am crezut că este campania ta de şarm.

– Dar tu o faci numai pentru că eu consider că trebuie să o facem?

– Dimpotrivă, îmi place.

– Tati! exclamă Penny şi Sabrina îl privea surprinsă.

– Este adevărat, am exagerat puţin, zise ei bucurîndu-se evident de tăcerea uimită a soţiei lui. Dar după ce ani de zile mi-aţi tot zis că nu ieşim destul, mi-aţi arătat cît de multe am pierdut. S-ar putea, zise el văzîndu-i umbra ce-i apăruse în ochi, ca patru sau cinci seri din şapte să stăm acasă, dar nu mai mult. Ea rîse.

– Nu-i prea mult; asta s-ar putea aranja.

– Dar astă seară? întrebă Penny.

– Astă seară ieşim. Sîntem aşteptaţi. Mîine o să stăm acasă. Putem să facem asta, Stephanie?

– Da, şi a zîmbit în timp ce Penny a fugit din cameră. Garth a îmbrăţişat-o.

– Mîine stăm acasă.

Ea a anulat invitaţia unde trebuiau să se ducă luni seara şi toţi patru au petrecut împreună o seară calmă, liniştită. După ce Penny şi Cliff s-au dus la culcare, Sabrina şi Garth au rămas în living, vorbind, citind, fiecare cu gîndurile lui. Cum de a reuşit să se reintegreze atît de uşor în viaţa familiei? Nu a fost fără efort; în fiecare dimineaţă se trezea zguduitor de conştientă de moartea lui Stephanie şi de precaritatea vieţii ei cu Garth. Dar după aceea, pe măsură ce orele treceau, prinsă de oameni şi de treabă, lăsa deoparte vinovăţia şi tristeţea din cauza lui Stephanie, concentrîndu-se asupra vieţii familiei şi a comunităţii din jurul ei. Şi cu fiecare zi atracţia vieţii devenea mai puternică. Şi pentru prima dată de multă vreme a simţit că şi-a găsit locul căruia îi aparţinea.

Apoi se dezmeticea repede. Acesta nu era locul ei; se baza pe minciună, totul depindea de o minciună. Şedea în living cu Garth şi îşi reamintea lucrul ăsta, repetîndu-şi-l ca să devină real. Pentru că la atingerea mîinilor lui, sub greutatea trupului lui, văzînd dragostea din ochii lui, ştia

că o să piardă din vedere ce are de făcut sau forța de a o face.

S-a întors la cartea ei exact în momentul în care s-a auzit soneria de la uşă. A răspuns Garth şi a adus înăuntru un omuleţ între două vîrste, care s-a prezentat ca fiind Karl Jenks, anchetatorul special angajat de Lloyd Strauss pentru a cerceta acuzaţiile anonime aduse profesorului Andersen.

– Am vorbit cu mai multe persoane, a început el aşezîndu-se într- un fotoliu în living şi privind împrejur. Frumoasă cameră! Trăsăturile lui mici, înghesuite sub o frunte înaltă, îl făceau să pară în permanenţă bănuitor, iar cînd scria în carneţelul său, îşi ţuguia gura, concentrat ca un copil care avea dificultăţi la scris. Este cineva supărat pe dumneavoastră, profesore? Aţi luat slujba cuiva, aţi trîntit pe cineva la examen sau aţi luat cu împrumut o maşină de tuns iarba şi aţi uitat să o înapoiaţi?

– Nu.

– Nimeni nu are nimic cu dumneavoastră? Nimeni în lumea asta atît de largă? Sînteţi iubit de toată lumea?

Garth îl privea cu atîta intensitate pe Jenks, încît ochii mici ai acestuia au alunecat în altă parte.

– Am făcut o listă cu studentele care s-ar putea să se fi simţit prost tratate de mine. Mă duc să v-o aduc.

– O secundă. L-aţi ajutat la întocmirea listei, Stephanie?

Sabrina a ridicat din sprîncene.

– Ne-am mai întîlnit cumva pînă acum?

– Cum? Înainte de seara asta? Nu cred; de ce?

– Pentru că, domnule Jenks, numai prietenii mi se adresează pe numele mic. S-a făcut o pauză.

– Oh, nu, zise în cele din urmă Jenks. Scuzaţi-mă, doamnă. Sau aţi prefera să vă spun milady. Sabrina zîmbi şi nu zise nimic.

– Ei bine, în legătură cu lista asta, milady? L-aţi ajutat să o întocmească?

– Nu.

– Aţi crezut ce scrie acolo?

– Să cred ce? Este pur şi simplu o listă.

– Dacă v-a trecut cumva prin cap că soţiorul dumneavoastră a omis pe cineva de pe listă.

– Este absurd.

– Ah, el scria. Sabrina şi Garth au făcut un schimb de priviri. Nimic din ceea ce au spus nu părea să merite a fi notat.

– Jucaţi tenis, profesore? Garth fu trezit din gînduri.

– Da. Are vreo legătură cu investigaţia pe care o faceţi?

– S-ar putea. Dar dumneavoastră, doamnă Andersen?

– Da.

– Aţi jucat împreună în ultima vreme?

– Nu, zise Garth. Sora soţiei mele a murit recent şi ea este în doliu.

– Condoleanţele mele. Duceţi o viaţă foarte agitată – petreceri, inaugurări de muzee şi altele. Fac parte din doliul dumneavoastră?

– Ce albină ocupată aţi fost dumneavoastră, domnule Jenks, zise Sabrina cu un ton plăcut. Ne-aţi investigat viaţa socială. Garth, crezi că ar fi indicat să discutăm despre viaţa noastră cu domnul Jenks?

– Părerea mea este că dacă domnul Jenks nu vorbeşte despre scrisori anonime, nu are nici un motiv să fie aici.

– Drăguţe covoraşe, zise Jenks întorcîndu-şi capul. Din China?

– Da, zise Sabrina.

– Le-aţi adus din China.

– Nu.

– Profesorul a fost cu dumneavoastră în China?

– Destul, zise Garth. Am să vă arăt drumul spre ieşire.

– Profesore, eu fac o anchetă. La ordinele şefului dumneavoastră.

– Dumneavoastră nu faceţi o anchetă, dumneavoastră căutaţi pur şi simplu informaţii.

– Asta înseamnă o investigaţie, profesore. Aruncăm un pumn de viermi şi vedem cine muşcă. Trebuie să aveţi răbdare cu mine. Aţi fost nu de mult la Stamford, Connecticut.

Garth şedea în picioare lîngă un dulap de cărţi, rezemîndu-şi braţul de un raft.

– Aşa este.

– Totuşi nu aţi acceptat slujba, este corect?

– Evident că ştiţi deja răspunsul.

– Evident. Profesorul a fost cu dumneavoastră în China, doamnă Andersen?

– Nu. Am călătorit printr-o asociaţie de vînzători de antichităţi, iar soţul meu, cu generozitate, a făcut posibilă această călătorie avînd grijă de copii în timp ce eu mă aflam în străinătate.

Jensk scria, ţuguindu-şi gura.

– Acest Talvia – sînteţi prieteni de multă vreme?

– De mult, zise Garth cu o voce egală.

– Se certau mult, el şi micuţa doamnă?

Garth şi Sabrina au rămas tăcuţi. Jenks scria.

– Păcat cînd există neînţelegeri în căsnicie. Te fac să o iei razna. Şi toate acele tinere drăguţe pe care le învăţaţi!

Sabrina a prins privirea lui Garth şi i-a făcut uşor semn cu capul să nu spună nimic.

– Nu sînteţi de acord, domnule Andersen. În legătură cu luatul razna sau cu tinerele drăguţe?

– Nu sînt de acord că aţi fi un prost.

Jenks a fost scos din ritmul lui. A scos un pachet de gumă de mestecat din buzunar, a luat o lamelă şi a vîrît-o în gură.

– Blake acum. Cît de bine îl cunoaşteţi?

– Eu l-am întîlnit, zise Garth. Rar. Soţia mea nu-l cunoaşte.

– Acum, în ce vă priveşte, dumneavoastră aveţi o reputaţie. Din cîte am auzit eu, lui îi plăceau de toate vîrstele şi de toate proporţiile.

Sabrina privea la el gînditoare.

– Ce slujbă neplăcută aveţi, domnule Jenks.

– Mai este şi Millburn. Ei n-au scos un cuvînt.

– Nu-l cunoaşteţi deloc, presupun. Cineva a scris o scrisoare – iată profesore că vorbesc despre scrisori anonime – şi l-am verificat pentru şeful dumneavoastră. Matematician. Înnebunit după numere. Cînd nu se înnebunea după fete tinere.

– Asta se bazează pe scrisoarea anonimă? l-a întrebat Sabrina rece.

– Nu, doamnă. Se bazează pe propria lui mărturisire.

El zice că nu s-a întîmplat decît o dată, dar cine știe? Soția îi era studentă cînd s-a căsătorit cu ea. Îi plac tinerele. Și trebuie să recunosc – în voce i se simțea o notă de melancolie – că sînt într-adevăr drăguțe. Așa de tentante!

În cameră era liniște. De sus, Sabrina auzea radioul lui Cliff.

– Aveți și ore de birou, profesore.

– Firește.

– Primiți cîte o singură studentă o dată sau în grup?

– Cîte una. Discutăm probleme confidențiale – note, calitatea lucrărilor lor, planurile pe care și le fac pentru viitor.

– Cîte una. Cu ușa închisă?

– Uneori. Sabrina vedea cum crește mînia în el pentru faptul că era obligat să-l trateze serios pe Jenks și întrebările lui idioate.

– Doamnă Andersen, aveți mulți oaspeți la cină?

– Uneori.

– Ați invitat vreodată vreuna dintre studentele profesorului?

– N-am nici cea mai mică idee. Sabrina îi aruncă o privire lui Garth.

– Nu, a răspuns el pentru ea. În iunie avem casă deschisă pentru toți studenții mei și asistenții din laborator.

– Doamna Andersen nu putea să răspundă singură?

– Doamna Andersen nu trebuia să răspundă atunci cînd consideră că nu trebuie să o facă. Mai ales dacă crede că încercați să-i întindeți o cursă.

Jenks își mesteca guma.

– Profesore, înainte să vin încoace, am fost la familia Talvia. Totul numai zahăr și miere, ca doi porumbei; nici nu-ți vine să crezi că se zice că în lume se ceartă întruna. Am ajuns aici: o casă numai dulceață și lumină, dar soția se duce în China și în Anglia, iar soțul o șterge în California ori de cîte ori are prilejul; și iată și o scrisoare foarte concretă care îl acuză pe profesor că se culcă cu acele frumuseți tentante și le recompensează cu note mari; profesore, am o puternică bănuială că nu v-ați gîndit și la aspectul celălalt cînd vi s-au făcut acele oferte.

Sabrina a traversat repede camera şi a venit lîngă Garth, înconjurîndu-i talia cu braţul şi simţindu-i muşchii încordaţi, treptat, şi-a dat seama că se relaxează.

– Aş putea să te arunc afară, zise el calm. Dar mi-ar trebui mai multă energie decît meriţi. Llyod Strauss mi-a spus că eşti angajat să-l găseşti pe cel care a scris scrisorile anonime şi să obţii o mărturisire, sau ce trebuie, pentru ca numele meu să rămînă nepătat. În schimb, în mintea ta, m-ai judecat şi m-ai condamnat, nu ştiu pe baza căror informaţii. Nu ai venit aici să faci o investigaţie, aşa cum pretinzi, ci să întinzi o cursă. Ca atare te afli aici invocînd false atribuţii; te dai drept anchetator şi acesta este un delict în baza legii 44-C-1 a oraşului Evanston, pentru care îţi poţi pierde licenţa. O să hotărăsc dacă să chem poliţia sau universitatea, sau amîndouă, mîine dimineaţă. Asta depinde în parte de cît de repede părăseşti casa. Îţi dau un minut. Începînd din acest moment. A pus un braţ în jurul umerilor Sabrinei, iar pe celălalt l-a ridicat uitîndu-se la ceas.

– Nu mă poţi intimida, profesore.

– Sînt sigur că nu pot. Patruzeci şi cinci de secunde.

– Soţia dumneavoastră ştie că un om nevinovat nu ar încerca să mă dea afară din casa lui.

– Treizeci de secunde.

– Este un bluff ce faceţi.

– Douăzeci de secunde.

Jenks a sărit din scaun şi s-a îndreptat spre uşa de ieşire.

– Am să mă întorc. Şeful dumneavoastră va fi interesat să afle că m-aţi dat afară. Un om nevinovat n-ar fi...

– Afară, a răcnit Garth şi Jenks s-a repezit la uşă, a deschis-o şi dus a fost.

Sabrina a izbucnit în rîs.

– Garth, ce ridicol!

– Ştiu. Rîzînd cu ea, a luat-o în braţe. Ai fost minunată!

– Nu există lege la Evenston care să-ţi interzică să nu fii tu însăţi.

– Fireşte că nu. Omul este idiot. Ai avut dreptate este prea şiret ca să fie prost, dar categoric este idiot. Ea s-a oprit din rîs.

– Eşti îngrijorat din cauza lui.

– Da. Tu nu?
– Ba da.

Dimineaţa următoare, Garth l-a sunat pe Lloyd Strauss.
– Ai dat cariera mea pe mîinile unui idiot nenorocit care a hotărît deja că sînt vinovat. Te avertizez, Lloyd...
– Garth, nu mă avertiza pe mine. Mi-am primit porţia din partea preşedintelui în legătură cu asta şi al naibii să fiu dacă mai suport şi de la tine. Ţi-a dat cumva prin cap că nu eşti singurul care ai o slujbă şi un viitor implicate în toată povestea asta? Vreau ca toată această nenorocită poveste să se termine odată ca să putem reveni la normal şi dacă tu crezi că am să renunţ la un anchetator doar pentru că te-a scărpinat unde nu trebuie... oh, la dracu'. Ascultă, nici mie nu-mi place omul. Dar aveam nevoie repede de o agenţie şi mi-a fost recomandat de cineva care l-a folosit. Am să sun să văd dacă pot să-mi trimită pe altcineva să se ocupe de treaba asta. Bine?
– Bine. Şi a închis telefonul înainte ca Lloyd să-i mai spună din nou să nu întreprindă nimic pe cont propriu. Pentru că după ce a plecat Jenks ei au vorbit despre lista pe care o făcuse Garth. Cineva, s-au gîndit ei, o să lase să-i scape ceva. Şi chiar dacă nu, era imposibil să stai aşa şi să nu faci nimic.
A sunat-o pe Sabrina la *Collectibles*.
– Nu voiam decît să-ţi aud vocea. Şi să-ţi spun că te iubesc. Am vorbit cu Lloyd care va încerca să-l înlocuiască pe prietenul nostru idiot. A sunat în sfîrşit şi Marty Talvia, cerîndu-şi mii de scuze că ne-a lăsat baltă. I-am spus să aibă grijă de Linda; noi o să supravieţuim. Este cu tine acolo?
– Da, proiectăm o vînzare. Şi cina de Thanksgiving. Marty are o slujbă nouă.
– Mi-a spus. De fapt ăsta-i motivul pentru care în sfîrşit ne-a sunat. Simţea că nu poate să dea ochii cu noi pînă cînd nu cîştigă din nou bani. Aşa că Thanksgiving va fi un prilej pentru a sărbători.
– Pentru ei, nu pentru noi. La ce oră vii acasă?
– După cinci. Ai să fii acasă?
– Desigur.
La prînz, Sabrina s-a dus pentru o oră acasă ca să sune la Londra.

– Nicholas, la telefon Stephanie Andersen. Nu mi-ai mai dat nici o veste despre *Ambassadors*.

– Ah, draga mea Stephanie, aveam de gînd să-ţi scriu; scumpa ta soră ar fi fost atît de încîntată, totul merge extraordinar de bine.

– Ce înseamnă asta, Nicholas?

– Am cumpărat la licitaţie scaunul şi ceasul în bronz de care ne-ai spus; am cumpărat şi şifonierul *Regency* de la...

– Nicholas.

– Da, Stephanie...

– Ce aţi vîndut?

– Ah, de vîndut... ştii, în anotimpul ăsta vînzările sînt mai slabe...

– Nu este adevărat că în anotimpul ăsta vînzările sînt mai slabe, drept cine mă iei? Ar trebui să fie punctul culminant al sezonului pentru clienţii noştri. Ce se aude cu magazinul tău?

– Merge bine.

– Pentru că este Amelia acolo?

– Draga mea Stephanie, eşti exact ca Sabrina. Cît de tare mă întristezi amintindu-mi!

– Nicholas, poate că ar trebui să-l chemi pe Brian la telefon.

– Nu, nu, Stephanie, nu este nevoie. De fapt am vîndut ceasul franţuzesc, cel cu îngeraşi, îţi aminteşti, şi ambele piese pe care le-ai cumpărat la licitaţie de la *Chilton*. Şi cred că biroul George al V-lea va fi cumpărat de lady Stargrave pentru noua ei casă de la ţară.

– Cît ai luat pe ceas?

– 3000.

– Ai fi putut să obţii 4000. Şi pe piesele de la Chilton?

– 23.000 pentru amîndouă.

– Excelent. Nu-mi vine să cred că aveai de gînd să nu-mi spui şi să ţii toate astea numai pentru tine.

– Nu, nu, draga mea, fireşte că nu. Trebuia să fie o surpriză. Dar m-ai luat pe nepregătite. Cum aş putea să-ţi ascund chiar dacă m-aş gîndi la asta? Sidney Jones se uită peste umărul meu în fiecare zi. Apropo, te întreabă cînd mai vii aici.

– Curînd. Aveţi nevoie de mine acum?

– Fireşte, Stephanie, pentru că deciziile finale la *Am-*

bassadors depind încă de tine. Olivia zicea zilele trecute că îi reaminteşti atît de mult de Sabrina că ar fi vrut să te fi mutat aici şi... noi toţi să ne prefacem... oh, dragă, cît de dureros sună toate astea; totuşi, cînd vorbea Olivia nu părea aşa...

– Da, Nicholas, ştiu. Olivia are un fel de a face cele mai revoltătoare declaraţii în cel mai obişnuit mod.

– Dumnezeule, Sabrina ţi-a spus detalii chiar atît de mici despre noi?

– Adesea. Pot să încetez să mă prefac, se gîndi ea, imediat ce am să mă întorc şi am să le spun adevărul. A vorbit cu Nicholas despre comisionul pentru decorarea pe care urma să o facă în decembrie şi i-a dat instrucţiuni pentru două licitaţii şi pentru vînzarea către Bettina Stargrave. Acum Nicholas o asculta; nu o mai trata ca pe o provincială ignorantă care putea fi dată cu dispreţ deoparte. În cele din urmă a închis telefonul, dar înainte să iasă din sufragerie i-a trecut un nou gînd prin cap şi s-a aşezat. Îndată ce mă întorc şi le spun adevărul... Dar cum pot să fac asta? Cum pot să spun părinţilor mei sau oricui altcuiva că eu sînt Sabrina dacă nu vreau ca Garth să ştie? Dacă ar afla cineva, chiar şi o singură persoană, în cele din urmă ar ajunge şi la el.

S-a ridicat şi a început să se plimbe prin bucătărie, cu braţele încrucişate, nervoasă.

Nu pot să-i spun lui Garth adevărul.

Nu pot să spun nimănui.

Dar dacă nu spun, am să rămîn Stephanie Andersen tot restul vieţii mele.

Sabrina Longworth va fi moartă.

Aşa cum, desigur, şi este. Am fost toţi la funeraliile ei.

Oh, Stephanie, uite ce-am făcut!

CAPITOLUL 19

Ninsese în dimineaţa zilei de 20 noiembrie; lumina era difuză ca un avertisment şoptit în legătură cu ceea ce avea să urmeze. Cerul era de un cenuşiu ca de oţel, atîrnînd jos peste curte, peste crengile negre ale

copacilor încărcate de zăpadă şi peste tufele delicate ca o pînză de păianjen, iar Penny şi Cliff îşi croiau atenţi drum, admirîndu-şi urmele lăsate în zăpadă.

După ce au plecat, Sabrina s-a aşezat la fereastra din faţă ca să-şi termine cafeaua. Curtea era ca o tapiserie de iarbă şi tufe de crizanteme care ieşeau din zăpadă; străzile albe erau brăzdate de roţile maşinilor. Zăpada se prinsese de acoperişuri, de coşuri, de ferestre. Un vînt uşor sufla printre ramuri şi, din cînd în cînd, cu o bufnitură moale, zăpada se împrăştia pe pămînt.

Iarnă. Anotimpurile se schimbau şi ei nu înregistraseră nici un succes în clarificarea situaţiei lui Garth. Îl ajutase fiind alături de el şi fiind văzută cu el într-un vîrtej al vieţii sociale care aducea acum în fiecare zi tot felul de invitaţii al căror număr rivaliza cu cele cu care era obişnuită să le primească la Londra; dar nu începuseră încă să vorbească cu studentele de pe listă. Fuseseră prea fericiţi. Iubind, trăind împreună fără ca nimic să-i tulbure pentru prima oară de la întoarcerea ei din China. Plini de încordare, fericiţi, voioşi, vii.

Dar sora mea este moartă.

A întors spatele lumii albe de afară şi a trecut prin casă spre bucătărie. Revenea mereu la acelaşi punct. O să împingă adevărul undeva în străfundurile minţii şi o să înceapă să se gîndească, pe bucăţele, cum să găsească o cale să rămînă cu Garth, ca şi cum într-un fel adevărul ar fi putut deveni o parte a trecutului care nu are nici o legătură cu prezentul.

Se autoamăgea. Promisese să nu facă niciodată asta. Pentru că nu am să profit de pe urma morţii surorii mele.

Nu putea schimba nimic chiar dacă putea să uite pentru fracţiuni mici de timp. Într-o zi, cînd o să ne aşteptăm cel mai puţin, o să ne dea de gol. Şi o să ne distrugă.

A sunat telefonul; era Garth de la universitate.

– M-am uitat peste calendar şi am văzut că am o întîlnire în decembrie la New York. Poţi aranja cu Madeline să vii şi tu? Vreau să vii cu mine.

– Cînd în decembrie?

– Pe 3 decembrie, pentru trei zile. Am să o întreb pe Vivian dacă Penny şi Cliff pot să stea la ea. Va trebui să-i ţinem pe copiii ei şase luni la noi ca să ne revanşăm

pentru ce a făcut ea pentru noi. Vrei să vii?

– Da, mi-ar face plăcere. Ce ciudat ca el să o sune tocmai acum, cînd îşi amintea ei însăşi de ce trebuie să plece. Ai avea ceva împotrivă dacă de acolo m-aş duce la Londra ca să rezolv nişte probleme?

O pauză de-abia perceptibilă.

– Fireşte că nu. Ai vrea să vin şi eu cu tine?

– Nu, aş vrea să mă duc singură. Pentru că nu o să mai vin înapoi.

– Dacă vrei să te duci singură, fireşte că o să te duci. Cît timp îţi trebuie pentru afacerile tale?

– Nu ştiu, dar probabil că o să stau ceva timp, odată ce sînt acolo, în casa....

De data aceasta pauza a fost mai lungă. Garth aproape că o convinsese să nu se mai gîndească să trăiască în casa surorii ei, să nu mai calce pe urmele surorii ei. Dar acum, deodată, vorbea din nou de plecare ca să se ducă să intre într-o altă viaţă. Se părea că de fiecare dată cînd lucrurile mergeau cel mai bine între ei ea se gîndea să fugă. Se gîndea să-i amintească că-i promisese să rămînă cel puţin pînă o să-l găsească pe cel care scrisese scrisoarea. Dar nu o s-o roage sau să-i impună.

– Putem să vorbim despre asta mai tîrziu, zise el. Dar o să aranjezi să vii cu mine la New York?

– Da. Şi iau prînzul cu Vivian aşa că am să vorbesc eu cu ea despre Penny şi Cliff.

– Arăţi aşa de sobră, i-a zis Vivian cînd s-au întîlnit la prînz în restaurant. Ca iarna noastră prematură. Pot să fac ceva pentru tine?

– Vorbeşte despre lucruri vesele. Postul tău, de exemplu. Garth mi-a spus că votul comitetului a fost în unanimitate. Te-am felicitat suficient pentru asta?

– Ar trebui să-l feliciţi pe soţul tău. El l-a dus pe fostul nostru decan, el i-a manevrat pe membrii comitetului astuia timid şi a dat peste cap o politică veche de un secol. Asta la universitate. Tot el a făcut posibil ca familia Goodman să rămînă aici, întrucît n-am mai fost nevoită să-mi mai caut altă slujbă. Asta se cheamă securitate. Este pentru prima dată cînd am aşa ceva. Ţi-a spus că l-am ridicat la rangul de Sfîntul Garth? Sabrina dădu din

cap rîzînd.

– Fără îndoială că modestia l-a reţinut.

– Este modest şi asta nu-i uimitor? Oricine are reputaţia şi popularitatea lui are dreptul să se laude din cînd în cînd. Studenţii lui sînt atît de mîndri de el, ştii? Oh, stai să-ţi spun ce zicea una din studentele lui – o fată care urmează cursurile mele de genetică. Vorbeam despre munca lui Garth şi ea a zis – uite, lasă-mă să-ţi scriu, este mai amuzant aşa. Pe un şerveţel, Vivian a scris un singur cuvînt şi i l-a arătat Sabrinei.

Gene-geniu, citi şi reciti Sabrina. Bingo!

– Isteaţă, zise ea calmă. Cum o cheamă pe fată?

– Rita McMillan. Şi aşa şi este. Nu este o studentă bună, nu o interesează deloc să înveţe, dar este isteaţă. Genul care găseşte scurtături ca să ajungă acolo unde vrea. Indiferent unde. Acum spune-mi te rog, faţa ta sumbră are vreo legătură cu scrisoarea anonimă despre Garth?

Sabrina a fost luată pe neaşteptate.

– Ai văzut-o?

– Nici nu am fost sigură că există pînă în momentul ăsta. Circulă zvonuri prin tot departamentul. Iar unele feţe-palide umblă şi pun tot felul de întrebări în mod intenţionat grosolane, la care majoritatea dintre noi în mod intenţionat nu răspundem. Nimeni nu crede că Garth este amestecat într-o asemenea poveste; el nu este numai prea moral, este şi prea deştept. Hai, spune-mi ce se întîmplă.

Sabrina i-a povestit despre vizita lui Jenks şi despre modul în care Garth l-a dat afară. Au rîs amîndouă şi au continuat să vorbească despre slujbele lor şi despre cărţile pe care le citeau.

– Trebuie să mă întorc la lucru, zise Sabrina în cele din urmă. Oh, aproape că uitasem. Putem să mai profităm de tine încă o dată şi să-i ţii pe Penny şi pe Cliff, de data asta numai trei zile? Garth are o întîlnire la New York pe 3 decembrie şi vrea să merg şi eu cu el.

– Desigur că am să-i ţin; sînt minunaţi cînd sînt la noi şi copiii noştri îi iubesc. Cred că dorinţa secretă a Barbarei este să fie Penny Andersen. Cînd plecaţi?

– O să-ţi spunem. Eşti o prietenă bună, Vivian.

– Am prieteni buni. Acum o şterg, că întîrzii. Ne vedem în curînd.

– Vivian?

– Da?

– În clasa cu care ai ore acum este şi Rita McMillan?

– Da, de ce?

– Din curiozitate. Mi-a făcut plăcere prînzul.

Sabrina a sunat-o pe Madeline să-i spună că nu se mai întoarce în ziua aceea la slujbă.

– Păcat, zise Madeline. Ţi-ar fi făcut plăcere să o vezi pe Linda – mă urmăreşte peste tot, examinează diferite esenţe de lemn şi încrustăturile şi memorizează forme şi tehnici de construcţie. Învaţă repede şi începe să creadă în ea. Ai făcut o faptă bună aducînd-o aici. Da, aprobă în gînd Sabrina. Şi va rămîne multă vreme după ce eu am să plec.

Se gîndea dacă să se oprească la biroul lui Garth ca să-i spună despre Rita, dar ştia că atunci ar fi vrut să stea el personal de vorbă cu fata. Vreau să mă ocup eu de asta, îşi zise ea. Pentru asta am rămas aici – să fac asta pentru el, şi pentru Stephanie.

În faţa clasei unde preda Vivian, la sfîrşitul orei, Sabrina a oprit un băiat şi l-a rugat să i-o arate pe Rita McMillan. Cînd i-a arătat-o s-a dus direct la ea.

– Stephanie Andersen. I-a întins mîna. Fata, blondă şi vioaie, cu ochi de un albastru-deschis, i-a atins mîna lui Stephanie cu reţinere cu nişte degete moi. Aş vrea să stau de vorbă cu tine. Clubul facultăţii este vizavi; putem să discutăm în linişte acolo.

– Nu cred...

– Este foarte important. Încet, a împins-o pe Rita pe culoar. Am înţeles că ai studiat genetica anul trecut cu soţul meu.

A simţit semnalul rapid de alarmă care a adus o roşeaţă pe faţa fetei. Nici una nu a mai scos nici un cuvînt pînă cînd au intrat în clubul facultăţii. Sabrina mai fusese acolo înainte cu Garth şi responsabilul a sărit să o salute.

– Doamnă Andersen! Ce plăcere să vă vedem din nou! După o scurtă privire spre Rita, el s-a întors spre Sabrina cu ochi plini de admiraţie: Cafeaua se serveşte în cîteva minute în living; doriţi fructe sau desert?

– S-ar putea puţin ceai?

– Ceai! Fireşte. Nu este nimeni sus acum, a adăugat el. Aşa că toată sala va fi a dumneavoastră.

Sabrina i-a zîmbit, fără să-i ofere nici un indiciu care să-i satisfacă curiozitatea. Sus, a condus-o pe Rita spre un colţ al camerei lungi, cu plafonul înalt, încărcată cu birouri, cu canapele şi scaune. S-au aşezat în două scaune cu braţe, aproape atingîndu-se. Sabrina, punîndu-şi mîinile în poală, o privea insistent pe Rita, studiind-o, remarcînd încurcătura din ochii ei rotunzi. Nu era obişnuită să fie ignorată de bărbaţi, se gîndi ea, în timp ce o femeie mai în vîrstă să fie admirată. Şi cît de bătrînă trebuie să-i par la treizeci şi doi de ani ai mei! Ar fi fost amuzant dacă n-ar fi încercat să-l distrugă pe Garth.

Fata începuse să se agite sub privirea fixă a Sabrinei.

– Ei bine, zise ea agresivă. Sînt aici, ce doriţi?

– M-am gîndit că este o idee bună să ne cunoaştem. Urmează să termini facultatea, nu-i aşa?

– Da, zise Rita, retrasă pe marginea scaunului.

– Dar nu trebuia să termini în iunie anul trecut?

– Mi-am... schimbat planurile.

– Şi ce ai să faci după ce termini?

– Nu ştiu. Am să călătoresc, poate am să-mi iau o slujbă.

– Ce fel de slujbă?

– Nu ştiu. Ceva interesant. Poate creaţie vestimentară, decoraţiuni interioare. Ceva de genul ăsta.

– Şi să devii celebră.

– Sigur, de ce nu?

– Ceaiul dumneavoastră, doamnă Andersen. Chelnerul şef din sala de mese a apărut cu o măsuţă pe rotile. În fiecare după-amiază serveau cornuri şi cafea, dar pentru Sabrina au făcut o minune. Felii de corn cu gem, zise chelnerul ridicînd un şervet ca spuma. Tort, prăjituri. Dacă mai doriţi altceva....

– Este perfect, zise Sabrina zîmbindu-i. Şi foarte special. Vă mulţumesc.

El i-a întors zîmbetul, mai zăbovind o secundă înainte de a pleca să se ocupe de cafea. Nat Goldner, venind de la biblioteca de la etajul trei, privea uimit măsuţa în timp ce-i trimitea Sabrinei un sărut.

– Ai vrăjit personalul bucătăriei?

– Cuvîntul magic pare să fie ceai!

– Nu dacă am să-l rostesc eu. Pot să rămîn şi eu?

– Nu de data asta, Nat. Te superi pe noi? Este o convorbire particulară.

– Atunci pe altă dată, dacă promiţi să faci vrăji şi pentru mine. Şi presupun că o să ne vedem de Thanksgiving. La voi sau la noi?

– Am convins-o pe Dolores să fie la noi.

– Am să aduc vinul. S-a înclinat spre Rita şi a sărutat-o pe Sabrina pe obraz. Pe curînd.

Rita se lăsase să alunece înapoi pe scaun, urmărind totul cu invidie nedisimulată.

– Îi învîrţi pe deget, se vede.

– Tratez oamenii cu respect, zise Sabrina calm, oferindu-i o ceaşcă de ceai. Deci, continuă ea gînditoare, vrei să devii faimoasă. Ai să-ţi faci o mulţime de prieteni dacă reuşeşti.

– Ştiu, dădu Rita din cap cu satisfacţie.

– Dar probabil că şi cîţiva duşmani. Se pare că cu cît cunoşti mai mulţi oameni, cu atît sînt mai mari şansele să superi pe cineva sau să faci pe cineva gelos – fără nici măcar să-ţi dai seama de asta.

– Nu ştiu nimic despre asta.

– Fireşte, sînt sigură că vei avea mai mulţi prieteni decît duşmani, dar trebuie să fii pregătită pentru ambele. Pentru că atunci cînd eşti o persoană cunoscută nu ştii niciodată ce simt oamenii în legătură cu tine sau cum vorbesc despre tine altora. Eşti pregătită pentru asta, fireşte.

– Pentru ce?

– Pentru faptul că oamenii ar putea să spună despre tine lucruri care să nu fie adevărate. Sabrina se relaxase acum, ţinîndu-şi furia sub control. Ceea ce noi numim de obicei un zvon. Ai auzit despre zvonuri; le găseşti pretutindeni. Te-ai întrebat vreodată de ce sînt lansate? Uneori din interes sau îndrăzneală, uneori de către cineva care vrea să se simtă important, sau doar pentru a vedea cum reacţionează oamenii, dar probabil că de cele mai multe ori din răzbunare. Mai vrei puţin ceai?

Ochii albaştri ai Ritei erau aţintiţi asupra ei.

– Nu.

Şi-a umplut ceaşca.

– Fireşte, oricine este interesat de o carieră cum ar fi creaţia vestimentară sau decoraţiunile interioare nu şi-ar asuma niciodată riscul să lanseze un zvon. În definitiv, tu ştii de la orele de istorie că zvonurile au declanşat războaie, panică şi revoluţii... cine ar putea avea încredere în cineva care a lansat fie măcar şi un singur zvon? O persoană periculoasă, neglijentă cu o şoaptă sau cu o mică glumă... sau chiar cu o scrisoare anonimă.

– Încercaţi să mă speriaţi? zise ea clipind din ochii decoloraţi.

– De ce aş face asta?

– Pentru că nu mă placeţi.

– Nu te cunosc; nici nu-mi placi, nici nu-mi displaci. Sabrina s-a întins ca să-i umple Ritei ceaşca şi, printre valurile de abur care se ridicau între ele, i-a întîlnit ochii îngrijoraţi. Dar este adevărat că intresele şi loialităţile noastre s-au ciocnit.

Rita privea fără să înţeleagă.

– Interesul tău este ceea ce îţi place ţie; loialitatea ta este faţă de tine însăţi. În mod obişnuit treaba asta nu m-ar preocupa, întrucît găsesc că oamenii concentraţi asupra lor înşişi sînt plictisitori şi uşor de uitat. Dar cînd interesul tău este o ameninţare pentru soţul meu, faţă de care am un puternic interes şi o mare loialitate, asta ne plasează pe o poziţie contradictorie.

– Nu ştiu despre ce vorbiţi. Gura i s-a ţuguiat a supărare. Sînteţi toţi nebuni.

– Ai făcut o greşeală, zise Sabrina calmă. Nu ar trebui să mă contrazici, ci să încerci să-mi cîştigi simpatia.

– Nu-mi pasă de....

– Ba da. Sau ar trebui să-ţi pese. S-a aplecat în faţă ţinînd ochii fetei sub privirea ei. Vocea îi era joasă, dar cuvintele biciuiau ca oţelul. Pentru că am de gînd să te demasc pentru ceea ce eşti şi am de gînd să fac să-ţi fie imposibil să absolvi.

– Nu puteţi face asta! Nu aveţi cum să faceţi asta! Pur şi simplu pentru că soţul dumneavoastră mă urăşte...

– Soţul meu te urăşte? De ce?

– Pentru că... pentru că nu am vrut să mă culc cu el,

zise Rita sfidător.

Sabrina dădu din cap încet.

– Prostuţă mică! Nu poţi măcar o dată să-ţi foloseşti capul în loc de ce ai între picioare? Cît timp crezi că ai să poţi să obţii ce vrei numai pentru faptul că eşti femeie? Cît poţi să obţii dintr-o tîrguială? Şi cîţi prieteni crezi că ai să ai cînd de fiecare dată te vinzi ca să le fie tot mai greu femeilor care se bizuie numai pe inteligenţa lor?

– El ţi-a spus să-mi zici asta; aşa mi-a zis şi mie în iunie anul trecut.

Sabrina a pus ceaşca jos.

– Acum, ascultă-mă bine. Soţul meu nu ştie că stau de vorbă cu tine. Tu tratezi cu mine şi totul rămîne între noi. Dar chiar dacă ar fi ştiut că sînt aici, nu mi-ar fi spus cum să vorbesc. Nimeni nu-mi spune mie ce să vorbesc. Eu hotărăsc ce să spun şi nu cer permisiunea nimănui. Ai fi înţeles asta dacă ai fi crezut în tine ca om, şi nu ca maşină mecanică de făcut amor. S-a oprit. Dar vorbeam despre alte lucruri, nu-i aşa? Absolvirea ta, scrisorile anonime. Şi despre *gene-geniul* care le scrie.

S-a instalat o lungă tăcere. Sabrina îi urmărea schimbările de expresie de pe faţă în timp ce fata încerca să se gîndească la un răspuns; apoi, încet, a cedat.

– Aveţi de gînd să mă spuneţi?

Să mă spuneţi! Ca şi cum ar fi avut trei ani, se gîndi Sabrina.

– Ce crezi că am avut în vedere cînd am spus că intenţionez să te demasc?

– Nu ştiu. N-am crezut că ştiţi despre scrisori. S-a oprit. Dar nu mă puteţi spune! Or să mă suspende sau chiar or să mă exmatriculeze şi n-am să mai pot termina facultatea!

Exasperată Sabrina zise:

– Fireşte că nu o să poţi absolvi! Ţi-am spus că am să fac imposibil lucrul ăsta!

– Dar trebuie să termin! Părinţii mei mi-au spus că nu-mi vor mai da nici un ban dacă nu termin anul ăsta. Iar eu nu am nici un venit al meu, aşa că trebuie să termin facultatea!

Perfect logic, se gîndi Sabrina!

– Şi cum ai de gînd să o faci?

– Am deja o notă bună şi nu mai îmi trebuie nimic.
– Nu, mai trebuie să mă ai şi pe mine de partea ta.
Rozîndu-şi o unghie de la deget, Rita privea dezorientată.
– Dar eu nu pot să fac nimic pentru dumneavoastră.
– Gîndeşte-te, îi sugeră Sabrina. Întrucît eu nu am nici o dorinţă să mă culc cu tine, ce mi-ai putea oferi tu ca să mă intereseze pe mine?
Rita îşi rodea uşor unghia, privind pierdută în jur, şi apoi se uită la Sabrina cu disperare.
– Vreţi să le spun că tot ce am scris nu este adevărat? Dar atunci trebuie să recunosc că eu am scris scrisorile. Nu pot să fac asta! Mă vor da afară! N-am să mai termin facultatea!
– Ei bine, cred că putem să negociem, zise Sabrina cu un oftat. Mergi cu mine la biroul vicepreşedintelui; dacă-i mărturiseşti întreaga poveste, sînt sigură că toţi trei putem să găsim o soluţie. A împins măsuţa într-o parte şi s-a apropiat de Rita. Acum, de ce nu am face o repetiţie ca să vedem exact ce ai să spui?

A nins din nou în dimineaţa de Thanksgiving şi a continuat să ningă toată ziua.
– Foarte bine, zise Dolores. Avem nevoie de umezeală. Şi vara şi toamna au fost secetoase.
– Cît de recunoscătoare trebuie să-ţi fie zăpada, zise Nat luîndu-o cu afecţiune pe după umeri, pentru că i-ai dat permisiunea să cadă.
Dolores zîmbi calmă.
– Ai să vezi că n-am să-i cer să se oprească. Îi făcu cu ochiul Lindei în timp ce se întorcea spre afinele cu care era ocupată. Linda a prins-o de braţ pe Sabrina.
– Ai văzut? a întreabt-o ea într-o şoaptă de-abia sesizabilă. Obrajii îi erau îmbujoraţi de la căldura cuptorului, iar ochii negri îi străluceau. Ai mai văzut-o vreodată pînă acum pe Dolores făcînd cu ochiul?
– Nu, răspunse Sabrina cinstit. Tăia portocale şi i le dădea lui Dolores să le paseze împreună cu afinele, în timp ce Linda pregătea nucşoara pentru cartofii îndulciţi. Arome îmbietoare umpluseră bucătăria amestecîndu-se cu mirosul pătrunzător al curcanului umplut care era deja

în cuptor şi cu parfumul dulceag al plăcintelor cu dovleac. La celălalt capăt al bufetului, Garth şi Marty făceau o prăjitură cu porumb după o reţetă a străbunicii lui Garth pe care el încerca să o reconstituie din memorie în timp ce se mişcau de colo-colo vorbind despre proporţii şi proprietăţile drojdiei de bere şi ale laptelui acru. Nat decanta vinul şi ungea curcanul, băgîndu-şi nasul peste tot şi gustînd din toate.

Sabrina asculta discuţiile şi rîsetele şi respira adînc ca şi cum ar fi vrut să reţină mirosurile şi sunetele ca să le depoziteze, împreună cu fericirea ei, pentru viitor. Întrucît doctorul îi interzisese lui Gordon să călătorească, Sarbina era cruţată de ochiul ager al mamei ei şi se putea relaxa sărbătorind pentru prima dată Thanksgiving de cînd avea cincisprezece ani. Era prima dată cînd petrecea o asemenea zi cu un grup de prieteni; găteau împreună, aranjaseră camerele cu flori şi cu ştiuleţi de porumb aduşi de Dolores, ascultau chicotelile şi şuşotelile copiilor lor care aşezau masa în timp ce afară fulgii de zăpadă formau mici troiene. Prima şi ultima mea sărbătoare, se gîndea ea, şi nici măcar nu este a mea; este a lui Stephanie. Tristeţea a învins fericirea şi o lacrimă i-a căzut pe portocala pe care o curăţa.

– Credeam că numai ceapa face asta, zise Nat lîngă ea. Este pentru prima dată cînd văd că portocalele au un asemenea efect. Vrei să mă ocup eu de ele? Sabrina a făcut semn că nu.

– O să treacă.

– Durerea trece întotdeauna, dar amintirile rămîn. Nici nu prea ai avut timp. Şi ai avut şi problema asta cu Garth care te-a preocupat. Apropo de asta. Luînd o sticlă de vin, umplu şase pahare şi dădu fiecăruia cîte unul. Doamnelor şi domnilor, propun primul toast al sărbătorii, fără îndoială primul din multele care vor urma. S-a oprit în timp ce toţi s-au întors spre el. Am avut, fireşte, neumărate bucurii, dar pentru moment trei au fost speciale şi propun să toastăm. Pentru Marty Talvia, nou editor şef la *Faibranks Publisher,* care va revoluţiona textele cărţilor asigurîndu-se ca ele să fie scrise în engleză şi nu în jargon; şi pentru Garth Andersen, pentru victoria lui asupra minciunilor grosolane pe care numai un anchetator cretin

şi imbecil le-ar fi putut crede.

– Adică anormal, le-a spus Marty cînd Dolores şi Linda au cerut o explicaţie. Ridicîndu-şi privirea, Sabrina i-a văzut pe toţi şase reflectaţi în fereastra întunecată, adunaţi laolaltă în bucătăria de culoarea mierii, în timp ce afară se lăsa o noapte de iarnă timpurie. A reţinut imaginea pe retină, fixîndu-şi-o în minte. Durerile trec; simţurile nu. Am amintirile mele. Ale lui Stephanie. Şi ale prietenilor ei şi familiei ei. Pentru că, pentru o vreme scurtă, au fost de asemenea prietenii şi familia mea.

– Care-i a treia bucurie? întrebă Dolores. Nat se întoarse către Garth.

– Este rîndul tău.

– Pentru soţia mea, zise Garth şi-i luă mîna Sabrinei. A descoperit-o pe autoarea scrisorii anonime şi, în urma unei convorbiri despre care nu vrea să-mi spună nimic, a convins-o pe jună să o însoţească, aproape cu căinţă, la biroul lui Lloyd Strauss, unde a scris şi a semnat o mărturisire completă. Şi care şi-a ţinut promisiunea faţă de autorul scrisorii convingîndu-l pe Llyod să-i permită fetei să-şi termine facultatea. Şi, după ce tînăra a plecat – mi-a spus însuşi Lloyd – i-a tras o săpuneală pe care nu o să o uite prea curînd şi nu s-a mişcat de lîngă el pînă cînd nu i-a dictat secretarei o declaraţie pe care să o transmită prin telefon presei. Şi, în sfîrşit, după cum tot Lloyd mi-a spus, a refuzat să părăsească biroul pînă cînd el nu a stabilit data anunţării numirii mele ca director al Institutului de Genetică.

Şi a ciocnit cu Sabrina.

– Soţia mea. Dragostea mea cea mare.

Ochii Lindei se umpluseră de lacrimi.

– Stephanie, nu ne-ai suflat nici un cuvînt. Este cea mai minunată poveste pe care am auzit-o vreodată.

– Sărmanul Lloyd, zise Nat cu o strîmbătură. Să înfrunte mînia lui Stephanie! Trebuie că a fost îngrozit!

– O merita, zise Dolores dispreţuitoare.

– Aş fi vrut, îi zise Linda lui Marty cu o voce mică, aş fi vrut să fi făcut şi eu ceva atît de minunat pentru tine.

– Dar ai făcut, zise el. Ai rămas cu mine.

În camera de culoarea aurului, plină de arome îmbietoare, Sabrina şi-a pus palma pe obrazul lui Garth.

– Te iubesc, i-a zis ea.

El a luat-o în brațe, cu gura aproape de a ei.

– Viața mea, lumea mea, întreaga mea existență.

A închis ochii. Nu pot, nu pot; cum să fac să nu-l părăsesc.

Într-o secundă a deschis ochii.

– Am și eu un toast.

– Speram, zise Nat. Paharul meu este gol. Lacrimile îi dispăruseră, văzu el; arăta splendid. O frumusețe uluitoare – ciudat cum se obișnuiseră cu ea și apoi o vedeau ca și cum era pentru prima dată și erau surprinși de frumusețea ei. Astăzi, îmbujorată de căldura bucătăriei, cu părul strîns la spate cu o panglică aurie, era în același timp o femeie frumoasă și o fată tînără radiind de dragoste. Și de ce nu? După cuvintele lui Garth! Privind-o era greu de crezut că era aceeași femeie confuză, incoerentă, înnebunită de durere pe care o descrisese Garth după funeralii. Dar Nat o mai văzuse cuprinsă de îndoială, gîndindu-se la ea ca la Sabrina, și știa că această confuzie nu fusese clarificată încă – deși pe moment părea să știe exact cine era.

Gîndindu-se la ea, pierduse toastul. Pentru Garth, a presupus el, pentru alegerea lui în Consiliul Consultativ Național pentru Cercetări Genetice. O înaltă onoare pentru un bărbat care nu împlinise încă patruzeci de ani; nu era de mirare că erau încîntați!

– ...Consiliul se întrunește săptămîna viitoare la New York, spunea Garth.

– Merge și Stephanie? întrebă Linda. Dar vînzările...

– Te va ajuta Madeline, îi spuse Sabrina. Și am să lucrez și eu cu tine săptămîna asta, înainte să plec. Ai învățat atîtea; ai să fii minunată și tu o știi. Madeline crede că ești uluitoare. Și la fel cred și eu.

– Mamă, sîntem morți de foame! zise Cliff intrînd în bucătărie. Cînd mîncăm?

– Dumnezeule, pasărea! răcni Nat. Mi-am abandonat îndatoririle de stropitor cu untură al curcanului. A deschis cuptorul. Cînd mîncăm?

– Într-o oră, zise Dolores. Dacă Garth și Marty bagă imediat în cuptor invenția aia a lor din porumb.

– Putem să luăm niște fursecuri? a întrebat Cliff.

– Mai încet, zise Sabrina. Ne aşteaptă un adevărat festin.

În timp ce toţi se mişcau prin bucătărie, fiecare cu sarcinile lui precise, Sabrina a aruncat o privire rapidă spre fereastră; era netedă şi întunecată; toate imaginile dispăruseră.

În seara următoare, după cină, Sabrina a urcat direct la etajul al treilea şi s-a aşezat la biroul lui Stephanie. Camera era goală, dar nu mai era plină de praf; se simţea mîna hotărîtă a Juanitei. Îi dispăruse şi aerul trist de înfrîngere; nu era decît o cameră în care fuseseră depozitate proiecte care acum erau pe cale de a fi reînviate. Golise sertarele de registrele şi fotografiile pe care le pusese acolo Stephanie şi le băgase în plicuri mari, pentru Linda. Pe viitor, ea va continua afacerea pe care o începuse Stephanie.

În liniştea ciudată, atît de rară în această casă, Sabrina privea teancul de plicuri. Una cîte una ea aşeza la locul lor piesele neterminate ale vieţii lui Stephanie. Cliff scăpase de banda aceea de hoţi şi a fost atît de uşurat, încît suportase aproape cu voioşie o lună de restricţii. El îi spusese lui Garth întreaga poveste şi amîndoi au ajuns la o înţelegere numai a lor; tot ce a aflat Sabrina a fost comentariul făcut mai tîrziu, în pat, de Garth. „Într-o zi, Cliff îţi va fi recunoscător pentru ce ai făcut tu pentru noi doi, ajutîndu-ne să fim prieteni. Eu sînt de pe acum. Ţie îţi sînt recunoscător".

Îl scosese pe Garth din urîta poveste a scrisorilor anonime; povestea era deja uitată şi el era adîncit în discuţii cu arhitecţii şi antreprenorii pentru construcţia noului Institut de Genetică. O ajutase pe Linda cînd a avut nevoie, aşa cum ar fi făcut Stephanie. În curînd Penny o să înceapă cursurile de artă, iar luna viitoare costumele pe care le desenase şi le făcuse singură vor fi văzute cu prilejul spectacolului de marionete....

Nu am să-l văd. Şi am promis...

– Mami? Nu cobori?

– În cîteva minute, Cliff, i-a răspuns ea. Deschizînd sertarele ca să se asigure că nu a uitat nimic, îşi plimba mîna pe fundul fiecăruia. Toate erau goale. Luînd

plicurile, s-a întins să stingă lumina.

– Mami!

– Da, Cliff, imediat....

– Telefonul, mami. De la Londra!

Londra? La ora asta? S-o fi întîmplat ceva; era ora trei dimineaţa acum acolo; cine să o sune...?

A luat plicurile şi a fugit pe scări la telefonul din dormitor.

– Doamnă Andersen, la telefon Michel Bernard; ne-am întîlnit la înmormîntarea Sabrinei, vă amintiţi?

– Fireşte că-mi amintesc. Ce s-a întîmplat? Ceva cu *Ambassadors.*

– Nu, este vorba despre altceva. Voiam să ştiţi imediat ce am aflat şi noi. Am auzit astăzi de la Scotland Yard că Ivan Lazlo şi Rory Carr au fost arestaţi pentru că au pus o bombă pe iahtul lui Max Stuyvesant. Se pare că ei...

– Stai, te rog, stai un minut...

– Oh, la naiba, iartă-mă, Jolie mi-a spus să nu mă reped... hei!

– Doamnă Andersen. La telefon Jolie Fantome. Michel este un mitocan şi-mi cer scuze pentru el. Nu aşa trebuia să-ţi spună.

Sabrina şedea pe marginea patului.

– E-n regulă; ştiam că fusese o bombă la bord; dar să aud asta aşa dintr-odată! De aici totul pare atît de departe! Ce au mai descoperit?

– Uite ce am aflat. De altfel va fi totul în materialul nostru cînd o să apară, în decembrie. Ştiţi că Max Stuyvesant se ocupa de contrabandă şi aveau şi o mică afacere colaterală vînzînd obiecte de artă false, amestecate printre cele autentice. Ştiţi asta, de la Sabrina.

– Da, dar ce este cu *Ambassadors?*

– Aproape nimic. Este înregistrat la *Westbridge* ca client; dar ziariştii vor ceva spectaculos, iar cîteva obiecte de artă falsificate nu au nimic spectaculos. Ei sînt interesaţi de Lazlo şi de Carr pentru că au pus o bombă pe iahtul lui Stuyvesant. Aici este spectacolul! Şi nu are nici o legătură cu *Ambassadors.*

– Dar are. Dacă Sabrina a fost ucisă pentru ceea ce ştia...

– Nu, nu este aşa. Ne-am gîndit că o să te temi de

asta, dar nu-ţi puteam spune categoric că greşeşti. Acum putem. Carr şi Lazlo se tot trădează, învinuindu-se reciproc, dar totul se datorează unei dispute cu Max Stuyvesant în legătură cu falsurile; el le-a spus că ar putea fi descoperiţi, ceea ce ar crea posibilitatea să fie demascată operaţiunea lui de contrabandă. Carr şi Lazlo s-au gîndit că el vrea să scape de ei, aşa că pur şi simplu i-au luat-o înainte.

– Deci nu pe Sabrina, ci pe Max îl vizau?

– Tocmai asta îţi spuneam. Cu ani în urmă Lazlo a petrecut o vreme pe iahtul lui Stuyvesant ca secretar al lui şi a făcut şi ceva contrabandă pentru el, ocupîndu-se de livrări de-a lungul coastei italiene.

O barcă, şi-a amintit Sabrina; era în zori, cînd ieşise pe punte ca să ia puţin aer şi să fugă de Denton. Ivan Lazlo într-o barcă cu motor, ajutat să urce la bord de un membru al echipajului, dispărînd pe scări spre partea rezervată echipajului, fără să o vadă!

– Aşa că îi cunoştea pe cîţiva dintre membrii echipajului care mai lucrau încă pe iaht, continuă Joile, şi în portul Monte Carlo a urcat la bord să le facă o vizită. Cît a stat acolo a pus şi bomba în cabina de pasageri. Explozia s-a declanşat prea repede, probabil că nu a reglat-o cum trebuia, de aceea s-a scufundat numai la două mile de ţărm şi scafandrii francezi au scos-o la suprafaţă atît de repede. Altminteri s-ar fi putut să nu ştim niciodată că nu a fost un accident.

– Au omorît atîţia oameni...

– Nu le păsa. El voia ca totul să pară drept un accident. O mică pauză. Stephanie, asta te face să te simţi mai bine sau mai rău?

– Cîte puţin din fiecare.

– M-am gîndit eu că aşa s-ar putea să fie. Erau nişte oameni dezagreabili, dar Stuyvesant avea mult şarm şi cunoştea lumea artei mai bine ca oricine. El şi Sabrina se cunoşteau de cîţiva ani; ea îi decorase casa din Londra; şi credem că s-a dus în croazierea aia cu afaceri legale, poate să facă ceva cumpărături pentru galeria ei. El fusese la Chilton şi la toate licitaţiile importante şi categoric că ea avea de unde să aleagă. O treabă cinstită.

O apăra pe Sabrina Longworth în faţa surorii ei din

America, se gîndi Sabrina. Explicîndu-i prezenţa ei pe acel iaht.

– Îţi mulţumesc, zise ea, îţi sînt recunoscătoare pentru asta.

Jolie continuă să vorbească menţionînd ca din întîmplare că micuţa prietenă a Sabrinei, Gabrielle, a ieşit de cîteva ori cu Brooks. Sabrina îi era recunoscătoare şi pentru asta. Viaţa merge mai departe, îi spunea de fapt Jolie, şi la fel şi a ta. Şi Jolie şi-a luat rămas bun.

– Mulţumesc, zise Sabrina. Şi îi mulţumesc şi lui Michel.

– Oh, Michel. Am să-i rup picioarele că a fost atît de brutal cu tine.

Sabrina izbunci în rîs. Oh, voi doi, se gîndi ea cu dragoste, aşa cum obişnuia să o facă cînd era Sabrina şi trăia la Londra.

Vraful de plicuri zăceau pe pat lîngă ea. A doua zi o să i le dea Lindei. Iar după asta nu mai avea nimic de făcut. Nu mai era nici un obstacol în calea întoarcerii ei la Londra; povestea cu falsurile era publicată iar *Ambassadors* nu era nicidecum implicat; nu trebuia să-i mai fie teamă că ar fi putut afecta reputaţia magazinului sau memoria Sabrinei. Şi nici pe ea nu o păştea personal nici un pericol; de fapt, nici nu fusese ameninţată de vreunul.

Nu mai avea nimic de făcut; nu mai exista nici un motiv ca să mai rămînă.

– Mami? Totul este în regulă? Sabrina şi-a relaxat vocea.

– Da, Cliff, totul este în regulă.

– Atunci putem să facem un joc rapid de Monopoly?

– Nu există un joc rapid de Monopoly. Asta este un complot ca să stăm pînă la miezul nopţii. Ce-ai zice de un Scrabble?

– Sigur. Vii?

– Imediat.

Nu mai avea nici un motiv să rămînă. S-a aşezat pe pat şi a simţit cum timpul îşi încetineşte scurgerea, cum totul devine mai lent, ajungînd treptat la un punct mort. În jurul ei, fiecare obiect era clar şi bine definit; piesele obişnuite de mobilă păreau să strălucească şi să i se înfigă în memorie, alăturîndu-se imaginilor de la sărbă-

toarea de Thanksgiving. Era ultima şansă să şi le întipărească în memorie, astfel încît cînd o să închidă ochii să le poată vedea nemişcate şi ştia că aşa va face multă vreme de acum înainte. Peste trei zile, luni, va fi plecată. Întîi la New York cu Garth, şi apoi singură la Londra. Stephanie Andersen întorcîndu-se acasă la viaţa Sabrinei Longworth.

Vom fi întotdeauna aici, a spus Garth; o poveste neterminată.

Acea parte din viaţa lui Stephanie, şi viaţa mea, pe care nu o pot termina.

Două vieţi pe jumătate terminate, spusese Garth.

Da. Dar este mai bine decît să te rănesc pe tine cu adevărul. Sau să trăiesc cu tine o viaţă întemeiată pe moartea surorii mele.

– Mami!

Nu te gîndi la asta. Bucură-te de aceste ultime zile.

– Da, Cliff, i-a răspuns ea şi a coborît.

Mai tîrziu, Sabrina îşi va aminti de aceste trei zile ca de o pîclă de voci şi de gesturi. Încerca să-şi reamintească momente anume, dar îi scăpau. Tot ce avea era amintirea neclară a unui timp cînd sentimentele ei pendulau cu violenţă de la o fericire dureroasă la o disperare neagră, iar orele îi alunecau cînd încerca să le aducă înapoi.

Vineri seara Lloyd Strauss a dat un dineu pentru consiliul de administraţie, pentru membrii facultăţii şi pentru oamenii de ştiinţă din ţinut. Penny şi Cliff au fost şi ei, stînd în faţă, uimiţi de vorbele frumoase spuse despre tatăl lor şi de eleganţa strălucitoare a mamei lor, îmbrăcată într-o rochie aurie antică şi cu o jachetă scurtă cu broderie asortată. Sala era puternic luminată şi plină de lume. „Modul lui Lloyd de a cere scuze", zise Garth amuzat, dar mişcat „Pentru prietenul nostru anchetator".

Urmărind cu privirea, vorbind puţin, Sabrina se lăsa purtată de seară, iubindu-l pe Garth pentru modul delicat în care accepta elogiile aduse de oameni de ştiinţă mai în vîrstă şi mai cunoscuţi decît el şi felicitările membrilor consiliului de administraţie şi ai facultăţii. După cină, stînd la masa principală, l-a ascultat pe preşedinte prezentînd

activitatea ştiinţifică a lui Garth – spunîndu-i multe lucruri pe care nu le ştia despre el – şi apoi anunţînd oficial numirea lui ca director al noului Institut de Genetică.

Rămînînd netulburată în timpul aplauzelor şi a flash-urilor aparatelor de fotografiat ale ziariştilor, ea se gîndi: am contribuit şi eu la toate acestea. S-ar fi putut să se întîmple şi fără mine, dar mi-am adus şi eu contribuţia. El îşi va aminti întotdeauna de asta.

Lîngă ea, Garth se ridicase în picioare şi ţinea o cuvîntare scurtă despre obiectivele pe care şi le propunea pentru Institut şi despre personalul acestuia şi mulţimea celor care l-au ajutat să devină o realitate.

– Dar în sfera mea personală, mai mică, a adăugat el, vreau să aduc mulţumiri pentru două persoane care m-au ajutat să ajung aici în seara asta. Lloyd Strauss, care a pus în balanţă prietenia şi responsabilitatea sa pentru universitate cum puţin alţii ar fi făcut-o, şi soţia mea, care nu a încetat niciodată să-mi dăruiască dragoste şi să mă încurajeze, să mă provoace să privesc cît mai departe posibil fără să pierd din vedere bucuriile familiei noastre şi viaţa noastră împreună. Şi-a coborît privirea spre ochii strălucitori ai Sabrinei. Stephanie Andersen!

Toată lumea s-a ridicat în picioare aplaudînd, în timp ce Garth s-a aşezat şi i-a luat mîna lui Stephanie. „Care, de asemenea, a spus numai pentru ea sub acoperirea aplauzelor, este cea mai ispititoare femeie pe care am cunoscut-o vreodată şi cu care mai degrabă aş vrea să fiu în pat decît în această sală mare şi foarte publică".

A rîs radiind de fericire şi de dragoste.

– Curînd, i-a promis. Îndată ce am să te pot răpi celorlalţi admiratori ai tăi. Nimic nu era real, decît ochii lui Garth aţintiţi asupra ei, mîna lui ţinînd-o pe a ei, buzele lui strîns lipite de ale ei înainte ca preşedintele universităţii să-l ia cu el pentru a discuta cu un om de afaceri local care voia să contribuie la fondul pentru construcţia institutului.

E tot ce-şi amintea despre seara aceea, deşi vorbise cu zeci de oameni, iar mai tîrziu, cînd copiii se duseseră la culcare, a făcut dragoste cu Garth. Au făcut dragoste aşa cum învăţaseră în aceste ultime săptămîni încet, fără grabă, ca şi cum tot timpul din lume era al lor, savurînd

fiecare moment pe măsură ce se trezeau în mod minunat la viaţă, explorînd încă, învăţînd încă ce puteau să dea, şi să împartă, şi să ia unul de la altul.

Dar ea nu-şi amintea decît că totul a fost aşa cum trebuia să fie, senzaţia plenitudinii, nu a momentelor individuale, cînd şi-au completat reciproc viziunea şi nimic altceva nu mai conta. Acele momente erau neclare, făceau parte din întunecimea nopţii şi din lumina strălucitoare a dimineţii cînd Penny şi Cliff i-au trezit ca să le amintească ce planuri îşi făcuseră pentru weekend.

– Doar n-aţi uitat! Trebuie să mergem la schi la familia Goldner.

– Este o diferenţă, zise Garth cu o mînă sub pătură pe sînul rotund al Sabrinei şi cu cealaltă sub capul ei, între a uita şi a începe un weekend la o oră civilizată. Dar, presaţi de copii, au început să se agite şi ei şi în scurtă vreme erau în drum spre Michigan.

Dolores şi Nat îi invitaseră la casa lor de la Lakeside, încă de la Thanksgiving. Sarbina n-ar fi vrut să meargă. Vreau să fim doar noi patru; este ultimul weekend pe care-l petrecem împreună. Dar nu putea să spună asta şi Penny şi Cliff erau atît de nerăbdători să meargă încît ea a cedat.

Weekend-ul era tot atît de neclar ca şi restul acelor ultime zile. Nu-şi putea aminti decît albul nesfîrşit; zăpada care acoperea dunele profilate pe un cer pal, lacul argintiu sub razele piezişe ale soarelui, umbrele albe ale telescaunelor care se mişcau în susul şi în josul pantelor line. Îşi putea aminti faţa lui Garth apropiată de a ei cînd copiii o luaseră înainte şi ei rămaseră singuri, gura ei deschizîndu-se sub a lui şi şoptitul „te iubesc“ pe care i l-a susurat la ureche înainte să-i ajungă din urmă Dolores şi Nat. Şi-a amintit de o cină liniştită în faţa uriaşului foc din căminul casei familiei Goldner şi discuţia care s-a prelungit tîrziu în noapte, toţi patru urmărind cum mureau încet flăcările peste cărbunii incandescenţi. Şi îşi putea aminti dormitorul friguros, unde ea şi Garth s-au dezbrăcat în grabă şi s-au vîrît în patul rece ca gheaţa, tremurînd, pînă cînd amîndoi, strîns îmbrăţişaţi, s-au încălzit şi, aproape fără să se mişte, Garth era în ea.

Dar asta era totul cu excepţia unei senzaţii dureroase

de fericire şi a disperării negre care urca la suprafaţă.

Luni dimineaţa devreme au făcut bagajele pentru călătoria la New York şi la micul dejun şi-au luat rămas bun de la Penny şi Cliff.

– Nu uitaţi, le-a zis Sabrina. După şcoală vă duceţi la familia Goodman.

– Mamă, i-a spus Cliff, ne-ai zis asta de cel puţin cincizeci de ori. Asta am făcut şi cînd v-aţi dus la Connecticut, aşa că, cum crezi că o să uităm?

– Nu-mi place ideea să veniţi într-o casă goală.

– N-o s-o facem, ţi-am spus, doar nu sîntem bebeluşi.

– Ştiu. Îi netezea buclele lui Penny şi-i îndrepta gulerul puloverului. Este numai pentru că o să vă duc dorul... Vocea i s-a frînt şi brusc s-a îndepărtat.

– Mami? Cliff era alarmat; şi-a dat seama de asta din vocea lui în timp ce Garth tocmai intra în bucătărie.

– S-a întîmplat ceva? întrebă el.

– Cred că lui mami îi este rău. Garth s-a îndreptat repede spre ea, dar Sabrina s-a ridicat înainte ca el să ajungă.

– Mă deranjează puţin stomacul, a zis ea calmă. După micul dejun o să-mi treacă.

El îi cerceta faţa.

– Nimic altceva?

– Nimic altceva. Copiii se grăbeau. Ţineţi minte...

– ... să mergem la familia Goodman, ziseră Penny şi Cliff într-un glas şi toţi au început să rîdă.

– Mami, zise Cliff, poţi să-mi aduci o armură din Anglia?

– O armură... Cliff, tu ştii cît cîntăreşte?

– Nu, cît?

– Foarte mult. Cavalerii trebuiau să fie urcaţi cu macaraua pe caii lor.

– Şi cum de nu se prăbuşea calul sub greutatea lor? întrebă Penny. Cliff răspunse printr-un joc de cuvinte şi toţi izbucniră în rîs.

– Nu este rău, zise Garth, dar trebuie să plecaţi, altfel întîrziaţi la şcoală. Iar noi trebuie să prindem avionul. Stephanie, eşti gata?

– Da, mai am de spălat farfuriile astea...

Garth urcase, iar Penny şi Cliff îşi puneau hainele cînd

i-a ajuns la uşa livingului. Penny s-a agăţat de ea cu amîndouă mîinile.

– Să nu stai în Anglia prea mult! Şi, coborînd vocea ca o şoaptă i-a spus: Tati zice să nu te sîcîim, că ai treburi acolo, dar şi aici sînt lucruri de făcut. N-ai să stai mult, nu-i aşa?

Sabrina a sărutat obrazul catifelat al fetiţei şi a strîns-o la piept.

– Eu nu vreau să stau mult. Nu vreau să vă părăsesc deloc. Te iubesc Penny, draga mea. Să nu uiţi asta niciodată. Te iubesc şi sînt mîndră de tine. Tu eşti fetiţa mea foarte specială.

– Mami, zis Cliff. Întîrziem. Pot să te sărut?

A încercat să-i dea drumul lui Penny, dar braţele ei nu se mişcau. Nu pleca. Te rog nu pleca.

– Mami, nu plînge, zise Penny. Şi a început să o lovească uşor cu mîna pe umăr. Te întorci curînd, nu plînge.

– Nu asta am vrut, dar am impresia că uneori călătoriile au un asemenea efect. Este rîndul tău, Cliff. El a strîns-o repede în braţe.

– Dacă nu poţi să-mi aduci o armură, nu poţi să-mi aduci măcar o sabie ca a regelui Arthur?

Ea rîse cu o voce tremurătoare.

– Am să găsec eu ceva. Trebuie să fie neapărat distructiv?

– Ei bine, pentru că tocmai citeam despre regele Arthur...

– Am să văd ce am să pot face. Cliff, ai... ai grijă de Penny şi de tine, da?

– Sigur. Întotdeauna am. Ai să-i aduci şi ei ceva, nu-i aşa?

– Am să vă trimit daruri imediat ce ajung acolo. Ce ziceţi de asta?

– E-n regulă. La revedere mami, călătorie plăcută. Şi a sărutat-o pe obraz. Sabrina şi-a pus braţele în jurul lui şi l-a sărutat pe amîndoi obrajii. Francezii fac aşa, i-a zis el.

– Şi eu, zise Sabrina sărutîndu-l din nou. O să-mi fie dor de tine, marele meu fotbalist. Mai ales de grozavele tale jocuri de cuvinte. Şi de faţa ta dragă şi de zîmbetul...

– Ei, hai, mami!

– Iartă-mă, zise ea ştergîndu-şi ochii. Nu aveam de gînd să încep din nou. Acum daţi-i drumul sau chiar o să întîrziaţi. Să vă simţiţi bine la familia Goodman! Şi transmite-i dragostea mea lui Vivian.

Au luat-o la fugă pe alee. Sabrina îi urmărea cu privirea. La colţ s-au întors şi i-au făcut cu mîna. Le-a răspuns şi ea şi i-a urmărit pînă au dispărut prin ceaţa lacrimilor care-i umpluseră ochii.

CAPITOLUL 20

Străzile New York-ului luceau de ploaie. Mulţimea de oameni care se îndreptau spre diversele restaurante să ia prînzul se ascundeau sub umbrelele negre pe care le umfla vîntul. Tineri şi bătrîni şedeau în faţa uşilor prăvăliilor şi vindeau umbrele celor care plecaseră de acasă nepregătiţi, iar poştaşii pe biciclete aproape că nu se mai vedeau sub impermeabilele galbene de pe care apa se scurgea în băltoace.

În taxi, lîngă Garth, Sabrina se gîndea la lacrimile iernii, cenuşii şi reci, care cădeau din norii întunecaţi ce învăluiau vîrfurile zgîrie-norilor. Ferestrele erau luminate ca şi cum ar fi fost noapte. În faţa fiecărui hotel un portar ridica braţul, ca şi cum ar fi salutat o paradă, şi fluiera după cîte un taxi care trecea în goană, dar nici unul nu oprea; toţi aveau pasageri.

– Nu contează, mormăia şoferul lor cînd se opriră în mijlocul unei intersecţii, imobilizaţi de traficul intens. Dacă este soare, nimeni nu ia taxiul; dacă plouă, toată lumea ia taxiul, dar nimeni nu se mişcă.

– Să cumpărăm o umbrelă şi să mergem pe jos? o întrebă Garth pe Sabrina.

– E mult de mers, domnule, i-a răspuns şoferul.

– Ştiu. Am fost profesor aici.

– Rămîneţi în maşină şi nu vă udaţi. Cum dăm colţul, am ajuns. Spre centru se merge mai repede decît înapoi.

– Ştiu.

– Aşa este. Doar aţi fost profesor aici. Copilul meu este în clasa a treia; îi place dar nu se prea omoară.

Garth se uită la Sabrina, dar ea privea pe fereastra dinspre partea ei. De-abia dacă vorbise de cînd plecaseră de acasă. În avion o întrebase ce ar fi vrut să facă la New York, dar ea răspunsese scurt şi absent şi el ştia că de-abia dacă era conştientă de prezenţa lui. Se gîndea la Londra, la viaţa surorii ei. Oare se gîndea să adopte această viaţă? Nu avea nici o idee şi nici nu voia să o întrebe. Dacă o să se întîmple aşa, o s-o găsească, oriunde ar fi, şi o să încerce să o aducă înapoi, dar nu o să anticipeze o criză acolo unde, pînă în prezent, nu există. Dacă legătura cu sora ei era atît de puternică încît trecea dincolo de moarte, el nu va încerca să o rupă, chiar dacă era de părere că ar putea să o facă, dacă o să vadă că asta îi distruge căsnicia.

– Ţi-ai cumpărat biletul? o întrebase el cînd li s-a servit prînzul şi ea păru surprinsă.

– Nu. Am... am fost atît de ocupată. Am să-l cumpăr la New York.

Cînd au ajuns la *Plaza,* Garth i-a urmărit faţa.

– Oh, zise ea. N-am ştiut, nu mi-ai spus...

– Acum şase săptămîni am avut aici o noapte foarte specială. Mi-a plăcut ideea să revenim.

– Da. Îl privea cu ochii atît de însinguraţi, încît el s-a speriat.

– Iubita mea, ce este?

Îi urmărea efortul pe care îl făcea să-şi lase deoparte gîndurile şi se minuna de forţa ei cu atît mai mult cu cît alte dăţi nu reuşise. L-a luat de braţ în timp ce groomul le descuia uşa.

– Ce ai de gînd să faci acum? l-a întrebat ea.

– O să mergem împreună să facem o scurtă vizită la *Columbia.* Vreau să-mi vîr nasul în primul meu laborator şi să am un moment de nostalgie. Pentru amîndoi. Cînd a văzut că ea nu spune nimic, a continuat: Vrei să despachetezi? Să pui ceva lucruri în dulap?

– Nu acum. Garth a cercetat camera.

– Nu este ca apartamentul pe care ni l-a oferit familia Kallen, dar merge foarte bine. De-abia aştept ciocolatele zdrobite de pe perne!

– Şi să pierdem una pe podea, murmură ea, amintindu-şi cu un zîmbet. Mergem?

Cu ploaia de afară, le-a trebuit o oră ca să ajungă la *Columbia*, dar mai aveau încă timp să viziteze laboratorul lui Garth înainte ca el să ţină un seminar cu absolvenţii.

– O favoare pentru un vechi prieten, îi spuse el cînd intrau în clădire. Întrucît întîlnirea pe care o am nu este decît mîine, m-a întrebat dacă am ceva împotrivă să împărtăşesc din înţelepciunea mea studenţilor lui astăzi după-amiază, timp de vreo două ore. Poţi să stai şi tu sau mai degrabă ai vrea să faci cumpărături?

– Am să mă duc după cumpărături, cred. Sînt cîţiva intermediari de antichităţi pe care aş vrea să-i întîlnesc.

– Atunci ne vedem la hotel la cinci şi jumătate sau la şase.

Au luat liftul pînă la etajul al patrulea.

– Este mai linişte decît ultima dată cînd am fost aici, zise Garth.

Sabrina nu avea nici o idee despre ce vorbea. Acum o lună, acum o săptămînă, ar fi încercat să-şi disimuleze ignoranţa, dar acum treaba asta părea lipsită de importanţă. Îşi luase rămas bun de la copii şi trecuse pentru ultima dată prin toată casa; acum putea să simtă cum se îndepărta permanent de Garth. Într-o oră îşi va cumpăra biletul de avion şi mîine îi va spune că nu se va mai întoarce.

Mergea înaintea lui prin laborator, o sală largă împărţită în două la centru de dulapuri înalte de oţel. Mergeau pe una din părţile laterale, iar Garth privea bancheta pe care nu se afla nimeni.

– S-au dus jucăriile *Tinkertoys*. A, priveşte. Nu au scăpat de mine aşa uşor.

Continuînd să nu-l înţeleagă, Sabrina i-a urmărit privirea şi a văzut pe perete planşe care arătau într-adevăr ca nişte construcţii *Tinkertoys*. Acum ştia ce a vrut să zică: modele de molecule. Mai văzuse altele asemănătoare în laboratorul lui din Midwestern.

– Am făcut asta exact înainte să plec, zise el. Arată încă destul de bine. Dar ce puţin ştiam atunci; ce distanţă incredibilă am străbătut în doisprezece ani! Ia să vedem unde a ajuns succesorul lui Bill.

De cealaltă partea a dulapurilor, Sabrina a văzut nişte cuşti cu şoareci albi pe un perete, în spatele unui geam

mare.

– Nu s-a schimbat nimic, zise Garth zîmbind. Cred că Bill este tot la stadiul de ipoteze. S-ar putea să aibă încă un stoc de tampoane şi bandaje pentru răni.

Sabrina se uita la şoareci.

– Mă întreb dacă geamul este o protecţie sau o deschidere spre o lume pe care nu o pot atinge.

– Dă-mi mîna, îi zise Garth aspru.

Încurcată, i-a întins mîna. De ce?

– Ca să văd dacă pot să-ţi trezesc memoria.

– Să-mi trezeşti... S-a scuturat de gînduri. Îmi pare rău, te rog iartă-mă; am fost absentă şi nepoliticoasă. Mîna, întinsă spre el, tremura. Trebuie să jucăm din nou scena? Voi face tot ce pot; dar dă-mi ceva indicii.

– Nu, nu este nevoie să reînviem trecutul. Îmi amintesc totuşi cum arătai cînd ţi-am spus că vreau să mă căsătoresc cu tine şi că vreau să fac dragoste cu tine.

– Cum? a întrebat ea încet.

– Ca şi cum ţi-aş fi făcut un cadou. Ochii tăi erau roşii şi umflaţi de la nenorocitele alea de gaze, dar străluceau atît de puternic, încît îmi amintesc că m-am întrebat cum o pereche de ochi de un albastru de la miezul nopţii pot să arate ca şi cum ar fi reţinut tot soarele în ei. Şi apoi te-ai încruntat ca şi cum te-ai fi întrebat ce dar să-mi faci şi tu mie în schimb.

– Şi ce ţi-am dat?

– Pe tine. Ce mi-am dorit cel mai mult vreodată. Şi ce distanţă incredibilă am străbătut de atunci şi pînă astăzi! A tras-o spre el şi a sărutat-o. Stephanie, indiferent ce te frămîntă, îţi promit că vom rezolva. Doi oameni ca noi, cărora le place să facă daruri atît de frumoase, nu au loc pentru necazuri în viaţa lor.

– Sfinte Dumnezeule, cine ar fi crezut? Un bărbat înalt cu barbă argintie şi cu ochelari cu rame de baga a intrat în laborator. Nu le mai ajunge dormitorul; trebuie să o facă şi în laborator. Ce exemplu pentru tînăra generaţie! I-a întins Sabrinei mîna. Rolf Taggart. Credeam că Garth exagerează cînd mi te descria în scrisori. Acum constat că n-o făcea destul. Salut! Dădu mîna cu Garth. Şi bine ai venit acasă.

Garth a zîmbit.

– Rolf nu poate admite că am altă casă, nici măcar acum, după doisprezece ani.

– Încă îmi mai lipseşti şi după doisprezece ani; cel mai bun cercetător cu care am lucrat vreodată. Eşti pregătit să faci faţă întrebărilor încuietoare ale celor mai isteţi studenţi ai mei?

– Probabil că nu, dar am să fac tot posibilul. Stephanie, la cinci şi jumătate la hotel. Cel mai tîrziu la şase.

– Voi fi acolo. Sper să iasă bine.

În timp ce ea lua liftul să coboare la staţia de taximetre, Rolf zise:

– Garth, este uluitoare, dar paloarea asta... este bolnavă?

– Este tulburată de faptul că se duce la Londra. Nu sînt sigur de ce. În corespondenţa lor de-a lungul anilor, Garth îi scrisese lui Rolf despre probleme pe care nu le putea discuta cu Nat sau cu Marty pur şi simplu pentru că adesea este mai uşor să ai încredere într-un prieten pe care nu-l vezi în fiecare zi. Dar nu putea să-i spună lui Rolf, cum nu putea spune nimănui altcuiva, că soţia lui s-ar putea gîndi încă să-l părăsească.

– S-a identificat întotdeauna foarte puternic cu sora ei; după cîte ştiu, a avut tot felul de fantezii gîndindu-se să fie Sabrina sau cel puţin să ducă felul ei de viaţă. Acum, de la moartea Sabrinei, este confuză din cînd în cînd în ce priveşte faptul dacă este Stephanie sau Sabrina. Ca şi cum s-ar simţi obligată să trăiască ambele vieţi sau să aleagă între ele. Dar în ultima vreme, în modul cel mai extraordinar, în sfîrşit ne-am reunit, ne-am găsit unul pe altul pentru prima dată în modul în care toţi visăm...

Garth îşi freca fruntea. Ajunseră în faţa uşii sălii de seminar şi privi spre prietenul său ca şi cînd şi-ar fi cerut scuze.

– Nu am venit aici pentru o şedinţă de terapie, părinte Rolf. De ce nu mă opreşti?

– Pentru că tu aveai nevoie să vorbeşti, iar eu doream să te ascult. Dar acum gata, hai la acest nenorocit de seminiar. Poţi să înfrunţi aceste animale tinere al căror sport favorit este să încerce să arate profesorilor că tînărul ştie mai multe decît omul de vîrstă medie?

Garth şi-a îndreptat umerii.

– Hai să le arătăm trucurile noastre.

Sala era plină; numele lui Garth atrăgea ca un magnet. Privi la cele şaizeci de feţe atente şi pline de nerăbdare şi simţi că-şi recapătă puterile. Oricît de nesigur se simţea cînd era vorba de viitorul lui cu Stephanie, aici, în sala asta, era plin de încredere şi contactul cu studenţii îl înflăcăra. Mergînd dintr-o parte în alta a sălii, a vorbit cu uşurinţă, destins şi plin de umor, dar tehnic, la problemă; nu se cobora la nivelul studenţilor. În acelaşi timp pe ei îi făcea să simtă că fac parte din comunitatea oamenilor de ştiinţă, liberi să pună întrebări sau să facă comentarii în timp ce el vorbea.

Era aproape patru şi jumătate cînd s-a oprit şi le-a spus degajat:

– Vreau să mă refer acum la anticorpii eterni. O agitaţie a cuprins sala; expresia le-a înflăcărat imaginaţia şi inflexiunile din vocea lui Garth le spuneau că era vorba de ceva important. El a lăsat să acţioneze suspansul, bucurîndu-se de atmosferă.

– În prezent, zise el sprijinindu-se de catedră cu ambele mîini, ne ocupăm de capacitatea de a face etern sistemul imunitar uman. Aceasta implică exact ceea ce gîndiţi voi: permanenta producere de anticorpi. Cercetăm potenţialul fuzionării a două celule umane – una care produce anticorpi şi una care se reproduce în permanenţă pe ea însăşi. Rezultatul este un hibrid care va produce o provizie nesfîrşită de anticorpi, întărind puternic sistemul natural de apărare al organismului care, el singur, este adesea ineficient. Cu alte cuvinte, un sistem imunitar etern. În plus, anticorpii ar fi folosiţi pentru realizarea unui spectru larg de vaccinuri împotriva diferitelor boli.

O mînă s-a ridicat în sus.

– Sir, acest gen de fuziune de celule nu a fost experimentat pe şoareci?

– De circa zece ani, zise Garth aprobator. Dar ştiţi că atunci cînd tratăm maladii umane cu vaccinuri făcute din anticorpi proveniţi de la animale, apar puternice efecte colaterale. Aceia dintre voi care aţi făcut vaccinul împotriva turbării, care este preparat din anticorpi proveniţi de la cal, ştiu cît de dureros este. Dar oamenii pot accep

ta anticorpi umani, aşa cum se întîmplă în transfuziile de sînge, fără apariţia acelor efecte colaterale. Cînd vom perfecţiona această tehnologie, vom putea produce cantităţi nelimitate de anticorpi, special pentru diferitele boli.

– Care anume, sir?

– Pentru moment tetanos, ertroblastoză – o cauză a icterului la sugari – şi natura malignă a celulelor albe ale sîngelui la copii sau leucemia. Mai este nevoie probabil de încă şapte sau opt ani pînă cînd aceste vaccinuri vor fi disponibile pentru tratament, dar s-ar putea ca experimentele clinice să înceapă cam în doi ani.

– Profesore, ce substanţă chimică este folosită pentru fuzionarea celulelor?

– Etilen glicol, care nu este scump şi este uşor de preparat.

– Sir, aţi făcut o comparaţie a particolelor nucleotide ale hibridului original şi cele pe care le obţineţi ulterior, pentru a stabili dacă sînt cu adevărat identice? Cîte generaţii aţi urmărit şi ce metode folosiţi pentru a depista celula hibridului original?

Întotdeauna trebuie să fie şi un isteţ, se gîndi Garth, unul care încearcă să-l impresioneze pe profesor şi restul clasei.

– Am comparat o serie de particole nucleotide de ADN de-a lungul cîtorva generaţii şi, pînă în prezent, ele s-au dovedit a fi identice în toate privinţele. Cu celulele identice, există – aşa cum ai arătat chiar dumneata – problema de a face distincţie între original şi copie. Am constatat că metoda cea mai eficientă este folosirea unui trasor radioactiv care dă celulei originale o identitate specială. Acest lucru este suficient, chiar cînd toate celelate aspecte sînt identice, pentru a o distinge de copie....

S-au oprit. Cuvintele i-au răsunat ca un ecou în minte. Să o distingi de copie. Originalul. Identic. Copii. Să distingi originalul de... Identic. Copie. Identic. Original. Copie...

În laborator privea ca şi cum nu recunoştea nimic; nu şi-a amintit de gazele lacrimogene şi nici de tăietura de la mînă. „Nu vreau să iei slujba de la *Laboratoarele Foster*". A făcut-o praf pe Irma Kallen. Le-a intimidat pe doamna Casey şi pe Rita McMillan. A angajat o servitoare, şi-a luat

o slujbă nouă, fără nici un fel de discuţie. „Nu Sabrina a murit..." La funeralii: „Eu sînt Sabrina....". China. China.

Copia poate fi deosebită de original.

– Profesorul Andersen are acum o altă întîlnire. Rolf era lîngă el – de unde apăruse? – completînd răspunsul la întrebare, îndreptînd uşor seminarul spre sfîrşit. Studenţii erau în picioare aplaudînd. Cîţiva s-au apropiat vrînd să mai pună unele întrebări, dar Rolf i-a descurajat. Are un program foarte strîns. Nu de data asta, poate cu prilejul unei alte vizite... Şi au rămas singuri în sala goală.

– Haide, vino, te duc la un doctor.

Încet, Garth şi-a concentrat privirea asupra lui.

– Arăt chiar atît de rău?

– Ca şi cum ai fi pe cale să treci în orice moment pe lumea cealaltă. Unde te doare? Pieptul? Braţul?

El rîse scurt.

– Capul şi inima. Dar nu am avut un atac de inimă, Rolf. Doar un atac de realitate; suficient să mă trezească. Privea ferestrele înalte şi întunecate, picăturile de ploaie care se scurgeau nebuneşte pe geam şi îşi auzea întruna vocea. Nu o putea opri. Este uimitor, nu-i aşa, cum ne înşelăm singuri atîta vreme străduindu-ne să ţinem ochii larg deschişi? Vedem lucruri, le auzim şi ele nu au nici un sens, dar noi ne străduim să le dăm un sens, le turnăm în tiparele pe care le dorim, nici măcar nu permitem ideilor să iasă la suprafaţă în minţile noastre pentru că ele sînt imposibil de acceptat, prea îngrozitoare ca să le înfrunţi. Parcă aş fi un psiholog. Poate că mi-am greşit profesia. Dumnezeu ştie că mariajul l-am greşit.

– Garth, ce dracu'...

– Oh, la naiba, nu da nici o atenţie delirului meu, Rolf. N-am nici un drept să te împovărez cu o trezire întîrziată. Mă duc să mă plimb puţin; trebuie să-mi limpezesc puţin gîndurile.

– În ploaia asta? Şi apoi nu trebuie să ne întîlnim mai tîrziu, pentru cină?

– Nu astă seară. Rolf, te-am decepţionat. Îmi pare rău. Seminarul...

– Seminarul a fost grozav. Sfîrşitul puţin cam abrupt, dar nu asta a fost important. Nu poţi să-mi vorbeşti despre trezirea ta? Uneori este mai uşor să ai ochii larg

deschişi dacă ai un prieten alături.

– Nu pot. Nu sînt nici măcar sigur că am dreptate. Dar s-ar putea să vină un moment cînd... cînd am să-ţi spun. Şi-au strîns mîinile. Îţi datorez un alt semniar.

– Las-o baltă. Mă duc să-ţi caut un taxi.

– Am să găsesc eu.

Dar nu erau taxiuri. Ploua la fel de tare ca atunci cînd au venit şi, după ce a mers pe jos cîteva blocuri, a renunţat şi a coborît scările metroului. Şedea pe platformă, înghesuit de călătorii care încercau să se plaseze cît mai bine pentru a sări prin uşile deschise cînd o să vină timpul. Aerul mirosea a lînă udă. Nu se grăbea şi s-a retras puţin.

Putea să se înşele. Nu avea nici o dovadă. Oamenii de ştiinţă insistă pe dovezi sau pe o evidenţă copleşitoare. Observaţie, experimente controlate, documentare, replică. Tot ce avea el era o izbucnire bruscă de lumină care-l orbise în sala de seminar, ca şi cum o cortină fusese trasă de-o parte. Totul corespundea; era sigur că era Sabrina.

În vagon nu erau locuri goale. A rămas în picioare, balansîndu-se, agăţîndu-se de inelul de oţel de deasupra capului său, care – a remarcat el – avea forma unui nas de călău sau a unui strop de lacrimă. L-a păcălit. Cît de bine l-a păcălit! Omul de ştiinţă, observatorul fin, cu reputaţie internaţională pentru puritatea experimentelor sale şi pentru vasta lui documentare! Nu a putut nici măcar să-şi dea seama că trăia cu sora geamănă a soţiei lui. Că se culca cu sora geamănă a soţiei lui. Îi scuza greşelile; convins că încerca să facă totul pentru ca mariajul lor să meargă; i-a acordat toate beneficiile îndoielii; a ajutat-o să-l păcălească. Mereu şi mereu, a ajutat-o să-l păcălească, a ajutat-o şi a iubit-o în timp ce ea făcea asta.

Un prost.

În holul hotelului şi-a încetinit paşii. Dar numai cînd s-a trezit în liftul plin de oameni, care oprea la fiecare etaj, a înţeles realitatea brutală şi s-a aplecat ca şi cum ar fi primit o lovitură în stomac.

Soţia lui era moartă.

– Coborîţi aici?

Garth şi-a ridicat privirea. Liftul ajunsese la etajul lui şi

o tînără ţinea uşile cu mîna să nu se închidă la loc.

– Da, zise el cu voce răguşită. Şi-a dres vocea şi i-a mulţumit.

Ea l-a urmărit cu privirea cum mergea clătinîndu-se pe carpeta înflorată.

– Aveţi pe cineva care să aibă grijă de dumneavoastră?

– Da, mulţumesc. Nu, nu avea pe nimeni. Dar asta nu este treaba nimănui. Numai a mea şi a Sabrinei.

Ajuns în dreptul uşii lor, s-a rezemat de perete. Fiori reci îi treceau prin picioare şi prin braţe şi-i zdrobeau pieptul; se sufoca. Şedea acolo, prins în acea menghină îngheţată, aşteptînd să înceteze fiorii care-l cuprinseseră. Oamenii care treceau pe lîngă el îi aruncau priviri curioase. Un chelner împingea o măsuţă încărcată cu băuturi şi gustări. Iar de dincolo de uşă a auzit telefonul şi pe cineva răspunzînd. Deci era acolo. Aşteptîndu-l.

S-a îndepărtat de perete. Trebuia să dea ochii cu ea. În definitiv s-ar fi putut să se înşele. O speranţă infinitezimală, neştiinţifică. A vîrît cheia în broască şi a intrat.

Sabrina era cuibărită într-un fotoliu lîngă fereastră. Lumina lămpii îi dădea părului o nuanţă de roşu-auriu, iar pielii o paloare transparentă; arăta fragilă şi vulnerabilă şi în mod reflex braţele lui Garth au început să se întindă către ea. Nu! a strigat el în gînd şi a rămas lîngă uşă în timp ce Sabrina vorbea.

– A sunat Rolf, se întreba cum....

S-a oprit cînd a văzut expresia gurii lui şi liniile adînci ale feţei. Şi a înţeles că ştia adevărul. O secundă s-a întrebat cum l-a descoperit. Stupiditatea ei în laborator în acea după-amiază sau altă greşeală sau, în sfîrşit, mintea lui analitică a făcut toate legăturile? Ce importanţă mai avea? Era prea tîrziu ca să mai aibă vreo importanţă.

Era înspăimîntată, dar simţea şi o senzaţie stranie de uşurare. Nu mai era numai secretul ei. Nu fusese capabilă să-i spună ea însăşi dar a dorit ca el să descopere; dorea să-l părăsească dar să-i despartă adevărul, nu minciună după minciună...

Tăcerea se prelungea. Ezitau, fiecare temîndu-se să spună cuvintele care le vor schimba pentru totdeauna vieţile. În cele din urmă Garth s-a îndreptat ţeapăn spre

un lampadar şi l-a aprins.

– Fără umbre. Am avut parte de destule umbre, nu-i aşa Sabrina?

Nu şi-a recunoscut numele pe buzele lui; era numele unei străine.

Nu, nu al unei străine. Al ei, o străină pentru Garth.

– Ei bine? a întrebat el şi a simţit în vocea lui firicelul disperat de speranţă că s-ar putea înşela.

– Nu, a spus ea atît de încet încît de-abia a putut-o auzi. Nu te înşeli.

– Sabrina.

– Da.

Trupul i-a tresărit puternic, ca în urma unei explozii, şi a început să umble cu paşi mari prin cameră, de-a lungul şi de-a latul, fără să se uite la ea.

– Ce a fost ăsta? Un joc? Ai vrut să te joci pentru o vreme de-a soţia şi ţi-a trebuit o familie ad-hoc, nişte proşti care să stea în banca lor, să nu vadă şi să nu audă şi să te lase să-i calci în picioare? Te-ai plictisit de viaţa de la Londra aşa că le-ai spus prietenilor tăi bogaţi că-i părăseşti puţin ca să te afunzi în sărăcia oamenilor de ştiinţă? Nimic nu face timpul să treacă mai repede ca o mică diversiune...

– Garth, încetează, încetează, te rog încetează, nu este adevărat, nimic din ce-ai....

– Iar profesorul, ursuzul profesor, face giumbuşlucuri, stă frumos şi-o imploră pe lady Sabrina, în timp ce ea-şi bate joc de el luîndu-l drept un prost. Cel mai mare prost al tuturor timpurilor!

– Te rog, nu este aşa...

A tras un şut în valiza lui.

– Ia să vedem, de ce a făcut lady Sabrina asta? Ce a vrut? Doar să se joace de-a casnica? Probabil că nu. A vrut ceva mai mult. Ce ar putea să fie? S-a aruncat pe braţul unei canapele de lîngă Sabrina. S-ar fi putut oare ca ea să dorească să-i dovedească surorii ei că poate fi la fel ca ea, o casnică? Asta să fi fost? Lady Sabrina, plictisită de prietenii ei bogaţi, a hotărît să-i arate surorii ei că nu există nimic ce ea n-ar putea să facă. Îi arătase deja că era mai bună în toate celelalte – bani, succes, libertate, amanţi... oh, Dumnezeule... Vocea i-a răsunat ca

un ecou şi privea fără să vadă mîinile închizîndu-le şi deschizîndu-le, ca şi cum şi-ar fi amintit că nu mai avea ce să ţină în ele. Stephanie este moartă. Soţia mea este moartă. Ştiai asta. Ai stat alături de mine la înmormîntarea ei. M-ai lăsat să-mi înmormîntez soţia şi nici măcar nu mi-ai spus ce făceam. S-a ridicat spre ea şi Sabrina s-a făcut mică în fotoliu. Tu, ticăloaso, cum ai putut să stai acolo în timp ce coborau sicriul în mormînt şi să nu ne spui cine era în el?

– Ţi-am spus! Am încercat să-ţi spun! Nu m-ai ascultat. Ţi-am spus că sînt Sabrina!

A început să umble din nou de colo-colo.

– Ai făcut-o. Asta-i adevărat. Dar cît de mult ai încercat? De cîte ori? Cît de curînd după ce ai aflat vestea morţii ei?

Cînd a spus asta s-a oprit şi parcă a îngheţat, în timp ce o învălmăşeală de imagini îi sfîşiau mintea: Penny şi Cliff rîzînd, cu feţele pline de încredere; familia lui la cină ascultînd în timp ce el le vorba despre munca lui, Thanksgiving şi o bucătărie plină de prieteni; un cimitir, un sicriu, Stephanie tremurînd în strînsoarea braţului lui...nu, la naiba, nu Stephanie; Stephanie era moartă; el o consola pe Sabrina şi urmărea cum preotul o îngropa pe soţia lui.

– Dumnezeule, ai vorbit la telefon, ai zburat cu noi la Londra, ai petrecut două zile înainte de înmormîntare plîngînd întruna şi niciodată nu ne-ai spus, niciodată nu ne-ai spus cine a murit.

– Destul! Cum îndrăzneşti? A sărit de pe fotoliu şi s-a dus lîngă fereastră, cu capul sus. Indiferent ce s-a întîmplat, cum îndrăzneşti să laşi să se înţeleagă că nu am suferit cînd sora mea a murit? Cum îndrăzneşti să mă acuzi că i-am luat locul ca să-i demonstrez că sînt mai bună decît ea? N-am fost mai bună; niciodată nu am crezut că am fost; eram la fel, fiecare eram parte din cealaltă şi am iubit-o mai mult decît pe oricine altcineva pe lume. Am iubit-o mai mult decît ai iubit-o tu – cel puţin pe mine mă interesa ca om şi nu numai ca soţie; voiam să se bucure de dragoste şi atenţie şi tu nu-i dădeai nici una nici alta; erai atît de preocupat de tine încît de ani de zile de-abia te mai uitai la ea, nici măcar nu o ascultai...oh, Garth, iartă-mă, îmi pare rău, n-am vrut să spun

asta. Ştiu că lucrurile au fost mai complicate, ele nu sînt niciodată atît de simple între doi oameni... Dar am iubit-o atît de mult şi îi simt atît de mult lipsa şi nu ne-am gîndit niciodată că o să iasă aşa, noi ne-am gîndit că nu o să fie decît o săptămînă...

– Noi? Ce tot vorbeşti? Umblînd de colo-colo prin cameră, atingea fiecare mobilă ca şi cum i-ar fi fost singurele puncte de sprijin solide în lumea lui care se clătina. Stephanie nu ar fi luat niciodată parte la un asemenea truc murdar...

– Fireşte că a luat. Cum altfel ne-am fi schimbat locurile? Îmi pare rău, n-am vrut să ştii, n-am vrut să te rănesc....

– Să mă răneşti! Eşti nebună? După ce săptămîni de zile m-ai minţit, m-ai luat drept un prost, acum îmi spui că n-ai vrut să mă răneşti?

– Îmi dau seama cum sună. Se uita prin fereastra rece la luminile oraşului, distorsionate de ploaie. Dar ţi-am spus, nu ne-am gîndit niciodată să dureze mai mult de o săptămînă. Stephanie simţea că trebuia să plece departe cîteva zile, să se gîndească la problemele pe care le avea cu Cliff şi cu tine, la preocupările legate de bani, la slujba de la Stamford...

– Ţi-a trîmbiţat toate intimităţile noastre?

– Fireşte că nu. Nu a intrat nici măcar în detalii. Dar ştiam că avea nevoie să fie o vreme departe de toate astea şi în aceeaşi situaţie eram şi eu; şi în viaţa mea existau tensiuni – probleme la care trebuia să mă gîndesc. Şi atunci ne-a venit ideea de a petrece o săptămînă în viaţa celeilalte....

– Cine a avut ideea?

– Eu, zise ea repede. Prea repede.

– Minţi. A fost ideea ei, nu-i aşa?

– Nu-mi amintesc. Ce importanţă mai are acum?

– Nu poţi măcar o dată în toată această nenorocită treabă să spui adevărul curat?

– A fost ideea lui Stephanie. Iar eu am acceptat.

– Să schimbaţi locurile. Şi apoi?

– Ne-am gîndit că am putea privi la vieţile noastre dintr-un alt unghi, să ne înţelegem pe noi înşine mai bine – în ce punct de aflăm şi spre ce vrem să mergem. Şi pe urmă am fi revenit fiecare la locurile noastre. Nimeni nu ar

fi ştiut. I-am spus lui Stephanie că n-aş putea să mă culc cu tine şi ea mi-a zis că se întîmplă atît de rar...

Faţa i s-a întunecat, liniile i s-au adîncit şi înăsprit în jurul gurii.

– Dar ai făcut-o, nu-i aşa? Şi, pe Dumnezeul meu, ai fost bună, nu-i aşa? N-ai făcut decît să joci teatru; şi eu care te-am adus aici din nou ca un romantic tîmpit ce sînt... Te-ai distrat, nu-i aşa, noapte de noapte, şi eu am crezut totul, am luat drept...

– N-a fost o minciună. Nu înţelegi? Garth, te rog, încearcă să înţelegi. M-am îndrăgostit de tine. N-am vrut; am încercat să nu se întîmple aşa, dar m-am îndrăgostit de tine cu mult înainte chiar să recunosc eu însămi. Şi apoi, cînd mi-am·dat seama, am vrut să mă întorc imediat la Londra, dar Stephanie voia să meargă într-o... dar încheietura mea nu se vindecase şi ne-am temut că dacă o să schimbăm locurile atunci tu ai să descoperi...

– Unde a vrut să se ducă Stephanie?

– Voia să vină acasă, la tine. Dar pînă cînd încheietura mea...

– Unde a vrut să se ducă înainte să vină acasă la mine şi la copiii ei?

– Nu contează.

– La dracu', nu mă trata ca pe un copil căruia nu-i poţi spune adevărul. Asta ai făcut de la început. Acum este puţin cam tîrziu pentru asta. Unde voia să se ducă?

– Într-o croazieră. Pentru că eu fusesem în atîtea şi ea nu fusese niciodată.

– Cu cine?

– Cu un grup de oameni.

– Cu alte cuvinte îşi găsise pe altcineva.

– Garth, ce importanţă mai are asta? Ea este moartă. Te-a iubit pe tine şi i-a iubit pe copii, voia să se întoarcă şi să stea cu tine şi să facă în aşa fel, încît căsătoria voastră să meargă bine şi apoi a fost ucisă. Nimic altceva nu contează.

– Nimic altceva nu contează. E convenabil aşa, nu? Aşa te împaci cu tine, nu? Îţi spun eu ce contează: trei nenorocite de luni. Trei luni în care ai minţit doi copii care te iubesc şi au încredere în tine. Trei luni în care ţi-ai minţit prietenii care şi-au făcut griji în legătură cu tine şi

te-au ajutat cînd ţi-ai rupt nenorocita aia de încheietură. Trei luni de minciuni în care eu găseam tot felul de explicaţii pentru comportarea ta şi credeam că încerci să refaci căsnicia noastră! Trei luni de zîmbete şi sărutări şi cîteva seri de dragoste deosebit de pasionată. Trei luni de înşelătorie – şi ai făcut-o bine, trebuie să recunosc, te felicit pentru modul remarcabil...

– Opreşte-te, opreşte-te, nu-ţi dai seama, nu am fost întotdeauna sigură cine sînt.

S-a oprit din mers. Faţa lui a căpătat un aer de curiozitate – omul de ştiinţă care auzea ceva nou şi interesant – dar a împins în lături gîndul ăsta; a făcut chiar o mişcare cu mîinile ca şi cum l-ar fi împins departe şi a lăsat mînia să-l copleşească din nou, ca şi cum ea n-ar fi spus nimic.

– Şi cît mai aveai de gînd să joci această mică înşelătorie? Pînă dispărea noutatea? Pînă cînd copiii şi eu începeam să te călcăm pe nervi? Pînă cînd considerai tu că este timpul să te întorci la prietenii tăi strălucitori şi la vîrtejul tău social?

– Nu este drept, a murmurat ea. S-a întors spre fereastră şi a spus cu voce tare: S-a terminat. Răsuflarea a aburit geamul şi urmărea cum cercul făcut se micşora pînă a dispărut.

– Ce înseamnă asta? A întors un scaun invers şi s-a aşezat încălecîndu-l. Întoarce-te, la naiba; uită-te la mine cînd vorbeşti cu mine!

Durerea din vocea lui a pătruns-o ca un cuţit şi Sabrina a simţit că sîngerează din cauza mîniei şi durerii lui. Genunchii i-au cedat şi s-a îndreptat clătinîndu-se spre sofa.

– Ştiai că de aici plec la Londra. Mi-am cumpărat biletul de avion azi după-amiază, cînd erai la seminar. Aveam de gînd să-ţi spun mîine că nu mai pot trăi cu tine, că nu cred că putem face ca mariajul nostru...

– Nu al nostru, lady!

– Încerc să-ţi relatez ce aveam de gînd să-ţi spun. Că nu cred că mai putem face ca mariajul nostru să meargă şi că intenţionez să rămîn la Londra pentru totdeauna.

– După modul remarcabil în care ai simulat dragostea, în pat şi altminteri, după ce te-ai ocupat de Rita McMillan, după ce ţi-ai jucat atît de bine rolul, încît ai reuşit cu

adevărat să dai iluzia unei familii... Vocea i s-a frînt şi a trebuit să se oprească un moment. După toate astea, a continuat el răguşit, şi purtîndu-te în continuare ca şi cînd aveam într-adevăr o căsnicie, aveai de gînd să spui că ea nu merge!

Mîinile Sabrinei erau reci şi ţepene şi, încrucişîndu-şi braţele, le-a vîrît la subţiori.

– Nu am simulat niciodată nimic şi nici nu am jucat teatru cu tine sau cu Penny şi Cliff. Nu aveam de gînd să continui. Vă iubesc pe toţi atît de mult, încît sufăr din cauza asta. Dar acum s-a terminat. Vocea i-a devenit mai puternică. După înmormîntare m-am întors la tine ca să-ţi spun adevărul, ca să pun capăt tuturor minciunilor şi apoi să mă duc la părinţii mei să le spun şi lor, după care să mă întorc la Londra. Dar ai adus copiii la aeroport şi nu puteam să-ţi spun în faţa lor, iar mai tîrziu, acasă, am văzut scrisoarea şi am ştiut că trebuie să rămîn şi să te ajut.

– Nu ţi-am cerut să mă ajuţi. Nu aveam nevoie de ajutorul tău şi nici nu-l doream.

– Ba da, aveai. Erai îngrijorat şi, indiferent cu ce nume mi te adresai, mă iubeai şi voiai să rămîn cu tine. Garth, iubitul meu...

– Nu-mi spune aşa!

Ea s-a prăbuşit ca şi cum ar fi lovit-o.

– Nu, desigur, nu am nici un drept. Dar încerc să-ţi spun că atunci singura minciună era numele meu. Tot ce am simţit pentru tine era adevărat. Te iubesc şi am avut o căsnicie minunată...

– N-am avut nici un fel de căsnicie! Ce fel de monstru eşti încît să profiţi de pe urma morţii surorii tale?

Sabrina a izbucnit în plîns. Suspinele îi zguduiau trupul şi s-a făcut ghem pe canapea, cu faţa în mîini. Garth, încordat în scaunul lui, sfîşiat, dorea să o ia în braţe şi să o liniştească, văzînd în minte corpul ei, rîsul ei, dragostea din ochii ei – şi dispreţuind-o pe ea, dispreţuindu-se pe el.

– Ridică-te, zise el cu voce goală. Şi ieşi afară de aici. Nu pot să suport să mă uit la tine. Întoarce-te la cei de teapa ta; acolo-ţi este locul.

– Nu. Locul meu nu mai este acolo. S-a îndreptat

orbeşte spre baie şi Garth a auzit apa curgînd. În cîteva minute s-a întors, cu faţa spălată, paloarea îngrozitoare a pielii făcînd-o să pară ca de ceară. Şuviţe de păr umed i se încreţiseră pe frunte. Sabrina Longworth este moartă. A murit cînd s-a scufundat *Lafitte.* Acum sînt o alta; nici măcar nu mai ştiu cine sînt. Mă întorc la Londra ca Stephanie, aşa încît nimeni nu o să afle vreodată ce s-a întîmplat. În felul ăsta ştiu că adevărul nu va ajunge accidental la tine şi la copii, decît dacă te hotărăşti tu să-l spui. Am de gînd să-l ţin secret, şi aşa voi face, numai dacă tu decizi să-l dezvălui. Dar asta va fi decizia ta. Pentru că, oricum, eu am devenit altcineva.

Şi-a pus blazerul din piele verde pe care Garth i-l cumpărase la San Francisco şi s-a îmbrăcat cu mantoul.

– Vreau să ştii că îi iubesc pe Penny şi pe Cliff. Îmi sînt tare dragi, dragostea lor înseamnă atît de mult pentru mine... Nu am avut niciodată copii şi nu m-am prefăcut cu ei; a fost atît de minunat să-i iubesc şi să ştiu că şi ei mă iubesc pe mine... A plecat capul şi a aşteptat pînă şi-a recăpătat controlul asupra vocii. Şi pe tine, dragul meu, te iubesc din toată inima, mai mult decît îţi voi putea spune vreodată. Ştiu că nu vrei să auzi asta, dar tu eşti viaţa mea, tot ce am visat, tot ce am sperat că aş putea găsi într-o zi. Am vrut să te fac fericit. Totul a ieşit pe dos, ştiu; ţi-am făcut un lucru îngrozitor şi am ştiut de la început că nu putea să sfîrşească bine, dar înainte să plec voiam să pot să te ajut o ultimă dată, să fac tot ce puteam...

Garth îşi ţinea capul plecat, sprijinindu-şi fruntea în mînă.

– Ieşi afară, zise el. Şi plîngea.

Sabrina s-a aplecat să-şi ia valiza, apoi s-a îndreptat spre uşă. Majoritatea lucrurilor din ea erau ale lui Stephanie. A lăsat-o pe podea, lîngă a lui Garth, şi-a luat geanta de umăr şi a deschis uşa. A rămas un moment în uşă, privind înapoi spre capul lui, spre părul lui negru, bogat şi presărat ici-colo cu fire albe, văzînd în minte şuviţele care-i cădeau pe frunte cînd se apleca în faţă în felul ăsta... Dragostea mea, dragostea mea, iartă-mă!

Crezînd că a plecat, Garth s-a întors şi a văzut-o urmărindu-l din uşă.

– La dracu'! Ieşi afară, a strigat el printre lacrimi. Şi

lasă-mă să-mi plîng soţia!

A ieşit repede şi a închis încet uşa după ea, sprijinindu-se de partea cealaltă, inima bătîndu-i să-i sară din piept. Se terminase. A atins uşa cu degetele. „Te iubesc", a zis ea încet şi s-a întors, pornind spre lift. S-a forţat să stea dreaptă, cu capul sus, în timp ce părăsea hotelul ieşind afară în ploaie.

CAPITOLUL 21

Doamna Thirkell tocmai se întorsese de la piaţă, fiind preocupată de umbrelă şi de pachetele umede în faţa uşii de la intrare, cînd s-a oprit un taxi.

– Doamnă Andersen, a exclamat ea şi stînd în ploaia care cădea cu găleata a ţinut uşa deschisă în timp ce Sabrina a plătit şoferul şi a intrat fuga în casă. Poftim, poftim, oh, ce fericită sînt că vă văd! Lăsaţi-mă să vă iau haina şi pălăria; în salon focul este făcut şi la fel şi în dormitorul doamnei mele... în dormitorul dumneavoastră. Am să vă aduc imediat nişte ceai. Unde aţi vrea să urcaţi întîi?

– În camera mea, doamnă Thirkell. Şi te rog la ceai adu-mi şi brioşe şi gem. Doamna Martel este acasă?

– Nu, milady, tocmai a plecat. Doamna Thirkell şi-a încreţit fruntea a confuzie. Îmi pare rău, am vrut să spun doamnă Andersen. Semănaţi atît de mult....

– Nu-i nimic, nu trebuie să te scuzi. Sabrina s-a întors ca să pornească pe scări. Atîţia alţii nu au putut să ne deosebească!

– Dar, doamnă Andersen, unde vă este bagajul?

– Nu am bagaj. Cînd aduci ceaiul, doamnă Thirkell, te rog adu-mi şi poşta şi *Times*-ul de azi.

– Da, milady.

Sabrina a zîmbit uşor şi a urcat scările spre camera ei, oprindu- se la etajul al treilea ca să se uite la un buchet de garoafe roz şi roşii pe pian. *„Pe diseară"* – scria pe o carte de vizită. Gabrielle are un admirator. Să fie Brooks? Jolie spusese că ei au luat cina împreună. Ei bine, o să-i povestească curînd Gabrielle. În amănunţime. A privit în

jur salonul liniştit, strălucind în lumina moale a lămpii. Doamna Thirkell nu a stat cu mîinile în sîn; totul era aşa cum trebuia să fie.

Cu excepţia faptului că era gol, fără rîsete de copii şi fără vocea mîngîietoare a unui soţ.

În dormitorul de la etajul al patrulea s-a aşezat în genunchi în faţa focului din cămin şi şi-a dat seama că nu putea să se mai ridice. Era atît de obosită, iar picioarele o trăgeau în jos, încît a rămas acolo unde era, rezemîndu-se de o canapea şi urmărind jocul flăcărilor cu ochii pe jumătate închişi. Gîndurile îi erau grele şi încete, îndepărtîndu-se de o cameră de hotel din New York şi concentrîndu-se lent pe ziua de astăzi şi de mîine şi pe toate săptămînile care urmau, săptămîni goale, fără familia ei, ore lungi în care să-şi facă o viaţă nouă care nu era nici a ei nici a lui Stephanie. Cum să făuresc o viaţă pentru o persoană care nu a existat niciodată înainte?

Cînd doamna Thirkell a bătut la uşă şi a adus tava cu ceai, s-a ridicat şi s-a aşezat la masa rotundă de lîngă fereastră. A privit spre micul vraf de scrisori.

– De restul s-a ocupat Sidney Jones?

– Le ia în fiecare zi. Doamna Thirkell ezită, doamnă Andersen, pot să vă întreb... rămîneţi multă vreme? O să primiţi lume? Sau v-aţi întors ca să vindeţi casa? Vedeţi, nu ştiu ce planuri să-mi fac...

Sabrina îşi privea imaginea curbată reflectată în ceainicul de argint şi imaginea ceainicului elegant în geamul ud de ploaie. Totul există în dublu exemplar. Cîndva, şi eu eram în dublu exemplar.

– Voi rămîne permanent, doamnă Thirkell. Era prima dată cînd spunea cuvintele cu voce tare; erau ca nişte lovituri puternice, care ţintuiau un copac. Sper că vei sta cu mine aşa cum ai stat şi cu sora mea.

– Oh, da, fireşte că voi rămîne, nici nu mi-aş dori altceva. Dar soţul dumneavoastră, doamnă? Copiii? Casa dumneavoastră din America?

– Asta este casa mea, zise Sabrina categorică. Copiii sînt cu tatăl lor şi merg la şcoală, acolo unde le este locul. Trebuie să mai spun ceva; nu-i pot lăsa pe oameni să creadă că pur şi simplu i-am abandonat. Poate că la vară au să vină la mine. Nu văd *Times*-ul pe tavă.

– Oh, Doamne, am uitat, s-au întîmplat atîtea lucruri şi toate deodată! Îl aduc imediat, doamnă, şi mă întorc la piaţă pentru că nu am cumpărat suficient de mîncare. Veţi avea oaspeţi?

– Nu pentru început. Dar am să mănînc acasă.

Doamna Thirkell a ieşit, s-a întors cu ziarul şi a plecat din nou, controlîndu-şi admirabil curiozitatea. Cînd s-a întors, după o oră, ca să ia tava, Sabrina se schimbase într-un halat moale de lînă şi şedea pe fotoliu din faţa focului.

– Doamnă Andersen, va fi o cinste pentru mine să rămîn cu dumneavoastră. Am avut cea mai mare stimă şi afecţiune pentru lady Longworth şi îi simt foarte mult lipsa. Dacă pot să rămîn cu dumneavoastră ar fi aproape ca şi cum nu aş fi pierdut-o.

– Mulţumesc, zise Sabrina. Apreciez lucrul ăsta mai mult decît îţi pot spune.

Şi nici una dintre ele nu s-a mai referit vreodată la ciudata sosire neanunţată din America a lui Stephanie Andersen, fără bagaj, pentru a face din casa de la Londra căminul ei permanent şi a trăi viaţa surorii ei.

Şi totuşi exista un alt cămin, cu camere umbroase, cu zgomote de paşi şi voci, care se crampona la marginea gîndurilor ei, indiferent ce ar fi făcut. Toată noaptea, fără să se poată odihni între cearceafurile de mătase, se întindea după mîna lui Garth sau se întorcea să găsească căldura trupului lui şi cercul protector al braţelor lui ori de cîte ori începea să moţăie. Dar nu era nimic, nimic, şi de fiecare dată se trezea cu o tresărire provocată de perceperea realităţii şi de aducerile aminte şi cu o goliciune interioară egalată numai de patul gol şi de casa ei tăcută, întunecoasă.

Dar dimineaţa, în drum spre magazin, plănuia prima zi a noii ei vieţi. Nicholas şi Brian la *Ambassadors,* o întîlnire cu Sidney în legătură cu situaţia financiară, prînzul cu Gabrielle şi cumpărături. Şi în cîteva zile va începe să-şi sune prietenii şi să-i anunţe că era aici.

La *Ambassadors,* Nicholas şi Brian discutau despre o mică fisură în dulapul de lemn de magnolie vopsit în roşu şi datat din 1766. Sertarele părţii de jos erau decorate cu plăcuţe pătrate din porţelan de *Sèvres;* dulapul de sus

avea plăcuţe rotunde încrustate în mijlocul uşilor; iar deasupra dulapului se afla un ceas aurit cu două braţe de fiecare parte, ca două mîini înălţate într-o rugă, în vîrf cu două figuri de ebonită. Din uşă Sabrina privea amuzată frumuseţea absurdă a piesei.

– Unde ai găsit-o? a întrebat ea intrînd. Nu am mai văzut un *Carlin* de ani de zile.

Nicholas a sărit punîndu-şi mîinile la piept.

– Draga mea Stephanie! Ce surpriză! Nu am avut nici cea mai mică idee... Trebuia să ne fi anunţat...

– Brian, zise Sabrina, şi tu ai probleme cu inima?

– Nu, zise el zîmbind în timp ce-i lua mîna. Mă bucur să vă văd. A dat din cap gînditoare.

– Nicholas, te rog să vii în birou la mine. Brian, vrei să ai grijă de magazin?

– Desigur.

– Şi în cîteva minute aş vrea să vorbesc şi cu tine.

– Desigur.

– Spune-mi, dragă Stephanie, cum ai ştiut că mobila este un *Martin Carlin?* Sabrina nu ne-a spus niciodată că cunoştinţele tale sînt atît de vaste. Sînt impresionat; se pare că sînt multe lucruri pe care nu le cunoaştem despre tine.

S-a aşezat la masa de cireş, trecîndu-şi degetele peste suprafaţa lustruită.

– Nicholas, înţeleg preocuparea ta. Te temi că voi interveni în conducerea magazinului sau că-l voi vinde altcuiva. Vreau să-ţi clarific cîteva lucruri. În primul rînd, *Ambassadors* nu este de vînzare nici pentru tine, nici pentru nimeni altcineva. În al doilea rînd, intenţionz să mă ocup de el, aşa cum a făcut şi Sabrina, dar cu participarea ta. Aşa că vezi, nu trebuie să-ţi faci probleme.

– Draga mea....

– Scuză-mă. S-a dus la uşă. Brian, poţi să ne dai puţin ceai, te rog? Şi cîteva cornuri. S-a întors la scaunul ei şi a privit la Nicholas. În ultimele noastre convorbiri telefonice am avut impresia că ai de gînd să-mi ascunzi probleme de inventar şi financiare.

– Draga mea Stephanie!

– Fireşte, întrucît Brian ţine registrele, iar Sidney îl controlează pe Brian, ar trebui să fii foarte deştept. Dar amîn-

doi ştim că eşti deştept. M-am gîndit că o convorbire particulară m-ar scuti să mai vorbesc cu Brian sau cu Sidney.

A urmat o pauză. Energia care-l ţinea pe Nicholas într-o permanentă mişcare dispăruse.

– Înţelegi, Spteh, nu aveam nici cea mai mică idee cînd ai să te întorci, sau pentru cît timp, sau dacă ai să te mai întorci vreodată. Chiar şi acum, deşi spui că te vei ocupa de magazin, nu-mi dau seama cum o să poţi face asta din America. Noi sîntem cei care avem responsabilitatea treburilor curente pentru...

– Am venit ca să rămîn, Nicholas. Să trăiesc în casa mea din Codogan Square şi să conduc *Ambassadors.*

– Ţi-ai părăsit soţul? Şi copiii?

– Sînt aici ca să rămîn. Nu este nevoie să discutăm mai mult. În ce priveşte parteneriatul pe care îl doreai cu Sabrina, îţi propun următorul aranjament; vei conduce *Ambassadors* şi *Blackford's* şi vei cumpăra de la intermediari. Eu voi cumpăra la licitaţii pentru ambele magazine şi mă voi ocupa de toate decorările şi restaurările de case. Brian se va ocupa de birou – facturi, declaraţii bancare, corespondenţă şi altele – pentru *Ambassadors,* iar Amelia pentru *Blackford's.* Împărţirea fondurilor între noi o vom face cu ajutorul lui Sidney Jones. Îţi convine aşa?

Fără cuvinte, Nicholas a dat din cap.

– Eu voi avea împuternicirea de a controla registrele lui Brian şi ale Ameliei, întrucît finanţele noastre se vor întrepătrunde. Tu cu Brian şi cu mine ne vom consulta cu regularitate în legătură cu ceea ce cumpărăm şi vindem, cu operaţiuni combinate acolo unde este posibil pentru a face economii. Ţi se pare realizabil pentru tine tot acest aranjament?

– Stephanie, Nicholas şi-a dres vocea. În China erai atît de tăcută. Te-ai schimbat oare pentru că Sabrina nu avea încredere în mine?

– Dimpotrivă. Ea avea încredere în tine. Dar în ultimele cîteva săptămîni, la telefon, te-am găsit cam evaziv. Nu voi tolera asta.

– Te asigur, Stephanie...

– O să-i cer lui Sidney să înceapă să lucreze la documente de mîine. Îţi convine?

– Foarte ciudat, ştii... Semeni atît de mult cu Sabrina. Ciudat. Voi amîndouă gîndeaţi destul de des la fel?

– Des. S-a ridicat şi i-a întins mîna. Nicholas, vom fi prieteni?

El a sărit în sus.

– Da, sigur că da. Nu am fost întotdeauna prieteni? De fapt cu altcineva n-aş fi putut accepta atît de repede un parteneriat. Dar tu eşti cu adevărat extraordinară, draga mea. Şi apoi trebuie să-ţi spun că în aceste ultime săptămîni am descoperit ce reputaţie remarcabilă a dobîndit Sabrina pentru *Ambassadors.* Dacă priceperea ta este ca a ei, aşa cum pare să fie siguranţa de sine, vom avea un viitor uluitor. Într-adevăr, nici nu se poate spune în cuvinte pînă unde putem să mergem.

– Da, m-am gîndit că aşa o să spui. A zîmbit atît de încîntată încît lui Nicholas i-au trebuit cîteva minute bune înainte să-şi dea seama cît de bine i-a înţeles ea dorinţa de a fi partener la *Ambassadors.* Acum, înainte să vorbesc cu Brian, ce propunere ai pentru salariul lui? Poate un mic procent din afacere?

Nicholas era derutat. După ce luase iniţiativa, aşa cum ar fi făcut Sabrina, i-a cerut sfatul, aşa cum ar fi făcut Stephanie. Ori, a înţeles el deodată, ca şi cum ar fi fost deja parteneri. A făcut o sugestie. Cînd ea l-a încurajat, a mai făcut una şi în curînd puneau la cale aranjamente care să le convină amîndurora.

– Am să-l aduc înăuntru, zise Nicholas şi apoi s-a înălţat uşor pe vîrfuri şi a sărutat-o pe obraz. Remarcabil, a zis el şi a părăsit biroul.

Aşteptîndu-i pe cei doi, Sabrina stătea în picioare lîngă fereastră, simţindu-şi sîngele pulsînd. Îşi încercase norocul presupunînd că Nicholas, reţinînd pentru el informaţii, se pregătea să încerce să preia *Ambassadors* de la ea. Şi, pentru că ea avusese dreptate, acum deţinea controlul total, energia, hotărîrea şi priceperea ei fiind intacte. Avînd siguranţa celor două magazine şi pe Nicholas şi pe Brian cu care să împartă munca, se va specializa în restaurare şi decorare şi îşi va umple serile cu o viaţă socială selectivă, întîlnindu-se numai cu acei oameni pe care dorea într-adevăr să-i vadă şi nu cu toată lumea care-i putea fi utilă pentru afaceri.

Şi dacă se va concentra pe toate astea, îşi va putea făuri o nouă viaţă şi va putea ţine ascunse într-un colţişor al minţii ei rîsetele celor doi copii şi vocea mîngîietoare a unui soţ.

– Vii să luăm prînzul? zise Gabrielle, întrerupîndu-i gîndurile. Scuză-mă că-ţi întrerup munca, dar am crezut că s-ar putea să uiţi. Şi toată dimineaţa am ars de nerăbdare să ne vedem.

– Este în regulă, Gabrielle, acum putem să mergem.

Au mers pe jos spre *Le Suquet* pentru că Gabrielle voia peşte.

– O să se spargă farfuria de atîtea fructe de mare! Este prea mult pentru mine, dar sînt atît de frumoase că nu pot rezista. Oh, nici nu ştii cît de fericită sînt că eşti aici. Nici nu ştii ce îngrozitor este să nu ai pe nimeni cu care să poţi vorbi. Oh, la naiba, fireşte că ştii, ce naiba spun? Stephanie, vrei să-mi interzici să vorbesc sau să-mi zici să tac pur şi simplu şi să mănînc?

– Nici una, nici alta. Sabrina se trezi rîzînd. Amestecul de copilărie cultivată şi de reală vulnerabilitate al lui Gabrielle era exact ce îi trebuia. Îmi face bine, se gîndi ea, să am pe cineva lîngă mine de care să mă preocup. Vorbeşte-mi despre Brooks, îi zise ea.

Gabrielle împărţi fructele de mare între ele şi-şi unse cu unt o a doua chiflă.

– Mi-e o foame teribilă. De săptămîni de zile nu am mai mîncat, iar acum mănînc tot timpul. Vrea să se însoare cu mine. I-am spus că trebuie să vorbesc mai întîi cu tine.

– De ce?

– Pentru că pentru mine tu eşti ca Sabrina şi, fireşte, trebuie că ţi-a vorbit de mine şi nu am pe nimeni altcineva. Mai este Alexandra, dar ea este la Rio, şi oricum ea nu m-a plăcut niciodată. Aveam de gînd să te sun în America, dar acum eşti aici. Nu ţi-e dor de copii?

– Ba da.

– Şi de soţul tău?

– Aveai de gînd să-mi vorbeşti de Brooks.

– Ai dreptate, asta voiam. Ei bine, i-a găsit pe spionii lui. Unul, de la biroul din Londra, a vîndut denumirile comerciale şi strategia de marketing firmei *Rymer Co*-

metic, şi altul, de la fabrica din Berna, le-a vîndut formulele chimice. De asta i-a trebuit atîta timp ca să-i descopere; ştia că nimeni altcineva nu putea să aibă ambele informaţii cu excepţia mea.

– Dar de ce a crezut că ai făcut-o tu?

– Cel de la Berna, spionul, a spus cuiva că eu vînd informaţii firmei *Rymer.* Cînd zvonul s-a răspîndit, cineva i-a scris lui Brooks. Iar atunci *Rymer* a scos pe piaţă întreaga linie de cosmetice a lui Brooks şi el a pierdut milioane şi m-a acuzat pe mine pentru că eu avem acces la documentele lui personale. A făcut o serie de legături şi m-a alungat. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără Sabrina. Eu nu am avut niciodată încredere în mine cum avea ea şi nici forţa ta. Voi două reuşeaţi întotdeaun să depăşiţi momentele dificile, presupun, pentru că vă aveaţi una pe alta. Eu nu am avut niciodată... Oh, la naiba, iartă-mă Stephanie, iar am făcut-o. Trebuie să-i simţi teribil lipsa.

Sabrina tăcea, aşteptînd să-i treacă valul de durere şi de singurătate. Şeful de sală s-a apropiat şi s-a înclinat în faţa ei.

– Doamnă Andersen, dorim să vă transmitem condoleanţele noastre. O admiram cu toţii pe lady Longworth; era amabilă şi deosebit de atentă cu toată lumea.

Sabrina şi-a înclinat capul în semn de mulţumire. Durerea fusese împinsă în spatele dorului, dureros şi fierbinte, care era acolo, permanent – Stephanie, Garth, Penny, Cliff, o mie de ocazii ratate.

– Ţi-ar plăcea să te căsătoreşti în Gadogan Square? a întrebat-o ea pe Gabrielle.

– Oh, Stephanie, am putea? Ce minunat ar fi! M-am gîndit la asta, dar, fireşte, era imposibil fără tine, dar acum, că eşti aici, totul va fi perfect.

– Vino vineri la cină cu Brooks şi o să facem planurile pentru căsătoria voastră. Doamna Thirkell va trebui să ştie cîţi oaspeţi or să fie.

– Şi ai să stai lîngă mine la ceremonie? Întotdeauna mi-am dorit să fac... Stephanie, te deranjează dacă mă gîndesc la tine ca la Sabrina? Voi două... este foarte derutant, ştii?

– Ştiu.

După prînz, Sabrina mai avea de îndeplinit o promi-

siune pe care o făcuse. La Peter Dale, la *Royal Opera Arcade* în Pall Mall, a scotocit printre armuri vechi.

– Nu una completă, i-a explicat ea proprietarului. Ceva mai mic...

– Un moment, am ceva. O cunoscuse pe Sabrina şi după ce şi-a exprimat compasiunea cu o voce care scîrţîia ca armurile pe care le vindea, a dispărut în spatele unui mic magazin ca să se întoarcă cu un mic scut frumos decorat cu un grifon care apăra un donjon. Era perfect, se gîndea Sabrina în timp ce completa cecul, imaginîndu-şi-l pe Cliff fălindu-se cu el şi apoi atîrnîndu-l pe peretele din camera lui pentru a-i aminti că a avut cîndva o mamă iubitoare.

La *Falkiner's* a luat o trusă pentru Penny – hîrtie japoneză, acuarele, coli marmorate în modele fantastice şi pergament cu marginile foarte fine. La *Newton* şi *Winsor* a cumpărat cea mai mare cutie de acuarele în ulei şi apoi, gîndindu-se cît de încîntată o să fie Penny, s-a oprit la *Collett's* de unde a cumpărat un set de pensule orientale.

– Brian, i-a spus ea cînd s-a întors la *Ambassadors*, cum poate trimite cineva obiectele astea voluminoase în America?

– Tot aşa cum trimitem obiectele de artă voluminoase. Lăsaţi pe mine, doamnă Andersen.

– Aşteaptă, mai am de făcut ceva. A dispărut în biroul ei şi s-a întors după cîteva momente cu un plic închis. Le trimiţi pe toate la această adresă.

Un scut, materiale necesare pentru pictură, o scrisoare.

Dragii mei Penny şi Cliff: Mă gîndesc la voi şi îmi este dor de voi, şi de fiecare dată cînd închid ochii imaginea voastră îmi apare foarte clar. Nu pot să ajung peste ocean să vă îmbrăţişez, aşa că vă trimit în schimb darurile pe care vi le-am promis, ca să le aveţi de Crăciun. Vă iubesc pe amîndoi.

Şi o notă pentru Garth.

Indiferent ce hotărăşti să le spui lui Penny şi lui Cliff, te rog, lasă-i să primească darurile astea. Nu am să le mai

scriu sau să le mai trimit nimic altceva dacă-mi vei spune că nu pot să o fac, dar le-am promis că le trimit daruri imediat ce ajung la Londra. Te rog, lasă-mă să-mi ţin promisiunea. Este ultima favoare pe care ţi-o cer.

Nu mai avea ce să facă acum pentru familia ei decît să tînjească după ei şi să aştepte ca dorul ei, dureros şi fierbinte, să se stingă cu încetul. Dar uitase de maică-sa.

Laura sunase sîmbătă la prînz, în timp ce Sabrina şi Gabrielle se pregăteau să iasă în oraş ca să cumpere o rochie pentru nuntă.

– Stephanie, pentru Dumnezeu, ce se întîmplă? Garth spune că o să stai pentru totdeauna la Londra. Ce înseamnă asta?

– Exact ce auzi, mamă. Că am să trăiesc acum aici.

– Şi Garth şi copiii tăi?

– Mamă, tu ştii răspunsul – ei sînt la Evanston.

– Ţi-ai părăsit copiii?

– I-am lăsat... Da. Au rămas cu Garth.

– Şi l-ai părăsit şi pe el?

– Da.

– Pentru cît timp?

– Pentru... Atît cît va fi necesar.

– Necesar! Să faci ce? Să distrugi o căsătorie minunată, un cămin frumos, vieţile a doi...

– Mamă, te rog, nu...

– De ce să nu vorbesc? Ştii la ce ai dat cu piciorul? La cel mai bun...

– Mamă, opreşte-te, te rog. Am hotărît împreună cu Garth că trebuie să plec. Am suferit destul fără ca să mai torni şi tu gaz peste foc. Într-o zi poate am să-ţi pot spune întreaga poveste, dar acum nu. Nu trebuie decît să ai încredere în mine că fac ceea ce trebuie să fac.

– Stephanie, îl auzi pe Gordon la celălalt telefon, cu o voce ca un firicel. Nu-l mai iubeşti pe Garth?

Îl iubesc din toată inima. Îl iubesc şi mai mult cu toate amintirile care mă obsedează şi care nu mă părăsesc în lungile nopţi fără de sfîrşit.

– Există lucruri despre care nu pot să vorbesc, i-a răspuns ea. Trebuie să mă credeţi şi să aveţi încredere în mine. Îmi pare rău că v-am făcut nefericiţi...

– Atît de curînd după Sabrina, plîngea Laura. Ai fi putut să mai aştepţi ca să nu primim două lovituri deodată.

– Da, mamă. A acţionat egoismul din mine. Îmi cer scuze.

– N-am nevoie acum de sarcasmul tău...

– Ce ai să faci? le-a întrerupt Gordon. Singură la Londra!

– M-am asociat cu Nicholas Blackford, care va conduce magazinul. O să păstrez casa Sabrinei, o să-mi fac prieteni, o să-mi fac o viaţă a mea.

– Groaznic, murmura Laura. Groaznic. Ultimul lucru la care ne-am fi aşteptat. Eram atît de siguri de tine.

– Da. Îmi pare rău că v-am înşelat aşteptările.

– Dar ai să te întorci, nu-i aşa? Ai să-ţi limpezeşti gîndurile şi ai să te întorci la familia ta. În ziua de astăzi femeile fac aşa, ceva citeşti despre asta tot timpul: cineva care pare perfect fericit se trezeşte deodată şi hotărăşte că are nevoie de spaţiu, ce-o mai fi însemnînd şi asta! Eu nu înţeleg la ce se gîndesc aceste femei cînd spun că au nevoie de spaţiu. Cele mai multe dintre ele au în vedere un iubit. Asta îţi doreşti şi tu?

– Nu.

– Ei bine, dacă asta vrei, ia-ţi unul, linişteşte-te, şi apoi întoarce-te la familia ta. Dacă nu cauţi un iubit, atunci ce naiba urmăreşti? O carieră? Ai una, în locşorul ăla, cum se numeşte, *Collectibles.* Vrei să-ţi faci o altă carieră?

– Nu.

– Atunci ce urmăreşti? Ce te aştepţi să descoperi trăind în casa Sabrinei şi ocupîndu-te de magazinul ei? Sabrina nu a răspuns. Stephanie? Stephanie, vrei să încerci să te prefaci că eşti Sabrina? Îmi aduc aminte că vorbea mereu despre viaţa ei strălucitoare de la Londra, despre succesele ei... şi cred că şi eu te-am încurajat... Asta încerci să faci? În sfîrşit, după toţi aceşti ani, să încerci să devii Sabrina?

– Mamă, vocea Sabrinei s-a frînt între un rîs involuntar şi un suspin. Încerc să fiu eu însămi.

– Şi ştii care din voi două? întrebă Gordon.

– Nu întotdeauna, a răspuns ea, dar am să descopăr.

Ce simplu sună: Să descopăr. Şi am să o fac, îşi

spuse pentru sine în ziua următoare cînd se urca într-un taxi ca să meargă la Kensington Cemetery. Numai că îi va lua ceva timp.

Se îndrepta încet spre mica ridicătură de pămînt lîngă care se aflau toţi cu nu prea multă vreme în urmă. Cimitirul era cenuşiu şi umed, aşa cum şi-l amintea, estompîndu-se într-o ceaţă care făcea ca pietrele funerare să pară că se micşorează şi îşi schimbă forma.

Copacii plîngeau cu picături clar conturate, iar băltoacele de pe alei erau ca nişte mici oglinzi care reflectau norii joşi, cenuşiu pe cenuşiu.

S-a oprit lîngă mormînt, lăsînd amintirile să vină şi să plece – copilăria, şcoala, *Juliette,* vizitele la New York, vizitele la Londra, din nou copilăria, servitori împachetînd, lipsa de familiaritate a şcolilor noi, două surori care se ţineau întotdeauna de mînă. Dar a pătruns-o umezeala şi, tremurînd, s-a întors şi a plecat.

Lîngă intrarea în cimitir un bărbat înalt cobora dintr-o maşină.

– Menajera mi-a spus că eşti aici, zise Dmitri. Pot să te conduc acasă?

S-a uitat la faţa lui fină, la ochii negri sub sprîncenele groase, la liniile adînci de fiecare parte a gurii lui ferme. Intinsese mîna ca să o ajute să urce în maşină. Şi-a amintit un băieţaş care se străduia să fie curajos în timp ce bărbaţi cu cizme grele scotoceau prin cameră şi tropăiau deasupra cămării unde el ascunsese două fete din America. Doreşte să mă protejeze, se gîndi ea. Dar ochii lui erau blînzi şi nu cereau nimic. El îi oferea prietenia.

– Da, zise ea. Mi-ar face plăcere să mă duci acasă.

CAPITOLUL 22

Nimeni nu-l aştepta pe Garth la avionul de New York; de fapt nimeni nu-l aştepta decît peste două zile. Plecase de la hotel marţi dimineaţă devreme, îi telefonase lui Rolf de la aeroportul *La Guardia* pentru a-i spune că nu se va duce la întîlnirea comitetului executiv şi că ia primul avion înapoi spre Chicago. Nu dormise deloc şi din cauza

oboselii care îl ajunsese totul i se părea exagerat: prea mult zgomot, prea multă lumină, vocile se izbeau de pereți și de plafoane. Dar ajuns acasă, cînd a descuiat ușa și a intrat, tăcerea l-a copleșit. O casă goală. Penny și Cliff erau la școală. Soția lui era moartă, iar impostoarea ei la Londra. O casă tăcută, goală.

Ședea în mijlocul bucătăriei și se întreba ce să facă. Nimic din ceea ce gîndea nu-i părea că merită să fie făcut. S-a uitat la bucătăria curată, la canapea și la măsuța joasă pe care zăceau niște schițe făcute de Penny alături de o carte pe care o citise Stephanie, la masa din sufragerie. În minte i-a țîșnit o imagine: seara, foarte tîrziu, casa întunecată și liniștită. Penny și Cliff dormeau, iar el cu Stephanie ședeau amîndoi la masa rotundă, mîncînd plăcintă cu dovleac din aceeași farfurie. Numai că nu era Stephanie. Asta a fost cînd...

– NU! a strigat el, un strigăt prelung, încărcat de suferință, care a răsunat ca un ecou în casa goală. Smulgînd cartea ei de pe masă, a aruncat cu ea de perete. Foile fluturau în timp ce cădea pe podea, iar Garth s-a prăbușit pe canapea, plîngîndu-și soția și lumea lui sfărîmată.

Epuizat, a adormit, iar cînd s-a trezit era întuneric. Confuz, a bîjbîit să aprindă lumina și s-a uitat la ceas ca să-și dea seama că nu era decît cinci. A început să tremure; opriseră căldura cînd plecaseră și casa era rece. Atunci și-a amintit tot ce s-a întîmplat și a simțit cum mînia i se răspîndește în întreg corpul ca o masă vîscoasă, inseparabilă de sîngele care-i pulsa în vene, și de bătăile inimii și de vîjîitul pe care îl auzea în urechi.

Trebuia să se miște, să facă ceva, să-și ocupe mintea.

– Cel puțin să fiu practic, a zis el cu voce tare și a sunat-o pe Vivian să-i spună că întîlnirea a durat mai puțin decît se aștepta; și că într-o oră se va duce să-i ia pe Penny și pe Cliff.

– Vino la noi la cină, l-a invitat ea. Să ne povestești de New York.

– Nu de data asta.

– Atunci lasă-ți progeniturile să mănînce înainte să vii să-i iei. M-au ajutat să pregătesc masa și cred că ar trebui obligați să mănînce ce au făcut.

– E-n regulă. Atunci am să vin pe la opt.

– E bine opt. Şi, Garth, indiferent ce s-a întîmplat, mănîncă ceva. Ai să te simţi mai bine.

Deci în vocea lui se simţea totul. Ei bine, de ce nu? Cîtă durere poate suporta un om înaite ca acest lucru să fie evident pentru oricine? A despachetat, s-a spălat pe faţă, şi-a schimbat cămaşa şi a dat pe gît două scotchuri. Umplînd cu apă tăviţa pentru gheaţă, a văzut că frigiderul era plin. Cît de bine a fost ticluit totul; ticăloasa a avut grijă să-i aprovizioneze înainte să-şi ia tălpăşiţa înapoi pe terenul ei european.

A început să se plimbe prin casă, gîndurile învălmăşindu-i-se sălbatic ca rămăşiţele în urma unei explozii; nimic nu era întreg, nimic nu era solid. De ce nu şi-a dat nici un moment seama ce avea de gînd? S-a tot întrebat încercînd să înţeleagă cum de nu şi-a dat deloc seama de ce se întîmplă. Privind înapoi, amintindu-şi scăpările ei şi redresările bruşte, comportarea atipică, golurile în memorie, nu putea să înţeleagă. Era un observator instruit, un om care aduna fapte şi le analiza. De ce a putut fi atît de uşor înşelat? Nu ştia. Nu se lega nimic; nu avea nimic de ce să se agaţe, decît casa şi copiii şi de aceea trebuia să-i vadă cît mai curînd posibil; erau singurul lucru de care putea fi sigur.

A plecat devreme spre casa familiei Goodman, conducînd încet pe străzile mărginite de mormane de zăpadă. Făcu o repetiţie. Vreau să vă spun ceva la amîndoi: nu este uşor, nu este prea plăcut...

Staţi jos, amîndoi, vreau să vă vorbesc despre mama voastră....

Trebuie să vă spun că acum cîtăva vreme mama voastră a avut un accident – nu, nu pe bicicletă, un alt accident, pe un iaht, în Europa vedeţi, femeia care a trăit aici, cea care a avut accidentul pe bicicletă...

Femeia care a trăit aici, care şi-a bătut joc de noi, rîzînd de noi pentru că o iubeam şi aveam nevoie de ea în timp ce pentru ea totul nu era decît un joc...

Cum dracu' să spună un bărbat asta copiilor lui?

I-a adus pe Penny şi Cliff acasă şi toţi trei şedeau în sufragerie mîncînd îngheţată şi saleuri.

– Mami zice că asta nu este o combinaţie prea grozavă, dar mie îmi place, spuse Cliff.

– Ei nu-i place îngheţata cu murături, sări Penny. Şi cred că are dreptate.

– Asta-i şi părerea mea, admise Cliff. Tati, putem să o sunăm la Londra?

– Nu.

– De ce nu? Tu o sunai în fiecare seară cînd ea era acolo după înmormîntarea mătuşii Sabrina.

– Era altceva.

– De ce?

– Atunci era foarte nefericită...

– Ei bine, s-ar putea să fie şi acum nefericită, fără noi...

– Nu, Cliff.

– Dar de ce? Costă prea mult?

– Mai mult de un dolar minutul. Vrei să plăteşti tu?

– Da, dacă nu plăteşti tu. Dacă numai aşa pot să vorbesc cu mami.

– Tati? interveni şi Penny. De ce eşti supărat? Eşti supărat pe mami? De aia te-ai întors mai devreme acasă? Sau s-a supărat ea pe tine?

Prin mintea lui Garth trecu o undă de umor sec. Ne mîndrim cu copiii noştri inteligenţi şi apoi trebuie să ne obişnuim cu faptul că citesc în noi ca într-o carte deschisă.

Dar de ce oare aceşti copii inteligenţi nu au „citit-o" şi pe femeia asta şi nu şi-au dat seama că nu este mama lor? Pentru că sînt inocenţi şi încrezători, iar ea a profitat de ei.

– Tati?

– Este adevărat, Penny. Sînt supărat. Am să vă spun de ce. Căuta de unde să înceapă. Copiii lui îl urmăreau, feţele lor luminoase, pline de curiozitate, începînd să se umple de îngrijorare. Garth a lăsat să mai treacă un timp, incapabil să spună primul cuvînt. În cele din urmă a ridicat braţele şi le-a lăsat în jos cu resemnare. Nu o putea face. Mai tîrziu, poate, cînd va fi momentul mai potrivit. Dar nu acum.

– Sînt supărat pentru că mama voastră este la Londra, în loc să fie aici cu noi. Şi pentru că ea crede că trebuie să stea acolo o vreme, să se gîndească la viaţa ei, departe de tot ce este aici.

– Dar a făcut deja asta, zise Penny, muşcîndu-şi buzele. În China.

– Aşa este, a făcut-o. Şi vă aduceţi aminte, cînd am vorbit despre asta v-am spus că deseori oamenii simt nevoia să se distanţeze o vreme de viaţa lor de zi cu zi pentru a se gîndi altfel la ei. Dar uneori trebuie să facă asta de mai multe ori, sau pentru mai multă vreme.

– Dar cînd am vorbit ai spus că nu aveţi de gînd să divorţaţi.

Garth a simţit că i se face rău şi a strîns din dinţi. Nici un divorţ; o operaţie chirurgicală – scoasă complet din vieţile lor.

– Nu vorbim de divorţ, Penny. Uite ce tîrziu este, nu aveţi de făcut teme pentru acasă?

– Le-am făcut în după-amiaza asta, zise Cliff. Mama se mai întoarce?

– Nu ştiu.

– Se întoarce, începu să plîngă Penny. Se întoarce! Ştiu că o s-o facă. Minţi!

– Nu mint, zise Garth mai dur decît intenţiona să o spună. A coborît vocea; trebuia să-i facă să înţeleagă. Penny, uneori oamenii fac lucruri care s-ar putea să-ţi pară că nu sînt drepte sau că nu au nici o raţiune, dar asta nu înseamnă că sînt greşite. Eu şi mama voastră am avut... o neînţelegere în legătură cu ceva şi ea a considerat că trebuie să se întoarcă la Londra pentru o vreme. Ştiaţi că oricum se duce ca să rezolve nişte probleme cu afacerile surorii ei. Singura schimbare este că o să stea mai mult decît credea...

– Cît de mult?

– Nu ştiu.

– Ba ştii! Tu şi mami aţi hotărît să ne minţiţi! Nu este drept, nimeni nu ne-a întrebat pe mine şi pe Cliff ce vrem şi noi, şi trăim şi noi aici, iar ea este mama noastră şi am de gînd să-i spun că o aşteptăm să se întoarcă acasă, şi tu nu mă poţi opri!

A ieşit în fugă din cameră şi s-a repezit pe scări în sus. Cliff privi la tatăl său şi vorbi alegîndu-şi cu grijă cuvintele, încercînd să pară mai matur decît sora lui.

– Se întoarce, nu-i aşa? Vreau să zic că tu ai spus că nu ştii, dar nu asta spun oamenii de ştiinţă întotdeauna

cînd nu ştiu exact ce o să se întîmple?

– Aşa spun oamenii de ştiinţă, a acceptat Garth.

– Tati, Cliff se scărpină în cap. Tati, tu vrei ca ea să se întoarcă, nu-i aşa?

– Este... complicat, Cliff. Nu-ţi pot da un răspuns simplu.

– Prostii! Cliff strîngea tare din ochi.

– Acum, gata! Eu nu-ţi vorbesc în felul ăsta şi aştept acelaşi respect şi din partea ta. Crezi că mie îmi place toată povestea asta? La naiba, se întîmplă lucruri în legătură cu care nu pot să fac nimic. Poţi să înţelegi asta? Dacă eşti destul de mare ca să-i spui tatălui tău că vorbeşte prostii, atunci eşti destul de mare şi să asculţi cînd îţi spun că nu pot să controlez tot ce mi se întîmplă.

– Ei bine, nu ne poţi acuza pe noi că ţi-am stricat viaţa! Şocat de propriile cuvinte, Cliff a început să bată în retragere. Îmi pare rău, tată, iartă-mă, n-am vrut să spun asta.

Garth a simţit cum îi fuge pămîntul de sub picioare. Copiii lui nu i-au vorbit niciodată aşa; Stephanie nu ar fi permis asta. Stephanie îi ţinea uniţi pe toţi. Acum lucrurile se dezmembrau – nu mai era centrul care să le atragă. A început să spună ceva şi apoi a renunţat. A împins scaunul înapoi vrînd să-şi ia ceva de băut.

– Tati?

– Da, Cliff.

– O iubeşti pe mami?

În tăcerea care s-a lăsat puteau auzi bătăile ceasului electric şi zgomotul făcut de frigider.

– Ştii, zise Garth, cînd ne-am căsătorit, mama ta era atît de frumoasă încît toată lumea o privea uluită; toţi gîndeau că sînt cel mai norocos băiat din lume. Iar cînd ne-am mutat aici şi te-ai născut tu...

– De ce nu-mi răspunzi la întrebare? strigă Cliff. Noi o iubim; tu cum de nu o iubeşti? Şi ea te iubeşte pe tine. Ce se întîmplă cu tine? Oh, la dracu'! S-a frecat puternic la ochi. Cred că nu vreau să vorbesc despre asta. Am să-i scriu lui mami. Cred că nici asta nu o să-ţi placă.

O să o scoatem complet din vieţile noastre, se gîndi Garth. Ceea ce înseamnă nici un fel de comunicare. Şi vorbi cu voce egală.

– Poate că ar trebui să o lăsăm singură, să o lăsăm o vreme fără nici un fel de veste de la noi. Poate că asta îşi doreşte.

– De unde ştii tu? Tu habar n-ai ce vrea ea. Oricum, mi-ai spus că oamenii de ştiinţă n-ar trebui să ia decizii decît în momentul cînd au cît mai multe dovezi posibil. Nu ar trebui să aibă şi mama dovezi?

– Ce dovezi?

– Că o iubim, i-a spus Cliff cu reproş. Şi că vrem să se întoarcă acasă. Şi, a adăugat el într-o străfulgerare de inspiraţie, dacă nu vine ea acasă, o să ne ducem noi la Londra să o luăm.

Sfîşiat între durerea lui şi dragostea pentru copii, Garth a încercat să vorbească, dar nu a reuşit să scoată nici un cuvînt.

– Ei bine, zise Cliff încurajat de tăcerea tatălui său, nu reuşesc să înţeleg toată treba asta, dar am să-i scriu lui mami. Eu şi cu Penny ne putem trimite scrisorile împreună. Poate chiar am să o sun într-una din zilele astea. Din banii mei de buzunar.

– O să vorbim despre asta din nou mîine, Cliff. E-n regulă?

– Da, dar noi tot o să-i scriem astă seară.

– Am să urc să vă spun noapte bună la amîndoi mai tîrziu.

Ticăloasa, se gîndi el, şi repetă cuvîntul veninos cînd s-a aşezat singur şi şi-a turnat ceva de băut. Priveşte ce le-ai făcut! Le-ar fi fost mai bine dacă ar fi ştiut că eşti moartă.

Dacă era moartă cine? se întrebă el. Iar răspunsul a fost „nu ştiu".

Nat l-a sunat la birou în ziua următoare.

– Tocmai am auzit că te-ai întors. Cum a fost întîlnirea?

– N-am fost. A intervenit o schimbare de program.

– Şi Stephanie? S-a schimbat şi programul ei?

– Nu.

– Deci ea este acum la Londra?

– Da.

– Cînd se întoarce?

– Nu se întoarce.

– Ea... Ce înseamnă asta?

– Că stă acolo. Nat, nu vreau să vorbesc despre asta.

– Te cred. Dolores o să-mi pună tot felul de întrebări.

– Iartă-mă că-ţi spun asta, dar întrebările lui Dolores sînt problema ta, nu a mea.

– Absolut indiscutabil. Am vreo două zile libere săptămîna viitoare; am putea merge să pescuim la copcă.

– Inventezi vreo două zile libere.

– Aşa este. Dar pacienţii mei vor supravieţui. N-am putea să ne pierdem şi noi puţin în natură şi să ne formăm o nouă perspectivă despre lume?

– Nu vreau să-i părăsesc pe Penny şi pe Cliff.

– Pentru o zi sau două?

S-a făcut o pauză.

– Bine. Atunci ce-ai zice dacă ai lua cina cu noi? Dolores o să te invite, ştii.

– Veniţi voi la mine. Am să pregătesc ceva în cuptorul cu microunde. Ştii că aproape orice idiot poate să pregătească o masă acceptabilă într-un cuptor cu microunde?

– Dolores ar prefera să gătească ea pentru tine.

– Iar eu prefer să gătesc pentru ea. Spune-i că o să o sun curînd. Şi, Nat, mulţumesc.

Au mai sunat şi alţii în timp ce zilele treceau, întrebînd cînd se va întoarce Stephanie; şi, de asemenea, era întrebat la clubul facultăţii, la bibliotecă, chiar şi la băcănie.

– Trebuie să se simtă pierdută la Londra, zise Linda invitîndu-l pe Garth cu copiii la cină. Şi eu sînt pierdută fără ea. Avem o vînzare de proprietate imediat după întîi ianuarie şi am nevoie de ea. O să se întoarcă curînd, nu-i aşa? În definitiv ne apropiem de Crăciun.

Tuturor, le răspundea că nu ştie.

Mincinosule, s-a dezlănţuit singur asupra lui într-o noapte, în liniştea dormitorului. Laşule. Perpetuezi o minciună. Cîtă vreme ai să o mai poţi ascunde? Cine eşti tu să vorbeşti despre mincună cînd eşti tot atît de vinovat ca şi ele?

Îi auzea pe Cliff şi pe Penny vorbind în camera lui Cliff în timp ce îi scriau o altă scrisoare la Londra.

Toţi trei – Sabrina, Stephanie şi eu – prinşi în nenorocita lor de farsă, tot mai afundaţi în ea pe zi ce trece, încît se pare că nu există nici o cale de a-i pune capăt

fără să provoace suferință celor pe care vrem să-i protejăm.

A înțeles asta tocmai acum.

Noaptea ședea singur în patul cu baldachin într-o cameră plină cu stafii: parfumul hainelor ei, sunetul rîsetului ei, amintirile despre o femeie care devenise lumina și viața lui. Se străduia să stea nemișcat de-a lungul marginii patului pentru că fiecare mișcare îi provoca fiori de dorință în toți mușchii și-i accelera sîngele pînă cînd își uita durerea și supărarea și, fără să se gîndească, întindea mîna să tragă spre el trupul ei fierbinte. O putea simți strîns lipită de el, se auzea spunîndu-i că o iubește și-i simțea adierea caldă a răsuflării cînd îi răspundea, mereu și mereu. Te iubesc.

Dar brațul lui găsea locul gol, cearceaful rece și neted, și cu un strigăt de furie arunca pătura cît colo, se dădea jos din pat, își punea un halat și ore întregi ședea în fața cărbunilor stinși în căminul din living. Citea pînă cînd prin minte îi trecea cîte o amintire: amîndoi, stînd acolo și citind, ridicînd ochii ca să schimbe o privire într-o liniște atît de profundă, încît se părea că ei erau singurii doi oameni vii din lume. Atunci, bolnav de singurătate, închidea cartea și privea pata cenușie a căminului rece, simțind o teamă crescîndă că se întîmplă ceva în el.

Avea dificultăți în a o separa pe soția lui de femeia cu care trăise în ultimele trei luni.

Soția lui, timp de doisprezece ani, era moartă, dar cum s-o plîngă cînd el o pierduse abia de cîteva zile?

Pe cine plîngi? se întrebă el, la o săptămînă după întoarcere, adresîndu-se imaginii lui reflectate în fereastra întunecată din living. Pe soția mea moartă. Care a murit de două ori. O dată în largul coastei mediteraneene și o dată într-un hotel din New York.

Două femei separate. Una l-a părăsit; cealaltă i-a luat cu ușurință locul, s-a jucat cu viețile lor și a păstrat secretul multă vreme după ce ar fi trebuit să-l dezvăluie.

Dar a spus că a vrut să pună capăt acestei minciuni. Tuturor minciunilor, a zis ea. Atunci de ce n-a făcut-o?

Garth ședea în fața ferestrei, privind prin imaginea lui transparentă haloul spectral al felinarelor victoriene care luminau strada. Nu era în stare să le spună copiilor lui

adevărul. S-a confruntat oare şi ea cu aceeaşi nehotărîre, încercînd şi nereuşind, spunînd aşa cum a făcut şi el, „mai tîrziu, cînd o să fie momentul propice"?

Nu ştia. Dar de un lucru era acum sigur. Soţia lui, care a stat cu el timp de doisprezece ani, şi-a dorit ceva mai mult decît o scurtă călătorie în Orient. O, da, era convins de asta acum. A vrut să fie singură, liberă şi nelegată de nimic, debarasată de soţul şi de familia ei. Atît timp cît îi convenea. Nu era nici o grabă să se întoarcă. În definitiv, sora ei îi ţinea locul.

De ce nu a venit la el să vorbească, să vadă ce ar mai fi putut salva împreună, în loc să o plaseze pe sora ei şi să facă un experiment de la care să-l excludă complet?

Pentru că el nu ar fi fost decît încă o evidenţă a nemulţumirii ei – faţă de el, de slujbă şi salariul lui, de Evanston, de viaţa pe care o ducea, mai ales în comparaţie cu steaua luminoasă a vieţii de la Londra a Sabrinei. El ar fi acuzat-o că doreşte să fie Sabrina.

Şi ar fi avut dreptate. Pentru că exact asta a dorit. Şi în cele din urmă a avut. Viaţa Sabrinei, totul de-a gata, o casă, bogăţie, viaţă socială, un statut, prieteni şi amanţi.

Durerea pentru pierderea ei s-a transformat subtil în mînie şi în acelaşi timp gîndurile lui s-au îndreptat spre Sabrina. A fost ideea lui Stephanie să schimbe locurile. Sabrina a venit la Evanston în joacă – sau ca o favoare făcută lui Stephanie? Era pentru prima dată cînd îşi punea această întrebare.

Luni, a venit de la universitate exact cînd soseau Penny şi Cliff şi împreună au văzut la intrare pachetul de o formă ciudată sosit de la Londra. Îi urmărea pe copii cum despachetau plini de nerăbdare, rupînd benzile şi hîrtia protectoare.

– Oh, tati! Cliff şi-a ţinut răsuflarea cînd a ridicat scutul. L-a studiat din toate unghiurile, apoi l-a aşezat pe braţ, potrivindu-l ca să-i acopere corpul. Am să-l agăţ pe perete în camera mea!

– Priveşte, priveşte! Penny se agita aşezînd pachetele de hîrtie colorată în cerc în jurul ei, cu cutia de acuarele în centru, lîngă un mănunchi de pensule japoneze şi creioane. Mami a ştiut, a ştiut exact ce mi-am dorit. Niciodata nu i-am spus că-mi doresc creioane, dar ea a ştiut, oh,

tati, uite cîte feluri de hîrtie, uite aici ce margine au... Oh, uite, ăsta este pentru tine.

Garth a atins plicul. Pe el era numele lui. Penny i l-a împins între degete şi încet l-a deschis şi a citit scurtul mesaj.

„... Te rog lasă-mă să-mi ţin promisiunea. Este ultima favoare pe care am să ţi-o cer."

Cuvintele-i jucau în faţa ochilor. Îi putea auzi vocea şi îi putea vedea gura; îi putea vedea lumina din ochi cînd îi privea pe copii.

Îi iubea.

CAPITOLUL 23

Alexandra sosise de la Rio şi a venit la ceai, plină de o curiozitate fără nici o reţinere.

– Am auzit că ai venit ca să rămîi, că ai tratat foarte inteligent cu Nicholas şi că acum faci afaceri cu el şi că ai luat masa de două ori consecutiv cu un bărbat bine, necunoscut, cu o înfăţişare distinsă.

Sabrina a rîs cu o încîntare care i-a alungat tristeţea ultimelor două săptămîni. A crezut că viaţa ei era terminată, dar unele lucruri rămîneau la fel: Alexandra este o dovadă.

– Numele lui este Dmitri Karras şi m-a ascuns într-o cămară cînd aveam unsprezece ani.

Ochii Alexandrei străluceau.

– Ne-ai spus o parte din istoria asta la petrecerea dată de ziua ta de naştere. O să-mi spui cîndva şi restul? Sau o să se întîmple la fel cu aceea pe care nu mi-ai terminat-o în ziua cînd a dat buzna Scotland Yard-ul?

– Pe asta promit să o termin. Cît stai la Londra?

– Destul ca să lichidez apartamentul lui Antonio, să aflu ce se mai bîrfeşte...

– Lucru la care te pricepi admirabil.

– Şi să fac cumpărături la *Harrods, Zandra Rhodes* şi *Fortnum and Mason.*

– Dar ce, la Rio nu sînt magazine?

– Scumpo, nu-ţi vine să crezi ce magazine sînt la Rio! Tot ce şi- ar putea dori cineva. Dar eu vreau Londra şi Londra nu este. Cred că după o vreme am să mă obişnuiesc şi cu asta, dar pînă atunci, dacă pot să cumpăr lucruri din cîteva magazine şi să-le trimit peste ocean, de ce să nu o fac? Ai timp să mergi cu mine la cumpărături sau eşti prea ocupată ca să o măriţi pe Gaby cu Brooks?

– Există ceva despre mine de care să nu fi auzit încă?

– Nu am aúzit cum te simţi ştiind că ai lăsat în State doi copii cu tatăl lor.

Sabrina şi-a pus ceaşca de ceai pe masă cu o mînă tremurîndă. Toată lumea vorbeşte despre asta, indirect sau foarte discret – trebuie că-ţi este dor de ei, draga mea; trebuie să fie greu pentru tine dar nimeni nu vorbeşte atît de direct ca Alexandra; nimeni nu a provocat-o să dea un răspuns direct. Şi nimeni nu ştie că scrisorile de la Penny şi Cliff sînt pe noptiera ei, citite şi răscitite în fiecare noapte şi la care le-a răspuns în gîndurile ei, dar niciodată pe hîrtie, nu pînă cînd Garth nu o să-i permită să le scrie.

– Nu discut despre sentimentele mele, a spus ea.

– Ştiu, scumpo, căci altminteri aş fi auzit despre asta. Dar credeam că vrei să spui cuiva care te ascultă cu simpatie şi înţelegere. Cu Sabrina nu am vorbit prea mult despre sentimente, dar cînd ne-am luat la revedere, exact înaintea nenorocitei ăleia de croaziere, m-a sărutat. M-a surprins – nu-i era în obicei – şi m-am ferit. Cred că am rănit-o; era cinstită în ceea ce simţea şi eu nu am lăsat-o să se manifeste. M-am gîndit la asta după ce a murit. De aceea am să păstrez casa mea pentru cînd venim în vizită la Londra. Antonio voia să ţinem apartamentul lui, dar eu n-am să-mi vînd casa; este şi a Sabrinei. Ceea ce îmi aminteşte că în timpul cît o să fiu aici aş putea să te prezint unor oameni de afaceri ca să te mai distrezi; trebuie să începi şi te-ar ajuta să nu te mai gîndeşti la copii.

– Să ştii că nu vreau decît să fiu liniştită şi singură.

– Să te gîndeşti şi să suferi. Nu-i prea sănătos. Şi ai de gînd să-i vezi curînd?

– Nu renunţi uşor, nu-i aşa?

– Ei hai, mică doamnă, sînt sigură că ţi-e dor de ei. Şi la fel şi de frumosul, dar cam plicticosul tău soţ. Nu vrei să te descarci?

– Nu pot. Mă doare să vorbesc. Sufăr tot timpul, mi-e atît de dor de ei şi dacă aş mai avea lacrimi probabil că aş înota în ele. La ce bun să vorbesc? Îi vreau lîngă mine, îmi doresc siguranţa unui loc cu oameni care mă iubesc şi au nevoie de mine...oh, la naiba, uite ce-am făcut, m-am pornit şi acum nu mă mai pot opri. Mă duc să mai aduc nişte ceai; mă întorc într-un minut.

– Nu, rămîi. Dumnezeule, îmi pare rău, n-am ştiut că este atît de rău. Dar atunci de ce ai plecat?

– Trebuia.

– Te-a dat afară?

– Trebuia să plec, nu aveam de ales. Nu mă pot întoarce şi nu pot vorbi despre asta.

A trecut-o un fior, ca tremuratul unei frunze, şi Alexandra a spus repede:

– Scumpo, n-am ştiut. Nu am să mai pomenesc niciodată despre asta. Nu am cunoscut pe nimeni care să simtă aşa în legătură cu familia; majoritatea o lasă pe mîna servitorilor sau îi duce pe copii la pensioane. Mi se pare chiar înfricoşător, dacă vrei să ştii. Nu sînt sigură că-mi doresc o familie a mea dacă asta implică atîta... emoţie.

Fără să vrea, Sabrina a rîs.

– Este aşa dacă vrei să fie aşa. Şi amîndouă s-au aşezat într-o tăcere încărcată de prietenie.

– Ei bine, zise Alexandra, ce este cu Dmitri? Cum se împacă ieşitul cu el cu dorinţa ta de a fi liniştită şi singură?

– Dmitri este un prieten.

– La fel sînt şi eu.

– Atunci am să iau masa şi cu tine.

– Mi-ar face plăcere. Aş fi vrut să avem mai mult timp să petrecem împreună; am sentimentul ciudat că te cunosc de ani de zile, asta din cauza Sabrinei, dar aş vrea să te cunosc şi pe tine mai bine. Ce dracu' am să mă fac în mijlocul Braziliei fără tine? Vino la nunta mea! Vrei să vii? Trebuie să vii; nu o să o consider legitimă dacă n-ai să fii de faţă.

– Cînd este?

– În ajunul Crăciunului sau de Crăciun, să vedem ce le convine Guaranilor. Poţi să-ţi imaginezi că trebuie să aştepţi să-ţi dea permisiunea să te căsătoreşti o mînă de indieni care trebuie să consulte stelele, sau luna, sau forma unui muşuroi de furnici, sau ceva de genul ăsta? Crezi că sînt nebună?

– Nu, cred că faci ce-ţi doreşti să faci.

– Eşti singura care ai destulă minte să spui asta şi să nu mă întrebi dacă sînt îndrăgostită. Hai, spune că vii la căsătoria mea!

– Nu pot, Alexandra. Trebuie să stau o vreme într-un singur loc pînă cînd îmi clarific gîndurile.

– M-am gîndit că aşa o să spui, dădu Alexandra din cap. Dar ai să fii aici ori de cîte ori am să vin la Londra?

– Unde să mă duc?

– Înapoi, în America. La soţul şi la copiii tăi.

Zîmbetul de pe faţa Sabrinei a dispărut.

– Nu, am să fiu aici. Şi voi fi bucuroasă să te văd. Sper să vii des.

– Cît de des pot. Dacă te răzgîndeşti, poţi pur şi simplu să apari la nuntă, ştii, fără nici un fel de semnal.

– N-am să mă răzgîndesc. Dar am să-ţi dau binecuvîntarea mea şi am să te sărut. Iar de data asta nu o să te mai fereşti.

S-au uitat una la alta.

– Ştii, scumpo, dacă aş fi intrat acum aici, pe viaţa mea, că nu aş fi putut spune dacă eşti Sabrina sau Stephanie.

– Ştiu, zise Sabrina. Aşa trebuie să fie.

Şi alţii au spus acelaşi lucru; curgeau invitaţiile de la oameni care o declaraseră pe Stephanie senzaţia sezonului pentru că luase cu atîta succes locul Sabrinei. Şi atunci, un material apărut în presă a pus totul în umbră. La 17 decembrie ziarul londonez *Times* publica pe prima pagină articolul despre furturile şi falsurile de obiecte de artă scris de Michel Bernard şi ilustrat cu fotografii făcute de Jolie Fantome. Articolul a apărut simultan în ediţia internaţională a lui *Herald Tribune* tipărită la Paris, în *Die Welt* în Germania şi în *The New York Times*. La cîteva ore de la apariţia articolului, un val de şuşoteli şi apeluri

telefonice a cuprins restaurantele, cluburile, magazinele şi toate galeriile de artă şi antichităţi din Londra. Sabrina a fost trezită de un telefon foarte matinal al lui Nicholas, care şi-a amintit că a văzut firma *Westbridge Imports* şi numele lui Rory Carr în registrele de la *Ambassadors.*

– Tot ce vreau să ştiu, draga mea Stephanie, este dacă sîntem implicaţi? *Blackford's* nu este. Mi-amintesc că l-am întîlnit pe acest Rory Carr de cîteva ori, dar nu am cumpărat niciodată de la el. Sabrina a cumpărat; sînt înregistrate acolo cîteva porţelanuri...

– Care porţelanuri, Nicholas?

El a citit descrierile. Dansatori, animale, figurine, păsări. Nici o barză *Meissen.* Fireşte că nu; înregistrarea şi factura fuseseră distruse curînd după ce barza a fost spartă. Undeva, în registrele de la *Westbridge, Ambassadors* trebuie să fi fost menţionat împreună cu alte galerii, dar în materialul lui Michael şi Jolie, *Ambassadors* nu era menţionat deloc şi nu exista nici un motiv să se facă vreo legătură între ele. Nimeni nu ar fi fost interesat de un detaliu atît de minor cînd toată povestea izbucnise în titluri de senzaţie: multimilionarul Max Stuyvesant, colecţia lui personală de artă, reţeaua lui de contrabandă şi afacerile cu falsuri, crima din Mediterana şi numărul mare de morţi, printre ei frumoasa lady Sabrina Longworth.

– Nu sîntem implicaţi, zise Sabrina. Porţelanurile pe care Sabrina le-a cumpărat de la *Westbridge* sînt autentice; mi-a spus că le-a verificat.

– Dar eşti sigură? insistă Nicholas. Nu-mi place că insist, Stephanie, ştiu că asta îţi readuce amintiri teribile...

– Nicholas. Am să-ţi repet. Nu sîntem implicaţi. Nu există nici un pericol. Dar zvonurile pot fi mortale şi dacă aud că vreodată pui la îndoială reputaţia sau integritatea galeriei *Ambassadors* nu voi ezita nici o secundă să dizolv parteneriatul nostru şi să cumpăr jumătatea ta. Asta ar trebui să te liniştească.

– Pentru Dumnezeu, Stephanie, nu am vrut niciodată să spun... Am avut încredere în Sabrina; am admirat-o. Dar a fost pe iahtul acela. Trebuia să fiu sigur...

– Acum eşti. Aşa că nu mai avem ce discuta.

– Nu, fireşte că nu. Vii astăzi la magazin?

– Desigur.

S-a dus la birou în fiecare zi, ca să recupereze ultimele trei luni, studiind registrele de licitaţii, ca să fie pregătită cînd o să înceapă din nou să cumpere şi să decoreze. Simţea că rătăceşte într-un pămînt al nimănui între trecut şi viitor, ridicînd o barieră între munca şi viaţa ei din prezent şi amintirile despre o soră, un soţ, copii, o casă. Trăia în ziua respectivă. Dacă şi-ar fi făcut planuri de viitor ar fi însemnat să recunoască închiderea uşii spre trecut. Ştia că aşa stăteau lucrurile, dar era mai uşor totuşi să trăiască în prezent.

Olivia Chasson făcea parte din prezent. Ea a sunat-o, invitînd-o la cină pe Sabrina.

– Nu este decît o mică petrecere; am fost prietena şi protectoarea Sabrinei şi aş vrea să te cunosc şi pe tine tot atît de bine cum am cunoscut-o pe ea.

– Îmi pare rău, iau masa cu un prieten.

– Adu-l şi pe el, draga mea. Presupun că se va simţi bine cu noi?

Adică este de-al nostru? traducea Sabrina în gînd.

– Este vorba de Dmitri Karras...

– Oh, bancherul internaţional. Ne-am întîlnit la masă după înmormîntarea Sabrinei; avem cîţiva prieteni comuni. Adu-l şi pe el.

La cina pe care Olivia a dat-o în casa de lîngă Belgrave Square se aflau paisprezece oameni. Au salutat-o nerăbdători, trecînd cît mai repede posibil peste condoleanţe, pentru a-i cere amănunte în legătură cu scandalul privind contrabanda şi falsurile. Partea a doua a materialului respectiv apăruse în ziarul din dimineaţa aceea.

Au discutat despre problema respectivă cu plăcerea rezervată căderii celor puternici, dar şi cu îngrijorare, întrucît toţi erau colecţionari care investeau în artă şi obiecte vechi şi nimeni nu ştia ce urma să mai fie dat la iveală în continuarea materialului.

La supă, au întrebat-o pe Sabrina despre modul de depistare a falsurilor. Ea le-a răspuns scurt, descriind tipurile de argilă, de emailuri, vopsele şi modele. Le-a explicat cum ultravioletele pot depista uneori emailul fals sau dublu, dar nu întotdeauna, iar în ce priveşte lacurile îmbunătăţite – posibilităţile ultravioletelor sînt şi mai reduse.

– În mare măsură aici este vorba de instinct, a spus ea. Dacă studiezi detaliile, începi să înţelegi stilul şi tratamentul care adesea fac posibilă deosebirea originalului de copie... a ezitat o fracţiune de secundă şi apoi a continuat calm... examinîndu-le. De obicei, totuşi mai întîi verficăm provenienţa, puţine sînt falsurile care să rămînă multă vreme nedescoperite.

Vocea ei joasă şi clară captase atenţia oaspeţilor.

– Fascinant, zise cineva în timp ce ea-şi asculta ecoul propriilor cuvinte. Dar Max nu făcea asta, nu-i aşa?

Dmitri şi-a pus mîna pe braţul ei, dar Sabrina nu avea nevoie de ajutorul lui. Şi-a ridicat bărbia şi a privit cu răceală de-a lungul mesei.

– Nu discut despre Max Stuyvesant sau despre ceea ce făcea el.

– Ei nu, într-adevăr? zise aceeaşi voce, dar şuşotelile au acoperit-o.

– Nu fi atît de stupid, sora ei...

– Nu sînt decît cîteva săptămîni...

– Într-adevăr, ce prostie din partea ta să abordezi acest subiect.

Vocea puternică a Oliviei a pus capăt tuturor şoaptelor.

– Stephanie este oaspetele meu, nu expert de artă angajat. Ne-am adunat ca să-i spunem bun venit la Londra. S-a întors spre Sabrina, care era la dreapta ei. Draga mea, nu mai răspunzi la nici o întrebare. Mai vrei puţin vin?

– Mi-ai interzis să mai răspund la întrebări, îi răspunse Oliviei şi făcu un schimb de zîmbete cu Dmitri. În jurul mesei au izbucnit rîsete; cineva a întrebat despre un nou joc la Monte Carlo, iar Dmitri a început să-i vorbească Sabrinei despre vila pe care tocmai o cumpărase în afara Atenei, în apropiere de cele ale surorilor lui şi familiilor lor. Ea îl asculta în tăcere, relaxată şi recunoscătoare pentru prezenţa lui. Prin felul lui calm, gata să o ajute dacă ea avea nevoie dar fără să i se impună, îi amintea de Garth. Chiar şi lumina din ochii lui... Dar nu, nimic nu seamănă cu lumina din ochii lui Garth.

– Este foarte frumoasă, spunea Dmitri despre vila lui. Aerul este plin de miros de flori, nimeni nu bîrfeşte şi nu

discutăm afaceri. Numai muzică şi poveşti despre zei şi zeiţe şi despre măreţia trecutului. Ne prefacem că prezentul nici nu există. Ai să vii într-o zi ca să vezi cu ochii tăi toate astea?

– Poate, cîndva, zise ea zîmbind.

După cafea şi coniac Olivia i-a invitat pe Sabrina şi Dmitri să-i vadă galeria de artă.

– Vreau să o măresc şi să o redecorez, le-a spus. Aş vrea să fie mai bine luminată. Şi vreau ca tu să faci asta, Stephanie.

Se aflau în cadrul uşii, privind de-a lungul camerei boltite.

– De ani de zile Sabrina mi-a spus să o modernizez, dar pînă acum nu m-am gîndit. Şi n-aş fi făcut-o nici acum dacă nu era vorba de noile mele sculpturi.

– Ce fel de sculpturi sînt? a întrebat-o Dmitri.

– Moderne. Înalte de 10, 15, 20 de picioare. Sinceră să fiu, zici că sînt ieşite dintr-un coşmar sau că sînt făcute la un chef. Un muzeu din Boston s-a oferit chiar să le numească „Colecţia Chasson" dacă le las lor prin testament. Ce ai face cu ele?

– Uită de muzeu, sugeră Dmitri. Ridică un parc „Olivia Chasson" şi copiii se vor căţăra cu plăcere pe ele.

Olivia a rîs şi l-a bătut pe umăr.

– Tu-l finanţezi, iar Stephanie va face proiectul.

– Şi-l vom numi „Cacher et chasser", zise Sabrina. Dmitri rîse de calamburul legat de numele Oliviei Chasson.

– Hide-and-seek[1], zise el, în timp ce Olivia rîdea plină de încîntare.

– Minuat, zise ea. Minunat! Parcă nici n-aş fi pierdut-o pe Sabrina. Poţi să începi refacerea galeriei imediat după Anul Nou, draga mea Stephanie. Şi s-a întors spre oaspeţi repetînd fericită cuvintele franţuzeşti.

– Dură femeie, zise Dmitri luînd-o pe Sabrina de mînă. Auzi, ca şi cum nici n-ar fi pierdut-o pe sora ta!

– Dar ea nu a pierdut-o, zise Sabrina îndepărtîndu-se

---

1. Ascunde-te şi caută.

şi mergînd de-a lungul galeriei. Cu numai un scurt intermezzo, are în faţa ei o femeie care arată la fel, pe care o tratează ca de la egal la egal şi care o va ajuta să-şi redecoreze casa. Ce şi-ar fi putut dori mai mult?

– O persoană reală.

– Adevărat? Majoritatea oamenilor se mulţumesc cu ceea ce se vede la suprafaţă.

Dmitri venea după ea şi au privit colecţia Chasson şi picturi franceze şi germane.

– Mi-ar plăcea să te cunosc mai bine, dacă m-ai lăsa. Eşti o femeie remarcabilă.

Sabrina s-a întors de la un portret al unui vînzător de lînă mort de multă vreme şi a privit căldura vie din ochii lui Dmitri.

– Am luat masa împreună de trei ori, a spus el, şi nu sîntem mai apropiaţi decît eram cînd te-am văzut prima dată.

– Sper că sîntem prieteni, a spus ea calm.

– Prieteni. Fireşte. Doresc mai mult decît atît, ştii bine. Dar nu mă grăbesc.

– Ce înţelept! murmură ea sec. Întrucît sînt încă o femeie căsătorită.

– Nu este nevoie să-mi aminteşti asta. Şi eşti încă îndrăgostită de soţul tău.

Ea a îngheţat, apoi s-a întors şi au pornit pe unde au venit.

– Cred că nu trebuie să discutăm despre asta.

– Te rog. I-a pus o mînă pe braţ. Îmi cer scuze. Există o diferenţă atît de mare între noi, în modul în care ne vedem unul pe altul. Ştii, într-un fel am petrecut o viaţă întreagă gîndindu-mă la voi. O după-amiază de neuitat şi de atunci mi-aţi rămas în minte clar; nu v-am uitat niciodată pe tine şi pe sora ta.

Mergeau încet şi Sabrina s-a destins în timp ce Dmitri vorbea despre el, despre ziaristul care i-a „adoptat" pe el şi pe surorile lui după ce-l fotografiaseră la ambasadă.

– Nu avea copii şi noi am devenit familia lui. I-a găsit tatălui meu o slujbă, ne-a trimis la şcoală, m-a ajutat să obţin o bursă la *Cambridge,* a încercat chiar să-mi găsească o soţie. Aici a dat greş, a spus el zîmbind. Se apropiaseră de capătul galeriei. Ştiu că fac parte din

trecutul tău, zise el. Dar trebuie să înţelegi că tu şi sora ta aţi fost în visele mele de cînd eram copil, v-aţi împletit cu viaţa mea, apăreaţi în cele mai neobişnuite momente cînd mă aşteptam cel mai puţin la asta – uneori, te rog să mă ierţi, în cele mai intime momente.

– Vrei să spui că atunci cînd te aflai cu alte femei.

– Chiar şi atunci. A continuat să vorbească, dar Sabrina nu-l mai asculta. El descria de fapt felul în care visa ea la Garth şi cuvintele lui i-au adus înapoi visul; felul cum îi atingea Garth mîna, gura lui acoperind-o pe a ei, vocea lui calmă, ochii lui plini de dorinţă pentru ea, căldura trupurilor lor cînd şedeau întinşi după ce făceau dragoste. Şi a cuprins-o singurătatea; s-a simţit pierdută. Oh, dragostea mea, marea mea dragoste, cît de mult îţi simt lipsa, am nevoie de tine, nu mai pot să suport... Apoi şi-a înăbuşit plînsul care i se urca în gît şi l-a ascultat din nou pe Dmitri.

– .... frumuseţea şi curajul vostru, spunea el. Şi bucuria voastră că sînteţi în viaţă. Cred că întotdeauna v-am iubit pentru că mi-aţi dezvăluit acele lucruri cînd eram atît de tînăr, iar de atunci încoace nimeni nu mi le-a mai arătat în felul în care aţi făcut-o voi. Am sperat întotdeauna că am să vă găsesc într-o zi şi că am să vă ofer un vis care să fie pe măsura celui pe care mi l-aţi dat voi. Nu m-am gîndit niciodată că am să vă găsesc datorită unei tragedii.

Brusc, a simţit că se înăbuşă de insistenţa lui de a reînvia trecutul. Trebuie să plec, nu pot să respir, nu pot să gîndesc... O vreau pe sora mea. Vreau familia mea. Îl vreau pe Garth.

– Stephanie, ce este? Ce-am spus?

Respirînd mai repede, a încercat să zîmbească.

– Vorbim prea mult despre trecut cînd eu încerc să-mi fac o viaţă nouă. Putem să ne întoarcem la ceilalţi?

– Stai, aşteaptă un minut, sîntem prieteni, nu? Dacă îţi promit că nu voi mai vorbi de trecut, vom rămîne prieteni?

– Da, fireşte. De ce toată lumea încearcă să o manevreze aşa? De ce încearcă să o modeleze după propriile lor dorinţe? Nu pot să o lase în pace să fie ea însăşi? M-aş fi purtat aşa cum ar fi dorit Garth pentru că el nu mi-a cerut niciodată asta. Nici măcar nu mi-a cerut. Şi nici

nu o,să o facă vreodată.

– Fireşte că sîntem prieteni, zise ea întorcîndu-se la petrecere. Dar a uitat de el pe măsură ce ziua căsătoriei lui Gabrielle se apropia şi, pentru a nu se mai gîndi la Garth, s-a străduit să se concentreze asupra unor detalii pe care doamna Thirkell le-ar fi rezolvat admirabil. Iar cînd au început să sosească oaspeţii, a ştiut că a reuşit să creeze o ambianţă care-i va face plăcere lui Gabrielle, chiar dacă nu reuşise să şi-l scoată pe Garth din gîndurile ei.

În salon, buchete de orhidee violete şi trandafiri albi din sera Oliviei străluceau moale în lumina lumînărilor din candelabrele de argint cînd cei cincizeci de invitaţi s-au aşezat pe scaunele de pluş ascultînd o harpă şi un pian.

– Exact aşa cum ar fi făcut Sabrina, nu mai încetau să spună oaspeţii. Ce minunat i-ai păstrat viu spiritul!

Gabrielle purta o rochie de mătase ivorie, cu o capă de satin brodată cu şnur ivoriu şi auriu. Se admira în oglinda înaltă din dormitorul Sabrinei.

– Este cît se poate de aproape de alb fără să pretind că sînt virgină. Dar mă simt ca o virgină, nu-i o prostie?

– Nu, zise Sabrina lîngă ea, îmbrăcată într-o rochie de catifea de culoarea coralului. Arăţi foarte bine. Ca şi cum de la tine ar începe lumea!

– Dar exact aşa mă simt! Cum naiba ai putut? Oh, ce proastă, iartă-mă, Stephanie. N-ar trebui să asculţi la nebuniile mele sentimentale cînd propria ta căsnice...

– Gaby, am să ascult nebuniile tale dacă-mi promiţi că nu vorbeşti de mariajul meu.

– Ai dreptate. Dar eu tot mă simt vinovată că visez.

– Atunci am să cobor să vorbesc cu doamna Thirkell. Trebuie să începem în cinci minute, cred.

În salon, Brooks şedea în faţa căminului cu un prieten de la Paris. Alexandra se afla în primul rînd, a doua zi urma să plece la Rio să se întîlnească cu Antonio, iar trei zile mai tîrziu, în ajunul Crăciunului, urmau să se căsătorească.

Sînt înconjurată numai de poveşti de dragoste, se gîndi Sabrina. De ani de zile nimeni nu se mai căsătorea; toată lumea divorţa. Acum casa mea este plină de dragoste şi căsătorie. Cuvintele îi răsunau ca un ecou şi ar fi

dorit să trimită pe toată lumea acasă şi să se cuibărească în tăcerea camerei ei şi să întindă amintirile, una cîte una, ca nişte fotografii care nu-i puteau fi luate. Destul de curînd. Vor dispărea toate destul de curînd.

În timpul ceremoniei a stat lîngă Gabrielle, ascultînd cuvintele şi răspunsurile tradiţionale şi gîndindu-se la Garth. Ţi-am răpit toate astea, îi spuse ea în gînd. Ceremonia, demnitatea ei şi misterul şi credinţa ţi le-am luat. Am făcut o farsă din ele. Este cel mai rău lucru pe care ţi l-am făcut. Şi nu mi-am dat seama pînă acum. Aş vrea ca în locul lor noi doi să fim cei care să spunem cuvintele astea. Ţi-aş promite că am avea o căsnicie, nu un joc, nu o diversiune, nu o scurtă aventură. Ţi-aş da inima mea şi mîna mea şi dragostea mea, dar tu eşti atît de departe şi atît de supărat...

– Stephanie, zise Alexandra te simţi bine?

S-a întors. Brooks şi Gabrielle, mînă-n mînă, căsătoriţi, primeau felicitările invitaţilor. Şi-a cerut scuze.

– Se pare că mi-am lăsat gîndurile în voie.

Alexandra şi-a pus un braţ în jurul ei.

– Eşti atît de palidă. Ce pot să fac pentru tine?

– Ajută-mă să le dau de mîncare şi fă în aşa fel încît discuţiile să fie plăcute şi uşoare.

– Vreau să spun, ce pot să fac pentru tine să fii mai fericită?

O secundă, Sabrina şi-a sprijinit fruntea de umărul Alexandrei. Apoi s-a îndreptat şi a zîmbit.

– Vino cît mai des la Londra. Îmi va face bine să ştiu că te aştept.

Şi au coborît ca să supravegheze festinul pentru oaspeţi.

CAPITOLUL 24

Garth era în biblioteca universităţii cînd i-au căzut ochii pe titlul din *New York Times* din 17 decembrie. Smulgîndu-l din raftul frumos aranjat al bibliotecii, l-a luat cu el, a tras un scaun într-un colţ şi l-a parcurs în grabă; apoi a luat-o de la început şi l-a citit mai încet. Inima îi

bătea să-i iasă din piept. Aici, în cuvintele scrupuloase ale lui Michael Bernard, se afla întreaga poveste a complotului şi a manevrelor, a rivalităţilor şi marilor sume de bani în joc, a furturilor şi falsurilor de obiecte de artă care au dus la moartea lui Max Stuyvesant, şi a soţiei sale.

L-a parcurs pentru a treia oară şi continua să nu i se pară real. Citea despre moartea soţiei sale, dar numele ei nu era menţionat. Afla tot felul de lucruri despre amantul ei, care nici măcar nu i-a cunoscut adevărata identitate. Citea despre viaţa şi moartea unei femei de care nu mai era sigur că o cunoscuse.

Seara trecută îi povestise lui Cliff cum arăta la căsătoria lor. Asta îi era clar în minte. Şi îşi amintea şi primii ani, cînd copiii erau mici şi deveneau o familie. Dar cînd a încercat să-şi amintească ultimul an, totul îi aluneca. Singura imagine în mintea sa era aceea a femeii pe care o cunoscuse în ultimele trei luni.

Şi nu mai putea ignora adevărul despre această femeie. A iubit-o cu o pasiune pe care nu o putea elimina sau îngrădi, deşi lupta încă să o distrugă, noapte de noapte, umblînd de colo-colo singur şi epuizat în living-ul rece.

După care dintre cele două femei suferea? După amîndouă. Amîndouă. Nu mai încerca să nege asta.

Dar a încercat să uite. Atîţia oameni îl întrebau cînd se întoarce Stephanie, încît renunţase la orice contact social construit de ea cu atîta grijă şi se îngropase în muncă şi în activităţile cu copiii. Superviza trei noi proiecte de cercetare în laborator, se întîlnea zilnic cu arhitecţii şi antreprenorii pentru Institutul de Genetică, făcea planuri preliminare cu Lloyd Strauss pentru ceremonia de punere a temeliei în martie, luase un seminar suplimentar şi aduna material pentru lucrarea sa despre sistemul imunitar nemuritor la om. Muncea ore întregi în fiecare zi, de-abia făcînd cîte o pauză ca să mănînce, nepermiţîndu-şi niciodată să se gîndească la altceva decît la munca pe care o făcea.

Iar acasă se ocupa de Penny şi de Cliff – schiau în parcurile din Evanston şi Chicago, mergeau la cinema şi la hochei, făceau calambururi la masă, ajutîndu-i să-şi facă lecţiile şi lucrînd împreună la proiecte legate de casa

pe care o neglijase de ani de zile. A refuzat să vorbească despre mama lor.

– O să vorbim despre ea în curînd. Nu este încă momentul. Îmi pare rău; nici eu nu sînt mai fericit ca voi; trebuie să aveţi încredere în mine.

Ce aştepta? Nici el nu ştia. Dar cu fiecare zi ce trecea fără ca el să dea la iveală întreaga minciună, ştia că cu cît rădăcinile or să fie mai adînci, cu atît totul părea să devină mai real.

Ceea ce a înţeles el acum, era exact ce a descoperit Sabrina.

Penny şi Cliff aveau un aer de tristeţe calmă chiar cînd erau lăudaţi la şcoală sau aduceau acasă o lucrare cu o notă mare. Chiar şi certurile lor se potoliseră. Mai izbucneau din cînd în cînd în mod automat, dar întotdeauna se opreau imediat, ca şi cînd s-ar fi temut că se pierd unul pe altul aşa cum şi-au pierdut şi mama. Demult nu mai alergau nerăbdători să vadă ce le-a adus poşta în speranţa să găsească o scrisoare de la ea, dar Garth ştia că ei îi scriseseră de cel puţin două ori şi nu a fost deloc surprins cînd la cină, în aceeaşi zi în care văzuse articolul din *New York Times,* Cliff i-a spus că a doua zi se duc să cumpere cadouri.

– Dacă le trimitem mîine, vor ajunge la timp la Londra pentru Crăciun?

– Este posibil. Dacă sînt mici le putem trimite cu avionul şi într-o săptămînă s-ar putea să ajungă. Dar s-ar putea să fie închisă poşta.

– De ce nu ne-ai spus mai devreme de cît timp este nevoie să ajungă cadourile? a întrebat Penny. Tu ştii mai multe despre asta decît noi! Nu vrei ca noi să-i cumpărăm cadouri, asta e!

– S-ar putea să fie aşa, zise el încercînd să fie sincer în faţa ochilor acuzatori ai fetiţei. Poate că eu cred că ar trebui să avem un Crăciun numai aici.

– Asta este, zise Penny direct. Cred că eşti îngrozitor.

Dar mai tîrziu, cînd s-a dus să le spună noapte bună şi l-a găsit pe Cliff în camera ei, amîndoi şi-au pus braţele în jurul lui.

– Nu credem că eşti îngrozitor, zise Penny. Credem că şi tu suferi în tine ca şi noi. Tati?

– Da, scumpo.

– Cliff a spus că nu trebuie să te bat la cap, dar de ce mami nu ne scrie? Sau de ce nu vine acasă?

– Face ceea ce amîndoi am considerat că este bine, Penny.

– Dar dacă şi tu crezi asta, atunci de ce suferi?

– Pentru că de multe ori nu putem să avem ce dorim.

– Dacă vrei ceva destul de tare, atunci poţi să ai, zise Cliff.

– Ascultaţi, voi doi... Garth şi-a dat seama de nerăbdaréa plină de mînie din voce şi s-a oprit. Lăsaţi-mă în pace, se ruga el în gînd la ce-i doi copii ai săi, care nu făcuseră nimic rău şi aveau nevoie de asigurări în aceeaşi măsură ca şi el. Nu pot să vorbesc despre asta, nu pot să suport să mă gîndesc la asta. O iubesc, o iubesc atît de mult; nu există moment în care să nu plîng după ea. Dar ne desparte mai mult decît un ocean şi nu văd vreun mijloc pe lume ca să traversăm ce se află între noi.

Dar nu putea să spună nimic din toate astea cu voce tare.

– Ascultaţi-mă acum, zise el blînd. Mama voastră şi cu mine avem probleme despre care nu putem încă să vorbim. Aveţi dreptul să ştiţi imediat ce lucrurile se limpezesc, dar acum tot ce vă pot spune este că aceste probleme ne despart, ca un pod rupt. Ce simţim noi nu este tot atît de important ca distrugerea dintre noi. Puteţi înţelege asta?

– Nu, au zis ei într-un glas. Garth a oftat.

– Nu mă surprinde. I-a strîns lîngă el, simţindu-i cum se lipesc de el ca şi cum ar fi căutat un loc unde să se ascundă. Şi-a plecat capul, iar vocea îi era joasă şi încordată. Ştiu că nu mă pricep prea bine la asta şi îmi pare rău pentru greşelile pe care le fac şi pentru momentele în care par crud, dar, dragii mei, nu ştiu ce să fac. Ştiu că am făcut ca lucrurile să fie şi mai grele pentru voi pentru că nu v-am spus totul, dar nu pot să o fac, nu încă. Puteţi să aveţi încredere în mine? Mă credeţi că am să vă spun totul imediat ce am să pot să o fac? Vă rog să credeţi asta şi vă rog să credeţi în mine. Am nevoie de asta. Şi am nevoie de dragostea voastră. Pentru că vă iubesc, o ştiţi. Mai mult decît orice pe lume...

– Mai mult decît pe mama? întrebă Cliff.

– Oh, Cliff, zise mustrător Penny şi îşi puse palma pe obrazul lui Garth, devenind pentru o secundă o femeie care consolează un bărbat. Nu fi supărat, tati. O să aşteptăm pînă cînd ai să ne spui. Dar, şi din nou era o copilă, pur şi simplu vreau ca mami să vină acasă.

Garth i-a sărutat şi s-a ridicat.

– La culcare acum, este tîrziu. Vă iubesc pe amîndoi.

În ziua următoare, Penny şi Cliff s-au dus la cumpărături şi cînd Garth a venit acasă i-au dat două pachetele cerîndu-i să le pună imediat la poştă. Nu a întrebat ce era în ele şi ei nu i-au spus.

În ultima zi de şcoală, spectacolul de păpuşi al lui Penny a fost prezentat în sala de mese a şcolii şi Garth a plecat devreme de la facultate ca să fie şi el prezent. Într-o parte a sălii, mai în faţă, elevii din alte clase şedeau pe podea cu picioarele încrucişate, iar în spate părinţii stăteau pe scaune pliante, Garth şi Vivian fiind printre ei. Penny şi Barbara Goodman erau în spatele scenei cu doamna Casey, făcînd o ultimă inspecţie a păpuşilor înainte ca elevele să înceapă să le mînuiască. După spectacol, în timp ce Cliff se îndopa cu prăjituri servite de comitetul creat special pentru această ocazie, Penny şedea lîngă Garth, acceptînd gravă complimentele spectatorilor.

– Mama mea nu a putut să vină, explica ea tuturor. Sora ei geamănă a murit la Londra şi a trebuit să fie acolo ca să aibă grijă de mormînt şi de lucruri de felul ăsta. Ar fi vrut să fie aici, dar nu a putut. Ea m-a ajutat la costume. Nu le-am făcut singură. Ea m-a ajutat.

Vivian i-a adus lui Garth un pahar de punci.

– Are un gust groaznic, dar este lichid! Stephani se mai întoarce?

– Nu.

Vivian şi-a îndreptat tăcută privirea spre Penny, care se conversa animat cu un alt părinte despre sora geamănă a mamei ei.

– Nu este suficient, zise Garht furios. Nu poţi reface un mariaj ruinat numai pentru că copiii sînt nefericiţi.

– Este un mariaj ruinat? a întrebat Vivian. Nu am văzut nici un semn şi nici un indiciu în sensul ăsta.

– Nici măcar nu este un mariaj. Privi la fața ei îngrijorată. Iartă-mă, Vivian; nu pot să vorbesc despre asta. Mulțumesc pentru punci.

Înregistrase trecerea fiecărei zile, neștiind ce aștepta. Împreună cu copiii, cumpărase un brad, mai mic decît de obicei, „pentru că familia noastră este mai mică anul ăsta", zisese Penny, și-l împodobiseră, punînd cadourile împachetate sub el. Dolores îi invitase la casa de la țară, dar Penny și Cliff au refuzat să meargă.

– Nu mă mai duc fără mama, declarase Cliff.

Cînd școala și universitatea s-au închis pentru sărbătorile de iarnă, toți trei au petrecut o zi întreagă împodobind dormitoarele.

– Ce uluită o să fie mami! exclama mereu Penny. Totul pare atît de strălucitor. Nu o să fie uluită?

Și în cele din urmă, deși refuzase toate invitațiile de sărbători, Garth a cedat în fața insistenței lui Nat și a lui Dolores ca să vină și el la întîlnirea anuală ce avea loc cu trei zile înaintea Crăciunului. A stat cu Penny și Cliff în timp ce ei au mîncat, apoi i-a văzut instalați în living cu cărți, televizorul deschis și cu floricele și a plecat singur spre casa familiei Goldner.

Întotdeauna era o petrecere mare. Dolores era hotărîtă să unească universitatea și orașul într-o singură comunitate fericită, iar cînd Garth a ajuns acolo a văzut-o cum amesteca avocați, agenți de asigurări, proprietari de magazin și doctori cu mici grupuri de membri ai universității.

– Se plîng că nu au ce să vorbească unii cu alții, i s-a confesat ea lui Garth cînd i-a adus un pahar de vin. Dar după jumătate de oră toți vorbesc despre canalizare și școli și boala ulmului olandez. Se distrează minunat, îmi mulțumesc că i-am prezentat la toată lumea și apoi își văd fiecare de drumul lui nemaiîntîlnindu-se pînă la anul la aceeași petrecere, în această cameră. Cum poți să explici asta?

Garth rîse împreună cu ea.

– Cît de des doresc mulți dintre noi să se afle în situații imprevizibile? O dată pe an este suficient. Restul timpului ni-l petrecem în locuri și cu oameni cunoscuți. Așa surprizele sînt mai puține.

– Dar surprizele sînt plăcute, protestă ea.

– Numai atunci cînd nu distrug tot ce este familiar, a spus el cu o asemenea gravitate încît ea a rămas privind cu ochii mari şi fără cuvinte.

– Mi-am lărgit biblioteca. Vino să arunci o privire, zise Nat.

Garth s-a întors spre Dolores să se scuze că o părăseşte, dar din privirea pe care ea o schimba cu Nat a înţeles că ei plănuiseră toată treaba: Nat urma să aibă o discuţie cu el. Conspiraţiile cuplurilor cu căsătorie fericită, se gîndi el, pentru a rezolva problemele prietenilor lor.

– Te afli într-una din acele situaţii imprevizibile, nu-i aşa? zise Nat aprinzînd lumina în biblioteca de la etaj. Dar necomunicativ ca un agent dublu. Se întoarce sau nu se întoarce?

– Nu se întoarce.

– O spui tu. O spun şi alţii. Eu nu o cred. Nat a apropiat două fotolii. Ia loc. Uite, acolo este vin şi scotch. În ultimele două luni aţi fost mai apropiaţi ca oricînd de cînd vă ştiu eu. Ce s-a întîmplat, aşa, deodată?

– Am crezut că venim aici ca să vedem cum ţi-ai extins biblioteca.

– Asta am şi făcut. Te uiţi la ea. Ce s-a întîmplat aşa, deodată?

– Nat, eu ţi-am pus vreo întrebare despre căsătoria ta?

– Nu, tu eşti mai politicos decît mine. În acelaşi timp tu nu eşti doctor. Eu sînt; de aceea sînt obişnuit să insist.

– Cînd este vorba de oase şi de ligamente, nu...

– Disperare.

– Par eu disperat?

– De ce dracu' crezi că insist? Mă îngrijorezi; toţi sîntem îngrijoraţi de tine. Pentru Dumnezeu, Garth, ce s-a întîmplat între tine şi Stephanie?

– Am decoperit că nu este femeia care credeam că este.

– Ei bine, ce înseamnă asta? Dacă vrei să zici că după doisprezece ani ai descoperit despre soţia ta lucruri pe care nici nu le-ai fi bănuit, n-aş fi surprins. Stephanie este în multe feluri o persoană specială, discretă. Aş fi surprins dacă ai fi descoperit o comportare desfrînată sau crimi-

nală, dar, după cîte o cunosc pe Stephanie, ca prieten şi pacient, aş spune că asemenea posibilităţi sînt inexistente. Deci ce te deranjează – ce ai descoperit, ori pur şi simplu faptul că a existat ceva ce n-ai ştiut tu?

Garth se lăsase pe spate în fotoliu şi urmărea reflectarea unduitoare a luminii aruncate de lustră în roşul intens al vinului din pahar. Era foarte obosit, iar cuvintele lui Nat ajungeau la el de foarte departe.

După doisprezece ani ai descoperit despre soţia ta lucruri pe care nici nu le-ai fi bănuit.

Mai grav decît atît. Dar totuşi, ceva la care merită să te gîndeşti.

– Nat, zise el. Vrei să-mi faci un serviciu?

– Spune.

– Lasă-mă să stau aici singur o vreme. Fără să mă întrerupi. Am să cobor ceva mai tîrziu.

– Cînd vrei tu. Nat a deschis dulapul şi a scos o sticlă de vin şi o cutie de sticksuri. Ai tot ce-ţi trebuie pentru a medita profund. Masa se serveşte la zece şi jumătate.

Garth de-abia şi-a dat seama cînd a plecat. Ceea ce ai descoperit...? Ce descoperise altceva decît că a fost înşelat timp de trei luni, fiind făcut să creadă că trăieşte cu soţia lui? Şi-a umplut din nou paharul şi, pentru prima dată de săptămîni, şi-a relaxat controlul rigid pe care şi-l impusese gîndurilor. Imaginile au dat năvală – scene, amintiri, în faţa ochilor i se învîrtea un adevărat caleidoscop.

A văzut-o pe femeia care l-a determinat să vorbească la masă, în faţa familiei, despre cercetările lui şi care l-a încurajat să nu accepte slujba de la *Foster Laboratories* şi să rămînă acolo unde se simţea cel mai fericit. A văzut-o pe femeia care a făcut-o praf pe doamna Casey pentru că-i zdruncina lui Penny încrederea în ea însăşi şi care, mai tîrziu, a găsit o cale de a-l scăpa pe Cliff de banda aceea de hoţi. A văzut-o pe femeia care i-a oferit Lindei o slujbă la *Collectibles* pentru a-i da posibilitatea să reuşească prin ea însăşi. A văzut-o pe femeia care a umilit-o pe Rita McMillan, ducînd-o la Lloyd Strauss pentru a spăla de orice pată numele lui Garth şi a pregăti terenul pentru numirea lui oficială în postul de director al Institutului de Genetică.

De ce? Pentru că îi făcea plăcere să joace un rol? Sau pentru că îi păsa de oamenii pe care îi ajuta? Pentru că se îndrăgostise?

Ea i-a iubit pe copiii lui. Era sigur de asta acum.

Uşa s-a deschis şi Garth şi-a ridicat ochii ca să o vadă pe Madeline Kane.

– Scuză-mă, a zis ea. Dolores se întreabă dacă vii la masă.

– Nu cred. Am ceva... treabă de făcut acasă. Dolores va înţelege.

– Înainte să pleci, ai putea să-mi spui – nu vreau să par curioasă, dar – ai putea să-mi spui cînd se întoarce Stephanie?

Garth a ezitat.

– Nu ştiu. Nu pot să-ţi spun. Eşti amabilă să-i transmiţi lui Dolores scuzele mele?

Şi-a luat haina şi a ieşit pe uşa din spate. Noaptea era geroasă şi în liniştea străzii auzea cum îi scîrţîia zăpada sub picioare. Şi-a vîrît mîinile în buzunare şi a luat-o prin parc de-a lungul lacului făcînd paşi mari pe albul imaculat care strălucea sub clarul de lună.

Soţia lui de doisprezece ani se preocupa de oameni, îi iubea, îşi făcea probleme pentru ei. Dar, indiferent cît de mult se implica în vieţile lor, cînd intervenea o criză, ea devenea temătoare şi se retrăgea. Ea nu ar fi putut să o pună la colţ pe doamna Casey sau să o înspăimînte pe Rita McMillan ca să mărturisească şi nici măcar să se confrunte cu Cliff cînd a crezut că fura din magazine.

Iar eu ştiam asta, se gîndi Garth; ştiam asta dar am vrut să cred că era una dintre acele schimbări la care recurgea ca să refacă mariajul nostru.

Dar Sabrina, lady Sabrina Longworth, care nu avea nici o familie şi nici o responsabilitate, care a dus o viaţă extravagantă ce nu trecea dincolo de suprafaţa prieteniilor şi a legăturilor de dragoste şi chiar a căsătoriei... ea a putut să domine, a putut să se confrunte, a putut să vorbească răspicat. De fapt, Stephanie o invidia pe Sabrina pentru curajul de a vorbi deschis şi de a prelua ofensiva cînd ceva greşit se impunea a fi îndreptat. Dar a fost oare lady Longworth genul de femeie care să ţină atît de mult la ei, încît să-şi asume responsabilităţi? Să-i fi

iubit pe Penny şi pe Cliff? Să-l fi iubit pe Garth Andersen?

Faţa îi îngheţase şi nu-şi mai simţea degetele în buzunare. Garth s-a întors spre casă. Totul era liniştit; Penny şi Cliff îi lăsaseră floricele reci şi se duseseră la culcare. Tremurînd, a aprins focul, apoi a urcat şi s-a schimbat în blugi şi un pulover cu guler pe gît. În bucătărie, şi-a pregătit o tavă cu sandvişuri şi cu bere, a pus o ceaşcă de cafea şi s-a dus cu ea în living unde flăcările trosneau şi săltau în cămin. Trăgînd un fotoliu, s-a aşezat, cu tava pe o măsuţă lîngă el, privind flăcările, lăsînd căldura să-i pătrundă prin piele. Brusc, şi-a dat seama că se simţea extraordinar de bine.

De ce? s-a întrebat. Şi a ştiut răspunsul chiar în momentul în care a pus întrebarea. Pentru că, în calitate de om de ştiinţă, făcea progrese, făcea descoperiri şi se apropia de centrul enigmei. Femeia cu care trăise ultimele trei luni nu a fost nici soţia lui nici sora ei, ci o altă persoană, exact aşa cum a spus la New York că era – o femeie cu grija şi dragostea lui Stephanie şi cu independenţa şi forţa Sabrinei. De aceea nu şi-a dat el seama de minciună.

Faptul că a fost pur şi simplu orb nu s-a datorat numai explicaţiilor de care se crampona pentru a evita suspiciuni îngrijorătoare; încercarea de a crede că dorinţa ei era de a reface căsătoria lor, sau că era în stare de şoc după accident, sau că suferea şi se identifica cu sora ei. Realitatea a fost că Sabrinei Longworth nu i-a trebuit să stea prea mult cu ei ca să înceapă să se comporte în aceeaşi măsură ca sora ei şi ca ea însăşi. Gemene, se gîndi Garth. În casa celeilalte, în gîndurile celeilalte. În răstimp de cîteva săptămîni ce a fost mai bun din Sabrina s-a contopit cu ce a fost mai bun în Stephanie; ea era Stephanie Andersen în atîtea lucruri importante încît ideea că ar fi fost altcineva părea absurdă.

Şi cînd i s-a întîmplat asta, a devenit în aceeaşi măsură ca şi el victimă a farsei puse la cale – iubindu-l şi fiind incapabilă să-i spună că îl iubea pînă cînd nu a fost sigură că totul s-a terminat. Ea a fost prinsă în această capcană şi nici unul dintre ei nu şi-a dat seama de lucrul ăsta.

Şi apoi, fireşte, a mai existat un motiv pentru care lui îi

convenea să creadă că această femeie era soţia lui. Se îndrăgostise de ea. L-a înşelat timp de trei luni şi totuşi aproape în fiecare moment al acestei întregi perioade ea a fost mai mult decît a visat el vreodată – plină de dragoste şi făcînd parte din viaţa lui. Şi chiar acum, ştiind ceea ce ştia, se gîndea la ea ca la soţia lui.

Farfuria cu sandvişuri era goală; berea se terminase. Am mîncat acum mai mult decît am făcut-o în ultimele trei săptămîni, îşi zise Garth. A aţîţat focul şi a mai aruncat deasupra cîteva lemne, apoi şi-a turnat o ceaşcă de cafea. Ţinînd-o cu ambele mîini, urmărea jocul flăcărilor roşietice din cămin. Nu mai avea pe cine să urască, nu mai era loc de mînie. Suferise pentru femeia cu care se căsătorise cu ani în urmă, care părăsise căminul lor ca să afle cine era şi nu-şi găsise decît moartea. Şi-a amintit cît de mult s-au iubit cîndva şi s-a gîndit cu tristeţe la neînţelegerile şi neîmplinirile pe care şi le-au provocat unul altuia în cursul căsătoriei lor.

Dar, în urzeala pe care ea şi sora ei au creat-o cînd şi-au schimbat locurile între ele, Garth a prins un singur fir; un nou început. S-ar fi putut să-l fi găsit oricum, îşi zise el. După doisprezece ani amîndoi ne-am schimbat; poate că eram aproape pe punctul de a ne construi un nou fel de dragoste şi căsnicie.

În loc de asta, a venit sora ei şi a rămas şi le-a întruchipat pe amîndouă într-o singură persoană. Dragostea mea cea mare. Soţia mea.

În camera liniştită a zîmbit spre flăcările care susurau moale. Trebuie să ne căsătorim, îşi zise el.

CAPITOLUL 25

Dmitri suna în fiecare dimineaţă. La două zile după nuntă, în timp ce Sabrina închidea *Ambassadors* pentru o vacanţă de sărbători, a venit să o invite la prînz.

– M-am gîndit că s-ar putea să fii melancolică văzînd că prietena ta s-a căsătorit şi fiind fără familie de Crăciun.

Într-un mic restaurant, un grup de tineri cîntau un colind franţuzesc.

– Ştiu cîntecul ăsta, zise Sabrina. Îl cîntam la *Juliette,* eu cu sora mea.

– Aş vrea să vorbim despre tine, începu Dmitri. Cum pot să-ţi dau ceea ce-ţi doreşti dacă nu-mi spui ce anume vrei?

– Ţi-am spus, Dmitri. Prietenie.

– Iar astfel să împărtăşim sentimente, să discutăm şi să luăm prînzul împreună. Foarte bine, a continuat el, în timp ce ea tăcea. Am să-ţi vorbesc despre vila mea din Atena. Pentru că se află în apropierea locuinţelor surorilor mele şi a soţilor şi copiilor lor, prea mulţi ca să-i mai înşir, este un loc bun pentru a petrece Crăciunul. I-a luat mîna. Am putea fi singuri şi să nu vedem pe nimeni sau am putea să facem parte dintr-o familie numeroasă, cu mult zgomot, şi sărutări, şi muzică. Am face exact ce-ai vrea tu. Vino cu mine, Stephanie! Nu am să-ţi cer nimic; numai să te bucuri de prieteni şi de familie în loc să stai singură.

Grupul de tineri au terminat colindul de Crăciun într-o notă joasă şi au început un altul. Dmitri a zîmbit.

– Te-am învăţa cîntecele noastre greceşti.

Tentaţia era mare. Să fie cu o familie, chiar dacă nu era a ei; să aibă o schimbare de decor în care nimic să nu-i mai amintească de o soră care a dispărut... Dar nu era drept să-i facă asta lui Dmitri. Ea nu era o persoană care să reprezinte un tot. Şi deşi îi spusese asta de multe ori, dacă o să se ducă cu el la Atena o să considere acest lucru ca un prim pas, nu ca un timp petrecut cu prieteni. A dat din cap.

– Cîndva s-ar putea, Dmitri, dar nu acum.

– N-ar trebui să fii singură, a insistat el.

– Uneori este important să fii singur. Cum altfel am putea vorbi cu noi înşine pentru a lua decizii privind viitorul?

– Prietenii te pot ajuta să iei decizii. Stephanie, nu am să-ţi cer nimic.

Şi-a retras mîna dintr-a lui pentru a lua paharul cu bere. Îşi dorea foarte mult să creadă în el.

– Pot să-ţi dau un răspuns mîine?

– Am să te sun dimineaţă, zise el şi faţa i s-a luminat. Am putea pleca în 24 după-amiază. Ţi-ar conveni? Nu, să trecem peste, a adăugat el în pripă. Poţi să-mi spui mîine.

Şi, în timp ce terminau prînzul, i-a vorbit despre familia lui, despre prietenii şi vecinii din Grecia. Şi mă poţi ajuta să-mi aranjez vila, zicea el pe cînd părăseau retaurantul, ca şi cum căuta un ultim argument care să o determine să vină cu el.

– Poate, a răspuns ea zîmbind şi au vorbit despre strălucirea albă a soarelui din sudul Greciei, atît de diferită de lumina din alte ţări, în timp ce mergeau prin după-amiaza cenuşie şi umedă a Londrei, în care ţîşneau numai luminile de Crăciun. Iluminaţiile Crăciunului; nici măcar ceaţa de decembrie nu le putea diminua. Mergeau pe Oxford Street, pe lîngă *Selfridges*, unde o mulţime de oameni se uita în vitrină urmărind povestea lui Pinocchio jucată de păpuşi pe scene în miniatură; şi prin Piccadilly Circus spre Trafalgar Square, unde un brad uriaş, dăruit Londrei în fiecare an de oraşul Oslo, străluceau ca şi cum stelele coborîseră printre ramurile lui întunecate. Mai departe, dincolo de Hyde Park Corner, fiecare arcadă, fiecare boltă şi fereastră de la *Harrods,* chiar şi cupola lui înaltă, erau conturate de ghirlande de becuri de un auriu palid, care, în aerul ceţos, strălucea ca o lună în sute de mici exemplare.

Dmitri tăcea, lăsînd-o pe Sabrina cu gîndurile ei. Ea îşi spusese că pentru ea sărbătorile nu înseamnă nimic, că luminile şi colindele nu o impresionează, dar de fiecare dată cînd vede o familie în grup, cu doi copii care-şi ridicau fetişoarele în sus ca să vorbească cu adulţii de lîngă ei, îşi întorcea iute capul în altă parte, fixîndu-şi privirea pe altceva. În acele momente îi era recunoscătoare lui Dmitri pentru tovărăşia lui care nu o solicita şi cu retragerea lui elegantă în faţa uşii din Cadogan Square.

În casă a găsit-o pe doamna Thirkell privind fericită la un mic pom instalat în salon.

– M-am gîndit că s-ar putea să vă înveselească, milady, dar îl duc sus, în camera mea, dacă vă trezeşte prea multe amintiri.

– Nu, lasă-l aici, zise Sabrina. Vreţi să-l împodobiţi dumneavoastră?

– Sigur, milady, dar credeam că o să o facem împreună..

Milady. Nu o mai corecta pe doamna Thirkell; deseori

de-abia dacă o auzea. Şi nici nu mai părea important; faptul că-i spunea milady o făcea fericită pe doamna Thirkell şi amîndouă erau obişnuite cu asta.

A sunat telefonul. Sabrina şi-a încleştat mîinile. De fiecare dată cînd suna se gîndea că... dar niciodată nu a fost ce aştepta ea.

– Încă o invitaţie, prezise doamna Thirkell.

– Dacă este aşa, atunci încă un refuz, răspunse Sabrina şi şi-au zîmbit una alteia. Era curios, se gîndi ea în timp ce doamna Thirkell s-a dus să răspundă, cît de apropiate deveniseră. Lady Longworth nu ar fi făcut asta; prea multe bariere sociale se ridicau între ele. Dar acum, chiar dacă doamna Thirkell continua să-i spună milady, ea se gîndea în acelaşi timp la Sabrina ca la femeia din America, aceea care nu a fost căsătorită niciodată cu un viconte. Încă nu erau chiar prietene, dar erau două femei care împărţeau aceeaşi casă, iar Sabrina se simţea mai puţin izolată decît se temea că ar putea fi.

Doamna Thirkell a fost cea care s-a ocupat de torentul de invitaţii care au sosit în săptămîna dinaintea Crăciunului – petreceri acasă, călătorii în sudul Franţei, schi la St. Moritz, baluri în Ajun la New York – spunînd tuturor că doamna Andersen nu acceptă nici o invitaţie de sărbători. Invitaţiile soseau şi în ziua dinaintea Crăciunului.

– Sînteţi steaua sezonului, spunea doamna Thirkell cu satisfacţie în timp ce telefonul suna dimineaţa tîrziu. Pentru că sînteţi într-un fel misterioasă. Nu foarte reală, dacă mă înţelegeţi ce vreau să spun.

Da, se gîndea Sabrina cînd doamna Thirkell a părăsit încăperea. Ştiu ce vrei să spui. Dar ascultă. De fiecare dată cînd suna telefonul nu se putea controla: corpul îi devenea rigid în aşteptare.

– Este domnul Karras, milady, zise doamna Thirkell întorcîndu-se. Şi dacă nu vă supăraţi că vă spun, cred că ar trebui să vă duceţi în Grecia cu el. V-ar face bine.

Sabrina atinse acele micului brad pe care îl împodobiseră. Mirosea a pădure şi a munţi, a locuri liniştite, fără multă lume.

– Poate am să mă duc, zise ea şi coborî ca să vorbească cu Dmitri.

Dar cînd a pus receptorul în furcă faţa i s-a încordat;

încîntarea lui, vocea lui plină de nerăbdare care-i spunea că va veni să o ia la ora patru, au făcut-o să se simtă vinovată. Nu era drept, nu era drept! Nu-l vreau decît pe Garth, își zise ea; cum să vorbesc și să rîd cu alți oameni cînd stau tot timpul cu urechea la telefon ca să văd dacă mă sună Garth?

Puțin mai tîrziu, doamna Thirkell a găsit-o în birou.

– Poșta, milady. Majoritatea felicitări, dar și aceste pachețele.

Sabrina știa ce erau înainte să le deschidă. Două. Unul de la Cliff și unul de la Penny. Nimic de la Garth. Nimic. Nici măcar un rînd. A desfăcut pachețelele, fiecare înfășurat în hîrtie colorată, fiecare cu scrisorica lui. *„Mami, Crăciun fericit!* scria Cliff. *Cu mîncăruri bune și multe cadouri. Sper să găsești ceea ce cauți. Aș fi vrut să știu ce anume. Te iubesc. Fiul tău iubitor, Cliff."*

„Mami scumpă, scria Penny. *Sper să-ți placă ce ți-am trimis și să te facă fericită. Mi-ar fi plăcut mai mult să ți-l ofer eu, dar nu pot, așa că tati l-a trimis prin poștă. Sîntem toți bine dar triști, iar eu și Cliff vorbim despre tine. Te iubesc, mi-e dor de tine și te iubesc. Cu drag, Penny".*

N-am să plîng. Știam că așa se va întîmpla și eram pregătită pentru asta. N-am să plîng. Ușor, a împăturit scrisorelele, presîndu-le cu degetele și apoi a deschis cutiile. Cliff îi trimisese o agrafă de păr: două păsărele galbene emailate pe o ramură emailată cu două frunzulițe verzi de jad. În cutie era o notă pe care scria: *„Astea sînteți tu și tati".*

În cutia lui Penny, lungă și îngustă, a găsit un stilou și un pix de argint gravate cu literele S.A. și o notă: *„Pentru scris scrisori".*

Copiii știau să speculeze cel mai bine lucrurile, își zise Sabrina. A ridicat telefonul interior și i-a cerut doamnei Thirkell să-i aducă prînzul în cameră. Luîndu-și cadourile, a urcat la ea. Ploaia bătea în ferestre, iar camera ei era rece și întunecoasă. A aprins focul cuibărindu-se într-un fotoliu în fața lui, cu un pled de angora pe genunchi, și privea cînd păsărelele emailate și stiloul, cînd flăcările luminoase care dansau.

Trebuia să-și facă bagajul pentru Atena și în schimb stătea acolo, nemișcată, văzînd în flăcări toate visele care

au obsedat-o zile şi nopţi.

Fuseseră atît de nepăsătoare, ea şi sora ei, atît de incredibil de nepăsătoare faţă de ceilalţi! Dar ce s-ar întîmpla dacă s-ar termina altfel; ce-ar fi dacă, într-un fel sau altul, ar exista o cale ca ea să-l iubească pe Garth şi să-i primească dragostea fără vinovăţie, o cale să trăiască cu el şi să-şi facă viaţa cu el? Am avea un copil, se gîndi ea. O surpriză pentru Penny şi Cliff. Un zîmbet uşor îi arcui colţurile gurii cînd şi-i imagină pe amîndoi dînd cu banul să vadă cine hrăneşte copilul.

Ar putea să se asocieze cu Madeline, să decoreze şi să restaureze clădiri vechi, în timp ce Linda s-ar ocupa de vînzări imobiliare. Ce echipă ar forma ele trei, mai ales dacă ar asocia *Collectibles* şi *Ambassadors* şi ar avea cele mai frumoase obiecte de artă şi antichităţi de pe două continente!

Ea şi Garth ar avea bani din vînzarea casei de pe Cadogan Square şi ar ademeni-o pe doamna Thrikell în America. Atunci ar putea călători – la Londra, la Paris, unde vor locui o vreme Gaby şi Brooks; chiar şi la Rio, să o vadă pe Alexandra şi, în sfîrşit, să cunoască cîţiva indieni Guarani. Ar putea îmbina foarte bine vîrtejul vieţii ei sociale de la Londra cu viaţa de familie şi viaţa comunităţii din Evanston pe care le iubea atît. Atunci şi-ar putea permite totul. Ar putea chiar repara casa. Cel puţin ar putea în sfîrşit să zugrăvească dormitoarele! Şi ea i-ar putea cumpăra lui Garth jacheta de piele pe care el o văzuse la *Mark Shale* într-o zi cînd umblau amîndoi prin oraş.

Jacheta. Să-şi facă bagajul. Trebuia să fie gata. Luînd valiza mică şi caseta pentru farduri din dulap, a început să se uite printre rochii ca să vadă ce să ia cu ea la Atena. Dar fiecare rochie însemna veselie şi oameni, rîsete şi lumini şi în timp ce-şi trecea mîna peste ele a ştiut că nu putea să o facă. Nu încă; nu atîta vreme cît Garth era încă atît de prezent în sufletul ei, atît de real încît simţea că ar putea întinde mîna ca să-i atingă faţa şi l-ar putea săruta; făcea atît de mult parte din cel mai profund eu al ei încît tot ce-şi dorea era să-i spună că îl iubea şi că dorea să fie cu el pentru tot restul vieţii ei, numai cu el, cu nimeni altcineva.

L-a sunat pe Dmitri şi i-a spus că nu poate să meargă; poate altă dată; poate că în viitor. Nu ştia şi nu era drept; a simţit dezamăgirea din vocea lui şi a ştiut că nu era drept. Orice făcea ea, provoca durere. Poate că ar fi trebuit să stea pur şi simplu în camera ei, singură, şi în cele din urmă să se topească şi să dispară. Atunci nu ar mai fi existat nici una dintre ele. Sabrina şi Stephanie Hartwell: au crescut împreună, mai tîrziu au schimbat locurile una cu alta, şi, mai tîrziu, au dispărut.

A aţîţat focul, încă un buştean, şi s-a întors la fotoliu cu pledul pe genunchi. Visele ei erau încă acolo, în flăcări, mai luminoase ca oricînd. Nu au dispărut, se gîndi ea; nici măcar nu au pălit. Zilele şi săptămînile se scurg, telefonul sună şi au sosit cadouri din partea a doi copii iubitori; zilele se scurg şi oameni vin şi pleacă din vieţile noastre, şi visele rămîn însufleţite şi vii.

A auzit-o pe doamna Thirkell urcînd scările. Este ora prînzului, îşi zise ea. Apoi am să lucrez ceva; mi-am adus atît de mult de lucru cu mine de la *Ambassadors* – cataloage de citit, cărţi de studiat, scrisori de răspuns. Destul de lucru ca să-mi umplu sărbătorile. Dacă mă concentrez, pot să uit totul, cel puţin pentru un timp.

Doamna Thirkell a ciocănit la uşă şi apoi a apărut în cadrul ei cu răsuflarea tăiată, cu faţa roşie şi strălucitoare.

– Milady, aveţi un vizitator care vrea să vă vadă...

Dar înainte ca ea să termine, urmînd-o îndeaproape şi apoi depăşind-o, Garth a intrat cu paşi mari în cameră, cu faţa radiind de dragoste.

Cu un strigăt, Sabrina a sărit în sus, dar Garth, ezitînd şi prudent, s-a oprit în mijlocul camerei, amintirea schimbului lor violent de cuvinte fiind încă vie între ei. Sabrina a întins mîinile, iar vocea ei era doar o şoaptă.

– M-am gîndit la tine... tot timpul...

Cînd cuvintele ei l-au eliberat, a fost într-o secundă lîngă ea, prinzînd-o, învăluind-o cu braţele, ţinînd-o strîns, obrazul ei sprijinindu-se de pieptul lui. Ca prin vis a simţit-o pe doamna Thirkell părăsind camera şi atunci nu a mai auzit decît bătăile sălbatice ale inimii lui Garth şi vocea lui, murmurînd, în timp ce-şi plimba buzele pe părul ei.

– Dragostea mea, iubirea mea cea mare, toate zilele

astea goale fără tine...

S-a mişcat în braţele lui, ridicîndu-şi faţa, iar gura ei a atins-o pe a lui. Prin ochii închişi a văzut strălucirea portocalie a focului din cămin; a adulmecat mirosul de lînă umedă al hainei lui şi cu vîrful degetelor a simţit picăturile de ploaie care i se prelingeau pe păr. Toate astea sînt reale; nu mai este un vis; niciodată nu o să mai fie un vis. Garth îi simţea oasele fragile sub mîinile sale şi respira mireasma de mătase care îl obseda de săptămîni. În adîncul sufletului său a simţit cum neliniştea dureroasă începea să dispară; venise acasă.

– Da, zise ea, ca şi cum el i-ar fi vorbit, şi a deschis ochii ca să-i întîlnească pe ai lui, negri şi intenşi. Acolo unde îţi este locul...

Dar nu încă. Nu am... Ea a ridicat mîinile între ei, sprijinindu-şi palmele de pieptul lui.

– Garth, nu am vorbit... sînt atîtea lucruri neterminate între noi...

– Nu, dragostea mea. Îi săruta ochii, gura, curbura gîtului. Nu neterminate. Sînt începute. Şi nu cu minciuni, ci cu adevărurile pe care le-ai spus.

– Adevăr! Te-am înşelat...

– În mod ruşinos. Dar m-ai înşelat în sentimentele pe care le-ai simţit pentru Penny şi pentru Cliff? Sau pentru mine? Sau pentru viaţa noastră împreună?

– Dar dincolo de toate astea.... dădu ea din cap.

– Dincolo de toate astea a fost dragoste. Iubita mea, ai refăcut o căsnicie, ne-ai făcut să fim o familie şi acesta este adevărul pe care ni l-ai dat. Cu excepţia faptului că... şi a rîs uşor. Nu este chiar tot adevărul. Iubita mea, vreau să mă căsătoresc cu tine, vreau să te duc acasă, să facem din trecutul şi prezentul nostru o singură viaţă, viaţa noastră împreună...

I-a luat faţa între mîini şi căuta în ochii lui urmele amărăciunii şi durerii ultimei lor întîlniri. Dar dispăruseră; el le dăduse la o parte şi acolo nu era decît mîngîierea plină de căldură a momentelor în care s-au iubit fără nici o reţinere. L-a sărutat, un sărut lung, încet, dîndu-i inima, şi mîna, şi dragostea. Braţele lui Garth s-au strîns în jurul ei; mîna lui era pe sînul ei.

– Dragostea mea, zise ea cu un suspin profund, iar

trupul ei a luat forma trupului lui, ca şi cum ar fi fost deja în ea. Împreună s-au întors spre pat.

– Oh, aşteaptă, şi l-a tras înapoi. Am uitat... Ce le-ai spus copiilor?

Garth îi privea faţa radioasă, ochii strălucitori de aşteptare şi a ştiut că erau imaginea fidelă a ochilor săi. Toate visurile se împlineau deodată.

– Că am să încerc să te aduc acasă, a spus el.

– Sînt la Vivian?

El a dat afirmativ din cap, dragostea pentru ea fiind atît de puternică încît tremura, cuvintele oprindu-i-se în gît.

A ridicat receptorul, a format numărul şi, cînd Vivian a răspuns, s-a aşezat mai bine în braţele lui Garth.

– Vivian, a spus ea. Stephanie la telefon. Aş putea să vorbesc cu copiii mei ca să le spun că vin acasă?

SFÎRŞIT